

Giới thiệu Thay Đổi

Thay Đổi là tựa truyện teen nói về năm xưa em gặp anh, nhưng anh lại bắt nạt em. Vì khi ấy, em còn là một cô bé mềm mỏng, yếu đuối nên em cứ để như vậy...

Chỉ vì mẹ em là người vợ thứ hai, nên ba mới hắt hủi em, mẹ bỏ mặc em, cả xã hội quay lưng ngoảnh mặt với em, và em vẫn cứ tiếp tục sống như thế...

Một ngày, thiên thần đã đến với em và đưa em ra khỏi chốn địa ngục, cho em một cuộc sống mới...

Cuộc sống mới cũng khiến em trở thành một con người mới, một tính cách mới. Em đã thay đổi, và em quay lại trả thù bố, mẹ và cả anh...

Nhưng em không thể làm tổn thương anh, vì em đã lỡ yêu anh... Vậy mà anh lại yêu một con người khác, không phải là em...

Cùng đọc truyện để hiểu rõ hơn nhé mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bất Hạnh

Satake Yui bước từng bước một để đi đến trường. Cô mặc bộ đồng phục của trường Stars. Stars là một hệ thống trường học phổ thông nổi tiếng ở Nhật Bản, là nơi đào tạo những học sinh tài năng nhất. Yui là cô gái nổi bật với một khuôn mặt cực kì đáng yêu: mái tóc đen óng, mượt mà; đôi mắt long lanh như kim cương. Không chỉ về sắc đẹp, Yui – tiểu thư thứ hai của tập đoàn Satake – còn là một người sở hữu bộ óc thông minh và nhạy bén. Cô là một trong những học sinh giỏi nhất ở đây. Là một cô gái xinh đẹp như vậy, giỏi giang như vậy, nhưng cô lại là một người bất hạnh.

- Aha ~ ! – Chiếc cặp của cô bị giật một cách thô bạo – Lấy được rồi nhé!

Người giật chiếc cặp đó là một học sinh nam có vẻ ngoài khá khinh. Khuôn mặt tròn với các đường nét rõ ràng. Lông mi dài, mắt hai mí, da trắng mịn, mũi cao và cả một nốt ruồi nhỏ rất duyên ở sống mũi. Cậu bé toát lên hình ảnh một thằng nhóc tinh ranh và ngỗ nghịch. Đó là Hanagato Shukasa, cậu công tử của tập đoàn Hanagato – tập đoàn lớn mạnh hàng đầu ở đất nước hoa anh đào.

- Shukasa, trả cặp lại cho tớ!

- Hừ? Cậu nói gì tôi nghe không rõ?

- Làm ơn đi, trả cặp cho tớ. Tớ sẽ cho cậu suất cơm trưa của tớ ... Nhé?

Nhưng buồn sao, lời van xin đầy thành khẩn của Yui chẳng làm cho cậu ta mũi lòng. Shukasa chỉ cười khểnh một cái rồi trả lời một cách khinh thường:

- Hờ! Cơm trưa của cậu ư? Thức ăn trên Trái Đất có cạn kiệt thì tớ cũng không thèm đụng đến thứ cơm của cậu đâu!

Trái ngược với thái độ khinh bỉ của Shukasa, Yui thì đáp lại một cách giận dữ:

- Ủớ! Cơm nhà tớ không đáng để một kẻ như cậu ăn đâu. Sao cậu không lấy tiền mua cao lương mỹ vị mà mua cặp lại đi lấy cặp của tớ làm gì! Cậu là kẻ đáng ghét nhất mà tớ từng gặp đấy! – Yui nghiêng răng, cô cảm thấy tức giận hơn bao giờ hết.

- Cậu ... – Shukasa lườm Yui.

- A ... – Yui đưa tay lên che miệng – Tớ ...

- Hừ?

- Tớ ... không có ...

- Hôm nay cậu ăn gan hùm à? Cậu dám nói thế với tôi ư? Cậu đừng mong nhìn lại cái cặp này nữa nhé! – Shukasa giơ cái cặp lên vẫy vẫy rồi bỏ đi.

- Oa oa oa ... – Tiếng khóc thầm này giờ của Yui đã thành tiếng. Cô khụy xuống, hai tay ôm lấy mặt mà khóc. Bị Shukasa bắt nạt làm cô chẳng buồn đi học nữa. Nhưng bấy nhiêu có là bao so với những gì cô đã phải chịu đựng hằng ngày...

- Ê! – Sau lưng Yui xuất hiện ba nữ sinh. Đó là Yuri, Asai và Ida. Họ và rất rất nhiều nữ sinh khác đều thích Shukasa. Có lẽ lý do họ thích cậu ta là

gương mặt điển trai và kho tài sản kếch xù. Những nữ sinh yêu mến Shukasa đều hòa nhau bắt nạt Yui. Nguyên nhân một phần là họ thấy Shukasa có vẻ ghét Yui nên cũng không đội trời chung với cô, còn một phần là họ ghen tị với khuôn mặt và lực học của cô. - Yuri, Asai, Ida ... – Yui vẫn còn rung rung nước mắt gọi tên các bạn.

- Hôm nay mày thật là to gan! Sao mày dám chọc giận Shukasa của tụi tao hả?

- Nhưng ... Nhưng các cậu cũng thấy mà ... Là Shukasa trêu tởm mà ...

- Mày dám cãi ư? – Yuri lao tới tát Yui. Asai và Ida cũng không vừa. Họ thẳng tay đánh Yui không chút ngần ngại. Yui tội nghiệp. Cô bé chẳng biết làm gì ngoài lấy tay ôm đầu, kêu lên đầy đau đớn: “Đừng mà ~ Đau lắm ~ Dừng tay đi ~ Có ai làm ơn can họ lại ~”

Có đến hàng chục học sinh chứng kiến cảnh đó. Nhưng chẳng ai làm gì cả. Đa phần thì nhìn một cách thương hại. Chẳng ai dám can ngăn. Bởi họ biết nếu bảo vệ cho Yui thì sẽ trở thành nạn nhân bị cô lập, bị bắt nạt của Shukasa và cả những người khác nữa. Họ chẳng biết làm gì hơn. Điều mà họ mong là được học hành một cách yên ổn, không gặp trở ngại gì cho đến lúc tốt nghiệp như Yui. Duy chỉ trừ một người bất bình trước cảnh đó.

Cốp! – Một tiếng vang lên và kèm theo sự đau đớn của Yuri. Một thứ gì đó văng vào đầu cô. Một chiếc giày. Yuri một tay ôm đầu, một tay cúi xuống lượm chiếc giày lên và lớn tiếng hỏi:

- Ai ném cái này vào đầu tao?

Không khí im lặng trong một giây.

- Tao! – Một đũa trong đám đông cất tiếng. Mọi người quay lại nhìn về phía tiếng nói.

Đó là một cô bé trạc tuổi Yui, nhưng trông có vẻ rất mạnh mẽ.

- Mày muốn chết à? – Yuri lại gần, chỉ tay vào cô gái mới. Nhưng cô bé lại chẳng có gì gọi là sợ hãi:

- Chính mày mới muốn chết đấy! – Cô bé hất tay Yuri ra – Mày không còn chút lương tâm nào khi đánh người khác như vậy à?

Yuri tỏ ra khá sợ hãi nhưng vẫn không chịu thua:

- Mày có biết đụng vào tao thì hậu quả sẽ ra sao không?

- Thì sao? – Cô gái mới vẫn không hề sợ hãi.

- Thì ... thì mày sẽ không được học yên ổn cho đến lúc tốt nghiệp đâu.

- Vậy à? Để xem nào!

Cô gái mới hoàn toàn không để ý gì ở phía sau. Asai túm tóc cô bé kéo ra. Ida đá cô bé ngã phịch xuống đất. Yuri thì tiến tới nói một cách đắc thắng:

- Mày nên biết nếu đụng vào tao thì hậu quả sẽ khôn lường đấy!

Cô bé ngồi dậy, rồi đứng lên. Cô bé mới cũng tiến đến, nói:

- Tao nghĩ mày cũng nên biết ... - Tay cô nắm lại thành nắm đấm, cô đánh Yuri ngã lăn quay – ... nếu đụng vào tao thì hậu quả cũng sẽ khôn lường đấy!

Yuri nằm dưới đất, cô cảm thấy bức bối. Đây là lần đầu tiên cô ném mìn thất bại nên rất cay cú. Asai và Ida chạy lại đỡ cô dậy. Yuri gượng dậy, vẫn là cái giọng kiêu căng:

- Tao sẽ không để mày sống yên ổn đâu!

- Mày làm gì được tao nào? Dù gì mày cũng chỉ là một con cáo yếu đuối tỏ ra mạnh mẽ trước kẻ yếu hơn mình mà thôi.

- Con cáo ... yếu đuối ... Mày nghĩ mày mạnh hơn tao?

- Dĩ nhiên. Nếu mày cho là mày mạnh hơn tao thì hãy cho tao xem mày giỏi đến mức nào đi.

- Nếu mày muốn ... Tao là Eto Yuri. Mày tên gì? – Yuri đã đứng dậy.

- Tao ư? Toudo Mika, học sinh mới chuyển trường, cứ gọi tao là Mika. Tao chấp nhận lời thách thức của mày bất cứ lúc nào!

- Tao rất vui. Cứ chờ xem ...

Cùng lúc đó, từ cổng trường, một người phụ nữ xinh đẹp đã ngoài 30 chạy vào. Cô mặc bộ váy công sở màu be và bôi màu son khá bắt mắt. Mái tóc nâu được búi gọn trông rất sang trọng và quý phái:

- Tiểu thư!

Yui ngoái đầu lại:

- Cô Manami!

Người phụ nữ đó là Toyama Manami, thư kí của chủ tịch tập đoàn Satake. Toyama như người mẹ thứ hai của Yui vậy. Lúc nào cô cũng dành cho cô bé một sự quan tâm đặc biệt hơn chị cô, Satake Mai. Yui cũng quý Toyama như người thân trong gia đình vậy.

- Tiểu thư, tôi không biết lại có chuyện kinh khủng như vậy xảy ra với cô. Đợt này tôi cảm thấy tiểu thư buồn bã hẳn nên đã đi theo xem. Tôi không ngờ ...

- Cô Manami ... con không sao ... con không sao đâu mà ...

- Không sao gì mà không sao! – Cô vội cắt lời Yui – Chuyện kinh khủng như vậy cơ mà ... Tiểu thư khóc lắm! Sao cô ... sao cô không nói chuyện với tôi ... - Giọng cô như sắp khóc.

- Con xin lỗi ... xin lỗi cô nhiều lắm ... - Yui sà vào lòng Toyama.

Toyama đứng dậy. Cô quay phắt về phía ba đứa trẻ ngổ nghịch:

- Các em còn nhỏ, học không lo học lại đi bắt nạt bạn bè. Các em phải đặt mình trong tình huống của bạn chứ! Nếu các em bị bắt nạt, bị cô lập như bạn thì có chịu nổi không? Tôi sẽ báo chuyện với nhà trường kỉ luật ba em! – Toyama nói giọng nghiêm khắc, khác hẳn sự vỗ về lúc nãy với Yui. Còn Yuri, Asai và Ida thì đứng im, cúi gằm mặt.

Ở cổng trường, một chiếc xe vừa đi đến. Một người phụ nữ trạc tuổi Toyama bước xuống. Đó là Nakazawa, kế toán trưởng tập đoàn Satake.

- Tiểu thư Yui, chủ tịch muốn gặp cô. Phiên cô lên xe ...

- Còn buổi học ... - Yui ngập ngừng.

- Hôm nay tiểu thư hãy nghỉ một bữa.

Toyama đi lại, vỗ nhẹ vai Yui:

- Tiểu thư, nghe lời chủ tịch mà về gặp ông ấy đi!

- Và .. vâng ... - Yui gật đầu. Cô theo Nakazawa bước lên xe.

Chiếc xe chở Yui phóng đi. Toyama quay lại chỗ Mika:

- Cháu đi theo cô được không?

- Đi ... đi đâu cô? – Mika ngập ngừng.

- Đi đến chỗ này. Cô cảm thấy vui khi cháu bảo vệ Yui.

- Chỉ là cháu cảm thấy bất bình trước cảnh đó thôi.

- Vì vậy, cô cảm thấy rất yên tâm khi giao Yui cho cháu. Cháu sẽ giúp cô chứ?

- Và ... vâng!

Tại tư dinh nhà Satake, trong thư phòng ở tầng 2, chủ tịch Satake Ikishige đang đứng nói chuyện với Yui, con gái ông sau vụ việc vừa rồi ở trường. Nhưng khác hẳn với sự quan tâm, lo lắng của Toyama, ông Ikishige lại bức tức và đang mắng mỏ Yui. Ông Ikishige giơ tay tát Yui. Cô bé ngã ra sàn nhà.

- Mày là con gái tao ư? Sao mày lại để yên cho kẻ khác đánh? Mày không biết đánh lại chúng sao? Mày là giống nòi nhà ai mà nhịn nhục thế này?

- Con ... con xin lỗi ...

- Sao mày lại xin lỗi? Tao chỉ mong mày đừng bôi tro trát trấu vào mặt tao nữa được không? Mày không được một nửa Mai chị mày à?

- Chị Mai lần đó cũng để yên cho mấy chị lớp trên đánh, ba bênh chị ấy, còn đình chỉ học mấy chị đánh chị ấy nữa. Sao ba không làm vậy với Yui?

- A ... Con này ghê nhỉ? Mày nghĩ mày bằng mấy phần chị mày mà mày đòi hỏi tao phải trả thù cho mày hả?

- Thế ... thế nếu Yui bằng Mai thì ba sẽ thương Yui chứ?

- Mày nghĩ mày được như Mai à? Mai con tao là lá ngọc cành vàng, vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, đâu như mày!
- Nhưng mọi người bảo Yui xinh đẹp. Kết quả học tập cũng đứng đầu trong Top 3 quốc gia mà ...
- Mày dám cãi tao à? – Ông Ikishige giờ tay đánh Yui lần nữa – Dù gì thì mày cũng đừng mong bằng chị mày.
- Yui cũng là con ba mà. Yui cũng do ba đẻ ra mà. Sao ba chỉ thương một mình Mai? Yui luôn cố để được như Mai, sao ba không thương Yui chứ? Ba chỉ biết mỗi Mai! Yui ghét ba! – Yui hét lên.
- Con nhãi ... - Ông Ikishige định đánh Yui lần nữa, nhưng cô bé đã chạy vọt ra khỏi phòng.

Ở ngoài thư phòng, Mika đã chứng kiến tất cả. Cô sững sờ trước cảnh mình vừa nhìn thấy, vừa nghe thấy. Toyama từ đằng sau lại ôm Mika:

- Đi, cô đưa cháu về.

Cả hai người lên xe. Mika im lặng một lúc, rồi lên tiếng hỏi:

- Cô Toyama, chuyện vừa rồi là sao ạ?

Toyama im lặng không trả lời.

- Cô Toyama, vậy là sao? Yui là con chủ tịch Satake mà! Sao ông ấy lại đối xử như vậy với đứa con ruột thịt của mình chứ?

- Cháu muốn nghe chứ? Quá khứ của Yui ...

- Vả ... vâng.

- Chủ tịch Satake đã đi bước thứ hai. Người vợ đầu tiên là bà Satake Daeka. Đó là người chủ tịch Satake yêu say đắm. Satake Mai, đứa con của chủ tịch và Daeka, khi cất tiếng khóc chào đời đã mất đi người mẹ yêu quý. Bị mất đi người mình yêu, ông ấy đã đau khổ và buồn bã biết bao nhiêu. Tình yêu dành cho người vợ yêu quý được ông dồn lên Mai. Em gái song sinh của bà Daeka, bà Satake Kaemi, thì lại rất yêu chủ tịch. Bởi vậy, bà ấy chấp nhận làm cái bóng cho chị mình và sinh ra Yui. Chủ tịch chỉ yêu một mình Daeka, chẳng đoái hoài đến Kaemi nên cũng chỉ thương Mai, bỏ mặc đứa con thứ hai mang dòng máu của mình, Yui. Không những không nhận được tình thương từ người cha, Yui còn không nhận được tình thương từ mẹ. Bà Kaemi, một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nên luôn bận rộn, còn chút ít thời gian cho gia đình thì bà lại đi làm cái bóng của cố phu nhân cho chồng mình dù biết sẽ không được đáp lại, trước mặt chồng bà vẫn luôn bên Mai vì nghĩ làm vậy bà sẽ được chồng quan tâm hơn, dù về bản chất thì bà vẫn yêu con mình như bao bà mẹ khác. Đó là chưa kể đợt này Yui còn bị cô lập nữa ...

- Cháu ... cháu ...

- Sao?

- Cháu đã từng ghen với các cô tiểu thư được lớn lên trong nhung lụa, họ có tất cả mọi thứ họ muốn. Nhưng ... nhưng nhìn Yui với một quá khứ bất hạnh như vậy, cháu cảm thấy mình vẫn sung sướng hơn cậu ấy rất nhiều. – Mắt Mika rung rung muốn khóc.

- Cháu biết không?

- Vâng?

- Yui chưa từng có một chỗ bạn chân thành. Mọi người tiếp cận cô bé từ trước đến nay đều vì tiền. Chưa ai thực sự muốn làm chỗ chia ngọt sẻ bùi với nó cả.

- Vậy ...

- Cô muốn giao Yui cho cháu ... Cô rất mừng khi thấy cháu bất chấp sự cô lập của bạn bè mà cứu Yui. Cháu có thể làm chỗ dựa cho cô bé, làm nơi chia ngọt sẻ bùi với nó, được không?

- Nếu có thể làm vui bớt nỗi buồn của cậu ấy thì cháu sẽ làm ạ!

- Vậy ... nhờ cả vào cháu đấy!

- Vâng! Cô cứ tin ở cháu!

- Mừng quá!

- Nhưng mà ... cô ơi ...

- Hà?

- Cô đi quá nhà cháu rồi ạ ...
- !?!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Người Bạn Chân Thành Đầu Tiên

Sáu giờ sáng. Thành phố Tokyo trong ánh bình minh thật là đẹp. Những tia nắng mới rọi qua kẽ lá. Thảm cỏ xanh mơn mẫm còn đọng lại những giọt sương mai trong như hạt ngọc bích. Mấy chú chim non đậu trên những cành cây hót rộn ràng. Vạn vật chuẩn bị đón chào một ngày mới với những hoạt động mới. Cả con người cũng vậy. Cư dân Tokyo đã nhộn nhịp từ lúc năm giờ sáng: Những nhân viên công sở chạy vội đến công ti để tiếp tục công việc; những người bán hàng cũng dậy sớm để mở cửa chuẩn bị cho một ngày bận rộn; cả những người già cũng đã thức dậy từ lúc tỉnh mơ để đi bộ rèn luyện sức khỏe... Nhưng rộn ràng nhất vẫn là lúc sáu giờ, khi thành phố đón thêm một thành phần: Học sinh và sinh viên. Trên vỉa hè, ngoài tiếng hót líu lo của lũ chim là tiếng cười của học sinh. Ai ai cũng đi thành từng nhóm, trò chuyện rộn ràng. Duy chỉ có một người ...

Satake Yui, cô bé bị cô lập, đã hai tuần nay cô không có người để đi học cùng, để trò chuyện cùng. Yui nhìn những đôi bạn, nhóm bạn khác mà cảm thấy tủi thân. Ở nhà bị hắt hủi, đến trường chẳng có lấy một người bạn. Yui tự an ủi mình: “Không sao đâu, Yui à. Chẳng ai chơi với mình cả. Mình cũng có thể đi học một mình mà. Đi đến trường là để học chứ không phải để gặp bạn bè. Mình không cần bạn ...” Nói thế chứ mắt Yui cứ rưng rưng, cô bé chỉ tự an ủi mình chứ thực ra điều cô bé cần nhất là có một nơi để trút bỏ nỗi niềm.

- Này! – Một giọng nói dễ thương cất lên. Có ai đó đập vào vai cô. Yui ngoảnh đầu lại. Đó là cô bé đã bảo vệ cô ngày hôm qua.
- Cậu là Satake Yui phải không? Tớ là Toudo Mika, học sinh mới chuyển trường. Chúng mình cùng đi đến trường nhé? – Mika tươi cười.
- Cậu...
- Tớ không có bạn. Chúng ta kết bạn nhé? – Mika vẫn nhoèn miệng.

Mọi học sinh trường Stars quay lại. Những tiếng xì xầm bàn tán nổi lên: “Con nhỏ đó có điên không vậy?” “Nó muốn chết dưới tay Hanagato à?” “Hay nó bị lập dị giống Satake?” “Hình như nó là đứa đánh Eto phải không?” “Vậy là nó muốn chết thật rồi?”

- Cậu thương hại tớ à? – Yui nhìn Mika
- Há?
- Cậu biết tớ là đứa trẻ không nhận được tình yêu từ gia đình, không có chỗ bầu bạn nên thương hại tớ à? Cậu đi đi, tớ không cần sự thương hại của cậu! – Yui hét lên. Cô bé thực sự bị tổn thương khi là một người không nhận được tình yêu từ gia đình và xã hội. Các bạn cùng trường lại lên tiếng xôn xao bàn luận: “Satake điên à?” “Không có bạn còn làm bộ tự kiêu!” “Có bạn là may rồi lại bày đặt chảnh!”. Nhưng Mika, cô bé thực sự muốn chữa lành vết thương tinh thần bấy lâu đã ám ảnh Yui.
- Tớ không thương hại cậu. – Mika nói rõ ràng từng từ, từng chữ một.
- Gì chứ ...
- Cậu không làm bạn với tớ có nghĩa là cậu cô lập tớ, phải không? – Mika nhìn Yui chăm chăm.
- Tớ ...
- Vậy làm bạn nhé?
- Cậu cần bao nhiêu?
- Há?
- “Há” là sao? Cậu tiếp cận tớ vì tiền mà! Cậu nói đi, cậu muốn bao nhiêu? Nếu tớ đưa cậu đúng khoản tiền cậu muốn thì cậu sẽ làm bạn với tớ chứ? – Yui hỏi ngây thơ.
- Cậu ...
- Sao?

Mika nắm chặt tay. Cô vung lên đánh Yui ngã nhào:

- Vừa phải thôi chứ? Dùng tiền để mua bạn ư? Cậu học cái đó ở đâu ra vậy? Cậu tưởng mình giàu rồi muốn coi thường người khác như thế nào cũng được ư? – Mika cảm thấy tức giận khi câu hỏi không có một chút ý gì của Yui đã vô tình làm tổn thương cô bé. Bỗng Mika dừng lại. Cô nhớ đến lời của Toyama: “Yui chưa từng có một chỗ bạn chân thành. Mọi người tiếp cận cô bé từ trước đến nay đều vì tiền. Chưa ai thực sự muốn làm chỗ chia ngọt sẻ bùi với nó cả.” Mika nhận ra: Chính những người bạn xấu xa trước giờ của Yui đã làm cô bé trở nên như vậy. Mika chạy lại. Cô đỡ Yui lên:

- Tớ xin lỗi. Tớ nhất thời nóng giận nên ...

- Tớ ... tớ ...

- Gì?

- Tớ xin lỗi ... Tớ không biết đã làm cậu tức giận ... Tớ thực sự xin lỗi cậu ...

Mika ôm cô bạn vào lòng. Cô bé cảm thấy hối hận khi từng nghĩ tất cả các cô tiểu thư đều coi thường người khác. Chưa bao giờ cô lại cảm thông với một người đến nhường vậy.

Cả hai cùng đi đến trường trong không khí im lặng. Yui cứ cúi gầm mặt. Mika không đành lòng bèn cất tiếng:

- Yui, cậu biết bạn bè là gì không?

- Bạn bè ... là những người cùng nhau đi học, cùng đi vệ sinh, bao che cho nhau khi bị thầy bắt, ...

- Ngốc ...

- Hà?

- Bạn bè là chỗ chia ngọt sẻ bùi, là nơi ta có thể nhân đôi niềm vui, chia bớt nỗi buồn. Bạn bè là chỗ dựa đáng tin cậy nhất, là nơi ta sẵn sàng kể mọi chuyện, chia sẻ bí mật. Mỗi quan hệ giữa bạn với bạn được gọi là tình bạn. Tình bạn như những mầm cây. Không khí, nước, phân bón là những kỉ niệm, là những lúc đôi bạn cùng vượt lên trong khó khăn hoạn nạn. Những lúc như vậy, mầm cây mới nảy mầm, đơm hoa kết trái cũng như tình bạn trở nên thấm thiết keo sơn, không ai có thể chia lìa. Nếu tình bạn có thể dùng tiền mua như khi đi mua cây đã được trồng sẵn thì đó chỉ là tình bạn giả dối mà thôi..

- Ô, tình bạn vĩ đại nhỉ?

- Còn rất quý giá và thiêng liêng nữa! Thế cậu biết đã biết tình bạn mà cậu hiểu từ trước đến giờ là sai chưa?

- Ủ! Nhưng thật khó để tìm một người bạn ...

- Tớ sẽ làm bạn với cậu!

- Sao?

- Tớ sẽ cho cậu thấy tình bạn đẹp như thế nào! Tất nhiên là không có tiền bạc gì trong tình bạn đẹp cả!

- Mika ...

- Gì?

- Chúng mình muốn học rồi đấy!

- Không thể nào, cả đời tớ chưa bao giờ đi học muộn đấy! Có bạn thật là khổ...

Satake Ikishige đang ngồi đọc sách trong thư phòng. Bản giao hưởng số 9 của Beethoven đang được bật. Quyển sách cùng với một xấp tài liệu đặt trên bàn, tay ông cầm cây bút chì đánh dấu vào từng từ, mắt không rời quyển sách. Thình thoảng ông lại đưa ly cà phê lên nhấp môi. Ông cất tiếng, mắt vẫn không rời quyển sách:

- Vào đi, đừng đứng nhấp nhòm ngoài cửa nữa.

Yui giật mình. Người đang đứng thập thò ngoài cửa là Satake Yui. Cô bé lưỡng lự bước vào:

- Yui có chuyện muốn xin ba ...

- Lại tiền hả? Bỏ đi! Học không chịu học suốt ngày chỉ biết mỗi vòi tiền.

- Kh...không phải chuyện đó! Mà Yui vẫn học mà!

- Vậy thì là chuyện gì? – Hưóng mắt ông vẫn không đổi.

- Yu ... Yui muốn ở với bà ngoại ...

- Sao? – Ikishige giật mình. Ông ngẩng đầu lên nhìn Yui.

- Yui muốn về ở với bà ngoại ...

Chủ tịch Satake nhìn chăm chăm như muốn nuốt chửng con gái mình. Mắt ông nheo lại một hồi lâu để suy ngẫm. Cuối cùng, ông thở dài:

- Ừ, mày đi đi! Ở với tao mày cũng chỉ biết bôi tro trát trấu vào mặt tao thôi!

Yui cảm ơn ba nhiều lắm!

Yui chạy vọt ra ngoài, tiến thẳng công. Lí do là vì cô bạn Toudo Mika đang ở ngoài chờ cô:

- Được rồi, Mika ơi! Ba tớ cho phép rồi!

- Vậy hả? Tốt quá!

Thực ra, Mika cứ tưởng gia đình cô sẽ ở Tokyo lâu nên xin vào tiểu học Stars. Cô đâu nghĩ vừa mới học ổn định được một tuần thì ba cô lại bị điều đi công tác ở Kagoshima dự tính trong 10 năm. Tình cờ đó lại là chỗ ở của bà ngoại Yui tức mẹ của Daeka và Kaemi, không muốn bị mất đi cô bạn tốt nên Yui mới nảy ra ý này.

Sáng Chủ nhật, chuyến bay xuất phát từ sân bay Narita, Tokyo đến Kagoshima xuất phát lúc 8.30 a.m, chở Yui và Mika tới vùng đất phía nam nước Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Âm Ảnh

10 NĂM SAU

- Ôi, thôi chết rồi! – Yamada kêu thất thanh.

- Gì vậy? – Yui ngoái đầu lại.

- Tớ làm rơi mất tờ giấy rồi!

- Giấy nào? – Mika đứng bên cạnh hỏi.

- Đó là tờ giấy tớ viết xấu cô Yuda dạy Hoá...- Mặt Yamada xanh như tàu lá chuối.

- À, bà cô khi đột đó ...

- Satake, cậu giúp tớ đi mà? Nhé? – Yamada khẩn khoản cầu xin

- Gì chứ? Cậu tưởng tớ là thần thánh sao? Nó rơi ở đâu làm sao tớ biết?

- Tớ biết nó nằm ở đâu... chỉ là tớ không biết làm thế nào để lấy thôi! Đi mà Satake, chuyện này chỉ có cậu mới giúp được tớ thôi! – Mặt Yamada rung rung.

- Chịu cậu rồi! Nói đi, nó nằm ở đâu? – Yui thờ dãi.

- Cậu là số một đấy Satake! Nó nằm ở ... trên cây phía dưới cửa sổ lớp học mình...

- Thật á? – Yui quay phắt lại. Trông cô hào hứng chẳng khác gì một đứa nhóc mới nhận được đồ chơi mới.

Yui đặt một chiếc ghế sát cửa sổ. Cô bước lên ghế rồi đặt chân lên cửa sổ. Khi đã đứng vững, cô co người lại lấy đà ...

- Satake ... có sao không? Đây là tầng bốn đó! – Yamada đứng run sợ bên cạnh.

- Gì chứ? Mới có tầng này mà đã sợ thì cậu nghĩ có ai gọi tớ là Chị hai nữa không? Coi nè!- Nói rồi Yui vươn người ra trước. Cô bật gót chân và phóng ra khỏi cửa sổ.

Cơ thể Yui vốn nhanh nhẹn nên cô có thể điều khiển một cách dễ dàng. Cô chao lượn trên không rồi rơi xuống. Cánh tay linh hoạt nhanh chóng bắt lấy một cành cây. Và như để lấy đà, cặp chân thon dài, trắng mịn và rắn chắc vươn ra trước bám vào cành cây. Cô đã nhanh chóng giữ thăng bằng ở trên cây không khác gì một chú Koala. Cô ngoái đầu lên nơi các bạn cô đang nhìn một cách sợ hãi bởi trò chơi kinh dị và mạo hiểm của cô. Cô vươn tay phải ra trước vẫy vẫy, tay kia vẫn bám chặt thân cây, nói một cách đắc thắng:

- Sao hả? Tuyệt chứ!

Mika đứng nhìn cô chằm chằm từ nãy đến giờ. Mika hét:

- Yui ... KFC ... Cola ... Bọn chúng ăn hết phần của cậu rồi! – Điều đó làm các học sinh trong lớp khác ngó ra ngoài cửa sổ và những học sinh trên sân trường tập trung về phía cái cây.

- Cái gì hả? – Yui bốc lửa ngàn ngút.

- Tớ đã cố ngăn nhưng bọn chúng vẫn ăn! – Mika tiếp tục

- Tao đập chết chúng mày, lũ ruồi ăn vụng! – Yui giận dữ cô nắm hai tay lại thành nắm đấm. Sự tức tối khiến cô quên đi một thứ quan trọng...

Cơ thể Yui bị mất thăng bằng. Chỉ bám vào cây bằng chân không thể giúp cô gái Koala giữ độ vững khi ở trên cây được. Đến lúc cô nhận ra thì làn da nõn nà của cô đã bị những vỏ cây cứa vào. Vì đau, cô vô thức nói lỏng chân ra và điều đó khiến cô ...

“Bịch”- Yui té nhào xuống đất. Cả người cô trầy trụa. Cô nhồm dầy, phui đất cát và xoa những vết thương.

- Á! – Yui thốt lên. Không phải vì cơ thể nhứt nhối mà là vì trước mặt cô có một người phụ nữ với thân hình “đồ sộ”- Cô Yuda ...

- Chào em! – Cô dạy Hoá lớp Yui Yuda Tanami đang chào cô bằng một nụ cười rất “tươi”- Chơi trò này có vui không em?

- Cô Yuda! Cô có thấy hôm nay trời rất đẹp không cô?

- Đừng đánh trống lảng! – Yuda quát. Cứ mỗi lần Yuda quát là cả trường, bao gồm giáo viên, học sinh và vạn vật đều “rung động theo nghĩa đen”. Chỉ có Yui đang cố bình tĩnh như thể không có chuyện gì.

- Chắc vì cô là giáo viên dạy Tự nhiên nên không có tâm hồn Xã hội cho lắm. Để em phân tích cho cô nghe! Hôm nay trời xanh mây trắng, gió thổi vi vu, cây cối đâm chồi nảy lộc... – Yui vẫn tiếp tục cái chủ đề đó.

- Ủ, phải ha, cây cối đâm chồi nảy lộc...Thế mà em lại đi trèo cây là sao hả?

- Cô, cô tha cho em đi cô...- Yui bắt đầu “khổ nhục kế”- Cô xem, em bị xây xát cả người bây giờ em cách rồi, cô đừng phạt em nữa nha. Em bị chảy máu ở đây, đây...

Yui chỉ những vết trầy ở trên má, trên cánh tay, trên đầu gối...Nhưng có vẻ không làm rung động được Yuda. “Hừ, đến như vậy rồi mà cũng không lay chuyển được. Quả xứng danh Khi đột. Đánh phải đánh vào điểm yếu thôi. Hơi xấu hổ một chút nhưng nếu không làm thế này thì không thể thoát được.”

- Và đây nữa...- Yui đưa tay xuống gấu váy, từ từ kéo lên, để lộ bắp đùi trắng mịn. Những người chứng kiến cảnh đó không thoát khỏi kinh ngạc. Đám con trai mặt đỏ như gấc, từ mũi chảy ra thứ nước màu đỏ. Các nữ sinh thì mắt chữ A nồm chữ O, há hốc. Buồn cười nhất vẫn là Yuda. Trông cô chẳng khác gì một chiếc tàu hỏa đang phun khói hùn hục và ré lên “Tuuu...tuuu...”. Cô quay mặt:

- Được rồi, em bỏ váy xuống đi. Tội tha cho em lần này thôi đấy! – Nói rồi Yuda bỏ đi.

- He he ...- Yui đang ngồi cười khoái chí. Cô bỏ váy xuống, nhồm dầy thăm nghĩ: “Đối với những người như cô Yuda thì điểm yếu là ngoại hình. Mình cá cô ta tự ti nhất là về cặp chân ngắn ngủi và đầy lông.”Yui kh

Một con gió thoảng qua. Nó thổi bay tà tóc dài đen óng của Yui và một vài thứ khác nữa...

Con gió đã thổi một tờ giấy từ trên cây xuống. Nó chao lượn trên bầu trời, bay vi vu như hoa bồ công anh rồi đáp xuống trên đầu Yuda. Yamada quay lưng bỏ chạy.

- Satake ... – Giọng của Yuda đã bị biến đổi bởi một tiếng ken két do hai hàm răng nghiền lại.

- Vâng? – Yui ngạc nhiên khi thấy thái độ của cô bị quay 180 độ.

Yuda quay phắt lại. Mắt cô dựng ngược lên hình viên đạn, mặt nóng bừng bừng như lửa đốt, vai cô gồng lên như thể muốn xé tan Yui ra làm trăm mảnh.

- Cái gì đây? – Giọng Yuda hùng hực. Cô vừa nói vừa đưa tờ giấy ra trước mặt Yui. Đó là tờ giấy Yamada đã nhờ cô lấy hộ.

- À... đó là...

Kết quả là Yui bị phạt quỳ cho đến hết buổi học.

- Ôi, mệt quá! – Yui xoay hai vai và đầu gối dễ thư giãn sau khi bị tra tấn suốt gần hai tiếng rưỡi – Mika, đói quá! Cậu khao tớ ăn gì đi!

- Đây! Có KFC của cậu lúc này ăn chưa hết nè! – Mika giơ ra chiếc hộp giấy của Lotteria.

- Ủa, cái này ...-Yui ngạc nhiên – Mika, lúc này cậu lừa tớ! Cậu biết nếu cô Yuda mà phát hiện, nếu tớ không dùng Khổ nhục kế thì đã bị đình chỉ học một tuần lận đó! – Yui giờ nắm đấm ra dọa Mika.

- Cậu không dọa nổi tớ đâu! – Mika vẫn điềm nhiên – Đây là buổi học cuối ở trường cấp hai Mitsuba mà. Trong hè này chúng ta sẽ trở về Tokyo đó!

- Tokyo ... – Yui sững lại – Vậy ... chúng ta sẽ học ở Stars?

- Phải!

Đôi bạn bước đi trong im lặng. Cùng lúc đó, một chiếc Ferrari dừng lại ở sau đôi bạn. Một người phụ nữ bước xuống. Cô cất tiếng:

- Tiểu thư Yui!

Nghe tiếng gọi, Yui sững người. Cô im lặng và cũng không muốn quay đầu lại.

- Mika, cậu có nghe thấy gì không?

- Há?

- Không, chắc là tớ nghe lầm thôi! – Yui mặt hốt hoảng nhưng vẫn gượng cười.

- Tiểu thư Satake Yui!

Cái tiếng gọi đầy cung kính cô đã không còn nghe cho đến mười năm trước. Phải, là cái cách gọi Tiểu thư lúc cô còn ở Tokyo. Bấy lâu nay trong mắt bạn bè, cô chỉ là một cô gái xuất thân từ một gia đình bình thường. Ở đất Kagoshima này, ngoài bà cô và Mika ra chẳng một ai biết được cái thân thế là tiểu thư của một tập đoàn lớn ấy. Cô không muốn trở về Tokyo, cái quá khứ kinh hoàng cứ ám ảnh cô suốt mười năm nay. Mỗi lần ngủ là mỗi lần giấc mơ đáng sợ ngày xưa lại ủa về trong cô. Những tiếng nói của mọi người vẫn còn văng vẳng trong kí ức không nguôi: “Coi kìa, nó đúng là một con nhó lập dị” “Thế giới này không có nó sẽ tốt biết bao” “Mày dám chọc giận Shukasa của tụi tao hả?” “Mày chỉ biết bôi tro trát trấu vào mặt tao thôi”... Kí ức hiện về sống động khiến cô cảm thấy đầy kinh hãi. Cô ôm lấy đầu, khụy xuống:

- A a a ... – Yui thấy ê buốt đến từng khúc ruột – Tokyo ... tokyo ... địa ngục ... Không ... tôi không đi đâu hết...

- Yui! – Mika đứng bên cạnh trấn tĩnh bạn – Yui! Bình tĩnh đi!

- Không ... – Yui vẫn hét lên. Gương mặt cô vẫn ngập sự sợ hãi.

- Yui! – Mika vẫn không ngừng khuyên ngăn bạn. Đến lúc cô cảm thấy không thể làm gì hơn thì ...

“Hự”- Yui ngã phịch xuống đất, nằm im. Mika đã đánh cô bất tỉnh. Cô khoác tay Yui lên vai, đứng dậy toan quay đi. Bỗng cô dừng lại, nói với người phụ nữ kia:

- Yui đang bị mất bình tĩnh. Sáng mai cô hãy đến nhà tôi, số 5 Perth Dori. Tôi sẽ cố khuyên nhủ Yui.

Nói rồi, Mika đưa Yui đi và biến mất ở cuối chân trời.

Yui đang đi trên một con đường vắng. Cô đang ngắm cảnh đêm ở Kagoshima. Cô đi từ từ, chậm rãi từng bước một. Mọi thứ đang yên tĩnh thì cô thấy có một tiếng động nào đó. “Brum..brum..” Đó là tiếng động cơ ô tô. Nó cứ to dần, to dần. Nó đã to đến mức khiến cô quay đầu lại. “Rầm” Chiếc ô tô đó đã đụng Yui. Cô thờ hồng hộc, hé mắt ra nhìn. Từ trên xe, một người đàn ông mặc một bộ vest đen bước xuống.

- B...b...ba...- Yui cố hé miệng ra gọi.

- Mày không đáng bằng chị mày. Mày không đáng làm con tao! Chết đi!

“Mày không đáng bằng chị mày. Mày không đáng làm con tao! Chết đi!” Tiếng ông Ikishige cứ văng vẳng trong đầu cô. Cô lấy hai tay ôm đầu, rên rĩ “á...á...aaa...”

- Á ... - Yui giật mình tỉnh dậy. Mặt cô đầy những giọt mồ hôi lấm tấm. Cô thờ hồng hộc, những tiếng thở mang nặng cảm xúc. Cô lấy tay quệt mồ hôi

trên trán, thâm ngời: “Ông ta chưa bao giờ tha cho mình cả. Ông ta luôn luôn ám ảnh mình.”

“Cạch” – Cánh cửa bật mở, Mika cầm một khay đựng bánh mì và sữa bước vào:

- Cậu dậy rồi à?
- Ủ, tớ đang ở nhà cậu à?
- Phải, cậu ăn tạm bánh mì nhé. Nhà tớ chẳng có gì trong tủ lạnh cả.
- Cảm ơn cậu. Mà sao tớ lại ở đây. Lúc đó có một người gọi tớ, sau đó tớ đột nhiên không nhớ gì nữa cả! – Yui nghiêng đầu thắc mắc.
- Tớ đánh ngất cậu đấy. – Mika vẫn điềm nhiên như thể chẳng có gì cả.
- Cái gì? Cậu dám đánh tớ á?
- Phải, tớ dám. . .Để ngăn cản sự mất lí trí của cậu. . . - Mika ngừng lại, cô nhìn Yui chăm chăm.
- Tớ. . .mất lí trí. . .sao? À, phải rồi! Người đó gọi tớ là gì nhỉ? Không phải là Satake, không phải là Yui, mà là. . .
- Tiểu thư Yui. . .phải không?

Yui sững lại. Cô lăm bảm y như một con robot “Tiểu thư Yui, tiểu thư Yui, tiểu thư Yui, . . .”

- Phải, tiểu thư Yui! Người đó đã gọi cậu như vậy. Tớ không biết đó là ai, nhưng đó là người đã đưa cậu lên xe về gặp chủ tịch vào cái hôm chúng ta gặp nhau.
- Là . . .Nakazawa, kế toán trưởng ở tập đoàn của ba tớ. Vậy đó là người của ba tớ.
- Yui ngồi im lặng. Cứ nhớ về những ngày tháng tệ hại và kinh hoàng lúc ở ngôi nhà đó là cơ thể cô lại run lên bần bật. Cô quay sang Mika:
- Mika, hè này. . .chúng ta phải về Tokyo. . .ư?
- Ủ. Chuyển công tác của bố tớ chỉ còn tầm một tuần nữa là kết thúc.

“Kính coong” – Tiếng chuông vang lên. Mika đứng dậy.

- Mika. . .- Yui níu tay bạn lại – Người đó. . .có phải là . . .
- Đúng. Là người cậu nên gặp. . .cái cô Nakazawa đó. . .
- Đùng Mika. Đùng để họ vào. . .đùng
- Yui! – Mika quay phát lại – Cậu còn định yếu đuối đến bao giờ! Cậu định cả đời sẽ run sợ trước mặt ba cậu sao? Rồi để ông ta tiếp tục nhìn cậu với ánh mắt khinh thường đó hả?

Yui im bật. Cô cúi gằm mặt. Mái tóc dài xoã ra che lại những cảm xúc của cô lúc này. Mika toan đi ra khỏi phòng thì Yui lên tiếng:

- Mika, đứng lại.

Nhưng Mika vẫn cứ đi tiếp.

- Tớ bảo cậu đứng lại cơ mà! – Yui cầm cái gối ném thẳng vào gáy Mika khiến cô ngã lăn ra đất – Đây là lệnh của Chị hai, cậu coi thường hả?

Yui đứng phát dậy. Cô tiến lại phía Mika:

- Người cô ta muốn gặp là tớ. Ai khiến cậu đi. Cậu ở yên đây cho tớ. – Nói rồi Yui đi thẳng một mạch ra khỏi phòng. Cô xuống cầu thang và cái tiếng chân bình bịch của Yui cứ làm cho Mika cười.
- Ha ha, Yui. Phải vậy chứ! Tớ luôn tin cậu mà! – Mika nhìn theo và cứ cười thầm không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trở Về Tokyo

“Cách” – Cổng bật mở, Yui bước ra. Trước mặt cô là một người phụ nữ với mái tóc nâu dài, buộc về một phía.

- Mười năm không gặp, kế toán trưởng Nakazawa.
- Vâng, cảm ơn cô khi còn nhớ tôi, tiểu thư Yui.
- Cô đến đây có chuyện gì?
- Tôi theo lời của chủ tịch đến đây đón cô về Tokyo để học năm cấp ba.
- Tôi hiểu rồi! – Yui quay vào nhà.
- Tiểu thư Yui, đề nghị cô lên xe ra sân bay.
- Tôi sẽ về! Nói với ông già đó khi nào trường tôi sẽ học bắt đầu học thì tôi sẽ về! – Yui quát – Tôi muốn nghỉ hè ở đất Kagoshima này!
- Tiểu thư! Nếu cô không nghe thì đừng trách tại sao tôi phải dùng tới bạo lực! – Nakazawa nâng kính lên, vỗ tay hai tiếng thì từ trên xe, hai người đàn ông vốc đáng vạm vỡ bước xuống.
- Bọn nào đó? – Ánh mắt Yui vẫn không thay đổi.
- Đây là những vệ sĩ chuyên nghiệp nhất đấy. Tiểu thư không chống cự nổi đâu.
- Vệ sĩ chuyên nghiệp cơ à? Ông già đó bây giờ rảnh vậy sao? Ha, buồn cười ghê! – Lúc nãy nói mạnh mẽ với Mika vậy chứ lúc bước ra cô vẫn còn chút sợ hãi và chỉ muốn lần trốn thật nhanh. Chứ bây giờ cô cảm thấy mình đã bị ám ảnh quá mức chứ ba cô không có đáng sợ như cô tưởng. Cô bỏ vào trong nhà.

Bất thành linh, hai tên vệ sĩ chạy lại nắm lấy hai tay cô. Nakazawa bật cười:

- Tiểu thư, không phải tôi đã nói rồi sao? Họ là những vệ sĩ chuyên nghiệp đấy!
- Nếu là vệ sĩ chuyên nghiệp thì chứng minh đi! – Yui hét. Cô giơ chân phải lên đá mạnh ra phía sau vào “cái ấy” của một tên. Tên vệ sĩ thứ nhất nằm đau điếng cựa quậy ở dưới đất. Cô xoay người, đập mạnh tay phải vừa được giải thoát vào gáy của tên thứ hai. Hắn ôm gáy lùi lại, rồi dùng hai tay xông tới chỗ cô. Yui nhanh nhẹn như một chú sóc né sang, rồi cô dùng cùi trỏ giáng thẳng vào xương sống của hắn. Tên thứ nhất nhồm đậy, lao đến. Yui lại tặng hắn một phát nữa vào đúng chỗ cũ. Bây giờ thì cả hai đều nằm im không thể chống cự ở dưới lòng đường.
- Tiểu thư ... - Nakazawa im bật.
- Sao? Cả cô cũng muốn ư? Mà có điều ... cô nói lại với ông già là lần sau đừng mời mấy kẻ đang học ở học viện vệ sĩ về rồi nói là vệ sĩ chuyên nghiệp nha!
- Chúng tôi đã có bằng vệ sĩ chuyên nghiệp mà... - Hai kẻ thất bại nằm ở dưới gượng dậy thanh minh.
- Còn nữa, Nakazawa! Cô có mang tiền đó không?
- C ... có?
- Đưa tôi một trăm ngàn yên.
- Sao ạ?
- Bộ cô tính bắt tôi về không à? Ít ra cũng để tôi khao bạn bè một bữa chứ? Mà tôi sẽ học ở đâu?
- Trường cấp ba Stars 2. – Nakazawa vừa chán ngán đưa tiền cho Yui vừa uể oải trả lời.
- Stars 2 ... là sao?
- Ba năm trước chủ tịch Oga tức chủ tịch hội đồng quản trị nhà trường đã cho mở thêm cơ sở thứ hai của Stars.
- Ồ, ông ta rảnh thế! Mà khi nào bắt đầu học? – Yui nhận tiền từ tay kế toán trưởng và hỏi:
- Ngày 6 tháng 9.

- Mừng 4 tháng 9 lại đây đón tôi! – Nói rồi Yui quay thẳng vào trong không nói lời tạm biệt, để lại Nakazawa đang tức tối một mình đánh thức hai chàng vệ sĩ thất bại.

Cái ngày đó cũng đến. Mika đã trở về từ 3 tuần trước. Bây giờ, Yui một mình lên chuyến bay trở lại Tokyo. Cô đặt cho mình mục tiêu đầu tiên: Trả thù ba cô.

Yui đang ngồi trên con Ferrari của Nakazawa từ sân bay trở về dinh thự Satake. Cô nhìn lại thành phố ngày xưa đã ám ảnh cô, bây giờ cô chẳng hề cảm thấy đáng sợ gì cả. Kế hoạch phục thù những kẻ ngày xưa đã coi thường và bắt nạt cô suốt cả chặng đường cứ đầy ắp trong đầu. Bỗng Yui khựng lại. Cô quay sang Nakazawa ngồi cạnh cô này giờ:

- Dừng xe, Nakazawa!

- Cô muốn đi đâu?

- Học thuộc lại đường phố! – Yui trả lời bằng những câu thu gọn không thể bị thu gọn hơn được nữa.

- Không được. Chủ tịch muốn gặp tiểu thư ngay bây giờ. Lần trước tôi đã bị chủ tịch mắng vì không đưa cô về nhà được nên xin cô đừng làm khó tôi. – Nakazawa cương quyết.

- Cô nhất định không dừng xe?

- Phải.

- Được thôi, để xem ai hơn ai. – Yui cười nham hiểm. Cô đưa tay ra nắm lấy Doorhandle mở “cách”. Nakazawa hốt hoảng, hét lên với tay tài xế:

- Dừng ngay! – Chiếc xe phanh gấp lại. Yui từ từ bước xuống.

- Ngay từ đầu ngoan ngoãn dừng xe có phải hơn không? Nakazawa, tiền!

- Sao ạ?

- Cô định bắt tôi giữa cái trời hè oi bức này đi bộ chắc! Đưa tiền, tôi phải đi taxi!

- Rồi, tôi biết rồi! - Nakazawa rút trong ví ra tờ một ngàn yên

- Có bấy nhiêu thôi hả? Đưa hết số lẻ đây!

Một lần nữa, Yui lại bước đi trong khoái chí và một xấp tiền của Nakazawa, để lại cô kế toán trưởng tức giận cầu xé đồ trong xe.

- A lô, Mika à? – Yui rút trong túi ra chiếc Smartphone và gọi cho cô bạn thân Toudo Mika – gặp nhau chút nhé!

- Cậu về rồi à?

- Phải, vừa mới đáp sân bay.

- Thế mà tờ cứ tưởng ông già đó sẽ lôi cậu về ngay chứ!

- Tớ là Boss của Mitsuba đó, cậu nghĩ tớ sẽ bị lão ta điều khiển dễ dàng ư?

- Đã là cựu rồi bạn tôi ơi! Cậu đang ở đâu đó?

- Shibuya!

- Sao lại là phố mua sắm?

- Sao cũng được, đến đây đi!

Hai người bạn đã đi khắp các cửa hàng, ngắm các loại đẹp, thử đủ thứ đồ. Bây giờ cả hai đều rất đã. Chính xác là: Hai người bạn đã đi khắp các quán ăn, ngắm các món ngon, thử đủ thứ món. Bây giờ cả hai đều rất no. Yui đặc biệt hơn các cô gái khác rất nhiều. Cô là một đoá hoa lung linh, ai nhìn vào cũng sẽ bị hấp hồn. Ngoại hình của cô giống một người mẫu hơn là một học sinh cấp ba: Cao 1m 72, nặng 46 kg, số đo BWH không thể chuẩn hơn; làn da trắng mịn không chút tì vết; mắt to, đẹp; mũi cao; môi đỏ hồng; mái tóc dài mượt và đen óng; trông cô rất dịu dàng. Nhưng từ lúc chuyển đến Kagoshima, bất cứ ai khen cô dịu dàng và nữ tính thì đều được nhận một “nắm đấm” từ cô. Điều duy nhất cô quan tâm không phải là ngoại hình, lực học hay đàn ông mà là boss và đồ ăn.

- Oa, thơm quá! – Yui hét lên. Lí do là vì có một mùi hương của món ăn mà cô thích nhất bay đến mũi cô – Trời ơi, những miếng Takoyaki kia vừa to mà vừa hấp dẫn. Lại còn giảm giá 50% nữa! Phải mua ngay mới được.

Nhưng sự hưng phấn của Yui ngay sau đó tắt vụt. Cả một hàng dài xếp hàng chờ mua. Cô phát bực. Cô rút tờ một ngàn yên ra, chạy lại chỗ cô bé đang

đứng ở vị trí thứ sáu, bảy, nói:

- Cô bé, em có thể mua cho chị tám chục cái Takoyaki được không? Mười cái là khoảng năm trăm yên, còn năm trăm yên nữa là cho em. Mua hộ chị nhé!

- Vâng ạ!

- Chị đứng ở dưới gốc cây đằng kia, mua xong em đưa lại cho chị được không?

- Vâng!

Nói rồi Yui và Mika đi lại dưới gốc cây, đứng trò chuyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

- Oa oa oa! – Tiếng khóc của một đứa trẻ vang lên làm cho đôi bạn Yui và Mika ngừng trò chuyện. Yui ngạc nhiên hơn nữa bởi đó là một giọng rất quen. Cô chạy lại thì sững sờ. Cô bé lúc này chấp nhận mua Takoyaki cho cô đang đứng khóc một mình. Cô vuốt tóc bé gái, nhẹ nhàng hỏi:

- Có chuyện gì đã xảy ra vậy?

- Takoyaki...

- Sao?

- Takoyaki đã bị anh ta cướp mất rồi! Oa oa – Cô bé khóc thét lên. Câu trả lời vừa rồi của cô bé làm cho Yui sững người lại, không biết nói gì nữa. Cô nghiêng răng ken két:

- Takoyaki ... loại đặc biệt ... giảm 50% ... vậy mà hắn ta giám cướp tay trắng ... Nhất định ta phải báo thù! – Yui nắm tay lại thành nắm đấm, lửa trong cô bốc ngùn ngụt.

- Này này, cậu báo thù cho đứa bé bị trấn lột hay báo thù cho mấy miếng Takoyaki bị cướp vậy? – Mika ngao ngán.

- Cái thứ hai, nhưng lấy cái thứ nhất làm danh nghĩa. – Yui nói trong sự tức giận nhưng cũng đầy tình bơ. Cô quay vụt lại cô bé:

- Bé, anh ta giờ đang ở đâu?

Cô bé ngơ ngác trước sự “đột biến cảm xúc” của Yui nhưng cũng trả lời:

- Tiệm café Terari ở đầu kia! – Cô bé chỉ về phía cuối góc phố.

- Cảm ơn em! – Yui nói rồi chạy một mạch về phía trước.

Mika và cô bé cũng đuổi theo sau.

“He he, bắt được mi rồi. Lũ nặng ăn vụng. Tao sẽ *****, *****, *****,...” – Yui cười nham hiểm khi nhìn thấy một đám con trai đang tíu tít nói chuyện. Ngay sau đó cô chuyển từ khuôn mặt đắc thắng sang khuôn mặt hốt hoảng khi nhìn thấy bạch Takoyaki của cô đã bị vơi đi chỉ còn một cái. Cô nghĩ rằng sẽ ăn nốt viên còn lại sau khi ** lũ ruồi. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ. Một nam sinh đã cầm lấy cái còn lại bỏ vào miệng và ...

- Ôi không ... - Yui đầy tiếc nuối khi nhìn viên Takoyaki còn lại trôi cái ‘ực’ xuống bụng cậu kia. Nàng ta nhìn với một ánh mắt đầy nuối tiếc và căm hận. Cô quay lại chỗ bé gái, chỉ tay về phía nam sinh – Bé, có phải hắn ta không?

- Dạ phải ... – Cô bé ngập ngừng gật đầu.

- Tốt, ta tới đây! – Yui nắm chặt tay đầy quyết tâm, ánh mắt hùng hục, tiến thẳng tới bàn của họ.

- Chị không đi với bạn chị à?

- Khỏi, cậu ấy sẽ xong ngay ấy mà!

Yui bước thẳng tới chỗ đám nam sinh, đập “rầm” xuống bàn họ. Cả bọn đang nói chuyện thì bị ngưng lại đột ngột. Ai cũng chuyển hướng mắt lên cô:

- Cô đang làm cái gì thế? – Một học sinh có mái tóc nâu xù lên tiếng – Cô có biết bọn tôi là ai không mà ...

Câu nói của hắn bị ngưng đột ngột khi mắt cô chuyển sang phía hắn, nhìn trừng trừng một cách đáng sợ. Hắn im bật, bởi trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ: “Cô ấy đẹp quá!”

Bây giờ là một nam sinh khác hỏi:

- Có chuyện gì? Cô quen biết với chúng tôi à?

- Im miệng! Có lí do gì mà tao lại quen biết với lũ nhặng chúng mày chứ! Chúng mày là cái loại ***** nên câm hết đi – Yui tung ra hàng loạt câu chữ thể khiến cho cậu ta là một người trông rất bình tĩnh trong mọi tình huống cũng phải ngậm miệng – Tao chỉ muốn nói với một người.

Yui quay sang cậu học sinh đã ăn nốt viên Takoyaki cuối cùng. Đó là một chàng trai có ngoại hình rất bảnh. Mái tóc đen bóng xù lên trông rất tuyệt. Cái mũi dài mà cao. Làn da không có gì có thể chê được. Yui ngậm miệng khi nhìn thấy khuôn mặt quá hoàn mỹ của cậu ta nên cô chuyển sang nhìn tướng tá. Cậu ta cao trên 1m80, nặng tầm 75kg. Cơ bắp săn chắc, da khá rám đen, con người cậu ta như thể một người mẫu chuyên nghiệp vậy. Và điều đó cũng làm cô biết anh ta không phải là một đối thủ dễ chơi.

- Này Shukasa, cậu làm gì vậy? Sao lại đứng yên như thế? – Tên có tóc nâu xù nói với một giọng bông đùa.

- Im đi, Akito!

- Akito nói đúng đấy! Cậu với cô ta đấu mắt à? – Giờ lại đến lượt anh chàng trông khá bình tĩnh nói.

Bây giờ không chỉ nam sinh mà mọi người gọi là Shukasa mà cả Yui cùng quay lại trừng mắt khiến mọi người phải im bật. Ai cũng tự hỏi rằng sao họ lại hợp nhau đến thế cơ chứ. Phải, giống như Yui, Shukasa cũng nhìn cô chăm chăm từ nãy đến giờ. Ban đầu là vì cô quá đẹp, nhưng sau một lúc nhìn cô, Shukasa đã giật mình và tự hỏi: “Tại sao cô ta lại giống người đó đến như vậy chứ?”. Về phía Yui, cô đã thực sự bị Shukasa hấp hồn. Mặt cô đỏ lựng lên vì anh ta trông quá tuyệt. Nhưng một lúc sau, những chiếc Takoyaki đã đánh thức tâm hồn bay bổng của cô. Và cô đã bắt đầu câu chuyện trước:

- Này đầu chom chom ... – Yui nói thẳng ra mà không có chút gì gọi là buồn cười cả. Tất cả các nam sinh đều chết ngất.

- Cái gì? – Shukasa ngạc nhiên khi thấy cô nói một cách tỉnh bơ bởi từ trước đến nay chưa một ai nói với anh bằng giọng điệu như vậy. Nhất là từ một cô gái – Cô...

Shukasa chưa giết lời thì đã bị một cú tát “trời giáng” của Yui đánh thẳng vào mặt khiến anh ngã rầm xuống bàn. Những li cà phê và đĩa đựng đồ ăn nhẹ trên bàn rơi xuống đất và vỡ. Anh ta càng ngạc nhiên hơn nữa khi một cô gái trông yếu đuối, dịu dàng lại có thể tung ra một cú tát mạnh như vậy. Shukasa là kiểu người không biết nhịn nên cũng đứng dậy và tiến tới chỗ Yui:

- Cô nên biết tôi là người sẽ trả lại tất cả những gì đã nhận! – Shukasa tiến tới đâm thẳng vào khuôn mặt mỹ miều của cô. Cô có thể dư sức tránh cú đánh đó nhưng vì nó quá bất ngờ nên cô ngã lộn ra sàn nhà.

“Cô ấy xoay người theo hướng đánh nên không bị đau gì nhiều. Sao một cô gái lại có thể biết những chuyện như thế nhỉ?” Shukasa càng không thể hiểu nổi cô ta là loại con gái gì nhưng anh ta đã biết rằng: Dù ngoại hình giống nhau đến thế nhưng tính cách thì hoàn toàn trái ngược nhau. Yui nhồm dậy, cô nói một câu trong giọng tức giận:

- Anh đánh chưa hết sức. Anh nghĩ tôi yếu đuối không tránh nổi cú đâm của anh hả?

Phải. Shukasa chưa đánh hết sức. Bởi anh không muốn làm tổn thương khuôn mặt y hệt người con gái anh yêu. Một lần nữa anh cũng không thể hiểu nổi tại sao Yui lại biết anh chưa đánh hết sức.

- Còn cô thì sao? Không dung chạy vào đây đánh tôi? Đừng bảo cô lấy cái đánh đó làm ẩn tượng với tôi nhé!

- Không dung... Vừa ăn cướp vừa la làng hả? Anh nghĩ anh là loại người gì mà đòi tôi gây ẩn tượng với anh! – Yui tức giận lao tới. Cô nghiêng người, gối chân lên đá sượt sang một bên cổ Shukasa. Anh ta nghĩ chắc mình nghĩ nhầm rồi. Có một cú đá cũng hỏng, cô ta không phải loại giỏi giang gì. Nhưng không, Yui đá sang một bên và sau đó cô vòng chân ra đá thẳng vào gáy của anh ta. Shukasa ngã lộn ra đất.

- Cái loại đi trấn lột đồ của bọn trẻ như anh không đáng để tôi phải dùng đến đòn đó! – Yui tiến tới, chỉ thẳng vào mặt Shukasa mà nói.

- Trấn lột ... Cô nói gì vậy? – Shukasa ngờ ngác.

- Còn chó! Chính anh đã cướp Takoyaki của cô bé còn gì.

- Nhưng người đi mua Takoyaki là ... - Shukasa quay sang anh chàng có tên Akito ấy.

- Yui, cậu làm gì lâu vậy? – Mika cùng cô bé sốt ruột chạy vào - Ủa, thế này là sao?

Mika ngạc nhiên khi thấy Yui đang đứng trước mặt Shukasa. Còn Yui chạy vụt lại chỗ cô bé:

- Bé, là anh ta đúng không? Kẻ trộm lột đồ của em là anh ta có phải không?
- Không. – Cô bé trả lời tỉnh bơ.
- Thế sao em lại gật đầu khi chị chỉ vào hắn ta? – Yui ngỡ ngàng.
- Em tưởng chị chỉ cái anh đầu tổ chim đứng bên cạnh. – Cô bé chỉ Akito.
- Cái gì? Tổ chim...- Akito nổi óa.
- Công nhận là giống thật! – Mika đồng tình.
- Vậy ... vậy là tớ đã nhầm sao? – Yui sợ hãi.

Lúc này cả hai phía đều đã bình tĩnh. Shukasa chỉnh sửa lại quần áo còn đám nam sinh kia thì thu dọn đồng đồ đồ vớ ở dưới đất. Yui bảo:

- Anh muốn tôi bồi thường ra sao?
- Chỉ cần cô nói xin lỗi là đủ rồi. Dù sao cô cũng hiểu nhầm mà thôi! – Shukasa liếc nhìn Akito đang quỳ ở dưới sàn.
- Shukasa, tớ ngồi dậy được chưa?
- Chưa. Cậu nghĩ gì mà đi trộm lột đồ của người khác vậy?
- Thì tớ ngại đứng chờ nên ...
- Cậu tính bồi nhọ tớ à? – Shukasa quát to.
- Được rồi, anh đứng dậy đi! – Yui thờ dãi.
- Còn cô, chưa xin lỗi tôi hả? – Shukasa nhìn Yui.

Yui im lặng. Cô không nói gì cả. Mika đã chơi với cô suốt mười năm nay nên rất hiểu bạn. Cô biết Yui sẽ không bao giờ chịu xin lỗi người khác kể từ lúc tới Kagoshima.

- Cái khác đi! – Yui nghiêm túc nói.
- Gì?
- Chỉ cần ngoài cái đó ra, cái gì cũng được cả. – Yui nói rõ ràng.

Shukasa ngạc nhiên. Anh chưa bao giờ gặp cô gái nào như Yui cả. Dù là cô ấy có nổi bật hơn tất cả nhưng anh cảm thấy cô ấy thật bí ẩn. Anh muốn nghe Yui kể về cuộc sống của cô ấy.

- Vậy cô trả tiền những đồ cô làm vỡ đi.
- Tiếc là tôi không mang theo nhiều tiền.
- Đừng nói là cô tiêu hết tiền vào đồ ăn rồi đó nha.
- Đúng vậy.
- Cô bảo ngoài chuyện xin lỗi ra thì cái gì cũng được mà!
- Thì cũng phải là chuyện tôi có thể làm chứ!

Cả hai bây giờ cùng lên giọng. Những người ngoài cuộc ai cũng cảm thấy họ có thứ gì đó rất hợp nhau. Mika thì bật lên tiếng cười khe khẽ.

- Vậy đấu với tôi đi! – Shukasa nói hoàn toàn nghiêm túc, không có vẻ gì là một lời nói đùa.
- Sao?
- Tôi bảo cô đấu với tôi đi!
- Được thôi! – Yui thản nhiên đáp lại – Điện thoại!

- Hơ?

- Đưa tôi điện thoại của anh!

Yui quát lên rất to khiến cho Shukasa đang cao hứng khi cô đồng ý thách đấu cũng phải im miệng lại. Anh ta ngoan ngoãn rút trong túi ra chiếc Smartphone đưa cho Yui. Yui cũng lấy Smartphone của mình ra. Cô cầm hai tay hai chiếc điện thoại. Yui lưu số của mình vào điện thoại anh ta và ngược lại. Sau đó, cô trả điện thoại cho Shukasa và nói:

- Tối nay tôi bận. Hôm nào muốn đấu thì call cho tôi.

- Cô là Satake Yui?- Shukasa vừa nhìn số liên lạc mới trong điện thoại và hỏi.

- Phải.

- Tôi là Hanagato Shukasa, Boss Stars 1.

Nghe đến Boss Stars 1, Yui khựng lại. Cô không nghĩ mình lại gặp một Boss nhanh như vậy. Yui vẫn đứng yên, nói:

- Satake Yui, Boss Stars 2.

- Cái gì? Cô là Boss?

- Đúng – Yui điềm nhiên trả lời.

- Boss Stars 2 là Ukano cơ mà?

- Ngày mai, tôi sẽ là Boss.

Nói rồi, Yui đi thẳng một mạch ra khỏi quán. Cô về nhanh như vậy là vì có chuyện phải giải quyết ở nhà. Phải. Trả thù ba cô, chủ tịch Satake Ikishige.

Có ai biết một câu chuyện tình tuyệt đẹp lại bắt đầu từ những chiếc Takoyaki đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Môi Tình Đầu Của Mika - Part 1: Cô Gái Trong Khung Ảnh

Giữa những chuỗi ngày bình yên đến lạ, một con người đã bước vào cuộc đời của cô, và xáo trộn hết mọi thứ...

...

- Lại gặp cô rồi, Cứng Đầu. - Tsukasa ngồi chiếm chỗ trên bàn, trên mép vẫn còn dính vụn bánh, cười cười. Nhận thấy bóng dáng cô nữ sinh cấp hai đã từng gặp mặt, anh bỏ nửa xuống, vẫy vẫy.

Câu gọi ấy, Mika có nghe. Mỗi tội cô không nhận ra câu nói ấy là dành cho mình.

Bản thân cô cứ thêm ung dung tiến đến hàng người đang xếp, bắt đầu chờ chực.

- Này, tôi gọi cô đấy, Cứng Đầu! - Tưởng cô bơ mình, mày anh thoáng nhú lại.

Một vài người quay lại về phía anh, nhưng rồi cũng nhanh chóng ngoảnh đi. Duy chỉ có mình Mika vẫn gõ chân xuống sàn, huyệt sáo.

Tsukasa chép miệng. Anh đứng dậy, đi về phía cô. Bộp một tiếng, đôi bàn tay to lớn của anh giữ lên vai cô, toan kéo cô về phía mình.

Nhưng anh còn chưa kịp làm gì, hai tay Mika nắm lấy cổ tay anh, gắt gao dùng lực giữ chặt. Cơ bắp hiện lên, gân guốc lằn rõ từng đường, cả cơ thể cao to của Tsukasa vắt qua đôi vai nhỏ bé của cô gái. Trong nháy mắt, anh nắm chặt vật dưới sàn nhà.

Bao nhiêu ánh nhìn dồn dập đổ về phía hai người. Mika đứng chống nạnh, đắc thắng:

- Đồ biến thái, yêu râu xanh! Dám giờ trò nơi công cộng! Cho mi chết! - Giọng nói của cô cười ha hả vang lên, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán.

- Không phải, mọi người nhầm lẫn rồi! Trời ạ! - Tsukasa bối rối, khua tay giải thích. Thoáng, anh quay lại nhìn cô, nhướn mày. - Tôi đây mà, quên tôi rồi sao?

Mika im lặng, hóa đá.

...

- Cô bạo lực như vậy đó hả? - Tsukasa chống cằm, ném cái lườm về phía cô, mặt xỉ ra y hệt một đứa trẻ. - Cứng Đầu à, lần sau cô làm ơn nhìn cho kỹ rồi hẵng ra tay đi với. Báo hại tôi ra nông nổi này!

Mika dựa người vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, lừ mắt nhìn anh. Nghe anh lải nhải một hồi, không chịu được cô mới lên tiếng:

- Ai bảo chú đừng chạm vào người tôi làm gì? Gọi không được sao?

- Tôi đã gọi cô rất nhiều lần rồi nhé. Cô không nghe, giờ tôi phải lại kêu cô chứ sao? Cứng Đầu à, không lẽ cô bị điếc? - Tsukasa nhếch môi.

- Chú phải gọi cho đảng hoàng chứ? "Cứng Đầu"? Ai là "Cứng Đầu"? Tôi cũng có tên đảng hoàng. - Mika tức giận, đứng dậy, hai tay đập mạnh xuống bàn, trừng mắt nhìn anh. - Gọi "Cứng Đầu" có ma nó mới nghe.

- Cô cũng đâu có gọi tôi đảng hoàng đâu. Đừng gọi tôi là chú nữa! Tôi mới hai tư tuổi thôi!

Mika bĩu môi, ném ánh nhìn kì thị mỉa mai vào người đàn ông trước mặt.

- Mika, ai vậy? - Đột ngột, một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai cô. Cô ngược đầu quay lại nhìn, Yui đang vác một bộ đồ kiếm đạo trên vai, tròn mắt hỏi.

"Chết! Quên bém mắt!" Mika giật thót nghĩ. Hôm nay câu lạc bộ Karatedo của cô nghỉ tập vì chủ tướng có việc bận đột xuất, Yui vốn ghét sinh hoạt câu lạc bộ nhưng thỉnh thoảng vẫn đến chỗ tập của các câu lạc bộ thể thao và võ thuật tập luyện. Hôm nay lại nổi hứng đi tập Kendo, lại càng nổi hứng đi ăn Takoyaki.

Mika mặc cho Yui tập luyện, còn mình thì đến chỗ hẹn trước, ngồi đầu võ mồm với một "ông chú" xa lạ.

- À không, một ông chú vô duyên ấy mà! - Mika đứng dậy, cười cười. - Sang Lotteria ăn đi, tớ hơi ngán Takoyaki.

- Không phải chứ? - Yui nhăn mặt rên, cả cơ thể mặc sức để cho Mika đẩy ra khỏi quán.

- "Ông chú vô duyên" gì chứ? - Tsukasa nhướn mày đứng dậy, nhưng chưa kịp nói gì thì hai người đã đi mất rồi.

Lắc đầu khó chịu ngồi xuống, một vật đặt lên bàn đập vào mắt anh.

__o0o0o__

- A a a... Bắt máy đi mà! - Mika đi đi lại lại, đứng ngồi không yên. Cô dí sát chiếc smartphone của Yui vào tai, ca cẩm.

Chốc chốc, máy ngưng kết nối, cô lại bấm gọi lại, và vẫn tiếp tục bài ca cầu xin một tiếng gọi.

Cái số cô sao mà đen đui đủ đường. Nài xin cha mãi cha mới chịu mua smartphone cho, vậy mà lại đánh rơi mất.

- Bình tĩnh, nghỉ lại xem cậu có thể đánh rơi ở đâu. - Yui bình thần giờ chiếc Hamburger lên, cắn một miếng rõ to, vừa nhai nhồm nhoàm vừa điệp khúc câu nói muôn thuở cô lặp đi lặp lại này giờ.

- Tớ nghĩ kĩ rồi, chắc chắn là lúc tớ vật ngã ông chú ấy. - Mặt Mika tái mét, tím ngắt kêu lên.

Đang lải nhải với Yui, hồi chuông tút tút nhảm chán này giờ vụt tắt. Một giọng nói trầm thấp vang lên rơi vào tai cô. "Moshi moshi?"

Cơ mặt cô đơ lại trong thoáng chốc.

"Cứng Đầu à, sao cô phiền quá vậy? Không thấy tôi đang chơi Pokemon sao? Cô cày thế nào mà level cũng cao đấy?"

- A... Chú... Ai cho chú sử dụng điện thoại của tôi? Tôi có thể kiện chú tội xâm phạm đời tư người khác! - Mika cứng giọng trong giây lát. Cô thật sự muốn đâm đầu vào tường khi biết có người sử dụng điện thoại của cô, càng muốn tự giết chết bản thân khi trót để điện thoại rơi vào tay anh.

- Được thôi. - Có ai ngờ Tsukasa buông ra một câu hờ hững bất cần. - Tôi không dám động vô điện thoại của cô nữa đâu. Tôi để nó ở đây nhé.

Mặt Mika run lên vì giận dữ, gân guốc nổi đầy mặt. Hai tay cô bóp chặt chiếc smartphone của Yui đến mức gần vỡ tung ra. Cô nàng đang thoải mái gặm Hamburger cũng bất giác lạnh sống lưng.

- Ở đâu? - Cô nàng cất giọng thâm trầm đầy nguy hiểm - Tôi có thể lấy chiếc Smartphone của tôi ở đâu?

Mika gào lên, inh ỏi đến mức tất cả các vị khách trong quán Lotte đều giật mình nhìn cô kỳ thị. À, quên không nói đến lỗi tai Tsukasa. Anh chàng chắc hẳn kì này phải đi khám màng nhĩ rồi.

- Sáng mai, cô lại chỉ nhánh Công ti bất động sản của tập đoàn Hanagato tìm tôi. Khoảng mười hai giờ trưa.

Sau câu nói đó, điện thoại cúp cái rụp. Tiếp đến là những hồi chuông miên man bắt tận rơi vào lỗ tai cô.

Yui đau lòng nhìn điện thoại mình sắp trở thành một đồng sắt vụn trong tay Mika...

___oOoOo___

Hôm nay, lần đầu tiên trong lịch sử, một nữ sinh gương mẫu trốn ra khỏi trường trong giờ nghỉ trưa.

Cô bắt xe buýt tiến đến chỗ hẹn.

Quả nhiên hoành tráng!

Chỉ là một chi nhánh, của một bộ phận của tập đoàn tài chính Hanagato mà cũng có thể hoành tráng đến vậy.

Tòa nhà cao cũng phải hơn hai mươi tầng. Kiến trúc sang trọng, quy mô lớn. Choáng ngợp thật sự, không hổ danh là tập đoàn đứng đầu Nhật Bản.

Ngập ngừng vòng vo mãi, Mika ngập ngừng bước vào bên trong.

Cô e dè tiến đến bàn tiếp tân, ngập ngừng:

- Chị ơi. Cho em hỏi phòng làm việc của... À... Ủm... - Mika định hỏi, nhưng bỗng nhiên ngập ngừng, hay đúng hơn là không biết nói sao.

- Ai? - Cô nhân viên nhìn lướt qua Mika, giọng nói và điệu bộ lộ rõ vẻ khinh thường.

Thôi chết rồi, cô có biết tên họ anh ta đâu!

- Em không biết họ, nhưng anh ta tên là Tsukasa. Dáng cao ráo, gầy, gương mặt ưa nhìn.

Mika cố gắng hồi tưởng và miêu tả cho cô nhân viên, bất giác muốn tự vả vào mặt khi phải thốt ra hai tiếng "ưa nhìn".

Cô nhân viên chau mày. Nhân sự làm việc ở chi nhánh này cũng phải mấy trăm người. Làm sao cô biết được.

Đúng lúc cả hai cùng đang phân vân thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Là điện thoại nội bộ.

- Alo. - Cô nhân viên cất giọng dịu dàng. Đây chính là ông sếp lớn vừa từ trụ sở về chi nhánh này làm việc trong thời gian tới.

- Nếu lát nữa có một cô nữ sinh cấp hai đến thì dẫn cô ta lên phòng tôi. - Giọng nói trầm trầm vang lên khiến cô nhân viên đánh mặt lại.

- Vâng, thưa giám đốc. Tôi sẽ đưa cô ấy lên đây. - Chị ta lấy hết sức bình tĩnh thưa lại. Kết nối ngắt.

Cô ta đứng dậy, bước ra khỏi quầy tiếp tân.

- Cô đi theo tôi. - Trông cô ta hậm hực nện đôi giày cao gót cả tác xuống sàn.

Mở cửa thang máy, bấm tầng 25, cô ta ra hiệu mời Mika bước vào.

- Chị không đi với em sao? - Mika tròn mắt.

- Tôi sao được danh giá như cô. - Nhân viên quèn như tôi đâu được quyền đặt chân lên tầng làm việc của giám đốc bộ phận bất động sản chứ. - Tưởng Mika có ý xỏ xiên, cô ta tròn mắt hạnh học, rồi quay lưng vùng vằng bỏ đi.

Mika tròn mắt nhìn cánh cửa thang máy đóng lại.

- Giám đốc bộ phận bất động sản? - Mika nghiêng đầu lặp lại.

Cả một tầng rộng lớn, chỉ có duy nhất một cánh cửa.

Mika tiến lại, ngập ngừng.

Cô hé cánh cửa chậm chạp, mắt liếc vào bên trong căn phòng, quả nhiên tròn mắt sùng sốt.

Căn phòng rộng vô cùng, cửa kính trải dài cả bức tường đối diện. Sàn nhà trải thảm nhung, nguyên một bộ bàn ghế sofa cùng bộ ấm tách. Trong căn phòng còn có một kệ gỗ đựng đầy tài liệu. Chiếc bàn to rộng cùng chiếc ghế bành hoành tráng, vừa nhìn là biết ngay phòng của kẻ có quyền.

Trên chiếc ghế bành đó, một thanh niên trẻ tuổi với bộ complet đen sang trọng vẫn cắm cúi vào đống tài liệu. Thành thạo lại ngó sang chiếc laptop, gõ gõ các thứ. Anh ta làm việc không ngừng nghỉ, thần thái toát ra vô cùng uy lực.

- Vào đi, tôi không thích bị soi mói.

Vâng, và cô chưa kịp lên tiếng thì bị một giọng nói vừa quen vừa không quen làm cho giật thót. Mika lừ mắt, đẩy cánh cửa bước vào.

- Smartphone của tôi... - Cô không muốn dây dưa, vừa bước vào đã đề cập đến vấn đề chính. Bộ dạng cô vẫn ngập ngừng e dè, mãi chẳng quen.

Một chút, động tác của Tsukasa ngừng lại một chút, không đáng kể.

- Ngồi xuống sofa đợi đi, tôi có làm luôn việc chiều nay. - Mặt vẫn không hề ngẩng lên, anh ra lệnh.

Chẳng hiểu sao Mika lại răm rắp làm theo, vâng lệnh Tsukasa chẳng khác gì một con robot.

- Nè, chủ đưa smartphone cho tôi rồi làm tiếp việc của chú, mắc mớ gì phải kêu tôi chờ. Giờ nghỉ trưa của trường tôi có hạn đấy. - Chợt nhận ra điểm bất bình thường của bản thân, Mika hậm hực nhìn đồng hồ, vung vẩy vác lại.

Tsukasa ngẩng mặt dậy, ném ánh nhìn nửa vờ cho cô. Anh khẽ nghiêng đầu:

- Đây là thái độ cô dành cho người giúp cô sao? Cứng Đầu à, cô không hiểu chuyện lắm thì phải.

Nụ cười toát ra từ môi anh khiến Mika lạnh sống lưng dù chỉ trong giây lát.

Những khoảnh khắc tiếp theo, Mika đã dành cho Tsukasa một bầu không khí yên tĩnh như anh muốn.

Nhưng cô không thể ngồi im. Cô đi đi lại lại quanh căn phòng, bắt đầu nhìn ngó các thứ. Cô bắt đầu vọc vào những quyển tài liệu đồ sộ. Toàn các thứ thuật ngữ và con số cô không thể hiểu. Còn có cả những quyển tài liệu ngoại ngữ.

Vọc vạch chán chê một hồi, Mika bước vào căn phòng khép kín trong phòng làm việc của anh.

Tsukasa không nói gì, cứ để yên cho cô tùy hứng.

Chỉ là phòng nghỉ ở công ti nhưng cũng hoành tráng. Một cái giường to khủng, vài cái kệ cùng một chiếc ti vi treo trên tường. Cô mệt mỏi ngồi xuống giường, cũng đã một giờ rồi còn gì.

Bỗng ánh mắt cô vô tình lướt qua chiếc khung ảnh trên kệ cạnh giường.

Một cô gái, xinh đẹp vô cùng. Mái tóc màu nâu nhẹ bay trong gió, chiếc váy trắng bông bênh thanh khiết. Và nụ cười của cô ấy, đẹp đến lạ.

Cô ấy là ai? Người yêu của anh ta?

Mika thả phịch người xuống giường, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung...

Anh ta... cũng có người thương sao? Trông hai người thật xứng đôi vừa lứa...

Mãi nghĩ, đầu óc cô cũng dần trở nên mông lung, mơ hồ...

___o0o0o___

END Part 1.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Môi Tình Đầu Của Mika - Part 2: Chết Gây Nghiện

- Hơ hơ... Oáp... - Mika ngồi dậy, vươn vai, rướn mình ngáp một cái đã đời. Trông cô giống y như một chú mèo lười mới làm biếng xong vậy. Cô vụng về dụi mắt, nguẩy nguẩy cái đầu cho tỉnh hẳn.

- Ngủ ngon chưa? - Một giọng nói trầm trầm nhưng lộ rõ vẻ châm biếm vang lên.

Mika giật thót mình. Cô lắc đầu vùng vằng, ép bản thân mở to mắt ra. Thôi chết rồi! Đây không phải phòng cô!

Cô từ từ nhớ lại. Tại sao cô lại ở đây? Ừm, khi sáng cô đến trường, giữa giờ nghỉ trưa cô trốn mọi người leo tường cúp luôn. Đi đến công ti, ừm, gặp anh ta, anh ta kêu cô chờ, ừm cô đi vào phòng anh ta và... Và ngủ luôn khi nào không biết!?

Mika vò lấy tóc, nhăn nhó mặt, mặc cho trên gương mặt vẫn vương chút buồn ngủ đã trở thành một ổ tóc xù.

- Tôi bảo cô chờ và cuối cùng là cô ngủ luôn trên giường của tôi? - Tsukasa tắt màn hình smartphone, ung dung tiến đến, cầm lấy nó gõ gõ vào đầu cô.

Mika lắc đầu vùng ra, quạu mắt nhìn anh, gườm gườm:

- Trả điện thoại cho tôi! Tôi còn phải về trường nữa.

- Về trường? Giờ này sao? - Tsukasa làm bộ ngạc nhiên, tròn mắt.

Mika nghe vậy thoáng đứng hình, giật giật như con robot nhìn xuống đồng hồ đeo tay. "Về kếp tê ép??! Đã bảy giờ tối rồi sao?"

- Tôi phải về! Mẹ tôi mắng tôi mất! - Mika vùng xuống khỏi giường, vội vội vàng vàng.

- Đừng lo. - Nhưng giọng điệu của Tsukasa lại bình thản đến lạ. Anh cất chiếc smartphone đen của anh vào túi, và rút một chiếc khác màu trắng lên vẫy vẫy. - Tôi đã nhắn tin cho mẹ cô "Mẹ à, tối nay con về nhà Yui ở. Mẹ đừng lo cho con." Sau đó, tôi lại nhắn tin đến số của bạn cô "Yui à, tối nay tớ có việc bận lắm. Mẹ tớ mà hỏi tớ ở đâu thì cậu hãy nói dối giùm tớ nha! Tớ sẽ bao cậu Takoyaki vào ngày mai!" Và tôi đã nhận được tin nhắn hồi đáp "Ok!" từ cả hai.

Giọng điệu anh ta vừa nghiêm túc vừa có chút bông đùa, Tsukasa cố tình nhái lại điệu bộ của cô đến phiên những tin nhắn.

Mika điếng người, ngay sau đó là con giận run lên không kìm chế nổi. Cô lao đến, gầm lên:

- Ông chú già đáng chết! Ai cho chú tự tiện xài điện thoại của tôi?

- Tôi đã nạp thêm tiền điện thoại và 3G cho cô rồi đó!

- Vậy hả? - Mika đơ luôn, hóa đá trong giây lát.

Tsukasa cầm áo khoác lên, nhắc người dậy, đi về phía cửa, làm bộ ung dung:

- Đi ăn nào! Đói quá!

- Này chú... "Rột... Rột..." - Mika toan tra khảo thêm tí nữa thì đột ngột bụng cô biểu tình. Cơ mặt cô cứng lại, cũng đã hơn nửa ngày trời cô chưa có gì bỏ bụng rồi!

Mika lật đật ngồi dậy, rút trong ba lô chiếc lược chải đầu, chải qua mái tóc ngắn đã rối bời, sửa lại ngoại hình cho tươm tất rồi lật đật chạy theo.

__o0o0o__

Kagoshima về đêm mỗi năm một náo nhiệt. Đèn phủ kín thành phố, lung linh đến kì ảo.

Tsukasa tập trung lái xe. Dường như anh còn chẳng đoái hoài đến cô gái ngồi bên cạnh. Mika vu vơ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng tâm trí vẫn đặt vào anh.

Sau mấy chục phút di chuyển, cuối cùng chiếc xe của hai người dừng lại trước khách sạn Kim Cương.

- Khoan đã, chú đưa tôi đến đây làm gì? - Mika giật thót, quay phắt lại nhìn Tsukasa, giật mình.

Anh khề quay đầu, nhìn gương mặt thoáng chút biến sắc của cô, cười khẩy:

- Đi ăn cơm. Cô không đói à? - Giọng điệu của anh mang hàm ý châm chọc. Giấy sau, gương mặt và nụ cười Tsukasa mang chút nham hiểm. - Hay là... Cô muốn lên giường với tôi?

Không cần nói nhiều, một cú đâm hướng thẳng đến cằm của Tsukasa, đánh văng mặt anh dán vào cửa kính ô tô.

- Phát ngôn hồ đồ! - Cô tuôn ra một câu ngắn gọn, súc tích, dễ hiểu.

Mika mở cửa xe, ung dung bước vào, mặc cho Tsukasa ôm chiếc lưỡi vừa bị cô đâm khiến răng anh cắn phập vào. Bây giờ trong miệng, toàn mùi máu

tanh.

Kim Cương là hệ thống nhà hàng khách sạn năm sao sang trọng bậc nhất Nhật Bản và cũng có các khách sạn đặt tại những thành phố lớn trên thế giới. Đây là lần đầu tiên Mika được đặt chân đến chốn sang trọng như vậy.

- Cho cô gọi món. - Lúc nhân viên đưa hai quyển menu đến trước mặt hai người, Tsukasa còn chẳng thèm xem qua mà gấp lại, thả xuống bàn, ngồi dựa vào ghế, ung dung.

Mika lườm nguýt anh, hỏi:

- Bữa này chú mời? - Giọng cô lộ vẻ nghi hoặc.

- Cô nghĩ tôi nhỏ nhen đến mức bắt một nữ sinh cấp hai chưa làm ra đồng tiền mời ư? - Tsukasa cười khẩy. - Không cần khách sáo, cứ ăn cho thỏa thích.

- Tốt. - Như chỉ chờ anh nói câu đó, cô vỗ tay một tiếng, quay lại nhìn menu, đọc rõ ràng. - Sushi Edomae, Fugu (cá nóc sống), Onomi (thịt cá voi), Basashi (thịt ngựa sống), thịt bò Kobe, Otoro (cá ngừ đại dương), Suppon (thịt rùa), đủ cho hai người ăn.

Cô vừa gọi vừa cố tình để ý đến nét mặt của Tsukasa, anh không hề biến sắc. Cô đã cố gọi những món ăn đắt đỏ nhất nhưng cơ mặt anh không hề có một chút cử động khiến Mika không khỏi bức hỏa.

- À, còn nữa. - Lúc nhân viên toan rời đi thì Mika liền gọi giật lại. - Nguyên liệu cho các anh tùy ý chế biến. Tuy nhiên nhớ thêm muối và ớt bột, ngài đây rất thích ăn mặn.

Quả nhiên, Tsukasa giật mình.

Nhân viên gật đầu rồi đi, anh chau mày nhìn cô:

- Cô ác không còn chút tình người à? Lưỡi tôi đang chảy máu, cô cố tình bắt tôi ăn ớt và muối?

Mika chỉ cười khẩy, cô thoáng le lưỡi ra, cười đều.

Một tiếng sau, bữa ăn kết thúc. Tsukasa phải rút hầu bao chỉ gần 1500USD cho một bữa ăn không hề đụng đĩa.

Anh không thể ăn thì không nói, nhưng Mika không thể thích nghi nổi đối với bữa ăn như thế này. Cô ăn được vài gắp là cùng, đối với cô, thức ăn bình dân vẫn quen miệng hơn.

Hai người di chuyển đến một quán ăn khác.

Lần này không phải nhà hàng sang trọng, mà là một tiệm bánh nhỏ nhỏ bình dân.

- Ban nãy cô gọi rồi, giờ đến lượt tôi gọi. - Lúc Mika định đi gọi bánh, Tsukasa ngăn cô lại, yêu cầu.

Sau mấy chục phút, hai đĩa Hotokeki được bung đến trước mặt hai người.

Tsukasa cầm đĩa lên ăn được nửa đĩa, còn Mika cứ chống cằm không chịu cử động.

- Cứng Đầu, ăn đi. - Anh không ép buộc, chỉ buông ra một câu hờ hững.

Mika làm bộ quay đi. Cô nhất quyết không động tới loại bánh này. Cô toan đứng dậy.

- Cô đi đâu? - Tsukasa trừng mắt. Gương mặt anh có vẻ không vui.

- Tôi đi gọi Takoyaki. Tự tôi sẽ trả tiền. - Cô làm bộ kiêu căng.

- Nếu cô muốn vậy thì phải trả tiền cho toàn bộ bữa ăn này. - Tsukasa lạnh lùng yêu cầu.

Mika giật thót mình. Đúng là anh không vui, còn có vẻ bức dọc. Chẳng hiểu sao cô có một chút sợ anh, bèn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cơ mặt Tsukasa giãn ra chút ít.

Ban đầu Mika kiên quyết không ăn, nhưng cái bụng cô đã kêu đến thế rồi. Cô đành phải trút bỏ lòng tự tôn, cầm nĩa lên.

Tsukasa ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Mika cắn một miếng, bánh liền tan trong miệng cô. Vị bơ sữa ngậy ngậy tràn vào lưỡi, kích thích vị giác.

Quả nhiên rất ngon!

Cô cảm cúi ăn mà không hay biết có một cặp mắt dõi theo cô nãy giờ.

...

Tsukasa ăn xong từ trước, đã ra ngoài lâu rồi. Cô lên anh mua thêm mấy chiếc bánh Takoyaki ăn cho đỡ đói.

Rời quán, cô thấy anh đang nhắn tin với ai đó.

Thấy cô đến gần, Tsukasa tắt màn hình điện thoại, vô cùng tự nhiên.

- Ai vậy? - Mika hỏi mà không hề có ý quan tâm.

- Người thương. - Tsukasa mỉm cười, anh khẽ nâng điều thuốc lên rít một hơi.

Chẳng hiểu sao, trong lòng Mika có chút hụt hẫng.

- Chú là giám đốc bộ phận bất động sản của tập đoàn Hanagato? - Mika dựa người vào chiếc xe của anh, vu vơ hỏi.

- Ủ. - Tsukasa đáp gọn.

Sau đó là một bầu không gian tĩnh mịch ngọt ngào.

- Thử không? - Tsukasa đưa một điều thuốc cho cô, mời.

- Tôi là học sinh gương mẫu, không dùng chất gây nghiện. - Mika thẳng thừng từ chối.

- Có thể sau này cô sẽ cần. - Tsukasa nghiêng đầu, rít tiếp một hơi. - Chất gây nghiện sẽ lấp đầy khoảng trống trong tim cô, làm tê dại từng tế bào khiến cô quên đi nỗi cô đơn.

- Tôi đủ can đảm và mạnh mẽ để vượt qua nó. - Mika thẳng thừng từ chối.

Tsukasa khẽ nở nụ cười lạnh trên môi. Rút xong điều thuốc, anh chờ cô về.

...

Chiếc xe dừng ở trước cửa nhà bà ngoại của Yui, Mika bước xuống, toan cúi đầu chào.

- Cô không muốn lấy nó nữa ư? - Chợt giọng nói của Tsukasa vang lên níu giữ bước chân cô.

Mika giật mình quay lại, điện thoại của cô đang nằm trong tay anh. Chết tiệt, sao cô lại quên nó được chứ?

- Trả cho tôi! - Mika nhảy lên xe, quát.

Thế nhưng, câu nói chưa kịp dứt, một nụ hôn mạnh mẽ rơi xuống môi cô.

Anh gắt gao giữ lấy cô, dùng môi anh khóa chặt môi cô. Mika chết đứng, cố gắng vùng vẫy thoát ra. Nhưng anh lại khỏe hơn cô rất nhiều. Dù cô có học võ cũng không thể vùng ra khỏi cánh tay chắc khỏe của anh.

Mika cố gắng mở miệng, dùng hết sức cắn phập vào môi anh. Tsukasa giật mình lùi ra, một dòng máu tươi khe khẽ chảy.

Đập ngay vào mắt anh, là một đôi mắt đẹp mê người lấp lánh ánh lệ.

Mika giật lấy chiếc điện thoại trong tay anh, bỏ chạy vào trong nhà.

Tsukasa đỡ đầu gối anh lên vô lăng, nỗi cô đơn trải kín cõi lòng cô quạnh.

Một doanh nhân dứt khoát và tàn khốc như anh, cũng có ngày mất kiểm soát...

___o0o0o___

Vừa bắt gặp Yui đang gặm bánh Pocky, tay mãi mê lướt màn hình điện thoại, Mika lao đến vùi đầu vào ngực cô, khóc nức nở.

Yui còn đang đứng hình, ngay lập tức bị thay thế bởi cảm giác hốt hoảng. Cô ôm chầm lấy Mika, vuốt nhẹ lên lưng.

Suốt đêm đó, nước mắt Mika không hề dứt...

___o0o0o___

Hôm nay tan học sớm, Yui kiên quyết mời Mika đi ăn bánh.

Cô cảm thấy lo lắng đối với tình trạng của Mika ngày hôm qua. Bình thường bạn cô rất điềm tĩnh lạnh lùng, đặc biệt không bao giờ khóc trước mặt ai. Vậy mà hôm qua đã khóc rất nhiều, ắt hẳn là bị tổn thương.

Đến tiệm bánh quen thuộc, Yui cất lời háo hức:

- Cho cháu hai phần Tako...

- Khoan đã!

Cô chưa kịp dứt thì đã bị Mika ngắt lời. Hãy còn ngạc nhiên, Mika ậm ừ tiến đến tủ kính bày la liệt các loại bánh, phân vân suốt mấy phút.

- Cháu... cháu ăn Hotokeki...

Yui tròn mắt ngạc nhiên.

Giây sau, hai phần bánh khác nhau được đưa đến trước mặt hai cô bạn.

Yui vừa ăn, vừa bồn chồn, lòng không yên. Nhìn Mika chậm rãi đưa từng miếng bánh vào miệng mà không khỏi bứt rứt.

- Có thể kể cho tớ chuyện gì đã xảy ra không? Rót cuộc hôm qua cậu đã làm gì mà cúp học buổi chiều, nhờ tớ nói dối hộ cậu nữa?

Mika thoáng cứng lại, một giọt nước mắt chậm rãi lăn trên gò má hồng hào của cô.

- Tớ không cố ý... Nếu cậu không muốn trả lời thì thôi vậy... - Yui hốt hoảng khi thấy Mika lại khóc lần nữa, vội chữa.

- Tớ... - Mika nghẹn giọng, ngập ngừng. - Tớ nhớ chú ấy, muốn nhìn thấy mặt chú ấy, một chút lưu luyến, một chút phân vân, và... cả cảm hận nữa...

Yui đứng hình.

- Cô bé đang yêu ư? - Một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai, Yui và Mika giật mình ngẩng đầu dậy.

Một cô gái có lẽ ở độ tuổi hai lăm, gương mặt thực nữ, duyên dáng dịu dàng.

- Ồ không... - Mika ngạc nhiên. - Yêu ư?

- Không phải sao? Em chưa yêu bao giờ? - Chị ấy ngạc nhiên.

- À... vâng... - Mika lặng lẽ gật đầu.

- Vậy thì... em đang yêu đấy. - Đôi mắt chị ta lặng lẽ cười. - Mọi tình đầu thường đến rất nhanh, nhưng lại để lại dư vị khó quên trong cuộc đời mỗi con người.

Cả Yui và Mika đều đơ ra thoáng chốc.

- Em thử lắng nghe lòng mình xem. Chị xin lỗi nếu chị vô duyên chen vào chuyện của hai em nhé.

Chị ấy cười dịu dàng rồi từ tốn rời khỏi quán.

Lòng Mika nặng trĩu, rối bời, đắn đo, lòng ngực trống rỗng...

__o0o0o__

END Part 2.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Môi Tình Đầu Của Mika - Part 3 [End]: Vội Vã Đến,

Lặng Lẽ Rời...

Yêu? Cô đang yêu?

Cô và anh gặp nhau mới đúng ba lần, thời gian ít ỏi vậy làm sao yêu được cơ chứ?

Nhưng không phải người ta vẫn thường bảo mối tình đầu thường đến rất nhanh sao? Nhưng liệu có nhanh tới mức mới tiếp xúc một thời gian ngắn đã găm phải mũi tên của thần Cupid?

Một tháng trôi qua, Mika vương vẩn những suy nghĩ mông lung và mơ hồ, cuộc sống của cô trôi qua một cách tẻ nhạt.

...

Cô nhớ mùi hương đầy nam tính của anh đã quấn lấy cô lúc cô ngủ trên giường anh..

Cô nhớ nụ cười dịu dàng nhưng cũng không kém phần cô độc của anh...

Cô nhớ ánh nhìn lạnh đậm nhưng thực tình cảm dành cho cô của anh...

Và cô nhớ sự ấm nóng khi đôi môi anh đặt lên môi cô...

Cô nhớ... rất nhớ...

...

Như vậy... gọi là "yêu" sao?

...

Những tưởng cô có đủ can đảm và dũng khí vượt qua sự cô độc, nhưng cô cảm thấy trống vắng và băng lạnh đến lạ...

Khi chưa gặp anh, cô đâu có như vậy đâu?

Cớ sao anh chỉ mới xuất hiện trong cuộc đời cô, đã đủ khiến cô tự dần vật bản thân mình...

Hóa ra... cô cũng chỉ là một con người yếu đuối như bao người...

Cô có sức mạnh về chân tay, có dũng khí đối đầu với bọn Yankee, nhưng cô không có đủ can đảm chống chọi với sức mạnh của mũi tên thần Cupid...

Hóa ra... "Yêu" là như thế này...

Cha mẹ cô đi vắng, cô chợt nhìn thấy bao thuốc lá của cha cô trên nóc tủ..

Nếu đúng như lời anh nói, chất nicotine có thể lấp đầy sự trống vắng trong lòng cô... Cô sẽ thử...

Mika khẽ châm một điếu thuốc, dứt khoát đặt lên miệng, nhắm tịt mắt rít một hơi thật sâu...

- Khụ... Khụ...

Cô không chịu nổi, ngay lập tức ho sặc sụa. Khói trắng bay ra mù trời...

Nhưng cô nhất quyết không thua. Cô thà chịu đựng sự khó chịu này còn hơn tiếp tục để cho sự cô đơn dần vật cô ngày qua ngày.

Hai đầu lọc thuốc lá được vứt xuống sàn, Mika đã gần quen với mùi vị Nicotine...

Từng tế bào cơ thể như tê dại, trí não dần mù mờ, cô càng lúc càng bấn loạn bởi cảm giác thuốc lá đem lại cho cô...

Tháng nay cô toàn ăn Hotokeki, thứ bánh anh đã dạy cho ăn...

Và bây giờ cô ngồi hút thuốc, cũng là anh tập cho cô...

Anh đã lún sâu vào cuộc đời cô quá rồi...

Mika chấp chững bước dậy, xóa dấu vết của khói thuốc trong nhà. Cô đi ra phòng khách, mở tivi.

Bản tin thời sự kinh tế hiện lên.

Đập vào mắt cô là dòng chữ: "*Tập đoàn Hanagato đầu thầu thành công khu đất số 3, Kagoshima*"

Mika giật mình.

Trên màn hình tivi... Người ta chiếu hình ảnh của anh...

Anh bước xuống trên chiếc xe đen bóng lộn, nơi cô đã từng ngồi trên đó. Phóng viên quây lấy anh, hai vệ sĩ đi kèm cố gắng bảo vệ anh.

"*Giám đốc! Xin ngài hãy trả lời phỏng vấn một chút thôi! Sẽ không mất nhiều thời gian của ngài đâu!*" Các phóng viên lần lượt chìa mic, nhao nhao nài xin.

Gương mặt anh lạnh lùng, tàn khốc. Anh toan từ chối, nhưng rồi dừng lại, gật đầu ra hiệu đồng ý.

"*Giám đốc. Được biết anh còn rất trẻ nhưng đã leo lên chiếc ghế giám đốc bộ phận bất động sản của tập đoàn Hanagato. Từ khi anh nắm quyền điều hành, tập đoàn Hanagato như nuốt được một nguồn thu rất lớn, gần như đã trở thành ông vua bất động sản ở Nhật Bản. Anh có bí quyết gì không?*" Một phóng viên chen lên, chìa mic vào anh, hỏi. Mọi người đồng loạt im lặng.

Tim Mika rút thịch một tiếng. Anh giỏi đến thế sao?

Tsukasa nở một nụ cười lạnh. "*Bí quyết? Đơn giản thôi! Phải làm cho mọi người biết gia tộc Hanagato là ai.*"

Câu nói của anh tàn khốc, lãnh huyết khiến tim Mika lệch nhịp.

Một phóng viên khác lại chìa mic vào anh, gấp gáp hỏi. "*Giám đốc. Lần này anh công tác đến Kagoshima lâu như vậy? Bao giờ anh sẽ trở về Tokyo?*"

"*Chiều nay.*" Anh lạnh lùng đáp gọn.

Mika bỗng thấy trí não trống rỗng, trái tim hụt hẫng lạ kì...

Cả đám phóng viên dần nhao nhao.

"*Giám đốc, ngài còn điều gì đáng tiếc khi chuẩn bị rời Kagoshima không ạ?*" Một phóng viên sấn sổ tới, tay cầm chiếc smartphone chìa vào anh.

Có lẽ đây là câu hỏi anh ngập ngừng lâu nhất.

Mika rất muốn biết.

"*Tôi sẽ không bao giờ trở lại Kagoshima nữa...*"

Trái tim Mika như đổ vỡ. Gương mặt cô trắng bệch khi nghe anh lạnh lùng buông ra một câu như vậy...

"*Nhưng... Tôi muốn xin lỗi một cô gái. Một cô gái chỉ trong những giờ phút gặp gỡ ngắn ngủi nhưng cũng đủ để khiến tôi phải bận tâm. Điều hối tiếc nhất của tôi là không thể gặp lại cô ấy trước khi chia tay...*" Đôi mắt anh sụp xuống, vẻ tàn khốc thoáng tắt đi, thay vào đó là một chút ưu tư muộn phiền.

Dĩ nhiên, lời nói đó không thể không khiến đám phóng viên nhà báo chấn kinh.

"*Giám đốc! Cô ấy là ai? Anh có thể tiết lộ được không?*"

"*Giám đốc! Liệu đó có phải là người yêu của anh không?*"

"*Giám đốc! Xin chờ chút!*"

Mặc cho đám phóng viên nhao nhao đòi lấy tin, Tsukasa phớt lờ tất cả và bước chân vào khách sạn.

"*Phụt!*"

Mika tắt ti vi. Ngay sau đó là chiếc điều khiển cùng đôi tay trắng trẻo nhỏ nhắn thả phịch xuống sô pha.

Mika ngồi bó gối... Lặng lẽ...

...

Ba giờ chiều...

Chuyến bay từ Sân bay Kagoshima đến Sân bay Haneda, Tokyo khởi hành lúc bốn giờ chiều...

Cô không nhớ cô đã dẫn vật bản thân qua bao nhiêu điều thuốc nhưng giờ thì cô không chịu nổi được nữa...

Mika lao lên phòng, chải chuốt lại tóc tai, thay một chiếc yếm bò, đánh thêm một ít son. Cô bình thường trông rất ưa nhìn, giờ chải chuốt như vậy nhìn rất giống học sinh cấp ba.

Cô bắt vội chiếc taxi lao đến Sân bay Kagoshima...

Mối tình đầu của cô... Cô không muốn đánh mất...

___o0o0o___

Sân bay đông tấp nập, người qua kẻ lại vội vàng. Hình ảnh một cô gái trẻ xinh đẹp nhưng vội vã chen qua dòng người thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn. Cô vừa chạy, vừa tìm kiếm, môi lầm bầm mãi một cái tên - "Tsukasa!"

Cô tìm thấy anh rồi...

Tsukasa đứng đó, cô độc một mình. Vệ sĩ không biết đã đi đâu mất, chỉ thấy anh cùng đồng valise lênh kênh. Cô khẽ nuốt khan, lấy hết can đảm bước đến.

- Chú à... - Lời nói của cô nghẹn lại trong cổ họng.

- Anh yêu em... - Tsukasa cất tiếng dịu dàng. Đôi mắt đen láy thâm sâu không thấy đáy.

Bước chân của Mika thoáng cứng lại...

Trống tim cô đánh dồn dập, áp lực mạnh mẽ gắt gao đè chặt lồng ngực cô. Cổ họng như bị một tảng đá đè chặt.

Giây sau, cô nhận ra điều gì. Tảng đá trong lòng vừa được gỡ bỏ, nhưng trái tim lại quặn thắt, hụt hẫng và trống trải.

Anh ấy đang gọi điện. Lời nói đó là dành cho người khác, không phải cô.

- Anh trở về với em, và sẽ không rời xa em đâu. - Tsukasa khẽ mỉm cười. Giọng nói của anh vừa điềm tĩnh, vừa nhẹ nhàng tình cảm lại xen lẫn một chút yêu chiều.

Tsukasa ngắt máy. Anh nhìn chăm chăm vào cô gái trên màn hình smartphone mãi không rời.

- Người thương?

Một giọng nói nhí nhảnh vang lên bên tai khe khẽ. Tsukasa giật mình quay đầu lại, một cô nữ sinh xinh xắn đang hiếu kì nhìn vào điện thoại.

- Cô... Sao cô... - Anh tròn mắt ngạc nhiên.

- Người chú vừa gọi điện... là người thương chú nói với tôi hôm trước? - Cô tò mò không bận tâm đến thái độ ngạc nhiên của Tsukasa, điềm đạm hỏi.

Anh ngập ngừng gật đầu.

- Cô gái trong khung ảnh, người chú nhắn tin hôm trước, gọi điện hôm nay, cô gái trên màn hình điện thoại... Đây là người mà chú yêu nhất? Chị ấy đang chờ chú trở về Tokyo? - Mika vẫn hiếu kì.

- Ủ... - Đôi mắt Tsukasa sáng lên trong giây lát, ngay sau đó bỗng mờ đục đi đến lạ.

- Ra vậy... Ra vậy... - Mika tỏ bộ gât gù, cố gắng làm ngơ như không. Chốc, một giọt nước mắt nóng hổi chan hòa lẫn xuống gò má của cô.

Cơ mặt Tsukasa đanh lại, anh đứng hình nhìn từng giọt nước mắt chan hòa xuống gò má nhỏ.

- Cứng Đầu à... - Lần đầu tiên, một doanh nhân như anh phải e dè trước một cô gái không phải người anh yêu.

- Chú gọi tên tôi được không? - Mika ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, không chút né tránh, mặc kệ nước mắt cứ thế mà rơi.

- Cứng Đầu... Sao cô lại khóc? - Anh hơi hoảng, động tác có chút ấp úng.

Từng dòng người di chuyển, mấy ai để ý đến cảnh này. Nếu không, hẳn Tsukasa sẽ rớt trí đến chết mất.

- Xin chú đấy, gọi tên tôi đi. Chú chưa một lần gọi tên tôi... - Giọng điệu Mika ra chiều nài xin.

Tsukasa lúng túng. Anh ngập ngừng bắt ra cái tên của cô chưa một lần anh gọi, vẫn cố gắng tìm cách ngưng dòng chảy của nước mắt:

- Mika... Toudo Mika...

Đôi môi anh đào khê về nên một đường cong dịu dàng...

- Tôi đã ăn Hotokeki như chú muốn... Suốt tháng qua, tôi ăn nhiều trong tê dại đến mức quên không cảm nhận được mùi vị... - Gương mặt Mika như người vô hồn. Đôi mắt sưng đỏ lên ngập ánh lệ.

Tsukasa đứng chết trân nhìn gương mặt đỏ hoe nhạt nhòa đang đối diện với mình...

- Và tôi cũng đã tập hút thuốc... - Cơ mặt cô giật giật mấy lần, trí não dần nhận thức được nước mắt, cố gắng nheo lại tìm cách ngưng. - Tôi đã thử dùng Nicotine để lấp đầy khoảng trống, thế nhưng tất cả đều trở nên vô dụng...

Tsukasa không hề biến sắc, chỉ đứng nhìn cô, bình thản, lặng lẽ, nghe cô nói...

Như không chịu nổi sự trầm tĩnh đến lạ của anh, Mika nổi giận, đôi mày liễu thanh chau lại gắt gao. Đôi tay thon trắng dần nổi cơ, cô đâm thùm thụp vào ngực anh, gào lên:

- Tại sao? Tại sao chú có người thương rồi mà còn hôn tôi? Tại sao chú bảo sẽ không bao giờ trở về Kagoshima một cách dễ dàng mà còn đi đến đây làm gì? Tại sao chú dễ dàng bước vào cuộc đời của tôi, xáo trộn hết mọi thứ rồi thản nhiên rời đi như vậy hả?

Mika tấm tức khóc, gào thét điên cuồng. Nhiều người hiếu kì chìa ánh nhìn vào họ, nhưng họ nhận thức được điều không hay nên vội vã bỏ đi, ai nấy đều cố gắng làm ngơ chuyện này.

Tsukasa đau lòng nhắm mắt chịu đựng, nhưng mỗi lúc một khó khăn, anh ôm chặt cô vào lòng, gắt gao giữ lấy cô.

- Thả tôi ra! Sao chú còn ôm tôi? Chú thấy dần vật tôi như vậy chưa đủ hay sao? - Mika cố vùng ra, nhưng sức con gái chưa trưởng thành đâu thể bì được với sức thanh niên trai tráng khỏe mạnh.

Vừa khóc vừa gào thét, mỗi lúc một kiệt sức, cô dịu đi, vùi vào lồng ngực anh, khóc tấm tức:

- Tôi... Tôi yêu chú... - Cô vừa nức, vừa nghẹn ngào nói. - Dẫu biết là không được... nhưng tôi vẫn rất yêu chú...

Lòng anh thất lại vì lời thổ lộ của cô, đau lòng...

- Tại sao... mối tình đầu tươi đẹp của tôi lại là một kẻ xấu xa như chú chứ? - Mika vò lấy vạt áo comple đen của anh, ảm ức dần vật. Mùi hương của anh mà cô nhớ nhưng rất nhiều cứ thế quẩn lấy cô, khiến trí não cô ngày một mê muội.

Kiệt sức vì khóc, kiệt sức vì gào thét, Mika thiếp đi lúc nào không hay.

Anh toan lúng túng không biết làm gì, đột ngột một giọng nói vang lên chặn ngang suy nghĩ của anh:

- Cô ấy bị thiếu ngủ, ăn không được, đã vậy còn hút thuốc nhiều đột ngột. - Yui điềm đạm tiến tới, gương mặt vẫn vương chút sầu não, ưu phiền. - Suốt một tháng qua, cô ấy gầy đi rất nhiều. Bác sĩ bảo bị suy dinh dưỡng, hôm nay anh lại khiến cô ấy kích động như vậy.

Yui tiến tới, nhẹ nhàng diu lấy cánh tay của Mika, khoác lên vai. Mặt cô lạnh lùng nhìn anh, cười lạnh:

- Dẫn vật cô ấy đau đớn như vậy, sao trông anh vẫn sống tốt?

- Bảo cô ấy... tôi xin lỗi... - Gương mặt Tsukasa muộn phiền. - Tôi thực lòng xin được trở thành kẻ cô ấy hận nhất cuộc đời.

- Anh nghĩ anh có thể sao? - Yui cười lạnh, điềm đạm quay lưng diu Mika ra khỏi chỗ đó.

"Đồ ngốc! Cậu mạnh mẽ lắm cơ mà! Sao lại trở nên như vậy hả?"

...

Mối tình đầu của cô vội vã đến, lặng lẽ rời...

Hóa ra tình yêu có thể khiến một con người bản chất mạnh mẽ trở nên ủy mị yếu đuối...

Tình đầu những tưởng là mối tình đẹp đẽ nhất, nhưng vĩnh viễn có kết thúc không thành...

Những rung động đầu đời của cô, dành cho một người vĩnh viễn không bao giờ đáp trả...

__o0o0o__

END Ngoại truyện 5.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thân Thế Mới

Đường phố Tokyo lúc lên đèn thật đẹp. Cả một thành phố ngập tràn màu sắc. Những ánh đèn điện sáng rực dần thay thế cho mặt trời. Những đại lộ rộng thênh thang như dát vàng ánh sáng đèn xe, đèn điện hai bên đường. Giờ tan tầm ai cũng vội vã, hối hả trở về nhà. Tiếng còi xe, tiếng nói, tiếng cười tạo nên một bản hòa tấu của đô thị phồn hoa. Mãn đêm u tối lấp chiếu chần dạ đen cho mặt nước. Trên bầu trời cao kia có một con thuyền nhỏ đang trôi giữa dòng sông Ngân sang rực. Yui đang đi trên Sakurada Dori, con đường tắm ánh trắng vàng. Đã mười năm không đi trên đường cũ, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều. Cô vừa đi vừa ngắm cảnh, cuối cùng dừng lại ở một ngôi nhà lớn. Nói là nhà chứ nó giống một dinh thự hơn, bởi đó là nhà cô, nhà của chủ tịch một tập đoàn lớn.

“Kính coong” – Yui nhấn chuông, cánh cửa tự động mở. Bước vào khoảnh sân nhà năm xưa, bao nhiêu kí ức ủa về. Cô nhìn quanh, cảm giác rằng ba cô đã cố xoá đi những dấu vết của cô ngày nào. Nơi có một bãi cát cô thường chơi bây giờ đã được phủ một lớp cỏ xanh. Nơi có chiếc xích đu nhỏ bây giờ đã là một chiếc to hơn, đẹp hơn, điều khắc tinh xảo hơn. Mọi thứ ngày xưa bây giờ như chỉ là một giấc mơ.

Yui đẩy cánh cửa làm bằng loại gỗ lim đắt tiền. Mọi thứ trong nhà vẫn thế, chẳng thay đổi gì. Cô cởi giày, đặt vào trong chiếc tủ bên cạnh cửa. Vừa bước vào mấy bước, một cô gái với giọng nói dịu dàng ấm áp từ trên cầu thang chạy xuống, lao đến ôm chầm Yui:

- Yui!

Cô ấy thật xinh đẹp, quyến rũ không khác gì Yui. Khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn, đôi mắt to và mái tóc bạch kim xoăn bồng bênh. Những nét trên khuôn mặt cô ấy thật sự rất giống Yui, giống như hai giọt nước vậy. Đó là người chị cùng cha khác mẹ của cô, Satake Mai.

- Chị Mai! – Khác với sự vui vẻ, thân thiện của Mai, Yui chỉ đáp lại một cách thờ ơ.

- Sao em về muộn vậy? – Mai vẫn cười tươi hỏi thăm em gái – Chị cứ tưởng chiều nay em về nên huy hết lịch diễn cả ngày luôn.

- Diễn? – Chị làm nghề gì thế?

- Ca sĩ. Em không biết cô ca sĩ Satake Mai đã chinh phục tất cả các bảng xếp hạng sao?

- Xin lỗi chị. Tôi không có hứng với TV.

- Chán thế! Chị cứ tưởng hằng ngày em sẽ xem chị biểu diễn chứ! – Mai thất vọng nãy nề.

- Mà bộ dạng gì đây?

Yui hỏi khi nhìn thấy Mai đang trong bộ quần áo bó sát người và trên mặt lấm tấm những giọt mồ hôi.

- Tập gym. Ba mua cho chị cả một bộ thiết bị tập thể dục trên tầng ba đó. – Mai cười khoe với Yui.

- Ông ta rảnh ghê ha! Còn chị, tập nhiều ba cái thứ vô bổ đó coi có ngày gãy xương sống đó! – Yui nói rồi gạt tay Mai ra để đi lên phòng.

- Ăn nói với chị mày như thế đó hả? – Ông Ikishige từ hành lang tầng hai quát vọng xuống – Cho mày về nhà ngoại mà mày ăn nói không có cấp bậc thế hả?

- Otoo-san! Con đã bảo ba đừng có đối xử với Yui như thế nữa mà! – Mai làm mặt nhăn nhó ngược lên nói với ba.

- Lâu ngày không gặp. Ông già đi nhiều đấy, Oyaji! – Yui cười nói.

- Cái gì? Oyaji ... Mày nói với ba mày như thế đó hả?

- Ông nhận tôi là con từ khi nào thế?

- Mày ... mày ... - Nhưng Ikishige đột nhiên khựng lại. Lí do là Mai đang lườm ông – Vào phòng tao ngay!

Yui cười khẩy. Cô quay sang chị cô đang đứng bên cạnh, nói:

- Đừng xen vào chuyện của tôi! – Nói rồi, Yui đi thẳng lại căn phòng của ba. Cô đâu biết câu nói vừa rồi của cô đã làm chị cô buồn tới nhường nào.

Không khí thật căng thẳng. Yui đứng đối diện với Ikishige, nhìn chằm chằm vào ông.

- Hồn láo! Sao mày dám nhìn như muốn nuốt chửng tao như thế! Thả lỏng mày ở cái chốn Kagoshima đó khiến mày trở thành một đứa không có phép gì cả!

- Từ nhỏ trong mắt ông, tôi luôn là một đứa không nề nếp rồi mà!

- Thật là vô giáo dục. Bà ngoại của mày dạy mày cái kiểu gì thế hả?

- Ông nói như vậy về bà ngoại của đứa con cùng Mai và mẹ của người vợ yêu mến Daeka sao? Có thật là ông yêu họ không vậy?

Yui nói hoàn toàn không có một chút cảm xúc. Cô nhìn thẳng vào mắt ba và nói như thể xoáy sâu vào tim ông vậy. Ikishige thì khựng lại. Trong một chốc lát, ông nghĩ đến người vợ quá cố đang đau lòng khi mẹ mình bị xúc phạm. Ông chuyển sang chủ đề khác.

- Tại sao mày không về nhà mấy tuần trước? Nakazawa đã đến đón mày về mà sao lại chống đối?

- Tôi đâu phải con rối của ông. Ông nghĩ tôi dễ điều khiển như thế hả?

- Mày láo quá rồi đấy. Hôm nay tao định tha cho mày nhưng có lẽ không thể rồi! – Ikishige không nhịn được nữa. Ông vung tay lên toan đánh Yui nhưng lại bị cô chụp tay lại.

- Ông nghĩ tôi sẽ tiếp tục nhịn nhục để ông đánh à?

- Mày vì ai mà trở thành một đứa như vậy hả?

- Ông! – Yui nói rõ ràng. Ikishige khựng lại – Ông còn nhớ hôm đó ông đã bảo tôi rằng tại sao tôi lại dễ yên cho kẻ khác đánh, tại sao tôi không đánh lại chúng không? Tôi đã làm theo lời ông đó!

Điều Yui nói làm cho Ikishige im lặng. Ông không ngờ cô lại dùng điều ông dạy để bắt bẻ lại ông. Chính ông còn không nhớ năm xưa mình đã nói gì, vậy mà Yui lại nhớ rõ ràng từng từ, từng chữ. Không biết phải nói gì, ông đành chuyển sang phương án đe dọa:

- Mày sẽ hối hận khi vô lễ với tao!

- Tại sao tôi lại hối hận chứ? Bởi sau đêm nay, ông sẽ là con rối để tôi điều khiển. Ông sẽ phải nghe lời tôi! – Yui cười nham hiểm.

- Mày đang mơ à?

Ikishige có một chút lo lắng, bởi Yui đã trở thành một đứa con khó dạy sau mười năm không gặp. Yui thì lại cười khẩy. Cô thả xuống bàn một xấp ảnh. Ikishige vội vàng nhìn những tấm hình. Ông hết hoảng:

- Cái này là ...!?

- Những tấm hình ông đối xử tệ với con cái. Tôi lấy chúng từ đám camera ông đặt khắp nhà. Ông nghĩ sao nếu tôi công bố chúng cho giới truyền thông? Công ti ông sẽ bị ảnh hưởng không ít đâu! Sao? Thú vị chứ?

- Mày muốn gì? – Ikishige lườm Yui.

- Đơn giản thôi! – Yui tiếp tục – Mua cho tôi một căn hộ cao cấp và một chiếc thẻ ngân hàng. Hàng tháng chuyển vào năm triệu yên.

- Năm triệu yên? Mày đùa à?

- Hàng tháng ông cấp cho Mai không dưới mười triệu yên. Tôi chỉ lấy năm triệu thôi! Hay mấy tấm ảnh ...

- Được rồi! Chỉ thế thôi chứ gì?

- Không.

- Hà? Mày còn muốn gì nữa?

Yui cười. Cô cảm thấy thú vị hơn bao giờ hết. Một người ba năm xưa cô run sợ bây giờ răm rắp nghe theo mọi yêu cầu của cô. Cô tiếp tục nói:

- Làm cho tôi giấy tờ giả.

- Sao?

- Tôi bây giờ quậy lắm đó. Ông muốn mọi người biết ông có một đứa con quậy như tôi sao. Tôi cũng không muốn sống dưới cái tên Satake Yui này đâu! Tôi muốn một cái tên mới, một thân thể mới. Chuyện này không quá khó với ông đâu chứ?

- Được rồi ...

- Thế nhé! Bây giờ tôi đi ngủ, vẫn phòng cũ há?

- Phải.

Yui đi thẳng ra khỏi phòng. Cô cười thầm một cách đắc ý và chỉ muốn call cho Mika để kể việc cô trả thù ba cô như thế nào.

“Cộc cộc” – Tiếng gõ cửa vang lên làm cho Yui thức giấc. Cô ngồi dậy, dụi mắt và cất tiếng hỏi:

- Vâng?

- Tiểu thư Yui, đã đến giờ đi học ạ! – Ngoài cửa vọng vào tiếng trả lời.

- Tôi dậy rồi. Cô vào đi.

Cánh cửa bật mở. Một cô hầu gái đẩy chiếc xe đựng đồ ăn và sau đó là một cô hầu khác đưa bộ đồng phục mới bước vào.

- Tiểu thư Yui, chúng tôi mang đồ ăn sáng và đồng phục tới cho cô đây.

- Tôi tưởng sẽ dùng cơm sáng ở dưới phòng ăn chứ?

- Thường ngày thì đúng là vậy, nhưng hôm nay chủ tịch đến công ti từ sáng sớm còn phu nhân thì ngủ lại văn phòng làm việc từ tối hôm qua. – Cô hầu gái kéo rèm ra.

- Phải rồi, bảo sao tôi không gặp bà ta tối qua. Nhưng còn Mai?

- Tiểu thư Mai đã lên máy bay sang Pháp từ năm giờ sáng ạ.

- Gì? – Yui ngạc nhiên.

- Tiểu thư Mai có lịch diễn ở Paris, cô không biết sao?

- Không, tôi không biết. Mà mấy chị lui ra đi, tôi tự lo được.

Yui xua tay đuổi mấy cô hầu gái ra. Cũng đơn giản thôi. Suốt mười năm nay làm gì có chuyện có người đem đồ ăn sáng đến cho cô, rồi ăn nói lễ phép với cô đâu. Sau khi đảm bảo họ đi rồi, Yui đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt và thay đồng phục mới. Thay xong, cô chải lại tóc và tự nghĩ: “Đồng phục trường này được cái là đơn giản nhưng sao váy ngắn thế!” Bộ đồng phục trường Stars 2 chỉ bao gồm một chiếc sơ mi trắng cộc tay lót trong, một chiếc áo gile kẻ sọc có đính phù hiệu và băng tên ở ngực trái kèm theo chiếc nơ cánh bướm màu tím than. Váy xếp cùng màu với nơ ngắn hơn đầu gối một tấc. Yui cảm thấy khó chịu khi nó ngắn như vậy nên cô mặc bên trong một chiếc quần vải mỏng bó sát dài đến đầu gối.

“Bây giờ thì hoàn hảo!” Yui nhìn mình trong gương và cười thầm. Bỗng cô khựng lại khi chuyển hướng mắt từ dưới chân lên băng tên. Không phải là Satake Yui mà là một cái tên lạ hoắc: Miyamoto Rei. Trong lúc cô đang thắc mắc về cái tên từ trên trời rơi xuống thì có một tiếng động lạ. “Ọc ọc ...” Bụng của cô đang biểu tình dữ dội. “Có thực mới vực được đạo” Yui tự nhủ và ngồi xuống bàn ăn.

Bữa sáng của cô là ba nắm cơm, một đĩa súp miso và một cốc sữa tươi. Yui thờ dãi và ngồi xuống bàn. Cô đang định cầm thìa lên thì cô phát hiện ra một chiếc phong bì trắng. Cô bóc ra thì thấy trong đó là một đồng giấy tờ, bao gồm tờ sơ yếu lý lịch, một chiếc debit card, một giấy tờ nhà ở chung cư cao cấp thuộc quận Suginami và nhiều loại giấy tờ khác. Trong tờ sơ yếu lý lịch, tên của cô đã bị đổi thành Miyamoto Rei và những thông tin cá nhân cũng hoàn toàn bị biến đổi. Bây giờ thì cô đã hoàn toàn hiểu về chiếc băng tên trên ngực mình.

Sau một lúc lẫn mò, Yui đã tìm được vị trí của trường mình học. Stars 2 là ngôi trường mới của hệ thống giáo dục Stars nổi tiếng ở Nhật Bản. Bởi thế, ngôi trường này được cung cấp mọi thiết bị vật chất tiên tiến nhất. Cô tiến vào cổng.

Yui phải mất khá nhiều thời gian mới tìm được lớp của mình. Cô dừng lại ở căn phòng có biển đề 1 – 8 và bước vào.

Nhìn ngó xung quanh để tìm chỗ ngồi, cuối cùng Yui cũng tìm được chỗ ưng ý nhất: Bàn cuối cùng ở góc lớp nằm cạnh cửa sổ. Nhưng ở đó đã có một nữ sinh ngồi yên vị rồi.

Cô ấy có một mái tóc đen được tết gọn ở sau. Trên đỉnh đầu cô cài một chiếc nơ bướm sẫm màu. Trông cô ấy cũng thật quyến rũ.

Yui tiến lại gần, đặt cặp lên bàn. Để ý vì tiếng đó của Yui, nữ sinh đó chuyển ánh nhìn từ phía cửa sổ về phía Yui.

- Cô đi ra chỗ khác đi! Chỗ này là của tôi, tôi chăm nó rồi! – Yui nói với một vẻ mặt tỉnh bơ.
- Xin lỗi bạn. Chắc là có sự nhầm lẫn gì ở đây. Mình đã ngồi đây từ lúc đầu rồi. – Nữ sinh thắc mắc trả lời.
- Okawa Haruka phải không? – Yui nhìn bảng tên của cô gái – Hãy đi chỗ khác. Tôi không muốn làm cô bị thương đâu.

Sự lạnh lùng của Yui làm cho Haruka có một chút sợ hãi. Cô đứng dậy và đặt cặp lên bàn phía trên. “Cô ta nghĩ mình là ai chứ! Cứ xử như vậy đừng hòng có bạn. Tường đẹp là ngon chắc.” – Haruka vừa nghĩ vừa liếc Yui đang ngồi phịch xuống ghế và nhìn một cách thờ ơ ra ngoài cửa sổ.

- Yui! – Một tiếng gọi lạnh lốt vang lên. Yui ngoái đầu lại. Mika đang vẫy tay gọi cô – Cậu cũng học lớp này à?
- Ủa? Mika...

Mika xách cặp chạy đến, thờ hồng học. Giống như Yui, cô cũng phải chạy khắp trường tìm lớp.

- Trường chuyên có khác, rộng như mê cung ấy. Nhưng được cái là đồng phục cấp 3 đẹp. Váy ngắn quá nên tớ phải mặc quần bó vải bên trong. Cũng may có bảng tên nên không cần phải giới thiệu dài dòng, ủa... - Nhắc đến bảng tên, Mika chuyển hướng mắt xuống ngực trái của Yui. Cô cảm thấy lạ vì đó không phải là Satake Yui mà là Miyamoto Rei – Yui, bảng tên của cậu ...
- Cái này hả? Name mới của tớ đây! – Yui cười khoái chí.
- À, vụ tối qua đó hả? Lão ta buồn cười ghê! Thế đây là tên lão đặt cho cậu hả? Tên cũng kêu đấy chứ! – Mika cười, cô huych tay Yui.
- Ồ - Lão cũng tử tế hơn tớ tưởng. Mà nè, lão mua cho tớ một căn hộ ở chung cư Sunshine. Vớ này chắc lão đau lắm đây!
- Há? Chung cư Sunshine á? Giá ở đó ít nhất là bảy mươi triệu yên đó. – Mika há hốc.
- Vậy mới hay!

Haruka ngồi ở bàn trên đã nghe hết tất cả. Cô không hiểu những gì mà hai người họ nói. Nhưng Haruka lại thắc mắc: “Một người khó chịu như cô ta mà cũng có thể cười đùa với người khác ư?” Cô lên liếc xuống đôi bạn. Cô ngạc nhiên khi thấy Yui đang cười đùa một cách vui vẻ. Nụ cười đó rất ngây thơ và trong sáng, hoàn toàn không có một chút xảo quyệt. Đó mới là lí do làm Haruka băn khoăn.

- Ôi! – Một nữ sinh kêu lên. Chiếc hộp bút của cô ấy rơi xuống sàn làm những thứ bên trong đổ ra sàn nhà. Có ba bốn chiếc rơi dưới chân của Yui. Cô cúi xuống nhặt lên và đưa cho học sinh đó:
- Lần sau chú ý hơn nhé! – Yui đưa lại cho cô học sinh kia.
- Cảm ơn cậu!
- Còn cậu nữa! Làm gì mà đứng từ nãy đến giờ thế. Ngồi xuống đi! – Yui quay sang Mika.
- Chỗ này trống à? – Mika ngờ ngác rồi ngồi xuống ngay cạnh bạn.

Từ bàn trên, Haruka mỉm cười. “Cô ấy chỉ là hơi khó chịu một chút thôi, chứ thực ra là một cô gái tốt.” Cô thầm nghĩ.

Tiếng chuông vào lớp vang lên. Buổi học đầu tiên của Yui và Mika sau mười năm trở lại thủ đô bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Rắc Rối Trong Lớp Học

Tiết học bắt đầu. Một giáo viên có vóc người cân đối, sở hữu mái tóc xoăn nâu bước vào. Cô mặc một bộ comple nữ, đeo chiếc kính cận và đi một đôi giày cao gót. Cả lớp đứng dậy nhón nháo, sở dĩ là lớp chưa có lớp trưởng để hô. Cô giáo hiểu nên gật đầu bảo cả lớp ngồi xuống. Cô bước lên bục bảng, chống hai tay lên bàn, nói to:

- Cả lớp! Tôi là Hyuga, giáo viên chủ nhiệm lớp 1 – 8 chúng ta. Bộ môn của tôi là địa lý – Cô ngừng lại một lúc, tay trái giơ lên chỉnh lại kính rồi nói tiếp
- Tiết này ban giám hiệu đã dành cho chúng ta để học về nội quy của nhà trường. Bây giờ tôi sẽ nói, các em nghe cho kĩ.

Hyuga bắt đầu mở sổ ra, giờ loạt soạt mấy trang giấy. Lốp bắt đầu có mấy tiếng động xì xào. Rồi mắt khỏi cuốn sổ, Hyuga ngẩng đầu lên lờm, cả lớp lại im phăng phắc. Yui quay đầu sang Mika, thì thào:

- Bà cô này coi bộ là thú dữ rồi đấy!

- Em nữ ngồi ở bàn cuối cạnh cửa sổ, cảnh cáo lần một! – Hyuga nhìn Yui.

“Tĩnh mất thật!” – Yui tự nhủ và ngồi lại ngay ngắn bàn của mình. Hyuga bắt đầu đọc:

- Vào học lúc 8h 30, buổi sáng có bốn tiết, mỗi tiết kéo dài 50’,...

Cả lớp đều tập trung nghe, riêng Yui ngồi “tâm hồn treo ngược cành cây”. Mọi thứ quá chán đối với cô. Điều duy nhất cô muốn là mau đến giờ giải lao để đi gặp Boss của trường. Cô thờ dãi: Hazzì...

Chuyện này làm cả lớp tập trung con mắt về phía cô, đặc biệt là Hyuga. Mika ngồi bên cạnh nheo vào cánh tay Yui làm tâm hồn cô rơi bịch xuống đất. Yui giật mình nhìn Hyuga. Cô giáo lờm Yui và nói:

- Em! Tên gì?

- Sa...À không, Miyamoto Rei!

- Được rồi, Miyamoto. Em nhắc lại cho tôi tất cả những gì tôi nói từ đầu buổi đến giờ đi!

- Mọi thứ?

- Phải!

- Cả lớp, Tôi là Hyuga, ... Em nữ ngồi ở bàn cuối cạnh cửa sổ ... Vào học lúc 8h 30,... Sáng thứ hai đầu tuần ...

Và cứ thế, Yui nhắc lại lành mạch, rõ ràng, không sai một từ. Hyuga đứng trên bục mà ngó cả người. Mika một tay chống bàn, nhìn lên sự ngỡ ngác của giáo viên phụ trách mà cười: “Yui dù có bị phân tâm như nào thì mọi thứ xung quanh cậu ấy cũng có thể tiếp thu một cách dễ dàng.” Đọc xong, Yui nhìn Hyuga mà nói:

- Được chưa cô?

- R...rồi, lần sau đừng làm mất trật tự nữa. Cả lớp tiếp tục. Buổi trưa...

Cuối cùng, giờ học nội quy cũng kết thúc. Yui xoay cổ và hai vai.

- Mọi quá!

- Cũng phải. Mà cậu đừng coi thường cô Hyuga. – Mika ngồi bên nhắc nhở bạn.

- Tại sao?

- Cô ấy không giống mấy giáo viên đơn giản mà cậu từng chọc đâu!

- Thế à? Từ trước đến nay, chỉ mỗi cô Yuda Tanami là chọc vui nhất thôi. Mà nè, tiết tiếp theo là gì?

- Ngoại ngữ.

Yui lại thờ dãi. Sau hai tiết mới có một khoảng 20’ break để đi thách đấu gã Boss. Chuông báo vào học tiết hai vang lên.

Lần này là một giáo viên vừa thấp vừa mập bước vào. Ngoại hình cũng đỡ hơn Yuda Tanami một chút nhưng cũng không kém phần tệ. Cả lớp đứng dậy chào. Yui một lần nữa đứng dậy một cách uể oải. Mika phải dầm mạnh lên chân cô làm cô phải đứng thẳng lên. Trông cảnh tượng thật buồn cười.

Lớp đã bắt đầu học được 30’ rồi mà tâm hồn Yui vẫn tha thần trong giấc mộng. Cô ngủ từ đầu buổi đến giờ. Mika cũng để ý nhưng cô muốn Yui phải nhận được một bài học thích đáng mới chừa. Và khoảnh khắc cô mong đợi cũng đã đến.

“Cốp” Một cục phấn từ trên bục ném thẳng vào đầu Yui. Cả lớp tập trung ánh mắt về phía cô. Nhưng hay làm sao, Yui vẫn ngủ ngon như thể chẳng có gì. Mika hết chịu nổi, dầm thật mạnh vào lưng Yui. Thụp. “Oái!” Yui giật mình tỉnh giấc.

- Em! Đi ra ngoài lớp đứng cho tôi.

- Tại sao?

- Cái gì? Em còn dám hỏi tại sao nữa hả? Buổi học đầu tiên mà em còn ngủ thì những buổi sau em tính làm gì?

- Cô có bằng chứng gì về việc em ngủ gật không?

- Cả lớp và tôi nhìn thấy.

- Thế ngủ nhưng vẫn hiểu bài thì có bị phạt không?

- Miyamoto đúng không? – Sau khi xoá toàn bộ nội dung ở trên bảng, cô giáo bước xuống chỗ Yui, nhìn bảng tên và nói – Em hãy đọc toàn bộ từ vựng tôi cấp trên bảng đi!

Yui im lặng. Cô Ngoại ngữ cười khẩy. Một lúc sau Yui cất tiếng đọc to:

- Preparation là sự bảo chế, ex... - Cứ như thế, Yui đọc một lượt từ A đến Z các từ vựng trên bảng trong sự há hốc của mọi người.

Đọc xong, Yui thở sâu và hỏi:

- Được chưa cô?

- Em hiểu bài là tốt nhưng việc ngủ trong lớp là coi thường giáo viên. Tôi sẽ rút ngắn thời gian đứng phạt cho.

- Nếu em không đứng thì sao?

- Em dám!?

- Dám chứ sao không.

- Tôi sẽ tố lên ban giám hiệu.

- Cô không có bằng chứng. Việc em nắm được bài tức có tập trung nghe giảng, các bạn trong lớp sẽ làm chứng cho em.

- Em...

Giáo viên tức nổ đom đóm. Để tránh mất thời gian, cô lên bảng dạy tiếp dù trong lòng có hàng ngàn tấn bom đang phát nổ. Nhưng lúc cô đang giờ phần lên định viết thì “Reng” – Tiếng chuông báo hiệu đến khoảng thời gian Yui mong đợi.

- Yahooo – Yui bật dậy – Em chào cô ạ.

Nói rồi cô chạy thẳng ra khỏi lớp. Riêng cô dạy Ngoại ngữ thì bị nhà trường đình chỉ dạy trong ba ngày vì để học sinh chơi trong suốt cả buổi học. Thật ra, cô ấy còn dạy rất nhiều là đằng khác nhưng lại nhìn cái bảng đen không một chữ, ai mà chẳng hiểu nhầm.

Yui chạy đến khu C của trường. Đây là khu cho những học sinh năm ba học tập. Thật ra, lí do mà Yui phải mất một hồi lâu mới tìm được lớp của mình là vì cô mãi mê ở khu C để tìm lớp của Boss. Cô mở toang cánh cửa lớp 3 – 1 ra, gọi to:

- Ukano!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Boss

- Ukano!

Cả lớp đang nghỉ giải lao thì giật mình vì tiếng gọi. Một nam sinh vóc người to lớn, khuôn mặt xấu trai ở dưới góc lớp giật mình quay đầu lại. Hắn ta hét:

- Đứa nào?

- Tao!

- Mày... Ồ – Ukano nhìn Yui đang đứng ở cửa lớp. Anh giật mình khi trước cửa có một cô gái đẹp như tiên, với mái tóc bông bồng bay trong gió. Mặt anh đỏ lựng lên khi nhìn thấy vẻ đẹp kiều sa. Anh gãi đầu, quay mặt đi cố che cảm xúc của mình.

Yui bước tới. Cô đập mạnh xuống bàn, nhìn trừng trừng vào mặt Ukano. Từ khuôn mặt thẹn thùng chuyển sang ngạc nhiên, Ukano nhìn Yui. Yui hất

ngón tay ra phía sau, nói:

- Mày, lên sân thượng, ngay bây giờ.

Nói rồi cô quay lưng bỏ đi. Ukano mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn.

Trên sân thượng, chỉ có một mình Yui, Mika và Ukano. Có lẽ Ukano hiểu lầm mục đích lên sân thượng của Yui. Yui chán nản. Cô quay sang Mika, nhìn chăm chăm. Như hiểu được ý bạn, Mika gật đầu:

- Tớ biết rồi! – Mika tiến lại phía cổng sân thượng, mở cửa ra. Hàng loạt người ngã bịch ra sàn. Ukano quay lại lườm họ.

- Tụi tớ biết rồi, đi là được chứ gì. – Họ toan đứng dậy bỏ đi. Nhưng Yui hét:

- Đứng lại, tất cả hãy ở lại đây!

Nghe Yui nói, cả hội ngạc nhiên tiến lại. Bây giờ cũng đến một trăm người đứng vây quanh. Ukano gãi đầu:

- Em gọi anh lên đây có chuyện gì? – Nói mà mặt hấn cứ đỏ ửng lên.

- Mày! – Yui giờ ngón trỏ lên tuyên bố.

- Gì?

- Mày hãy đấu với tao!

Nghe Yui nói, cả đám đông xì xào. Không ít người cười coi thường cô, nhưng cô vẫn bình tĩnh.

- Em nói gì vậy?

- Nếu tao thắng, vị trí Boss của trường sẽ là tao.

- Nếu em muốn làm Boss, cứ nói một tiếng, anh sẽ nhường cho. Con gái dịu dàng như em mà dùng cách thô bạo này thì mọi người sẽ không thích đâu.

Toàn thể học sinh phì cười. Ai cũng bảo cô không tự lượng sức mình. Trong cái náo loạn đó, có một người đang hốt hoảng. Đó là Mika. Cô hét lên:

- Mọi người, chạy đi trước khi quá muộn. Cậu ấy nổi điên rồi!

Tiếng bàn tán ngưng lại. Mọi người nhìn Mika rồi quay sang Yui thì thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Yui mặt tối sầm. Tay cô nắm lại thành nắm đấm. Răng cô nghiến lại ken két. Quanh người tỏa ra một luồng sát khí đến rợn cả sống lưng.

- Mày...nói...gì...

- Em sao vậy?

Yui lao tới. Cô dùng tay đấm thẳng vào bụng hấn. “Hự” Tiếng Ukano thốt lên đầy đau đớn. Hấn lùi lại. “A a a...” Yui trở lại vị trí trụ, cô giờ chân lên đá thẳng vào cằm hấn. Ukano ngã về phía các học sinh, mọi người lùi lại.

- Mày...dám đánh tao? – Lần này Ukano gượng dậy được. Hấn ôm cầm đang chảy máu, lao tới.

Ukano nắm tay phải lại, xoay người một bên để lấy lực. Hấn đấm thẳng vào mặt Yui. Thân hình dẻo dai của Yui uốn cong ra phía sau né đòn. Cô giờ chân trái lên cao, đá vào một bên ở cổ hấn.

- Mày...

Không để hấn nói lời nào nữa, Yui chạy lại, túm lấy cổ tay Ukano. Cô xoay người, vắt tay hấn qua vai, quật ngã Ukano dù hấn đô con và nặng hơn cô nhiều. Mặc cho hấn nằm vật vã dưới đất, Yui chạy đến bức tường, nhảy phốc lên. Cô đập mạnh vào nó để lấy đà. Thân thể nhanh nhẹn của cô lộn một vòng trên không và đáp xuống đất bằng đầu gối, ngay trên ngực của Ukano. Hấn ta ứa máu, ho lỵ khụ. Yui giờ tay lên định đánh hấn tiếp thì Mika chạy lại tóm lấy tay bạn:

- Đủ rồi Yui, cậu mà đánh nữa là hấn sẽ chết đấy!

Yui lấy lại được bình tĩnh. Cô đứng dậy, hít một hơi thật sâu rồi tuyên bố:

- Boss của Stars 2 là tôi, Miyamoto Rei! Nhớ cho kỹ. – Nói rồi Yui bỏ ra khỏi sân thượng. Mọi người lần lượt né sang hai bên để tránh đường. Mika ở lại sau, cô nói:

- Mọi người thấy đấy! Đừng ai dại dột gọi cô ấy là dịu dàng rồi thực nữ, nếu không muốn nhận kết quả bi thảm như thằng này. Cô ấy mà nổi điên thì

Chúa cũng không ngăn được đâu.

Mọi người nhìn Ukano đang gục trên sàn mà kinh hãi. “Cô ta là thú dữ chắc” “Năm một mà phóng lên làm Boss rồi, lại còn là buổi đầu tiên nữa chứ” “Tên là Miyamoto Rei học lớp 8 năm 1, đúng là quái vật”... Rồi cứ thế, mọi người cứ bàn tán về Yui, còn Ukano phải đi tới bệnh viện cầm máu.

Năm giờ chiều. Tiếng chuông kêu vang báo buổi học kết thúc. Từng hàng học sinh lũ lượt kéo nhau ra cổng. Yui và Mika đi thành một cặp.

- Miyamoto, Toudo...- Một tiếng gọi cất lên làm đôi bạn ngừng lại, ngoảnh đầu ra sau. Haruka đang chạy về phía họ.

- Ủa? Đây là... – Mika hỏi.

- Đó là Okawa Haruka! Đó ngồi ở bàn phía trên hai cậu ấy.

- À...

Mika vẫn nói chuyện với Haruka. Riêng Yui thì đứng im không nói gì. Haruka liếc sang Yui. Cô gọi chuyện.

- Bây giờ các cậu định đi đâu?

- À, chúng tớ đang định đi lại nhà của Yu...à không, Rei. – Mika trả lời.

- Vậy tớ đi cùng được không? Toudo? Miyamoto?

- Cậu nên hỏi Rei chứ tớ chịu.

- Nhé Miyamoto?

Yui quay lại. Cô lờm Haruka.

- Tại sao?

- Không được à?

- Tất nhiên.

Nói rồi Yui toan quay lưng bỏ đi. Haruka nhìn, ngẫm: “Làm thân với cô nàng này khá khó, nhưng mình vẫn thích tính cách ấy! Lạnh lùng với người không quen, nhưng thân thiện và quan tâm đến người khác lúc họ gặp rắc rối.”

- Tiếc nhì. Hôm nay tớ vừa nhận được tiền tiêu vặt nên định khao các cậu một bữa.

Chiếc tai thính của Yui nghe được câu nói đó nên thái độ quay vụt 180 độ. Cô chạy lại Haruka:

- Okawa! Cậu rảnh chứ? Về nhà tớ chơi nha!

Mika nhìn thấy mà phát nản. Bây giờ cả ba cùng đi bộ về.

Bất thành linh, có một đám người chặn đường Yui. Đó là Ukano và đám tay chân. Ukano bảo:

- Miyamoto! Đấu lại với tao!

- Không thích! Hôm nay tao đã cho mày đo ván rồi!

- Mày tấn công đột ngột làm tao không kịp trở tay. Đấu đi, nếu không...- Hắn hất cằm sang một thằng đứng bên cạnh. Hắn rút con dao ra, chạy lại kề vào cổ Mika.

- Nếu không thì sao?

- Sao là sao? Mày nhìn đi! Con nhỏ đó sẽ bị cứa vào cổ đó!

- Tao chẳng bận tâm. Mày làm được thì làm đi!

Ukano tức nỏ đom đóm. Hắn quay sang thằng đang kề dao ở Mika:

- Hakao! Tặng nhỏ đó một dấu trên mặt đi.

Nghe đến đây, Yui quay lại nhìn. Cô mỉm cười với Mika. Mika cũng gật đầu. Hakao chuyển con dao lên má cô.

A a a a. Mika giờ tay lên. Cô huyếch mạnh khuỷu tay ra sau, đâm thẳng vào giữa bụng Hakao. Cô xoay người, co xuống đất. Chân phải rút lại, chân trái

đá thẳng ra vào chân hắn. Hakao ngã lảo ra. Mika nhảy phốc lên, xoay người, cuối cùng thì khuỷu tay mạnh vào ngực hắn.

Ukano ngó người, anh quay sang một thằng khác:

- Ichita!

Thằng đó lao lại chỗ Haruka.

- Chết rồi! – Lần này Yui hoảng hốt, khác hẳn với lúc Mika bị kẻ dao. Cả Mika cũng lo sợ không kém.

Nhưng, chẳng như mọi người nghĩ. Lúc Ichita lao lại chỗ Haruka, cô nhanh nhẹn chụp lấy tay hắn, bẻ ra sau. Tiếp đó, cô xoay người, vật hắn ngã qua vai trong sự kinh ngạc của Yui và Mika.

- Nhìn thế này thôi chứ tớ học Judo cũng được đai cam rồi đấy!

Yui ngơ ngác. Từ khuôn mặt lo lắng chuyển sang thoải mái, và từ thoải mái chuyển sang tức giận. Cô quay lại Ukano:

- Được, đấu thì đấu.

- Tốt.

Cả một đoàn người đi lại phía bờ sông. Không khí căng thẳng hơn hẳn lúc ở trên sân thượng. Yui trở về thế thủ. Cô giờ ngón tay ra:

- Lên!

- Tao không khách khí đâu!

Nói rồi Ukano lao tới. Cô xoay người né đòn. Suốt năm phút đầu, cô liên tục tránh né những đòn của Ukano, không tấn công một lần nào. Còn hắn thì cứ liên tục tấn công tới tấp.

- Chậm quá! Thực lực của mày chỉ có vậy thôi sao? Bây giờ đến lượt tao! – Nhanh như cắt, Yui chạy thẳng ra phía sau, huých mạnh khuỷu tay vào lưng Ukano. Cô xoay người, đá mạnh vào bắp chân của hắn. Ukano ngã lảo ra đất. Hắn cố nhồm dậy thì bị cô đánh lạc hướng bằng một cú đá vòng thật mạnh vào gáy.

Ukano vẫn còn có thể gượng dậy được, nhưng Yui không đánh nữa.

- Tao muốn giữ thể diện cho mày nên sẽ không đánh nữa. Tiếp tục thì chỉ làm bệnh viện tốn thuốc men thôi.

- Mày...

- Mọi người!- Yui quay sang toàn bộ học sinh đang chứng kiến nãy giờ - Từ hôm nay, Miyamoto Rei tôi, sẽ là Boss của Stars 2. Ai phản đối xin mời bước lên.

Cả đám đông xì xào. Một trong số đó lên tiếng:

- Tôi không phản đối!

Thấy vậy, mọi người bắt đầu theo:

- Tôi tán thành.

- Tôi đồng ý.

- Tôi cũng vậy.

- Tớ cũng thế.

Ukano bẽ mặt. Anh ta đứng dậy bỏ đi. Miệng lầm bầm: “Miyamoto Rei, con nhỏ khốn kiếp. Tao sẽ không để yên cho mày đâu! Cứ chờ xem...” Còn Yui, Mika và Haruka quay về và tiếp tục cuộc trò chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cậu Trưởng Thành Rồi Đây!

Bây giờ nhóm bạn đã bắt đầu trò chuyện rôm rả. Haru* nói:

- Nè, tớ gọi các cậu là Rei và Mika được chứ?
- Cậu cứ gọi thoải mái đi, Haru! Tớ không hay để ý mấy chuyện này đâu! – Yui mỉm cười.
- Haru...là sao?
- Tên thân mật của cậu đó! Được chứ? – Yui nhìn Haru và nói.
- Hay quá Rei! Cậu thân thiện thật. Ban đầu tớ cứ tưởng cậu lạnh lùng lắm cơ!
- Thế à?

Yui vốn cũng không biết cách giao tiếp của cậu với những người khác và với bạn thân của mình khác nhau như thế nào.

- Rei, cậu muốn ăn gì?
- Takoyaki! – Mắt Yui sáng rực lên
- Còn Mika thì sao?
- Hotokeki**, được chứ?

Haru gật đầu. Cô chạy lại một cửa hàng ăn nhanh bên đường.

- Bác ơi!
- Haruka đây à? Lâu ngày không gặp, cháu xinh lên đấy!
- Cảm ơn bác ạ!
- Cháu muốn mua gì?
- Taiyaki***, Takoyaki, Hotokeki mỗi loại mười chiếc!

Bác bán hàng lấy ba mươi chiếc bánh bỏ vào ba cái túi khác nhau. Bác đưa cho Haru:

- Một ngàn bảy trăm năm mươi yên cháu ạ. Mua cho các bạn đúng không? Bác tặng cháu thêm ba cái Amerikandogu**** nữa. Hôm khác qua mua cho bác nha!
- Cháu cảm ơn ạ! Còn năm mươi yên tiền thừa thì bác cứ cầm coi như là cháu trả cho Amerikandogu bác nhé!

Nói rồi, Haruka chạy lại chỗ các bạn. Cả ba cùng tiến về quận Suginami.

“Cạch” Tiếng chìa khóa mở ra. Yui, Mika và Haru bước vào. Haru hít một hơi thật sâu và trầm trồ:

- Tuyệt quá Rei! Căn hộ cao cấp này nằm ở tầng 18, ban đêm tha hồ ngắm cảnh. Bên trong nội thất tuyệt vời, không khí sạch sẽ thoáng đãng. Tớ không ngờ là nhà cậu lại giàu như thế đấy.
- Ủ. – Yui đặt cặp sách xuống ghế - Căn hộ này đẹp hơn tớ tưởng.
- Ủa? Là sao?
- Hôm nay tớ mới về đây lần đầu.
- Thế à? Còn ba mẹ cậu?
- Họ sống ở nơi khác. Tớ ở đây một mình.

Haru nhìn sâu vào đôi mắt của Yui. Cô cảm giác Yui là một người rất bí ẩn và có nhiều tâm sự.

- Thôi chết! – Haru thốt lên
- Gì thế? – Mika đang đi xem nhà cửa ngo ra hỏi.

- Tớ quên mua nước rồi. Ăn nhiều bánh như thế này thể nào cũng bị khát. Tớ phải đi mua.
- Tiếc là tớ mới đến nên chẳng có gì cả. Phiên cậu vậy Haru. Có một tiệm tạp hóa ở trước cửa chung cư đấy!
- Tớ biết rồi.

Haru chạy ra ngoài. Mika trở lại chỗ Yui:

- Căn hộ rất tuyệt. Mọi thứ. Tại sao lão ta lại mua cho cậu một nơi như thế nhỉ.
- Lão sợ đấy!
- Theo tớ thấy thì đây là căn loại A. Lão có thể mua loại E cũng được mà.
- Kệ.
- Yui, tối nay tớ ngủ đây được chứ?
- Càng tốt! Hay rủ cả cô nàng kia nữa...

Mika nhìn Yui chằm chằm. Cô thắc mắc:

- Yui! Cậu rất ghét mời bạn học khác đến chơi ngoài tớ mà!
- Chịu. Nhưng tớ cảm thấy cô ấy rất khác những người khác. Tớ thấy mình có thể tin tưởng được người ấy, như năm xưa tớ tin tưởng cậu...

Mika sững lại khi nghe Yui nói. Cô mỉm cười.

- Gì vậy? – Yui hỏi khi thấy Mika nhìn mình mà không nói gì.
- Nothing! – Mika quay mặt đi. Cô đan hai tay vào, duỗi thẳng ra phía sau!

Mika cười tủm tỉm. Cô thở sâu, rồi lại cười. Bởi sâu trong tim cô, cô mong muốn Yui sẽ coi mở hơn với mọi người.

- Tớ về rồi đây! – Haru giờ bao nilon đựng đầy cola lên vẫy.

Cả ba bây giờ ngồi “liên hoan” trên sàn nhà. Họ “tám” đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, cười hả hê vui vẻ. Haru bây giờ đã thân mật với nhóm Yui hơn, cả Yui cũng đặt vào Haru một niềm tin đến nỗi kể cho cô nghe thân thế của mình.

- Rei...cậu...là con gái của chủ tịch tập đoàn tài chính Satake lớn thứ tư trong nước ấy hả?
  - Ừm. Nhưng cậu đừng kể cho ai nghe chuyện này nhé, tớ không muốn mọi người biết tớ là ai đâu...
  - Vậy giờ phải gọi cậu là Yui nhỉ?
  - Chỉ gọi như thế lúc không có ai khác thôi. Cả Mika cũng vậy...
  - Tớ biết rồi! – Mika nói.
  - Nhưng tớ không ngờ đấy, Yui! Chủ tịch Satake đối xử với cậu tệ thế á?
  - Đừng thương hại tớ, Haru! – Yui lườm.
  - Đây không phải sự thương hại, mà là đồng cảm. Chúng ta là bạn bè, buồn cùng nhau, vui cùng nhau. Tớ hi vọng cậu không coi tớ là người ngoài.
- Nghe vậy, Yui mỉm cười. Cô đưa cốc cola lên nhấp miệng.
- Mika cũng đã nói với tớ như vậy lúc cậu ấy lại kết bạn với tớ đó Haru ạ! – Yui vừa nói vừa quay sang Mika – Tớ còn nhớ như in một cô bé với mái tóc nâu cắt ngắn chạy lại chỗ tớ đề nghị kết bạn và cho tớ ăn một đám ngay sau đó.
  - Gì? Mika á? Cậu ngộ ghê! – Haru ngạc nhiên nhìn Mika.
  - Này Yui! – Mika mặt đỏ ửng quay sang nhìn cô bạn đang trêu chọc mình.
  - Ha ha ...

Haru nhìn Yui đang ngồi cười sáng khoái:

- Yui, ấn tượng ban đầu của cậu ở tớ xấu lắm đấy! Tớ không ngờ cậu lại có thể vui vẻ như thế! Thật may khi tớ được gặp cậu.

- Này Haru! – Mika nói – Yui vốn là tuýp người khó thân thiện đến mức bạn thân lắm đấy! Bây giờ tớ vẫn thắc mắc tại sao Yui lại quan tâm đặc biệt đến một người mới quen như cậu đấy!

- Thế hai cậu quen nhau bao lâu rồi?

- Chắc gần mười năm.

- Thế mà tớ mới quen trong ngày hôm nay mà được cậu chia sẻ bí mật thế á? Tại sao thế Yui? – Haru hỏi Yui với một vẻ mặt háo hức muốn biết câu trả lời.

- Tớ ấn tượng với một cô bạn quan sát tớ cả buổi học, hết ngạc nhiên rồi sang mỉm cười. Tớ có cảm giác cậu thực sự quan tâm đến tớ! – Yui mỉm cười. Những lúc này trông cô chẳng khác gì một thiên thần.

Haru lao đến ôm chầm lấy Yui, miệng liên tục khen dễ thương, dễ thương. Mika thì cảm thấy cô bạn Haru trông rất trẻ con và hồn nhiên. Cô nhìn Yui, cười:

“Yui, cậu trưởng thành rồi đấy!”

- Yui, tối nay tớ ngủ đây nhé! Ba mẹ tớ không có nhà, ngủ một mình sợ lắm!

- Càng hay. Mika hôm nay cũng ở lại. Mấy cậu có muốn chơi mấy ván mạt chược không?

- Cậu cũng biết chơi à?

- Baka*****, tớ mà không biết á? Để tớ cho cậu xem trình nè!...

Và cứ thế, căn hộ của Yui cứ ồn ào, náo nhiệt đến tận một giờ sáng. Cũng may hệ thống cách âm tốt chứ không thì đám bạn đã bị hàng xóm chạy sang nạt rồi.

Chú thích

* Haru: Để thân thiện hơn, từ bây giờ, trong truyện, mình sẽ gọi Haruka là Haru. Một phần là để tránh lặp kí tự Ka cuối tên với Mika.

** Hotokeki: Bánh bò sữa

*** Taiyaki: Bánh cá tráp.

**** Amerikan Dogu: Xúc xích kiểu Nhật

***** Baka: Đồ ngốc, tên ngốc

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tái Ngộ

Những buổi học tiếp theo của nhóm Yui diễn ra một cách vui vẻ. Cả ba người cười đùa, dù giữa buổi có xảy ra vài chuyện cãi vã lật vật. Và, quanh Yui có hàng loạt chuyện xảy ra, chủ yếu là về vấn đề Boss. Ban đầu, có một số người phản đối chuyện để cho một cô gái, lại còn là học sinh năm nhất lên nắm quyền. Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, cô đã chứng minh mình hoàn toàn có thể. Cả Mika cũng nhanh chóng ngồi vào chiếc ghế cánh tay phải của Boss. Haru nhận làm người sắp xếp các lịch thách đấu. Chỉ sau hai tuần lên “nhậm chức”, Yui đã đánh bại bốn trường trung học trong thành phố. Chưa hết, cô còn được đặc cử lên làm hội trưởng hội học sinh. Mika và Haru lần lượt nhận được vị trí thủ quỹ và thư kí. Cũng nhờ thế, nàng Yui mới tránh được việc nàng ghét nhất: Sinh hoạt CLB.

- Chị hai!

- Gì?

- Karaoke không à?

- Đẹp!

- Tụi em mua hai mươi chiếc Takoyaki cho chị rồi đây.

- Ở đâu?

Vậy đó. Dù Yui đã đạt được hai vị trí mạnh nhất, bài kiểm tra nào cũng đứng đầu toàn trường, nhưng cô vẫn bị đàn em điều khiển một cách dễ dàng nhờ đánh vào điểm yếu ăn uống của cô. Trong mắt mọi người, Yui là một cô gái xinh đẹp, thông minh, dịu dàng (chưa bao giờ khen) và không kém phần đáng yêu.

- Yui, cậu ngây thơ quá đấy! – Mika cười khẩy.

- Gì? Muốn chết hả?

- Ha ha, Mika. Cái ngây thơ đó mới làm cho Yui được nhiều người biết đến chứ. Hằng ngày cô ấy nhận được mười lá thư tỏ tình là ít đấy! – Haru cười xen vào.

- Ồ, nghe nói còn được lập cả Fan club nữa cơ! – Mika bổ sung.

- FC cơ á? Yui nổi tiếng hơn tớ tưởng nhỉ!

- Xinh thế kia cơ mà!

Cả ba cười nói vui vẻ. Với Mika và Haru, chọc Yui rất vui. Bây giờ, Mika đang theo CLB bóng chuyền, còn Haru sinh hoạt bên CLB kịch. Bởi thế, cả ba khó về cùng lúc với nhau được, trừ khi Yui ở lại trường làm việc gì đó giết thời gian chờ bạn.

- Hôm nay các cậu lại sinh hoạt CLB nữa hả?

- Sau mọi buổi học mà. Thế nhé, Yui?

Ba người chia tay nhau ở sân trường. Mika và Haru tiến lại khu sinh hoạt của CLB mình, còn Yui thì đi thẳng một mạch ra cổng.

Trước cổng, ba nam sinh đang đứng tựa lưng vào tường. Có vẻ họ đang chờ ai đó.

- Shukasa, sao không gọi cho cô ta? Cậu có số Phone của cô ấy mà.

- Chờ chút. Cho cô bắt ngờ chơi.

- Đây, không phải cậu kết cô ta đấy chứ?

- Vớ vẩn, Kuro. Cậu không còn gì để nói nữa à?

- Ê, phải cô ấy không?

Ba nam sinh đó là những chàng trai mà Yui gặp tiệm café Terari, nguyên nhân bắt nguồn từ mấy cái Takoyaki. Họ đang hướng về phía cô.

- Đây, Satake Yui!

Yui sững lại. Hai tuần nay, ngoài Mika và Haru ra, không một ai gọi cô là Satake Yui cả. Cô ngoái đầu lại.

- Mấy người là...

- Cô quên rồi sao? Tối ngày mùng 5 tháng 9, ở tiệm Terari, Takoyaki... – Shukasa gọi chuyện.

Yui im lặng. Cô gờ ngón tay trở lên để dưới cằm, nhắm mắt lại suy nghĩ. Cô xoay mặt liên tục, đôi lúc gờ tay lên trán. Cuối cùng, cô bảo:

- Tôi không nhớ.

Câu trả lời của cô làm ba nam sinh suýt ngã ngựa.

- Cô hoàn toàn không nhớ?

- Phải. Vậy chứ các anh là ai?

- Thằng cha này lấy cắp Takoyaki của cô nè! – Shukasa đẩy đầu Akito về phía trước, dí mạnh xuống.

- A a a a – Yui hét lên.

- Cuối cùng cũng nhớ ra. – Shukasa giờ tay lên trán quệt mồ hôi.

- Tôi vẫn không nhớ.

“Ừa” Lần này thì cả ba đều nản với cô. Shukasa hơi hoảng.

- Cô thật sự không nhớ sao?

- Hoàn toàn không.

- Boss Stars 1, nhớ chưa?

- Nhớ rồi! – Yui đập hai tay vào nhau – Tôi có hẹn sẽ thách đấu với anh mà.

Shukasa ngó người ra, một giọt mồ hôi chảy xuống từ trán anh. “Ngoài đánh nhau ra cô ta không biết gì nữa chắc!” – Shukasa trầm nghĩ. Anh nhìn Yui đầy thất vọng. Dù ngoại hình Yui có giống người ấy như hai giọt nước đi chăng nữa thì tính tình, quan điểm đều khác nhau một trời một vực.

- Này Satake! – Shukasa tiến tới.

Bỗng anh ta khựng lại khi cặp mắt tinh cờ nhìn vào bảng tên của Yui.

- Khoan đã... Cô là Satake Yui hay là Miyamoto Rei?

- Là Miyamoto Rei.

- Tại sao hôm đó cô lại lưu trong máy tôi là Satake Yui?

- Satake là tên giả của tôi. Còn lí do tại sao tôi xài tên giả thì miễn trả lời.

Shukasa dừng lại. Anh lục lọi trong kí ức. Cái tên Satake Yui này rất quen với anh. “Satake Yui... Satake Yui... Cái tên này mình đã từng nghe rồi. Nhưng đó là ai?” Cuối cùng, anh thở dài:

- Được rồi, Miyamoto. Bây giờ cô có phải đi đâu không?

- Có.

- Đi đâu?

- Đi tặng hai với tụi đàn em.

- Đẹp cái đó được không?

- Tại sao?

- Hôm nay đi với tôi một chuyến.

Yui ngó người. Thú thực cô hoàn toàn không muốn đi với đám đàn em nhưng hai mươi chiếc Takoyaki đang vẫy gọi nên cô cũng tiếp tục nói:

- Tôi cũng chẳng muốn đi với bọn chúng nhưng tụi nó đã hứa trả tôi hai mươi cái Takoyaki rồi.

- Tôi sẽ trả cô năm mươi cái. Được chưa?

Yui toan bỏ đi thì dừng lại, đứng im như phỗng. Cô quay đầu:

- Anh hứa chứ?

- Tôi thề.

Yui im lặng ngẫm nghĩ. Xong cô rút chiếc Smartphone ra hi hục nhắn tin. “Tụi bây cứ vui vẻ đi, tao có việc bận. Hẹn hôm khác.” Xong xuôi cô nhìn Shukasa:

- Xong rồi Hanagato. Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Ha?

Buổi tối, cả thủ đô nhộn nhịp tiếng người. Bởi lúc này là lúc lí tưởng cho những cặp đôi, những người bạn hoặc những gia đình đi dạo và mua sắm. Nhắc đến mua sắm không thể không nhắc đến phố mua sắm Roppongi.

Roppongi nổi tiếng với các tụ điểm ăn chơi, bar, pub. Ở đây cũng sở hữu rất nhiều trung tâm mua sắm lớn như Roppongi Hills và Tokyo Midtown. Thời điểm bây giờ là lúc cho những thanh niên ăn chơi tụ tập về đây.

- Sao anh lại dẫn tôi đến đây?
- Không phải cô đã đồng ý đi theo chúng tôi rồi sao?
- Nhưng sao lại là đây mà không phải nơi khác?
- Sao cũng được nhưng ngậm miệng lại đi, cô nói to như cái loa ấy.

Yui bị nhóm Shukasa lôi đến Diamond Club. Đây là lần đầu tiên cô đến những nơi này nên có vẻ khá lạ lẫm.

- Này, học sinh cấp 3 mà cũng được cho vào những chỗ này á?
- Nhìn dáng cô như thế ai mà nghĩ cô là học sinh cho nổi. Với lại tôi cũng đã mua cho cô bộ quần áo khác rồi còn gì.

Hai người liên tục đấu võ mồm với nhau. Riêng Akito và Kuro thì đứng im nhìn họ vì chẳng biết nói gì. Cả nhóm đâu biết họ đang là tâm điểm chú ý của biết bao người khác trong quán bar.

- Anh gì ơi? – Từ đâu xuất hiện mấy cô gái trông rất xinh đẹp xuất hiện. Họ mặc những bộ đồ không thể sexy hơn – Tụi em nhập hội được không?

Dĩ nhiên là với vẻ ngoài cực bảnh của Shukasa, không cô gái nào là không bị hấp dẫn. Cả Akito và Kuro ngoại hình cũng không phải là thường. Bởi thế, không thiếu những cô gái muốn đến để quyến rũ họ. Riêng Yui thì ghét những kiểu như vậy.

- Biển! Không có chỗ cho bọn cô đâu! – Yui lờm.
- Ồ hay, sao cô lăm lăm thế? Cô cũng chỉ là một đứa con gái..

Đứa cầm đầu nói xia Yui. Ánh mắt họ vẫn không rời khỏi “chàng bạch mã hoàng tử” Shukasa nhưng chỉ sau một lúc họ quay lại phía cô. Hai chữ “xấu xí” họ định nói đã không thể thốt lên thành từ. Yui đứng dậy ngay trước mặt họ. Đám con gái ngậm miệng khi nhìn thấy một người xinh đẹp và hoàn hảo đang đứng trước mặt mình. Dù xét về cái gì trên cơ thể, họ đều không thắng nổi Yui ở mặt nào.

- Xin lỗi, hẹn lúc khác. – Đám con gái tự động rút lui.
- Vớ vẩn quá! Tôi đi toilet chút! – Yui quay lại nói với Shukasa và bỏ đi.

Chờ cô nàng đi khỏi, Kuro mới bắt đầu nói:

- Shukasa, vậy là sao? Sao tự nhiên lại dẫn theo Miyamoto làm gì vậy?
- Cậu không thấy nàng thú vị lắm sao Kuro?
- Phải, tớ thừa nhận rằng Miyamoto thú vị hơn bất kì cô gái nào khác. Nhưng cậu đã có người ấy rồi mà.
- Tớ thích cô ấy. Nhưng điều đó có liên quan gì đến việc tớ đùa giỡn với một đứa con gái khác đâu. Cô ấy là cả cuộc đời tớ, còn Miyamoto chỉ là một món đồ chơi mà thôi.
- Thật chẳng giống cậu chút nào, Shukasa. Ngoài người ấy ra cậu đâu tiếp xúc với bất kì người con gái nào khác.

Shukasa chưa kịp lên tiếng thì đã bị cướp lời. Akito ngồi im lặng nãy giờ đặt câu hỏi cho anh:

- Vì khuôn mặt đứng không?

Shukasa khựng lại. Akito đã nói trúng tim đen của anh.

- Tớ thừa nhận Miyamoto thật sự rất giống người ấy, nhưng chuyện cậu tiếp xúc với một người như Miyamoto không phải là chuyện đùa đâu.

Cuộc nói chuyện của ba người đang căng thẳng tới độ thì bị phân tán bởi giọng của Yui. Họ quay đầu lại.

Chương 11: Tin Đồn Phiền Phức

- Này, làm gì thế hả?

Một người đàn ông đang ôm chặt Yui, còn cô thì không ngừng chống cự.

- Bảo em đi theo thì cứ đi, hỏi sao tôi không dùng đến vũ lực?

- Này, thằng chó. Lúc tao còn nói nhẹ thì mau buông ra, bằng không ngày này năm sau sẽ là ngày gỗ của mày đấy! Oái, mày để tay vào đâu thế tên khốn?

Yui bị sầm sỡ. Shukasa tính đứng dậy cứu Yui ra khỏi rắc rối thì khựng lại, bởi cô đang chuẩn bị ra đòn.

Yui đưa khuỷu tay ra trước lấy lực. Cô huých mạnh vào bụng của tên biến thái. Thoát khỏi sự khống chế, cô vòng chân lên đá thật mạnh vào gáy trong lúc hắn đang ôm bụng, cuối cùng, dứt điểm bằng một cú đá hậu.

Xong xuôi, cô để hắn cho đám kia thu dọn, còn mình thì trở về bàn.

- Đúng như lời hẹn hôm đó Miyamoto, ngay ngày hôm sau cô đã leo lên vị trí Boss của Stars 2. – Shukasa một tay chống bàn, cười mỉa.

- Ồ. Tôi đã báo trước rồi mà.

- Này, cô không uống gì à? Hay là không biết uống rượu?

- Vớ vẩn. Tôi mà không biết á? Đưa đây!

Yui cướp chai rượu từ tay Shukasa. Quả thực cô chưa bao giờ uống rượu.

“Phụt” Sau khi nhấp một ngụm rượu, cô phun ngay ra vào mặt của Shukasa. Anh ta ngó cả người lau vết nước.

- Quả nhiên cô không biết uống rượu, Miyamoto.

- Tôi biết. Chỉ là hơi bất ngờ vì chưa quen mùi rượu thôi. Xem nè!

Yui cố chữa then. Cô đưa chai rượu lên uống tiếp. Mấy ngụm đầu cô chưa quen, nhưng rồi sau đó uống lèo mấy hớp.

- Này đủ rồi đó Miyamoto! Cô đã uống xong sáu chai chứ ít gì. – Shukasa cố ngăn Yui trong cơn say rượu.

- Đã bảo là... ợ... tôi biết... ợ... uống rượu... cơ mà... ợ...

- Trời ạ, cô thật là...

- Híc... anh... thú vị... thật...ợ... Tôi thích anh... rồi đấy... ợ... Hay mình... hẹn hò đi...

- Cô nói cái quái gì thế hả?

Yui vừa cười nói vừa uống rượu. Mặt cô đỏ ửng lên vì say. Cuối cùng cô lịm đi.

- Này, ít nhất cũng bảo tôi là nhà cô ở đâu chứ? – Shukasa lay Yui mạnh. Nhưng cô đã ngủ chẳng biết trời đất gì. – Trời, lúc này mà có Akito hoặc Kuro thì hay biết mấy. Tự nhiên bỏ về trước.

Shukasa quàng tay Yui lên vai rồi công cô dậy. Anh bế Yui đi về.

“Oe” Yui ới ra bộ đồ hiệu đắt tiền của Shukasa làm anh cũng muốn ới theo. Anh hốt hoảng:

- Này này cái loa, dậy đi. Công cô tiếp có khi làm tôi phát sợ cả đời đấy! Dậy đi, này!

Tất nhiên, là Shukasa mất công vô ích. Yui ngủ say sưa trên lưng anh, thậm chí nàng còn nhò cả nước dãi nữa.

“Oáp” – Yui trở người. Những tia nắng bình minh chiếu qua cửa sổ làm cô tỉnh giấc. Cặp mắt cô hé mở, bàn tay trái giơ lên che ánh nắng để tránh chói. Khi cặp mắt đã làm quen với ánh sáng, Yui bắt đầu cho khoảng thời gian năm phút nằm không trên giường.

Ánh mắt cô nhìn chằm chằm lên trần nhà. “Chà, trần nhà sơn màu trắng, trông sang thật!” Cô nghĩ rồi lại nằm im bất động. “Oái, trần nhà mình sơn màu

vàng cơ mà!”

“Bình tĩnh, Yui. Có thể mắt mình bị lóa. Xác định lại nào.”

“Ừm, chính giữa phòng có một cái đèn chùm. Hà, không có!”

“Bên trái là cửa sổ có rèm trắng. Hà? Sao lại ở bên phải và là màu rêu?”

“Vậy đây không phải là phòng mình.”

“Không phải phòng mình...không phải phòng mình...Oái”- Yui lẩm bẩm rồi giật mình bật dậy. Cô hốt hoảng, quay ngang quay dọc, nhìn trên nhìn dưới – “Rốt cuộc đây là đâu?”

- Dậy rồi à, cái loa?

Yui chuyển hướng nhìn về phía trái chéo trước mặt, nơi có một người đang đọc báo. Anh ta mặc một bộ pijama, ngồi bấp chân nọ lên chân kia. Tờ báo che hết khuôn mặt của anh.

- Anh là... – Yui ngơ ngác hỏi.

Anh ta hạ tờ báo xuống để lộ khuôn mặt mình, và điều ấy làm cho Yui suýt ngã ngửa.

- Hanagato...sao lại... – Trước mặt Yui là anh chàng đã lôi cô đến quán Bar ngày hôm qua, Hanagato Shukasa.

- Miyamoto, dậy được rồi đó. Tám giờ rồi.

- Khoan đã, đây là đâu? – Yui xác minh.

- Nhà của tôi, phòng của tôi và cô đang ở trên giường của tôi.

- Cái gì? Tại sao...

- Hôm qua, cô nốc rượu, say mềm. Sau đó tôi cõng cô về. Trên đường, cô ới ra bộ đồ hiệu đắt tiền của tôi. Chưa hết, lúc cô ngủ trên giường, cô còn nhò dãi ra gối và nệm nữa.

Yui đỏ mặt nhìn lại chiếc gối có dính “dấu” của mình. Cô tìm cách chữa thẹn nên đánh sang chủ đề khác:

- Tại sao lại là nhà anh mà không phải là nhà tôi?

- Cô có nói cho tôi biết nhà cô ở đâu sao?

- Số 1801 chung cư Sunshine thuộc quận Suginami. Nhớ đó, lần sau mà đưa tôi về nhà anh là không xong với tôi đâu.

- Ô, vậy ra cô cũng có ý định lần sau đi uống với tôi và say mềm ra để tôi đưa cô về sao?

- Vớ vẩn! – Yui đỏ mặt, xua tay phủ nhận. Cô bước ra khỏi giường.

Yui tiến lại chiếc gương to gắn trên tường chải lại tóc. Mái tóc đen dài của Yui vốn đã mượt mà rồi nên mỗi sáng cô không cần phải tốn nhiều thời gian cho nó, tầm hai, ba phút là được rồi. Chải xong, cô vô ý nhìn xuống bộ quần áo của mình.

“Chà, bộ Pijama này nữ tính ghê, chẳng hợp với mình chút nào.”

“Pijama... pijama... Híc”

Yui giật mình, cô dụi mắt. Nhìn đi nhìn lại vẫn là Pijama. Cô ngoảnh đầu, liếc Shukasa.

- Shukasa...

- Gì?

- Bộ đồ tôi mặc tối hôm qua sao giờ lại là Pijama?

- Thì thay cho cô chứ còn gì nữa. Ới hết ra rồi còn đòi mặc như thế mà đi ngủ sao?

- Đồ biến thái! Anh mong tôi ới ra để mà làm mấy cái trò đồi trụy đó sao? Vậy mà tôi còn tưởng anh tốt tính nữa chứ! Đúng là cái đồ XXX.

Yui lao tới, nhảy bổ vào người Shukasa. Cô dùng hàng loạt thế đánh: liên hoàn tát, liên hoàn đấm, liên hoàn cốc. Shukasa chỉ có nước ôm đầu chịu đựng, bởi anh chẳng thể làm gì trước đòn đánh dữ dội của Yui. Anh tóm lấy tay cô:

- Từ từ nào cái loa!
- Đồ khốn! Anh đã làm gì tôi? Anh còn không bằng một con chó nữa.
- Không phải tôi! – Shukasa hét lên
- Gì?
- Không phải tôi thay đồ cho cô, là chị giúp việc.
- Thật chứ?

Yui thở phào nhẹ nhõm. Cô đứng dậy, phủi áo.

- Đồng phục của tôi đâu?
- Trên ghế.

Yui tiến lại bộ đồng phục, tháo nó ra khỏi móc. Cô bắt đầu gỡ những chiếc cúc áo. Tháo được hai cái thì cô khựng lại.

Yui quay phắt về phía Shukasa. Anh ta đang đỏ ửng nhìn chằm chằm vào cô. Yui trừng mắt, lườm một cách đáng sợ.

- Còn không mau biến đi! – Yui đá Shukasa ra khỏi phòng.
- Sao quát tôi? – Anh bị đuổi đi một cách phũ phàng khỏi phòng mình.

Trên vỉa hè, Yui và Shukasa đi thành một hàng. Cả hai không ai hỏ hé một câu mà chỉ bước đi trong im lặng.

Xung quanh hai người, những cặp mắt đều hướng về phía họ. Nam thanh nữ tú, bảo sao người ta không chú ý đến Yui và Shukasa. Yui bắt đầu cuộc đấu khẩu:

- Bây giờ là chín giờ. Tại anh mà tôi bị muộn học.
- Câu đó tôi nói mới đúng chứ. Nếu không rước vào một cục nợ như cô thì bây giờ tôi đang yên vị trong lớp và nhận được hàng ngàn món quà từ những fan nữ rồi.
- Tôi mỗi ngày nhận được ít nhất hai mươi lá thư và năm món quà đấy!
- Giờ tôi còn biết cô mắc bệnh ngòi sao nữa cơ. – Shukasa nói xía.
- Còn anh thì là đồ công tử.

Cả hai không ai nhường nhau, hét đấu khẩu lại sang đấu mắt. Những người trong cuộc thì biết họ chẳng thân thiết gì, nhưng người ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ họ là một đôi. Sau năm mươi phút đi bộ, Yui đã đến trường của mình, còn Shukasa phải đi thêm hai mươi phút nữa mới tới nơi.

Tại trường, một chuyện chẳng hay ho gì xảy ra.

Trong phòng giáo viên, Yui được Hyuga “ưu ái” tặng cho một cuộc giáo huấn kéo dài hai tiếng đồng hồ.

- Em đường đường là hội trưởng hội học sinh mà lại đi học muộn là sao hả?
- Em có chút rắc rối mà cô...
- Có người bảo tối qua nhìn thấy em uống rượu ở bar. Có đúng không?
- Ờ...
- Đúng không?
- Dạ.

Yui im lặng thừa nhận. Còn Hyuga thì từ sự bức bối chuyển sang con thịnh nộ dữ dội.

- Nể em đã đóng góp nhiều cho các hoạt động của trường, tôi chỉ yêu cầu em hãy viết bản tự kiểm điểm và hứa sẽ không bao giờ tái phạm.

Hyuga bỏ ra khỏi phòng. Yui đang ngồi lơ mơ không biết phải viết sao cho hợp. Sau mười phút, cô nạp bản tự kiểm điểm cho Hyuga rồi “dọt lẹ”.

Thì đúng là vậy. Bởi Hyuga nổi trận lôi đình khi đọc bản tự kiểm điểm có một không hai của Yui. Nội dung như sau:

Bản tự kiểm điểm

Họ tên: Miyamoto Rei

Em xin lỗi cô vì những gì em đã, đang và sẽ gây ra.

Em không chắc là em có thể đến bar hoặc đi học muộn nữa hay không nhưng em sẽ cố đến giới hạn của em.

Hết.

Buổi học kết thúc. Cả trường đổ dồn về phía căng tin. Ai nấy đều chen nhau mua hàng. Từ cửa, Yui bước vào. Cô hét:

- Tôi đã bảo bao nhiêu lần rồi. Đây là trường có nề nếp, tất cả hãy đứng xếp hàng ngay!

Nghe như vậy, không ai không khiếp sợ và ngay lập tức, đám đông nhốn nháo đã biến thành năm hàng dọc ngay ngắn. Yui tiến lại đứng xếp hàng. Một người trong hàng nói:

- Miyamoto, nếu cậu muốn ăn nhanh thì chúng tớ có thể nhường cậu lên chỗ đầu.

- Cảm ơn nhưng dù có là hội trưởng hay học sinh thì cũng đều phải xếp hàng như nhau. – Yui cười.

Chính điều này đã làm Yui có rất nhiều người ngưỡng mộ. Cô luôn luôn công bằng trong mọi chuyện. Sau khi nhận phần com từ tay người bán, Yui, Mika và Haru tiến lại một bàn ăn.

Cả ba người đang trò chuyện vui vẻ thì Yui bắt đầu để ý mọi người xung quanh.

Từng nhóm học sinh vừa nhìn Yui vừa xì xào. Yui nhận thấy cô đang là tâm điểm cho cuộc “tám” của những học sinh khác.

- Mika, cậu biết chuyện gì đang xảy ra không? Từ sáng đến giờ hình như bọn họ đang bàn tán về tớ thì phải.

- Tớ không biết. – Mika lắc đầu. – Hỏi Haru xem.

- Tớ biết đấy! – Haru đưa hộp sữa lên uống.

- Chuyện gì thế?

- Tớ nghĩ cậu phải biết chứ? Cả trường đồn ầm lên chuyện cậu với chàng hoàng tử hào hoa Hanagato Shukasa hẹn hò đấy!

- Cái gì?

Yui giật mình đứng bật dậy. Cô nhè ra trước mặt Haru mà hét:

- Ủ, Hanagato Shukasa. Anh chàng đẹp trai, tuấn tú, học giỏi, thể thao siêu. Chưa hết, anh ta còn là người thừa kế tập đoàn tài chính Hanagato nữa.

- Tập đoàn Hangato? Tập đoàn xếp số một Nhật Bản ấy hả?

- Phải, giống như cậu là con gái của chủ tịch Satake. Chưa hết, Hanagato còn là hội trưởng hội học sinh kiêm Boss của Stars 1.

- Chuyện đó tớ không quan tâm. Điều tớ muốn biết là tại sao tớ và anh ta lại hẹn hò ấy.

Yui hét toáng lên làm cả phòng ăn quay lại nhìn. Riêng cô thì chẳng thèm để ý mà cứ tra khảo Haru.

- Hôm qua, cậu đi chơi với Hanagato. Đến khuya, anh ta cổng cậu về. Sáng nay, hai người tay trong tay cùng đi học. Không phải hẹn hò thì là gì?

- Yui, cậu không thể hẹn hò mà không báo với tụi tớ được. – Mika reu.

- Tay trong tay cái khi mốc. Đồ khôn Hanagato!

Yui đập mạnh tay xuống bàn. Cô đứng đung bò đi. Bước ra khỏi khu E là khu ăn uống và điều trị sức khỏe của trường, Yui tiến thẳng ra cổng. Cô rẽ phải và đi thẳng một mạch đến trường cấp 3 Stars 1.

Tập thể trường Stars 1 xôn xao vì có một “tiên nữ” đang ở dưới sân trường. Yui đứng im lặng một lúc, rồi rút chiếc Smartphone ra. Cô vào danh bạ, nhấn tìm “Đầu chôm chôm” và call. Chỉ sau hai hồi chuông, đầu bên kia nhắc lên.

- Chà, hôm nay cô tự động gọi cho tôi cơ đấy!

- Tôi đang ở dưới sân trường, anh xuống ngay đi!
  - Gì?
  - Tôi không nói lần hai. – Yui thẳng thừng gặp máy.
- Chưa đầy hai phút sau, Shukasa đã chạy xuống gặp Yui.
- Đúng là cô có đến. Lí do gì đưa chị hai của Stars 2 đến đây?
  - Anh làm gì đi chứ?
  - Há?
  - Cả thiên hạ đang bàn tán chuyện tôi với anh hẹn hò kia.
  - Ra là chuyện đó...
  - Ít nhất anh cũng phải ngăn chặn tin đồn này đi chứ?
  - Tôi thấy như vậy cũng vui mà.
  - Vui cái đầu anh! – Yui giơ tay lên tát thẳng vào mặt Shukasa.

Hai người đầu võ mồm trong suốt ba mươi phút, như nước với lửa. Những học sinh khác đứng trên tầng nhìn xuống, xì xào bàn luận. “Nữ hoàng Miyamoto của Stars 2 đây mà!” “Ôi, anh Shukasa đẹp trai lại rơi vào tay con nhỏ đó kia!” “Hai người họ trông thật thân thiết!” “Chu choa, sao trên đời lại có một cặp tuyệt vời thế chứ!”

Ngày hôm đó kết thúc trong cảnh Yui và Shukasa cùng nhau đi về. Tối hôm đó, Shukasa còn đến nhà Yui quậy phá tung bừng nữa. Và lời đồn hai người họ hẹn hò sẽ còn lan xa.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Con Yêu Mẹ Nhiều Lắm!

- Yui, cậu chưa về à? – Mika chạy lại hỏi cô bạn Satake Yui đang đứng ở giữa sân trường.
  - Ừ, tớ phải ở lại họp bàn cho kì du lịch dã ngoại bốn tuần tới của trường mình, tiện thể chờ các cậu luôn.
  - Du lịch dã ngoại á?
  - Ừ, vì tớ là hội trưởng hội học sinh mà.
  - Ở đâu?
  - Một hòn đảo thuộc quản lí của tập đoàn tài chính Oga.
- Nghe Yui nói, Mika khựng lại. Cô xác minh:
- Đi đảo... du lịch ngoại khóa?
  - Ờ.
  - Tuyệt quá! Trường chuyên có khác! Nè Yui, đi ăn không đi. Tớ khao.

Yui vốn đã có kế hoạch rồi. Bình thường, cô sẽ hủy ngay kế hoạch đó và đi ăn với bạn. Nhưng hôm nay, dự định của cô quan trọng đến nỗi cô không thể bỏ được. Cô lắc đầu từ chối:

- Xin lỗi Mika. Hôm nay tớ có lịch. Hẹn lúc khác nhé!

- Có chuyện gì quan trọng hơn cả ăn sao?

- Ủ. – Yui quay lưng.

“Quan trọng đến bỏ ăn thì chỉ có... Lẽ nào...” – Mika trầm nghĩ và chợt giật mình. Cô hét:

- Này Chị hai, Boss của Stars 2 thì đừng thua bà ta nhé. Chị là một nhà thiết kế thời trang thôi mà.

Yui giật mình. Cô đứng lại, quay đầu như một con robot:

- Sao... cậu biết?

- Tổ là gì của cậu? Bạn mười năm đúng không? – Thời gian cậu ở với tớ còn nhiều hơn thời gian cậu ở với bố mẹ cơ mà. Liệu có ai có thể hiểu cậu hơn tớ sao?

- Đúng là... chỉ có cậu... Mika... – Yui vừa cười vừa nói với cô bạn đang đứng ở đằng xa. – Này, hôm khác bao nha!

Vẫy tay, Yui chạy biệt.

Yui leo lên một chuyến tàu điện, xuống ở ga Shinagawa. Cô chạy bộ một quãng đường dài, cuối cùng, Yui dừng lại ở một văn phòng ba tầng. Từ khuôn mặt thờ hờn sang vẻ tức giận. Cô nghiêng hai hàm răng ken két và leo cầu thang lên tầng hai.

Chính giữa hành lang, có một cánh cửa và một tấm biển treo tên “Wakaru Kaemi”*.

Phải, việc quan trọng của Yui ngày hôm nay là đến gặp mẹ cô, nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Wakaru Kaemi.

Cô đến, không phải vì muốn thông báo rằng cô đã về.

Cô đến, không phải vì muốn ôm chầm lấy mẹ và nói câu “Con yêu mẹ”

Cô đến, vì cô muốn trả thù mẹ. Năm xưa, mẹ cô đã không quan tâm cô bằng chị cô Mai.

Yui gõ cửa. Từ bên trong vọng ra tiếng mẹ cô mời cô vào. Một chút hồi hộp xen lẫn lo lắng vì sợ cô sẽ lại tỏ ra yếu đuối, Yui đẩy cánh cửa vào.

Bà Kaemi đang ngồi yên vị trên chiếc ghế bành làm việc. Tay bà vẽ phác họa một số mẫu quần áo lên tờ giấy A4. Nghe tiếng cửa, bà ngước lên. Từ ánh mắt bình thản, chuyển sang ngạc nhiên, và từ ngạc nhiên chuyển sang bối rối.

- Ôi... ôi... Con là...

- Thật buồn khi đứa con gái của bà đang đứng ngay trước mặt mà cũng không nhận ra. Xem ra tôi không nên gọi là Okaa-san** mà là Ofukuro*** mới đúng.

- Vậy con đúng là Yui. Trời ơi, con của ta lớn thật rồi. Mừng quá...

Bà lao đến ôm chầm lấy Yui, cười trong làn nước mắt vì hạnh phúc. Nhưng Yui lại đẩy bà ra một cách phũ phàng, cười khẩy:

- Tôi lớn là công của bà ngoại, đầu phải lớn bằng bàn tay của bà. Tại sao bà lại mừng kia chứ?

- Yui, con gái ta. Con nói gì vậy? Ta là mẹ của con, ta rất mừng khi con khôn lớn.

- Nhưng bà đâu có chăm sóc cho tôi đâu.

- Đó là vì con nặng nề đòi đi với bà ngoại mà.

- Vậy nếu tôi ở nhà, bà có chăm sóc tôi không?

- Tất nhiên rồi, vì ta là mẹ con.

Bà Kaemi nói những lời yêu thương với đứa con gái ngổ ngáo của mình. Còn Yui thì khác. Cô im lặng. Và khi mẹ cô nói hết câu, cô bật lên một tiếng cười.

- Bà sẽ chăm tôi? Đừng đùa. – Yui hét lên

Bà Kaemi từng sờ nhìn đứa con gái đã xa cách bấy lâu mà chẳng biết nói gì. Còn Yui, đã mười năm nay, Mika dặn cô không được khóc trước bất cứ ai, và Yui đã làm được. Nhưng bây giờ, từ khóe mắt cô, hai dòng lệ chảy ra. Mọi thứ đều nhạt nhòa khiến cô không thể nhìn thấy thứ gì. Yui ngước đầu lên, vừa cười vừa nói:

- Từ nhỏ, bà chẳng bao giờ lo cho tôi chu đáo. Suốt bảy năm sống trong căn nhà ấy, tôi đều được những người giúp việc chăm sóc. Lão già không coi

tôi là con của lão, còn bà thì một là Mai, hai cũng là Mai, suốt ngày chỉ mãi mê làm cái bóng của chị bà. Bà có bao giờ quan tâm đến tôi? Ba cái bánh thì Mai hai, tôi một. Tôi sai thì bà nạt, Mai sai thì bà an ủi. Tôi chẳng bao giờ được bà giành thời gian chăm sóc tôi như một người mẹ chăm sóc con cái cả.

Yui định nói nữa, kể về những điều mà Kaemi không thể làm cho cô, thì bà hét lên:

- Dừng lại đi con! – Bà lấy hai tay ôm đầu, khuyu xuống. Hai hàng nước mắt tuôn ra như suối. Tim bà nhói đau, từng khúc ruột như bị cắt đứt. Suốt mười năm, như nỗi ám ảnh về ngôi nhà khủng khiếp làm Yui không thể ngủ được, sự hối hận vì đã không thể cho đứa con gái một vòng tay hạnh phúc của Kaemi dày vò bà từng ngày từng giờ.

- Bà trốn tránh sự thật ư? Dù gì bà cũng đâu chăm tôi đủ một ngày kia chứ!

- Ta bảo dừng lại! – Như Yui lúc này, bây giờ, bà Kaemi cũng gào lên xin cô đừng nói nữa.

Bà lấy hai tay ôm mặt. Mái tóc nâu được búi gọn ở trên đỉnh đầu được cố định bởi một chiếc cặp bây giờ đã xõa ra rũ rượi. “Cộp” Chiếc cặp tóc rơi xuống, mái tóc bà bây giờ xù lên. Trông bà quá hốt hoảng.

- Ta thừa nhận rằng năm xưa ta bỏ bê con – Kaemi đã lấy lại được bình tĩnh. Bà nhìn thẳng vào cặp mắt của Yui – Nhưng dù gì, con không thể phủ nhận được, rằng ta yêu con hơn cả mạng sống của mình.

- Vậy tại sao năm xưa bà lại chăm sóc cho Mai hơn cả tôi?

- Vì lúc đó, ta rất yêu ba con...

- Lão già đó quan trọng với bà hơn tôi sao?

- Ừ... – Bà Kaemi im lặng không biết nói gì.

Yui đâu biết rằng mẹ cô luôn hối hận vì năm xưa đã không chăm sóc cô. Mẹ cô là người yêu cô nhất trên đời và luôn muốn được cho cô một cuộc sống hạnh phúc.

- Nhưng con phải biết rằng ta yêu con nhất trên đời này.

- Bà đang diễn kịch sao? Dù gì bà cũng đâu muốn tôi được sinh ra.

- Đừng nói vậy! – Kaemi tức giận. Bà giơ tay ra tát Yui.

“Bốp” Yui bị mất đà, xoay người lại. Nếu là những người khác, cô có thể tóm tay họ một cách dễ dàng. Nhưng không hiểu sao, cô lại không thể làm như vậy với mẹ cô. Cô chỉ biết đứng im nhận lấy cú đánh của mẹ, như một đứa con chấp nhận hình phạt của bậc phụ huynh khi phạm lỗi. Yui đứng tần ngần không chuyển động, mái tóc dài che lấy khuôn mặt cô. Cô đưa tay lên ôm má, xoay mặt lại nhìn mẹ.

- Bà đánh tôi? Nói thật là tôi cũng không hiểu được tại sao bà lại sinh tôi ra nữa. Nói đi, bà sinh tôi ra để làm gì? Để phục vụ cho sở thích của bà ư?

- Phải. – Kaemi điềm nhiên trả lời. Câu trả lời của bà làm Yui sững sờ.

- Thật vậy sao?

- Đúng như thế. Ta sinh con ra để phục vụ cho sở thích của ta. – Kaemi ôm Yui vào lòng – Sở thích được chăm sóc con, được nhìn thấy con khôn lớn.

Yui không đẩy bà ra như lúc này, mà đứng im tần ngần. Dòng nước mắt mà cô đã dùng hết sức chặn nó lại bây giờ đã tuôn ra. Cô nấc lên từng tiếng. Bà Kaemi tiếp tục nói:

- Ta luôn cảm thấy hối hận vì đã không thể chăm sóc con. Con... có thể cho ta một cơ hội... để thực hiện trách nhiệm và bổn phận của một người làm mẹ không?

- Chỉ là... trách nhiệm và bổn phận thôi ư? – Yui hỏi lại.

- Không, phải gọi là mong muốn và sở thích mới đúng.

Bây giờ cả hai người đã ôm nhau trong làn nước mắt. Yui nấc lên hỏi:

- M... mẹ... sẽ chấp nhận đứa con bất hiếu này chứ?

- Vòng tay ta luôn là của con, và chỉ có con thôi... Ta yêu con nhiều lắm. . .

- Mẹ... suốt mười năm ở Kagoshima ấy... con luôn mong được ở cạnh mẹ, được mẹ chăm sóc... Con... con yêu mẹ nhiều lắm! – Giọng nói của Yui bị đứt quãng bởi sự hạnh phúc trong vòng tay yêu thương của người mẹ đôn hậu.

Yui bước xuống cầu thang ra ngoài đường phố. Bây giờ thành phố đang lên đèn, khung cảnh thật rực rỡ. Người người, xe cộ đi lại tấp nập. Bên kia

đường, có hai nữ sinh mặc đồng phục đứng chờ bạn. Yui chạy sang.

- Mika, Haru. Các cậu chờ tớ à?

- Yui! – Haru gọi – Tớ nghe Mika kể rồi! Cậu tính trả thù mẹ cậu à?

- Sao? Thành công không? – Mika ngắt lời Haru hỏi Yui.

Nhưng, Yui cười mỉm, lắc đầu lia lịa:

- Không! Thất bại rồi! Thua trắng luôn!

- Hừ! – Mika cười – Mẹ cậu đúng là người tuyệt vời đấy!

Ba người bạn quay đầu lại hướng văn phòng của bà Kaemi. Người phụ nữ trông sang trọng và quý phái bước xuống và đi lại chỗ Yui.

- Chào cháu! Cháu là Mika phải không? – Kaemi cười với cô bé có mái tóc nâu cắt ngắn Mika. – Cảm ơn cháu đã chăm sóc cho Yui của ta. Còn đây là Haruka nhì. Yui đã kể cho ta rất nhiều về các cháu.

- Oa! Người thật này! Cháu chào cô! Cháu là Okawa Haruka, bạn của Yui. Cháu rất thích những mẫu thiết kế của bác và luôn mong được mặc chúng lúc thành người lớn ạ.

- Cảm ơn cháu. Đúng là ta chỉ thiết kế những mẫu đồ cho tuổi của ta. Được rồi, vì cháu là bạn của Yui nên ta sẽ thiết kế riêng cho cháu một bộ nhé!

- Thật à? Mà bác này. Nhờ bác nghĩ cho cháu bộ nào hợp với vòng một của cháu nhé? Cháu... hơi lép...

- Đúng là lép thật! – Bà cười.

Ánh hoàng hôn vây quanh những người bạn và nhà thiết kế thời trang nổi tiếng. Tối hôm đó, bà Kaemi khao ba người bạn đi ăn ở nhà hàng cao cấp, tất nhiên là chi phí quá đắt để lấp đầy ba cái bao tử to khủng khiếp của họ, đặc biệt là của Yui. Về phần bà, bà không ăn gì nhiều mà chỉ nhìn Yui vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ mà cười tủm tỉm một mình. Sau hôm đó, cả Mika và Haru cũng gọi Kaemi là mẹ nữa.

Chú thích:

* Wakaru Kaemi: Wakaru là họ của bà Kaemi thời con gái. Sau khi đi lấy chồng, bà đổi họ sang Satake Kaemi, nhưng khi làm việc thì bà lại dùng họ Wakaru của mình.

** Okaa-san: Mẹ

*** Ofukuro: Mẹ, nhưng có ý xấu, kiểu như bà già (giống với Oyaji)

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chủ Tịch Oga

“Reng... reng...” Tiếng chuông ở trường cấp 3 Stars 2 vang lên. Từng hàng học sinh lũ lượt kéo nhau ra cổng hoặc chạy về điểm sinh hoạt CLB của mình. Về phần Yui, Mika và Haru, cả ba đều đi về phía phòng họp hội học sinh, bởi họ là những thành phần quan trọng của hội Mika và Haru được đặc cách tham gia các CLB mà không nhất thiết phải đến sinh hoạt đầy đủ khi có ca họp hội học sinh. Hôm nay cả hội học sinh tụ về họp là để chuẩn bị cho kì du lịch dã ngoại của trường trong bốn tuần tới.

Đầy cánh cửa của phòng họp, Yui rất ngạc nhiên khi cả những học sinh của trường Stars 1 cũng ở đây. Cô quay sang hỏi hội phó hội học sinh Kitao Saori hỏi:

- Này Saori, tại sao học sinh trường Stars 1 cũng ở đây?

- Tớ tưởng hội trưởng biết rồi chứ. Trường Stars 1 cũng du lịch dã ngoại nên hôm nay họp hội học sinh của hai trường – Kitao trả lời.

“Nói vậy... thì hần...” Yui tự nghĩ và nhìn quanh cả phòng.

“Ồi!” – Yui suýt ngã ngửa khi ở cạnh chỗ cô ngồi bỗng có thêm một chiếc ghế nữa, và có một nam sinh đang ngồi ở đó. Ngồi đồng vị trí với hội trưởng

hội học sinh Stars 2 thì chỉ có hội trưởng hội học sinh Stars 1, Hanagato Shukasa.

- Anh... sao anh...? – Yui ngạc nhiên không nói thành lời khi Shukasa đang ngồi chiếm chỗ ở vị trí của mình.

- Yo*, Miyamoto! Tôi không biết cô là hội trưởng hội học sinh đấy! Thân phận giống tôi thật đấy! Bạn gái tôi có khác! – Shukasa nói rõ to để cho mọi người trong phòng nghe thấy. Thực chất anh chỉ định đùa thôi.

Yui nổi đóa, cô lao tới túm lấy cổ áo Shukasa kéo lại sát mặt mà chửi (nói nhỏ):

- Ngốc, anh nói cái quái gì thế hả? Tôi thì lo dẹp tin đồn, anh lại đi phao tin thêm. Anh không ghét ba cái thể loại này sao?

Mọi người trong hội trường đã xôn xao vì Shukasa gọi nữ hoàng Miyamoto của họ là bạn gái rồi, giờ lại sùng sốt hơn khi hai người họ dí mặt vào sát nhau như vậy. Thực sự trong mắt họ, hai người rất tình cảm.

Yui lại từ chối sự rủ rê của Mika và Haru để đi gặp một người. Lần này, Mika hoàn toàn không thể đoán ra được Yui có thể đi đâu. Ba rồi, mẹ rồi, chị cô lại đang ở Pháp, còn mấy đứa bắt nạt cô lúc ở tiểu học Stars thì chẳng ai nhớ nổi. Mika đâu biết có một thứ quan trọng hơn cả ăn uống đối với Yui chính là chuyến du lịch dã ngoại.

Yui bước đi trong im lặng. Lòng cô có vương một chút buồn rầu. Nhớ lại buổi họp khi nãy, một chuyện đã làm cô và biết bao bạn buồn rầu.

“Đang họp vui vẻ, mọi người bàn về những hoạt động sẽ được tổ chức trong chuyến dã ngoại một cách hào hứng, thì thầy hiệu trưởng bước vào. Từ sự ồn ào chuyển sang một sự im lặng, cả hội quay sang thầy hiệu trưởng, chờ đón thông tin mới. Nhưng không phải là một tin vui, mà là một tin xấu, rất tồi tệ.

- Lịch cắm trại của hai trường sẽ bị hoãn vô thời hạn, có thể sẽ bị hủy luôn. Lý do là vì chủ tịch hội đồng quản trị tức chủ tịch Oga đang vận chuyển buôn bán qua đường thủy nên sẽ bị thiếu tàu, thuyền để đi ra đảo. Mà hiện nay chi phí cho chuyến dã ngoại cũng khá cao.”

Bởi vậy, Yui khá buồn. Cô biết Mika và Haru rất háo hức cho chuyến đi này. Cô muốn tìm mọi cách để thực hiện cho bằng được kế hoạch dã ngoại nên đã tìm đến một nơi.

Trụ sở của tập đoàn Oga thuộc quận Edogawa của thủ đô Tokyo. Tòa nhà cao hai mươi ba tầng, lát gạch Dent Cube, xung quanh trồng nhiều cây cảnh. Yui bước lên bậc tam cấp, tiến thẳng vào khu trụ sở.

Đối diện với cổng chính là bàn Tư vấn với bốn nhân viên nữ đang đứng làm việc. Yui đi tới chỗ cô nhân viên ngoài cùng.

- Xin chào. Em muốn gặp ai? – Cô nhân viên cười hỏi Yui.

- Tôi muốn gặp chủ tịch Oga. Chị hãy liên lạc với ông ấy ngay.

Từ nụ cười chào, cô nhân viên chuyển sang vẻ mặt ngờ ngạc. Cô nói:

- Chủ tịch đang bận. Em là hội trưởng hội học sinh trường Stars 2 phải không? – Chị nhân viên nhìn băng rôn hội trưởng màu đỏ trên cánh tay trái của Yui – Chắc em đến hỏi vụ dã ngoại bị hoãn của trường rồi. Nhưng theo chị chủ tịch không muốn gặp đâu.

- Gọi cho chủ tịch bảo có Satake Yui đến là ông ấy sẽ cho tôi vào ngay.

- Satake Yui? Em là Miyamoto Rei mà! – Chị liếc xuống băng tên.

- Làm như vậy đi!

Sự kiên quyết của Yui làm cho cô nhân viên lúng túng. Chị nhắc máy điện thoại bàn lên, bấm số rồi gọi.

- Vâng, chủ tịch ạ. Có một nữ sinh trường Stars 2 muốn gặp chủ tịch. Sao ạ? Chủ tịch không muốn gặp ư? Nhưng nữ sinh đó bảo là Satake Yui muốn gặp chủ tịch ạ. Vâng ạ. Tôi sẽ nhắn lại ạ.

Cô nhân viên giập máy. Cô ngược lên nhìn Yui, bảo:

- Em lên tầng hai, ở căn phòng nằm cuối hành lang bên phải nhé!

- Biết rồi, khỏi nói.

“Ting” Cửa thang máy bật mở, Yui bước ra. Cô đi thẳng lại căn phòng của chủ tịch mà không có chút ngỡ ngàng gì, bởi mười năm trước, cô đã đến đây hàng chục lần. Dù cho chủ tịch Satake không yêu quý cô như Mai, nhưng Yui vẫn đã có một người ba tốt bụng luôn luôn giúp đỡ, nâng niu cô. Phải, đó là chủ tịch Oga Kouji, chủ tịch tập đoàn tài chính Oga xếp thứ hai Nhật Bản, người mà coi Yui như con gái mình.

Yui đưa tay lên gõ cửa ba tiếng, nhưng chẳng có tiếng ai mời cô vào. Yui đang thắc mắc thì có một ai đó đã mở cửa ra. Chính chủ tịch Oga đã đích thân ra đón Yui.

- Ôi... Cháu... là Yui? – Giọng ông Oga run lên

- Lâu rồi không gặp. Bác vẫn khỏe chứ ạ? – Yui cười, cô giờ tay ra định bắt tay chủ tịch.

- Đúng là cháu rồi! Yui bé nhỏ của ta!

Chủ tịch Oga lao đến ôm chầm lấy Yui, bỏ quên cái bắt tay của cô. Ông đưa cô lại ngồi lên chiếc ghế sofa ở bên trái cửa. Hai người trò chuyện về cuộc sống bấy lâu nay rất vui vẻ.

- Yui à. Ta không biết cháu lại học ở trường của ta. Chính ta đã xem xét danh sách học sinh của năm mới mà lại chẳng thấy tên cháu đâu cả.

- Vâng ạ. Bởi cháu đâu có đi học dưới cái tên Satake Yui đâu. Mọi người trong trường chỉ biết cháu là Miyamoto Rei thôi. – Yui chỉ tay lên bảng tên của mình.

- Vì sao thế?

- Ừm, chỉ là cháu không muốn mọi người biết cháu là con gái chủ tịch tập đoàn Satake thôi. Cháu không muốn bị lợi dụng..

Chủ tịch Oga im lặng trước vẻ mặt hồn nhiên của Yui. Ông biết đó không phải là lí do khiến cô phải thay đổi họ tên của mình. Bằng một khuôn mặt nghiêm túc, ông nói:

- Yui, đó không phải là lí do đúng không?

- Sao ạ?

- Ta hiểu cháu không muốn cho mọi người biết rằng cháu chính là đứa bé năm xưa bị mọi người bắt nạt mà!

- Chuyện cháu bị cô lập... làm sao mà...

Yui ngạc nhiên. Cô không nghĩ rằng chủ tịch là biết chuyện của cô ở trường mười năm về trước. Cô chưa nói hết câu thì bị chủ tịch Oga cướp lời.

- Vì ta là chủ tịch Oga. Ta thật sự xin lỗi cháu. Mãi đến lúc cháu chuyển đi thì ta mới bắt đầu điều tra mọi chuyện. Ta còn biết rằng cho đến bây giờ, cháu vẫn không chấp nhận chuyện cháu là con của Iki*, nên cháu mới không nhận họ Satake đúng không?

- Bác à... - Ở cặp mắt của Yui có một thứ nước gần như chảy ra.

- Hãy kể cho bác đi nào...

- Bác!

Yui lao tới, sà vào lòng chủ tịch Oga. Cô khóc, dòng nước mắt tuôn ra. Vừa khóc, cô vừa kể cho Oga tất cả mọi thứ cô cảm thấy lúc này. Một cảm giác buồn tủi và tức giận. Cô ghét ba cô, không phải vì ông không đối xử tốt với cô mà vì ông đã thờ ơ trước tình cảm của mẹ. Cô ghét Mai, vì chị đã cướp đi mẹ của cô lúc còn nhỏ. Và cô cũng ghét bác Daeka, bởi chính bác đã mang theo cả con tim và linh hồn của người mẹ cô yêu.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Con Cảm Ơn Ba Nhiều Lắm!

Yui đã bình tĩnh trở lại, cặp mắt bây giờ hơi đỏ hoe. Cô ngồi đối diện với chủ tịch Oga. Ông rót hồng trà vào hai cái chén rồi đưa cho Yui một chén. Cô vươn tay lấy chiếc bình nhỏ, mở nắp ra cho hai viên đường vào.

- Cháu uống ngọt nhỉ? – Chủ tịch nhìn Yui, mỉm cười.

- Dạ, chắc do gen di truyền khoái ăn đồ ngọt của mẹ cháu..

- Giống hệt Iki.

- Sao ạ?

Yui đưa hồng trà lên nhấp miệng rồi sắc súa vì điều ông Oga nói. Cô ngước lên hỏi.

- Trông cháu giống Iki hơn cả Mai đấy! Iki mỗi lần uống hồng trà đều cho hai viên đường vào chén. Ông ấy luôn có thói quen để thìa về phía trái và xoay cốc theo chiều tay thuận. Nói chung là nhìn cháu ta cứ liên tưởng đến Iki mãi.

Yui im lặng. Cô một tay cầm quai chén, một tay đỡ đế chén, từ từ hạ hồng trà xuống đùi. Yui cúi đầu, mái tóc đen rũ xuống hai vai. Đôi mắt cô sâu lắng, thỉnh thoảng chớp lại. Bỗng, cô ngẩng đầu lên, nói như thể đã lấy lại được tinh thần:

- Thế ạ? Dù sao cháu cũng chẳng quan tâm lắm!

Như để làm Yui quên đi nỗi buồn này, chủ tịch Oga “lái” sang chuyện khác:

- Hôm nay cháu đến đây có việc đúng không? Chắc không đơn thuần là thăm ta.

- Dạ đúng ạ. Về chuyến dã ngoại sắp tới...

- À, ta xin lỗi cháu về chuyện đó nhé! Hiện tại, chúng ta đang bị thiếu tàu thuyền. Mà chi phí cho chuyến dã ngoại cũng vượt quá dự định của ta mười triệu yên cho mỗi trường.

Yui nhìn chủ tịch rồi nhắm mắt như để suy nghĩ một cái gì đó. Cuối cùng, cô ngẩng đầu lên hỏi:

- Bác, lượng tàu bị thiếu là bao nhiêu ạ?

- Ừm, để chứa đủ học sinh cho một trường cần bốn chiếc tàu thủy. Hiện nay ta chỉ có hai chiếc thuyền. Dù ta có thể thuê thuyền của những tập đoàn khác, nhưng về chi phí thì...

- Nếu cả hai trường đi cùng một lúc thì sao ạ?

- Hà?

Đề nghị của Yui khiến cho chủ tịch Oga giật mình. Ông định bác bỏ ý nghĩ của cô thì đã bị cô cướp lời.

- Hiện tại, tập đoàn cháu đã hoàn thành xong đợt vận chuyển hàng hóa nên có dư tàu. Nếu gộp hai trường lại đi cùng một lúc thì có thể tiết kiệm được tám triệu yên. Còn mười triệu yên bị thiếu cháu có thể đóng góp cho chuyến dã ngoại...

- Nhưng Yui à, cách đó có thể khá thi nhưng ai lại lấy tiền của cháu như thế...

- Bác, cháu làm cái này là vì cháu và vì bạn của cháu. Chắc chắn mọi người sẽ rất thất vọng nếu biết chuyến đi bị hoãn vô thời hạn.

- Vậy... cảm ơn cháu nhé, Yui!

Cảm nhận được sự kiên quyết của Yui, chủ tịch Oga cũng buông xuôi, thuận theo ý muốn của cô. Hai bác cháu chia tay trong cái ôm từ biệt.

Rời khỏi trụ sở của tập đoàn Oga, Yui bắt chuyến tàu điện tới quận Minato, nơi tập đoàn tài chính Satake đặt làm trụ sở.

Bước vào cổng công ty, cô tiến thẳng về phòng làm việc của ba cô tại tầng hai.

Khác với thái độ lễ phép với chủ tịch Oga, Yui không thềm gõ cửa mà ngang nhiên bước vào phòng. Chủ tịch Satake giật mình ngẩng đầu lên, định quát nhưng lại im bất khi trước mắt mình không phải là một nhân viên mà là một nữ sinh với mái tóc thả dài quyen rũ.

- Mày... mày đến đây có chuyện gì?

- Con gái đến gặp ba cũng không được hay sao? – Yui thờ dãi

- Con gái... ba...

Chủ tịch Satake ón lạnh. Toàn thân mình mẩy nổi lên thứ da gà da vịt. Người ông run bắn lên bởi cách nói năng của con gái ông so với tháng trước:

- Mày... tính xỏ tao hả? Ăn nói cho bình thường đi chứ sao lại ăn nói như thế?

- Ba có bị gì không? Con gọi như vậy là đúng rồi còn gì nữa?

“Hic” Chủ tịch Satake run người muốn xỉu.

- Con có chuyện muốn nhờ ba đây.

“Ra là có chuyện muốn nhờ, chứ không thì sao lại ăn nói như thế. Mà khoan, nó đang nắm thóp của mình mà. Đầu cần phải lấy lòng làm gì chứ?”

- Được rồi, tao hiểu. Nhưng tao muốn biết lí do tại sao mày lại cư xử như thế? Không như tháng trước...

- Dù sao con cũng xin lỗi ba vì lần trước con cư xử chưa phải phép... – Yui gãi đầu. Tất nhiên điều này càng làm cho Ikishige bị mất khả năng điều khiển não bộ suy nghĩ.

Yui hoàn toàn chẳng có ý gì là muốn xỏ ba. Thực ra cuộc trò chuyện với chủ tịch Oga làm cô nhận thức được phải trái. Không thể chối cãi rằng Ikishige là ba cô, và cô là con gái ông. Yui đã biết rằng, cô sẽ không yếu đuối để ba điều khiển cô và cô vẫn sẽ cư xử như con cái với ba mẹ, giống mười năm về trước.

- Híc híc... được rồi con gái, ta có thể làm gì cho con đây? – Chủ tịch Satake hỏi, đầu óc vẫn xoay vòng vòng trước sự thay đổi ba trăm sáu mươi độ của đứa con ngỗ nghịch. Chính ông cũng không biết mình đang nói gì.

- Con muốn mượn bảy chiếc tàu thủy đang “rảnh rỗi” của ba?

- Mày nói sao? – Chủ tịch Satake giật mình. Ông đã trở về trạng thái ban đầu.

- Chúng đang để không mà. Con cần nó cho chuyến dã ngoại sắp tới của trường.

Chủ tịch Satake im lặng. Ông thắc mắc không hiểu tại sao chuyến dã ngoại có liên quan đến tàu bè. Sau một hồi giải thích, ông cũng nắm được tình hình:

- Đó là ngày mấy tháng mấy?

- Ngày 14 – 11.

Chủ tịch Satake lôi một tập tài liệu trong hộc bàn ra, giờ loạt soạt. Sau khi đọc vài dòng trong quyển tài liệu, ông lắc đầu:

- Hôm đó tao nhận một lô hàng ở bên Pháp, không đủ thuyền cho mày mượn đâu!

- Đưa con coi! – Yui giật lấy quyển tài liệu, đọc mấy dòng. Cuối cùng, cô thờ dài – Xin lỗi ba nhé!

Yui bỏ ra khỏi phòng với một vẻ mặt thất vọng nào nê. Chờ cho cánh cửa đóng sập lại, chủ tịch Satake mới gục đầu xuống. Ông nhắm mắt, tay chống cằm, thỉnh thoảng lắc đầu vài cái. Cuối cùng, ông ngẩng đầu dậy, với một vẻ mặt quyết tâm, ông nhấc chiếc điện thoại bàn lên, quay số.

Sau ba hồi chuông, đầu bên kia nhấc máy:

“Chủ tịch, là tôi đây. Có chuyện gì không ạ?”

- Thưa kí Toyama, ngày 14 tháng 11 có một lô hàng tôi nhập ở bên Pháp...

“Vâng ạ. Có vấn đề gì sao, thưa chủ tịch?”

- Hoàn lô hàng đó lại!

“Sao ạ? Nhưng đó là lô rất quan trọng...”

- Cứ hoàn lại đi!

Chủ tịch Satake đập máy, rồi lại nhấc lên, quay số. Đầu bên kia trả lời. Ông nói:

- Kou đây à? Tôi đây, là Ikishige.

Yui rút trong cặp chiếc chìa khóa, tra vào ổ. “Cạch” Cánh cửa bật mở. Cô bước vào, thả chiếc cặp xuống ghế, ngồi phịch xuống, thờ dài rũ rượi. Cặp mắt vô tình liếc lại chiếc điện thoại đặt trên bàn, cô vươn tới, nhấc ống lên. Sau khi quay số, cô nói:

- Chủ tịch Oga đây ạ? Là cháu, Yui đây.

“Chào cháu. Có chuyện gì không?”

- Cháu xin lỗi. Cháu không xin được ba mượn tàu rồi.

“Ồ, nhưng Iki vừa gọi cho ta bảo là có thể cho mượn tàu mà!”

- Vậy là sao ạ?

“Ta cũng không biết, ông ấy vừa nói thế!”

Yui vội đập máy. Cô gọi ngay cho Toyama, xác minh mọi chuyện. Bỗng cô khựng lại, một tay vừa đặt điện thoại xuống kệ. Cô nhắm mắt lại, chắp hai tay vào nhau, đưa lên che miệng.

“Ba, con cảm ơn ba nhiều lắm!”

Từ khóe mắt cô, một giọt nước mắt chảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Dạ Tiệc

- Mọi người lên thuyền đầy đủ chưa?

- Đủ rồi hội trưởng ơi!

- Bên Stars 1 thì sao?

- Đủ rồi!

Yui đứng ở bên cạnh hỏi vọng vào trong khoang thuyền thì nhận được sự trả lời của phó hội trưởng Kitao Saori. Xác nhận cả hai trường đã lên thuyền đầy đủ xong xuôi, Yui nắm lấy thanh ngang của thuyền, đu rồi nhảy lên. Cô bước vào trong khoang, đứng lên bục, hô:

- Bây giờ, tôi, hội trưởng hội học sinh trường Stars 2 Miyamoto Rei, là người tổng phụ trách, kỉ luật chuyến đi lần này. Tôi không muốn có bất cứ chuyện gì bất trắc xảy ra trong chuyến đi, được chứ?

- Đồng ý! – Cả khán đài đồng thanh trả lời.

- Bây giờ tôi sẽ phổ biến nội dung cũng như nội quy cho chuyến đi. Còn về kế hoạch thì phó hội trưởng trường Stars 2 Kitao Saori cùng với những người trong hội học sinh sẽ đi phát cho mọi người.

Yui quay đầu sang những người trong hội học sinh cùng với một xấp giấy khổ A4 đi khắp khoang thuyền phát cho mọi người. Cứ đọc được mấy dòng trong tờ giấy là cứ có học sinh trầm trồ. Yui quay đầu lại, nói tiếp:

- Mỗi thuyền sẽ có một giáo viên phụ trách kỉ luật. Mọi người sẽ phải tuân theo sự chỉ đạo của những người này. Nếu có ai làm cản trở chuyến dã ngoại, người đó sẽ phải nhận hình phạt thích đáng.

Mọi người vẫn răm rắp nghe lời của Yui, chẳng mấy ai làm ồn. Có vẻ như lời nói của hội trưởng hội học sinh trường Stars 2 rất có công hiệu bởi giọng của cô rất dứt khoát và nghiêm khắc. Chẳng bù cho Shukasa đang đứng một bên, thờ dài ngáp ngắn trông rất chán. Yui lườm anh, nhưng anh chẳng thèm để ý. Cô cười mỉm, sau đó hít một hơi thật sâu và nói:

- Mọi người, chúng ta có bảy tiếng để đi đến đảo. Theo lịch, bây giờ sẽ là một buổi dạ tiệc trên thuyền. Các bạn có một tiếng đồng hồ để chuẩn bị. Sáu giờ, tiệc sẽ bắt đầu!

Mọi người trên thuyền hò vang. Trông ai nấy cũng đều hào hứng để đón nhận một buổi tiệc giống như dạ hội của nàng Lọ Lem. Lúc mọi người chạy về phòng thay đồ cũng là lúc tám chiếc thuyền rời bến. Yui chạy lại nhà vệ sinh cùng với Mika và Haru. Vốn dĩ, cô rất tệ về mấy kiểu thời trang dạ tiệc như này, nên cần có người làm hộ. Cô chỉ định làm cho qua loa xong chuyện, nhưng Haru cứ đứng bên cạnh lải nhải này nọ, ép cô phải thật lộng lẫy.

Khi những học sinh bước từ phòng thay đồ ra thì cả một phòng khách được trang trí rất tuyệt đẹp. Sàn nhà được trải thảm nhung đỏ, trên các bức tường treo ngập bong bóng. Ở sát nhưng bức tường là những chiếc bàn được trải khăn và những bình hoa ngập hương mùi. Các cô nữ sinh đã được phân công bưng những chiếc đĩa đựng đồ ăn đặt ra bàn, chuẩn bị cho một bữa tiệc buffet đứng. Học sinh chuẩn bị xong đầu tiên không ai khác là những nam sinh, bởi họ chẳng chau chuốt như các cô gái, trừ mấy người có vẻ ngoài bảnh và muốn thu hút sự chú ý từ đám fan nữ. Nổi bật hơn hết là những hotboy của Stars 1 Shukasa, Akito và Kuro. Trông họ thật tuyệt vời.

Từ phòng thay đồ nữ, những cô gái bước ra trong bộ đầm dạ hội tuyệt đẹp và sáng lấp lánh, thu hút ánh mắt từ các nam sinh. Nhưng họ chỉ chú ý đến ba chàng sói đang đứng ở cạnh bàn ăn, với mấy bộ vest đen tuyệt đẹp.

“Ôi trời, nhìn họ kìa! Thật tuyệt quá! Sao trên đời lại có những người đẹp trai như thế nhỉ?”

“Giá mà họ đến mời tớ nhảy nhỉ?”

“Híc, nếu như mình đẹp hơn thì đã có thể được hẹn hò với Shukasa rồi!”

“Đừng mơ. Nếu như nói đến những cô gái phù hợp với họ thì chỉ có...”

“Phải, nhóm hotgirl của Stars 2... Là bọn họ đó!”

Đám nữ sinh đứng trầm trồ tại Shukasa, đồng thời liếc vào phòng thay đồ, khi những cô gái bước ra.

Mika và Haru nổi bật với những bộ váy rai kim tuyến, phản chiếu ánh đèn. Đám con trai chuyển từ ánh mắt ghen tức, bực bội với Shukasa sang ánh mắt có hình trái tim với hai cô gái này. Mắt họ lại càng sáng hơn nữa khi đằng sau Mika và Haru xuất hiện một nàng tiên với mái tóc dài đen óng.

Yui bước ra trong bộ cánh đỏ, ngắn hơn đầu gối, có ren trông rất nữ tính. Đôi giày cao gót cùng màu với bộ cánh không làm khó cô trong việc di chuyển. Đôi găng dài quá khuỷu tay càng tô đậm vẻ cuốn hút và nổi bật của cô trong đám đông. Bình thường, mái tóc của cô không làm gì hơn ngoài thả dài, hoặc buộc cao trên xoáy tóc, nhưng hôm nay, Haru đã trang bị cho Yui một mái tóc buộc hai bên bằng dải ruy băng đỏ. Trông cô lộng lẫy như vậy, không ai bị thu hút mới là lạ, kể cả chàng bạn trai trong tin đồn của cô.

Shukasa đang đứng ngược hướng với Yui, tay cầm một đĩa thức ăn, vừa ăn vừa nói chuyện. Nghe đám đông đang xì xào, Shukasa đang nghĩ chắc lại là đám con gái phiền phức bao quanh mình thường nhật. Kuro huých cánh tay anh, hất cằm về phía sau, làm anh ngoảnh đầu lại.

“Choang” Đĩa thức ăn từ bàn tay Shukasa rơi xuống đất và vỡ. Chính anh cũng không biết rằng nó rơi từ khi nào, bởi anh chẳng hề chú tâm về mọi thứ xung quanh, trừ một người.

Yui đứng trước mắt anh còn đẹp hơn cả Yui trong mắt mọi người. Cô đang nói chuyện với bạn, thì giật mình vì tiếng đồ đồ vỡ. Bây giờ, mắt chạm mắt, cả hai đều ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của người kia. Riêng Shukasa, quanh anh là một màu hồng sáng lấp lánh, trước mắt là một cô gái giống y hệt người ấy. Nhìn Yui, anh cứ liên tưởng đến người anh yêu.

Không chỉ riêng mình Shukasa, Yui cũng đang ngơ ngẩn, bởi một nữ nam đẹp tuyệt vời mà cô chưa bao giờ thấy đang đứng trước mắt. Trong tim cô, vị trí của Shukasa ngày một lớn lên, đến nỗi cô còn không biết. Mặt Yui cứ đỏ ửng lên và cuối cùng, sự tương tượng của hai người đã bị chấm dứt bởi một bản nhạc khiêu vũ vừa cất lên. Yui hơi giận mình, cô quay mặt đi cố che đi sự xấu hổ.

“Mọi người ơ” – Giọng của Kitao vang lên từ đài – “Đã gọi là dạ tiệc thì không thể thiếu khiêu vũ! Hãy tự chọn cho mình một người bạn nhảy trong đêm nay nhé!”

Cả khoang tàu bắt đầu vang lên tiếng xì xào. Một đôi, hai đôi rồi ba đôi, rồi cả hội trường bắt đầu bước đi theo tiếng nhạc. Khung cảnh này, giống hệt buổi dạ tiệc trong truyện tranh và tiểu thuyết mà họ từng được đọc.

Yui đứng im bên cửa sổ kính. Khuôn mặt vẫn còn nóng bừng bừng. Cô nhìn ra ngoài biển, cả một bầu trời tối mịt mù, lấp lánh lên muôn vàn vì sao. Con thuyền cứ rẽ sóng mà tiến ra khơi. Yui chẳng biết gì, trong đầu cô cứ hiện lên khuôn mặt hoàn mỹ của Shukasa, ngoài anh cô cũng chẳng để ý gì hơn.

Bỗng, có một bàn tay đặt lên vai cô, làm cô giật mình quay lại. Trước mắt là Shukasa với nụ cười ấm áp, hút hồn người đối diện. Tay trái để ra sau lưng, tay phải đưa về phí Yui, anh mời cô nhảy.

- Nhảy với tôi một bản nhé!

Yui nhìn anh chằm chằm, hai má đỏ hồng lên, bàn tay cô e thẹn đặt lên bàn tay của Shukasa. Anh mỉm cười, nắm nhẹ tay cô, dặt lại khoảng chính giữa của phòng.

Bốn bàn tay nắm nhẹ vào nhau, cả hai cùng lướt theo bản nhạc. Mọi ánh đèn như chỉ xoay quanh mình họ. Trông họ thật tuyệt vời, tuyệt đến mức tất cả những đôi đang nhảy cũng dừng lại để nhìn. Tất cả các học sinh đứng vây quanh tạo thành một vòng tròn, miệng trầm trồ khen một cặp đôi hoàn hảo.

Về phía Yui, cô không thể hiểu nổi hôm nay cô bị bệnh gì, mà trái tim cô cứ đập rộn ràng, nhanh đến nỗi làm cô tưởng như nó chỉ muốn nhảy khỏi cơ thể mình. Lòng cô cứ thổn thức, và tưởng như xung quanh chẳng có ai ngoài cô và Shukasa. Trong cặp đồng từ đen lấy của cô, hình ảnh Shukasa với nụ cười dịu dàng cứ hiện lên không ngớt.

Giống như Yui, Shukasa cũng có những cảm xúc giống hệt. Anh không biết rằng, hình ảnh người anh yêu đang bị lấn át dần bởi cô gái đang đứng trước mắt anh. Anh luôn nhìn Yui và tự nhủ rằng, anh không được đến gần cô, bởi cô có sức hút rất mạnh, và có thể làm xoay chuyển tâm lòng của Shukasa dành cho người đó. Nhưng không hiểu sao, ngay lúc này, anh hoàn toàn quên mất người đó, bởi trong đầu anh chỉ có một mình Yui.

Khi bản nhạc kết thúc, cũng là lúc cặp đôi Shukasa và Yui ngừng nhảy. Và có một chuyện, làm cho Yui và tất cả mọi người phải đỏ mặt. Shukasa nhẹ nhàng đỡ lấy hai má của Yui, đẩy lên theo hướng mặt anh. Anh cúi xuống, kề môi lại gần mặt cô, và hôn nhẹ lên trán.

Yui hai má đỏ phừng phừng, cô quay lưng, bỏ chạy ra khỏi khoang, chạy lên mũi thuyền. Cô giơ một tay lên thanh chắn, một tay bịt miệng.

“Hanagato... tuyệt quá!” Cô mím môi lại, thầm nghĩ. Chưa bao giờ cô có cảm xúc như thế này, và đâu hay rằng, Shukasa đang dần nắm được trái tim của cô.

- Chuyện khi nãy... tôi rất xin lỗi. Tôi không biết tôi lại làm cô khó chịu như thế... – Một giọng nói quen thuộc cất lên làm Yui giật mình quay đầu lại. Shukasa đang đứng đó với vẻ mặt bối rối.

- Không, cũng không hẳn là tôi đang khó chịu... chỉ là hơi... hơi bất ngờ một chút thôi... – Yui xua tay.

“Trời ạ, mình đang nói cái quái gì vậy này?” – Yui bịt miệng xoay đi.

- Tôi không để bụng đâu, anh đừng làm như vậy nữa...

- Tôi xin lỗi...

Cả hai đang ngập trong những cảm xúc khó hiểu. Buổi dạ tiệc này... đã làm họ đến gần với nhau hơn...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sự Tiến Triển Trong Tình Cảm

Cả hai người im lặng...

Yui nhìn chăm chăm vào cặp mắt đen láy của Shukasa và anh cũng vậy...

Như để xóa bỏ không khí căng thẳng và bối rối lúc này, Yui nhìn ngó xung quanh...

Cặp đồng tử đảo đều trong đôi mắt, rồi dừng lại ở góc thuyền...

Một vài chiếc cần câu, mấy cái xô đi kèm hộp dụng cụ, Yui nảy lên một ý tưởng. Cô đề nghị:

- Này Hanagato, anh có muốn câu mực không?

- Há?

- Chị tôi bảo đoạn biển này có nhiều mực lắm!

Chẳng để Shukasa trả lời, Yui chạy lại xách cái cần câu, mở một chiếc hộp màu đỏ sẫm, lấy mồi ra rồi móc ở đầu dây câu, quăng xuống biển. Hạ chiếc cần xuống, Yui kéo chiếc ghế lại, xắn váy lên và ngồi. Cô vẫy tay gọi Shukasa, anh ngập ngừng chạy lại. Ban đầu cả hai đều ngượng ngùng chẳng biết nói gì, nhưng chỉ vài phút sau cả hai đều trở nên thật tự nhiên vì lời thách đố: Xem ai câu được nhiều mực nhất.

Biển đen kịt, sâu thẳm. Từng đợt sóng nhẹ nối đuôi nhau vỗ vào bờ. Những cơn gió nhẹ thổi vì vu, làm bay tà tóc ngắn của Mika. Không giống như Haru thích tụ tập, Mika lại thích một không khí tĩnh lặng hơn. Cô ra khỏi khoang thuyền, đứng tựa người vào thanh chắn.

Khác với hai cô bạn bông đùa, Mika rất nghiêm khắc với bản thân. Cô tuân thủ mọi nội quy của nhà trường một cách hoàn hảo. Nhưng trong cái hoàn hảo ấy, cũng có những sơ sót...

Mika rút trong chiếc túi bên hông vấy ra một điều thuốc. Cô đưa lên miệng, châm lửa. Hít một hơi, cô phả ra một luồng khói trắng.

Mika nghiền thuốc lá. Những lần cần tập trung suy nghĩ, cô đều hút một vài điều. Xét về ngoại hình, Mika không phải hạng thường. Cặp mắt hai mí thỉnh thoảng chớp lại, bàn tay trái luôn đặt trong túi quần, lại còn cả lúc cô hút thuốc. Tất cả tạo nên một sức lôi cuốn mãnh liệt thu hút ánh nhìn của bao chàng trai.

Từ phía sau, một chàng trai tiến lại chỗ cô. Anh nhẹ nhàng đứng cạnh, và cũng lấy ra một điều thuốc.

- Cô có vẻ thích thuốc lá nhỉ?

Nghe tiếng người, Mika ngoảnh mặt lại nhìn anh chàng. Đó là một trong hai người luôn bên cạnh Shukasa, Manabu Akito.

- Ồ. Tôi không thể tập trung suy nghĩ nếu không có thuốc lá. Mà anh, nếu tôi không nhầm thì anh là Manabu...

- Thật mừng khi cô còn nhớ tôi, Toudo.

- Một kẻ luôn bám theo chị hai của chúng tôi, làm sao mà không nhớ nổi bạn hử chứ?

- Thế mà tôi cứ tưởng bạn cô lại chạy theo anh hai tôi chứ.

Mika quay mặt lại, toan bỏ đi thì Akito nói:

- Sao lại bỏ đi chứ? Cô không muốn nói chuyện với tôi sao?

- Đừng làm thân với tôi. Dù sao, chúng ta cũng sẽ có dịp đụng mặt nhau. Anh nghĩ tôi sẽ nhường anh hả?

Dường như câu nói của Mika làm cho Akito bối rối không biết nói ra sao, dù chỉ giây lát...

- Tất nhiên khi thách đấu, tôi sẽ không nhường cô. Nhưng bây giờ đâu phải lúc đánh nhau, mà là dạ tiệc cho học sinh. Người ta chỉ là kẻ thù của nhau khi ở trên chiến trận, còn lúc bình thường thì họ chẳng thù gì nhau, không phải sao? – Akito nói to, rõ ràng từng từ, từng chữ.

Mika khựng lại. Cô nhắm mắt, rồi thở sâu. Cuối cùng, cô ngoảnh mặt lại, nói bằng khuôn mặt tươi cười mà bình thường cô vẫn dùng khi nói chuyện với Yui và Haru:

- Đúng là vậy. Anh nói hay ghê! Tôi cảm thấy thích anh rồi đây. Vào nhảy một bản nhé!

Nụ cười đó, ánh mắt đó, khuôn mặt đó, lại một lần nữa thu hút trái tim của một chàng trai. Akito ngưng ngưng, hai má đỏ ửng lên vì xấu hổ. Anh ngập ngừng đồng ý.

Cả hai cùng im lặng và lướt theo tiếng nhạc. Có vẻ như lại một cặp đôi nữa chuẩn bị được hoàn thành, xuất phát từ đêm dạ hội này...

- Chắc... Hết Yui với Hanagato, giờ lại là Mika với Manabu. Tụi nó định diễn phim tình cảm chắc – Haru đứng dựa người vào tường, tay trái đỡ dưới khuỷu tay phải. Cô lắc nhẹ ly champagne, miệng lầm bầm bình luận về hai đôi “tình nhân” trước mắt.

Không phải là cô không có bạn nhảy, mà là cô chưa tìm được ai vừa ý. Haru tuy hơi “lép” ở vòng một, nhưng xét về khuôn mặt lẫn độ hấp dẫn thì cô không thể thua ai. Từ đầu buổi dạ tiệc, có tới hơn hai mươi nam sinh tới mời cô nhảy, nhưng tất cả đều bị từ chối phũ phàng.

Trong lượng nam sinh ấy, không thiếu những chàng khá bánh trai hoặc có xuất thân sán lạn. Haru thu hút được nhiều ánh mắt như vậy, một phần là vì Yui và Mika đều đã có đôi, có cặp, một phần là vì sự quyến rũ ở Haru hơn hẳn hai người kia. Nhưng tại sao... Haru lại từ chối nhảy với họ?

Vì sao...?

Bởi vì... trái tim của Haru... đã có một người ngự trị...

- Được đám con trai vây quanh như vậy... chắc cô đang đắc ý?

Một giọng nói khá trầm vang lên, kéo theo ánh nhìn của Haru.

- Anh... đang ghen đấy à? – Một ánh nhìn sắc lạnh và vô cảm của Haru liếc mạnh về phía giọng nói kia. Đó là một trong ba chàng sói trường Stars 1, Otaka Kuro.

- Cô đang ảo tưởng sao?

- Không phải ư? Thế thì đừng quan tâm tới tôi!

Dù bên ngoài cổ tỏ ra lạnh lùng và vô cảm, nhưng trong tim Haru đang bị lay chuyển. Cô quay mặt đi để Otaka không nhìn thấy... sự yếu đuối hiện lên trên từng nét. Thời gian đã tạm thời xoá đi vết thương lòng sâu nặng của cô. Nhưng một lần nữa, chính Kuro lại khơi dậy cảm xúc đau đớn ấy.

- Tôi tưởng cô sẽ có một chút gì đó giống như là hối hận vì đã gây ra điều đó cho tôi, nhưng có vẻ như trái tim máu lạnh của một đứa con gái không thể có cảm xúc đó nhỉ.

- Im đi! – Haru vẫn lạnh lùng nói với Kuro.

- Ba năm đã xoá nó khỏi kí ức của cô một cách dễ dàng như thế, vậy chắc là năm xưa cô mong tôi chết lắm.

- Tôi bảo anh ngâm cái miệng thối của anh lại! Đồ khốn!

Như bị mất đi sự bình tĩnh, Haru quay phắt lại hét lên. Sự tức giận đã kiểm soát cô và cánh tay cô vung lên. Chiếc ly champagne từ tay Haru bay tới chỗ anh, nhưng anh đã nhanh nhẹn né đầu sang một bên. Nó rơi vào tường và vỡ choang, làm cho mọi người tập trung con mắt về phía họ. May mắn là Kuro chỉ bị sượt nhẹ ở má, gây nên một vết thương ngoài da. Còn Haru thì phải viết bản tự kiểm điểm nhờ Yui đỡ lời hộ.

Tám chiếc tàu đổ ở bến cảng đảo Ogano của tập đoàn Oga lúc 11h30’.

Từng hàng học sinh bước xuống thuyền sau khi thay đồ, vác theo mấy chiếc ba lô nặng trĩu. Yui đứng lên đầu, chia nhóm rồi phân phát chìa khoá phòng cho ba học sinh một chiếc.

Yui đi vào thang máy, leo lên tầng 11. Cô ở chung với Mika và Haru trong một căn phòng có cửa sổ hướng ra biển. Khung cảnh thật thơ mộng.

Theo yêu cầu của các giáo viên phụ trách, các học sinh phải đi ngủ để sáng mai dậy sớm, nhưng rốt cuộc, đến hai giờ sáng học sinh mới trở về phòng. Bởi vì...

Ban đêm, biển thổi từng đợt gió vào đất liền, mang theo mùi hương của biển. Nhưng lại có một mùi hương khác lẫn át nó. Mùi hương ấy đánh thức từng chiếc mũi nhạy bén của học sinh hai trường.

- Nè, Haru. Yui đâu? – Mika trong bộ Pijama từ trong nhà vệ sinh ra, ngó quanh phòng và hỏi Haru.

- Hồi nãy Hanagato vào gọi Yui đi đâu đó ấy! Nhưng quan trọng hơn là, cậu có ngửi thấy mùi gì không Mika?

Haru động đây cái mũi, cố hít ngửi khắp nơi. Nghe vậy, Mika cũng bắt đầu làm theo bạn.

- Đúng đây Haru! Có một mùi thơm...

- Giống như là...

- Mực nướng! – Cả hai cùng đồng thanh và ngay sau đó, họ mở toang cửa ra chạy ào xuống sân.

Có vẻ như nhiều học sinh khác cũng thấy giống như Mika và Haru nên cả hàng học sinh chạy ra thang máy.

Ngay trên bãi cát trắng mịn, có một ngọn lửa đang cháy bùng bùng. Ánh sáng từ lửa làm hiện rõ bóng hai người.

- Ồ... Yui... Hanagato...

- Mika đây à? Cả Haru nữa... - Yui nghe tiếng gọi của bạn nên ngoảnh lại. – Oái, sao toàn thể học sinh đều ở đây vậy nè?

- Tôi đã bảo cô rồi. Học sinh trường chúng ta thính mũi lắm! – Shukasa ở bên cạnh nói lại với Yui.

- Mực đâu ra vậy?

- Tớ câu đấy! – Yui cười

- Này Miyamoto! Tôi câu hết cả mà! – Shukasa đính chính lại với Yui.

Bên cạnh bãi biển thơ mộng, dưới bầu trời rộng đầy sao, một bữa tiệc Pijama diễn ra rất ấm cúng và ngập tiếng cười.

Haru nhìn ngó xung quanh như để tìm ai đó, và chợt giật mình khi thấy một nam sinh đứng bên bãi biển, tách biệt khỏi đám đông.

- Kuro, sao anh không lại ăn? – Haru chạy lại, cất tiếng hỏi. Kuro ngoảnh mặt lại nhìn.

- Tôi đâu giống cô. Có bao giờ tôi khoái ở những nơi đông người đâu...

- Vậy à? – Có một chút thất vọng, Haru cúi gầm mặt xuống – Anh có ăn mực không? Để em lấy...

- Thôi khỏi. Tôi ăn cái trên tay cô là được rồi.

- Nhưng... em đang ăn dở mà...

- Kệ.

Kuro đỡ lấy chiếc xiên mực trên tay Haru. Anh đưa lên miệng cắn một miếng. Trong thoáng chốc, Haru đỏ lựng cả mặt. Cô không thể cưỡng lại sức quyến rũ của Kuro lúc này.

- Tôi xin lỗi. – Anh lên tiếng

- Vâng?

- Tôi xin lỗi vì đã làm em bị thương. Tôi không cố ý khích em...

- Là em phải xin lỗi anh mới đúng!

Haru hét lên, ngắt quãng lời nói của Kuro. Từ lúc đó tới giờ, Haru luôn cảm thấy hối hận.

- Là em sai vì đã không kiểm soát được bản thân mình. Là em sai vì đã ném chiếc ly vào mặt em. Tất cả đều vì em nên anh mới bị vết thương trên mặt. Nhưng... sao anh lại không băng gì cả?

- Vết thương mọn này ư?

- Ngốc quá! Đừng để lại sẹo trên mặt anh chứ!

Haru rút trong túi ra một chiếc băng cá nhân. Cô bóc ra, rồi nhón chân lên để dán nó vào vết thương trên má anh. Lần này, lại có một thứ gì đó, làm cho trái tim hai người đập thốn thốn không thôi.

- Mực ngon quá! Hội trưởng Miyamoto là nhất đấy!

- Ô hô! Tôi mà lì. Mực tôi cậu đảm bảo là số một!

- Này, phải bảo bao nhiêu lần nữa đây! Tôi mới là người câu hầu như mà!

Hết chương 16

Chương Ngoại truyện 1: Quá khứ của Kuro và Haruka

- Xin lỗi, tôi đến muộn! – Kuro đẩy cánh cửa phòng họp của trường ra và bước vào. Sáng nay có một buổi bàn bạc của các thành viên trong ban tổ chức lễ hội văn hoá sắp tới và anh là một trong số đó. Xui xẻo làm sao, cái đồng hồ cổ bốn năm sử dụng của anh bị “bệnh dờ chứng” và kết cục là anh bị trễ ba mươi phút lận.

- Cậu đến muộn quá đấy! – Một học sinh ngồi trên bục, có vẻ như là trưởng ban tổ chức lễ hội làm mặt nhăn nhó với Kuro – Cậu lo mà hỏi bạn nào đó về những gì đã bàn bạc trong thời gian vừa rồi chứ tôi không muốn làm lãng phí thời gian của buổi họp mà nhắc lại cho cậu đâu!

- Tôi rất xin lỗi! – Kuro cúi người xuống tỏ vẻ hối lỗi. Anh nhìn ngó khắp phòng để tìm một chỗ ngồi cho mình. Năm nay có vẻ như lượng học sinh tham gia ban tổ chức nhiều hơn năm ngoái hay là lượng bàn ghế bị “tiêu giảm” mà ngó đi ngó lại Kuro cũng chỉ thấy có một chỗ trống. Nhưng bên cạnh đã có một cô bạn với mái tóc nâu tết gọn ra sau đang ngồi viết bài. Anh khom người lại, đi về phía các mép tường để không làm gián đoạn buổi học. Đến nơi, anh cất tiếng:

- Tôi có thể ngồi đây được không?

- Tất nhiên rồi! Bạn ngồi đi! – Cô gái nhận ra có người ở sau lưng mình, quay lại tươi cười nói.

Dù chỉ trong thoáng chốc, Kuro cảm giác như có một cơn gió ấm áp, hiu hiu thổi quanh người mình.

Cô bạn lùa hết mấy quyển tài liệu, chiếc hộp bút đặt trên bàn còn trống vào cặp rồi giờ tay ra hiệu mời anh ngồi.

Có một chút bối rối, Kuro đặt người xuống ghế. Anh lôi ra mấy tờ giấy trắng khổ A4, một quyển tài liệu và chiếc viết chì lên bàn. Anh ngoảnh lại nói với cô bạn:

- Xin lỗi, tôi có thể xem nội dung trước được không?

- Bạn xem đi! – Cô bạn nhắc cây thước đặt trên tờ giấy để tránh bay ra rồi đẩy tờ giấy về phía anh. Kuro liếc vài dòng rồi trở về chỗ viết bài. Hơi ngập ngừng, cô bạn lại cất tiếng hỏi – À... bạn... tên gì vậy?

Kuro hơi giật mình vì câu hỏi của cô gái, anh dừng bút viết rồi lên tiếng:

- Otake Kuro, học sinh lớp 3-1.

- Vậy thì đằng ấy là đàn anh rồi! Em là Okawa Haruka, lớp 5 năm 2 – Cô tươi cười giới thiệu với Kuro.

- Ch... chào Okawa...

- Hãy gọi em là Haruka, Otake-sempai*!

- À...ừ...Haruka cứ tự nhiên gọi tôi thôi...

- Kuro-san**?

- Ae...

Thật sự rất lạ... Trong khi anh cứ bị những rung động nhẹ trong lòng, trong khi anh cứ ngập ngừng trả lời và cố né tránh khuôn mặt hấp dẫn của cô ấy, thì cô ấy vẫn hồn nhiên, vô tư như chẳng gặp phải chuyện gì mà hỏi Kuro. Vậy...chẳng lẽ cô không cảm thấy gì từ khuôn mặt ấy của anh sao?

“Tạch” – Chiếc ngòi chì của cây viết trên tay Kuro bị gãy. Anh cố bám ở đầu bút nhưng ngòi vẫn không ra. “Hết ngòi rồi!” – Anh trầm nghĩ và thờ dãi.

- Lại làm phiền em nữa, Haruka. Nhưng cây viết của tôi...ơ... - Kuro quay sang cầu cứu cô bạn mới quen Haruka nhưng một hình ảnh rất đỗi dễ thương của cô đã làm anh khựng lại.

Haruka trong nét mặt tươi cười với một cây viết khác trên tay.

- Đây! Anh dùng đi! – Cô giờ cây viết ra trước mặt anh. Cô biết cả rắc rối của anh trước khi anh kịp ngó lờ cầu cứu, cứ như thể cô đã quan sát anh cả buổi họp rồi.

- C...cảm ơn em nhé, Haruka.

- Daijoubu***! Em xin lỗi vì em không có cây viết nào khác bình thường hơn... Nó hơi kì quặc...

Kuro nghe vậy, liền vô thức nhìn xuống cây viết. Màu xanh xen lẫn màu vàng uốn quanh thân và ở đuôi bút là một chú chim nhỏ tựa như gà con lông vàng.

- À...không...

- Em có sở thích hơi kì quặc là sưu tầm những thứ khác thường...- Haruka cúi đầu xuống, mặt hơi đỏ vì xấu hổ. Cô tuy không nhìn thấy nhưng đang liên tưởng tới khuôn mặt cười khinh thường của tiền bối. Đầu phải thế, Kuro đang cười một cách dịu dàng và nói:

- Không kì quặc đâu, mà rất dễ thương là đằng khác!

Haruka vẫn đỏ mặt, nhưng không phải là cái đỏ mặt vì xấu hổ, sợ bị người ta chế giễu, mà là cái đỏ mặt của trái tim đang rung động bởi sự quyến rũ tới hớp hồn người đối diện của Kuro. Không phải cô không cảm thấy xoay chuyển từ đầu buổi gặp mặt mà là cô đang cố để che đi những gì mình nghĩ và cảm thấy. Cả hai người đều “hai má đỏ hây hây”, ngồi trái hướng trong “không khí im lặng ngượng ngùng”.

- Này, Otake, Okawa! Muốn tán tỉnh nhau thì đợi lúc khác. Còn giờ đang là buổi họp nhá! – Trưởng ban tổ chức nói một câu mang tính chọc ghẹo. Hai người quên mất rằng trong phòng họp còn có hơn ba mươi học sinh đang theo dõi mình kể từ lúc hai người bắt chuyện. Họ chẳng bàn luận gì về lễ hội mà chỉ ngồi xem vở kịch tình cảm đang diễn trực tiếp trước mắt mình.

“Sao ạ? Hôn ước ấy ạ?”

“Đúng vậy. Gia đình ta là một gia đình có gia giáo. Để giữ vững truyền thống ấy, phận làm cha mẹ, ta không muốn con đi ra đường yêu ai thì yêu, chẳng lẽ lại vướng phải một thằng không ra gì thì hỏng hết. Vậy nên ta đã chọn cho con một vị hôn phu rất tuyệt nên bé Haru à, con đừng chống đối. Nên nhớ con là con gái trưởng của gia tộc nhà ta, hãy tiếp tục phát huy sự gia giáo này.”

“Nhưng mẹ, con đang yêu một đàn anh trong trường con, rất đẹp trai, già cũng khá già, học hành giỏi giang, cư xử lễ độ và cũng mạnh mẽ nữa.”

“Vậy à, còn anh ta có yêu con không?”

“Chuyện đó...con không biết...Anh ấy là tâm điểm chú ý của biết bao nữ sinh trong trường nên...”

“Đơn phương ư? Con dám đơn phương sao? Ta không cho phép con đánh mất lòng tự trọng của con gái. Khỏi nói nhiều, trưa mai lo sửa soạn để gặp vị hôn phu đi!”

“D...ạ...”

Cuộc nói chuyện của Haruka với người mẹ nghiêm khắc đã kết thúc. Đúng lúc cô vừa đi gặp Kuro về là mẹ cô đề cập đến chuyện hôn ước. Haruka đứng im tần ngần, nước mắt tràn bờ mi. Cô sợ sẽ đánh mất mùa xuân xanh tươi tuổi mười lăm của mình vì bị bó buộc trong hôn nhân. Và hơn thế nữa, cô sợ sẽ phải rời xa mối tình đầu tươi đẹp với một người đàn anh rất quan tâm cô. Cô lầm bầm: “Kuro...em không muốn...làm ơn...dẫn em bỏ trốn đi...”

Hôm sau, tại Chasitsu****, Haruka đang ngồi im lặng trong bộ Kimono***** và Kenzashir***** cài đầu. Tiếng bước chân nhẹ nhàng trên sàn nhà bằng gỗ lim của vị hôn phu kia chẳng làm cho Haruka hồi hộp như mẹ cô. Cô không muốn kết hôn theo sự dàn xếp của cha mẹ, nhưng cũng không muốn bội hôn***** với anh ta vì phải giữ nề nếp và danh dự cho gia tộc. Dù đó chỉ là suy nghĩ của hai giây trước khi gặp vị hôn phu...

“Cạch” Tiếng cửa Shoji***** mở ra và vị hôn phu xuất hiện trong sự ngạc nhiên của Haruka. Kuro trong chiếc áo Haori và quần Hakama***** sọc, trông rất bảnh, làm cho Haruka quên đi thực tại.

“Mẹ, anh ta là vị hôn phu của con ư?”

“Phải đó. Dù cho con không đồng ý thì đừng làm xấu mặt ta. Bên đó cũng là gia đình danh giá đó.”

“Con không đồng ý khi nào. Nếu là anh ấy thì con luôn luôn đồng ý. Bởi đó...chính là người mà con kể cho mẹ tối qua ấy”

“Người con đơn phương đó sao?”

Haruka ngồi thì thầm nói chuyện với mẹ trong sự ngạc nhiên của Kuro. Như Haruka, anh đã phản đối vụ hôn nhân này, nhưng lại đồng ý chỉ sau một khoảnh khắc.

Kuro ngồi xuống thật nhẹ nhàng với ba mẹ của anh. Bốn vị xui gia trong tương lai ngồi trò chuyện rất vui. Chẳng bù cho Kuro và Haruka thì ngượng ngùng im lặng chẳng nói gì.

- Nào, chủ tịch Otake. Bắt đầu Chado***** được rồi chứ?

- Ô, vâng. Mà nói chuyện làm tôi quên mất nghi thức này.

Haruka thỉnh thoảng liếc lên nhìn Kuro, mặt đỏ ửng. Cô cảm thấy thật hạnh phúc. Ngoảnh đầu sang, cô bảo mẹ:

- Mẹ ơi, con yêu mẹ.

- Haha, c...cảm ơn con.

Buổi gặp mặt này diễn ra thật sự hoàn hảo và tốt đẹp.

Trên đôi lợp kín cỏ xanh, dưới cơn mưa Hana no sakura*****, chỉ có mình Kuro và Haruka đứng im chẳng nói gì. Bất ngờ, Kuro lên tiếng:

- Mình hẹn hò nhé, Haruka!

- Sao ạ?

- Hôn ước tuy đã được lập, nhưng...tình cảm thì chưa. Vậy nên...làm bạn gái anh nhé?

- Chỉ...chỉ vì hôn ước ư?

Haruka khuôn mặt đỏ bừng bừng nhưng vẫn hỏi vặn lại anh với một chút dỗi hờn. Và, câu trả lời đã đi theo chiều hướng mà cô mong muốn.

- Một phần. Bởi nếu hôn thê của anh không phải là em...thì anh sẽ làm mọi cách để phá hủy nó tới cùng, bất chấp danh gia vọng tộc. Anh...đã có tình cảm với em ngay từ lần gặp đầu tiên. Liệu đó có phải...là tiếng sét ái tình không?

Những câu nói tuyệt vời như hoa nở của anh đã xoáy sâu vào tim cô. Cô cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết, muôn hoa đều nở ngay trong tâm hồn cô. Cô hạnh phúc, vì cô được kết hôn với anh ấy. Cô hạnh phúc, vì sau này không sợ phải sống một cuộc sống tẻ nhạt với người không yêu mình. Cô hạnh phúc vì đây không phải là tình đơn phương và anh cũng yêu cô.

Ở khoé mắt cô, nước mắt đang đọng và gần như tuôn trào...

- Haruka, em khóc sao? – Anh đã nhận thấy nó...dòng lệ ở mắt cô.

- Em hạnh phúc quá! – Haruka lao đến ôm chầm lấy anh. Cô trong vòng tay anh, và anh đang ôm chặt lấy cô. Dù không nhìn nhau, nhưng họ vẫn cảm nhận được người kia đang nghĩ gì. Bởi...anh và cô đã hoà làm một, trong cùng một thế giới.

“Xem Okawa kìa, thật là chướng mắt”

“Từ hai hôm trước đã thấy họ tíu tít với nhau rồi!”

“Tớ đẹp hơn con nhỏ đó mà sao anh ấy không để mắt tới chứ?”

“Hay đâu hai gia đình họ lập hôn ước đấy! Ghê thật...”

Giọng của mấy đứa con gái đang ghen tị cứ văng vẳng xung quanh hai người. Nhưng Haruka chẳng nghe thấy gì cả, bởi cô đang rất hạnh phúc tới ù cả tai khi ở bên Kuro. Họ luôn dính chặt vào nhau như hình với bóng. Lúc đi học, lúc ăn trưa, lúc giải lao và lúc ra về. Ngay cả khi hai người hai nhà họ vẫn liên lạc với nhau bằng di động. Vậy nên, không ít những người ghen ghét họ và đã xảy ra những tin đồn không hay...

- Tôi muốn cháu hãy hủy hôn ước với con trai tôi.

Mẹ của Kuro đã đến tìm cô. Trong một quán cà phê sang trọng, bà đã đưa ra một lời đề nghị hết sức đau lòng.

- Sao ạ?

- Cháu hãy cắt đứt quan hệ với con trai tôi.

- Tại sao lại như vậy ạ? Cháu có gì không tốt ư?

- Không phải không tốt mà là rất nhiều cái không tốt. Tôi đã tìm hiểu về cháu trước khi lập hôn ước. Nhưng gần đây, mọi người đều bảo cháu đã từng ngủ với rất nhiều người đàn ông, đã từng đi làm phục vụ tại các quán Bar và đã từng cặp bồ với những người đứng tuổi để có được một mối quan hệ rộng lớn hơn nay.

- Đó chỉ là những tin đồn nhảm nhí mà thôi. Xin bác hãy tin cháu đi mà...

Haruka giật mình khi thấy mẹ Kuro lại đi tin những tin vệt mà tụi con gái ganh ghét tạo ra kể từ khi nghe chuyện cô đính hôn với anh. Cô cố gắng giải thích với bà ta, nhưng mọi thứ lại trở nên vô nghĩa.

- Chuyện đó là thật hay nhảm, có cháu mới biết. Làm sao tôi tin cháu được. Thôi thì tốt nhất, cháu cứ rời xa Kuro ra.

- Mẹ. Chuyện đó là sao?

Từ đầu, Kuro xuất hiện. Anh không thoát khỏi sự bàng hoàng khi nghe mẹ mình kể về những tin đồn độc ác như thế. Trong lòng anh, Haruka luôn là một cô gái trong trắng, tinh khôi với những nụ cười hồn nhiên và lương thiện. Làm sao anh có thể nghi ngờ cô ấy.

- Con trai à, sao con lại ở đây?

- Đừng quan tâm tới lí do con ở đây thưa mẹ. Mẹ hãy giải thích về những chuyện tin đồn vừa nãy đi ạ. Haruka...không thể... – Kuro gạt tay. Anh không thể tin vào những gì anh nghe thấy, và cần một lời giải thích rõ ràng.

- Không đâu, Kuro. Hãy nghe em nói. Sự thật không phải là như vậy! – Haruka bật dậy khỏi ghế. Cô chạy đến chỗ anh, níu lấy ống tay áo, khấn khoản cầu xin. Ánh mắt rung rung những giọt nước mắt ngược nhìn, cô thật sự kinh hãi về những tin đồn đầy âm mưu đáng sợ.

Kuro chuyển ánh mắt từ mẹ về phía bạn gái mình, anh nhận thấy sự oan ức hiện lên trên từng nét mặt của cô. Đờ lấy hai vai, anh nghiêm túc hỏi:

- Những tin đồn đó có phải là sự thật không, Haruka?

- Không phải đâu, em chắc chắn đó. Em thề rằng...

- Được rồi... - Kuro ôm cô vào lòng, ngắt quãng câu nói của cô giữa chừng. Anh xoa nhẹ đầu cô – Em không cần phải thề thốt gì cả. Anh yêu em và anh tin em. Chỉ cần em nói không phải thì sự thật sẽ là không...

Một lần nữa, Kuro lại khắc sâu tình yêu thương và niềm tin vô hạn vào Haruka. Cô chẳng biết làm gì hơn ngoài gọi tên anh một cách run run với khuôn mặt đỏ bừng.

- Mẹ. Con xin mẹ đừng tin vào những lời đồn vô căn cứ ấy nữa. Mẹ đã ngoài bốn mươi rồi mà vẫn như con nít vậy sao. Mong mẹ sẽ không xúc phạm tới vị hôn thê của con. – Kuro quay lưng cùng cô và ngoảnh đầu lại nói với mẹ mình một câu.

- Làm sao con biết đó không là sự thật? Vậy nếu là con nhỏ đó đã làm vậy thì sao?

- Thì con sẽ giết cô ấy. Cuộc đời của con, xin mẹ đừng can thiệp.

Anh chỉ nói vậy rồi dắt tay Haruka ra khỏi quán. Còn bà thì đứng im chẳng nói gì, miệng bậm lại, run lên vì tức giận.

- Cảm ơn anh đã đưa em tới lớp. Anh cũng về học đi. Giờ ra chơi em sẽ đi tìm anh! – Haruka đứng chào Kuro ngay trước cửa lớp cô. Anh thì chẳng nói gì và chỉ cười thật dịu dàng với cái xoa đầu cho cô.

Nhìn cái bóng Kuro đi khuất khỏi hành lang, Haruka đã lấy hai tay ôm má, đứng “uốn éo” với khuôn mặt hồng hào mà thốt lên: “Chao ôi, Kuro của mình sao mà dễ thương quá trời vậy nè. Nếu không có anh ấy thì mình làm sao có đủ hạnh phúc khi vào giờ đây!”

- Chào cả lớp! – Haruka hạnh phúc đẩy cánh cửa phòng học ra. Với một vẻ mặt thiên thần, cô cất lên tiếng chào lành lớt với các bạn và chờ sự đáp trả từ mọi người. Nhưng có vẻ, mọi chuyện lại đi theo chiều hướng tiêu cực.

“Rào” – Cả một làn nước đục đầy mùi hôi hôi đổ ụp xuống đầu Haruka cùng với tiếng va chạm của xô nước. Haruka đứng im như trời trồng, người ướt như chuột lột, quay ngang quay ngửa hỏi các bạn:

- Ch...chuyện gì vậy? Sao lại...

Một không khí căng thẳng bao trùm lớp 2-5. Các bạn đều nhìn cô với ánh mắt đờ đờ sát khí. Ai cũng cố tìm cách che bai, si nhục cô.

- Ghê thật. Cậu còn có đủ dũng cảm vác mặt đến lớp sao?

- Bình thường cậu làm thì đã đành, nhưng bị người ta trông thấy rồi mà vẫn chường cái bộ mặt kinh tởm đó ra đây hả?

- Đồ mặt dày. Tôi cảm thấy thật tội cho cái gia đình Okawa danh giá vì đã bị phá hủy bởi một con nhỏ hư hỏng như cậu.

Từng giọng nói của mấy con bạn cứ vang lên bên đầu Haruka mà cô vẫn chẳng hiểu gì. Khi cố hỏi lí do thì mọi người vẫn lảng tránh cô. Ai cũng có cảm giác khinh thường và căm ghét Haruka. Khi cô định lại bàn ghế của mình tìm chiếc khăn lau người thì ở đó chỉ là một khoảng trống.

- Sao...sao lại... - Haruka đứng im trong làn nước mát khi nhìn thấy chiếc bàn học của mình đặt ở bãi rác của trường. Trên đó là vô số những câu chữ si nhục cô. Cô cố lau hết vết mực trên bàn mình và khiêng nó về lớp.

Ngồi im lặng tần ngần trong lớp học, cô phải hứng chịu những ánh mắt hình viên đạn của các bạn. Trong khi loay hoay tìm một người bạn không có ác cảm với mình, cô nhận thấy tấm ảnh lớp treo trên tường đã bị thiếu một gương mặt. Haruka trong hình đã bị dán một lớp băng dính đen, và ở chỗ bàn tay cô đang nắm với một học sinh khác thì bị rạch dao chẳng chịt như để tách biệt cô với mọi người.

“Mình đang bị các bạn trong lớp tẩy chay sao?” – Haruka vừa buồn, vừa tự suy nghĩ trên hành lang. Những lúc này, cô chỉ muốn chạy đến bên Kuro.

Nếu được như vậy... cô sẽ chẳng còn lo ngại gì nữa...

Phía trước hành lang, Kuro vừa đi vừa nói chuyện với một cậu nam sinh khác. Có vẻ như họ đang bàn về chuyện của hội học sinh. Từ khuôn mặt ủ rũ, hai má Haruka đã hồng hào hẳn lên khi nhìn thấy bạn trai mình ở ngay đó. Với một nụ cười tươi, đưa cơ thể về tư thế chuẩn bị chạy, cô cất tiếng:

- Kur...um... - Tiếng kêu chưa ngớt lời thì đã bị ngắt quãng bởi một bàn tay đưa ra chụp lấy miệng Haruka. Cô không ngừng dẩy dụa, đưa hai tay lên cố gỡ nó ra khỏi miệng nhưng người kia đã khoẻ hơn cô. Haruka bị kéo đi xềnh xệch vào góc khuất của tầm nhìn.

- Có chuyện gì vậy Otaka? - Cậu học sinh đứng nói chuyện với Kuro nãy giờ nhận thấy nét lo lắng trên mặt anh nên mới hỏi.

- Không có gì. Nhưng cậu có thấy ai gọi tớ không?

- Làm gì có. Mà đã xảy ra chuyện gì sao?

- Chắc chẳng phải đâu. Chỉ là tớ có linh cảm xấu...

- Ch...đầu...Làm gì thế? Máy cậu là ai? - Người kia thả Haruka ra, đẩy cô ngã xuống đất một cách phũ phàng. Haruka ôm đầu làm mất nhãn nhô.

- Hồi tui tao là ai hả? Kahara, và những học sinh trong trường đang căm ghét cậu.

- Kahara...lớp 7 hả? Nhưng...mọi người định làm gì? - Haruka ngoảnh mặt khắp phòng đón nhận những cái lườm đầy sát khí của gần một trăm học sinh. Cô có một chút sợ hãi, nhìn cô bạn đang đứng sát mình hỏi. Thấy bảo Kahara lớp 7 năm 2 nổi tiếng ghê ghớm và đầy mưu mô, bởi vậy trong đầu cô đang đầy rẫy những câu hỏi về lí do mà họ đối xử vậy với mình. Haruka lom ngòm ngồi dậy, nhìn chăm chăm và hỏi:

- Tôi đã im lặng từ sáng tới giờ là đã quá đủ rồi! Nói đi, lí do tại sao mấy người làm vậy với tôi là gì?

- Còn dám hỏi! - Kahara giờ tay ra tát Haruka một cái đau điếng sau cái nhìn và câu hỏi của cô. Cô cảm thấy thật rất mệt, chân gàn như không trụ vững.

- Đừng đánh người mà không nói rõ lí do như thế! Đi đánh hội đồng như cậu mà cũng được hay sao? Nói đi, ai trong số mấy người cũng được. Miễn là nói cho tôi rằng tôi đã đắc tội gì với mấy người mà đối xử với tôi tệ vậy đi!

- Im miệng ngay! - Lại một cái tát nữa giáng vào má kia của cô từ Kahara. Cô đang tự hỏi không biết cô ta ăn gì mà đánh lại đau đến thế. Nhưng Haruka đã không thể trụ vững như ban đầu và cô ngã thẳng về phía đám đông. Mọi người lùi lại. Cô vừa ôm má vừa cố vực dậy. Trong lúc đó, Haruka đã cảm nhận được một mùi vị tanh tanh từ trong miệng của mình. Hai cú đánh trời giáng từ Kahara đã làm cô bị sứt môi, tạo ra một dòng máu. Một đứa khác trong đám đông chạy lại túm lấy tóc cô vực đầu dậy. Với một giọng chua ngoa kèm theo sự tức giận, Kahara giờ ra một tấm ảnh trước mặt cô và chửi:

- Con khốn Okawa...Cô bôi nhọ gia đình cô chưa đủ bây giờ lại gây liên lụy đến tui nữa hả? Xem đi, xem những thành quả mà cô đã làm đi!

- Cái này... - Mắt nhắm mắt mở, Haruka cố nhìn mấy tấm ảnh trên tay cô bạn ghê ghớm, và điều đó làm cô giật mình hốt hoảng.

Haruka đang mặc một bộ váy ngủ hồ hang đầy gợi cảm. Mái tóc nâu xoã ra tạo nên một sự quyến rũ. Bên cạnh là một lão già ở tuổi trung niên, đầu tóc bù xù, râu ria rậm rạp, quần áo xộc xệch đang giang tay bao lấy người cô. Đó là những gì mà bức ảnh diễn tả.

- Cô giải thích sao về nó hả? Thà là không bị ai nhìn thấy, chứ giờ thì chụp hình rõ ràng rồi mà vẫn còn dám vác cái bộ mặt đáng ghét đó đi học sao?

- Là ai...

- Cái gì?

- Là ai đã hãm hại tôi? - Haruka hét lên. Cô thật sự shock về những gì mà trong hình đó đã chụp lại. Cô vùng vẫy, giật mạnh đôi tay đang bị khoá khỏi đám người rồi bỏ chạy khỏi họ.

Ra đến sân trường, một loạt học sinh đang đứng đó. Dù cô có quay đi đằng nào thì cũng bị chặn hướng chạy trốn. Hơn trăm học sinh cứ dần dần tiến về phía cô, vây thành một vòng tròn dày khít. Haruka cứ xoay người, chẳng thể tiến mà cũng chẳng thể lùi. Cô hốt hoảng và gần như không thể suy nghĩ được gì, từng giọt mồ hôi cứ nối tiếp nhau mà chảy xuống vai áo, cổ áo. Một tên đây cô ngã lăn xuống sân trường.

Bỗng đám đông tách ra một hướng để cho một kẻ kiêu căng ngạo mạn bước vào. Kahara vòng hai tay lại, bước đi từ từ rồi sấn tới chỗ Haruka. Chẳng nói chẳng rằng, nó chỉ nhìn cô bằng một ánh mắt sắc lạnh cùng với cái nhếch mép đầy âm mưu. Nó giơ ngón tay trở lên, đưa tới trán cô, đẩy thật mạnh về phía sau rồi nguyền một hơi thật dài. Sau khi nhìn thấy cái nó muốn là gương mặt lấm tẩm mồ hôi cùng với sự sợ hãi hiện lên trên từng nét mặt của cô, nó đứng dậy và ngạo nghễ tiến về chiếc ghế đá đặt dưới gốc cây, ngồi xuống và lấy một chiếc kẹo gum ra nhai nhồm nhem. Cái tướng trông thật hách dịch!

Xem chừng như sự hành hạ của đám bạn đối với Haruka đã bắt đầu bằng một cú đánh thật mạnh của cây gậy bóng chày vào bắp chân yếu ớt của cô. Có mấy đứa con gái túm lấy mái tóc nâu mỏng, giật thật mạnh, xô đẩy đầu về từ phía rồi lăn ra phía sau. Đáng thương thay cho Haruka phải nằm vật vã ở dưới đất, đón nhận sự đánh đập của cả hội đồng. Haruka không thể phản kháng trước sự dữ dội như vũ bão của hàng loạt học sinh không còn chút lương tâm mà phải ở yên đó chịu đựng để mua vui cho kẻ đang ngồi thoải bong bóng dưới gốc cây mát mẻ đằng kia. Sau những đòn đánh thật mạnh của

chúng bạn, cô phải tắm dưới “con mưa trứng gà”. Họ cứ ném vào cô hàng chục quả trứng và cô thì đang cố nhôm dậy dù cho toàn thân đều xây xát:

- Làm sao thì mấy người mới buông tha cho tôi đây?

Kahara đã nghe được điều nó muốn nghe nên giờ tay ra hiệu dừng lại. Có vẻ như hầu hết mọi người ở đây đều nhún nhường trước thái độ ra vẻ của nó nên thôi. Nó tiến tới, cười:

- Mày quỳ xuống xin lỗi mọi người, sau đó thì biến đi và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tui tao nữa.

- Về nhà đập lợn đất đi cưng! – Lần này, Haruka cười nhếch mép, trợn ngược mắt lên rồi nói xia lại – Trứng gà là để ăn chứ không phải để chơi. Còn nếu tiếp tục tặng tao trứng gà ấy, thì về nhà mà rút tài khoản đi nhá! Mẹ mày chắc đang khóc vì bị mất đi một lượng nguyên liệu ngon đấy! - Chẳng chịu nhân nhượng như lần trước, Haruka nắm bàn tay lại, chỉ giờ một mình ngón giữa ra trước mặt Kahara, chọc tức nó.

- Con khốn này! – Kahara dùng chân đá thật mạnh vào hông của cô, làm cô ngã bệt xuống đất – Đánh tiếp đi!

Chỉ chờ có vậy, cuộc đánh hội đồng lại tiếp tục diễn ra. Chắc Haruka không thể trụ nổi nữa nếu không có Kuro can thiệp vào.

- Mấy người đang làm gì vậy? – Từ đâu, Kuro xuất hiện làm cho ai nấy đều giật mình. Họ nhanh chóng tản ra còn Kahara thì đứng dậy, hoảng hốt:

- Kuro-chan!

- Kuro-chan? – Kuro ngoảnh mặt lại phía có tiếng nói – Cô quen tôi sao?

- Ai dà...Anh đùa hay ghê! Em là người luôn dõi theo anh mà! – Kahara nói bằng cái giọng ngây thơ cùng với cử chỉ như là một đứa trẻ trong sáng, đối ngược hoàn toàn so với hai phút trước. Nhưng Kuro đã nhận ra sự giả tạo ấy.

- Cô thôi đi! Cô là người đầu têu mọi chuyện hả?

- Úi chà! – Nó vẫn tiếp tục – Em chỉ đang nhìn mọi người trừng phạt kẻ đang làm ô uế thanh danh trường của chúng ta thôi mà!

- Ô uế thanh danh? Cô bảo Haruka?

- Đúng rồi đó!

- Cô ấy đã làm gì?

- Nè, anh nhìn đi!

Kuro không thoát khỏi sự ngạc nhiên khi nghe nó nói về Haruka như vậy. Anh cứ cố gắng hỏi cho ra nhẽ. Còn Kahara, nó giờ ra tắm hình mà ban nãy nó đưa cho cô xem, tất nhiên là Kuro không tránh khỏi bàng hoàng.

- C...cái này...

- Sao hả?

- Đừng tin mà...Kuro...Đ...đó không phải là em! – Haruka đã cố nhôm dậy, nhưng cô không thể đứng vững được. Xem chừng mấy cú đánh của chúng nó đã làm rạn xương chân cô. Tuy vậy, cô vẫn cố thanh minh, cầu mong sự tin tưởng của anh.

Kuro đang cố đấu tranh tâm lý. Anh tự hỏi không biết trái tim mình nên tin ai. Dĩ nhiên, nếu là bình thường anh sẽ tin cô, nhưng nó lại cầm trong tay bằng chứng. Bỗng, trong đầu anh loé lên một suy nghĩ, chính xác hơn là một kí ức...về điều anh đã từng nói: “Em không cần phải thể thốt gì cả. Anh yêu em và anh tin em. Chỉ cần em nói không phải thì sự thật sẽ là không...”

Anh quay lại:

- Haruka...anh rất muốn tin em...dù anh đã có ở đây rồi. Anh không chắc tin anh có thật sự tin vào nó hay không, nhưng anh sẽ cố gắng xem như em chưa từng gây tội lỗi gì với anh...

- Kuro...Anh...không tin em sao?

- K...không hẳn thế...

Haruka giọng trầm lại, thật yếu ớt. Cô tắt hẳn sự hi vọng còn vương lại trên gương mặt dù chỉ một chút. Dòng lệ ngập ở khoé mắt rồi trào ra thành từng dòng. Cô quá đau buồn khi người duy nhất mà cô đặt toàn bộ lòng tin lại phủ phàng chối bỏ nó.

Chính khuôn mặt đau khổ của cô lại là niềm vui sướng của Kahara. Nó biết rằng trái tim cô đang bị xé nát, nhưng nó vẫn chưa thoả mãn khi thấy cô và anh vẫn còn vương chút tình cảm. Nó muốn đập nát những yêu thương mà hai người đã trao nhau...

- Kuro...anh quá tin người rồi đó! Chỉ một bức ảnh thôi sao? Có hàng ngàn bằng chứng chứng tỏ nhỏ đó đã phản bội anh! – Kahara rút trong túi ra một

xập ảnh, tất cả đều có cùng nội dung với tấm ảnh trước: Haruka đang nằm ngủ ngon lành trong vòng tay của một thằng đàn ông già quá tuổi. Nó không đưa trọn vẹn bộ tấm hình cho anh xem, mà vứt tung ra sân trường, ngay trong tầm nhìn của các bạn. Cả đám đông lại bắt đầu nổi lên tiếng xì xào bàn tán.

- Quá đủ rồi! – Kuro hét lên, dập tắt sự bàn tán hỗn loạn của toàn thể học sinh đang đứng bên xấu cô. Cả cô cũng ngược lên trên nhìn, ngưng đọng lại dòng nước mắt đang chảy – Ngừng ngay trò này lại!

Kuro tiến tới chỗ cô. Bỏ mặc vẻ ngoài bần thiêu và lớp trứng sống đang phủ trên người, anh xốc nách Haruka, kéo cô đứng dậy, dìu cô đi lại một nơi vắng người.

- Trời ạ, đã làm đến thế rồi mà anh ta vẫn còn tin nhỏ đó sao?

- Tính sao đây, Terumi?

Hai nhỏ luôn đi kè kè Kahara cất tiếng than phiền. Nhưng, nó chỉ cười một cách miễn cưỡng:

- Thành công rồi mà! Nhìn đi, xem cái thái độ diu nhỏ của anh ấy kia. Xem như ta đã huỷ hoại cái tình yêu bé con con ấy xong xuôi rồi!

Cái nụ cười ấy nham hiểm đến lạnh cả sống lưng...

“Á...” Haruka bị anh xô thật mạnh xuống đất một cách đau đớn và phũ phàng. Cô ngược mặt lên nhìn sự tức giận của anh mà cảm thấy ghê sợ...

- Biến đi!

- Sao ạ?

- Tôi bảo cô biến đi, biến cho khuất mắt tôi!

Không thể tin được khi những lời nói cay độc ấy có thể thốt ra từ khuôn miệng đẹp hút hồn của anh. Lời nói đúng là con dao hai lưỡi. Nó đã xoáy sâu vào tim Haruka và tưởng như đã bóp chết nó. Cô cảm thấy thật sự tổn thương và cũng đã chắc chắn rằng anh đã hoàn toàn tin vào người khác, không phải là cô. Bất chấp vết thương ở chân nay đã sưng tím lên, cô cố đứng dậy, thật run nhưng không hề thấy đau gì cả. Hoàn toàn không đau...

- Ha? Xem anh đang nói gì kia? Biến đi sao? Anh hết tin tôi rồi à? Vậy ra những lời mà anh bảo là yêu tôi với cả tin tôi chỉ là lời đầu chót lưỡi, chứ trong thâm tâm anh thì đang cười mỉa sự thương yêu tin tưởng của tôi sao? Thật quá thất vọng...

- Cô đang cầu mong chút cảm tình của tôi ư? Bằng chứng sờ sờ ra đó mà còn dám chối?

- Được rồi... Tôi và anh xem như chấm dứt. Đó là điều anh muốn có phải không? Phải không hả đồ khốn kia? – Haruka hét lên. Câu chữ ấy, giọng nói ấy đã biểu hiện sự tức giận tận gan ruột, nhưng cũng đi kèm với dòng nước mắt của sự đau đớn buốt xương tủy. Điều đó thật quá tàn nhẫn đối với trái tim và linh hồn nhỏ bé, mỏng manh của cô...

- Hôn ước giữa chúng ta sẽ huỷ. Tôi và cô cứ xem như chưa từng có bất cứ mối quan hệ nào. Mà đừng lo... cô không cần phải nghỉ học đâu. Tôi sẽ đảm bảo cho sự an toàn của cô. Cứ xem như là chút tấm lòng ý tốt cuối cùng của tôi đi! – Bằng một giọng nói hết sức khinh thường, Kuro xia xói Haruka. Anh đâu biết rằng anh đang dùng dao rạch nát trái tim cô.

- Khốn kiếp! – Haruka giờ tay tát thật mạnh vào má Kuro. Anh bị mất thăng bằng rồi ngã phịch xuống. Nước mắt vẫn chảy, nhưng với giọng nói kiên cường, Haruka nhấn mạnh từng chữ - Tôi sẽ cho anh xem, rằng tôi sẽ sống ở cái ngôi trường này như thế nào, và tôi sẽ trả thù anh ra sao...

Haruka nghiêng răng ken két. Cô rút điện thoại trong túi ra gọi người tới đón. Trước khi lên xe, cô không quên nói với anh:

- Kirai*****!

Chú thích:

* Sempai: Chỉ các tiền bối, đàn anh

** San: Được dùng để gọi một người không quen biết, hoặc gọi những người đã quen với thái độ kính trọng (gắn với tên)

*** Daijoubu: Không có gì

**** Chasitsu: Nơi diễn ra nghi lễ trà đạo

***** Kimono: Trang phục truyền thống của Nhật

***** Kenzashi: Một vật hình dáng giống bông hoa được dùng để cài trên đầu của người phụ nữ mặc Kimono

***** Bội hôn: Huỷ bỏ hôn ước

***** Shoji: Một loại cửa kéo của Nhật Bản

***** Áo Haori và quần Hakama: Kimono truyền thống dành cho nam

***** Chado: Nghi lễ trà đạo

***** Hana no Sakura: Hoa anh đào

***** Kirai: Tôi ghét anh!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trên Ngọn Núi...

Sáng hôm sau, thật vất vả cho các giáo viên phụ trách vì phải đánh thức hơn 700 học sinh dậy. Năm tiếng trên giường là không đủ cho những con sâu ngủ của Stars. Yui và Mika uể oải dụi mắt, còn Haru thì mặt vẫn hờn nhiên tươi cười, chắc tại đêm hôm qua là một đêm lãng mạn đối với cô. Cô vừa chải chuốt tóc tai, vừa ngân nga mấy bài hát.

Kế hoạch ngày hôm nay là leo lên đỉnh núi ở sau khách sạn và tổ chức các hoạt động vui chơi tại đó. Để tránh lạc mất học sinh, Yui và Shukasa yêu cầu phân chia thành từng nhóm từ bốn đến sáu người, đồng thời Yui tuyên bố sẽ thưởng mười ngàn yên cho mỗi người của nhóm đến đầu tiên. Bởi vậy, ý chí của các học sinh đều tăng cao.

- Ha, xem Rei kia. Người đầu mà đa tài thế. - Mika ngoái đầu lại nhìn cô bạn Yui đang gật gù, vừa đi vừa ngủ. Đầu cô cứ lắc liên hồi, đôi mắt chỉ đang lim dim, hơi hé một chút, tướng đi xiêu vẹo như mấy gã say ngoài đường.

- Cứ tiếp tục như vậy thì nàng sẽ ngã mất. - Haru lẩm bẩm bình luận.

- Để đó tôi.

Shukasa vỗ vào ngực mình. Anh xoay người, kéo chiếc ba lô lại và kéo séc. Một túi nilon được kéo từ từ ra.

- A, đó là...

- Không hổ danh là Shukasa. Thông minh lắm! - Kuro gật gù.

Shukasa đưa bao nilon ra trước mũi của Yui. Mùi hương Takoyaki đã đánh thức tâm hồn ngủ nướng của nàng. Cô động dậy cái mũi, hít hít ngửi ngửi như một chú chó đang đánh hơi. Yui cười, chảy cả nước dãi, ngã bổ tới. Tuy nhiên, Shukasa đã nhanh chóng rút Takoyaki lại, làm cho Yui ngã cái oạch, ê ẩm toàn thân.

- Khốn kiếp Hanagato. Anh muốn chết hả?

- Nếu tôi không làm thì cứ đi tiếp, thế nào cô cũng bị ngã cho xem.

- Tại anh tối qua rủ tôi đi nướng mực nên giờ ngủ không đủ giấc.

- Muốn hết buồn ngủ không?

- Anh thì làm được gì?

Shukasa cười nham hiểm khi nghe Yui nói vậy. Thực tình anh chỉ muốn chọc Yui một cái cho hả hê lòng dạ. Với lại, chính vì Yui hoàn toàn khác biệt so với những món đồ chơi đeo bám Shukasa bấy lâu nay nên anh mới quan tâm đặc biệt tới Yui như vậy.

- Rồi, làm đi. Để coi anh sẽ dùng cái gì để ngăn con buồn ngủ này nào.

- Thèm không? - Shukasa giơ chiếc túi đựng Takoyaki mà anh dùng để đánh thức Yui hồi nãy lên trước mặt Yui. Còn cô thì từ vẻ mặt đắc thắng với Shukasa sang khuôn mặt thiên đường với cái miệng đầy nước dãi.

- Ta...ko...ya...ki...í...ì...i.

- Bingo!

Yui uốn éo như thể cô chẳng còn xương, lắc lư cái mông, ngoe nguẩy cái đầu, cặp mắt long lanh hạnh phúc. Shukasa chỉ cười mĩa một cái rồi nói:

- Tôi sẽ tặng cô bằng này Takoyaki với điều kiện cô phải trèo lên trên đỉnh núi đầu tiên!

- Nô pờ rô bờ lắm! – Yui lấy lại dáng đứng, chạy vèo về phía trước, bụi bay lên ngùn ngụt.

“Ha ha ha...” – Shukasa nắm tay lại thành nắm đấm, đưa lên che miệng. Tay kia ôm bụng cười rúc rích. Mặt anh đỏ ửng lên cùng với mấy giọt nước mắt chảy ra do vướng phải trận cười đau cả ruột. Đến cả Akito và Kuro cũng mỉm cười nhìn theo.

Duy chỉ có hai người đang khó chịu với thái độ của họ. Mika lườm tui con trai một cách đáng sợ rồi mở miệng:

- Hanagato, anh có biết rằng từ trước đến nay Rei tiếp xúc với ai đều phải thông qua tôi không? Đừng tưởng tôi không biết mấy người đang xem Rei là đồ chơi nhé!

- Chà, Miyamoto có cô bạn chảnh quá nhỉ? – Shukasa nói mĩa lại, hoàn toàn khác với vẻ mặt nghiêm túc của Mika. Anh đứng chống nạnh với cái nhếch mép đầy ngạo mạn. Còn Mika thì vẫn không một cảm xúc mà nói tiếp.

- Rei luôn tỏ ra mạnh mẽ, nhưng lại rất mỏng manh. Cô ấy ngây thơ và luôn cả tin vào người khác một cách tuyệt đối. Cho nên...đừng làm vẻ hồn nhiên ấy biến mất. Nếu cô ấy mà bị tổn thương thì tôi sẽ dày xéo anh đấy!

- Đáng sợ quá! – Shukasa co người lại, run rẩy một cách giả tạo như để chế giễu Mika. Anh cứ nghĩ rằng cô đang đùa nhưng không, Mika hoàn toàn nghiêm túc. Cô chỉ cười để mĩa mai lại anh.

- Anh tưởng tôi không biết về những gì anh đã từng làm cho Rei hả? Cẩn thận đấy!

- Gì?

- Tự động nào đi! – Mika nhắm mắt, xoay lưng. Cô bỏ đi theo một hướng khác.

- Cô ta nghĩ mình là ai kia chứ? – Shukasa nhướn lông mày, nhếch mép hỏi một cách khó hiểu. Bình thường anh thông minh là vậy nhưng cứ đụng phải mấy cái chuyện dùng toàn bộ trí tuệ để suy nghĩ thì lại nhần nhố và chỉ muốn bỏ giữa chừng. Khác với Shukasa, Akito thì lại để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt như này, đặc biệt là thái độ kì lạ của cô bạn Toudo. Akito chạy theo nhỏ.

- Toudo, chờ chút!

- Oi oi Akito! – Shukasa giơ tay lên gọi khi nhìn thấy thằng bạn chẳng nói chẳng rằng bỏ anh để chạy theo gái. Một không khí ồn ào náo nhiệt nhưng cũng có thành phần im lặng. Kuro vốn trầm tính và ít nói nên cũng chẳng có gì khó hiểu, nhưng lạ là “trưởng xóm nhà lá” Okawa Haruka mà im như hến thì đúng là động trời. Vì sao? Chẳng có gì khó hiểu bởi đơn giản là cô nàng...chẳng hiểu gì hết. Cô vừa gia nhập nhóm bạn gần hai tháng trước, dù có chơi thân, dù có được kể hầu như mọi bí mật thì cô vẫn không thể hiểu hết Yui như Mika và ngược lại. Vì thế, nhiều lúc cô cảm thấy có một chút bơ vơ.

Haru đập vai Shukasa, nói:

- Xin lỗi anh nhưng thời gian tôi gặp Yui cũng bằng thời gian anh gặp cô ấy nên tôi cũng đang cảm thấy khó hiểu đấy! Nhưng anh thử nhớ xem anh đã từng gặp cô ấy trước đây chưa.

- Yui là ai? – Shukasa cảm thấy khó hiểu, anh hỏi lại.

- Là ai ư? Là cô...ư... - Haru chỉ tay về hướng mà Yui vừa đi để trả lời thì cô bị nghẹn cứng họng. Có một sự nhầm lẫn nặng nề trong cách xưng hô ở đây.

- Cô nào?

- Tôi...tôi nhầm ấy mà...Ha ha...Tại tôi có một người bạn tên là Rei khá giống Yui...

- Há?

- Không đúng! Tên là Rei giống Yui...Đâu có...là Rui giống Yei...Làm gì...Chính xác là...

- Là...?

- Rei giống Yui!

Haru bị một chút gì đó phân tâm trong suy nghĩ. Cô nói loạn xạ lên từ đầu tới đuôi, đến mức chẳng thể hiểu nổi mình đã nói gì. Càng nói càng dễ lộ, thói thì tốt nhất là dừng tại đây. Bởi thế, cô mới lấy lại vẻ bình tĩnh lúc đầu:

- Đừng bận tâm tới những gì tôi vừa nói, Hanagato. Ý tôi là Yu...à không, Rei. Quan trọng là Mika chưa từng nói sai chuyện gì đâu! 98% những điều nhỏ nói là chuẩn xác rồi.

- Thì có liên quan gì?
- Trời ạ...Thì là chuyện mà anh đã từng làm với Rei ấy!
- Ý cô là chuyện đồn thổi chúng tôi hẹn hò à?
- Há?
- Không phải ư?

Shukasa trả lời như thể chẳng có gì. Anh tuyệt nhiên không biết dòng ám khí đang toả ra một cách đáng sợ đến lạnh cả sống lưng đang ở sau mình. Ánh mắt hình viên đạn, bàn tay gơ lên như thể muốn chop lấy con mồi và hai hàm răng nhe ra, chờ tới lúc ăn tươi nuốt sống đối phương. Cho đến khi luồng khí phát ra tới mức cực điểm đã làm cho anh nổi da gà, đầu quay lại, giật giật như robot, từng giọt mồ hôi thì nhau chạy xuống:

- Hoá...ra...là...anh...
- Miyamoto...

Yui như một bóng ma đang trở nên to lớn làm cho Shukasa run lấy bầy, co người lại tỏ vẻ sợ hãi.

- Anh...chính là...tên đầu sỏ...vụ này...Graw...
- Kya...!

Yui lao tới, vồ ngay đầu anh. Cô không ngừng cầu xé, đâm đá, nào cốc, nào tát vào gương mặt đang dần dần trở thành xác ướp Ai Cập của Shukasa. Dù cho anh cố chạy thoát thể nào đi chăng nữa thì sức mạnh dữ dội của ngọn lửa đang bùng phát trên Yui đều cản bước anh. Cho tới khi anh dẫm thật mạnh lên chân cô, cuộc tấn công và phòng thủ hung bạo chuyển thành trò chơi đuổi bắt tiếu lâm, vượt xa khỏi tầm quan sát của hai kẻ đang còn bơ vơ trên núi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Loài Động Vật Nguy Hiểm Nhất

- Yalee*...yalee... - Haru chán nản, xoay lưng bỏ đi. Nhưng giọng nói khá khàn, trầm cảm của người kia đã níu chân cô lại.
- Em không có gì để nói sao?
- Anh muốn em phải nói gì đây? – Haru dừng bước, quay mặt lại, trả lời một cách tỉnh bơ.

Nghe câu nói của Haru, Kuro giật nảy mình. Anh nhướn mày, lao tới, hai tay giữ chặt ở vai cô, lắc mạnh rồi quát lớn:

- Em còn hỏi anh muốn gì à Haruka? Em quên những gì em đã làm cho anh ba năm trước rồi sao? Em không biết vết thương lòng của anh lớn đến mức nào đâu? Anh đã rất shock khi biết em phản bội anh.
- Ch...đau...Kuro... - Haru nhắm mắt, mắt kia hé ra một chút để nhìn anh. Răng nghiến lại, cô thốt lên thành tiếng.
- Cái đau này đã là gì? Hôm qua lúc em đứng nói chuyện với anh và bằng khuôn mặt đó, anh đã có giây phút nghĩ rằng anh sẽ tha thứ cho em. Vậy mà bộ mặt này là sao?

Kuro vẫn cau mày, hét lên với sự tức giận và một chút đau nhói, thật khác hẳn khi anh đứng im chẳng nói gì. Anh nắm chặt vai Haru không buông, thật chặt và tạo nên những vết hằn trên vai cô.

Haru nheo mắt, bặm môi lại. Cô tóm lấy cổ tay trái của anh, xoay người, vạt anh ngã bằng một đòn Ippon**.

- Em đã bảo đau rồi mà! – Haru thở hổn hển, người vẫn đứng thẳng.

Kuro nằm sõng soài trên mặt đất. Anh thả phịch hai tay xuống, giang rộng. Mắt anh nhắm lại, chỉ hé một chút để nhìn thẳng lên trời. Trông anh chẳng có ý định là mình sẽ đứng dậy và tiếp tục tra hỏi Haru. Chỉ có Haru là vẫn nói:

- Anh tưởng chỉ có một mình anh mới đau sao? Em cũng đau, và còn đau hơn anh nữa. Anh đã dùng dao rạch nát trái tim em, anh đã phá hủy toàn bộ cảm xúc của em, để rồi làm cho tim em hoá băng giá, và em chẳng thể yêu ai được nữa. Tất cả...đều do anh...

Haru càng lúc càng nói nhỏ lại, giọng yếu ớt, đứt quãng rồi tắt hẳn. Khoé mắt cô cong xuống, ánh mắt xa xăm, sâu thẳm và đượm buồn. Kuro nghe vậy, anh im lặng rồi lên tiếng:

- Em thì buồn cái gì kia chứ? Chính em đã phản bội anh kia mà! Chính em mới là người sai, là người rời bỏ anh. Chẳng phải em chỉ coi anh là người qua đường hay sao? Vậy thì lí do em nói em buồn là gì?

- Em không sai! Em không làm chuyện đó! Chắc chắn...Đã có ai đó bày mưu hãm hại em! Anh đã từng nói sẽ tin em vậy mà tại sao anh lại thế?

Haru nhắm mắt, cô khóc. Những giọt nước mắt tưởng như không thể chảy ra từ ba năm trước, bây giờ lại tuôn thành dòng. Cô đau lắm! Đau vì cái quá khứ đã làm ê buốt những cảm xúc, cái quá khứ mà cô tìm mọi cách để đẩy nó vào dĩ vãng, bây giờ lại được khơi lên. Kuro thở dài, ánh mắt buồn thẳm thẳm:

- Vậy bây giờ...chúng ta có thể bắt đầu lại được không? Coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà cùng nhau cười nói vui vẻ...

Haru ngừng khóc. Cô ngước mặt lên nhìn anh, im lặng...

Ở bên sườn núi, dưới những tán cây, cả Shukasa và Yui đều im lặng. Họ chẳng thể nói được gì, bởi cả hai cùng thở hổn hển, cả người tắm trong mồ hôi. Yui ngồi phịch xuống, vẫn thờ:

- Anh chạy giời ghê... Hai cây số... chứ ít gì?

- Cô cũng vậy...Người thường mà chạy như cô...thể nào cũng xỉu ngay tại trận... - Shukasa dựa người vào gốc cây, thè lưỡi ra y như con chó cún.

- Đồ ngốc! Anh mà dừng lại thì đâu có chuyện gì xảy ra...Hức...tôi khát quá! Anh có nước không?

Shukasa nghe vậy, vòng tay ra sau lấy bình nước đặt bên hông ba lô, giờ ra trước mắt cô. Yui cười, đưa tay đỡ lấy.

- Cảm ơn!

- Chờ chút xíu! - Shukasa rút bình nước lại khỏi tầm tay của cô, đưa lên miệng uống ừng ực.

- A - Yui không nói thành lời, nhìn lượng nước đang giảm đi một cách đáng kể, trôi một lèo xuống bụng anh. Uống xong, Shukasa khà to về khoái chí, đưa bình cho cô. Mặt chưa hết tức nuối, cô giờ lên, nhưng những gì chảy ra chỉ là một giọt nước.

- Xin lỗi nha! Tại tôi khát quá mà!

- Ha...na...ga...to...

Cô nghiêng răng, lao tới. Như quên đi con mọt nhọc, cả hai người lại tiếp tục trò đuổi bắt. Nhưng không thể kéo dài, bởi trong những bước đầu, Yui đã giẫm phải một thứ...

Dưới mặt đất, một con rắn đang cố gắng trườn nhưng không thể. Nó bị giữ chặt ở dưới đôi giày thể thao của Yui. Cô cảm giác thấy, có một chút gì đó, đang cựa quậy ở chân mình. Đầu cô giật giật, nhìn xuống dưới...

Nàng im lặng...

- Kya...a...a...a... - Yui hét lên. Miệng và cả mắt cô mở to hết cỡ, nhảy phốc lên cách mặt đất hơn nửa mét rồi chạy lẹ về phía trước. Bất ngờ, có một cái cây đại thụ chừng trăm tuổi chắn tầm chạy của cô. Y như lộn rừng, Yui không thể quẹo được khi chạy với một tốc độ kinh hoàng như thế. Sau cái ngã rầm, cô nhanh chóng đứng dậy, leo lên cây thoăn thoắt. Cả người cô bám vào thân cây, răng đánh lên cảm cạp, toàn thân mình mẩy đầm mồ hôi.

- Xuống đi, tôi đuổi nó đi rồi! - Shukasa nhìn cô, nói thờ ơ, chính xác hơn là đang mĩa mai sự nhát gan của nàng.

- Thật không? - Yui hỏi vặc lại.

- Ừ.

Nghe vậy, cô cảm thấy an tâm hơn một chút, từ từ tuột xuống. Cô nhắm mắt, huyết sáo làm như chẳng có gì với anh hùng che giấu sự nhát gan trẻ con của cô lúc này, đồng thời cũng là lòng tự trọng của một Boss đối với người kia.

Có vẻ như con hoảng loạn do yếu bóng vía của Yui đã làm cô quên đi một điều quan trọng...

- Á... - Yui bỗng cảm thấy nhức nhối ở mu bàn chân. Cô run run rồi khụy xuống. Cẩn rằng chịu đựng, tay cô vô thức sờ xuống chỗ đau.

- Miyamoto! - Nhìn thấy cô như vậy, Shukasa thật lo lắng và hơi hoảng sợ chạy lại. Hết nhìn cô, anh chuyển hướng mắt xuống mu bàn chân trắng nõn và đang thâm quầng lên xung quanh hai dấu chấm đỏ.

- Hình như...tôi...bị rấn cắn... - Yui nhắm mắt, môi hơi tái nhợt. Cô ngước đầu lên nhìn anh, nói.

- Trời ạ, ít ra cô phải nhận thấy từ lúc bị cắn chứ! Nếu như cô vận động mạnh sau khi bị cắn thì chất độc sẽ nhanh chóng tràn vào khắp cơ thể. Nếu là loài rắn độc thì bây giờ cô đã quy tiên rồi cũng nên. May đó chỉ là một con Yamakagashi*** nên không nguy hiểm lắm, nhưng cũng dễ mất mạng như chơi... - Shukasa vừa nói liền thoáng vừa tháo chiếc giày thun trên ba lô anh, buộc chặt ở mắt cá chân. Anh lấy một chai nước khác trong cặp, rửa sạch nọc độc trên chân cô.

- Hoá ra anh vẫn còn nước! Thế mà không nói sớm báo hại tôi thành ra thế này! – Yui tức giận, cô nói bằng thái độ mà bình thường vẫn dùng để khời đầu các cuộc cãi vã với anh. Nhưng chẳng như những lúc đó, Shukasa lại hét lên và điều đó làm cô nhận thấy sự hốt hoảng ẩn chứa trong lời nói đó.

- Chuyện đó để sau rồi hãy nói! Cô có thứ gì đó nhọn, sắc không?

Dường như Yui đã bị yếu thế trước sự hùng hổ của Shukasa, cô chỉ chom chớp mắt, đáp lại âm ừ:

- À...tôi có con dao gấp...dùng để gọt hoa quả...

- Có thể mà nói cũng không xong! – Giọng anh vẫn vậy, thái độ vẫn vậy và cả tốc độ hành động cũng chẳng có gì thay đổi. Anh nhanh chóng lục hết toàn bộ ba lô của cô để tìm chiếc dao nhỏ đặt trong ngăn kéo. – Chịu đau chút nhé!

Shukasa mở lưỡi dao ra, đưa đến bàn chân cô, rạch nhẹ vết cắn thành hình chữ thập, làm cho máu rỉ ra qua vết rạch.

- Ai...Anh làm gì thế? – Yui giật mình, thốt lên tiếng đau, hỏi vặn lại Shukasa.

- Ôn ào quá! Cô không biết các bước sơ cứu khi bị rấn cắn sao? Phải làm thế này để miệng vết cắn mở rộng cho nọc độc tiết ra khỏi máu. Để nhanh hơn thì phải hút nọc độc.

- Hút?

- Như thế này! – Shukasa đỡ chân cô lên, ghé môi lại gần rồi ngậm lên vết thương anh vừa mới rạch. Anh cố hút hết lượng chất độc đang làm cho bàn chân Yui nhức nhối. Được một lúc, anh ngừng lại rồi nhổ vào bụi cây ven đường mòn, sau đó tiếp tục công việc sơ cứu.

Chưa nói gì đến Yui, cô gái đã lớn tiếng suốt từ nãy đến giờ lúc này lại im thin thít. Cô chẳng nói gì, chỉ lặng yên nhìn lên anh. Lại nữa rồi! Tim cô lại đập rộn ràng, đập liên hồi mà cô có cảm tưởng như trái tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Có vẻ như anh chính là nguyên nhân của căn bệnh về tim từ lúc cô gặp anh. Chỉ khi ở bên anh, tim cô mới như thế. Cô quan sát từng hành động, từng cử chỉ của anh. Mặt cô đỏ phừng phừng, vẫn là cái khuôn mặt cô dành cho anh vào đêm dạ tiệc hôm trước. Kết thúc công việc sơ cứu, Shukasa soạn lại toàn bộ đồ đạc của hai người đang vương vãi trên mặt đất. Xong xuôi, anh quý xuống, hai tay đặt ra sau, hướng lưng về phía Yui.

- Há? – Cô nhìn anh với một chút ngạc nhiên.

- Há cái gì? Leo lên đi, tôi công. – Shukasa, với một khuôn mặt hiển nhiên, anh đáp lại sự thắc mắc của nàng.

- Cái gì?

- Cô bị gì thế? Dù tôi đã sơ cứu, nhưng trong máu cô vẫn đang có một phần chất độc đấy. Ai bảo cô vận động mạnh làm gì? Cô mà đi bộ thì chất độc sẽ tái phát và gây nguy hiểm tới tính mạng.

- Nhưng mà...

- Đừng nhưng nhị nữa! Nhanh...

Sự cương quyết của Shukasa làm Yui bối rối. Cô ngoan ngoãn như một đứa bé trèo lên lưng anh, vòng hai tay qua cổ.

Lưng anh thật rộng mà cũng thật ấm áp. Yui chẳng hề biết mọi thứ bên ngoài, bởi cô chỉ nhìn một mình anh. Cô nhìn gương mặt quan tâm lo lắng, nhìn từng biểu hiện, từng cử chỉ, từng hơi thở của chủ nhân tấm lưng đang sưởi ấm cô. Cô chăm chú như thể muốn khắc sâu vào đầu hình bóng của anh lúc này, quyết tâm thấu hết cảm giác mà trái tim và cảm xúc cô đang tạo ra.

Sau vài phút im lặng, anh cất tiếng hỏi:

- Bộ cô sợ rấn lắm hả?

- Ừ thì... - Yui trả lời qua loa xong chuyện, né tránh câu hỏi.

- Ngoài ra cô còn sợ cái gì nữa không?

- Tại sao tôi phải nói cho anh hả?

- Tại vì tôi là ân nhân của cô chứ sao? Không có tôi thì cô đã được về gặp ông bà tổ tiên rồi! Trả lời đi nào!

- Ngoài rần ra, tôi còn sợ mấy thứ côn trùng nhiều chân, mấy loài động vật sống hoang dã trong rừng, mấy con vật khổng lồ như trâu, bò... chưa kể đến chuột và cả ... ma nữa.

- Hơ... - Nghe cô kể sơ sơ vậy, từ trán anh đã chảy ra mấy dòng mồ hôi. Anh hỏi lại – Thế cô không sợ cái gì?

- Tôi không sợ loài động vật nguy hiểm nhất!

- Loài gì? – Anh tò mò. Cả hai đều ở trong không khí căng thẳng tốt độ và sợ hãi. Yui mở miệng:

- Loài...

- Ủ?

- Loài người!

Anh ngạc nhiên. Cả hai người tiếp tục cuộc trò chuyện đầy căng thẳng nhưng cũng không kém phần vui vẻ. Họ biến mất ở cuối chân trời.

Chú thích:

*Yalee: Một từ dùng để biểu cảm thái độ nản hoặc là đành vậy, nghĩa kiểu như "Trời ạ" chứ mình không rõ nghĩa cụ thể lắm!

**Ippon: Một đòn vật ngã đối thủ trong Judo. Còn cụ thể thì các bạn cứ hỏi anh “Giáo sư biết tuốt Gu Gô” nhé.

***Yamakagashi: Một loài rắn Nhật bản, phổ biến ở Đông Nam Á, nọc độc rất nhẹ, đã từng được cho là vô hại nhưng lại xảy ra trường hợp tử vong do loài rắn này.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nói Lời Tạm Biệt

“Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Hanagato trở thành bạn trai của Yui ư? Chẳng có chuyện mình để cho bất cứ ai làm tổn thương cô ấy đâu!”

Đứng quan sát Yui và Shukasa suốt này giờ cùng những chuyển biến trong suy nghĩ và tình cảm, Mika nghĩ thầm. Dù chỉ nhìn lén qua bụi cây nhưng sự nhạy bén và hơn mười năm làm bạn với Yui đã cho phép cô thấu hiểu được rằng trái tim bạn mình đang dần dần thuộc về Shukasa. Vì năm xưa, cô đã hứa với Toyama, rằng cô sẽ làm vui bớt nỗi đau lòng bởi quá khứ hải hùng đã ràng buộc Yui. Cảm ơn thời gian tạm thời xoá nhoà những nỗi đau đó, nhưng Mika hiểu rằng, Shukasa có thể khơi dậy và làm cho Yui càng thêm đau đớn, hơn cả năm xưa gia đình và xã hội đã đối xử với cô. Cô nhìn chăm chăm, miệng bậm lại, lông mày nhướn lên. Khuôn mặt này đã làm cho Akito có một chút ngạc nhiên và khó hiểu.

- Cô đang suy nghĩ gì vậy? – Sau thời gian im lặng, anh lên tiếng. Điều đó làm cho Mika giật mình.

- Anh...Anh theo tôi từ khi nào? – Cô quay phắt lại, ngạc nhiên hỏi.

- Tôi đã theo cô từ lúc đầu rồi.

- Để làm gì? – Im lặng một lúc, Mika rút ra điều thuốc. Cô châm lửa, hít một hơi thật sâu.

Nhìn cái bộ dạng đó, Akito có một chút khó chịu. Anh cũng chẳng hiểu tại sao nhưng anh hoàn toàn không muốn nhìn Mika như vậy. Mới tối hôm qua thôi, anh còn ngắm cô và mỉm cười cơ mà!

- Không có gì. Tôi chỉ muốn...hỏi cô về việc vừa rồi thôi. Cái gì mà chuyện Shukasa từng làm cho Miyamoto ấy.

- À...Anh chỉ là người ngoài, chẳng cần quan tâm đâu! – Mika phà ra một luồng khói trắng, mắt vẫn nửa nhắm nửa mở, mặt vô cảm xúc trả lời.

Akito gần như chẳng chịu được nữa. Anh nhăn nhó, lên tiếng chỉ trích:

- Tại sao thế nhỉ? Tại sao cô cứ cố tạo ra khoảng cách giữa chúng ta? Cô không thể sống thật với cảm xúc của mình hay sao?

- Lí do hả? Đơn giản thôi! Vì chúng ta quá khác nhau. Anh thì ham vui, nói nhiều, tính tình vui vẻ, khoái mấy chuyện hài hước. Còn tôi thì thích sự bình yên, vô biên cảm xúc. Anh là ngọn lửa ấm áp, tôi là tảng băng lạnh giá. – Mika có vẻ như chẳng hề cảm thấy bối rối trước câu hỏi bất ngờ của Akito mà

trả lời, một câu trả lời ngoài sức tưởng tượng của Akito.

Cô ném điều thuốc đã tàn xuống đất, gờ chân ra dẫm mạnh dập tắt ngọn lửa. Mặt lạnh lùng, toan bỏ đi. Anh giờ tay nắm chặt cổ tay cô:

- Cô... cô đứng lại đó cho tôi!

Cảm thấy bất ngờ, Mika giật mình. Khi cô quay lại giật tay mình thoát khỏi Akito, một chiếc rễ cây nổi đã ngáng chân cô. Mika ngã nhào xuống đất kéo theo cả anh.

Chuyện gì thế này? Cô nằm dưới, anh nằm trên. Ngay dưới mặt đất trên ngọn núi, tại một nơi tĩnh lặng, không một ai, hai người họ mắt chạm mắt.

Mika cảm thấy thật ám áp ở đôi môi giá băng của mình. Cô đang hôn anh ấy...

Họ nhìn nhau. Tuy đang hôn một cách bị động và dường như là một tai nạn, nhưng cái khoảnh khắc này gây ra cho Mika một cảm giác thật kì lạ. Cô vừa thấy thích, lại vừa thấy khó chịu.

Sự ám áp và nồng nàn đã làm cho cô như muốn nhắm mắt, lịm đi trong lòng anh. Khi mắt cô lim dim, mờ mờ nhắm lại thì bản tính băng giá bấy lâu nay đã đánh thức cô. Mika giật mình, cô nhướn lông mày, xô Akito ra để thoát khỏi vòng tay ám áp của anh. Cô bật dậy, mím chặt môi, xoay lưng bỏ chạy, đôi mắt gần như sắp khóc.

“Nụ hôn đầu của mình là thế này sao?” – Mika ngồi im lặng gần dưới một bóng cây, rung rung nước mắt. Cứ một lúc, cô lại đưa ngón tay mình lên sờ môi, niềng lăm bầm. Tuy cả hai đều ở thế bị động, nhưng Mika lại không hề cảm thấy khó chịu, mà là một cái gì đó ám áp và nồng nàn. Vừa thấy bức, lại vừa thấy thích. Bức vì nụ hôn đầu của cô không phải là do cô tự nguyện trao cho người kia mà là một tai nạn. Thích vì cái cảm giác dễ chịu từ nụ hôn của anh khiến cho tim cô đập mạnh và hạnh phúc.

“Thật đáng ghét!” – Mika gục xuống đầu gối, vòng hai tay ra trước, khóc tím tím. Chưa bao giờ cô khóc nhiều như thế này, mà lí do lại là một đứa con trai.

Dưới tán cây đằng kia, Akito cũng ngồi bần thần ở đó. Đầu anh gục xuống, mắt hẩn sức sống, mái tóc xoã ra tỏ vẻ khó xử. Anh mắt buồn, xa xăm và đầy những tâm sự sâu sắc. Khác với những giọt nước mắt từ tâm hồn yếu đuối của Mika, anh chẳng khóc mà cũng chẳng vui, chỉ biểu lộ ra dòng cảm xúc thật khó đoán. Mặt anh đỏ ửng lên, nóng bừng bừng. Cứ nghĩ đến khoảnh khắc ấy là tim anh lại đập liên hồi. Chốc chốc, anh đưa tay lên bịt miệng, rồi nắm bàn tay thật chặt ở phần ngực trái. Anh như cố gắng để làm cho những âm thanh vang lên từ trái tim mình ngừng lại, để làm cô đọng các cảm xúc cứ liên hồi hiện ra trên vẻ mặt.

“Mình đã... mình đã làm gì thế này? Toudo... mình... mình đã h... hôn Toudo sao?” – Các câu hỏi cứ tiếp tục được đặt ra trong tâm trí rối bời của Akito. Anh không thể chấp nhận nó.

- Trời ơi! Sao chân em lại sưng tấy lên thế này? – Giáo viên phòng y tế trường Stars 1 Hayashi hoảng hốt khi nhìn vết thâm trên mu bàn chân trái Yui. Cô quỳ xuống, xem xét thật kĩ ở chỗ cắn của học trò.

Yui chưa kịp lên tiếng thì đã bị Shukasa cướp lời:

- Cô ấy bị rắn cắn ạ.

- Em đã sơ cứu cho bạn chưa?

- Dạ rồi ạ! Em làm như những gì cô chỉ em hôm nọ ấy!

- Em biết đó là loài rắn gì không hả Hanagato?

- Một con Yamakagashi, nếu em không nhầm.

- Lạ quá! – Hayashi ngoảnh mặt lại, hỏi với vẻ thắc mắc – Độc tố của loài Yamakagashi không cao, em đã sơ cứu đúng cách. Vậy thì tại sao bàn chân của Miyamoto lại sưng lên như thế này được?

Yui cúi gầm mặt xuống, tỏ vẻ xấu hổ. Cũng phải vài giây sau Shukasa mới trả lời:

- Do bị bất ngờ nên Miyamoto đã vận động mạnh cô ạ!

- Ngốc quá!

Bị giáo viên khiển trách, Yui im lặng chẳng nói gì, chỉ biểu lộ ra một chút dỗi hờn và hối lỗi. Có cảm tưởng như cô đang bị Shukasa và Hayashi cho là một đứa con nít.

- Cảm ơn Hanagato đi Miyamoto. Nhờ có bạn nên em mới thoát chết đó. Giờ chỉ cần em hạn chế vận động và chịu khó nghỉ ngơi là được rồi!

- Sao ạ? Hiếm khi mới được đi dã ngoại thế này mà!

- Khoảng 12 tiếng thôi. Đến ngày mai là em lại tiếp tục được chơi đùa cùng các bạn!

Yui xịu cả mặt. Thấy bảo hôm nay có cả loạt hoạt động thể thao, vui chơi giải trí mà phải trói chân ở trong cái phòng y tế chán ngắt này sao?

- Hehe...

Shukasa cười tỏ vẻ khoái chí hòng chế giễu cô bạn Miyamoto. Nghe thấy tiếng khúc khích đó, Yui ngoảnh mặt lờm anh, nhưng những gì anh đáp lại chỉ là một cái lè lưỡi.

- Nếu như em đã muốn vậy thì cô có cách! – Hayashi đập hai tay vào nhau, nói. Cô quay mặt lại phía Shukasa – Hanagato này, giúp thì hãy giúp cho trót. Trong phòng y tế có một chiếc xe lăn. Nhiệm vụ của em là ở bên cạnh Miyamoto, đẩy xe cho bạn. Đằng nào cô bé cũng là hội trưởng, cần phải thúc quân học sinh chứ?

- Sao ạ? – Shukasa ngưng hẳn cái thái độ trêu chọc, mặt bĩu xịu.

- Được đó cô ạ! Để cho Hanagato làm cái chân của em nha!

- Thống nhất vậy đi!

Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của Yui vang lên, kéo theo sự chú ý của mọi người.

- Haru hả? Có chuyện gì vậy? – Yui trượt màn hình, đưa lên tai nghe. Vô tình cô chạm vào phím loa ngoài.

“Yui...Cậu... đến đây được không?” – Đầu máy bên kia xuất hiện giọng nói yếu ớt của Haru.

- Haru! Cậu sao vậy? Có chuyện gì thế? – Nhận thấy nó, Yui hốt hoảng, hét lên thăm hỏi.

“Tớ...mệt quá! Đầu óc...quay cuồng, khó chịu...Hình như...tim tớ...còn đau hơn cả đầu nữa!”

- Tim? Mà cậu đang ở đâu?

“Trạm...dừng chân...số bốn...Nhanh...”

- Sao?

- Cô thì không đi được, tôi phải kè kè bên cô. Chẳng biết nhờ ai đây! A! Để tôi hỏi Kuro xem sao. Có vẻ hai người quen biết nhau mà! – Shukasa trả lời vọng vào điện thoại.

“Không! Kuro thì không được! Không thể được!” – Haru hét toáng lên, làm cả lũ giật mình – “Nhanh lên đi...Yui...”

“Píp” – Tiếng đầu bên kia tắt. Yui cố gọi tên mấy lần mà chẳng xong. Cuối cùng đích thân cô Hayashi chạy đi tìm nhỏ.

Bên đường mòn, Haru nằm im, dựa người vào thân cây. Khuôn mặt xanh xao, hốc hác, từng giọt mồ hôi chảy xuống. Cô lẩm bầm: “Tốt lắm, Haruka! Mày làm tốt lắm! Mày...đã làm đúng...”

Cô nhớ lại những gì xảy ra nửa tiếng trước, khi mà Kuro đưa ra lời đề nghị nói lại với cô.

“Vậy bây giờ...chúng ta có thể bắt đầu lại được không? Coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà cùng nhau cười nói vui vẻ...”

Sau hồi im lặng, Haru đã ngưng được nước mắt. Cô cứng rắn trả lời:

“Chúng ta...không thể được nữa rồi!”

Kuro giật mình. Anh bật dậy, nhìn thẳng vào con mắt đen láy của Haru, vặc lại:

“Tại sao? Tại sao chúng ta lại không thể?”

“Anh không hiểu à?” – Haru hét lên – “Anh bảo coi như chưa từng xảy ra mà bắt đầu lại thì có nghĩa anh buộc em quên đi những gì anh đã từng đối xử với em sao? Không thể đâu Kuro à! Cho dù anh có xin lỗi em vì đã hiểu lầm em, thì em cũng trả lời như vậy thôi! Một khi anh đã làm mất lòng tin của em như vậy thì có nghĩa là anh đã chủ động chấm dứt mối quan hệ của chúng ta. Em không còn niềm tin để một lần nữa trao cho anh tình cảm của em hay nhận tình cảm từ anh. Anh đã phá hủy mọi cảm xúc của em thật dễ dàng rồi giờ đây quay lại hay sao? Anh...không làm được đâu!”

Hồi tưởng cho đến lúc khuôn mặt buồn bã và hối hận của Kuro hiện lên, Haru mấp máy môi, bởi cô không còn sức để thốt lên thành tiếng:

“Tạm biệt, mối tình đầu của em, Kuro...”

Cô lịm đi trong những tia nắng ấm áp cuối cùng của mùa hè tuổi mười bảy.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chương 20 X

Bóng hai người dần dần hiện rõ ở sau rặng cây. Haru đang ngất lịm đi trên tấm lưng của giáo viên Hayashi. Cô gục lên vai, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thấy cô, Yui hét lên, bao lo lắng này giờ thốt thành tiếng:

“Haru!” – Yui vươn người về phía trước, toan chạy lại chỗ người bạn mà quên mất rằng mình đang bị thương.

“Này Miyamoto!” – Shukasa kịp giữ lấy cô khi bàn chân được băng tạm thời chưa kịp đặt xuống đất – “Ngồi yên!”

Shukasa đẩy chiếc xe lăn về phía cô Hayashi đang ướt đầm mồ hôi cổ Haru bước từng bước nặng trĩu dầu cho Yui cứ cố hét lên là đẩy nhanh, nhanh nữa.

Trong phòng y tế, cô Hayashi đặt Haru xuống giường nhẹ nhàng, vén chăn cho cô ấy.

“Cô Hayashi! Haru có sao không ạ?” – Yui sốt sắng hỏi thăm người bạn đang mồ hôi đầm đìa, thở từng hơi nặng nhọc trên chiếc giường phủ ga trắng.

“Okawa không sao. Em ấy chỉ bị say nắng nhẹ thôi. Nằm nghỉ một chút là sẽ đỡ ngay!” – Hayashi xả nước, thấm ướt chiếc khăn màn trùm trán cho Haru. Cô nhẹ nhàng trả lời, khác hẳn với thái độ của Yui lúc bấy giờ.

Cô y tá mở cánh cửa kính của chiếc kệ đặt ở sát mép tường và lấy lọ vitamin dạng nén ra. Cô mở miệng Haru, thả hai viên thuốc rồi đổ nước lọc vào. Hayashi làm tất cả một cách nhẹ nhàng và chu đáo thiết yếu đối với một người phụ nữ ngành y. Nhìn học sinh uống thuốc xong, cô cất chiếc lọ về đúng chỗ cũ.

Một lát sau, khi thuốc đã ngấm, Haru hạ nhiệt, mồ hôi chảy ít hơn.

Cô khẽ mở mắt. Nhưng những hình ảnh mà cô thấy thật mờ nhạt và nhoè nhoẹt. Chỉ một lát sau, Yui với nét mặt lo lắng đã hiện rõ dần. Toàn thân mệt mỏi, môi của Haru khẽ mấp máy gọi bạn:

“Yu...Yui...” – Cánh tay phải run run giờ lên, chờ cái nắm tay của người kia.

“Tớ đây...Cậu không phải lo gì nữa. Cứ yên tâm mà nhắm mắt. À không...ý tớ là chợp mắt...” – Yui nhanh chóng đỡ lấy bàn tay búp măng nhỏ nhắn của Haru. Còn cô nghe vậy thì mỉm cười rồi ngủ tiếp.

“Lại nữa!” – Shukasa nhướn lông mày tự nói thầm trong lòng – “Cô ta lại gọi Miyamoto là Yui lần nữa. Lúc ở trong rừng, trong cuộc điện thoại và cả bây giờ, những gì Okawa nói đều là Yui. Nhưng...Yui là ai? Đây là cái tên giả mà Miyamoto dùng khi gặp mình lần đầu ở Terari. Mà khoan, hình như không phải là lần đầu. Mình chắc chắn mình đã từng nghe qua cái tên này, Satake Yui. Hơn nữa...”

Lắm bầm máy hời, trong đầu Shukasa hiện lên cảnh khi Haru bối rối vì việc nhầm lẫn xưng hô, khi Haru gọi điện thoại khẩn khoản kêu Yui đến, khi Yui gặp anh và việc lưu số điện thoại trong danh bạ, với cả khi Yui nói Satake Yui chỉ là cái tên giả mà cô ấy dùng cũng như nguyên nhân không nói rõ lý do. Trong đầu anh hàng loạt nghi vấn về người con gái giống cô ấy như đúc đang ở ngay trước mắt.

Tuy nhiên, cái đầu biếng suy nghĩ của Shukasa đã nhanh chóng bỏ cuộc chỉ trong chớp lát.

“Tớ về rồi đây...” – Một giọng nói yếu đuối, khàn khàn, kém sức sống vang lên ngay sau lưng Yui. Cô nhanh chóng quay đầu lại.

Mika đứng đó như một cái xác không hồn. Chẳng biết có phải do tâm trạng tiêu cực hay không mà cô trở nên còm cõi, tiêu tụy. Nửa phần trên dựa vào tường, hai chân khụy xuống, cánh tay đung đưa giống hệt Zombie. Cặp mắt sưng húp lên, đỏ ngầu, môi khô và nứt nẻ, há ra để lộ hàm răng trắng đều. Cái ngoại hình này lần đầu tiên xuất hiện trước Yui và không thể làm cô không bàng hoàng.

“Ôi trời!” – Cô giật bản mình, la toáng lên. Theo phản xạ, Yui toan chạy đến nhưng một lần nữa nhờ Shukasa nên cô mới phải xoay bánh xe đi một cách khó chịu. Vừa đi, cô vừa luôn miệng – “Chao ôi! Có đúng là Toudo Mika không đây? Cậu đã làm gì mà trở thành bộ xương di động như thế này? Mắt lại còn sưng húp thế kia? Cậu khóc à? Cánh tay phải đặc lực của Boss Stars 2 mà cũng biết khóc sao trời?”

Yui đỡ bạn, đồng thời Mika ngã nhào vào lòng Yui do mất đà và nằm im chẳng nói chẳng rằng.

Từ thái độ ngạc nhiên, sững sốt và có chút treu ghẹo, Yui đã chuyển sang thái độ lo lắng. Hơn mười năm nay, chưa bao giờ cô thấy Mika khóc hay tiêu tụy như thế này. Tất cả những gì cô thấy ở Mika là một cá tính mạnh mẽ, trái tim lạc quan và có chút nhạy cảm. Nhưng lúc này, thật sự cô khó có thể

hiểu hết tâm sự của bạn.

“Không phải cậu đi cùng Manabu à? Hay chính anh ta là nguyên nhân làm cậu khóc?” – Yui nhướn mày thắc mắc.

Nghe vậy, Mika chợt giật mình. Cặp mắt đỏ hoe do cố nín nước mắt bây giờ lại rung rung khi Yui gọi chuyện.

“A a a a...” – Cô la toáng lên, càng dúi sâu vào lòng Yui, tay vò áo bạn, y như một đứa trẻ. Còn Yui thì không khỏi ngạc nhiên và lo lắng.

“Xem ra đúng là anh ta rồi! Thế...Manabu đã làm gì cậu hả Mika?” – Yui gãi đầu nhẹ, hỏi bằng một vẻ mặt hơi nản kèm theo tiếng thở dài.

“X...” – Mika nấc một tiếng.

“Hả?”

“Anh ta...X tốt!” – Lại con hét nữa của Mika làm cho căn phòng y tế choáng cả tai.

“X là gì kia?” – Miệng méo mó, lông mày uốn gợn sóng, Yui tỏ vẻ thắc mắc.

Mika ngẩng đầu dậy, mặt giận dỗi xen một chút tức giận. Im lặng một chốc, nước mắt cạn sạch, cô đứng dậy, phui bụi, xoay lưng, hai tay bỏ vào trong túi quần:

“Nói với cậu chán chết!”

“Này!”

Nhìn thấy Mika đi khuất bóng, Yui vẫn đang còn khó hiểu và lo lắng, chưa kể còn bị tích tụ một chút stress khi bị bạn “bơ”. Nơi giải toả tốt nhất là người đang đứng cạnh cô lúc này, Hanagato Shukasa.

“Đầu chôm chôm!”

“Cô vẫn gọi tôi bằng cái tên đó hả?” – Anh nhăn nhó tỏ vẻ bực bội.

“Bạn anh làm gì bạn tôi thế hả?”

“Chúa mới biết!”

“Thế còn X là gì?”

“Cô tự mà nghĩ!”

Shukasa cười đều trên sự ngây ngô của nàng. Anh nhếch mép một cái, hồng xỏ xiên, chế giễu Yui. Tất nhiên, cô cực kì bực bội và chỉ muốn cho hắn một phát.

“Ái chà!” – Cô cũng cười gian – “Xem ra anh chẳng biết gì rồi nên mới thẹn đúng không? Vì vậy nên mới nói tôi tự suy nghĩ, nhỉ?”

Lời nói của cô như một mũi tên đâm thẳng vào giữa lưng của Shukasa. Anh khựng lại, mắt đờ đờ sát khí.

“Cái gì hả?”

“Tôi bảo là anh không biết!” – Cô giả ngơ.

“Xin lỗi đi. Tôi mà không biết á?”

“Biết thì nói đi xem nào!”

Nhận thấy sự vui mừng hiện rõ trên từng nét mặt của Yui, anh đã nhận ra cái khích trong lời nói và cả biểu cảm. Shukasa liền bình tĩnh trở lại, người đứng thẳng, hai tay vòng vào nhau.

“Cô muốn biết thật chứ?”

“Phải.”

“X...là Kiss...” – Shukasa cười nhẹ, mắt khẽ liếc về cô.

“Kiss...Ý anh là hôn á?” – Cô hỏi lại, giọng nói có tăng tần suất thêm một chút.

“Cô giỏi tiếng Anh lắm mà...”

“Nhưng hôn là như thế nào?”

Bằng một vẻ mặt ngây thơ, cô hỏi lại. Chính câu hỏi đó làm cho anh hỏi đỏ mặt và thoáng qua một ý nghĩ.

“Nhắm mắt lại... Và tôi sẽ cho cô biết thế nào là hôn...”

Anh nói hơi nhỏ, nhưng cũng khá nghiêm túc.

Yui nghe lời anh, mắt hơi lim dim rồi nhắm hẳn lại.

Nhìn mặt cô như vậy, anh khôn thể thoát khỏi sự quyến rũ mạnh mẽ ở cô.

Shukasa quỳ xuống đất, hai tay đặt lên ghế, đưa mặt lại gần môi cô, mắt anh khẽ nhắm lại...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cô Là Ai?

“Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...”

Trái tim của Yui đập rất mạnh và liên hồi. Có một cái gì đó làm cho mắt cô cứ chom chớp.

Nó chẳng nhắm được như khi ngủ, không động đậy và không thấy được gì mà lại rung lên, hai mí mắt khi thì định mở ra khi thì nhắm tịt lại. Yui không cho phép mình mở mắt vào lúc này.

Trong khi môi của Shukasa còn chưa chạm đến cô, cô đã có cảm giác thật rộn ràng, hồi hộp nhưng có một chút không muốn. Trái tim càng lúc càng đập mạnh, tạo áp lực cho cô và chỉ chực nhảy vọt ra ngoài. Hơi thở của cả hai người đã hoà làm một.

Đến khi khoảng cách giữa đôi môi họ gần như không đáng kể, Yui nhướn lông mày, mắt nhắm tịt lại, môi thu vào trong hết cỡ.

“Hơ...” – Shukasa kịp nhận ra điều đó. Anh dừng lại, mở mắt ra nhìn Yui đang cố né tránh nụ hôn của anh một cách tuyệt đối.

Yui là trường hợp đầu tiên chối bỏ đôi môi anh, cưỡng lại sức quyến rũ của anh.

“Không sao...” – Shukasa cười nhẹ, khuôn mặt bình thản như mặt nước không gợn sóng – “Cô không việc gì phải sợ, hãy nhắm mắt và cảm nhận được hương vị ngọt ngào của nụ hôn.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh, đối diện với anh với một khoảng cách rất gần. Ánh mắt sâu thẳm, đen láy với đôi hàng mi dài, cong và đôi môi mỏng đang cười tạo ra một sức hấp dẫn mà Yui không thể cưỡng lại, cũng như bướm muốn có hoa, chim muốn có tổ. Cô nhắm mắt lại thật từ từ, má vẫn đỏ ửng, tim vẫn đập mạnh, đôi bàn tay vô chặc gấu áo cô này giờ đã chịu thả lỏng ra để đón nhận nụ hôn từ anh.

Anh đưa môi lại gần cô, mắt hai người lim dim...

Yui nhắm hẳn lại, môi bót run, cô vươn cổ ra phía trước.

Bây giờ, không chỉ mình anh, cả hai đều chủ động...

“Yui à... Lấy hộ tó cốc nước...” – Cái không khí lãng mạn ấy làm cho họ quên khuấy mất một bệnh nhân say nắng đang nằm liệt trên giường. Haru dùng hết sức ngồi dậy, người dựa vào tường, tay đưa lên quệt mồ hôi. Cô nói nặng nhọc mà chẳng để ý cảnh gì đang diễn ra trước mắt – “O...”

“Oái!” – Yui, và cả Shukasa cùng giật bắn mình. Họ lóng ngóng tay chân, vung vẩy mọi thứ rồi mới quay sang chỗ Haru đang mở miệng ngạc nhiên, cùng đưa tay lên gãi đầu – “Hi hi...”

“Tớ đỡ hơn rồi Yu... à không... Rei à!” – Haru cười, chợt nhận ra Shukasa đang đứng cạnh liền lúng túng thay đổi cách xưng hô.

“Chúng tớ/tôi có hôn đâu!” – Họ cùng hét lên. Shukasa lắc đầu lia lịa, còn Yui thì đưa hai tay ra trước xoay mù mịt.

“Hả? Tớ có nói hôn hiếc gì đâu! Tớ bảo là đỡ hơn mà!” – Haru ngạc nhiên, quay sang hỏi vặn lại. Bỗng, đầu Haru hiện lên cảnh Shukasa đang ghé sát mặt vào Yui, mắt nhắm lại, đầu vươn ra, môi hơi hé. Từ vẻ mặt khó hiểu chuyển sang vẻ mặt ranh mãnh, cô cười nhe răng – “Hay là... hai người hôn nhau thật? Còn xưng chúng tớ nữa...”

“V...vớ vẩn!” – Shukasa quay lưng phủ nhận. Hai tay vòng vào nhau, lông mày nhướn lên, miệng méo mó đầu cho khuôn mặt tam giác cứ đồ ừng không ngừng.

“Đừng đó...Tớ với anh ta có chuyện gì đâu...Mà cậu muốn uống nước đúng không...Đề tớ lấy...” – Yui luống cuống, mặt xoay đi cố lờ cái ánh nhìn nghi ngờ sắc sảo của cô bạn Okawa.

“Vậy ạ? Thế sao hai người lại mặt sát mặt như “dzậy” hả?” – Haru cười gian, mắt liếc một cách châm chọc.

“Đ...đâu có...” – Yui xua tay – “Chả là cái xe lăn bị hỏng đoạn thanh dựa nên Hanagato mới sửa giùm tớ thôi...”

“Hả?” – Chấm dứt sự châm chọc, Haru trở nên lo lắng khi nhìn thấy Yui cố đi chuyển một cách khó nhọc trên chiếc xe ấy – “Cậu sao thế Rei?”

Yui nghe vậy liền vô thức nhìn xuống chân mình. Cô tắc lưỡi:

“Rắn cần thôi mà!”

“Rắn? Loài gì?”

“Yamakagashi.” – Shukasa đáp lại thờ ơ sau khi thả phịch cơ thể anh xuống chiếc ghế đặt sát mặt tường.

“Ha ha...” – Haru cười nhạt – “Yamakagashi độc tính đâu có cao. Chưa kể nhìn vết thương là đã thấy nhẹ rồi. Hay cậu cố tình vờ bệnh để được Hanagato chăm sóc đây?”

“Làm gì! Do tớ vận động mạnh thôi mà!” – Yui đỏ mặt đáp lại.

“Oobaka*! Cậu có biết độc tính sẽ lan toả nhanh trong cơ thể nếu như cậu hoạt động mạnh sau khi bị cắn không? Thế ai là người sơ cứu cho cậu?” – Haru giật mình, la toáng lên. Còn Yui, chỉ vì một chuyện mà hôm nay bị trách móc đủ thứ. Hết Shukasa, cô Hayashi, giờ lại là Haru. Chẳng biết nói gì, cô đành ngồi im chịu trận, liếc nhìn Shukasa đang cười thầm khoái chí.

“Là...Hanagato...” – Yui nói nhỏ.

“À há!” – Haru lại nhe răng – “Thế được chàng hôn chân có sướng không nàng? Chắc là chàng đã công nàng về đây nhỉ?”

“Haru!”

Yui đưa cốc nước lọc trên bàn cho Haru, mặt đồ ừng. Từ nãy đến giờ, cô đã trêu chọc Yui không biết bao nhiêu lần và chính Haru đang vui vẻ sau con say nắng, thậm chí cô còn quên bém mắt cả dòng cảm xúc xảy ra hơn ba tiếng trước cho đến khi Yui gọi chuyển.

“Mà Haru này!” – Yui cười – “Có vẻ như cậu am hiểu rất rõ về những gì xảy ra trong rừng. Phân loại rắn, rồi cả biện pháp sơ cứu nữa. Cậu lấy đâu ra vậy?”

“À...” – Cô bắt đầu hồi tưởng, ánh mắt xa xăm – “Hồi trước, tớ bị bố mẹ cấm cung giữ lăm nên ít được ra ngoài chơi, suốt ngày cứ phải ở trong nhà học các nghi lễ truyền thống nên kiến thức vận dụng ngoài thực tế kém lắm, chỉ lấy trên sách vở thôi. Nhưng hồi lớp 7, khi tớ quen với Kuro thì thường xuyên được đi chơi, được anh ấy bày cho biết bao nhiêu thứ nên giờ kho tàng kiến thức của tớ to lắm!”

“Ồ...Haru...” – Yui ngạc nhiên – “Cậu với Otaka đang hẹn hò à? Được ba năm rồi mà sao chẳng ho he gì với bạn bè nhỉ? Bảo sao tớ cứ thắc mắc tại sao giữa hai người lại có nhiều bí mật như thế!”

Yui huych vai Haru cười hờn nhiên, còn cô thì mặt tối sầm. Khuôn mặt cô khựng lại, miệng run run chẳng nói nên lời, ánh mắt mở to ra, hai hàm răng đánh vào nhau ken két.

“Hả?” – Shukasa đang lướt web trên chiếc Smartphone, nghe nhắc đến tên Kuro liền giật mình ngẩng đầu dậy. Anh hỏi - “Này Okawa! Thật sự là cô có quen với Kuro hả? Tôi chơi với hắn hai năm rồi mà chưa nghe kể về cô bao giờ cả. Mà khoan...” – Shukasa nghiêng đầu, bỗng anh chợt giật mình vì nhớ lại cái lúc anh và Kuro đứng trên sân thượng – “Tôi nhớ hồi trước, khi tôi hỏi Kuro về bạn gái hắn vì thấy hắn bí ẩn quá thì hắn chỉ trả lời rằng hắn đã từng quen với một nhóc là mối tình đầu của hắn năm lớp 8, nhưng chỉ quen được dăm tháng là đá bởi nhóc đó lẳng nhăng, quan hệ với nhiều người. Chắc đó không phải là cô đâu nhỉ? Bởi theo tôi biết thì gia tộc Okawa rất gia giáo, đâu thể có hạng người như con nhóc đó được?”

Shukasa cười ngây ngô, vô tư và không biết từng lời nói của anh đang xoáy sâu vào trái tim non nớt của Haru. Mặt cô càng ngày càng tối sầm, nước mắt rưng rưng sắp trào ra. Nhưng trước khi cô khóc, cô đã kip nằm xuống, xoay mặt vào tường, cuộn mình trong tấm chăn mỏng.

“Rei...Hanagato...Tớ muốn ngủ, hai người đi ra ngoài kia có được không?”

“Này...Sao thế Haru? Ít nhất cũng phải kể cho tớ biết quan hệ của cậu với Otaka chứ?” – Yui nhướn mày.

“Cậu đi ra đi...”

“Này!” – Cô lay mạnh vai.

“Cậu đi ra giùm tớ có được không!?” – Haru hét toáng lên, làm cho Yui giật mình và lo lắng.

“Thôi.” – Shukasa bước tới, nắm lấy hai tay cầm chiếc xe lăn của Yui – “Để cho cô ấy ngủ, Miyamoto!”

Anh quay xe, đẩy cô đi, mặc cho cô vẫn ngoảnh đầu lại nhìn bạn một cách lo lắng và bồn chồn không yên.

“Haru! Tớ để món Taiyaki mà cậu thích trên nóc tủ. Khi nào đói thì nhớ ăn nhé!”

“Cảm ơn cậu. Đừng quên chốt cửa...” – Giọng Haru trầm xuống khi nghe Yui nói nhẹ nhàng.

Chờ lúc cánh cửa đóng sập lại, Haru không cần phải kìm nén nữa. Cô có thể khóc được rồi...

Nước mắt rơi xuống lã chã, chan hoà gò má trái rồi thấm ướt chiếc ga giường. Chốc chốc, Haru lại nấc lên một tiếng, cả người run lên, vừa giận lại vừa đau...

“Haru... làm sao thế nhỉ?” – Khuôn mặt vẫn cứ sột ruột, tay trái để dưới cằm, Yui nghiêng đầu thắc mắc.

Nhưng Shukasa vẫn cứ làm ngơ, chẳng thèm để ý tới các thái độ kì lạ của Yui mà vẫn đẩy xe đi trong im lặng.

Yui nổi quạu, mắt lườm anh đang nhìn ngó trước sau, nhưng anh vẫn chẳng thèm để ý.

“Này Hanagato... Hanagato... HANAGATO!!!” – Yui hét lên, lúc bấy giờ anh mới để ý mà ngoảnh xuống với vẻ bất đắc dĩ.

“Cái gì?”

“Anh có nghe tôi nói gì này giờ không hả?”

“Mắc mớ gì mà bảo tôi phải nghe cô?”

“Ồ hay... Anh xem xem... Hết Manabu với Mika, giờ lại là Otake với Haru. Bạn anh sao cứ toàn đụng chạm đến bạn tôi thế hả?”

“Tôi không biết... Thay vào đó... Tôi có một câu hỏi cho cô đây!” – Shukasa nhìn cô chăm chăm.

“Câu hỏi...?”

“Đi đến chỗ nào vắng vẻ cái đã...”

Trong rừng sâu, cách chỗ mọi người đang cắm trại chừng hai trăm mét, không khí yên lặng bất thường.

“Anh... anh muốn hỏi gì?”

Yui có một chút bối rối trước cái nghiêm túc khác thường của Shukasa.

“Cô... Cô là ai?”

Yui sựng cả người, khuôn mặt tỏ rõ sự bối rối...

Hết chương 27

Chú thích:

*Oobaka: Đồ đại ngốc

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nghi Ngờ

“Anh... anh hỏi thế là có ý gì?” – Yui tim đập thình thịch, mặt cháy mồ hôi hột, trong người nồn nao khó tả. Cô thật sự lo lắng về biểu cảm của anh lúc này.

Shukasa nghiêm túc. Lông mày nhíu lại, đẩy xuống; ánh mắt sắc sảo đầy nghi ngờ cùng với khoé môi hơi hạ, chẳng mấy may cười đùa. Càng lúc, anh càng lần áp tinh thần giấu kín mọi chuyện trong lòng cô.

“Ý? Đơn giản, tôi muốn hỏi thực chất cô là ai? Miyamoto Rei hay Satake Yui? Hay cả hai đều chỉ là cái vỏ bọc cho vô số lý lịch giả của cô?” – Anh nhướn mày, miệng nhếch mép hỏi, trong đó có ẩn chứa bao cảm xúc, thắc mắc có, ngạc nhiên có, khinh thường có,... nói đơn giản rằng câu hỏi của anh là cả một nỗi lo lắng trong lòng cô lúc bấy giờ.

“Sata... à không... tôi là Miyamoto Rei...Anh đừng hỏi ngớ ngẩn như thế chứ!” – Yui áp ứng, mặt giả lơ.

“Cô vừa định nói Satake đúng không? Càng nói cô chỉ càng làm tôi hướng mọi nghi vấn lên đầu cô thôi!” – Shukasa tiến tới, dí sát mặt vào cô, khuôn mặt nghiêm túc mỗi lúc một lần áp tinh thần cô. Đã có lúc, Yui còn định nói ra sự thật kia mà...

“Tôi là Miyamoto Rei, anh đừng thắc mắc nữa! Vừa rồi là tôi bị anh gây sức ép nên hơi nhầm lẫn một chút thôi!” – Yui có lấy lại tinh thần và thái độ điềm tĩnh mọi khi để làm biến mất mối nghi ngờ trong mắt Shukasa. Nhưng sự tình xem ra rất khó.

Anh vẫn nghiêm nghị, ánh mắt ẩn sâu bao nghi vấn. Xem chừng Shukasa nhất quyết hỏi cho ra sự thật ở cô gái đang dùng hồ sơ giả kia.

“Cô đừng bảo thủ. Những lúc không có ý thức, Okawa luôn gọi cô là Yui, và chính cô cũng đáp lại như vậy. Cô giải thích thế nào đây?”

Dường như không chịu đựng được nữa, Yui phát cáu lên, bởi giọng của cô cao hơn, gay gắt hơn và quyết liệt hơn:

“Anh lăm chuyện thế? Tôi bảo tôi là Miyamoto Rei! Không phải Satake Yui! Đồ khốn! Tôi đã bảo nhầm rồi mà sao anh lại cứ cố soi mói tôi thế hả? Điền cũng vừa phải thôi chứ? Hay anh cần tôi phải nói rõ lý lịch ra? Tôi là học sinh trung học bình thường chứ có phải tội phạm hay điệp viên CIA đâu mà phải thay đổi họ tên? Ép người quá đáng quá mà!”

Yui tuôn ra một tràng tâm trạng, không còn chỗ dút để Shukasa có thể ngắt lời cô. Mặt cô đỏ bừng, mồ hôi lấm tấm. Nếu như ngày thường còn khoẻ mạnh thì cô đã cho anh mấy chưởng rồi. Nhưng không hiểu sao... cô không muốn bao công sức sơ cứu của Shukasa đổ sông đổ biển nên vẫn cố nhịn một chút để yên vị trên chiếc xe lăn. Nhưng anh ta vẫn cứ tiếp tục làm khó cô:

“Ừ rồi! Tên cô là gì? Bố mẹ? Nghề nghiệp của họ? Quê quán?”

Không ngờ anh ta hỏi lại thật, nên mấy giây đầu Yui hơi lúng túng. Nhưng cảm ơn trời vì khi nhận được giấy tờ giả cô đã có kiên nhẫn đọc lại hết. Bởi vậy, câu trả lời của cô thật hoàn hảo không kẽ hở:

“Tôi là Miyamoto Rei, anh biết rồi đấy! Tôi sinh lúc năm giờ hai mươi phút ngày 15 – 11 – 1995 tại bệnh viện Keio. Ba tôi là Miyamoto Hajime, hiện đang là trưởng phòng kinh doanh của công ty khai thác Fuji thuộc quản lý của tập đoàn tài chính Satake. Mẹ tôi là Miyamoto Reiko, nhân viên cùng phòng của ba tôi. Sao hả? Vừa lòng anh chưa?”

Mắt Shukasa nheo lại, nhìn chăm chăm vào cặp đồng tử của Yui, vẫn nghi ngờ cô dù chỉ còn một chút:

“Thật sự... cô là Miyamoto...?”

“Chứ còn gì nữa? Tôi có làm việc gì nghiêm trọng đâu mà phải dùng hồ sơ giả!”

“Vậy à? Xin lỗi nhé!”

Shukasa nhắm mắt, cố hạ sự nghi ngờ ăm ắp trong lòng xuống. Anh nhíu lông mày, bấm môi lại, thi thoảng đánh răng vào nhau ken két.

Anh dứt hai tay vào túi quần, quay lưng bỏ đi sau khi nói một lời xin lỗi, dấu cho sự nghi hoặc vẫn quanh quẩn trong đầu anh.

Yui vừa chải rửa, lại vừa làm các động tác đòi đánh đấm mà quên mất rằng nếu chẳng có Shukasa, cô không thể di chuyển được trên con đường mòn gồ ghề sỏi đá này. Vậy nên chẳng còn cách gì hơn ngoài chuyện cầu cứu đến cô bạn Mika.

“Cháu chào bác! Bác vẫn khoẻ chứ ạ?” – Shukasa lời máy điện thoại ra, quay số rồi đưa lên tai. Sau hai hồi chuông, đầu bên kia nhấc máy.

Chủ tịch Oga, nhà tài trợ cho chuyến đi lần này, đang ngồi xem một chòng hồ sơ sổ sách thì nhận được điện thoại. Ông nhấc máy lên, đáp:

“Cháu là...?” – Chủ tịch khá ngạc nhiên về giọng nói trẻ măng của đầu bên kia, khác hẳn so với các nhân viên trưởng thành của ông.

“Hanagato Shukasa ạ, đang là Hội trưởng hội học sinh của trường cấp 3 Stars 1 đó bác. Bố cháu là chủ tịch Hanagato Junkasa, chắc bác đã nghe...” – Shukasa đáp lại lễ phép, không giống ngôn từ mà anh dùng để giao tiếp với bạn bè và phái nữ trừ một người.

“À...Ra là con của chủ tịch Hanagato. Thế cháu gọi có chuyện gì thế? Không phải cháu đang ở trên đảo Ogano sao?” – Chủ tịch cười xòa vì đã nhận ra cậu nhóc Shukasa năm xưa có đến nhà ông dự tiệc một lần. Ngay sau đó, ông chuyển sang thái độ thắc mắc. Shukasa vẫn lễ phép:

“Dạ không...Cháu có chút chuyện muốn hỏi thôi...Bác có biết...Miyamoto Rei không?”

Chủ tịch Oga im lặng. Ông không bắt ngờ, đơn giản chỉ muốn tìm hiểu nguyên nhân. Sự im lặng của ông có đem lại cho Shukasa một chút lo lắng, rằng phải chăng câu anh hỏi có gì không đúng.

Ngay khi anh định cất tiếng hỏi nguyên nhân thì chủ tịch đã đáp lại anh bằng một nụ cười cảm

“À không... Có chút chuyện... Miyamoto... tất nhiên là ta biết. Con bé, hội trưởng trường cấp ba Stars 2 do ta là chủ tịch mà. Nó cũng đang ở đó đấy... Có vấn đề gì với nó sao? Ta thấy nó thật ngoan, hiền, thông minh mà lại xinh đẹp nữa. Cháu thích nó à?” – Giọng ông nhẹ nhàng đáp lại.

“Đâu có ạ!” – Anh hơi lúng túng trước câu hỏi bất ngờ của chủ tịch, vội vàng phủ nhận nó – “Miyamoto... vậy còn... bác có biết Satake Yui không?”

Anh lại hỏi, một phần vừa để lái sang chuyện khác, một phần cũng để thoải mái trí tò mò. Chủ tịch lại cười, vẫn đáp lại sau một hồi im lặng:

“Satake Yui à... Nó là ai nhỉ? Là học sinh của trường ta sao? Mà hai đứa chúng nó có liên quan à?”

Shukasa, lần này, anh lại hơi ngạc nhiên vì thái độ quá khác thường của ông ấy. Có một cái gì đó đã làm cho chủ tịch Oga quá xa lạ. Anh có cảm tưởng như tất cả cảm xúc của ông lúc này đều là giả tạo, để che giấu cho lòng dạ thật lúc này.

“À... bác không biết thì thôi ạ... Cháu muốn hỏi... liệu bác có thể xem lại hồ sơ của Miyamoto được không? Xem có cái gì lạ...” – Anh vẫn cố kéo dài cuộc nói chuyện.

“Lạ à? Đâu có nhỉ? Bố nó Miyamoto Hajime và mẹ nó Miyamoto Reiko cùng là nhân viên của công ti Fuji. Nó sinh ở bệnh viện Keio ngày 15 – 11 – 1995... Ta thấy hoàn toàn bình thường mà!”

“Thật thế ạ?” – Shukasa ngạc nhiên đáp.

“Ừ!”

“Không lí nào lại thế! Thật sự cô ta không phải Satake Yui sao? Chẳng lẽ mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi?”

Shukasa nhướn mày. Anh thắc mắc và tự hỏi về bao suy nghĩ của mình. Nhưng bằng ấy vẫn chưa khiến anh hết nghi ngờ hoàn toàn.

“Còn gì cần hỏi nữa không?” – Chủ tịch cười dịu dàng, nhưng dịu dàng một cách cố gượng, không hề thật dù chỉ một chút.

“À... có ạ... Bác có số điện thoại của ông Miyamoto đó không?” – Shukasa hơi vội vàng, giọng điệu cũng bớt lễ phép hơn.

“0081-xxx-xxxx”

“Cháu cảm ơn ạ!”

Shukasa vội vàng dập máy, hồng cổ gắng kết thúc cuộc nói chuyện đầy sự đóng kịch với chủ tịch Oga.

Ngay khi câu nói của anh vừa dứt cũng là lúc tiếng “tút” vang lên từ loa của ống nghe. Chủ tịch cảm thấy hơi khó chịu, chỉ nhẹ nhàng đặt máy xuống, đan hai tay vào nhau, chống cằm trầm nghĩ:

“Hanagato Shukasa... ha... không thích Yui ư? Đẹp như nó, thông minh như nó, khéo như nó đến ta còn thích nữa là! Junkasa... tôi biết con anh rất thích nó... nhưng chẳng thêm biểu lộ ra, y hệt anh. Tuy nhiên, làm sao có thể như thế được! Tôi đã thua anh trong bảng xếp hạng độ lớn mạnh của tập đoàn rồi, chẳng lẽ lại để anh tiếp tục dẫn trước về mặt đầu hay sao?”

Chủ tịch khẽ nhếch mép, nâng ly hồng trà lên nhấp môi, vừa uống vừa suy nghĩ tiếp:

“Satake Yui... rất thông minh! Còn hơn cả cô con gái đang hành nghề ca sĩ Satake Mai của anh nữa đấy, Iki ạ! Vậy mà anh chẳng biết giữ gìn cô con gái có khả năng khuynh đảo thứ tự phát triển của các tập đoàn, đúng là có mắt không trông. Lần này, Hanagato đâu thể thắng được Oga, nhất là khi con trai thừa kế bên đó đã gây nên một hiểm khích lớn đối với nữ nhân tài ấy.”

Hạ ly xuống, ông nhếch mép lần nữa, rồi tự nói với chính mình:

“Chưa biết mồi nào cắn mồi nào đâu!”

Tiếng cười của ông vang vọng trong phòng, còn lan ra tận ngoài hành lang qua bức tường cách âm dày cộp.

“A lô! Có phải ông Miyamoto phải không ạ?” – Shukasa vội vàng quay số rồi giờ lên nghe. Ngay khi đầu bên kia nhắc máy cậu đã nhanh chóng hỏi han, chẳng để lãng phí một giây nào.

“Ồ... Tôi là Miyamoto Reiko... vợ của Miyamoto Hajime đây ạ!” – Giọng nói nhẹ nhàng ảm áp, không giống như giọng ồm ồm của một người đàn ông trung niên như Shukasa tưởng tượng, hơi ngập ngừng và ngắt quãng, do giật mình bởi sự vội vàng của anh – “Nhà tôi hiện đang đi vắng, anh ấy bỏ quên di động ở nhà. Nếu có việc gì gấp gáp thì xin hãy cố đợi bởi nhà tôi sắp về đến nơi. Liệu tôi có thể giúp gì cho anh được không?”

“À vâng... cháu chào cô... Cháu là bạn của Miyamoto Rei, con gái cô với chú Hajime ạ?” – Anh chây mò hỏi, điều chỉnh lại giọng nói và tốc độ làm việc

của anh lúc này để phù hợp với thái độ kính cẩn khi giao tiếp cùng một phụ nữ dịu dàng.

“Con?” – Cô ngạc nhiên – “Chúng tôi cưới nhau đã hai mươi năm nay mà chưa có con. Vậy lấy đâu ra cô gái tên Rei ấy chứ?”

“Thật là cô chú chưa có con?” – Shukasa sùng sốt, anh lên giọng, hướng người về phía trước, xác nhận lại thông tin.

Nhưng đầu bên kia im lặng chẳng thấy hồi âm, mãi chục giây sau mới nói. Nhưng không phải là giọng nói nhẹ nhàng của Reiko mà là giọng nam ồm ồm như những gì anh nghĩ ban đầu.

“Chào cậu. Cậu đừng bận tâm tới những gì mà nhà tôi nói nhé! Chẳng là nhà chúng tôi đang có xích mích nên nhà tôi đổi Rei, chẳng nhận nó là con. Nhưng nó có chuyện gì mà cậu lại gọi điện cho tôi thế này?”

Ông chồng Miyamoto Hajime vừa đi làm về thì thấy vợ mình đang nói về đứa con bèn nhanh chóng giật máy điện thoại từ cô, hỏi cho ra sự tình rồi gấp gáp chữa lại tin. Chỉ có Shukasa vẫn có những cảm xúc khó diễn đạt:

“Thật là vậy à? Thật Rei là con chú?”

“Ừ ừ! Mà không còn chuyện gì nữa chứ nhỉ? Tôi đang bận, gặp cậu khi khác nhé!”

Ông vội vàng gấp máy, cố gắng giải thích cho người vợ đang nghi ngờ chồng mình có con riêng:

“Chủ tịch chuỗi tập đoàn quản lý công ty anh có nhờ anh chút chuyện. Con gái ông ấy muốn tự lập, không phụ thuộc vào gia đình mình nên lập hồ sơ giả mà nhờ anh làm bỏ cô bé trên giấy tờ!”

Khoá màn hình chiếc Smartphone, Shukasa đắm chiêu suy nghĩ, rồi cuối cùng anh xoay lưng bỏ đi tìm cô gái anh đang nghi:

“Tốt nhất là đi tìm cô ta để xác định lại về người ấy...mối tình đầu...”

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Con Ngốc

Yui lầu bầu một mình. Cô nói nhanh đến nỗi Mika đang gắng sức đẩy chiếc xe lăn một cách nặng nhọc trên con đường gồ ghề cũng không thể nghe trọn vẹn một câu, chỉ được dăm ba từ.

Cô vẫn đang tức giận. Vừa tức vừa khó chịu vì cái thái độ không tin tưởng của Shukasa về cô ban nãy. Bỗng, cái giọng chua ngoa chửi rủa hầy còn nặng nề biến mất, rồi một cảm giác hoàn toàn mới xen vào.

Giọng ngày càng nhỏ lại, yếu ớt rồi tắt hẳn. Khuôn mặt từ hung hăng, sôi nổi cũng được thay thế bởi vẻ ỉu xiu và buồn tẻ. Cả tấm lưng nhỏ còng xuống, khuôn mặt cúi gằm làm cho hai mái tóc xoã ra ôm lấy khuôn mặt trái xoan bầu bĩnh. Cặp lông mày nhướn lên, ánh mắt nông để lộ rõ toàn bộ cảm xúc, mũi nở ra và đôi môi bĩu lại, cong xuống. Trông cô y như một đứa trẻ.

Mika chỉ mới lo lắng và có chút lạ lùng. Cô toan đưa tay ra vỗ vai bạn nhưng chưa kịp hỏi han thì Yui đã quay phắt lại. Hai con mắt long lanh như có nước mắt, má ửng hồng lên, miệng cong gọn sóng rồi run lên bần bật. Những lời cô nói ban đầu thì lay, sau đó mới tuôn ra cả tràng dài, khiến chi Mika đang lo lắng cũng phải phì cười trong lòng bởi điệu bộ quá chi con nít của nàng Boss trưởng mình:

“M...mmmmmmMikaaaaa...!” – Cô hét toáng lên, hai mắt riu cả lại nhưng chẳng hề có giọt nước mắt nào, chỉ có cặp má đỏ ửng lên.

“G..Gi thế?” – Mika ngừng đẩy, cúi người xuống, ghé sát mặt cô bạn để hỏi han về những chuyện biến tâm trạng của Yui.

“H...Hanagato...” – Cô vẫn nói lay

“Hanagato làm sao?” – Mika đặt tay lên vai bạn, tìm cách trấn an.

Dường như đã bình tĩnh trở lại. Yui ngước đầu lên, mắt long lanh.

“Hình như Hanagato đã biết thân phận thật của tớ rồi!”

“Sao lại thế?”

“Lúc này ở trong rừng, hẳn có tra hỏi tở, rằng Miyamoto hay Satake. Tuy tở đã gắng sức bao biện và hẳn cũng xin lỗi vì đã nghi nhưng tở có cảm giác mọi chuyện vẫn chưa kết thúc...” – Yui thuật lại mọi chuyện.

“Chắc không đâu...” – Sau vài giây suy nghĩ, Mika cười mỉm an ủi bạn. Cô vẫn bình tĩnh phân xét mọi chuyện, khác hẳn so với thái độ nóng nổi của Yui hay Haru – “Anh ta sẽ không thể chắc chắn nếu như cậu vẫn một mực khẳng định mình là Miyamoto Rei. Ba cậu rất có thể lực. Tở tin rằng ông ấy sẽ không tạo ra bất cứ kẻ hở nào về lý lịch của cậu đâu!”

Nghe vậy, cô cũng bớt lo ngại. Chỉ cười để đáp lại Mika rằng mình đã hoàn toàn hết lo lắng, nhưng thật sự trong thâm tâm cô vẫn cảnh giác với một kẻ đáng gờm như Shukasa.

“Cậu tốt thật đấy, Mika...” – Yui nhỏ giọng.

“Chà...Vinh hạnh quá! Tở là người bạn chân thành đầu tiên của cậu mà!” – Vẫn là một nụ cười nở trên đôi môi xinh xắn của Mika.

Bỗng Yui khựng lại. Một dòng cảm xúc tràn về trong trí óc của cô. Một bé gái tóc nâu dài, buộc hai bên, gương mặt xinh như thiên thần với một nụ cười như hoa nở trên môi hiện về và xoay quay suy nghĩ. Cô lên tiếng:

“Xin lỗi cậu, Mika...Người bạn chân thành đầu tiên của tở...hình như...không phải là cậu...”

Đang đẩy xe lăn, nghe vậy, Mika dừng lại. Trước nay cô luôn tin tưởng vậy...nhưng chỉ với một câu nói của Yui đã khiến cô dập tắt ngay niềm hy vọng còn sót lại trong tâm trí. Cô sốt sắng, dù vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh như không có gì:

“Vậy sao? Thế đó...là ai...?”

“Không biết...Tở...không thể nhớ...” – Yui ngược đầu lên, mái tóc hất gọn sang một bên để lộ rõ sự yếu đuối – “Tở không tài nào mở được một ngăn tủ kí ức ấy...Tở chỉ biết...cô gái đó rất quan trọng...thật sự rất quan trọng...mà tại sao...”

Cứ vậy, những lời lẽ mang đậm cảm xúc thốt ra từ miệng Yui, ngắt quãng. Mika có thể cảm nhận được bao đắng cay hiện rõ trên từng cử chỉ. Chỉ một mình Mika mới biết, biết cái Yui không hay, rằng nước mắt của cô đã tuôn thành dòng từ bao giờ. Dòng lệ rơi là chã, thấm ướt bờ vai áo, cả cơ thể cứ run lên bần bật. Sự yếu đuối ấy đã làm cho Mika không thể cảm nổi bản thân mình. Đã rất lâu rồi cô mới thể hiện rõ rệt suy nghĩ và cảm xúc trước mặt người khác, để rồi lao đến ôm chầm lấy Yui còn đang nấc lên thành tiếng.

“Cậu đừng khóc! Tở đã dặn cậu rồi...đừng khóc trước mặt người khác...dù cho đó có là tở đi chăng nữa...Cậu biết không...mỗi lần cậu khóc là mỗi lần cậu yếu đuối...Cứ như vậy...làm sao cậu có thể nhớ được...” – Giọng cô cũng cứ ngắt quãng, miệng run run và ánh mắt cũng bắt đầu ngập nước. Cánh tay cô bao lấy cả đầu Yui, để bàn sả vào lòng và cố tìm cách ngăn dòng nước mắt, ở bạn cũng như ở chính cô.

“Nhưng...tở đau lòng lắm...Tìm tở suốt buổi...Có một cái gì đó cứ cửa vào tìm tở này giờ...” – Yui vẫn nức nở.

Nghe vậy, Mika ngưng được nước mắt. Cô lùi lại, không ôm Yui nữa, nhìn thẳng vào mặt cô, nói rõ ràng:

“Ngốc lắm! Cậu bảo đau tức là nó rất buồn, rất bi thảm. Cậu phải cảm thấy mừng vì cậu nhớ không ra chứ! Đừng cố nhớ những gì quá tiêu cực. Bên cạnh cậu đã có tở, phải không? Tở không biết tở có phải là người đầu tiên hay không nhưng quan trọng là tình cảm chúng ta mãi mãi bền chặt. Nhiên đó đã đủ chứng minh rằng ta là bạn thân. Tở, cậu, cả Haru nữa!”

“Mika...” – Phải chăng vì những lời lẽ động viên khích lệ thật mạnh mẽ của Mika mà dòng lệ ở mắt Yui không còn chảy nữa. Hai má cô vẫn đỏ ửng, mắt ngược nhìn bạn, lâm bầm tên. Rồi chợt nhận ra điều gì, cô bèn đưa tay áo lên mắt, chùi vội và “e hèm” thật to, lấy lại giọng nói và khí thế bình thường – “Xem nào! Cậu có nhìn thấy Boss khóc không hả Mika!”

“Không thấy gì cả, chị hai ạ!” – Cô cười mạnh mẽ

“Tốt! Boss sẽ thưởng cho cậu chịch chiếc Hotokeki!”

“Chị nhớ nha!” – Mika nhấn mạnh, vui vẻ quay lại nắm lấy hai tay cầm xe lăn đẩy tiếp.

Cả hai còn đang cười rạo rức dưới ánh nắng mỗi lúc một gay gắt thì sự hiện diện của cô gái ấy đã làm cho cuộc nói chuyện bị ngắt quãng.

Giọng nói run run, yếu ớt xen kẽ những tiếng nấc ngắt quãng vang lên phía bên phải, sau rặng cây tán rộng đang khẽ đung đưa trong gió.

“Tha cho tôi...xin các anh...”

Sau những lời van xin thiết tha khẩn khoản ấy, cũng là giọng nói, nhưng ồm ồm, khá khàn và đầy tính hăm dọa. “Volumn” to tới mức Yui đang ngồi trên xe cũng suýt ngã vì giật mình.

“Tha cái gì mà tha? Tao bảo mày đưa tiền đây! Mẹ mày là bác sĩ, phong bì bệnh nhân dồn hết vào đâu mà không có của cho mày hả? Đưa nhanh!”

“Mẹ tôi có phong bì nào đâu...mà sao các anh ăn nói như thể biết rõ lắm vậy...” – Giọng nói ấy vẫn cứ tha thiết. Nhưng, Yui cảm nhận được sự mạnh mẽ, có chút kiên cường hơn lúc trước, dẫu chỉ tí xíu.

“CÁI CON NGỐC NÀY!!!”

Một giọng nói khác, to hơn rất nhiều, khiến cho Yui cảm nhận được đi kèm với nó là cả hành động đánh đập tàn bạo của những tên côn đồ thường xuyên lượn quanh xung quanh cô. Cái cách gọi của gã làm cô có chút thắc mắc.

“Con ngốc?”

Nhưng rồi chỉ một khắc sau, Yui quay phắt lại, lông mày nhướn lên, miệng mở to hết cỡ, hỏi hả:

“Mika! Nhanh! Đưa tớ lại đó!”

Mika hơi luống cuống. Dù cho cô đã xác định được việc mình sẽ giải cứu người gặp nạn đằng kia, nhưng vẫn giật mình khi nghe Yui hét:

“H...hà...”

“Có khả năng là một đám cậ đồng hiệp yếu! Cậu nghe thấy hai giọng nam đấy còn gì? Bọn họ sẽ ăn hiếp cô gái ấy mất! Nhanh lên!”

Giọng của Yui vẫn gay gắt, quyết liệt. Phải mất một khoảnh khắc Mika mới định thần được việc giúp đỡ. Cô hạ lông mày xuống, gật đầu dứt khoát:

“Tớ hiểu rồi!”

Chiếc xe lăn của Yui chạy vèo vèo. Đường mòn tuy khá nhiều đất đá và gầy xóc nhưng cô chẳng hề có cảm giác gì cả, bởi trong đầu chỉ có một suy nghĩ:

“Mình phải cứu bằng được cô ấy! Chắc chắn rằng... mình sẽ không để ai phải chịu cảnh bị bắt nạt như mình... chắc chắn!”

Suy nghĩ ấy nung nóng cả trái tim nhân hậu của Yui. Cho đến lúc Mika phanh gấp sau khi vượt qua màn chắn tầm nhìn là rừng cây, nó vẫn hùng hục như ánh nắng đang còn chiến thắng bầu trời chuyển đông bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: tớ Là Terumi!

Cô ấy có mái tóc dài tới gần đầu gối, sở hữu sắc màu không giống với bất kì cô nữ sinh Nhật Bản nào cả - màu vàng. Tóc buộc hai bên, cao, thẳng. Nước da trắng mịn, mũi cao, cằm khá nhọn. Hai má hồng hào và có lớp tàn nhang mỏng. Cặp mắt rung rung, ngập lệ nhưng chưa trào ra. Cô bé ngồi phịch dưới đất, run cầm cập.

Ngay lúc nhìn thẳng vào khuôn mặt non nớt ấy, Yui nhận ra không chỉ lạ ở mái tóc mà còn lạ ở màu mắt. Đồng tử của cô ấy màu nâu, không phải là đen.

“Người ngoại quốc à?” – Yui hơi ngạc nhiên về vẻ ngoại hình không giống người Nhật Bản gốc, tự hỏi. Nhưng nhìn kĩ, cô phủ nhận ngay điều mình vừa mới thắc mắc – “Không! Không phải! Tuy có mái tóc vàng và mắt nâu, mặt cô bé vẫn đầy nét của người phương đông! Vậy là... người lai!”

Yui giật bản mình. Cô bỗng run lên, chảy mồ hôi hột. Cặp lông mày nhui cao, mắt nhắm lại gần hết, hai hàm răng đánh vào nhau ken két. Bỗng, cả người lạnh toát, cô co người lại, khuỷu tay áp giữa bụng và đùi, bàn tay giờ lên, vòng qua cổ, ôm lấy đầu, và rồi cả mái tóc đen vốn mềm mượt của cô. Lại là những dòng hồi ức mà Yui không thể nhớ ra, nhưng lại cho cô những cảm giác buốt nhói và ghê sợ chạy về, xoay quanh trong dòng suy nghĩ.

Mika đã kịp nhận ra sự hoảng hốt, đau đớn và kinh hãi hiện lên rõ rệt trên mặt Yui. Cô rất muốn chạm vào vai bạn, vỗ về an ủi như lúc này nhưng viễn cảnh phía trước đã ngăn cản cô.

Một đám bốn người, đứa nào đứa nấy cũng đều đô con, trông bặm trợn. Xem chừng bọn chúng chẳng hề biết có thêm hai người chứng kiến vụ trấn lột của mình, bởi chúng vẫn tiếp tục những hành vi bạo lực đối với cô gái bé nhỏ.

Tên cầm đầu, vươn người về phía trước, tay nắm thành nắm đấm, giơ lên cao hăm dọa. Còn cô gái kia rên lên một tiếng sợ hãi, cứ từ từ lùi về phía sau, cho đến lúc chạm vào gốc cây. Chẳng lùi được nữa, cô giơ hai tay lên ôm lấy đầu, che hết toàn bộ khuôn mặt.

“Chẳng lẽ Yui bị ám ảnh bởi những tháng ngày khi mình bị bắt nạt ư? Nhưng trước giờ cô ấy đâu có thế? Hay còn vì một nguyên do nào khác?”

Mika nhướn mày thắc mắc. Cô hết quay ra trước nhìn cô gái đang bị bắt nạt, rồi lại quay ra sau nhìn Yui đang run cầm cập sợ hãi. Cô chẳng thể lí giải được việc này.

“CON NGỐC NÀY! MÀY ĐÚNG NHƯ CÁI BIỆT DANH CỦA MÀY MÀ! RƯỢU MỜI KHÔNG UỐNG LẠI THÍCH UỐNG RƯỢU PHẠT!”

CHO MÀY CHẾT!”

Gã lại hét ầm, cùng lúc đó, bàn tay to tướng nắm đen nắm chặt lại, vung lên, người hướng về phía trước toan thụi cho cô bé ấy một quả.

Khoảng cách giữa Mika và gã quá dài, không cho phép cô chạy đến đỡ cú đánh đang chĩa hẳn về phía cô gái. Chỉ còn cách ngăn gã lại bằng tiếng hét:

“DỪNG TAY LẠI!!!” – Mika hít một hơi thật sâu, vươn người về phía trước, tay đồng thời tháo chiếc giày búp bê trên chân ra, nhè đầu gã mà chọi, hét thật to.

Như Robot, gã khựng lại. Cô gái giơ hai tay lên ôm đầu, mặt cúi xuống đất, mắt nhắm tịt lại, la toáng lên, rồi cắn răng chịu đựng cú đánh. Ba giây, bốn giây, rồi năm giây, bàn tay gã vẫn chưa chạm đến một sợi tóc của cô. Cô bắt đầu nói lỏng tay, mắt tí hí nhìn qua kẽ hở giữa ống áo và đầu.

Mika đi chỉ một chiếc giày, người hơi khom, chân chạng ra, vai gồng lên, hai bàn tay nắm chặt. Lông mày nhú xuống, đẩy cho lớp da phàn trên mắt cũng nheo lại. Mặt cô đỏ bừng, hai hàm răng đánh vào nhau ken kết.

“Đứa nào ném chiếc giày này vào đầu tao?” – Gã xoay ngang xoay ngửa, tay vừa lượm chiếc giày lên, tức điên tìm kẻ đó.

“Tao!” – Mika tiến đến, ra khỏi chỗ khuất tầm nhìn của gã, mặt kiên cường không chút sợ hãi, hùng hổ bước đi.

“Tao đoán là mày muốn chết rồi!” – Gã ta nghiêng răng.

“Chính mày mới muốn chết ấy!”

Cô gái ấy vẫn ngồi yên ở dưới đất, nhìn chằm chằm không rời mắt, từng cử chỉ, hành động, từng lời nói, biểu cảm của cả hai bên. Miệng cô hé nhỏ, nhưng mắt lại mở to, tự hỏi thẳm trong bụng:

“Cảnh tượng này...sao quen quá...Hình như...mình đã thấy ở đâu rồi thì phải!”

“Ủầy! Mỹ nhân à nha!” – Một đứa khác lên tiếng sau khi “xem xét” kĩ lưỡng từ đầu đến chân Mika, trầm trồ.

“Không tệ! Nhưng tớ thích đứa con gái ngồi trên xe lăn kia! Trông nữ tính hơn nhiều!” – Đứa khác hưởng ứng.

“Ch...chờ đã...Đó...có phải là Boss Stars 2, bồ của anh hai trường mình không? T...tớ nghe nói nhỏ đó có vẻ đẹp huyền ảo đến nỗi hoa hậu Nhật Bản còn phải gọi là bà!” – Lại một lời nói khác, nhưng không giống khen ngợi, mà lại lấp bắp sợ hãi.

“Điện! Boss Stars 2 đẹp thì đúng là đẹp thật. Nhưng phải oai vệ chứ đâu có run lập cập thế kia đâu! Mà mày nói thử xem, cô ta bị tật nguyên gì đâu mà phải ngồi xe lăn hả? Há?” – Thằng kia phản bác lại, nhè đầu thằng lấp bắp kia mà cho một cốc.

“Cũng phải...” – Gã như tỉnh ra, gật gù.

“Câm miệng!” – Gã cầm đầu hét toáng lên, mặt bặm trợn dọa ba thằng đàn em còn đang tán dóc trên trời dưới đất. Chờ tụi nó im rằm rắp, gã ngoảnh lại, mặt mày méo mó:

“Con khùng! Mày biết bọn tao là ai không hả? Phụ nữ chân yếu tay mềm mà cũng đòi làm anh hùng hả?”

“Ái chà!” – Mika cười trừ - “Thế mày đánh đập phụ nữ chân yếu tay mềm thế có đáng mặt nam nhi không? Chứ Lương tâm của mày để ở đâu? Hèn như * vậy!”

“Khốn kiếp!”

Dường như chẳng chịu được nữa, gã lao đến, miệng cảm rầm chửi rủa. Bàn tay nắm chặt lại, để nhô lên hai đốt ngón lớn nhất, đẩy bàn tay theo đường thẳng với một tốc độ nhanh khủng khiếp.

Nhanh mấy thì nhanh, nhưng cũng không bằng Mika. Cô xoay người sang một bên, tay nắm lại, đâm mạnh vào cổ tay chuyển hướng cú đánh. Miệng khích:

“Mày học Karate hả?”

“Phải! Tao học nó đã hai năm nay để đối phó với những đứa ** như mày!” – Mất đà, gã lao về phía trước, nhưng nhanh chóng xoay lại để tiếp tục tấn công.

“Vậy sao? Nhưng tao học nó đã tám năm rồi! Có cái này chắc mày không biết, tao sẽ nói cho: Karate ni senta nashi*!!!!”

Một cú tấn công rất mạnh vào bụng gã của Mika khiến cho ba đứa đang đứng chứng kiến đằng kia cũng phải khiếp sợ. Còn gã thì ngã nhào xuống đất, trượt một đoạn, cả vùng xung quanh điểm đặt cú đâm ê buốt.

Như chịu đau đã quen, gã nhồm dậm được liền, nổi quạu, nhưng không phải với Mika mà là với đám đàn em đang vây xung quanh, dưng hấn dậm:

“Tụi bây nhìn tao bị vùi dập thế hay lắm à? Cho con nhỏ ấy một bài học đi!”

“Nhưng nhìn nó không phải dân học võ bình thường đâu!” – Một thằng tỏ ra e ngại.

“Thôi rồi!” – Đứa khác thốt lên.

“Gi hả?”

“Nếu tao không làm thì hình như... nó là Toudo, cánh tay phải đắc lực của Boss Stars 2...”

“Sao không nói sớm?” – Thằng khác đẩy mạnh đầu gối, trách móc.

“CÓ IM HẾT ĐI KHÔNG?” – Thằng cầm đầu không chịu được mấy câu buôn bán của tụi em, giờ hai tay lên vung vẩy loạn xạ, miệng lầu bầu – “Tao cóc quan tâm nó xinh đẹp hay giỏi võ như thế nào, nhưng chẳng lẽ bốn đứa ta không chọn nổi một mình nó?”

“Ừ! Anh nói đúng!” – Bọn chúng hưởng ứng, bật dậy, lấy lại khí thế.

“Thôi rồi! Một mình mình đánh thắng bốn đứa bọn chúng, xác suất chỉ khoảng 40%. Nếu như ở một nơi hẹp hơn thì mình có thể tận dụng địa hình để tạo những cú bật, xác suất sẽ tăng khoảng 20%. Nhưng xem ra chúng nó đều có võ, việc này hơi khó với mình. Nhưng nếu là Yui thì... nếu là Yui thì...” – Mika nhủ mày. Cô cố tính toán khả năng đánh bại tất cả bọn chúng, nhưng cứ nghĩ về xác suất thành công thì lại hơi e ngại. Bỗng đầu mika chợt nghĩ về Yui, cô quay lại nhìn. Yui vẫn ngồi yên trên xe lăn, cuộn tròn lại nhưng không còn run nữa. – “Yui có thể một mình đánh bại năm đến tám tên một lúc, nhưng với tình trạng kia thì... Tinh thần không ổn định, chân lại đang còn đau... Liệu mình có thể...”

Mika nhắm mắt, răng nghiến nhẹ mà không hề để ý đến Yui.

Yui ngồi thẳng lưng dậy, cô từ từ bước xuống xe lăn, tiến đến trước mặt Mika.

Đám kia hơi ngạc nhiên, ban đầu thì chần chừ, nhưng bị thằng cầm đầu sốt sắng đẩy lên trước nên chúng nó thay nhau ào tới.

Lúc bấy giờ, Mika mới để ý. Cô mở mắt nhìn.

“Mày...soi mới Mika hả?” – Giọng cô hơi nhỏ, nhưng cũng đủ to để hẳn nghe thấy.

Yui thực hai quả liên tiếp vào bụng hắn, rồi đá vòng vào chân khiến một tên mất đà, ngã phịch xuống đất.

“Mày...nhắm nhe tao hả?”

Yui đánh bằng khuỷu tay, thêm một cú “trời giáng” vào “cửa quý” của hắn. Tên thứ hai ôm lấy “nó” đau đớn, mặt biến dạng, thành giẻ chùi đất dưới đường.

“Mày...bảo tao nữ tính hả? Bảo tao không phải Boss hả?” – Giọng cô hơi biến đổi chút do hai hàm răng đang còn nghiến chặt,

Cô vẫn hạ gục hắn như hai tên trước, và còn “ưu ái” đập đầu gã vào thân cây gần đó. Đầu óc gã quay mòng mòng, mất khả năng tư duy suy nghĩ.

“Còn mày...bắt nạt kẻ yếu hả?” – Lần này giọng cô to hơn hẳn, mặt nổi gân guốc, các lớp da nhăn lại do tức giận. Yui đánh gã tới tấp, đến mức không còn kẻ hở cho gã phản công, vừa đánh vừa hét – “Tao là tao chúa ghét kẻ ý mạnh hiếp yếu, cạy đồng đánh một như lũ *** chúng mày!”

Sau cả một chặng đánh, Yui dứt điểm bằng một cú va chạm mạnh vào đầu hắn. Cô túm lấy tóc, lẳng qua lẳng lại rồi đập thẳng tay xuống đất. Gã bất tỉnh nhân sự.

Đám đàn em còn đang mơ hồ, đầu điếng nhưng vẫn cố lết tới, khiêng gã bỏ chạy.

Nhìn bọn chúng đi khuất mắt, Yui thở sâu, rồi quay lưng lại.

Cô tiến đến chỗ cô gái còn đang thất thần, vừa hoảng hồn, vừa kinh ngạc. Yui chìa tay ra, cười:

“Cậu không sao chứ?”

Cô vẫn đang còn ngạc nhiên, miệng hé nhỏ. Nhưng rồi lại cười tươi, hai má đỏ ửng, giọng ngọt ngào:

“Tớ không sao! Bọn chúng hay chặn đánh, đòi tiền tớ. Cảm ơn cậu nhé! Cậu tên gì vậy?”

“Miyamoto, Miyamoto Rei. Còn cậu?” – Yui đỡ cô đứng dậy, mỉm cười.

“Tớ là Terumi!”

Cô ấy cười tươi như thiên thần, đáp lại Yui như một đứa trẻ con ngây thơ, vô tội. Cái vẻ mặt thiên thần ấy, rất giống với vẻ mặt hồn nhiên của Yui mười năm trước, khi Mika đề nghị kết bạn...

Chú thích

* Karate ni senta nashi: Một câu châm ngôn, có nghĩa “Trong Karate, không nên ra đòn trước”.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Người Bạn Mới Và Tình Địch Mới

Yui mở to mắt, chớp chớp lại chớp một cái. Miệng cô hé nhỏ, hai má đỏ ửng. Cô trở nên như vậy tất cả đều vì cô gái đang ở ngay trước mắt.

Vừa mới gặp...nhưng Yui lại có cảm giác rất quen...

Cô đơ người lại, toàn thân thể hoàn toàn không cử động được gì nhiều, chỉ nhìn chăm chăm một cách vô thức vào khuôn mặt có nét lai của người con gái có tên “Terumi” ấy...

Terumi cười tươi như hoa, đáp lại sự quan tâm ân cần của Mika. Chợt cô giật mình khi thấy Yui cứ nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Xin lỗi...Rei...nhưng...mặt tớ có dính gì sao...?” – Terumi nhướn mày lên cao, miệng bĩu lại, hai má đỏ có pha chút xấu hổ. Nó e thẹn.

Nhận thấy vậy, Yui giật mình. Cô lắc đầu luống cuống, phủ nhận:

“À không! Tớ chỉ cảm thấy bạn khá lạ thôi!” – Cô vẫy tay qua lại.

“Lạ?” – Terumi mặt như mếu, hỏi lại.

Phải im lặng một lúc, Yui mới nói rõ suy nghĩ của mình:

“Thì là...tớ thấy lạ ở cách xưng hô của cậu.” – Cô cười, ban đầu có hơi lúng túng – “Bình thường, khi vừa mới gặp, người ta hay xưng họ ra thay vì tên. Và cả việc cậu gọi tên tớ một cách thân mật nữa!”

Nghe vậy, Terumi lại xịu cả mặt. Mắt cô chớp liên hồi, hai tay xoay quanh nhau. Những biểu cảm của cô giống hệt trẻ con, nên Yui, lẫn Mika đều cảm thấy lạ lùng. Cô ngáp ngừng:

“Xin lỗi...Re...à không...Miyamoto...” – Hai con mắt long lanh chỉ dám nhìn xuống đất, không dám, ngẩng lên cao nhìn hai người bạn, Terumi rung rung chực khóc – “Vì lí do sức khỏe nên tớ phải nghỉ học trên trường. Nhưng tớ nhớ bạn bè lắm, nhớ lớp học lắm! Mẹ tớ là một bác sĩ người Anh nên tớ từ nhỏ đã giỏi sơ cứu. Cũng có quen biết với chủ tịch Oga, tớ lại được đến trường, nhưng không phải là một học sinh, mà là một y tá phụ ở phòng y tế. Tuy nhiên, ngay khi tớ quay trở lại, mọi người, tất cả bạn bè của tớ đều quay lưng ngoảnh mặt. Họ chẳng chịu chơi với tớ như ngày xưa, thậm chí còn gọi tớ là con ngốc nữa!”

“Vậy ra...đó là lí do tại sao bọn chúng lại nói như vậy...” – Yui tự nói trong lòng, và hồi tưởng lại cái lúc đám trấn lột vừa rồi đã gọi cô ấy như thế nào, cảm thông cho hoàn cảnh ấy. Terumi nói tiếp:

“Các cậu đã không những không tránh xa tớ, mà còn giúp tớ nữa! Chắc chắn các cậu là người tốt! Tớ...rất...muốn được...làm bạn...với các cậu...” – Giọng của Terumi đang còn lưu loát, nhanh và lành mạch, nhưng đột ngột lại trĩu nặng tâm sự và suy nghĩ. Mặt cô xám xịt lại, khụt khịt y hệt con nít. Cô nói tiếp – “Tớ xin lỗi...Tớ biết cậu không muốn làm bạn với tớ...Bởi tớ là con ngốc, là đứa chịu cảnh cô lập...Tớ sẽ không gọi tên cậu nữa...”

Yui nhướn mày. Cô xót ruột bởi một quá khứ hải hùng năm xưa lại ủa về trong kí ức. Cái viễn cảnh cô đơn lẻ loi, bị mọi người xung quanh coi thường và ao ước một tình bạn chân thành giống hệt những gì cô từng trải.

Yui cười mỉm, cúi người thấp xuống cho vừa tầm nhìn, nói nhẹ nhàng:

“Vậy à? Tớ lại thích được gọi là Rei hơn là Miyamoto đấy! Được chứ, Teru-chan?” – Yui lại cười nữa, chính là nụ cười thiên thần mà kể từ khi sinh ra cô đã có, là nụ cười không những khiến cho phái nam phải xiêu lòng mà còn cả những cô gái hiền lành, trong trắng như Terumi.

“Teru-chan?” – Cô ngệt mặt nhìn thẳng vào khuôn mặt trái xoan bầu bĩnh của Yui, hỏi lại.

“Phải!” – Cô vẫn cười mà rằng – “Giống như Mika hay Haru, tớ cũng sẽ gọi cậu là Teru mà! Thế cậu có thể gọi tớ là Rei được không?”

Khuôn mặt long lanh nước mắt xám xịt của Terumi bỗng nhiên bùng sáng hẳn, lóng lánh những niềm vui phơi phới của một linh hồn gặp nhiều bất hạnh.

Những giọt nước mắt của cô còn tuôn ra nhiều hơn nữa, nhưng không phải là giọt lệ buồn, mà là giọt lệ của niềm hân hoan hạnh phúc khi cuối cùng cũng có thể sở hữu một tình bạn chân thành trong trắng.

“Rei! Cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu nhiều nhiều lắm!” – Lại nữa, biểu cảm của Terumi một lần nữa lại giống y hệt đứa con nít, khiến cho tâm trạng của Yui đầy những khúc mắc, nhưng rồi lại cười xoà bỏ qua khi cô ấy lao đến, vòng hai tay qua cổ ôm chầm lấy Yui, và cả Mika, khóc rất nhiều.

Yui vén lại tóc mái cho bạn, nhoẻn miệng cười.

“Rei à!” – Mika gọi cô dừng bước – “Vết thương của cậu ra sao rồi!”

Nghe vậy, Yui ngoảnh mặt lại, hơi ngạc nhiên vì thái độ lo lắng khác thường của Mika. Nhưng rồi lại cười thêm lần nữa:

“Đào ôi! Hơi đâu lo mấy chuyện không đâu vào đâu! Boss đây mà phải sợ mấy cái vết thương còn con ấy á?”

“Ủầy! Rei! Cậu là Boss hả?” – Terumi trầm trồ.

“Ừ!”

“Hanagato nữ à?”

“Hanagato?”

“Cậu không biết Boss trường mình sao? Anh ấy cũng đẹp, đánh nhau trông cực ngầu luôn!”

“À...Gã khủng đó...”

“Khủng?”

“Thôi chuyện chủ đề đi!”

Yui vẫn mãi miết tám chuyện với người bạn mới mà cô gọi là “Teru-chan” đó, chẳng thèm đoái hoài đến cảm xúc của Mika. Cô đâu biết Mika đang cực kì lo lắng, không phải lo cho vết thương vừa hồi phục, mà là với cô gái người lai ấy. Mika thầm nghĩ:

“Yui...rất khó để thân thiện với người khác như vậy...Nhất là khi với người lai. Haru thì đã đành, nhưng nhỏ đó thì...Không hiểu sao...mình lại có linh cảm không hay với cô ta...”

Mika nhú mắt nhìn theo họ, cho đến lúc khuất bóng thì đẩy chiếc xe lăn đi về theo con đường mòn khác...

oOo

“Kuro?” – Yui ngạc nhiên. Cô mờ to mắt, mày nhú lại trước sự xuất hiện của một nam sinh ngoài mong đợi. Một anh chàng trong số hai kẻ là bạn của gã mà cô đang giận lây.

“Miyamoto...Shukasa muốn gặp cô...” – Cặp mắt anh vô hồn, miệng khê mở nhỏ cất tiếng, chìa tay ra tỏ ý muốn dắt cô đi khỏi vòng tay của Terumi.

Yui nhướn mày. Ban đầu, cô hơi ngạc nhiên và suyt đồng ý, nhưng chợt nghĩ lại những hành động và lời nói của Shukasa vài tiếng trước, bèn hást mặt, nguyệt một cái tỏ ý dỗi. Giọng cô kiêu căng:

“Hử? Tại sao tôi phải đi gặp anh ta kia chứ? Chính anh ta mới là kẻ cần đi gặp tôi kia mà!”

“Tuỳ cô thôi...” – Kuro thờ ờ. Anh quay lưng và toan bỏ đi. Hai tay đút vào túi quần, khuôn mặt lạnh lùng của một “Cool boy”chính hiệu.

Yui mong chờ sự nài nỉ, van xin của anh để cô được giải toả bao stress. Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như cô nghĩ đâu! Kuro chỉ tình cờ lượn qua trước mặt Shukasa khi anh đang ngồi ngắm nghĩ ở chiếc ghế đá dưới bóng cây đôi màu áo. Tại sao Kuro phải van nài hộ Shukasa trong khi Shukasa đang còn cầu khẩn Kuro đưa cô đến chỗ anh?

Yui ngạc nhiên, quay mặt lại, tay vươn ra trước như đang nuôi tiếc vì anh còn chẳng buồn nói thêm câu nào. Phải lưỡng lự một lúc, phải đấu tranh tư tưởng Yui mới chịu hạ mình níu giữ bước chân Kuro lại.

“Ch...chờ chút đã!”

Kuro dừng lại, anh quay đầu nhìn cô còn đang đỏ mặt. Yui vẫn nhướn mày, tiến từng bước chân thật dứt khoát để che đậy bản tính trẻ con vốn có sẵn trong người. Cô đứng thẳng lưng, ưỡn ngực, hai bàn tay để song song với chi quần, lấp bắp – “Kh...không phải tôi có ý gì đâu nha! Ch...chỉ là tôi...tôi muốn nghe câu xin lỗi ở anh ta thôi!”

Nhìn cái điệu bộ của Yui như vậy, Kuro phì cười. Anh cười bằng mũi do tay đã đưa lên để bịt chặt miệng, ngăn không cho cái điệu cười “bá đạo” hí hí hỏ hỏ phát ra. Nhưng chợt, anh gạt mình, để ý đến cô nhóc người lai đang còn cố che giấu khuôn mặt mình bằng cổ áo khoác.

Terumi xoay người đi. Nó lúng túng, loay hoay để tránh mắt chạm mắt với Kuro. Nhưng anh đã để ý đến nó. Kuro nhướn mày:

“Chúng ta... đã từng gặp nhau rồi đúng không?”

Terumi giật mình. Nó khẽ nhìn trộm anh qua khe hở của những nếp nhăn trên tấm áo. Dầu cho đã cách họ một khoảng xa nhưng Yui vẫn nghe thấy. Cô ngừng nói, quay đầu lại.

Nó im lặng, mãi chẳng nói gì. Chỉ chăm chăm nhìn anh bằng một ánh mắt long lanh, run nhẹ.

“Tôi thấy... cô rất quen. Chắc hẳn... là đã gặp một lần rồi...”

Terumi lúng túng chẳng biết nói ra sao. Nó chỉ ậm ừ, qua loa cho xong chuyện. Và, nó đánh trống trong bụng khi Yui hậm hực chạy lại, đứng cạnh nó, vỗ hai vai, liếc xéo anh:

“Này! Thấy gái đẹp mắt lại sáng lên hả? Haru kìa! Về đi mà xin lỗi Haru!”

“Hả?”

“Còn hà nữa à? Anh làm cái quái gì mà ở với anh xong thì từ một Haru khoẻ mạnh trở thành một Haru yếu ớt, bị cảm nắng kia kìa!” – Yui bỏ tay khỏi Terumi, sấn sổ bước tới, chỉ tay trên dưới, xối xả.

“H... Haruka... làm sao?” – Kuro hơi choáng nhẹ. Anh nhướn mày.

“Trăng sao cái đầu anh! Đúng là đồ sở Khanh!” – Yui vẫn tới tấp.

Anh nhắm mắt, đầu hơi cúi, bàn tay nắm chặt, gân guốc nổi lên. Khẽ trút ra một tiếng thở dài, Kuro nhẹ nhàng:

“Shukasa đang đợi cô ở trạm dừng chân số 6. Đến đi.”

Nói rồi anh bỏ đi khỏi cái nhìn của Yui. Chỉ còn mình cô đang dằn dò nó, vừa bảo vừa thắc mắc.

oOo

Shukasa đi đi lại lại dưới tán lá phong đỏ rực đang rụng dần từng lá, tay dí sát chiếc điện thoại vào tai, mặt sốt ruột, nổi từng giọt mồ hôi.

Anh đã gọi không biết bao nhiêu cuộc vào số máy ấy, nhưng những gì đáp lại chỉ là lời đề nghị để lại tin nhắn sau tiếng “píp”. Và rồi, đầu máy bên kia cũng đã đáp lại. Tiếng nói trong trẻo, thánh thót, nhưng nghiêm nghị và ẩn chứa bao sự bí ẩn vang lên cùng với sự vui mừng của Shukasa.

“Xin lỗi... em vừa đi họp báo... nên phải tắt máy.” – Người phụ nữ kia khoan thai – “Gọi cho em những mười mấy cuộc như vậy... chắc anh vội lắm. Sao thế?”

Shukasa khẽ phì cười. Anh thủ thỉ, thật nhẹ nhàng:

“Hơn hai tháng rồi nhỉ? Không gặp em làm anh thật nhớ. Gọi cũng chẳng được...”

“Ái chà... Anh có bồ bịch, lăng nhăng với ai không thế?” – Cô cũng cười lại, giọng vẫn thế.

“Sao thế được? Anh chỉ có mỗi em thôi! Đừng yêu ai khác ngoài anh nhé?”

Nghe vậy, cô im lặng một chút. Mãi sau, mới khẽ mỉm cười, lông mày trĩu buồn, mắt chom chớp:

“Em biết rồi! Gọi em có chuyện gì thế?”

Bây giờ, đến lượt Shukasa im lặng. Anh nhắm mắt, phân vân không biết có nên hỏi hay không.

“À...” – Phải vắt vẻo lắm, anh mới mở miệng – “Em có biết... một người nào đó... tên... Miyamoto Rei hay... Satake Yui... không?”

“Hả? Anh hỏi thế... là có ý gì?” – Cô tỏ ra ngạc nhiên, nhưng có vẻ như việc Shukasa thắc mắc thế đã được cô biết trước.

“Khô... không! Không có ý gì cả! Chỉ là... người đó rất giống em...” – Anh cuống lên, đầu chỉ trong chốc lát. Giọng anh nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Cô lại khẽ mỉm cười, lắc đầu rồi nói:

“Không! Em không biết!”

“Vậy à? Chắc anh nhầm rồi!” – Thoáng chút thất vọng, Shukasa thở dài.

“Mà...” – Cô chủ động đặt câu hỏi.

“Sao?”

“Anh...đã gặp em gái em chưa?”

“Em gái?”

“Em gái em tình tình ngốc nghếch, hay buồn, mau nước mắt và thường xuyên bị bắt nạt vì vẻ bề ngoài của nó. Có gì...anh hãy giúp em bảo vệ con bé nhé! Shuu-kun!”

“Khoa...khoan đã! Waka! Đó là ai mới được chứ?”

Shukasa hét lên. Nhưng đầu bên kia đã dập ngay khi giọng nói của người con gai mang tên “Waka” kia ngừng hẳn. Anh lại thở dài, bỏ chiếc di động vào túi.

Bất thành linh, một bàn tay đặt lên vai kèm theo giọng nói nhí nhảnh vang lên:

“Waka là ai?”

“Oái!”

Shukasa giật mình, quay phắt lại. Yui đã hiện diện ở đó từ thuở nào. Cô nhe răng, giơ bàn tay với hai ngón trỏ và giữa lên, cười ranh mãnh.

“Nói đi!” – Yui vẫn cười.

“Nói gì?”

“Thì nói xin lỗi ấy! Anh gọi tôi tới là vì chuyện đó đúng không?”

Shukasa nheo mắt, nhìn chằm chằm một cách đáng sợ. Xin lỗi ư? Anh đâu có muốn xin lỗi! Anh gọi cô tới, đơn giản chỉ muốn hỏi cô có biết gì về Waka – người sở hữu gương mặt giống cô như hai giọt nước, và cũng là người anh yêu. Nhưng, miệng anh lại thốt lên theo quán tính:

“Xin lỗi...”

Yui giật mình. Cô ngạc nhiên bởi lời xin lỗi mà anh nói quá dễ dàng, ngoài những gì cô tưởng tượng là anh sẽ cãi nhau với cô, nói này nói nọ. Chưa kịp nói tiếng nào, Shukasa đã cướp lời cô, nói thật vội vàng:

“Quên đi! Tôi chưa xin lỗi cô đâu! Tôi chỉ xin lỗi với điều kiện cô phải trả lời câu hỏi của tôi!”

“Câu hỏi?” – Yui tỏ vẻ khó chịu vì cái thái độ thay đổi xoành xoạch chỉ trong khoảnh khắc của Shukasa.

Anh im lặng, đặt hai tay lên vai cô, bám chặt:

“Cô...có biết Waku Mai không?” – Giọng anh nho nhỏ, khẽ khàng nhưng dứt khoát.

Vốn bức mình, lại thêm chuyện bị tra hỏi về vấn đề đầu đầu, Yui xua tay, chẳng thêm suy nghĩ:

“Tôi có quan tâm Waku Mai là con khôn nào. Tôi chỉ muốn lời xin lỗi của anh thôi! Vậy nè...Hự!”

Chưa dứt lời, Yui đã ngã khụy xuống đất...

Không kìm nổi tức giận, Shukasa đã vung tay, tát thẳng vào khuôn mặt mũ miều của cô. Anh tức giận, vì Yui đã không trả lời anh. Anh tức giận, vì Yui đã đòi lời xin lỗi của anh. Và trên hết, anh tức giận, vì người đó...đã bị Yui xúc phạm, dù chỉ là một cách vô ý...

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Chuyến Dã Ngoại Đây Kỷ Niệm Của Yui Và Gã Nam Sinh Trên Sân Thượng

- Hazzii~ - Yui trút ra một tiếng thở dài náo ruột. Đôi lông mày cong xuống, môi khe cong, ánh mắt thâm thương buồn tẻ. Cô nằm thượt lên bàn rũ rượi, tay duỗi thẳng, chân chạng ra, mái tóc đen óng xỏa xuống vai, ngực và lưng.

Đám bạn hiếu kì trong lớp quay xuống, tập trung ánh mắt khó hiểu về phía cô. Vài tiếng xì xào bàn tán vang lên nhưng chẳng ai dám nói to, phải chăng ở Yui có cái gì đó đáng sợ đối với họ.

Bất chợt, một cái liếc sắc lẹm, đáng sợ và xé lên hình viên đạn cùng với luồng sát khí ghê rợn từ cô ném thẳng về phía mọi người. Nhận thấy nó, tất cả học sinh quay lại bàn học ngay ngắn, cố đọc sách với nỗi lòng căng thẳng và những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

Chỉ vài giây sau đó, Yui lại như trước sau tiếng thở dài khác còn to hơn nữa.

- Chuyện gì xảy ra với chị hai vậy? – Kitao khẽ nhìn cô đang rũ rượi thể xác, rồi quay lại chỗ Mika đang ngồi cạnh với chiếc kẹo gum nhai chồm chồm trong miệng.

- Ai biết? Từ sau ngày thứ hai của chuyến dã ngoại, cậu ta đã như thế rồi. Suốt ngày giam lỏng mình trong khách sạn, nắn nỉ gậy lười mới chịu ra, nhưng với vẻ mặt buồn tẻ và những tiếng thở dài. Đã vậy, cứ năm, mười phút là cậu ta lại... – Mika mất lời chờ giải thích cho Kitao, miệng thổi một quả bóng to hơn cái nắm tay của người lớn. Đồng thời mắt cô cũng khẽ liếc Yui.

Cô xụi mặt, tay đưa lên trên, vuốt nhẹ ở má. Môi bĩu lại, má phình ra, mặt náo nê hơn trước.

- Nà, Mika! Cậu nghe chuyện của Hanagato, Boss bên Stars 1 chưa? – Cô bạn hiếu kì Haru quay phắt xuống ngay sau khi Mika đề cập đến tình trạng của Yui. Khu môi múa mép, cô liến thoắng – Thấy bảo cũng sau hôm đó, anh ta ngày thường vốn sôi động bỗng trở nên tĩnh lặng, chỉ thu lu ở bàn, suốt ngày thở dài. Nhưng gã chẳng sờ má mà chỉ nhìn lòng bàn tay phải thôi!

- Hà? Má...tay...tay...má... – Mika khẽ lẩm bẩm với đôi lông mày cũng đang nhướn nhẹ và cặp mắt chớp liên tục.

Tại Yui như vừa động đậy khi nhắc đến cái tên Hanagato, cùng với những biểu hiện kì lạ của anh chàng. Mắt đang nhắm cũng mở ra, tròn xoe. Đầu khẽ chinh để cho mắt kịp nhìn những hình ảnh về thái độ và biểu cảm của bạn.

Mika vẫn đang suy nghĩ, và chợt hét lên một tiếng khi ý nghĩ ấy hiện lên trong đầu cô:

- A!

Yui lại chớp mắt. Cô chưa kịp hỏi gì và Haru cũng chưa kịp hiểu gì thì Mika đã lao tới, chớp lấy hai vai cô, lay mạnh:

- Yui! Có phải cậu bị Hanagato tát không?

- Hà? Sao cậu biết? – Yui tròn xoe mắt, í ẹ hỏi lại.

Thế nhưng, câu hỏi của Mika khá đột ngột và cũng thật to nên biết bao cặp tai của học sinh trong lớp đều chĩa hẳn về phía góc lớp cạnh của sổ. Ngay sau thái độ của Yui cũng là muôn ngàn lời bàn tán vang lên xôn xao, bỏ quên cái lườm sát khí của cô:

“Hà? Hanagato tát Miyamoto ư?”

“Sao thế được? Hai người họ hẹn hò mà!”

“Hừ! Chắc là yêu vài ngày rồi đá chứ gì? Hóa ra chị hai cũng chẳng có gì thu hút các mĩ nam!” “Chắc không đâu! Toudo bảo là Yui chứ có phải Miyamoto đâu!”

“Ngốc thế! Yui hình như là tên thân mật của cô ta mà!”

- Thôi đủ rồi! – Yui hét lên. cô đứng phắt dậy, đập mạnh tay xuống bàn. – Mấy người lảm chuyện quá đó! Tôi nói lại lần nữa! Tôi và Hanagato không hẹn hò với nhau!

Thật rõ ràng, thật dứt khoát, tuyên bố xong, cô lững thững bỏ ra khỏi lớp.

- Sao thế nhỉ? – Kitao ngơ ngác nhìn theo.

Trên sân thượng, Yui đứng yên một mình, tựa lưng vào thanh chắn. Vẫn là cái thở dài nặng nề tuôn ra từ miệng cô. Mái tóc dài và tà váy ngắn khẽ bay lên khi con gió hiu hiu nhưng se lạnh ấy thổi thoảng qua.

Sau đó, những luồng không khí buồn buồn ấy thổi liên hồi. Cái không khí lạnh của mùa đông cũng thế mà làm ù tai cô. Nhưng cô nào đâu để ý đến nó, mà chỉ tiếp tục đứng thế với tâm trạng nặng nề, và cũng không để ý đến một người đang xuất hiện.

Anh ta có cơ thể nhẹ như lông hồng, nên bước chân của anh ta cũng nhẹ đến nỗi cô chẳng biết gì hết về sự hiện diện của anh.

- Cô có thể rời khỏi chỗ này được không?

Bấy giờ, Yui mới để ý. Cô ngưng dòng suy nghĩ rồi bồi như tơ vò để quay mặt lại.

Trong thoáng chốc, cô ghen cứng họng, nói không nên lời.

Anh ta có mái tóc màu nâu chải mượt, dài đến cổ, tóc mái cũng dài che đi một bên mắt. Cặp lông mày thanh nhẹ, ánh mắt dịu dàng nhưng thông minh. Chiếc mũi cao thanh tú cùng với đôi môi mỏng và nụ cười hớp hồn người đối diện. Thân hình mảnh dẻ, nhưng săn chắc. Anh cao ngang Shukasa nhưng lại nhẹ hơn nhiều. Làn da trắng nõn của một gã công tử yếu đuối suốt ngày chỉ trốn trong nhà, không ra nắng của anh đã để lại trong Yui bao suy nghĩ. Một vẻ đẹp của con gái.

- Anh nói gì thế? Nói lại tôi nghe được không? – Cô nhướn mày, nhếch mép hỏi lại.

- Hừ! – Anh cũng khẽ cười ngạo mạn – Cô bị điếc à! Nói thế nghe không được sao?

Dường như chẳng chịu được nữa, cô hét lên:

- Điên! Lời nói của anh lọt lỗ tai ghê nhỉ? Cái gì mà “cô có thể rời khỏi chỗ này được không” kia chứ! Đây là chỗ của anh hả? Hả?

- Bây giờ chưa phải của tôi. Nhưng tương lai sẽ là của tôi. Hơn nữa, chẳng phải tôi đã nói rất tử tế rồi sao. Đây là lời đề nghị lịch sự mà!

Anh ta rất điềm tĩnh nói lại, trái với thái độ nóng nảy của Yui. Và cũng chính sự tự tin quá mức của anh lại khiến cho cô bực mình.

- Vậy...câu trả lời của tôi là không! Không hiểu chưa hả? – Cô vươn người tới, hét lên thật to.

Trong thoáng chốc, anh nhướn mày, môi bặm lại. Tay rút vào túi áo, bước tới thật khoan thai. Đến khi anh đứng sát Yui, anh mới dừng lại, và tiếp tục nhìn cô không chớp mắt.

Thế nhưng, thái độ đó của anh khiến cho yui cảm thấy khó xử. Cô lùi một bước, tay rút lại, trợn mắt nhìn.

Bốp!

Anh ta giờ tay ra tát không thương tiếc vào khuôn mặt của Yui. Cô mất trụ, ngã phịch xuống đất. Anh ta cử động rất nhẹ nhàng nhưng lực lại thật mạnh. Ổi đúng phần má mà cô đã bị Shukasa tát, thêm một cái nữa khiến cho phần thịt đó buốt rất.

Anh ta thở một hơi dài từ mũi:

- Hừ! Đúng như tôi nghĩ. Cô quá giả tạo.

- Sao? – Yui nghiêng răng.

- Lần đầu tiên thấy cô, cô thật yếu đuối. Thế nhưng phát hiện ra tôi, cô lại tỏ ra mạnh mẽ. Chỉ để gây ấn tượng ở tôi đúng không? Cô quá yếu đuối khi không thể đỡ nổi cái tát đó. Tuýp của tôi đúng là con gái mạnh mẽ, giỏi đánh nhau, chứ không phải kiểu giả tạo như cô đâu!

Yui phì cười. Ban đầu chỉ là tiếng cười bằng mũi, nhưng sau đó bật lên thật to. Cô đứng dậy, phui bụi trên váy.

- Anh biết tôi là ai không? Đụng vào tôi chính là sai lầm lớn của anh đấy.

- Buồn cười! Cô chẳng biết tôi là ai mà!

Chỉ nói một câu như vậy, anh quay lưng bỏ đi. Còn Yui vẫn đang khịt mũi:

- Anh tên gì? Tôi là Miyamoto.

- Muốn làm quen à? – Anh dừng bước, cười theo.

- Xin lỗi đi! Để nếu còn gặp lại, tôi sẽ trả thù anh.

- Sẽ chẳng gặp lại đâu! Mà nếu có gặp, thì sẽ là ở Pháp.

- Pháp? Anh là du học sinh hả? – Cô ngơ ngác.

- Tôi là Sewashi. – Cùng với cái nhếch mép, anh bước thẳng một mạch xuống cầu thang, chẳng cho Yui nói thêm lời nào.

- Cảm ơn anh!

Cô cười dịu, nói thật dịu dàng. Nhưng anh chẳng kịp nghe gì cả. Và...nếu như anh có nghe được, có hỏi lại “Vì chuyện gì?” thì cô sẽ trả lời:

“Vì anh đã giúp tôi nguôi bớt nỗi lòng trĩu nặng này mà suốt bốn ngày liền tôi canh cánh.”

Bộp!

Mika hót hải chạy đi tìm Yui khi cô bạn bỏ đi không một lời, cúp luôn cả tiết học Đại số vốn là phần mà cô ưa nhất. Chẳng may trên đường lên sân thượng, cô đã đụng phải Sewashi. Mà chính xác hơn, là Sewashi đụng phải cô.

- Hừ! Đụng phải người khác mà không chịu xin lỗi hả? – Mika nhướn mày chỉ trích.

Nhưng anh chỉ tỏ vẻ khó chịu:

- Lắm chuyện!

Nghe câu nói đó, cô giận run, mắt tròn ngược, môi bặm lại:

- Khốn kiếp! Ăn nói kiểu gì thế hả? – Cùng với câu nói nặng nề, Mika co tay phải ra sau, nắm thành nắm đấm, rồi đẩy ra phía trước, dồn lực.

May thay, với cơ thể nhẹ nhàng, Sewashi đã kịp né nó. Bàn tay sắt đá của Mika lao thẳng vào tường.

Mặt tường nứt nẻ. Từng mảng tường nhỏ rơi xuống đất là tả. Anh chảy mồ hôi.

- Chỉ là cảnh cáo thôi đó! Tha cho anh lần này! – Dứt lời, Mika lại lao lên trên.

Sewashi đứng thân cả người. Bỗng dưng, hai má anh đỏ ửng lên, trong đầu anh nghĩ đến một người con gái:

“Ran!”

- Yui! Ôn trời! Cậu đây rồi! Tớ tìm cậu mãi! – Mika thờ hồng hộc không ra hơi, gọi tên Yui ngắt quãng.

- Có chuyện gì hả Mika? – Cô ngơ ngác.

Mika bước tới, cầm lấy hai vai Yui, đẩy cô xuống đất.

- Kể tớ nghe! Hanagato đã làm gì cậu!

Nhìn thái độ dứt khoát của Mika, Yui đành kể ra mọi chuyện.

Bộp!

Chưa giút lời, Yui đã ngã khụy xuống đất. Shukasa đã tát cô.

- Anh...Hanagato...anh...

Yui ngước lên, giọng nói đứt quãng.

Shukasa bặm môi, mặt tối sầm. Anh nhìn Yui một cách đáng sợ với những tiếng ken két phát ra từ hai hàm răng:

- Cô...cô sao vậy? Cô nghĩ gì mà lại xúc phạm Waka? Tồi hỏi gì thì cô cứ trả lời đi? Có sao lại đụng đến Waka hả?

- Anh...anh... – Yui nói không nên lời, giọng ngắt quãng.

Anh hít sâu vài hơi để lấy lại tinh thần, rồi quay lưng bỏ đi, hai bàn tay vẫn nắm chặt.

Yui nhìn anh đi khuất bóng, mới nấc lên một tiếng. Tiếp đó, những giọt nước mắt bắt đầu rơi lã chã. Mặt cô đỏ bừng, nằm vật vã xuống đất, khóc tím tấc, quần quai:

- Hanagato...Anh là đồ ngốc...Con nhỏ Waka kia có gì hay hơn em kia chứ? Sao anh...quan trọng nó hơn là em? Em đã...em đã th...thích anh kia mà...Vậy tại sao...

Tiếng khóc của Yui tưởng như vang vọng xuyên suốt khu rừng..

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thư Chưa Gửi

- Hanagato...Yui...Cậu...thật sự thích anh ta sao? – Mika hơi ngập ngừng. Lòng mày cô uốn nhẹ, phần da trên mí mắt cũng theo đó mà nheo lại, khiến cho cái nhìn của cô đối với Yui trở thành nỗi lo lắng ghen ngào.

Yui chẳng nói gì. Cô nhìn Mika như để nhận sự lo lắng ấy. Mối cô hơi mím lại, khóe miệng rộng ra. Chốc lát sau, cô trả lời:

- Ừ. Tớ đã thích anh ta mất rồi. Tớ cũng không rõ...từ khi nào mà Shukasa đã trở thành lẽ sống của tớ, niềm hy vọng của tớ. Cho dù tớ bị bố khinh miệt, bị mẹ bỏ rơi, bị cả xã hội quay lưng ngoảnh mặt, tớ cũng không đau bằng cái lúc anh ta đối xử phũ phàng với tớ. Con người ích kỷ đó...tớ đã lỡ yêu mất rồi...

Mika giật mình. Cô nhìn thấy nó, những giọt nước mắt mềm mọng và yếu đuối đã bắt đầu xuất hiện rồi trở nên lớn dần ở khóe mắt Yui. Nó nặng trĩu dần, rồi rớt xuống hai bên má. Hai dòng lệ tuôn rơi lã chã, nhiều đến mức Mika chẳng biết khi nào nó mới dừng. Lòng cô nhói đau khi gần như chắc chắn rằng tình cảm của Yui là thật, khi mà Yui không còn gọi anh ta bằng họ Hanagato nữa, mà là tên Shukasa.

Cô khẽ đưa ten lên, đặt nhẹ trên vai Yui, cố gắng dùng hết sức mình kìm nén cảm xúc đau đốn trong lòng cô lúc bấy giờ:

- Tại sao cậu lại khóc?

Yui vẫn tức tưởi:

- Tớ không biết. Nước mắt tớ cứ tuôn trào ra...mãi không thôi...

Mika thở dài, cô vẫn tiếp tục nhìn Yui bằng con mắt đồng cảm, sẻ chia, muốn san sự đắng cay từ phía cô sang mình. Yui khẽ quay đầu, nhìn thẳng trực tiếp vào khuôn mặt bạn.

- Vậy...cậu hãy bày tỏ tình cảm của mình với anh ta xem.

- Không! Tớ không thể! – Yui lắc đầu lia lịa khi nghe ý kiến của bạn. Khuông mặt cô tỏ rõ sự tự ti vào bản thân – Tớ...tớ sợ...

- Cậu sợ gì? – Mika vẫn ân cần.

- Tớ sợ tớ sẽ bị từ chối. – Yui đưa tay lên quệt nước mắt.

- Cậu sao thế? Cậu không tin vào bản thân mình à? Cậu rất xinh đẹp, lại thông minh, mạnh mẽ, nhà cũng giàu, mà mọi người đều biết Miyamoto Rei là bạn gái của Hanagato và Hanagato là hoa đã có chủ. Sẽ chẳng ai dám tranh giành vị trí đó của cậu đâu!

- Ừ thì tớ xinh đẹp, thông minh! Cứ cho là vậy đi! – Yui hét lên. – Nhưng mạnh mẽ gì nữa, khi mà tớ đang ngồi khóc bù lu bù loa thế này, chẳng kìm nổi cảm xúc của mình. Hơn nữa, người mà mọi người nghĩ là bạn gái của Shukasa, chính là Miyamoto Rei, không phải Satake Yui. Mà Rei là con gái của một trưởng phòng quen, trong khi Shukasa chính là người thừa kế chuỗi tập đoàn tài chính Hanagato. Cậu nghĩ tớ có cơ hội với anh ấy hay sao?

Mika vẫn cố trấn áp Yui:

- Chỉ cần cậu thú nhận mình là tiểu thư thứ hai của tập đoàn Sa...

- Cậu nghĩ anh ấy sẽ tin hay sao? – Yui ngắt lời bạn khi cô còn chưa nói dứt câu. – Mà cho dù có thế thì gia đình anh ấy cũng chẳng có gì cả. Toàn bộ tài sản đều được để lại cho chị gái tớ, còn tớ không xu dính túi. Người mà bố Shukasa muốn chọn làm con dâu chính là những tiểu thư thừa kế tập đoàn hoặc công ty, kém hơn thì là cổ phần. Chẳng hạn như Reika của tập đoàn Yotsui, Ryoko của Tani, Sakurako của Kanami, cũng có thể là Kuni của Fuugo nữa...

Giọng của Yui ban đầu thật hùng hổ, mạnh mẽ, như thể cô rất chắc chắn vào suy nghĩ của mình. Nhưng càng chắc chắn, cũng chỉ khiến cô thêm tự ti vào bản thân mình mà thôi. Mọi giây trôi qua, giọng cô một nhỏ lại, trái tim càng thêm tan nát.

Để bạn khóc thêm một lát, Mika thở dài:

- Yui à...Cậu còn nhớ mục đích chính khi trở lại Tokyo của mình nữa không?

Cô ngưng khóc, nhìn bạn chăm chú bằng một ánh mắt ngạc nhiên và khó hiểu...

oOo

- Đủ rồi đó Shukasa à! Ít nhất cũng phải nói cho chúng tớ biết chuyện gì đã xảy ra với cậu chứ! Cứ im lặng mãi thế này cả trường tồn thọ đó! – Akito vỗ mạnh vào vai Shukasa, to giọng.

Nhưng anh ta vẫn cứ nằm thượt trên bàn không sức sống, mắt lơ đãng, môi hé nhỏ.

- Trờ ị! Có ai ngờ sẽ có ngày Boss Stars 1 lại yếu đuối thế kia đâu! – Kuro chêm thêm một câu vào.

Thấy anh bạn của mình đã vào chuyện, Akito bỏ mặc Shukasa vẫn đang nằm dài ở đó quay sang tán gẫu với Kuro:

- Kuro này! Hình như độ này Boss nào cũng không sức sống như thế đấy! Chẳng biết có phải do biến đổi khí hậu hay không nữa!

- Sao cậu lại nói thế? Dựa vào đâu? – Kuro có chút ngạc nhiên, tay vẫn đang loay hoay với đồng sách vở.

- Thì Mika kể với tớ mà! Rằng Miyamoto cũng chẳng nói chẳng rằng, suốt ngày thờ dài, nằm không không làm gì, tầm vài phút là lại gờ tay lên sờ má. Thế nào? Trùng hợp không?

Buồn cười thế bảo khi Shukasa cũng có những biểu cảm y hệt Yui. Thấy nhắc đến cái tên “Miyamoto” là tai anh đã đóng lên nghe theo quán tính, mắt nhìn trộm câu chuyện của hai đứa bạn, thỉnh thoảng lại chom chớp.

Kuro lại ngạc nhiên hơn nữa khi nghe câu trần thuật từ Akito:

- Ngạc nhiên thật!

- Hề hề! Minh sẽ giật tít là “Boss Stars 1 và Boss Stars 2 có thần giao cách cảm”. – Akito ưỡn ngực tự hào.

- Không! Tớ không ngạc nhiên chuyện đó. Chuyện của Miyamoto tớ đã nghe Haruka kể rồi. Tớ còn kể cho cô ấy nghe chuyện của Shukasa kia mà! – Kuro tỉnh bơ. Cái vẻ mặt đó của anh khiến cho Akito đang lên mặt, bay tít trên mây thì bị kéo xuống đất ngay cái rầm – Cái tớ ngạc nhiên là nguồn thông tin của cậu kia! Mika là Toudo đúng không? Hai người có quan hệ gì mà trao đổi thông tin với nhau, chưa kể còn gọi tên thân mật thế hả?

Nghe vậy, Akito đỏ lựng cả mặt. Mặt chớp liên hồi, rồi cặp đồng tử đảo lia lịa xung quanh để né tránh vấn đề. Nhưng chợt, anh phát hiện ra cái gì đó, bèn nhìn thẳng vào mặt Kuro, vươn người tới, ấn ngón trỏ vào ngực anh:

- Nói người khác thì giỏi lắm Kuro thân mến của tôi ơi! Không phải chính cậu cũng gặp gỡ buồn chuyện với cô ta còn gì! Okawa Haruka ấy!

Lần này đến lượt Kuro đỏ mặt tía tai. Hiếm khi thấy một anh chàng vởi vẻ mặt lạnh như băng ấy thẹn thùng, chẳng trách lúc bấy giờ bao nhiêu con mắt hiếu kì của tụi con gái đều đổ dồn vào họ.

Chưa để cho Kuro thanh minh thêm câu nào, Akito ghé sát mặt, thì thầm:

- Này! Cậu...và Okawa cũng thế à?

- Cũng? Vậy chẳng lẽ cậu và Toudo...

- Ngốc thế! Không hiểu ad hay sao mà còn phải hỏi lại?

Giọng của bọn họ tuy rằng không đủ to để tụi học sinh kia nghe thấy nhưng cũng đủ để Shukasa tiếp thu không bỏ sót một từ.

Chẳng hiểu sao Shukasa lại thấy bức mình. Máu nóng nổi lên trong người anh, sôi sục rồi lên đến não. Anh đứng phắt dậy, đập bàn thật mạnh khiến cho mặt gỗ bàn trơn láng mịn màng ấy nứt nẻ, gằn gãy đôi luôn. Con thịnh nộ của anh khiến cho cả lớp đều run như cây sậy, nhất là khi anh tông thêm một cú đá vào chân bàn khiến nó ngã rầm xuống đất, nát vụn xung quanh mép. Shukasa đứng đờ đẫn đi, thái độ y hệt Yui trừ cái bàn gãy đôi kia.

Akito và Kuro như hóa đá, không tin vào mắt mình, cứ đờ người ra nhìn chằm chằm vào chiếc bàn. Lát sau, họ quay lại nhìn nhau, chom chớp mắt.

oOo

Shukasa đứng đờ đẫn bỏ vào phòng y tế, kéo rèm lại, nằm phịch xuống giường. Đưa tay lên bác qua trán, miệng anh khề lẩm bẩm:

- Akito...Kuro...Bọn chúng khinh thường mình lắm. Có lẽ chuyển dã ngoại đã đưa họ đến với tình yêu. Còn mình với Rei thì...thì...

Giọng vẫn còn đầy bức tức ghen tuông, thế nhưng, khi nghĩ đến chuyện của mình, bao hình ảnh về cái ngày định mệnh ấy lại ủa về trong tâm trí. Cái lần ấy, anh không kìm nén nổi bản thân mình, tay anh vung lên theo quán tính, mắt anh lúc đó mờ dần. Đến khi anh thấy rõ thì Rei đã nằm dưới đất, người co ro, đầu ngược lên gọi tên anh đầy tha thiết. Khi đó, lí trí cũng không để anh điều khiển nổi miệng mình. Những lời nói làm tổn thương cô ấy anh không muốn thốt ra. Anh muốn lao tới và ôm cô ấy vào lòng, nói lời yêu thương. Thế nhưng...anh chẳng làm được, kể cả khi anh tự nhủ mình là “quay lại đi” khi anh bỏ đi phủ phàng khỏi cô.

Rút trong túi quần chiếc Smartphone ra, anh mở khóa máy.

Ngón tay cái nhẹ nhàng chuyển động vào hộp thư, rồi sang mục bản nháp.

Shukasa lặng lẽ nhìn những bức thư chưa gửi...

“Tới: Rei,

Cô ngủ chưa? Không phải cô vẫn đang ăn đêm đấy chứ?”

“Tới: Rei,

Tức thật! Kì thi giữa kì lần này tôi lại bị Kuro tranh hạng nhất rồi! Thua những 8 điểm kìa! Cô thì sao? Không tụt hạng nhất đấy chứ?”

“Tới: Rei,

Hôm nay gặp mấy đứa bạn cũ cấp 2, chúng mời tôi đi Bar. Tôi nhớ lần đi cùng cô. Không biết có gặp thẳng biến thái mà hôm nọ bị cô tấn cho một trận không nữa? Đi nữa không? Tôi sẽ trả cô Takoyaki...”

“Tới: Rei.

Ngày mai là dã ngoại của trường ta rồi! Em có hộp giống tôi không? Khi bữa tiệc dạ hội bắt đầu, tôi sẽ lấy hết can đảm mời em nhảy. Không được từ chối đâu đấy nhé!

À, còn nữa. Tôi muốn một lần thấy em mặc đầm dạ hội, đừng có cá tính được chứ?”

“Tới: Rei,

Tôi nhắn tin, không phải vì muốn xin lỗi em đâu đấy nhé! Tôi chưa đủ can đảm...

Tôi chỉ muốn hỏi, lúc bị tôi đánh, em...có đau không? Bây giờ nó đã hết rát chưa vậy? Tôi thật muốn chặt bỏ bàn tay phải của mình quá! Nếu được, em sẽ tát lại tôi chứ? Thế còn đỡ đau hơn nếu cứ tiếp tục như thế này...”

Đọc xong, Shukasa thoát ra ngoài. Anh chạm nhẹ vào ô “Viết tin nhắn” và cử động thật nhanh trên bàn phím:

“Tới: Rei,

Tôi nghe thằng Akito kể chuyện em rồi. Tôi thật đáng ghét đúng không?

Em biết không? Lần đánh em tôi thật sự hối hận, bây giờ tôi càng đau hơn nữa! Vì sao nhỉ? Hay...có phải vì...không được gặp em hay không? Chắc thế rồi! Tôi không dám sang trường em, không dám tới nhà em, càng không dám gọi điện cho em. Tin nhắn cũng không gửi được, tôi thật yếu đuối phải không em?”

Đến đây, không hiểu sao tay Shukasa run run, không thể bấm thêm kí tự nào. Trong lòng anh quặn thắt, hối hận như bị hàng ngàn mảnh thủy tinh vỡ cửa vào.

Anh hít một hơi thật sâu. Những giọt nước mắt yếu ớt sắp xuất hiện cũng được anh kìm nén lại. anh viết tiếp, nhưng những cử động của ngón tay thật chậm rãi:

“Anh nhớ em...Anh muốn được gặp em...”

Viết xong bức thư, anh không dám ấn nút “Gửi”. Anh di tay đến đó, nhưng dờ lại, và chẳng thể nhấn được.

Và rồi, ngón tay anh thụt lại, cử động nhanh hơn hẳn khi di đến ô “Lưu bản nháp”.

Hộp thư chưa gửi có thêm một bức nữa...

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chocolate Ngọt - Quyết Định Của Shukasa

Shukasa thở một hơi như đã trút bỏ được nỗi phiền lòng...

Nhưng chợt, tấm rèm kéo toạc ra kèm theo một giọng nói nhí nhảnh vang lên:

- Bắt quả tang hội trưởng trốn học nhé!

Shukasa giật mình quay đầu lại nhìn. Ở đó, cô ấy ngồi trên mép giường của anh. Chồng hai tay lên ga, đầu xoay ngược với chân. Đó là một cô gái có nhiều nét phương Tây trên mặt, môi nở một nụ cười chum chím.

- Cô là ai? – Shukasa lờm.

- Em là Kahara Terumi, y tá ở đây! – Nó vẫn cười.

- Sao cô trông lạ thế?

- Em mới làm ở đây được có hai tuần!

- Sao cô xưng hô thân mật thế?

- Em dưới hội trưởng một lớp, xưng vậy đúng rồi còn gì!

Shukasa khịt mũi. Anh ngồi lại nghiêm túc trên giường, tay lướt thoăn thoắt lên màn hình điện thoại:

- Cô đi ra ngoài đi! Tôi cần được nghỉ ngơi.

Im lặng một lúc, Terumi lên tiếng:

- Anh buồn chuyện tình cảm đúng không?

Nghe thấy nó, Shukasa giật mình. Anh cau mày nhìn nó, tỏ ý khó chịu:

- Tại sao cô biết? Chẳng lẽ cô nhìn trộm tôi à?

- Tại vì khuôn mặt của anh. – Nó chậm rãi – Em từng nhìn thấy những biểu hiện giống anh trên khuôn mặt mình qua gương...

- Cô cũng vậy à? – Anh tỏ ý hơi ngạc nhiên.

- Đúng vậy...Ba năm trước, em từng yêu một người. Nhưng người đó lại yêu người con gái khác...

Nó cúi gằm mặt, nói nhỏ nhẹ, trĩu nặng nỗi niềm. Shukasa tìm thấy có nét tương đồng gì đó giống mình ở nó, nên anh cảm thông. Anh đã rời bỏ bản tính lạnh lùng của mình, dù chỉ trong một khoảnh khắc. Anh toan đặt tay lên vai nó như để san sẻ chút gì, làm cho nó, và cả anh vui nhẹ muộn phiền.

Nhưng khi anh chưa kịp chạm tay và cô bé y tá non trẻ ấy, nó đã ngược mặt lên, xoay vù vù mấy vòng như để làm cho nét mặt tâm trạng của nó thay đổi, một phần cũng là để làm khô hai hạt nước mắt sắp chảy ra khi gọi lại chuyện cũ. Nó không để Shukasa an ủi nó, bởi vì mục đích ban đầu của nó là an ủi Shukasa:

- Ha ha! Nhưng hội trưởng đừng lo! Em đã quên được người ấy rồi! – Nó cười tươi ngây ngô. Mắt nhắm tít lại, môi chum chím, hai má đỏ hồng hào. Tuy rằng Terumi không đẹp rạng rỡ như Haru, Mika hay Yui, nhưng nó lại rất có duyên. Khuôn mặt nó lúc này đáng yêu không tả xiết.

Có lẽ bất kì ai cũng sẽ phản ứng lại với nét mặt rất đổi hồn nhiên của nó, hoặc là rung động, hoặc là dị ứng. Nhưng xem chừng Shukasa còn chẳng thèm để ý gì đến mặt nó, mà chỉ chú tâm đến lời nó nói:

- Quên? Sao cô lại cố quên? Khi cô yêu một người thì phải cố gắng có bằng được người đó. chứ sao lại để yên như vậy? Thế thì không phải là yêu đâu!

- Hội trưởng ạ! – Nó nói ngay khi Shukasa vừa dứt lời, không thèm tạo ra một chút kẽ hở nào để anh nói thêm. Đầu nó hơi cúi xuống, mắt nhắm lại, nhấn mạnh từng từ từng chữ - Yêu cũng có nhiều kiểu. Yêu theo kiểu của anh là yêu chiếm đoạt, yêu vì anh, nhưng yêu theo kiểu của em là yêu vì người ấy, chỉ đứng im từ xa, lặng dõi theo bước chân của người ấy, ngắm nhìn gương mặt hạnh phúc của người ấy, chúc phúc cho người ấy. Anh không hiểu được đâu, mùi vị của tình yêu như thế nào. Tại sao vào ngày lễ tình nhân, người ta lại tặng Chocolate cho nhau? Bởi vì tình yêu cũng có mùi vị giống Chocolate vậy, vừa ngọt mà lại vừa đắng. Ngọt, là cái cảm giác ấm nồng trong vòng tay yêu thương của người ấy. Đắng, là cái cảm giác buốt nhói đến từng khúc ruột khi hai người hiểu lầm nhau. Chocolate của em vị đắng nhiều hơn vị ngọt. Chocolate của anh vị ngọt sẽ nhiều hơn vị đắng chứ? Anh...sẽ yêu vì người ấy chứ?

Shukasa sững người lại. Anh không biết nói gì hơn ngoài việc nheo đôi lông mày lại một chút như để cố hiểu, cố tiếp thu những lời nói đó. lát sau, anh khẽ nói:

- Chắc vậy...Kahara ạ...Chắc tôi cũng sẽ vì cô ấy...

Terumi khẽ nở một nụ cười mãn nguyện. Nó nhìn đắm chiêu vào cặp mắt đen láy của Shukasa và cố đọc những biểu cảm, những suy nghĩ của người lần đầu tiên biết yêu...

Còn Shukasa, trong đầu anh hiện về tất cả những hình bóng của Rei mà anh gặp. Ngày đầu tiên gặp ở quán cà phê, lần tái ngộ phát nản ở trước cổng trường, đêm dạ hội lãng mạn ở trên thuyền, cuộc tranh cãi đầy xích mích và cả lúc vô tình làm tổn thương nhau. Tất cả đều hiện ra, mà rõ nét nhất là nụ

cười hạnh phúc của Rei.

- Kahara...Tôi hỏi cô...cảm giác này là gì? Cái cảm giác luôn nhớ nhưng hình bóng một ai đó, luôn nghĩ về người đó, luôn đồng tâm trạng với người đó, luôn mong muốn được gặp người đó...Cả cái cảm giác đau đớn đến nghẹt thở khi vô tình làm người đó tổn thương, cái cảm giác trốn tránh, không muốn đối diện hay sợ hãi khi chạm mặt và nói chuyện với người mà mình từng làm tổn thương. Tôi đã nghĩ mãi mà không ra...giờ muốn hỏi cô. Rốt cuộc...mơ cảm xúc hỗn độn đó là gì vậy?

- Aisuru. - Không cần phải suy nghĩ, Terumi đã trả lời luôn. Phải chăng vì chuyện đó quá hiển nhiên, mà đơn giản là vì anh không thể nhận ra, hay cố tình không nhận ra...

- Aisuru...ý em...đó là tình yêu? – Bằng một vẻ mặt khó hiểu, anh lăm bắm câu trả lời của nó, rồi hỏi lại như để khẳng định một lần nữa.

- Hội trưởng Hanagato...xem chừng anh cũng không thông minh lắm như mọi người đã đồn đại nhỉ? Phải nói thẳng ra thì anh mới hiểu được ư? – Môi của Terumi thoáng một nụ cười trừ.

- Sao cô dám chắc chắn thế? – Shukasa vẫn kiên quyết phủ nhận câu trả lời của nó, nhưng trong lòng anh đã có chút gì đó gọi là chấp nhận với tình cảm của mình rồi.

- Em chắc chắn. Vì...em đã từng có những tâm trạng như anh kia mà! – Terumi nhìn thẳng vào mắt anh, khẳng định. – Mà hội trưởng à, người anh tương tự có phải Miyamoto Rei bên 2 không vậy?

Shukasa giật mình:

- Sao cô biết Rei?

- Rei từng cứu em thoát khỏi một lũ côn đồ. Cô ấy như một thiên thần, đối xử rất tốt với em..Gọi tên thân mật như vậy...xem ra phán đoán của em chính xác rồi. – Nó lại cười, một nụ cười đắc ý...

Anh im lặng, không nói gì. Mặt hơi cúi gằm, anh khẽ mím chặt môi.

To be continued.

- Hanagato...Anh nên chấp nhận tình cảm của mình đi. Rei...em chắc rằng...cô ấy cũng đã nhận ra được tình cảm của mình rồi đấy...

- Ý cô là sao? – Shukasa ngược đầu dậy, nhướn mày.

- Rei yêu anh. – Giọng nó dứt khoát. – Cô ấy cũng có những tâm trạng giống anh. Anh muốn nghe không?

Giọng nó hơi nhỏ, mắt nhìn anh chằm chằm. Thấy anh không nói gì, chỉ im lặng, nó thầm hiểu câu trả lời của anh là có. Nó bắt đầu kể, giọng chậm rãi, để anh có thể nghe và hiểu hết, tất cả những gì mà Yui đã tâm sự với nó:

- Hanagato à...Anh đừng nghĩ chỉ có mình anh mới trầm trọc khi không dám liên lạc với Rei. Cô ấy cũng y hệt anh đó hội trưởng. Rei kể với em rằng kể từ ngày đi cùng anh, cô ấy không thể điều khiển nổi tâm trí mình. Những suy nghĩ của cô ấy đã đi quá giới hạn bạn bè với anh rồi đó. Hanagato...chẳng lẽ anh không để ý rằng tin đồn tình cảm giữa anh và Rei đột này càng nổi trội lên không? Anh nghĩ đó là chuyện thường tình đối với một tin đồn à? Đáng lẽ nó phải lắng đọng xuống theo thời gian chứ?

Terumi im lặng một lát để chờ câu trả lời của Shukasa, nhưng vẫn chẳng có gì đáp lại nó. Nó tiếp:

- Không những Rei đã để yên cho tin đồn đó phát tán, mà còn khiến cho nó phát triển thêm nữa kia! Tại sao cô ấy lại phải làm thế kia chứ? Anh có hiểu không? Bởi vì...cô ấy muốn cho mọi người biết anh là của Rei, để lũ nữ sinh khác không dám mon men đến gần anh! Chỉ mỗi điều đó thôi là đủ chứng minh Rei yêu anh rồi hội trưởng à! Đây là em còn chưa kể sâu về việc lăm lăm suy nghĩ của cô ấy về anh đâu! Rei...Cô ấy đã hiểu...trái tim của cô ấy đã trao trọn cho anh rồi! Bởi vậy Hanagato...trước khi cả hai quá mệt mỏi thì anh hãy...

- Bu... – Shukasa khẽ nói.

- Sao? – Dừng câu chuyện của mình, nó nhìn thẳng vào anh và hỏi lại.

- Buồn cười! – Từ giọng nói khề khàng chỉ lí nhí trong cổ họng, anh hét lên. – Tôi yêu Rei ư? Không đời nào có chuyện đó! Người duy nhất mà tôi yêu là Waka, chính là Waka kia, và chỉ một mình Waka. Trái tim tôi phản ứng với Rei đơn giản vì cô ấy giống Waka, không phải vì bất cứ lí do khác.

Terumi không nói gì. Cô gần như phát bực vì không biết phải giải thích như thế nào để cho gã cứng đầu Shukasa hiểu chuyện. Giọng cô không còn dịu dàng nữa, mà hết thật to, vắn tắt đa công suất, gay gắt:

- Nếu thật sự là vậy thì anh hãy nói rằng anh ghét Rei đi! Hãy bảo là anh căm hờn cô ta, chán ghét cô ta, cay đắng cô ta bởi vì cô ta xúc phạm Waka của anh ấy! – Rồi bỗng dưng, giọng nó nhỏ hẳn lại, nhưng vẫn cay. – À mà đừng quên, trước khi nói câu đó anh phải đặt tay lên ngực mình, hướng về nước Pháp mà thề đi, thề là anh chưa bao giờ lừa dối cô ấy và sau này cũng vậy! Anh có dám không?

Shukasa im lặng. Họng anh cứng đờ lại, môi run run không nói nên lời.

Terumi cố kìm lại cảm xúc của mình. Nó xích người lại, ngồi cạnh Shukasa, đặt tay lên vai anh, ân cần và nhẹ nhàng:

- Anh thấy đấy! Trái tim anh đã dành trọn cho Rei rồi, anh không thể thoát ra được những câu làm tổn thương cô ấy đúng không? Hãy nghe em, hội trưởng à... Tình cảm của anh đối với Waka chỉ là ngộ nhận mà thôi, cho dù anh có nói thế nào thì anh cũng đã yêu Rei rồi. Em tin chắc, quãng thời gian anh nghĩ về Rei nhiều hơn quãng thời gian anh nghĩ về Waka đúng không? Em biết, hội trưởng là một người thông minh mà...

Mắt nhắm lại, Shukasa phủ phàng gạt tay Terumi ra khỏi cơ thể mình, mở khóa điện thoại lên và bắt đầu viết những dòng tin nhắn mới:

“Tới: Rei,

Rei ạ, xem ra anh phải xem lại cái danh thông minh của mình rồi! Có người vừa dạy cho anh thế nào là Chocolate đấy! Vị ngọt và đắng của Chocolate đã khiến anh nghiệm nó thật rồi!

Anh đã từng nghĩ, hơn mười năm nay anh đang ăn một chiếc Chocolate chính hiệu, nhưng xem ra anh ăn bánh mà cứ ngỡ nó là Chocolate. Thật buồn cười quá phải không em?

Để xem...anh đang định làm một chiếc Chocolate ngon nhất thế gian, vừa ngọt mà lại vừa đắng. Nhìn lại thì anh thấy vị đắng của nó anh bỏ nhiều đó là đủ rồi! Từ giờ sẽ chỉ có một mình vị ngọt thôi!

Nhưng làm một chiếc Chocolate ngọt như vậy, một mình anh không kham nổi Rei ạ, chắc phải nhờ em làm cùng thôi! Em và anh cùng làm Chocolate, sau đó sẽ cùng nhau ăn nó. Em đồng ý chứ Rei?

P/s: Đừng nói với anh là em chỉ hiểu mỗi nghĩa đen, còn nghĩa bóng thì không hiểu nhé! Thôi, anh sẽ nói thẳng luôn, không vòng vo nữa Rei ạ!

Aishiteru <3 <3 <3

Hanagato Shukasa.”

Terumi mỉm cười mãn nguyện khi đọc những dòng tin nhắn đó của Shukasa. Cô thủ thỉ vào tai:

- Hội trưởng! Đúng rồi đó anh ạ! Đừng để thêm một tin nhắn chưa gửi nữa! Hãy ấn nút gửi đi!

Nghe vậy, anh im lặng. Tay di vào phím mà đồ nằm chính giữa màn hình phía dưới, anh hơi lưỡng lự.

Vài giây sau, Shukasa nhấn vào phím màu xanh “Lưu bản nháp” thật dứt khoát và nhanh nhẹn.

- Đồ ngốc! Từ nãy đến giờ em phí nước bọt với anh sao hả Hanagato? Anh đúng là đồ... – Terumi cau mày, nổi đóa.

- Cảm ơn cô Kahara! – Ngắt lời nó, anh cười tươi. – Tôi đã hiểu tình yêu quan trọng như thế nào rồi! Và một điều quan trọng thì không thể nói bằng văn bản. Tôi sẽ đi gặp trực tiếp Rei, và nói cho cô ấy biết tình cảm của tôi. Tôi sẽ tỏ tình, và cùng cô ấy làm nên chiếc Chocolate ngon nhất thế gian!

Shukasa bật dậy khỏi giường, lao thẳng ra ngoài hành lang, lao một mạch khiến cát bụi ở dưới đất bay lên mù mịt.

Nhìn anh lao ra khỏi cổng trường, nó lại cười mãn nguyện. Nhưng nụ cười mãn nguyện của nó lại có ám chút gì đó nguy hiểm..

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Kí Ức Mười Năm Trước

Shukasa thở hồng hộc. Những hơi thở trĩu nặng liên tục phả ra, nhưng quyết tâm của anh không hề vơi bớt.

Anh đưa tay lên quạt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, má và dưới cằm. Thở thêm một hơi nữa thật mạnh, bao do dự của anh đều được trút bỏ.

Shukasa lấy lại dáng đứng thẳng, hai tay đút vào túi quần. Tiễn lên vài bước, anh dựa người vào bức tường, nhìn mặt đồng hồ với tiếng tim đập thình thịch cứ văng vẳng quanh tai.

Sau hồi chuông ngân dài và to, cả bầu không khí tĩnh mịch của trường trung học Stars 2 bị phá vỡ. Tiếng cười nói, hò hét của đám học sinh tuổi thanh

xuân vang lên rôm rả. Shukasa ngó vào trường để tìm kiếm hình bóng một cô gái.

Trong đám đông, nổi bật lên một cô gái với vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Mái tóc đen óng dài mượt mà bay lên trong gió. Những bước chân thật tĩnh lặng. Yui đi một mình cô độc giữa bầy bạn bè.

Cô cúi gầm mặt, phần tóc cắt bằng phía trước đã phần nào che đi ánh mắt của cô, chỉ có thể nhìn thấy khóe miệng lạnh tanh, không một nụ cười, hơn nữa còn rất rầu rĩ.

Nhận ra người mà mình tìm kiếm đang ở ngay trước mắt, Shukasa khẽ nở một nụ cười. Dẫu cho bao ánh nhìn tò mò và soi mói của đám học sinh trường Stars 2 đều đổ dồn về phía anh, nhưng anh vẫn gạt bỏ nó, can đảm bước lên phía trước.

Lúc bấy giờ, có hơn hai mươi người, cả nam và nữ đều vây quanh Shukasa, mà cạnh đó là Boss của họ, Miyamoto Rei.

— Anou...Miyamoto... — Shukasa hơi lúng túng, trán vương vài giọt mồ hôi, tay anh để ngang bụng khua nhẹ.

Yui đã nhận ra người nam sinh phía trước mình, dù cô không nhìn thẳng trực tiếp vào anh. Mặt cô không mấy may biểu lộ cảm xúc, vẫn im lặng.

Tăng lò một cách cố ý, sau mười giây dừng lại, Yui bước đi tiếp, sượt qua anh không ngại ngần, thật phũ phàng và vô tình, khiến cho Shukasa thoáng chút nhói đau.

Những tiếng bàn tán vang lên xôn xao...

— Miyamoto! — Shukasa hốt hải đuổi theo cô gái lạnh lùng vừa quay lưng, mặc cho đám đông lấy nó làm chủ đề bàn luận.

Đến ngã tư, Yui dừng lại bởi ánh đèn giao thông vừa chuyển màu đỏ.

Bỗng dưng, cô cảm thấy bút rút không sao chịu nổi. Tay bấu mạnh vào gấu váy, vò hai bên chỉ may thành một mớ, nhàu nhĩ y hệt trái tim của cô lúc này. Hai mắt cô nhắm tịt, môi mím chặt, răng đánh vào nhau ken kết như đang cố gắng kìm nén một nỗi đau...

Shukasa đã đuổi đến nơi, anh hốt hải, gọi tên cô liên hồi, miệng thờ không ra hơi.

Yui vẫn cố xem như không có gì, cô toan bước xuống lòng đường.

— Miyamoto! Nghe anh nói đã! — Shukasa chớp lấy cánh tay phải của Yui, níu bước chân cô.

Cô vẫn cúi gầm mặt không nói gì, cố ý xoay mặt đi né tránh ánh mắt anh.

— Miyamoto! Anh biết là em rất ghét anh vì anh đã đối xử tồi tệ với em! Nhưng xin em, hãy cho anh một cơ hội...để được thỏ...ho? — Shukasa chớp lấy hai vai của Yui, xoay người cô về phía mình, nói xối xả như để cho cô không có cơ hội bỏ đi phũ phàng thêm một lần nữa.

Nhưng rồi, câu quan trọng nhất Shukasa đã không thể nói ra trọn vẹn. Bởi anh khựng lại, bị giật mình khi anh nhận thấy một thứ ở trên mắt cô.

Những hạt nước trong veo như ngọc bích, đọng lại ở khóe mắt, chỉ chờ trào ra.

Vài giọt nhỏ đã rơi xuống lã chã, làm ướt hai gò má xinh xắn và đỏ hồng. Đôi môi chúm chím, đẹp như tô son kẻ hé nhỏ.

Vốn đã xinh đẹp, lại sở hữu khuôn mặt xinh hơn thiên thần, nên dù cho có khóc, trông Yui vẫn đẹp hơn bất kì ai, vẫn lung linh rực rỡ trong mắt mọi người.

Nhưng trái tim Yui chẳng vẹn nguyên và trong sáng như vẻ bề ngoài. Lòng cô đau như bị cứa dao, đau đến mức cô chẳng hay mình lại yếu đuối thêm một lần nữa, lại khóc trước mặt người khác một lần nữa, mà lại là người cô không muốn để cho thấy bộ dạng mềm mỏng nhất.

— Miyamoto... — Shukasa bối rối. Anh bất giác gọi tên Yui. Những cử chỉ ngắc ngứ, lúng túng vì không biết xử trí ra sao của anh cùng với bộ mặt đang khóc lóc của Yui đã thu hút bao nhiêu ánh mắt hiếu kì, nhưng cũng không ai tỏ ra quá bận tâm. Họ chỉ nhanh chóng hoàn thành công việc của mình, và cả hai người cứ đứng yên như thế cho đến khi dòng xe cộ đã thưa thớt dần.

— Anh muốn nói gì? — Giọng vẫn nắc, Yui cất tiếng nói đầy lạnh lùng như muốn mau chóng cắt bỏ cái đuôi rắc rối, hoặc là nũng nịu đòi anh nói câu cô muốn anh nói.

— Miyamoto à...Em không sao chứ? Hay...em vẫn còn giận anh? — Shukasa vẫn tỏ ra ân cần và bận tâm tới những giọt nước mắt của cô.

— Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh nên anh hãy nói mau lên để cho tôi nói! — Yui gạt phắt — Đừng bận tâm gì hết về tâm trạng hay cảm xúc của tôi mà nói toẹt ra đi!

Như bị cuốn theo sự quyết đoán, không nhượng bộ của Yui mà Shukasa cũng thuận ý muốn của cô, dẫu cho phải ậm ờ thêm mấy phút nữa. Anh nuốt nước miếng, rồi nói ra điều anh muốn thổ lộ, dù chưa phải là tất cả...

— Miyamoto...à không...Rei...Anh xin lỗi vì anh quá ngu ngốc và cố chấp. Anh đã biết từ lâu nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ phủ nhận nó...Hằng ngày,

người đầu tiên anh nghĩ về là em. Hằng đêm, người đầu tiên anh mơ thấy cũng là em. Em là người đầu tiên anh muốn sẻ chia niềm vui, là người đầu tiên anh muốn tâm sự. Trên hết, lúc nào cũng vậy, anh rất thích gương mặt em, thích nụ cười của em. Mỗi cử chỉ của em đều khiến tim anh xao động. Anh...muốn được ở bên em mãi mãi...Rei à! Có một người vừa giúp anh hiểu ra...rằng tất cả những điều trên, dù có phức tạp, nhưng đơn giản...nó là tình yêu. Rei! Anh...

– Anh nói xong chưa? – Cả một dòng cảm xúc sâu sắc và mãnh liệt của Shukasa đều bị Yui dập tắt chỉ bằng một câu. Anh sững người, neho mắt nhìn Yui.

Họng anh cứng đờ, cảm lạnh...

– Tình yêu ư? Anh vẫn nói những câu đáng khinh như vậy, Hanagato a! – Cô nói tiếp sau cái khịt mũi và bật lên những tiếng cười khinh khinh – Anh không nghĩ là tôi không chê bai chê giễu anh nếu như anh cứ tiếp tục nói những câu bên trong đen tối, ảm áp muru mô, bên ngoài phủ vàng phủ bạc như thế sao? Thật kinh tởm!

Yui mỉm cười, khinh bỉ, coi thường những lời nói thật thà đó, mà Shukasa phải dẹp bỏ lòng tự tôn cao ngạo ngày thường, để rồi nói ra mọi thứ từ góc rãnh trái tim.

Shukasa không giận câu từ cay đắng vừa thốt ra từ khuôn miệng đẹp đẽ đó của Yui, nhưng vẫn cau mày. Đơn giản vì anh cảm thấy vô lý và bất thường, khác hẳn với bản tính hồn nhiên thường nhật của cô.

– Rei... – Shukasa gọi tên khe khẽ.

– Anh xong chuyện rồi chứ? Giờ đến lượt tôi! – Vẫn giữ cái điệu bộ ấy, Yui tiếp. – Chuyện của tôi không đông dài như của anh đâu. Chỉ một câu hỏi thôi!

Shukasa im lặng. Chưa bao giờ anh cảm thấy bối rối như lúc này. Phải chăng sự kiên quyết và lạnh lùng của cô đã làm cho tâm trí anh đảo lộn, không thể suy nghĩ được chút gì.

Anh gật đầu nhẹ, ngụ ý bảo Yui hãy hỏi điều cô ấy muốn.

Trầm ngâm nhìn khuôn mặt bối rối của Shukasa thêm mấy mươi giây, Yui ngẩng cao đầu, hít một hơi thật sâu cùng với hai hàng nước mắt, miệng vẫn nắc. Thật ngất ngưởng, Yui hỏi:

- Tại sao...tại sao anh...lại làm thế với tôi?

Shukasa giật mình. Anh ngước đầu lên, nhìn chăm chăm vào mặt Yui, nhướn mày khó hiểu.

- Anh còn định giả vờ sao Hanagato Shukasa? Anh đang cố chứng minh là mình vô tội à? Đừng nhìn tôi với cái ánh mắt như thế? – Yui gạt phắt tay, hét lên. Mái tóc đen dài xoắn xoăn, dính vào da bởi những giọt nước mắt còn chưa kịp khô.

- Rei à... - Shukasa vẫn còn không hiểu chuyện, nhưng lại cúi gằm mặt gọi tên cô khe khẽ.

- Rei? Tại sao anh lại gọi tôi là Rei? Phải là Satake Yui mới đúng chứ? – Yui cười khinh bỉ.

Mắt Shukasa tròn ngược, người tự giật bắn lên, ngước đầu dậy, cau mày. Khóe miệng rộng ra, hai hàm răng nghiến lại ken két.

- Satake Yui? Nói vậy...em là...

- Hanagato...xem chừng...anh chỉ nghi ngờ Miyamoto Rei thực chất là Satake Yui. Chứ chẳng may bạn tâm Satake Yui là ai nhỉ? – Vẫn là nụ cười trêu, khinh bỉ người kia hiện lên trên môi Yui. Chợt cô bất ngờ hét lên – Anh quên mất cô bé buộc tóc hai bên của mười năm về trước rồi hay sao?

Shukasa bất giác giật mình. Anh neho mắt, cố đưa về những ký ức năm xưa. Thấy anh im lặng, Yui xem đó là sự coi thường của Shukasa đối với mình, miệng cô tuôn ra tất cả sự thật, tất cả những gì Mika đã nói cho nghe lúc còn trên sân thượng. Là cái giọng không quá to, nhưng nhanh dồn dập:

- Cô bé đó...đã gặp phải nhiều cái không may trong cuộc sống. Ba khinh thường cô, mẹ rời xa cô. Khi cô ra ngoài xã hội, cô...lại trở nên cô đơn trong sự né tránh của bạn bè. Mọi người cô lập cô, bắt nạt cô, và kẻ đứng đầu chuyện đó là một Obocchama* kiêu ngạo. Anh có biết không?

Shukasa khựng lại. Dòng ký ức bấy giờ tuôn trào mãnh liệt. Trong anh hiện lên một cô bé buộc tóc hai bên, khuôn mặt đáng yêu nhưng long lanh nước mắt. Như đã hiểu ra chuyện, Shukasa ngập ngừng:

- Chẳng lẽ...Re...à không...Yui...cô bé đó...là...em ư? Tiểu thư thứ hai của tập đoàn tài chính Satake...lại chính là em sao?

Yui khịt mũi:

- Đúng vậy đó. Tôi đã may mắn gặp được một thiên thần, đưa tôi ra khỏi cuộc đời đen tối và biến tôi trở thành một cô gái mạnh mẽ Miyamoto Rei như bây giờ.

- Thiên thần mà em nói...là Toudo Mika, lúc đó là học sinh mới chuyển trường?

- Lại đứng nữa. Vậy còn quý Obocchama kia...tôi chắc anh biết đó là ai.

Mặt Shukasa thất thần, trắng bệch. Anh khuyu xuống, không tin được vào những gì mình vừa nghe thấy.

- Cô bé đó...lại chính là...em sao... - Giọng anh run run.

Tim Yui lại xao động. Cô gạt tay, xoay người, giọng nói vẫn ngập tiếng nấc:

- Hiểu rồi chứ Hanagato Shukasa. Sau bố, mẹ, mục tiêu trả thù tiếp theo của tôi...sẽ là anh đó! Boss Stars 1.

Trong không khí im lặng, dù cho Yui có khóc nhỏ thế nào, Shukasa vẫn có thể nghe thấy.

Tim cô đập thốn thức, cảm xúc và tâm trí không cho cô biết đèn giao thông chuyển đỏ.

Một chiếc xe tải lao tới, tài xế không hề để ý đến cô nữ sinh dưới lòng đường kia, mà cứ tiếp tục phóng xe trên làn đường của mình.

Đến khi kịp để ý, thì những gì hiện ra trước mắt Yui là hai đốm vàng lóe sáng của chiếc đèn pha.

Yui hét thất thanh...

Shukasa mặt cắt không còn một giọt máu...

Sau cái tiếng phanh gấp ken két của chiếc xe tải cùng với tiếng rầm lớn của hai vật va chạm là một bầu không khí im lặng đến ghê rợn...

Hết chương 35.

Chú thích

*Obocchama: công tử/chỉ những thằng con trời đánh

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Kể Lại Mặt

Người lái chiếc xe tải chảy mồ hôi hột, nghiêng rống sợ hãi. Lão run run mở cửa xe ngó ra ngoài.

Shukasa đang nằm cạnh Yui, giờ tay ra bao lấy bờ vai bé nhỏ của cô.

Khi chiếc xe lao đến, anh đã nhảy bổ ra, đẩy Yui tránh khỏi đường đi của chiếc xe tải. Và cô đã thoát chết trong tang tặc.

Lão tài xế chạy đến hỏi han, đồng thời cũng quở trách việc Yui sang đường khi có đèn đỏ. Nhưng cô chẳng đáp lại, cúi gằm mặt, khiến anh phải xin lỗi lão không biết bao nhiêu lần.

Lão đã đi rồi, trời ngả tối, bây giờ đường hoàn toàn vắng tanh.

Tai nạn ấy đã làm cho xương cánh tay của Shukasa bị rạn không hề nhẹ, còn Yui thì bị sưng mắt cá chân, cổ chân cô bị trật xương.

Không muốn để Yui lo lắng, Shukasa đã vờ như không đau, anh đứng thẳng dậy, chìa tay ra phía trước mặt Yui, nhẹ nhàng:

- Em đứng dậy được chứ, Yui?

Không gian im lặng trong mấy mươi giây...

- Yui? - Shukasa gọi tên cô lần nữa.

Thế nhưng...dù rất muốn... nhưng cô vẫn không nắm lấy bàn tay ấm áp kia, mà gạt nó ra khỏi mặt cô.

Yui vén tóc, cô run run đứng dậy, bắt chập vết thương ở cổ chân. Cô nhìn chăm chăm vào Shukasa, mắt ngân ngấn nước:

- Anh chưa hiểu à Hanagato? Tôi bảo là tôi ghét anh, cực kì ghét anh. Nhưng tại sao... anh lại che chắn cho tôi? Còn định đỡ tôi dậy nữa... Tại sao anh... không để cho tôi ghét anh?

- Việc em ghét anh có liên quan như thế nào đến việc anh yêu em hả Yui? - Shukasa nghiêm túc hỏi lại.

Câu hỏi của anh đã làm cho Yui sững người. Cô cảm thấy xao động. Cô cũng tự hỏi... rằng tại sao cô lại thích nghe câu "anh yêu em" phát ra từ miệng Shukasa. Câu đó thật ngọt ngào và ấm áp biết bao nhiêu. Cô muốn nghe nữa, nhưng cuộc nói chuyện với Mika trên sân thượng đã đánh thức cô...

oOo

#Trên sân thượng, ba giờ trước#

Câu hỏi của Mika khiến cho hai hàng nước mắt ở trên má Yui ngưng chảy. Chuyện đó thì có liên quan gì? Nhưng sự tin tưởng về những điều Mika nói suốt mười năm qua đã làm cho Yui trả lời câu hỏi đó:

- Tổ về Tokyo là để trả thù những kẻ năm xưa đã làm tổn đau khổ. Có chuyện gì sao, Mika?

- Chuyện rất lớn đấy, Yui ạ! - Mika tiếp lời cô. Ánh mắt trầm ngâm nhưng bí ẩn của cô nhìn chăm chú vào mắt Yui. - Nói tổ nghe, cậu đã trả thù được những ai rồi?

Yui vẫn trầm ngâm không hiểu ý bạn. Cô chỉ trả lời theo những yêu cầu của Mika:

- Bố, mẹ và thư ký Nakazawa... - Cô hơi ấp úng.

- Hết rồi à? Còn nữa không? - Mika vẫn hỏi cô dồn dập.

- Ừ... Hết rồi. Sao thế? - Yui vẫn nghệt mặt ra, ngỡ ngàng.

Nhưng, chẳng trả lời cô ngay, Mika giơ tay lên ôm trán, bật lên tiếng cười dài. Những tiếng khi phát ra từ mũi và miệng cô đã gây cho Yui không biết bao nhiêu xúc cảm, lo lắng, sốt ruột và khó chịu.

Yui cau mày:

- Mika! Có gì thì nói thẳng ra đi! Đừng úp úp mở mở nữa!

Ngay tức khắc, nụ cười dài trên môi Mika tắt vụt. Cô lại nhìn chăm chú vào khuôn mặt Yui với con mắt nghiêm trọng:

- Chỉ thế thôi à? Mục tiêu cậu lặn lội suốt mấy trăm cây số từ Kagoshima về đây chỉ có thế thôi sao? Chỉ một mình chủ tịch Satake, phu nhân Satake và cô thư kí Nakazawa ấy mới cho cậu sự sợ hãi suốt bảy năm tuổi thơ sao?

Yui giật sững người. Đúng rồi... tất cả bạn bè từng quay lưng bỏ mặc cô, thậm chí là ăn hiếp cô, cô còn chưa làm gì họ cơ mà!

Tại sao cô lại quên cơ chứ...?

- Mika... Cậu biết sao... những người cô lập tổ ấy? - Giọng Yui run run.

- Kẻ đầu têu thôi! - Mika trả lời ngay, không ậm ừ. - Cậu cũng biết hán đấy!

Yui giật mình. Cô cảm thấy bức xúc và khó chịu. Bỗng về mặt vội vội vàng vàng, cô lay mạnh Mika, hỏi hỏi hỏ:

- Ai? Rốt cuộc đó là ai?

Im lặng hồi lâu, Mika nhìn chăm chăm vào đôi mắt hãy còn long lanh của cô bạn mỏng manh, nghiêm túc nói:

- Hanagato Shukasa. Chính hắn đó!

- Tổ không có thời gian đùa với cậu đâu Mika! - Yui đáp lời ngay. Cô lắc đầu, xua tay chói lóa lóa, rồi lại tiếp tục hỏi dồn Mika. - Tổ nóng lòng muốn bóp nghẹt tên đó lắm rồi!

- Cậu biết tổ là người như thế nào mà Yui! - Mika vẫn nghiêm túc, có xen chút gì đó gọi là cương quyết. - Trông tổ giống như đang đùa lắm sao?

- Trời! Thật à? - Yui buông thõng đôi vai, cười nhạt một cách uể oải. Cô đưa tay lên ôm trán, đôi lông mày thanh mà nhẹ cũng dịu xuống, làm cho lớp da trên trán từ nhẵn cũng trở về trạng thái ban đầu.

Hai hàng nước lệ hãy còn đọng ở khóe mắt bây giờ tuôn trào xuống hai gò má xinh xinh, chan hòa đầm đìa ở cổ rồi thấm ướt vạt áo trên vai. Cô không còn gồng người, mà thả lỏng khiến cơ thể cô mềm nhũn như một cái xác không hồn.

Một Mika điềm đạm, bình tĩnh cũng phải giật mình sững sốt khi thấy cái bộ dạng đó của Yui. Cô nhướn mày, nói lên suy nghĩ và dự đoán của mình:

- Yui... cậu... cậu biết Hanagato là người đó sao?

- Thế nào mà tớ biết hắn là thằng nào chứ? Nếu biết tớ đã bóp nghẹt hắn rồi! - Yui gạt phắt lời nói của Mika. Cô hét lên, khuôn mặt biểu lộ rõ sự phẫn nộ.

"Không, Yui... cậu đã biết... rằng Hanagato là kẻ đứng đầu những trận bắt nạt mười năm về trước của cậu. Chỉ là... cậu đã cố tình chối bỏ nó thôi... Yui... dù có ra sao... cậu cũng không thể trở thành một cô gái mạnh mẽ hay sao?" - Mika trầm nghĩ, cô vẫn tin vào suy nghĩ của mình và trầm ngâm nhìn Yui đang đau khổ.

Không như những lần khác, Mika không vỗ về an ủi Yui, mà cứ để yên cho cô khóc...

Ngay lúc này, trong tâm trí Yui, chỉ nghĩ về một người...

"Mình nghĩ hắn ta, nhưng mình không chắc chắn... Đã nhiều lần, mình định sẽ tránh mặt hắn, để đề phòng nếu hắn là kẻ năm xưa... Nhưng, cứ nhìn cái cách hắn đối xử với mình, nói năng với mình, tuy rất kiêu căng, ngạo mạn nhưng mình là không thể ghét được nó. Dần dần, mình bị quyến rũ bởi hắn, bởi nụ cười của hắn, bởi ánh mắt của hắn, bởi tầm lưng rộng và vững chắc khi hắn chống mình về. Mình bật cười khi hắn cư xử đáng ghét, và cảm thấy ấm áp khi hắn đối xử với mình rất nhẹ nhàng. Mình thích hắn, à không, có lẽ là yêu mới đúng. Nhưng tại sao... một người như hắn... lại chính là người đã gây ra cho mình bao đau thương ám ảnh về cả thể chất lẫn tinh thần của tuổi thơ? Mình yêu một người như hắn sao?"

oOo

#Thực tại#

- Liên quan đấy! - Yui cúi gằm mặt, nói ra một cách lạnh lùng.

Lông mày Shukasa khẽ nhú lại.

- Anh biết sao liên quan không? - Yui vẫn tiếp.

Anh lắc đầu...

- Bởi... việc anh yêu tôi sẽ xóa hết tất cả hận thù trong tim tôi mất... - Yui ngừng đầu dậy, cô lại khóc.

Shukasa giật mình. Tim anh nhói đau khi nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của Yui. Anh biết, tuy bên ngoài cô ấy luôn mạnh mẽ, khỏe khoắn, vui tươi, nhưng thực tâm trong lòng cô là cả một tâm hồn mỏng manh, rất dễ bị phá vỡ.

Ban đầu chỉ là vài giọt nhỏ, nhưng dần dần, nó cứ tuôn trào ra như suối. Vừa nấc, cô vừa giơ tay lên quệt nước mắt.

- Bụi... lại bay vào mắt nữa rồi! Chết tiệt... sao không dứt được nước mắt thế?

Đây là lần đầu tiên... Yui khóc trước mặt anh...

Bất giác, Shukasa nhào đến, ôm Yui vào lòng. Anh ôm thật chặt, một tay vuốt qua vai, tay kia ghì đầu cô vào ngực mình.

- Đừng cố kìm nén bản thân, Yui ạ! Em hãy khóc đi! Khóc trong lòng anh! Anh biết... rằng mình là một kẻ không ra gì... nhưng xin em... chỉ một lần thôi... cho anh được ôm em vào lòng... Nếu được... xin em... đừng khóc vì một kẻ xấu xa như anh... Anh xin lỗi... Yui... Xin lỗi vì làm em đau khổ...

Yui thích nó. Cô cảm thấy thật ấm áp biết bao nhiêu khi có người ôm chặt cô trong vòng tay. Vòng tay của Mika không bao giờ có thể ấm áp như cái cảm giác mà Shukasa cho cô lúc này. Cô òa khóc to hơn nữa, và càng nủ chặt lấy Shukasa như không muốn buông.

Nhưng chợt, có một dòng suy nghĩ xẹt qua đầu cô:

"Waka... người phụ nữ tên Waka... mới là người mà Shukasa yêu..."

Giật mình, Yui đẩy Shukasa ra, thật mạnh. Anh sững sờ khi cô cố tìm cách chặn ngang dòng nước mắt yếu đuối của mình.

Cô nắm chặt tay, run run:

- Anh nghĩ tôi sẽ tha thứ cho anh sao? Sự thật mãi là sự thật, đó là anh đã làm tôi đau khổ. Tôi ghét anh. - Im lặng hồi lâu, Yui nói tiếp. - Tôi sẽ không trả thù anh đâu, coi như đó là quà cảm ơn. Nhưng xin anh... tôi cũng xin anh... đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi một khác nào nữa. - Đầu cô cũng hơi cúi, ánh mắt nhìn xuống đất để không phải đối diện với anh.

Cô quay lưng bỏ đi, vừa đi vừa khóc thút thít. Tim cô đau nhói như bị đâm làm trăm mảnh.

"Ngốc quá! Đó đâu phải lalido mình bỏ rơi anh ấy. Chỉ cần có vòng tay ấm áp ấy... mình sẵn sàng bỏ qua quá khứ... miễn sao... Nhưng mình sợ... rằng một ngày, nụ cười, ánh mắt, vòng tay, tất cả của Shukasa sẽ trở về với người chủ của nó... là Waka... không phải là mình..."

Bước chân của Yui khập khễnh vì cú va chạm, nhưng bản thân cô lại chẳng thấy đau...

Shukasa cũng im lặng. Anh trầm ngâm nhìn theo bước chân của Yui, lòng buồn man mác...

- Ô hô! Cổ chân của Boss Stars 2 bị thương sao? Đây chính là cơ hội tốt cho mình nếu muốn hạ cô ta! - Một bóng đen to khỏe khạng nhẹ hàm răng ra cười một cách bặm trợn. Hắn ta lăm lăm nhìn Yui với biết bao âm mưu thâm độc.

Hắn ta rút chiếc di động ra, bấm số rồi nghe, mắt vẫn không rời Yui nửa khắc:

"Gọi tao chuyện gì?" - Sau hai hồi chuông, một đũa bắt máy, trả lời khó chịu.

- Nhấn lại với con ả đó giùm tao, tối nay sẽ là cơ hội tốt để chụp con mồi Miyamoto Rei của Stars 2 đó!

"Mày quên là mục tiêu của Bosschi có một mình Hanagato Shukasa thôi à?" - Đũa kia cười đều.

- Mày cũng trung thành với con ả đó nhì?" - Tên đó trả lời một cách khinh bỉ.

"Xinh thế cơ mà! Hoa hồng cũng cao nữa! À này! Boss chỉ muốn Hanagato thôi! Mày nhầm nhe Nữ hoàng Miyamoto là có mục đích gì? Boss không cho mày quân để giải quyết ân oán cá nhân đâu! "

- Đồ ngu! Con nhỏ Miyamoto là bò của thằng đó, dùng để mà dụ chứ còn gì nữa! Tao lại vừa xử lý được con kia! Một mũi tên trúng hai đích!"

"Hiểu rồi! Tụi tao sẽ đến để bắt con nhỏ đó! Mày rình nó đi! Đừng để mất đầu!"

- Còn con ả kia?

"Boss sẽ chờ cho đến khi mục tiêu chính diện xuất hiện!"

Gập máy điện thoại lại, gã đó lại cười:

- Miyamoto Rei! Tao thù hận mày! Tao sẽ trả lại mày gấp vạn lần tất cả những gì mày gây cho tao!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Con Tin

- Im lặng và đi theo tụi tao ngay!

Một nhóm nam sinh gồm bảy người, tướng tá đồ con như bọn đầu gấu, mặt mày nhăn nhó khó ưa. Nếu như nhìn vẻ bề ngoài, sẽ chẳng ai nghĩ bọn chúng mới chỉ là học sinh cấp ba.

Chúng bao vây Yui, dồn cô tới bức tường cuối hẻm.

- Lũ XXX chúng mày... biến đi khi tao còn nói chuyện tử tế... - Cô cau mày, lườm bọn chúng với một ánh mắt đằng đằng sát khí.

Lòng cô hãy còn đau vì những cuộc nói chuyện với Shukasa lúc nãy và chẳng còn tâm trạng để dây dưa với bọn đầu gấu.

- Nói chuyện dễ thương ghê nhì? - Một tên cười. - Đúng là người đẹp nói chuyện cũng đẹp luôn!

Hắn ta tiến lại gần, khen Yui một cách mỉa mai.

Ngay lập tức, một cú đấm từ bàn tay phải của cô thực mạnh vào bụng hắn, khiến hắn như muốn ứa máu.

Đám còn lại cũng chưa hề manh động...

- Chúng mày ở băng nào? Ai sai chúng mày làm chuyện này? - Vẫn là cái ánh nhìn trừng trừng của cô ném vào mặt bọn chúng.

- Là tao đây! - Đám đông tách ra hai phía cho một kẻ có quyền hơn bước vào. - Chừa quên tao chứ, Miyamoto Rei?

- U... Ukano? - Cô giật mình người khi nhìn trực tiếp vào mặt gã.

Ukano - Cựu Boss của Stars 2, kẻ đã bại trận thảm hại dưới tay Yui ngay ngày đầu tiên của năm học mới, bây giờ lại đứng một cách kiêu căng ngạo mạn giữa đám du côn học đường. Chính hắn cũng là kẻ theo dõi và gọi điện cho đồng bọn lúc này, khi phát hiện ra tối nay chính là lúc thích hợp để trả mối thù sâu cay hôm nào.

- Vẫn nhớ tao à? - Hắn cười trừ. - Còn tao thì không thể quên nỗi mày đầu chỉ một giây.
- Hôm đó tao đã tha cho mày đó, nhớ không? - Cô vẫn bình tĩnh cạy khóa trí nhớ của Ukano, về cái ngày hắn thảm hại dưới bàn tay của chính cô.
- Tất nhiên là tao nhớ, nhớ mày hạ nhục tao như thế nào. – Hắn cười cay đắng.
- Sao giờ mày dám làm chuyện tà trời như thế này? – Yui nhủu mày khinh bỉ, hay tay vòng vào nhau, ưỡn ngực tỏ vẻ phách lối.
- Cảm ơn mày đó mà!

Yui nhìn hắn với một ánh mắt coi thường cùng với cái khịt mũi và nụ cười trừ không thành tiếng.

- Nay Ukano! Hạ thủ nhanh lên! Boss không có nhiều thời gian đâu! – Một tên hét lên gọi hắn, làm hắn ngoái đầu lại.
- Biết rồi!

Cô có hơi ngạc nhiên:

- Boss? Mày không phải kẻ chủ mưu sao?
- Ồ! – Nói rồi hắn lao đến, đập cái thanh gỗ mục nhẹ lên tay kia. – Dù không muốn thừa nhận nhưng thật ra có một kẻ đang ngồi lên đầu tao đấy!

Ukano vung thanh gỗ thật mạnh, nhè vào đầu Yui. Nhưng thân thủ nhanh nhẹn đã giúp cô né cú đánh đó. Cô ưỡn người, ngã ra sau một cách dẻo dai.

- Mày quên là đã từng thảm bại dưới tay tao, bây giờ lại muốn ném thử cái cảm giác đó lần nữa à? – Sau khi trụ vững cơ thể, cô cười mỉa mai.
- Tụi tao đánh hội đồng mà, thua sao được? Một kẻ không tác sát trong tay như mày cũng muốn thắng được tụi tao à? – Hắn lại vỗ thanh gỗ lên vai.
- Không nề hà gì với tao đâu! – Cô vẫn tỏ vẻ kiêu ngạo.
- Để rồi xem!

Hắn vẩy tay. Khoảng chừng bốn năm tên bước lên vài bước. Yui trở về thế thủ, dáo dác nhìn xung quanh.

Một tên lao đến, phóng nắm đấm vào mặt cô. Yui nhanh chóng né, chộp lấy cổ tay hắn, bẻ ra sau. Hắn ta rên.

Gạt mạnh người hắn ra, cô lại liên tiếp tránh những cú đánh và đấm lại vào bụng chúng khiến vài tên ứa máu.

Nhưng bất chợt, Ukano lao đến, vụt thanh gỗ mục vào người cô. Sau khi dùng nắm đấm làm chuyển hướng cú đánh, Yui thầm nghĩ:

“Mình sẽ tông hắn một cú vào bụng hắn!”

Thế nhưng, khi cô giơ bàn chân lên toan tung ra một cú đá, thì chợt giật mình vì vết thương ở cổ chân cô làm cô nhức nhối. Cô không những không thể ra đòn mà còn bị một phát đánh từ thanh gỗ của chúng vào lưng. Yui ngã nhào ra mặt đất, lăn mấy vòng rồi nằm im.

Ukano ngạo nghễ bước tới. Hắn ta đặt bàn chân bẩn thỉu của mình lên cổ cô, nhe răng:

- Sao hả? Boss Miyamoto Rei của Stars hiếm 2 nổi tiếng với những cú đá hóc. Bây giờ bị tàn phế rồi thì còn làm được trò gì?
- Khốn... Mày biết trước rồi hả? – Cô hướng ánh mắt căm thù về phía hắn ta.
- Tất nhiên! Tao phải tính trước chứ... Chẳng lẽ lại để mày tiếp tục dẫm đạp lên tao.
- Quân hèn hạ... – Yui vẫn chửi hắn.

Nhưng hắn không nổi máu điên như mấy lần trước, không hành động bộc trực nữa. Chỉ đứng yên mà dẫm mạnh lên cổ cô thôi.

- U... – Yui khẽ rên.

Ukano nhấc chân ra, đá mạnh vào hông cô, khiến cô lăn thêm mấy vòng nữa, rồi đập vào tường.

Mái tóc đen lúc bấy giờ đã thấm ướt mồ hôi, dính hết vào má và cằm cô, có mấy sợi còn vương vào miệng cô nữa.

Một tên bước đến. Hắn rút con dao gấp trong túi áo ra, bật lưỡi dao, rồi kề vào má cô.

Mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên má, mặt Yui tái xanh.

“Không được... khuôn mặt của ta... các người không được phá hủy nó...” – Cô sợ hãi, trong đầu cầu mong bọn chúng sẽ không rạch bất kì một vết nào lên mặt cô.

Nhưng chợt... một dòng kí ức hiện về, xoẹt qua trí não cô chỉ trong giây lát...

Một cô bé khoảng bảy tuổi, tóc vàng, cắt ngang vai, buộc một nửa ra phía sau và trên đỉnh đầu có cài một cái nơ bướm to màu đỏ. Nó xinh như búp bê và khuôn mặt dễ thương tựa thiên thần.

Nó cười tươi, nói với Yui đang khóc nức nở cùng hai con mắt đỏ hoe, sưng lên trên ghế đá:

“Yui... cậu nhớ nhé! Mặt cậu rất đẹp, đẹp lắm ấy! Nên đừng để ai làm tổn thương nó. Cậu phải giữ gìn khuôn mặt ấy đấy!”

Khi câu nói ấy kết thúc, Yui sực tỉnh, trở về là thực tại, khi càng lúc, lưỡi dao càng kề sát vào má cô.

Yui không mở nổi miệng... nhắm tịt mắt lại...

“Xoẹt!!!”

Tiếng lưỡi dao cắt đứt một vật gì đó vang lên khiến trái tim Yui đập nhanh và mạnh hơn rất nhiều so với bình thường. Và cô chợt mở mắt ra khi nhận thấy mình không hề cảm thấy đau đớn hay rất buốt gì cả.

Yui trợn ngược mắt nhìn bàn tay của tên kia...

Những con gió nhẹ thổi sát mặt đất làm cho những sợi tóc bay lên... Liệng qua liệng lại, chúng đáp xuống thật nhẹ nhàng...

Bàn tay của gã nắm chặt một mớ tóc đen, dài và suôn mượt. Gã từ từ ngồi thẳng dậy, cười khoái chí.

Mái tóc nuôi dài mười mấy năm của Yui... bây giờ chỉ đến vai...

Cô há hốc miệng, khuôn mặt lộ rõ vẻ tiếc nuối. Yui nuôi dài mái tóc đó... vì một lẽ...

Mika từng nói... khi là một Boss, việc đầu tiên cô cần làm chính là từ bỏ mái tóc đen dài quá mong đó. Tuy rằng nó tôn vẻ đẹp kiều sa của cô lên rất nhiều, nhưng thực vương vãi khi cô “xuất trận”. Nó sẽ làm cản trở những cú tấn công, đồng thời cũng là điểm yếu nếu chẳng may bị kẻ thù tóm lấy nó. Mika muốn cô phải cắt tóc ngắn... giống như nhỏ.

Nhưng Yui thì khác. Cô cố chấp giữ nguyên mái tóc và tiếp tục nuôi nó dài hơn nữa. Bởi một nhân vật trong bộ Anime giả tưởng mà Yui ưa thích lúc còn nhỏ, cũng có mái tóc dài thướt tha mượt mà hơn nữa. Cô nhân vật đó quan niệm: “Mái tóc là biểu tượng của sức mạnh. Người có mái tóc càng suôn mượt, chắc khỏe, đẹp óng và dài thì người đó càng mạnh.”

Yui tin thế...

Đối với cô... kể từ lúc gỡ từ mái tóc đó... cũng là lúc toàn bộ sức mạnh của cô đã biến mất...

Cô không chống cự, nằm yên...

Ukano sai một đứa chụp thuốc mê cô, vác qua vai rồi khệnh khạng bỏ đi, khuất dáng trong đêm tối...

oOo

Shukasa ngồi thần thờ trong tiệm cafe Terari với một vẻ mặt hết sức mệt mỏi. Anh ngồi ngả ra sau, chân gần như duỗi thẳng, thỉnh thoảng nhắm nháp ly cà phê đen đặc. Ánh mắt vô hồn nhưng xa xăm, sâu thẳm thẳm. Mũi hể nhỏ, đầu óc ngập trong mớ ký ức mười năm trước.

Hình ảnh một cô bé tóc hai bím, mặt xinh như búp bê nhưng đôi mắt lại đỏ hoe đang hứng chịu những cú đánh đập từ bạn bè cứ hiện lên trong đầu anh, tuy mờ nhạt, trắng đen, nhưng lại cực kì sống động.

Anh đang chờ... hai đứa bạn nói khó Akito và Kuro của mình đến...

Chỉ năm phút sau đó, không chỉ họ... và cả Mika và Haru cũng có mặt...

- Sao vậy? Tại sao hai đứa bạn thân của Yui lại ở đây? – Shukasa dờ dẫm nhìn hai cô gái hãy còn mặc đồng phục đứng cạnh mình.

Mika và Haru giật sững người, mở to mắt nhìn thái độ của anh. Còn Akito, Kuro thì cảm thấy khó hiểu:

- Ai vậy? Yui là ai? – Akito nhú mày hỏi vặn lại. – Mà này, sao cậu lại gọi tụi tớ đến đây hả Shukasa? Từ cái lần đầu tiên gặp Miyamoto, cậu có lui tới

chỗ này nữa đâu!

Shukasa vẫn hờ hững, buông thõng đôi vai:

- Không... không phải lần đầu tiên... Tôi đã gặp... Yui từ rất lâu rồi...

Akito chống nạnh, ưỡn ngực tỏ vẻ bực tức:

- Cái thằng này! Ăn phải cái giống gì mà xưng hô xa lạ quá vậy? Đang nói về Miyamoto mà cứ đẩy sang Yui này Yui nọ... Rốt cuộc là có ý gì?

Thấy vậy, Mika dùng khuỷu tay huych mạnh vào vai Akito, bắt anh ngậm cái miệng ồn ào của mình lại.

- Nhận ra rồi à, Hanagato Shukasa? – Mika điềm tĩnh và lạnh lùng, mắt hơi nheo chờ câu trả lời từ anh.

- Ủ... Tôi nhận ra rồi? – Shukasa trả lời không mấy bận tâm.

Haru thì giật mình không mấy hiểu chuyện. Còn Akito và Kuro thì càng không hay một tí gì, chỉ đứng ngây người ra, lắc đầu nhìn nhau.

- Kể cả việc anh là một kẻ tồi tệ? – Mika nhìn xoáy sâu vào tâm can anh, với một ánh mắt đầy hận thù, căm phẫn tột độ.

- Phải... chuyện đó tôi cũng biết...

Khi Mika bắt đầu nổi giận, định vung tay lên đánh Shukasa và chỉ trích, quát nạt anh... thì bà chủ của tiệm cafe hồng học xông vào, mặt mày xám xịt, mồ hôi túa ra như nước.

- Hanagato! Nguy rồi! – Bà liên tục hét lên.

- Chuyện gì thế ạ? – Kuro lễ phép hỏi lại.

Bà ấy thở không ra hơi, dúi vào tay Shukasa một mớ tóc và một tờ giấy trắng gấp tư.

- Lúc này... có một cậu thanh niên... trạc tuổi cháu nhưng mặt mày bặm trợn... bảo gửi mấy thứ này cho cháu... bảo nhấn lại là chúng nó đang giữ bạn gái cháu tên Miyamoto Rei... – Bà vừa thở hồng hộc, vừa tường thuật lại.

Akito và Kuro không khỏi sững sốt, giật nảy mình. Haru lão đảo đứng không vững, mặt xám xịt lo cho bạn. Còn Mika, ban đầu hơi giật mình, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh quan sát thái độ của anh chàng đang nắm mấy thứ đó trong tay.

Shukasa run run sờ những tà tóc đen lầy mướt mà của Yui, tay kia mở tờ giấy trắng ra.

Một dòng chữ xiên xẹo, viết bằng mực đen, chỉ vồn vện hai câu:

Bạn gái mày, Miyamoto Rei, đang ở trong tay bọn tao. Nếu muốn cứu nó, hãy đến nhà kho chứa đồ thể dục của trường Stars 1. Nếu như bọn tao phát hiện có đứa đi theo mày, con nhỏ này sẽ chết.

Vừa đọc xong, Shukasa mặt cắt không còn một giọt máu. Shukasa lăm lăm nhìn tờ giấy và mớ tóc, rồi vội bỏ nó lên bàn, lao ra ngoài màn đêm đen kịt.

“Yui... Chờ anh... anh sẽ đến cứu em ngay đây...”

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đêm Bạo Lực...

- Vậy là sao hả Mika? Anh không hiểu gì hết? – Akito có vẻ bị mất bình tĩnh. Anh sấn sổ, hét thật to.

Nhưng Mika vẫn đứng im không nói gì. Cô trầm ngâm nhìn mớ tóc đen trên bàn, thì thoảng sờ nó, đảo nhẹ.

- Nè Mika! – Akitou vẫn thúc.

- Urusai*! – Đột nhiên, Mika quay phắt lại, lườm Akitou một cách đáng sợ sau cái giọng nói gay gắt. Akitou sững người lại, toàn thân hóa đá. Anh ngoan ngoãn im lặng, ngồi xuống một ghế của bàn bên cạnh.

Kuro vẫn im lặng quan sát Mika, rồi chuyển hướng nhìn sang Haru, mắt hơi nhắm, như ẩn chứa một điều gì đó.

Như đã hiểu ra ý của Kuro, Haru có vẻ phân vân khó xử. Cô quay sang Mika, ngại ngùng hỏi:

– Mika... Tớ... nói được không?

Mika im lặng không nói gì. Thầm hiểu ý bạn, Haru quay lại, mặt cúi gằm, chậm rãi kể lể:

- Thật ra...

oOo

Shukasa thở hồng hộc. Anh đứng dựa người vào bức tường của nhà kho thể dục trường Stars 1, tay đưa lên quạt những giọt mồ hôi trên trán.

Sau vài lúc thở lấy hơi, Shukasa nuốt khan, rồi bình tĩnh bước vào.

Bật mở tung cánh cửa ra, anh cố tình tâm để phán đoán tình hình. Một nhóm gồm mười ba người ngồi vây xung quanh thành một vòng cung. Bọn chúng mặc đồng phục của trường công, xộc xệch, mặt mày bặm trợn khó ưa. Có vài đứa đã lăm lăm sẵn trong bàn tay vài thanh gỗ hay các ống nước.

Ở giữa vòng cung, hơi chệch sang bên trái, có một cô gái tóc đen, bên dài bên ngắn, rồi tung lên đang ngồi bệt xuống đất. Hơn năm vòng băng dính quấn quanh khuỷu tay và ngực, cổ tay bị trói chặt ra sau cũng bằng băng dính. Yui – đang chảy mồ hôi khắp người – còn bị bịt cả mắt và miệng.

Shukasa bị kích động khi nhìn thấy bộ dạng của Yui lúc này. Anh bặm môi, tay lăm lăm nắm đấm. Nhưng ngay sau đó, anh trợn ngược mắt, giật nảy mình sững sờ khi nhìn thấy con người đang cười ngạo mạn đứng sau Yui, hai tay giữ chặt vai cô. Môi cô ta nở một nụ cười, mắt nguyền và nham hiểm.

Nó ghé miệng xuống sát tai Yui, thủ thỉ:

- Miyamoto Rei... Hoàng tử đến cứu cô rồi kìa... Mừng chứ?

Nghe thấy thế, Yui giật mình. Cô nhô về phía trước, nhưng bị nó giữ chặt lại, bấu lấy vai, bóp mạnh. Tuy không cố tìm cách chạy đến, nhưng cô vẫn cựa quậy, giãy giụa, miệng ứ ứ không thành tiếng.

Nó lại nói tiếp, kề sát tai cô hơn, giọng mỗi lúc một nham hiểm:

- Ban này, cô muốn biết tôi là ai có đúng không?

Thấy Yui không nói gì, chỉ mỗi lúc mỗi chảy nhiều mồ hôi hơn, nó lại cười. Nó giơ cái bàn tay với những ngón thon dài, có gấn móng giả lòe loẹt nhưng sành điệu lại sát má cô, bóc lớp băng dính ở miệng ra. Da dính vào băng dính, rồi lại tách ra, dần dần để lộ đôi môi chum chím màu hồng, đang hé nhỏ.

Thấy cô im lặng không la hét, chửi bới gì, nó tỏ ý ngạc nhiên:

- Ô! Ngoan ghê nhỉ? – Nó đưa tay lại lột băng dính che mắt, định bóc ra, rồi nói như thể đã hiểu ra chuyện – À... Biết rồi nhé! Đang mừng vì chàng đến cứu hả? Nhìn đi!

Bóc xong lớp băng dính ở mắt, nó chỉnh lại đầu của Yui, hướng cô về phía cánh cửa, nơi Shukasa đang đứng với vẻ mặt đầy sự ngạc nhiên và giọt mồ hôi sợ hãi.

Mắt Yui nhắm tịt, làm lộ rõ hai hàng lông mi dày, dài và cong lên. Cô từ từ hé mắt, nhìn những hình ảnh trước mắt dù cho nó có mờ nhạt ra sao. Khi hình bóng Shukasa hiện rõ trong cặp đồng tử đen láy của Yui, thì lại mờ đi nhanh chóng.

“Ngốc quá! Sao lại đến đây?”

Yui rung rung. Mấy giọt nước mắt đọng lại ở khóe, chỉ chực tuôn ra. Cô khẽ nấc.

– Ái chà chà! – Nó lại cười, cố tình xía xói – Yêu trai tới mức quên mất kẻ bắt cóc mình à?

Nghe thấy vậy, Yui giật mình. Cô quay phắt lại, sau khi nén hết toàn bộ nước mắt vào trong. Đối diện với kẻ bắt cóc... Yui mở to mắt...

Nó có một mái tóc vàng, suôn, dài đến khuỷu tay. Ánh mắt sắc sảo và cặp đồng tử màu nâu nhạt lạ lẫm, mũi cao và cảm nhọn, nước da trắng mịn của nó chính là điều khiến cho Yui cảm thấy quen thuộc.

– Te... Teru-chan? – Yui khẽ lẩm bẩm gọi tên. Cô vẫn không thực sự tin.

Đó đúng là Kahara Terumi, cô gái có biệt danh “con ngốc” mà cô quen trong kì dã ngoại. Nhưng khác là, bộ trang phục nó mặc khác hẳn với những bộ mà cô từng thấy ở nó. Áo vải mỏng hai dây, có khóa ngoài một chiếc áo cotton trắng dài. Chân váy ôm rất ngắn, ngắn hơn một tấc so với đầu gối. Nó đi một đôi guốc cao, đứng rất ngang nhiên và ngạo mạn.

Terumi trang điểm, gắn lông mi giả, tô một lớp son hồng cánh sen khá đậm. Nó đeo đôi khuyên tai to và mặt dây chuyền đồng bộ với khuyên, còn làm móng tay giả nữa. Mái tóc chia ngôi hai bên bây giờ cũng được hót lên trên bằng chiếc cài nạm đá quý.

– Cậu...thật sự là...Teru-chan sao? – Yui ngờ vực hỏi lại. Nhưng nó khẽ nhếch môi, khom người xuống. Nó tóm lấy trán cô, đẩy ngược lên hướng thẳng vào mặt nó, trợn mắt:

– Teru-chan? Đừng có gọi tôi bằng cái tên thân mật đó Miyamoto! – Nó khẽ nghiêng đầu, xoáy vào mắt Yui, giọng nói bị biến đổi do hai hàm răng đánh vào nhau – Cô không biết tôi ghét cô thế nào đâu! Để làm quen với cô và tiếp cận được với Hanagato tôi đã phải giả làm một con ngốc đó!

Yui nhủ mày. Cô không tin được... tất cả những gì mà Terumi vừa nói. Cô gục đầu xuống khi bàn tay nó vừa buông ra. Bây giờ, bỏ qua Yui, nó mới bắt đầu tiếp chuyện kẻ mà cô vừa gọi đến:

– Hanagato Shukasa! Chắc anh biết điều tôi sắp làm cho anh là gì chứ? – Nó ngẩng cao mặt, tay chống nạnh. Nhưng Shukasa lại cúp lông mi xuống, mắt mở không quá to, giọng trầm ngâm:

– Bất cóc bạn gái tôi, rồi gọi tôi đến một nơi không người, chắc mục đích không ngoài việc muốn đánh hội đồng tôi để giải quyết ân oán cá nhân?

“Bạn gái tôi?” – Yui mở to mắt ra, tỏ vẻ ngạc nhiên. Một lúc sau cô lại nheo mắt, môi hơi mím.

– Không sai! – Terumi vẫn ngạo mạn. – Biết rồi mà vẫn đến đây... Tình yêu cao đẹp quá nhỉ?

Rồi nó rút một con dao ra, kề vào cổ Yui, hất cằm ra hiệu cho hai đứa tiểu tốt chạy đến đứng sau Shukasa.

To be Continued...

Chú thích

*Urusai: Im ngay!

- Này Hanagato, tôi chỉ muốn giải quyết với anh thôi, chứ chẳng muốn đụng tay đến cô bạn gái Miyamoto Rei của anh đâu! Tôi nghĩ anh đang hiểu mình cần phải như thế nào chứ, đúng không? - Terumi làm bộ dạng ngạo mạn. Nó ngẩng cao đầu, một tay dí sát đầu Yui vào người mình, tay kia kẻ kẻ con dao sát cổ cô không rời.

Shukasa cố tỏ ra điềm tĩnh, dù cho lúc này trái tim anh đánh đập rất mạnh, đập thình thịch như muốn nhảy bỏ ra ngoài, và từng giọt mồ hôi nối tiếp nhau chảy từ má anh, từ tay anh, rồi thấm ướt vạt áo trắng sau lưng.

- Lý do? - Giọng anh khe khẽ.

- Tự nghĩ đi! - Mặt Terumi vẫn sắc lạnh như dao.

Bằng một cái huých vai, Terumi ra lệnh cho hai thằng du côn lao đến tóm lấy hai tay Shukasa, giữ thật chặt không cho anh cử động. Ukano và một, hai tên khác nữa lăm lăm cú đâm và thanh gậy sắt trong tay. Hắn ta nhếch mép gian xảo:

- Cuộc vui bắt đầu. Sẵn sàng chưa, thủ lĩnh Stars 1, Hanagato Shukasa?

Rồi Ukano lao đến, phang thật mạnh vào bụng Shukasa. Chiếc gậy đã in hằn những vết rỉ sắt lên áo, tạo thành những nếp nhăn nhàu nhĩ.

- Á! - Dẫu cho Shukasa nhắm mắt cố chịu đựng sự đau đớn từ cú đánh của Ukano, chỉ thăm rên trong bụng, dẫu cho Yui không phải trực tiếp nhận sự hành hạ thân thể đó; nhưng cô vẫn thét lên, thét thật to cố để cho bọn lưu manh kia động chút lương tâm còn sót lại dù chỉ một ít mà ngưng tay.

Ukano cùng đồng bọn của hắn cứ tiếp tục hành xác Shukasa, và anh lại cố cắn răng chịu đựng. Tim Yui đau quặn thắt, mắt cô nhắm tịt lại, từ hai khóe liên tiếp rỉ ra những giọt lệ long lanh yếu ớt. Cứ mỗi khi tiếng đánh vang lên từ thanh gậy sắt là Yui lại mỗi thêm đau đớn cầu xé ruột gan. Cô rên lên, mặt cúi gằm để không phải chứng kiến cái viễn cảnh tàn khốc trước mắt kia dù chỉ một khắc.

Cố kìm nén sự đau đớn nhưng không nổi, sự hành xác chồng lên nhau, Shukasa chỉ thê lên khe khẽ trong cổ họng. Bởi rằng anh không muốn Yui phải lo cho anh, bởi rằng anh muốn nói với Yui là những cú đánh đó chẳng thấm vào đâu.

Mười mấy phút sau, lũ cầm thú kia mới ngưng sự tra tấn Shukasa về thể xác và sự tra tấn Yui về tinh thần kia lại.

Shukasa nằm bẹp dưới đất, máu me vương vãi trên gương mặt điển trai của anh, trên bộ đồng phục nay đã xộc xệch và trên cả sàn nhà lạnh. Anh thở không ra hơi, chỉ biết phả ra ngoài những luồng khí nặng nhọc.

Terumi bước tới. Nó đứng thẳng người, chỉ cúi mặt xuống nhìn Shukasa đang vật vã:

- Tôi muốn hỏi anh... - Giọng nó vẫn sắc lạnh như thế.

Shukasa hé đôi mắt ra một cách nặng nhọc, nhìn nó, miệng mấp máy:

- Trả lời... câu hỏi của tôi... trước đã...

Nó không trả lời, chỉ hất cằm ra hiệu anh hãy hỏi đi.

Shukasa cố gượng dậy, chân anh run run trụ cơ thể cho vững, vai tựa vào tường rồi dồn hết trọng lượng lên nó.

- Tôi... muốn biết... lý do...

Nghe vậy, Terumi khịt mũi. Mối nó khẽ nhếch lên:

- Mười năm trước, anh... đã cô lập, và bắt nạt một cô bé... đúng không?

oOo

- Cái gì!?! - Không giấu nổi sự hoảng hốt, Akito hét lên đầy kinh hãi. Những câu nói tiếp theo của anh cứ giật giật vì run. - Shukasa... Shukasa... từng bắt nạt... Miyamoto ư?...

- Không phải Miyamoto Rei mà là Satake Yui, ngốc ạ! - Haru cau mày đĩnh chính.

- Vậy ra... cái cô nàng xinh đẹp, học giỏi, mê đánh đấm, ham ăn uống, nhiều khi ngốc nghếch và lười biếng đó... lại là con ruột của chủ tịch tập đoàn tài chính Satake đó hả? - Kuro ban đầu có hơi sùng sốt, nhưng đã mau chóng bình tĩnh và lấy lại khả năng suy đoán của mình, ngồi im trên ghế lâm bẩm.

- Này! - Haru tỏ ra khó chịu.

Đứng im trầm ngâm đầu bàn, mồ hôi tuôn như suối, tim đập thình thịch nhanh và to hơn bình thường, Mika thực sự rất lo lắng, cho Yui, và cả cho Shukasa. Chấm dứt sự yên lặng, mãi sau, cô mới lên tiếng:

- Dù bên ngoài, Yui có tỏ ra mạnh mẽ và suốt mười năm qua ở Kagoshima, cô ấy luôn cười nhưng thật ra, ẩn trong những câu nói "Tớ không sao!" lại là hai hàng nước mắt. Từ lúc theo em về Tokyo, cô ấy mỗi ngày mỗi khóc nhiều hơn. Mà lý do... lại chính là bạn các anh đây! Chính là cái gã đã dày dạn tuổi thơ Yui! - Mika trở nên gay gắt hơn, cô thật sự tức giận khi nghĩ đến những gì mà Shukasa đã từng làm với bạn cô. Như hiểu được điều đó, cả bốn người họ đều im lặng, cúi đầu thương cảm.

"Yui... xin cậu hãy bình an..."

"Yui... cậu ra sao rồi. Đừng quá yếu đuối... cậu là thủ lĩnh mà!"

"Shukasa... nhất định phải cứu Satake cho bằng được đấy!"

Hết chương 38.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Mặt Nạ Vô Hình

Đôi lông mày bất giác nhíu lại, đồng tử mắt giãn nở to hơn, Shukasa cảm thấy thật sự rất khó hiểu:

- Tại sao cô lại hỏi như vậy? - Anh cố gượng hỏi, miệng anh phả ra những luồng khói trắng.

- Câu trả lời của anh chính là lý do... - Terumi - một con người ngao mạn suốt từ lúc chạm trán đến nay - bỗng nhiên lại để cho Shukasa thấy khuôn mặt ngây thơ, tâm trạng của nó như anh đã thấy trưa nay. Chẳng hiểu sao, lúc nhắc lại câu chuyện của mười năm trước, anh thấy đôi mày nó cụp xuống, ánh mắt rầu rĩ và u sầu. Đôi lông mi dài và cong cứ chớp lên chớp xuống theo mí mắt. Mũi khẽ trút ra những hơi thở nặng trĩu mà miệng cứ mấp máy nhỏ.

- Cô... - Shukasa chột nheo mắt giật mình khi nhìn thấy bộ dạng khổ tâm đó. Anh khẽ gọi.

Ấy nhưng, nó không cho phép mình giữ cái vẻ mặt đó thêm giây khắc nào nữa. Đồng tử mắt giãn nở to hơn khi nhận thấy mình đang trở nên lạ lẫm. Nó bặm môi, mày nhướn lên cao, phần da nơi sống mũi nheo lại.

"Ồ ngốc, Kahara Terumi! Sao mày lại để cho hắn thấy bộ dạng đáng khinh của nó lúc này hả?" - Nó tự nhủ thế và vội ngẩng mặt dậy, giơ tay lên cao vung mạnh một cái tát vào má Shukasa. Vốn rằng nó chẳng là gì nếu như anh còn khỏe mạnh, nhưng với cái cơ thể bầm dập những vết thương sau trận đánh của tụi Ukano, cái tát đó cũng thừa làm cho anh mất trụ và ngã nhào xuống sàn nhà.

Terumi bặm môi tức giận. Nó nhắm mắt, cố hít vào, thở ra, hít vào, thở ra, để lấy lại sự tự tin nó đã đánh mất. Sau khi tin rằng mình đã làm chủ được cảm xúc, nó tiến tới, nói bằng một thứ giọng điệu hơi nhanh hơn bình thường một chút:

- Cái tát này ngoài kế hoạch của tôi. Tôi đã trả lời theo ý anh muốn, thế giờ anh sẽ trả lời câu hỏi của tôi chứ?

Shukasa không trả lời, chỉ nằm yên dưới đất và phả ra những luồng khí trắng một cách nặng nề. Bụi dưới mũi anh bay lên nhẹ nhàng.

Terumi vẫn cứ tiếp tục câu hỏi:

- Hừm... Tôi thấy khi đến đây và phát hiện ra tôi là tên đầu sỏ, anh không mấy ngạc nhiên. Anh biết trước là tôi đúng không?

Shukasa cố gượng người dậy, dùng hai tay để chống đất rồi dòn hết sức để dựa người vào tường. Ổn định được rồi, anh mấp máy môi:

- Pháp... - Giọng anh lí nhí.

- Sao? - Terumi hơi tò mò.

Thở thêm vài hơi, Shukasa giải thích:

- Khi tôi bác bỏ việc tôi yêu Rei, mà tôi chỉ yêu một mình Waka, cô đã chẳng bảo "hướng về nước Pháp mà thôi" còn gì. Tại sao cô biết, rằng Waka đang ở Pháp?

Họng Terumi cứng đờ lại, không biết nói gì hơn.

- Còn nữa, - Shukasa vẫn tiếp tục. - Tôi chỉ vừa mới nhắc đến Waka, vậy mà cô lại khẳng định ngay việc Rei xúc phạm Waka. Ý cô là lúc ở trong rừng, Rei đã gọi Waka là con khốn đúng không? Lúc đó cô không có mặt ở đó, cũng chưa gặp tôi, thế mà lại biết chuyện chỉ mình tôi và Rei biết. Cô theo dõi đúng không?

Terumi trợn mắt ngạc nhiên, rồi nhanh chóng buông ra một tràng cười nhạt:

- Ha ha... Đúng là lúc tức giận, con người ta mất đi kiểm soát. Tôi đã buột miệng khi nào không hay, và chính tôi cũng không nhận ra sai phạm lớn đó. Đúng thật là...

Terumi đứng đó, cứ cười dài mà não nề. Nó đang tự trách bản thân mình, rằng tại sao nó lại phạm phải một cái sai lầm ngớ ngẩn. Nó ôm trán, chiếc bôm nói lỏng ra khiến cho mấy lọn tóc xòa ra che mặt nó.

Shukasa nhú mày nhìn theo nó. Anh có cảm giác rằng những cảm xúc lúc này, và cả lúc trong phòng y tế, tất cả mới là thật, mới là cảm xúc của chính con người nó; còn cái sự bình tĩnh, điều ngoa, kiêu ngạo này giờ của nó chỉ là một thứ mặt nạ vô hình che giấu bản chất, tính cách thực sự của nó mà thôi. Đúng là... quá phức tạp...

Yui khẽ nuốt khan. Cô đã hãm lại những giọt nước mắt yếu đuối trên gương mặt cô này giờ. Quá đau, quá tàn nhẫn. Yui tự hỏi tại sao cô lại cảm thấy đau xót cho một người từng làm cô đau hơn thế. Cô từ từ nhắm mắt lại, mồ hôi túa ra như tắm.

Nhưng chợt, có một kẻ làm ngưng lại sự tĩnh lặng tạm thời trong tâm hồn cô. Ukano hùng hổ bước tới, thực mạnh vào lưng cô khiến cô ngã nhào xuống đất sau tiếng rên yếu ớt.

- Con này! Mày tưởng tui tao tha cho hai đứa mày một vài phút nghỉ ngơi mà làm phách nhé! Tính ngu sao?

- Yui!! - Shukasa vuron người về phía trước, gào lên.

- Yui? - Terumi lặp lại câu nói, một cách sững sờ.

Ukano hướng ánh nhìn khinh bỉ về phía Shukasa. Hắn ta nhếch mép, lông mày hạ xuống thấp.

- Sao? Điện đến nỗi gọi nhầm tên bạn gái à? Hay lúc này tao cho mấy quả vào đầu nên "chập cheng" rồi?

- Tao đâu có điên! Cô ấy là Satake Yui! - Giọng Shukasa gay gắt hơn rất nhiều.

Hai cánh tay Terumi run bần bật. Nó khẽ đưa hai bàn tay lên má, run run từng ngón, mười chiếc móng tay giả và dài chạm dần vào làn da ở má.

- Satake... Yui...? - Nó cứ lặp lại lời thoại của Shukasa một cách vô thức như con robot hỏng.

Ukano trở nên mất bình tĩnh. Hắn bặm môi đáng sợ, mặt cứ nhăn nhó lên theo nhịp. Rồi hắn tóm lấy tóc Yui, xóc người cô dậy:

- Miyamoto! Nói xem! Mày tên gì? Miyamoto Rei hay Satake Yui?

Yui cố tỏ ra mạnh mẽ. Chắc do suốt từ trưa đến tối nay, những gì cô làm chỉ có việc đánh nhau trong yếu ớt và khóc rên trong đau khổ. Cô muốn mạnh

mẽ hơn thế, giống như những gì mà cô cố phấn đấu trong suốt thời gian ở Kagoshima. Cô ngược mặt lên, lờm thẳng vào mặt Ukano một cách sắc bén, trả lời một cách châm biếm, mỉa mai, dẫu cho mái tóc bù xù của cô lúc này đang bị hắt tóc chặt:

- Mày nghe mà không hiểu gì à? Satake Yui! Tao là Satake Yui! Thế nên đừng bao giờ gọi tao bằng cái tên Miyamoto Rei nữa đấy!

- Mày... mày... - Ukano nghiêng răng ken két. Hắn ta vò chặt mái tóc Yui hơn nữa rồi lắng đầu cô đập mạnh vào tường. - Mày đang bị bắt cóc mà còn già mồm được à?

Yui nhắm tịt mắt, rên lên một tiếng rồi cắn răng găm nhấm nỗi đau. Và khi nhìn thấy việc đầu óc cô trở nên choáng váng do cú va chạm, Shukasa cảm thấy đau nhói, nhưng ngay sau đó, sự tức giận đã cản trở lý trí anh. Shukasa gào lên:

- Yui!!! - Rồi anh hướng ánh nhìn căm hận vào Ukano. - Ukano, thằng khốn! Tao đã để yên cho mày đánh rồi, sao lại làm thế với cô ấy? Mày nghĩ tao sẽ tiếp tục nhìn sao? Cứ thử đừng một ngón tay vào cô ấy xem, tao sẽ tiến mày xuống địa ngục gặp Diêm Vương!!

Những câu nói đe dọa hòng cầm liên tục phát ra từ khuôn miệng đã bị sưng lên do những vết đánh tất sẽ không khỏi kích động Ukano, nhất là khi hắn là một tên nóng máu và đã bị Yui chọc tức một phần. Gã buông Yui ra một cách tàn bạo, rồi hùng hực tiến tới, nắm lấy một thanh gậy sắt. Đến gần anh, hắn nhìn anh một cách bặm trợn:

- Đã yếu còn bày đặt đe dọa. Mày nghĩ mày làm gì được tao? - Rồi hắn liệng thanh gậy vào đầu Shukasa, vung thật mạnh. Tiếng "bốp" vang lên cùng với âm thanh rên rỉ phát ra từ miệng Shukasa. - Dám ra lệnh cho tao... mày chán sống rồi hả?

Shukasa gục xuống sàn nhà... nằm im bất động..

Anh không chút cử động... chắc... cú đánh quá mạnh tay từ hắn đã khiến cho anh chìm vào bất tỉnh tạm thời. Shukasa... bất tỉnh nhân sự...

Ấy mà Ukano chẳng buồn tha cho anh, trái lại, hắn còn hăng hơn nữa:

- Thằng này! Mày tưởng mày ngủ đi là tao tha cho mày à? Đừng hòng! Tao chỉ buông tha mày khi giấc ngủ của mày sẽ chìm sâu vào vĩnh cửu.

Rồi hắn vớ lấy chiếc ghế gỗ đã mục để ngay gần đó, giơ lên cao:

- Chết đi!

Ngay khi câu nói không chủ ý đó phát ra từ hắn, chiếc ghế đó vung hắn xuống, hướng đến tấm lưng đang quay lên sàn nhà.

Trước đó mấy giây, mặt Yui đã trắng bệch khi nhận ra ý đồ hành hung Shukasa bằng chiếc ghế gỗ của Ukano. Nhưng, cổ họng Yui đã nghẹn cứng lại, thốt không nên lời, cô chẳng thể phát ra câu "dừng lại" để ngăn chặn hành động thủ tính của Ukano. Yui chỉ biết cố đứng vững trên đôi chân tê buốt lại, rồi chạy thục mạng đến trước khi chiếc ghế kịp làm Shukasa bị thương.

Yui ngã nhào xuống, dùng cơ thể mình che chắn cho Shukasa, ôm trọn lấy nó.

"Rầm!"

"Rắc!!"

Tấm lưng của Yui đã hứng trọn cú đánh từ Ukano, chiếc ghế một phần do đã mục, một phần do lực từ tay hắn quá mạnh, mà nó đã gãy vụn ra thành nhiều mảnh. Những miếng ghế vỡ bay ra tứ tung rồi đáp xuống đất. Bụi bám từ chiếc ghế cũng bay mù mịt. Và phải chịu chung cảnh với Shukasa, Yui cũng bất tỉnh hoàn toàn, người cô gục trên người anh.

Nhưng Ukano, hắn ta không hề thức ngộ việc mình đang làm mà càng lúc càng lấn tới.

Từ trong túi áo khoác, hắn rút ra một con dao bóng lộn, lóe lên ánh sáng trong bóng tối.

- Thật kinh tởm! Che chở cho nhau ư? Hừ! Đúng là... Tao ghét nhất cái thể loại tình yêu tình báo đàn độn này! Tao sẽ cho mày đi luôn Miyamoto!

Terumi đứng bần thần này giờ đã bị cuốn theo ánh sáng lóe lên từ lưỡi dao sắc lẹm đó...

Ukano nắm chặt hai tay ở cán dao, nụ cười thật nham hiểm, ánh mắt trợn ngược một cách ghê rợn.

Rồi hắn vung cánh tay lên, dồn hết sức đẩy mạnh lưỡi dao về phía trước. Lưỡi dao xé gió bay vùn vút không thương tiếc, lao thẳng tới tấm lưng của Yui...

"Phập!?"

Âm thanh ấy phát lên một cách ghê rợn đến lạnh cả sống lưng...

Máu chảy ra lênh láng, thấm ướt cả một vùng đất...

Hai bàn tay Ukano vậy một màu máu đỏ tươi... máu bắn lên trang phục và cả khuôn mặt thất thần của hắn...

Terumi trợn ngược mắt kinh hoàng...

Lũ đàn em sợ hãi bỏ chạy khỏi hiện trường... cũng sau đó mười giây định hình được vấn đề, Ukano hoảng hồn rời khỏi chỗ đó...

...

Cả nhà kho trường cấp 3 Stars 1 chìm trong bầu không khí lạnh tanh và buồn thê thảm... Họ nằm gục ở đó trên sàn đất lạnh suốt bốn tiếng đồng hồ...

...

Mặt nạ vô hình... đã bị phá vỡ...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nước Mắt...

- Cậu là một người quan trọng với tớ có đúng không? - Thời gian như quay ngược trở lại, bây giờ, cô không phải là một cô gái thiếu niên trưởng thành Miyamoto Rei, mà chỉ là một cô bé bảy tuổi yếu đuối Satake Yui mà thôi.

Xung quanh cô không phải là khung cảnh thành phố yên bình, mà là một không gian tối đen mù mịt, tưởng chừng như vô tận, không giới hạn... Trước mặt cô, là một bé gái cùng tuổi rất đáng yêu với đôi mắt to tròn màu nâu nhạt và mái tóc vàng cắt vuông có thắt nơ.

- Sao cậu lại hỏi như vậy? - Nó đáp lại câu hỏi của Yui cũng bằng một câu hỏi.

Trong thoáng chốc, Yui cảm thấy bối rối:

- Ừm... Chỉ là dạo này, cậu thường hay xuất hiện trong giấc mơ của tớ một cách mơ hồ. Mà tớ lại không rõ cậu là ai...

Nó hơi giật mình, nhưng rồi cố kìm lại cảm xúc mà xoay người lại nhìn Yui.

- Tớ đâu có tồn tại trong kí ức của cậu, đúng không? - Nó mỉm cười và hỏi như vậy. Nói là "cười", nhưng chỉ có đôi môi nó mới cười thôi, còn biểu cảm trên gương mặt nó thì lại khác biệt. Ánh mắt nó buồn, u sầu, thiếu nào... Và ở khóe nó có lấp lánh thứ nước trong veo nhưng nặn và chất - người ta gọi đó là nước mắt.

Thực sự, Yui cảm thấy bối rối, lúng túng và có phần hối hận. Cô không nhớ, hoàn toàn không nhớ gì về sự có mặt của nó trong cuộc đời mà cô từng sống.

"Yui... Yui..."

Văng vẳng trong đêm tối, có ai đó gọi cô nhiều lần...

Yui toan giơ tay ra chạm đến nó, nhưng khi ngón tay cô kịp chạm vào vai, ngay lập tức, cả vai và ngực trái của nó tan thành những đốm sáng như đom đóm, rồi vội vã bay đi, biến mất trong màn đêm đen kịt.

Dù rằng nó đã mất đi một phần cơ thể, nhưng môi nó vẫn cười, và mắt nó vẫn khóc. Dần dần, nó biến thành những đốm sáng lẻ loi và tan biến vào hư vô.

Yui ngo ngác dõi theo...

"Yui! Yui! Yui!!"

Tiếng nói văng vẳng trong đêm tối ấy mỗi lúc một lớn lên, dần dần tác động vào ý thức Yui. Nhưng sao được, cô không hề bận tâm, hay không thể bận tâm, bởi trước mắt cô, cô bé tóc vàng ấy đang lấy hết sự quan tâm của cô tới ý thức bên ngoài.

Mất rồi... Nửa cơ thể dưới của cô bé ấy mất rồi... những đốm sáng đó đã hoàn toàn tan biến khi rời khỏi nó... Đom đóm sáng lan dần lên trên ngực, vai, cổ và cằm. Nhưng có lẽ, nụ cười và nước mắt của nó hoà tan trong nhau, và cứ văng vẳng xung quanh đầu cô kể cả khi biến mất hoàn toàn. Những tinh thể sáng đó cứ lần lượt rời đi, lần lượt biến mất khỏi tầm theo dõi của cô...

Không chút kỷ niệm, không chút ký ức, nhưng sao... Yui vẫn cảm thấy buồn, vẫn cảm thấy nuối tiếc khi phải ngược nhìn sự biến mất của cô bé ấy...

“Yui à! Tỉnh dậy đi! Yui!!”

Tiếng nói ấy to quá rồi, nên đã kéo cô ra khỏi khoảng hư vô không xác định ấy...

- Cậu là một người quan trọng với tớ có đúng không? - Thời gian như quay ngược trở lại, bây giờ, cô không phải là một cô gái thiếu niên trưởng thành Miyamoto Rei, mà chỉ là một cô bé bảy tuổi yếu đuối Satake Yui mà thôi.

Xung quanh cô không phải là khung cảnh thành phố yên bình, mà là một không gian tối đen mù mịt, tưởng chừng như vô tận, không giới hạn... Trước mặt cô, là một bé gái cùng tuổi rất đáng yêu với đôi mắt to tròn màu nâu nhạt và mái tóc vàng cắt vuông có thắt nơ.

- Sao cậu lại hỏi như vậy? - Nó đáp lại câu hỏi của Yui cũng bằng một câu hỏi.

Trong thoáng chốc, Yui cảm thấy bối rối:

- Ừm... Chỉ là dạo này, cậu thường hay xuất hiện trong giấc mơ của tớ một cách mơ hồ. Mà tớ lại không rõ cậu là ai...

Nó hơi giật mình, nhưng rồi cố kìm lại cảm xúc mà xoay người lại nhìn Yui.

- Tớ đâu có tồn tại trong ký ức của cậu, đúng không? - Nó mỉm cười và hỏi như vậy. Nói là "cười", nhưng chỉ có đôi môi nó mới cười thôi, còn biểu cảm trên gương mặt nó thì lại khác biệt. Ánh mắt nó buồn, u sầu, thiếu não... Và ở khóe nó có lấp lánh thứ nước trong veo nhưng mặn và chất - người ta gọi đó là nước mắt.

Thực sự, Yui cảm thấy bối rối, lúng túng và có phần hối hận. Cô không nhớ, hoàn toàn không nhớ gì về sự có mặt của nó trong cuộc đời mà cô từng sống.

"Yui... Yui..."

Văng vẳng trong đêm tối, có ai đó gọi cô nhiều lần...

Yui toan giơ tay ra chạm đến nó, nhưng khi ngón tay cô kịp chạm vào vai, ngay lập tức, cả vai và ngực trái của nó tan thành những đốm sáng như đom đóm, rồi vội vã bay đi, biến mất trong màn đêm đen kịt.

Dù rằng nó đã mất đi một phần cơ thể, nhưng môi nó vẫn cười, và mắt nó vẫn khóc. Dần dần, nó biến thành những đốm sáng lẻ loi và tan biến vào hư vô.

Yui ngơ ngác dõi theo...

"Yui! Yui! Yui!!"

Tiếng nói văng vẳng trong đêm tối ấy mỗi lúc một lớn lên, dần dần tác động vào ý thức Yui. Nhưng sao được, cô không hề bận tâm, hay không thể bận tâm, bởi trước mắt cô, cô bé tóc vàng ấy đang lấy hết sự quan tâm của cô tới ý thức bên ngoài.

Mất rồi... Nửa cơ thể dưới của cô bé ấy mất rồi... những đốm sáng đó đã hoàn toàn tan biến khi rời khỏi nó... Đom đóm sáng lan dần lên trên ngực, vai, cổ và cằm. Nhưng có lẽ, nụ cười và nước mắt của nó hoà tan trong nhau, và cứ văng vẳng xung quanh đầu cô kể cả khi biến mất hoàn toàn. Những tinh thể sáng đó cứ lần lượt rời đi, lần lượt biến mất khỏi tầm theo dõi của cô...

Không chút kỷ niệm, không chút ký ức, nhưng sao... Yui vẫn cảm thấy buồn, vẫn cảm thấy nuối tiếc khi phải ngược nhìn sự biến mất của cô bé ấy...

“Yui à! Tỉnh dậy đi! Yui!!”

Tiếng nói ấy to quá rồi, nên đã kéo cô ra khỏi khoảng hư vô không xác định ấy...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: thực Ra, Ba Mẹ Con Rất Thương Yêu Con!

- Cô Satake... bảo cậu Hanagato không dậy được nữa là sao ạ? - Chị y tá thực sự rất ngạc nhiên. Nhưng chị nhanh chóng bác bỏ lời nói của Yui bằng một cái vẫy tay. - Không thể nào! Cậu Hanagato đã tỉnh dậy từ tối hôm qua rồi kia mà! Sức đề kháng của cậu ấy tốt thật đấy! Hô hô!

Chị y tá đưa tay lên che miệng, vẫn cười nói mà chẳng hay khuôn mặt của Yui đã đỏ từ khi nào. Chị vẫn tiếp tục:

- Cậu Hanagato bảo là ăn cháo mãi cũng buồn nên kêu tôi đi mua một chút quà điểm tâm cho cậu, báo hại tôi vất vờ lang thang khắp bệnh viện tìm mua đồ ăn vặt cao cấp. Đúng là thiếu gia có khác. Hô hô!

Mắt Yui nhỏ lại, miệng há hốc, người không chút cử động, mặt trắng bệch ra vì sốc.

- Ô... cô Satake... cô sao thế ạ? – Chị y tá ngưng cái điệu cười khá chi là vô duyên của mình lại, nhìn Yui và hồi hán khi nhận ra sắc mặt cô hoàn toàn thay đổi.

—
- Cậu Hanagato, tôi đem điểm tâm đến cho cậu đây. – Chị y tá cúi mặt xuống, tay bung khay đầy đồ ăn vặt vào phòng.

- Dậy đi, Shukasa! Là cô y tá, không phải Satake đâu mà còn vờ vịt. – Akito hai tay đút túi quần, rướn người ra nhìn Shukasa và khẽ cười thầm.

- Ô! Vậy hả? – Shukasa ngồi dậy, mặt ngơ ngác, nhưng rồi cười nhìn thoáng qua chị y tá, vừa giơ tay tháo ống thở khỏi mũi ra vừa hít cảm về hướng chiếc bàn cạnh giường. – Cảm ơn chị. Chị đặt trên bàn hộ tôi.

Chị y tá từ từ tiến lại bàn, nhẹ nhàng đặt khay đồ ăn xuống.

- Ha ha... – Akito bật lên một tràng cười dài. – Chỉ tại lúc đó cậu đang nhắm mắt, chứ không thì đã được ngắm khuôn mặt của Miya... à không, Satake lúc đó rồi!

Shukasa đưa một cái liếc về phía Akito và cười hà hê theo:

- Tớ chỉ cần nghe tiếng cũng biết là Yui ra sao rồi! Tớ biết mà! Với nàng ấy thì tớ vẫn quan trọng lắm lắm lắm! – Shukasa hất mái tóc lên tự hào.

Duy chỉ có Kuro hãy còn trầm ngâm im lặng:

- Cậu không nghĩ làm vậy là rất tàn nhẫn với Satake hay sao? Cô ấy thật sự đau khổ khi nghĩ cậu không còn tỉnh dậy nữa. – Mặt thoáng buồn, Kuro quở.

Nhưng Shukasa chỉ quay lại liếc xéo Kuro một cái rồi nhếch mép lên, bật ra một nụ cười đều:

- Nói chuyện triết lý quá đi cậu bạn Kuro của tôi ơi! – Shukasa cố tình kéo dài uốn éo giọng điệu. – Thế tớ hỏi cậu nhé, ai là người đã bày kế “già chết” để thăm dò xem Yui có thực sự yêu tớ hay không khi nghe tớ kể việc bị nàng “xử” nhỉ?

Lời nói đó như một mũi tên đâm thẳng vào lưng Kuro. Anh cười lạnh, quay mặt lảng tránh ánh nhìn của hai đứa bạn.

Nhưng kìa, đập vào mắt anh khi anh chuyển hướng nhìn chính là một hình ảnh vô cùng đáng sợ...

Chị y tá quanh người tỏa ra một luồng sát khí mù mịt và dày đặc, mang ám khí vô cùng nguy hiểm. Ánh mắt chị to lên và xé hình viên đạn, lóe sáng nham hiểm. Hai hàm răng đánh vào nhau ken két vì tức giận, tưởng như chị đang muốn phá hủy cả bộ răng trắng sáng và đều tăm tắp của chính chị. Hai bàn tay nắm chặt lại, gân guốc nổi lên mù mịt, tay kia bóp nát khay nhựa đựng đồ ăn thành những miếng vụn là tả.

- .. chị y tá... Đ... đừng nói với tôi... chị là... – Shukasa cười run sợ. Mặt anh xanh xao trắng bệch, mồ hôi thi nhau túa ra như suối.

Kuro chạy lại ôm Akito rồi cả hai cùng lẩn vào góc phòng.

Đúng như Shukasa dự đoán, “chị y tá”, hay đúng hơn là Yui, đang chia ánh nhìn sát khí vào Shukasa, hai bàn tay bóp vào nhau răng rắc.

- Hanagato Shukasa... Anh... dám... lừa... em... – Giọng cô rú lên vì tức giận, khẽ khàng thoát ra ngoài cổ họng qua những khe hở khi hai hàm răng còn đang dính chặt vào nhau.

Rồi Yui hùng hục lao đến, thụi vào người anh những cú đánh mạnh như trời giáng, vừa thực vừa gầm rú:

- Đồ khốn, Shukasa! Anh nghĩ gì mà đối xử với em như vậy hả? Treu chọc em khiến anh cảm thấy hạnh phúc như vậy sao? – Giọng nói Yui liên hồi, dồn dập như mạch trống đánh. Bàn tay cô không ngừng đâm vào người anh.

- Oái! Ôi! Á! Anh biết lỗi rồi! Yui, tha cho anh! Ui da! – Shukasa rên liên tục. Anh nhắm mắt hứng chịu những cú đánh mạnh thô bạo từ cô. – Yui à! Em đang bị thương, anh cũng thế! Thôi nào!

Shukasa vron tay ra giữ chặt hai vai Yui, cố ngăn hành động của cô lại. Theo từng nhịp đập, mỗi cú của Yui mỗi một yếu lại, rồi ngừng hẳn. Cả giọng nói cũng không còn dữ dội như trước nữa, mà dần dần, xen vào đó là những tiếng nấc.

- Hức! Đồ tệ bạc, Shukasa! Em đã thực sự lo lắng cho anh, thế mà... Hức... thế mà anh lại nỡ lòng nào chà đạp nó... – Khi ngừng lại, Yui cúi gằm mặt

xuống, miệng quở trách mà họng cứ nấc liên hồi.

Shukasa cảm thấy giật mình. Anh cũng cúi mặt xuống nhìn lên. Và anh đã nhận thấy... lấp lánh ở hai khóe mắt của Yui là những giọt lệ.

- Na... này! Anh không có ý gạt em! Em đừng có khóc mà! Anh yếu đuối trước thứ đó lắm! – Shukasa hoảng hốt tìm cách làm ngưng lại sự yếu đuối trên mắt Yui. Và cũng khi nhận ra mình đang khóc, Yui vội đưa tay lên quệt nước mắt, vệt quay mặt đi bằng cái hất cằm

- Hừ! Ai thèm khóc chứ? Bệnh viện Trung ương kiểu gì mà lắm bụi thế này!

Akito và Kuro khẽ phì cười. Họ tiến đến, giọng giơng trêu chọc:

- Ái chà! Đôi tình nhân này đáng yêu quá đi! – Rồi họ bắt đầu diễn kịch theo “kịch bản” mà Shukasa và Yui đã “viết” và “diễn” nãy giờ.

“Em đã thực sự lo lắng cho anh...” - Akito – đang vào vai Yui – giả bộ nấc sau khi thấm chút nước lên khóe mắt.

“Em đừng có khóc mà! Anh yếu đuối trước thứ đó lắm!” – Kuro – đang vào vai Shukasa – vội đỡ lấy hai vai Akito, ra chiều nâng niu, nài nỉ.

Yui từ từ tiến đến, bàn tay lăm lăm cú đấm, rồi ngay khi cô bước tới gần, thực mạnh hai cú vào ngực của cả hai:

- Đây! Tưởng em tha cho mấy anh sao? Hả Akito – người hưởng ứng? Hay Kuro – người bày kế? – Giọng cô mỗi lúc một cay nghiệt hơn trước, ánh mắt lăm le hình viên đạn.

- Ha ha... Tha cho bọn anh... – Cả Akito và Kuro cùng ôm nhau thụt lùi vài bước.

Ngay lúc Yui toan bắt đầu trò đuổi bắt với hai đứa bạn nổi khố của Shukasa, thì cả bốn cùng nhận thấy, bước chân hùng hục của ai đó vang vọng lên ngoài hành lang, và đang tiến về phòng bệnh Hồi sức cấp cứu này.

Cánh cửa phòng vội vã bật mở, xuất hiện trước mắt mọi người.

Ở cửa, hai người bạn thân Mika và Haru cùng với mẹ Kaemi của Yui đang đứng hai bên. cho một người mà cô không ngờ đến đứng chính giữa.

Shukasa bước xuống giường, cúi người chào lễ phép:

- Chào bác, chủ tịch Satake, và cả phu nhân nữa! Hân hạnh gặp mặt.

- Chào cậu Shukasa. – Chủ tịch Satake – ông Ikishige thờ dốc rồi chào lại anh trong vội vàng. Khuôn mặt ông lăm lăm mờ mờ, ngoảnh mặt khắp phòng tìm người ông cần tìm.

- B... ba... Sao ba lại ở đây? – Yui mấp máy môi ngạc nhiên và thoáng chút lo sợ.

- Yui! Con ta! – Bắt gặp Yui đang đứng ở góc phòng, Ikishige vội vàng lao đến ôm chầm lấy cô, khuôn mặt mừng rỡ khôn nguôi. – Con gái yêu của ta! Ổn rồi là con không sao!

Thật sự bàng hoàng, thật sự rất sốc, Haru tròn to mắt không tin vào những gì trước mắt mình. Chỉ có những người không hiểu chuyện là Shukasa, Akito và Kuro vẫn nhìn một cách bình thường như là nó chẳng có gì, và những người biết rõ tường tận sự việc là bà Kaemi và Mika chỉ mím môi dõi theo câu chuyện.

Nhưng đó mới là người ngoài, còn người trong cuộc – Yui – thì hoàn toàn kinh ngạc, và phải nói là rất sốc. Cô vội vã đẩy ba cô ra khỏi mình, mặt trắng bệch:

- B... ba lại định làm gì? Con có dây dũa gì đến ba nữa đâu mà bộ ba vẫn định đẩy dũa con nữa hay sao? Con xin ba! Hãy buông tha cho con! Con sẽ không dính dáng gì đến dòng họ Satake nữa! – Yui khuôn mặt yếu ớt van nài. Cô... hôm nay có lẽ cô đã hoàn toàn mất đi bản lĩnh cứng cáp đối đầu với ba cô. Phải chăng... biểu tượng sức mạnh của cô – mái tóc suôn đẹp – đã bị cắt mất.

- Kìa em! Sao em lại nói như vậy với ba mình cơ chứ? – Shukasa nhẹ nhàng khiển trách.

Chủ tịch Satake cúi gằm mặt thất vọng. Giọng ông yếu ớt:

- Ta chẳng thể thành công như mẹ con được...

Yui vẫn còn ngạc nhiên vì thái độ lạ thường của ba mình – chủ tịch Satake. Và có lẽ nếu ông cứ tiếp tục như thế, thì Yui sẽ hoàn toàn mất bình tĩnh.

Nhận thấy nó, bà Kaemi vội vàng lao đến, ôm lấy hai vai của Yui, giọng từ từ:

- Bình tĩnh... bình tĩnh lại nào con gái ta... bình tĩnh. Tạm thời con đừng bận tâm đến những gì ba con nói... Hãy nghe lời ta. Bác sĩ Kahara muốn gặp con.

- Bác sĩ Kahara? – Yui ngoảnh mặt lại nhìn sâu vào con người đen lầy của mẹ cô.

- Đó là một bác sĩ tâm lý giỏi. Bác sĩ Kahara là người đã phụ trách chăm sóc kí ức con. – Bà vẫn khoan thai, cố gắng đẩy con gái bà tiến lên từng bước.
- Bác sĩ tâm lý? Con có bị gì đâu? – Yui ngạc nhiên và cố gắng thanh minh cho mẹ mình, dẫu cho cô vẫn chẳng hiểu chuyện.
- Thì cứ đi đi mà con gái! Đã đến lúc cho con biết sự thật rồi...

Yui ngoan ngoãn nghe lời mẹ tiến ra ngoài phòng bệnh, mặc dầu trong lòng cô vẫn còn chút không muốn đi. Hai người họ mắt hút ngay khi cánh cửa kia đóng rầm lại.

Chủ tịch Satake dựa người vào tường. Mặt lâm râm đỏ ửng.

Ba đứa bạn trai đứng đằng kia ngoái đầu nhìn nhau không hiểu chuyện.

Cả Haru cũng vậy. Cô chăm chăm đưa ánh nhìn khó hiểu vào phía ba Yui. Và nhận thấy thái độ của Mika, cô biết rằng mọi chuyện đều đã được Mika thông tỏ.

Haru vội vàng lay Mika, ánh mắt ngờ ngàng ham muốn được biết chuyện:

- Này Mika! Giải thích đi chứ! Cậu biết rõ mọi chuyện đúng không? – Giọng Haru mang phần gấp gáp.

Cả Shukasa, Akito và Kuro cũng chuyển hướng nhìn về phía đôi bạn nữ kia với sự tò mò khôn nguôi.

- Xin lỗi, Haru. Hãy chờ thời gian trả lời tất cả nhé! – Mika trả lời bằng một nụ cười buồn.
- Nhưng mà... – Mặc dù có chút không hài lòng, nhưng Haru vẫn im lặng theo ý muốn của Mika.

Mika nhẹ nhàng ngược lên trần nhà, lòng bồi hồi: “Đã đến lúc rồi!”

oOo

- Chào con, Yui! – Đã mười năm rồi nhỉ? Bây giờ con lớn quá! – Bác sĩ Điện tâm đồ Kahara cười chào Yui ngay sau khi cô kịp bước vào.

Yui giật mình ngờ ngàng. Bác sĩ Kahara không phải là người Nhật, bởi mái tóc bác mang màu vàng giống hệt của Terumi, và đồng tử bác là một màu xanh ngọc trong suốt.

- Chào bác. Bác là mẹ của Teru-chan? – Yui ngại ngùng hỏi lại.
- Đúng vậy. Ta là mẹ của Terumi. Thay mặt nó, ta xin lỗi con vì những gì nó đã làm. – Giọng bác có mang chút gì đó gọi là buồn bã, mà sự ái ngại vẫn là nhiều nhất. Nhưng rồi bác lại cảm thấy lạ lùng. – Tại sao con biết ta là mẹ nó? Chỉ vì ta mang họ Kahara?
- Một phần ạ. Còn một phần là Teru-chan đã kể cho cháu nghe rằng mẹ nó là một bác sĩ ngoại quốc. – Yui giải thích.
- Con rất thông minh. – Bác cười trầm trồ.

Im lặng một lát, Yui từ từ hỏi:

- Mẹ cháu nói, bác sĩ sẽ nói cho cháu biết một bí mật về cuộc đời cháu, mà đến cả cháu cũng không hay. Đó là gì thế ạ?

Bác sĩ Kahara xoáy sâu vào con mắt của Yui, cười nhẹ nhàng:

- Thực ra, ba mẹ con... rất yêu thương con! Họ chưa một lần ghét bỏ con, ruồng rẫy con. Họ chưa từng có ý định phân biệt con với chị Mai của con. Tất cả những gì con nhớ khi còn thơ, tất cả chỉ là một bộ phim mà chính tay con đã viết lên kịch bản... Bây giờ, ta sẽ nói cho con nghe...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương Ngoại Truyện 2: Dĩ Vãng... - Phần 1: Tiểu Thư Bị Cô Lập

Yui nhẹ nhàng bước chân xuống bậc thềm, xỏ hai bàn chân thon trắng như búp bê vào đôi giày vải màu đỏ mang cùng màu với chiếc nơ bướm trên đầu

cô. Hai bàn tay cô nắm chặt lấy quai cặp, cô nhẹ nhàng xoay người lại, ngược đầu lên nhìn ba mẹ:

- Con chào ba! Con chào mẹ! Con đi học ạ! – Giọng cô lạnh löt.

Thế nhưng, người mẹ hiền hậu nhân từ đang quỳ khom gối cho ngang tầm với cô lại tỏ ra một chút lo lắng:

- Có thật sự ổn không, bé Yui? Con có thật sự không cần tài xế đưa con đến trường bằng ô tô sao? – Giọng bà nhẹ nhàng, ân cần.

- Mẹ đừng lo, con ổn mà! Con muốn cùng đi học với Teru-chan! – Yui cười tươi như để cố gắng xóa bỏ sự lo lắng trong lòng mẹ cô lúc này.

Ba Yui đứng sau lưng mẹ, người vẫn khoác bộ Pijamas, cười nói:

- Thôi đi em. Con mình đã muốn thế thì cứ để nó toại nguyện. Phải cho nó tự lập sớm, chứ mình cứ đi theo nó mãi được sao. Trẻ em thích đi học với bạn với bè cho chúng nói chuyện, còn cứ ngồi trên xe với một ông tài xế trung niên thì buồn lắm. – Ông Ikishige vỗ vai vợ, cũng giải thích để cho bà bớt bồn chồn.

Vẫn chưa thực sự an tâm, nhưng bà vẫn ân cần xoa đầu đứa con nhỏ:

- Cần thận nhé con yêu! Bạn con đang đứng chờ ngoài kia kìa!

- Dạ! Con đi nhé! – Yui cười vui đến nỗi hai mắt nhắm tịt lại. Cô vội xoay người, rướn cao lên bắt lấy tay vặn cửa, nhẹ nhàng xoay. Cánh cửa mở ra, Yui bước ra ngoài rồi đóng cửa lại. Cô bước xuống bậc tam cấp, chân nhẹ nhàng nhịp bước theo một bản nhạc, miệng ngân nga giai điệu bài hát.

- Lâu quá đấy, Yui-chan à! – Một bé gái trạc tuổi Yui, người khoác bộ đồng phục trường tiểu học Stars, cũng mang cùng chiếc cặp sách giống cô vậy.

- A! Gomen gomen*! Có chút chuyện với ba mẹ tớ ấy mà! – Yui xua tay xin lỗi.

Nó khẽ trút ra một tiếng thở dài:

- Aizz! Ba mẹ cậu thương yêu cậu quá nhỉ? – Rồi nó tóm lấy tay Yui, kéo cô chạy ào đến trường. – Đi học thôi nào!

Yui cố gắng đẩy sức chân lên để cùng chạy ngang hàng với Terumi. Cả hai cùng cười nói, rôm rả, và rồi dần dần hòa vào dòng học sinh đang trên đường đến trường nơi các via hè.

oOo

- Chào Yui! Cảm ơn vì đã giúp tớ hoàn thành bài mỹ thuật nhé! Đẹp lắm! – Một cô bạn trạc tuổi Yui, cũng mặc bộ đồng phục tiểu học Stars vẫy tay chào cô.

Yui lắc đầu và bảo đừng bận tâm.

- Yui à! Cảm ơn vì đã chỉ cách cho tớ nhé. Nhờ cậu mà con Boss trong Game tớ giết mãi không được cuối cùng cũng hạ được nó. – Lần này là một bé trai cười nói với cô.

- Không có gì! – Yui nhón miệng đáp lại.

Rồi từ đâu, một thằng nhóc ào ạt chạy tới. Vừa gặp cô, nhóc ta đã chìa hai bàn tay ra trước mặt cô, gãi đầu:

- Yui! Xin lỗi. Cho tớ vay một ngàn yên được không? Tớ cần mua bộ sáp mới.

- Được mà! – Yui xoay người, lục tìm bên hông gấp, rồi móc ra một tờ bạc chẵn mới tinh và nhét vào tay cậu bé. – Đây!

- Ồ kìa, Gacchan! Tớ nhớ lần trước cậu vừa mới vay Yui-chan năm trăm yên mà! – Terumi bước ra, chỉ vào mặt cậu nhóc mà rằng.

- À... - Cậu ta xoay mặt, nhìn vu vơ như muốn lảng tránh ánh nhìn của hai cô bé.

Nhận thấy sự mất tự nhiên trên mặt cậu, Yui bèn xua tay cười:

- Thôi thôi! Gacchan à! Cậu không phải trả đâu! Tớ cho cậu luôn đấy! Cả một ngàn yên lần này cũng vậy!

- Thật hả? – Cậu ta vron người tới. Khuôn miệng bỗng cười tươi lạ thường. Cậu ta chộp lấy tay Yui, mặt hả hê. – Cảm ơn nhé, Yui! Cậu là nhất đấy!

Ngay sau đó, cậu ta chạy biến.

Và bây giờ, không còn ai làm phiền Yui và Terumi nói chuyện nữa...

- Yui-chan à... Không sao chứ? Bạn bè mượn cậu rất nhiều tiền. Đếm sơ sơ thì chỉ trong tuần này cậu đã mất hai mươi mấy ngàn yên cho bạn bè rồi đấy. – Khuôn mặt Terumi lộ rõ sự ái ngại. Nó nhìn Yui chăm chú, ánh mắt chớp liên tục, khoe môi rộng ra hai bên má.

Nghe vậy, Yui cũng trở nên khá buồn. Cô cúi gằm mặt, buồn thiu thiu:

- Ủ! Một trăm ngàn yên tiền tiêu vặt tháng này của tớ sắp cạn rồi. Tớ đang định để dành tiền để mua quà sinh nhật cuối tháng này cho chị tớ. Chị ấy thích bộ Cosplay nhân vật “Thủ lĩnh thẻ bài” cao cấp năm mươi ngàn yên kìa. – Nhưng rồi, Yui ngẩng mặt dậy nhìn bạn, gượng cười. – Thế chứ biết làm sao được. Bạn bè hỏi mượn tiền, mình có thì mình cho mượn, chứ chẳng lẽ không cho...

- Mượn thì phải có trả, chứ không trả thì cho mượn làm gì! – Mặt Terumi mạnh mẽ, cương quyết. Thế mà Yui chỉ im lặng quay đi không nói gì.

Thoáng phút buồn, cô bèn ngân lên giai điệu một bài hát.

Giai điệu ấy văng vẳng bên tai Terumi. Cô bé bèn quay lại, nhìn cô và tươi cười hỏi:

- “Hibiki no Shirabe” đúng không?

Giai điệu bài hát của Yui và câu hỏi vui vẻ của Terumi dường như đã xoá nhoà đi bầu không khí ngột ngạt lúc này. Yui cũng chủ động trả lời lại bạn bằng một nụ cười tươi tắn hơn bao giờ hết:

- Ủm! Bài hát của chị Takemi vừa ra hồi năm ngoái. Tớ thích nó lắm!

Chẳng để bạn nói gì thêm, Yui bắt đầu cất cao giọng hát:

Mimi wo sumaseba (Nếu như bạn lắng nghe thật kĩ)

Kikoeru darou (có lẽ bạn sẽ nghe thấy được)

Kaze ga hakonda (Con gió mang theo lời nói)

Itsuka no yobigoe (vẫy gọi theo những ngày xa xăm)

Dần dần bắt theo nhịp bạn, giọng Terumi cũng hãy còn nhỏ, nhưng rồi cao lên, và hoà quyện vào bài hát với Yui.

Yukinasai (Hãy tiến về phía trước)

Soko ni aru no wa (Tiếp tục tiến bước)

Makoto no yasuraka sa (với một trái tim chân thành)

Khi nó đang cố bắt theo nhịp mình, Yui đã dừng lại, hoặc chỉ hát nhỏ nhỏ, cô đã nhường chỗ cho bạn mình... Và rồi, khi cả hai cùng đã thực sự thả tự do linh hồn mình vào trong bài hát, Yui cũng cất giọng song ca với bạn mình...

Toki wo wataru inori no nakade (Những lời nguyện cầu vượt qua thời gian và không gian)

Yakusoku wa hatarareru (biến lời hứa thành hiện thực)

Fukaku iki wo suikomi (Tuy đã từng lầm lỗi)

Haruka naru tamashii wo (nhưng những cảm xúc khắc sâu trong lòng)

Hibikasete (sẽ vang vọng mãi trong trái tim)

Hibikasete (vang vọng mãi trong trái tim)

Tiếng hát thánh thót của cả hai dường như đã tô thêm sắc màu cho khung cảnh vườn hoa sân trường lúc sáng sớm bình minh, khi sương mai còn chưa kịp tan hết... Giọng họ lúc cao thanh thoát, lúc lắng đậm đà. Cả thiên nhiên như đang hoà mình cùng với giai điệu bài hát ngân nga và ý nghĩa. Gió thổi vi vu, làn hương hoa nhài sữa dịu dịu xung quanh họ. Chim cũng muốn hát theo họ, cây cối rì rào tán dương, ánh nắng dường như cũng bớt gay gắt, chỉ nhẹ nhẹ lan trên khắp nẻo đường. Bầu trời như xanh hơn, cao hơn, càng thanh khiết hơn cùng với những vạt mây trắng muốt. Cỏ hoa dần dần nở, rung rinh theo từng nhịp nhạc, sương mai đọng trên lá, dần nhỏ xuống thấm ướt lớp đất...

Bài hát kết thúc trong tiếng cười rôm rả mà không biết lý do của cả hai – Yui và Terumi. Hai cô bé cứ nhìn nhau mà cười, mắt híp cả lại, hai tay đan trước bụng mà cười.

Ước gì... những giây phút này sẽ chẳng bao giờ biến mất...

—

Cả Yui, và Terumi, bước chân đang nhịp nhịp theo bài hát. trong tay, họ dắt nhau tiến về phía dãy nhà học.

Bạn bè vẫn chạy xung quanh họ, đôi người giờ tay chào, Yui và Terumi cười tươi đáp lại.

Với Yui, đây chính là những tháng ngày thiên đường hạnh phúc. Thế mà... có một người đã nhẫn tâm đập tắt nó...

- Ê! Cậu là Satake Yui hả?

Một giọng nói vang lên sau lưng Yui và làm cô bé quay lại.

- Ừm... Tiền bối Hanagato Shukasa đúng không? Tớ là Yui đây! – Yui có chút ngại ngùng, nhưng cũng cười tươi. Cô xoè bàn tay ra trước mặt Shukasa.

- Hừ! Ai thêm bắt tay cậu cơ chứ! – Shukasa tát mạnh vào lòng bàn tay Yui, hẩy nó văng ra xa.

Cô chớp lấy lòng bàn tay, xiết chặt, nhắm tịt mắt, mím môi rên.

Mạnh miệng, Shukasa nghuýt một hơi dài, rồi quay ra, hét to tuyên bố:

- Nghe này! Từ nay trở đi, không ai được phép đến gần Satake Yui nghe chưa? Tuyệt đối không được giao du, nói chuyện cùng nó. Ai mà dám hủy lệnh đề quan hệ với nó sẽ biết tay Hanagato Shukasa này!!! – Giọng anh vang vọng khiến cho cả tập thể học sinh quay lại theo dõi chăm chú. Và khi nghe xong câu “lệnh” của anh, đám đông trở nên xôn xao hơn bao giờ hết. Họ thì thảo vào tai nhau, mắt vẫn liếc nhìn cô.

- Ô... – Mồ hôi trên má Yui túa ra như suối. Cô bé xoay ngang xoay dọc, đưa mắt nhìn những người bạn bên cô dần dần bỏ đi.

Họ cố gắng né tránh cô, càng xa càng tốt...

- Miki! – Yui níu lấy ống tay áo của một cô bạn, thốt gọi đầy tha thiết.

- Xin lỗi Yui. Cậu biết đấy, tớ muốn được học thật yên ổn với Shukasa. – Giọng cô bé ái ngại, và rồi tháo bỏ bàn tay Yui ra khỏi ống áo mình.

- Ayane! – Sau khi hoang mang nhìn Miki bỏ đi, Yui quay người lại và cũng níu lấy tay một cô bạn khác, gọi tên thành khẩn, yếu ớt.

- Chúng ta có biết nhau sao? – Ayane lăm lăm mồ hôi, quay lại hỏi với một vẻ mặt cổ như không có gì.

Bạn cô... dần dần rời bỏ cô.

Tất cả mọi thứ diễn ra quá nhanh... chỉ trong chưa đầy một phút...

Yui rung rung nước mắt, quay lại nhìn Terumi...

Cả hai vẫn đang nắm chặt tay nhau, nhưng tay nó thì lăm lăm mồ hôi, run run như muốn gạt tay Yui ra vậy. Nó cúi gầm mặt, không dám nhìn Yui.

Shukasa nhú mày khó chịu. Anh quát:

- Này! Cậu không nghe tớ nói gì à? Không được giao du với Satake Yui!!

Nghe vậy, Terumi giật mình. Nó vội vã gạt bỏ tay mình ra khỏi cái nắm tay của Yui, mặt tái mét:

- Xin lỗi Yui-chan! Đừng ra về quen biết với tớ nhé!

Khác với những bạn khác, Yui không để nó đi. Cô vội vã tóm lấy đuôi áo, gào lên trong nước mắt:

- Không phải! Không phải mà, Teru-chan! Cậu không phải người như vậy mà!! A a! Đừng rời xa tớ! Cậu đã nói chúng ta là bạn bè luôn luôn bên cạnh nhau mà, Teru-chan! Ah!!!

Yui khóc tím tím, tay cô bầu chặt lấy gấu áo Terumi không rời. Nó đã suy yếu lòng, nhưng lại giật mình sợ hãi khi thấy cái lườm đầy sát khí của Shukasa. Nó bèn quay lại, giật phắt tay Yui ra:

- Tớ chơi với cậu chỉ vì túi tiền của cậu thôi! Không có ý gì cả! Tớ không thể chỉ vì lợi khi giao du với cậu mà bỏ mặc sự yên bình của những năm tiểu học được. Buông tha tớ đi, Yui!!

Yui sững người lại. Cô bé run run nhìn nó cũng đang nhể nhại mồ hôi sợ hãi. Nó đứng thất thần nhìn Yui thêm vài giây, rồi vội vã bỏ chạy.

Mặt cô tái ngắt, nước mắt chảy tuôn rơi như suối. Cả hai gò má đỏ tấy lên, hai bàn tay cứ run lập cập. Yui muốn gào thét, nhưng cổ họng cứ nghẹn cứng lại, không thể thốt lên thành lời.

Shukasa cười mãn nguyện. Mối anh nhếch lên:

- An toàn rồi nhé!

Thế rồi anh bỏ đi, mặc cho Yui đang đứng thất thần giữa sân trường vắng vẻ. Cô òa khóc, giơ hai bàn tay lên cào cào mặt mình...

Hết phần 1.

Chú thích:

* Gomen gomen: Xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương Ngoại Truyện 2: Dĩ Vãng... - Phần 2: Vấn Đề Sau Hồi Phục

- Tiểu thư Yui! Trời ơi! Sao cô lại trở nên như thế này? – Thư ký Toyama hoảng hốt, ân cần hỏi. Cô nhìn Yui với một thái độ ngạc nhiên và lo lắng.

Đầu tóc Yui xù lên, những sợi tóc bay ra khỏi khuôn tóc. Khuôn mặt hốc hác, phần da thịt ở má đỏ tấy, có chỗ bị xước da và chảy máu. Điều đáng lo ngại nhất là đôi mắt sắc sảo với cặp đồng tử đen láy của Yui nay đã sưng húp lên.

- Đừng bận tâm đến con, cô Manami. Chẳng là con bị vấp ngã ấy mà. – Yui đưa ánh mắt lên nhìn cô thư kí, gượng cười.

- Cô nghĩ tôi sẽ tin cái lý do ấy hay sao? – Giọng cô sốt sắng. – Cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, tiểu thư!

Bất chợt, Yui ôm chặt lấy cô, sà vào lòng cô, giọng trầm và có phần nghẹn ngào:

- Cô Manami. Con xin cô, đừng hỏi gì thêm nữa! Con mệt mỏi lắm. Cả chuyện của con... cô cũng đừng nói với ba mẹ con. Con không muốn họ lo lắng.

Toyama thở dài. Cô nói lỏng vòng tay của Yui, nhìn cô bé, tay khẽ đưa lên xoa đầu:

- Tiểu thư vẫn vậy. Cô chẳng bao giờ thừa chuyện với chủ tịch và phu nhân gì cả. Chỉ biết im lặng giấu kín. Việc này quá sức với một đứa trẻ con cô à. – Giọng cô thư kí ảm áp.

Yui giương ánh mắt long lanh nhìn cô. Toyama lại trút thêm một hơi thở dài, náo nê hơn.

- Được rồi. Phải chỉnh lại bộ dạng của tiểu thư đi chứ. Cô không thể để chủ tịch phát hiện ra đúng không?

- Dạ. – Yui lại cười gượng. Cô đứng im nhìn Toyama rút trong túi áo một chiếc lược con ra chải lại tóc cho cô...

- Vậy nhé tiểu thư! Tôi bây giờ phải đến công ty. Cô tự vào nhà được chứ? – Toyama ngồi trong xe, nói với Yui vọng qua ô cửa sổ ghế phụ lái đang mở.

- Dạ. – Yui đáp lại lễ phép.

Nói đoạn rồi Toyama kéo cửa kính xe lên, phóng đi thẳng.

Chờ Toyama đi khuất rồi, nước mắt Yui đã thoát khỏi sự kìm hãm mà trào ra. Cô không cần phải giấu nữa. Nhưng mà... vẫn còn ba mẹ cô. Cô cần vượt qua họ, sau đó lên phòng đóng kín cửa lại. Phòng cô cách âm rất tốt, nên cô có thể thoải mái khóc mà không lo gì cả.

“Chút nữa thôi, Yui. Kìm thêm chút nữa.” – Yui tự nhủ. Cô bé bèn giơ tay lên chùi hết nước mắt đang đọng lại.

Đứng trước cửa nhà, cô nuốt khan. Cô cố tỏ ra như không có gì, môi bắt đầu cho một nụ cười giả tạo.

Yui giờ tay nắm lấy tay vịn cửa. Xoay nhẹ, cô bước vào nhà.

- Con chào ba mẹ, con đi h... - Yui lấy hết bình tĩnh để chào ba mẹ cô, nhưng đã nhanh chóng bị ngắt quãng bởi cuộc cãi vã trong nhà.

Ở một góc khuất mà cô không thể thấy, ba cô – chủ tịch Ikishige, cùng mẹ cô – bà Kaemi đang to tiếng với nhau. Yui tròn to mắt.

- Con bé Mai bị bọn nam sinh cấp 2 trêu chọc. Nhà trường yêu cầu phụ huynh đến làm việc, vậy mà tại sao em không đến? Em có biết con bé khóc nhiều thế nào không? – Giọng ông Ikishige quát tháo ầm ĩ.

- Em có chút việc với bên tài trợ. Em đã nhắn tin cho anh bảo anh đến rồi mà! – Bà Kaemi cũng nói lại.

- Vậy anh không có việc chắc? Anh phải gánh cả một núi công việc của tập đoàn kia kìa! Còn em, chỉ có vài việc lèo tèo bên thời trang, quần áo mà cũng không đi được hả? – Ông to tiếng.

- Anh làm như em rảnh lắm ấy! Nhà tài trợ chỉ gặp được hôm nay nên em mới bắt đầu đi không đến được, sao anh nỡ nói thế? Biết thế thì hỏi lấy anh, em giải nghệ mà ở nhà làm nội trợ cho khỏe. Mà lúc đó anh cũng nói, việc nhà có giúp việc lo, em cứ làm điều em muốn còn gì! Sao giờ lại xúc phạm công việc của em?

- Có này có nọ! Chứ không phải vì Mai không phải con ruột của em nên em bỏ mặc nó hả? Thế nếu là Yui thì em có đến không?

- Con nào cũng là con của em! Mai là con chị em chứ có phải con ai xa lạ đâu! Mà nói như anh không có trách nhiệm lắm ấy! Anh là bố đẻ của Mai còn gì!

- Chuyện... chuyện gì thế... ạ? – Yui run giọng. Ánh mắt cô rung rung muốn khóc, khuôn má đỏ tấy lên.

- Tiểu thư về rồi ạ? – Chị giúp việc Asami hốt hoảng sợ hãi khi thấy cô đang đứng ở cổng từ lúc nào.

Những người giúp việc khác cũng lo lắng lao đến bên cạnh Yui. Chẳng ai dám làm việc gì cả khi ông bà chủ đang cãi nhau. Họ chỉ biết đứng yên một góc, run run dõi theo cuộc cãi vã, mong rằng nó sẽ sớm qua mau.

- Sao... sao vậy? – Yui vẫn nghẹn giọng.

- Tiểu thư Mai bị một đám nam sinh chọc ghẹo, nhà trường biết được nên mới mời ông bà chủ đến giải quyết. Nhưng cả hai đều bận việc không đến được, kết cục là họ cãi nhau suốt tiếng đồng hồ rồi... – Asami ôm chặt lấy Yui, run run thuật lại.

- Asami! Không được nói chuyện đó với tiểu thư! – Bà quản gia Betsuhiko chỉ trích chị giúp việc. Rồi khi Asami rời tay Yui ra, bà bèn tiến đến giữ lấy vai cô mà an ủi. – Tiểu thư, không có chuyện gì đâu! Chẳng qua họ chỉ tranh luận một chút thôi mà!

Nhưng Yui còn chẳng buồn nghe thấy chuyện gì cả. Mọi thứ xung quanh cô chỉ là một màu đen mù mịt, mà cứ vọng lại những suy nghĩ của cô:

“Mẹ thương chị Mai hơn mình... Ba vì chị Mai mà nạt mẹ mình... Ba mẹ cãi nhau vì chị Mai mà chưa bao giờ cãi nhau vì mình... Ba mẹ thương chị Mai hơn mình...”

Và khi cô thức tỉnh, nhận ra trong suy nghĩ của mình rằng “Ba mẹ thương chị Mai hơn mình.” Thì lúc này, cái suy nghĩ ấy cứ văng vẳng bên tai cô, quanh quẩn trong trí óc cô. Nó lặp đi lặp lại liên hồi không ngớt...

- Á a a a!!! – Yui gào lên. Cô vò chặt lấy đầu tóc, mắt nhắm tịt lại. Khuôn mặt đỏ bừng lên như đang phải gánh chịu một nỗi áp lực quá lớn.

Nghe thấy tiếng gào của đứa con thương yêu, ông Ikishige và bà Kaemi giật mình ngưng cái cuộc cãi nhau này lại. Họ vội chạy ra cửa chính và bắt gặp Yui đang hầy mạnh bàn tay của bà quản gia Betsuhiko ra khỏi vai mình. Cô bé nhanh chân bỏ chạy ra khỏi căn nhà, hai tay vẫn ôm đầu.

- Yui!! – Bà Kaemi gọi tên con gái đầy hốt hoảng. Bà vội vã lao ra ngoài chạy theo con gái.

Ông Ikishige thất thần ngồi phịch xuống dưới. Ông xua tay ra hiệu bảo các cô giúp việc hãy đi làm việc của họ. Họ xôn xao đứng dậy bỏ đi.

- Kia Yui! Con nghe ta nói đã! – Bà vẫn hét hải.

- Không! Con không nghe! Con không nghe gì hết! A a! – Yui vẫn mù quáng hét lên chặn họng mẹ. Cô lao vội ra đường lớn mà không hay, có một chiếc xe con đang tiến về phía cô.

Chiếc xe đó lao đến, Yui không may may để ý, chỉ có bà Kaemi nhận thấy. Bà gào lên:

- Tránh đi con!!!

Nhận thấy tiếng mẹ, Yui quay đầu lại, nhưng chẳng kịp nữa, chiếc xe đã quá gần với cô.

“Két! Rầm!!”

Sau cái tiếng phanh xe và âm thanh va chạm ghê rợn ấy, trước mắt bà Kaemi chỉ còn là một màu máu đỏ tươi.

Yui nằm im bất động sau chiếc xe con. Hai mắt cô nhắm nghiền, máu chảy từ trán cô xuống không ngừng.

- Á a a a a!! – Bà Kaemi gào thét trong đau đớn. Bà vội lao đến ôm chặt lấy cô. – Yui! Nghe ta! Tỉnh dậy đi con ơi!

Nghe thấy tiếng hét của vợ mình, ông Ikishige cũng lao từ trong nhà ra cùng với một số cô giúp việc. Họ hét lên kinh hoàng.

Riêng ông Ikishige vẫn còn lí trí. Ông vội vã thúc người giúp việc gọi cấp cứu, rồi chạy ào tới bên Yui.

Mười phút sau, xe cấp cứu tới đưa Yui đến bệnh viện trung ương.

oOo

- Bác sĩ! Con gái tôi thế nào rồi? – Khi biển điện tử “Đang phẫu thuật” tắt phụt, cả ông bà Satake đứng nhào dậy, tiến về phía bác sĩ phẫu thuật đang tháo khẩu trang y tế ra. Bà Kaemi sốt sáng hỏi.

- Phu nhân và chủ tịch đừng lo. – Giọng bác sĩ trầm và ấm áp. – Tiểu thư bị mất máu màng cứng cấp tính. May mà cấp cứu kịp thời, nên đã qua khỏi giai đoạn nguy kịch.

Bà Kaemi thở phào nhẹ nhõm nhìn chiếc xe y tế đẩy Yui ra khỏi phòng phẫu thuật.

- Bây giờ chúng tôi chuyển tiểu thư sang phòng Hồi sức cấp cứu. Dự là ba bốn tiếng nữa tiểu thư sẽ tỉnh dậy. – Bác sĩ tiếp lời, rồi bỏ đi.

- Ôn trời! – Bà Kaemi sà vào lòng chồng đầy nhẹ nhõm.

—

- Kia! Anh ơi! Con nó tỉnh dậy rồi! – Bà Kaemi nhanh chóng gọi chủ tịch đang đứng trầm ngâm nơi cửa sổ, khi bà nhận thấy những cử động ngón tay rất nhỏ của cô con gái.

Ông Ikishige vội vàng lao đến bên giường bệnh, chăm chú nhìn Yui.

Ngón tay cô khẽ cử động, đầu chột xoay một bên, đôi lông mày nhíu lại nhẹ nhàng. Rồi tiếp đó, đôi mắt nhắm nghiền của cô dần dần mở ra, và phải mất hơn một phút để cô mở hẳn và kịp nhận định được mọi thứ xung quanh.

- Ba... mẹ... - Giọng Yui ngập ngừng.

- Con nhận ra chúng ta? – Bà Kaemi mừng run giọng.

- Á a a!! – Yui hét toáng lên khi kịp nhận thấy ba cô đang đứng bên giường bệnh, co rúm mình sợ hãi...

—

- Bác sĩ Kahara. – Một y tá vội vàng lao đến phòng làm việc của một bác sĩ tâm lý trẻ.

- Có chuyện gì sao? – Bác vội rời khỏi màn hình máy tính, nhoen miệng hỏi thăm.

- Bệnh nhân Satake Yui ở phòng Hồi sức cấp cứu đã bình phục sau chấn thương, nhưng lại có những triệu chứng rất lạ ạ! – Y tá thuật lại trong lo lắng. – Phụ huynh bệnh nhân là ông bà Satake yêu cầu bác sĩ đến khám.

- Satake Yui? Bạn của con gái ta đây mà! – Rồi bác sĩ đứng phắt dậy khỏi ghế, chạy ra ngoài, không quên quay lại dặn y tá. – Cô gọi cho con gái ta đến đây gấp nhé!

- Dạ. – Y tá nhanh chóng gọi điện.

oOo

- Chủ tịch! Phu nhân! Tiểu thư bị làm sao vậy ạ? – Vừa bước vào phòng bệnh, bác sĩ Kahara đã sốt sáng hỏi.

- Bác sĩ Kahara đây à? – Ông Satake đích thân ra cửa phòng bệnh đón bác sĩ tâm lý ưu tú. Ông lo lắng thuật lại. – Ta cũng không biết nữa. Con bé sau khi tỉnh dậy đã nói những điều rất lạ lùng. Nó có vẻ ghét ta và mẹ nó.

Bác sĩ Kahara gật đầu với chủ tịch, rồi bác vội đến bên bà Kaemi, giữ lấy hai vai bà, khoan thai:

- Phu nhân xin hãy bình tĩnh. Mời phu nhân và chủ tịch ra ngoài kia ngồi để tôi khám cho tiểu thư.

Bà Kaemi này giờ đang cố gắng giữ bình tĩnh cho Yui cũng sụt sùi đứng dậy, bước ra ngoài sau làn nước mắt.

—

- Hazz! – Bác sĩ khẽ thở dài nảo ruột bước ra khỏi phòng khám. Thấy vậy, cả ông bà Satake một lần nữa nhào đứng dậy lại đón bác sĩ.

- Sao rồi bác sĩ? Rốt cuộc con bé bị sao vậy? Giờ nó thế nào rồi? – Ông Ikishige vội vàng.

Bác sĩ quay đầu vào phòng bệnh, nơi Yui đang nằm mà nói:

- Tiểu thư hiện đang ngủ, có lẽ vì đã quá mệt mỏi. Các cô y tá đang chăm sóc tiểu thư. – Rồi bác sĩ nhắm mắt buồn bã. – Còn về vấn đề của tiểu thư, xin mời chủ tịch và phu nhân đây qua phòng làm việc của tôi. Tôi sẽ thuật lại rõ ràng.

Nói đoạn rồi bác sĩ đi trước. Ông Ikishige và bà Kaemi nhìn nhau lo ngại rồi cũng bước theo sau...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương Ngoại Truyện 2: Dĩ Vãng... - Phần 3: Hành Động Bất Đắc Dĩ

- Chủ tịch có biết lúc này con gái tôi đến đây không? – Bác sĩ Kahara lên tiếng hỏi.

- Biết. Ta có biết. Đưa con gái nhỏ của bác sĩ là bạn Yui nhà tôi, hồi này tôi thấy nó chạy ào vào phòng bệnh. Rồi sau đó đi ra với một vẻ mặt thất thần, nước mắt chảy đầm đìa... - Ông Ikishige bình tĩnh kể.

- Thật ra, tôi đã gọi con bé đến. Cũng nhờ thế mà chúng tôi đã biết được một chuyện.

- Chuyện gì thế? – Bà Kaemi nhướn mày.

Bác sĩ hai tay chống cằm, im lặng hồi lâu, rồi lên tiếng:

- Tiểu thư bị mất trí nhớ tạm thời. – Lời phán bệnh của bác sĩ khiến cho cả hai không khỏi bàng hoàng.

- Mất trí nhớ tạm thời? – Nhưng chợt nghĩ ra cái gì đó, bà Kaemi vội vàng phản bác. – Không thể! Lúc tỉnh dậy, nó vẫn nhớ tôi và ba nó mà!

- À không! – Khi thấy bà hiểu sai ý bác sĩ muốn nói, bác bèn xua tay. – Phu nhân nhầm rồi! Là mất trí nhớ tạm thời, và cũng là mất trí nhớ một phần nữa!

Cả hai nhìn nhau khó hiểu. Thấy vậy, bác sĩ bèn giải thích.

- Là thế này!

—

- Yui-chan! – Terumi chạy ào vào phòng, ập đến bên cạnh Yui. Nó gọi tên cô đầy tha thiết.

Nhưng Yui không nói gì cả, chỉ im lặng hướng ánh nhìn về phía Terumi.

- Xin lỗi, Yui-chan! Tôi biết sai rồi! Tôi hứa sẽ không bao giờ xa lánh cậu. Nên cậu cũng đừng ghét bỏ tôi nhé! – Nó nắm chặt lấy bàn tay cô, áp vào má nó, rung rung nước mắt. Nó đang thầm cảm ơn ông trời vì đã không cướp mất người bạn tốt của nó.

Yui im lặng nhìn bác sĩ Kahara, rồi vô cảm hỏi:

- Bác sĩ, bạn ấy là ai?

Cả hai người họ tròn to mắt kinh ngạc, mà ngạc nhiên nhất là Terumi. Nó không tin, vội vã hỏi:

- Yui-chan à! Tôi biết cậu đang giận tôi, nhưng đừng đùa như thế nhé, có được không? – Giọng nó khản khản lắm.

- Mình không biết... - Cô xoay mặt đi tránh tia nhìn của nó. – Mình hoàn toàn không biết bạn...

Vốn là một bác sĩ tâm lý, Kahara đã kịp hiểu những gì Yui đang nói, đang nghĩ. Bà bèn đẩy Terumi sang một bên, giọng dịu dàng:

- Terumi, con ngoan! Nghe lời ta, đứng qua một bên nào. Ta sẽ khám cho bạn con.

Terumi sụt sùi, nấc lên nghẹn ngào trong nước mắt, ngồi xuống ghế sofa nhìn mẹ chữa bệnh.

- Như thế đó. Tiểu thư chỉ quên duy nhất hai điều. Một là Terumi con gái tôi, hai là tất cả những kỉ niệm giữa Terumi và tiểu thư. – Bác sĩ tuyên bố.

- Nhưng tại sao... - Ông Ikishige tò mò.

- Trong ngành y, chúng tôi gọi hiện tượng này là mất trí nhớ một phần. Tức là bệnh nhân quên hết về người mà họ đã suy nghĩ nhiều trong thời gian dài, hoặc là suy nghĩ nhiều nhất gần đó. Sau một chấn động, họ sẽ hoàn toàn quên đi những điều đó. – Bác sĩ giải thích. – Tôi nghe con bé Terumi nhà tôi nói là buổi sáng ở trường, hai đứa có một chút xích mích. Tôi nghĩ điều này khiến cho tiểu thư đã mắc phải hiện tượng nói trên.

Ông bà Satake im lặng một hồi. Rồi như không kìm nổi bản thân, ông buột miệng:

- Bỏ qua đi, chỉ là một người bạn. Quên đi cũng không sao. Nhưng có một vấn đề lớn hơn, đó chính là thái độ lạ thường của con bé đối với ba mẹ nó.

Thoảng chút nhoi nhói, nhưng bác sĩ cũng kịp xoa dịu nó, mà nhẹ nhàng đáp lại:

- Chuyện này tôi cũng đã chẩn đoán được. Hiện tượng này chúng tôi gọi là lẫn lộn kí ức.

- Lẫn lộn kí ức... là sao? – Bà Kaemi cảm thấy khó hiểu.

- Đó là hiện tượng trước chấn động, bệnh nhân đã bị hiểu nhầm một vấn đề gì đó và trở nên ở trạng thái quá tải. Thế nên khi tỉnh dậy sau chấn động, bệnh nhân sẽ bị lẫn lộn giữa suy nghĩ và hiện thực, dẫn đến việc họ không thể ý thức được trí óc, mà sẽ tưởng tượng thực là ảo, ảo là thực.

Chủ tịch nhắm mắt nhắm mũi. Có vẻ như lời thuyết minh của bác sĩ về căn bệnh mà con gái ông vô tình mắc phải đã cho ông biết mức độ nặng nhẹ của nó ra sao. Và bà Kaemi thì không mấy bận tâm, bà chỉ tò mò Yui bị lẫn lộn ra sao...

- Rốt cuộc, con gái tôi nó nhầm lẫn như thế nào?

Bác sĩ Kahara im lặng một hồi. Sau đó, bác sĩ giở quyển sổ ghi chép ra và bình tĩnh thuật lại:

- Sau khi dò xét, hỏi han, tôi đã biết tiểu thư bị nhầm lẫn như thế này.

Những điều mà bác sĩ thuật lại cho ông bà Satake nghe, thật sự rất phức tạp. Họ cảm thấy lo lắng và khó tin khi con gái họ lại nhầm lẫn đến nhường vậy:

Ikishige yêu Daeka, nhưng bà Daeka lại sớm qua đời, chỉ để lại đứa con gái nhỏ Mai. Ông Ikishige vì quá đau lòng mà nhận lời kết hôn của Kaemi, em gái song sinh của Daeka, chỉ với một suy nghĩ đó là vật thế thân của vợ trước. Ikishige dồn hết tình yêu thương vợ mình lên đứa con đầu Mai, mà bỏ bê Kaemi, cũng dẫn đến việc ruồng bỏ Yui – con sau của hai người. Kaemi vì quá yêu chồng mà cũng lạnh lùng với con gái ruột, chỉ muốn làm chồng vui mà thiên vị Mai hơn Yui.

- Tại sao... tại sao con gái tôi lại nhầm lẫn như vậy? – Bà Kaemi nức nở nghẹn ngào.

- Có lẽ trước lúc tai nạn, chủ tịch và phu nhân đã cãi nhau đúng không ạ? – Bác sĩ ngập ngừng.

- Sao bác sĩ biết? – Chủ tịch sững sốt.

- Tôi có thể đoán được dựa vào ký ức bị lẫn lộn của Yui. – Nói đoạn rồi bác sĩ giải thích. – Việc hai người cãi nhau cho Yui ký ức là gia đình nó không hạnh phúc. Chủ tịch và phu nhân thương Mai hơn tiểu thư chắc là do nội dung cãi vã là do Mai và hai người chưa từng cãi nhau vì Yui. Việc chủ tịch bỏ rơi phu nhân có lẽ vì chủ tịch lỡ xúc phạm đến phu nhân hay gì đó đại loại thế. Còn việc hai người ghẻ lạnh tiểu thư tôi đoán là do hai người đã mặc Yui ở đó mà tiếp tục cãi nhau. Đây là những gì tôi nghĩ...

- Trời ơi... - Chủ tịch ngã vào tường, một tay ôm trán. – Không ngờ chỉ vì phút nóng nổi của vợ chồng tôi mà đã dẫn đến cái hậu quả như vậy cho Yui...

Bà Kaemi cũng gục trên bàn mà nước mắt tuôn rơi lã chã. Nhưng vì sự lo lắng cho con gái mà bà sốt sắng hỏi:

- Bác sĩ! Bác bảo tôi phải làm gì đây? Làm gì là tốt nhất cho con bé! Bác nói cho tôi biết đi! Tôi xin bác đấy! – Bà khấn khoản nín lấy tay áo blue trắng của bác, giọng nghẹn cứng lại.

Kahara nhẹ nhàng nắm lấy tay bà Kaemi nhủ mảy buồn bã.

- Tiểu thư còn quá nhỏ. Không thể ràng buộc cô bé nhớ lại. Tôi e là để cứu tiểu thư thì với ông bà sẽ là một quyết định khó khăn...

- Không sao! Gì cũng được hết! Tốn bao nhiêu tiền bạc, của cải không thành vấn đề! – Bà Kaemi vội vàng.

- Không... Vấn đề không phải là phí điều trị, mà là thái độ của ông bà đối với tiểu thư... - Bác sĩ ngập ngừng.

- Thái độ? – Phu nhân ngạc nhiên hỏi lại. Chủ tịch cũng hướng ánh nhìn đầy tò mò về phía bác sĩ.

Phải khó khăn lắm, bác sĩ mới trình bày thành lời được:

- Có ba cách để chữa căn bệnh này. Một là phải giải thích cụ thể, rõ ràng cho tiểu thư hiểu. Hai là tiểu thư sẽ tự phục hồi sau một chấn động khác. Ba là có một cái gì đó kích thích vào trí não khiến tiểu thư đột ngột nhớ ra.

- Vậy phải dùng cách nào? – Bà Kaemi hỏi ý.

- Cách thứ hai không ổn lắm, vì hiện tượng này rất hiếm khi xảy ra. Mà cũng rất nguy hiểm nếu thử, bởi nếu quá đà sẽ không những không chữa được mà còn gây hiện tượng khác đến trí não nữa. – Nói đoạn rồi bác sĩ im lặng, sau mới tiếp. – Cách thứ ba có vẻ cũng bất khả thi vì vấn đề mà tiểu thư lẫn lộn không thể đoán trước được thứ kích thích. May ra phải chờ đợi thì điều đó mới tự nhiên đến, nhưng sẽ chẳng biết khi nào mới đến cả.

- Vậy chỉ còn cách thứ nhất... – Bà lẩm bẩm.

- Tôi nghĩ đó là cách tốt nhất đối với tiểu thư... nhưng tiểu thư còn quá nhỏ để có thể hiểu được. Tôi e phải chờ đến khi tiểu thư lớn lên đã. – Bác sĩ e dè trình bày.

Cả hai ông bà không nói gì, chỉ nhìn nhau và thầm hiểu đó là cách tối ưu nhất.

- Tuy nhiên... – Bác sĩ tiếp lời. – Từ bây giờ cho đến lúc giải thích cho tiểu thư ấy, tôi chắc là cả hai phải tuân theo kỷ ước của tiểu thư.

- Cái gì? – Cả hai đồng thanh hỏi vặn lại.

- Ý bác sĩ là chúng ta phải sống như những gì con gái tôi tưởng tượng sao? Tức là phải lạnh lùng, ruồng rẫy nó? – Bà Kaemi nhú mày hỏi to.

- Vâng... – Bác sĩ dè chừng đáp.

- Đừng có đùa!! – Ông Ikishige hét lên. Ông lao tới, đập mạnh xuống bàn làm việc. – Sự thực là ta rất yêu Kaemi mẹ nó, chưa hề coi cô ấy là vật thể thân của Daeka! Sự thực là ta chưa hề phân biệt Mai với Yui, ta yêu công bằng cả hai đứa! Vậy thì tại sao, tại sao ta phải giống như những gì nói nghĩ?

Bác sĩ ngập ngừng giải thích trong cảm giác hơi mất bình tĩnh:

- Tiểu thư còn quá nhỏ, để hiểu hết những gì chúng ta nói. Phải chờ đợi. Nhưng nếu ông bà cứ tiếp tục sống như trước kia, tức là đi ngược lại với những gì tiểu thư nghĩ, thì sự thực là tiểu thư sẽ bị loạn kỷ ước. Cô bé sẽ chẳng phân biệt được thật ảo, và tình trạng sẽ mỗi một nặng thêm. – Mô hôi toát đầm đìa, bác sĩ cố gắng nói cho ba mẹ Yui hiểu.

- Trời ơi... – Ông Ikishige ngồi phịch xuống ghế, mặt tái nhợt. – Phải thực sự... ghê lạnh tận nhãn với Yui hay sao?

Nước mắt chan hoà đầm đìa trên hai má bà Kaemi. Lòng họ đau quặn thắt. Làm sao... làm sao họ có thể... làm tổn thương tuổi thơ cô được kia chứ... làm sao...

oOo

Ở trên góc hè phố, Terumi đang đứng nói chuyện với một cô bé tóc nâu cắt ngắn. Nó tò mò hỏi:

- Mika! Cậu biết võ đúng không?

- Ủ! Tớ giỏi đánh lộn lắm! – Cô bé kia vui vẻ trả lời. – Terumi muốn nhờ gì tớ à?

- Sắp tới cậu chuyển vào trường tiểu học Stars đúng không? – Nó vẫn hỏi liến thoắng.

- Ủm! Trường của cậu mà!

Ngập ngừng một lát, Terumi nghĩ:

- Cậu có thể giúp tớ bảo vệ một người được không?

- Ai thế?

- Satake Yui, người bạn thân nhất của tớ. Bạn ấy đang bị mọi người xa lánh và bắt nạt. Nhưng vì một số lý do mà tớ không thể bảo vệ Yui được. Mika giúp tớ nhé!

- Terumi đã nói thì làm sao tớ từ chối được! Tớ hứa! – Cô bé kia cười tươi nhận lời.

oOo

Vào cái ngày Yui bị bắt nạt, cũng là ngày Mika xuất hiện trước mắt cô và bảo vệ cô, sau những hành động quá nạt và đánh đòn bắt đắc dĩ với Yui, chủ tịch bên thờ dài đau buồn. Ông nhấc ống máy điện thoại lên gọi cho chủ tịch hội đồng quản trị trường tư nhân Stars là chủ tịch Oga Kouji và chủ tịch tập đoàn tài chính Hangato, ông Junkasa, ba của Shukasa để làm việc đòi lại công bằng cho con gái trong thầm lặng...

Và khi ông biết được Toudo Mika, một cô bé dũng cảm đã bảo vệ Yui và kết bạn với cô, ông bèn gọi cho Mika đến và thuật lại tình hình của Yui. Ông muốn nhờ Mika bí mật chăm sóc con ông.

Vào một ngày, ông này ra ý định đưa Yui rời xa ông, cũng do ông quá mệt mỏi để suốt ngày đóng kịch với con bé. Ông cũng biết trong tập đoàn mình có một nhân viên tên Toudo Shiro, chính là ba của Mika. Và ông chuyển công tác ba Mika đi Kagoshima – nhà ở của mẹ vợ ông, tức bà ngoại Yui, lên nhờ Mika rù Yui đi cùng để có cơ đưa cô ra xa mình suốt mười năm, chờ ngày con ông khôn lớn.

Khi Yui trở về nhà sau mười năm, ông bèn rửa những tấm ảnh dán dựng lên cảnh ông đánh đập Yui và đưa cho bà quản gia Betsuhiko, bảo bà hãy đưa cho Yui nhằm tạo cơ để mình được chăm sóc cô mà không làm ảnh hưởng đến suy nghĩ của cô.

Hôm đã ngoại, ông cũng đã hủy hết chuyến hàng quan trọng để phục vụ cho con gái...

Ông làm tất cả... trong âm thầm và bí mật... để con gái cô vẫn có cơ hội được sống một cuộc sống xa hoa như vị thế nhị tiểu thư tập đoàn Stars mà cô vốn có...

Hết ngoại truyện 2.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chuyên Viếng Mộ Muộn Màng

Yui mắt nhắm mắt mở, buồn bã và vô hồn. Lại nữa rồi, cuộc sống của cô lại bị đảo lộn. Mọi thứ rối tinh rối mù lên.

Cô ngồi yên lặng, bà Kaemi biết nên cũng giữ ý, chẳng nói gì thêm. Cả bác sĩ Kahara cũng thế. Không gian phòng làm việc Điện tâm đồ này trở nên tĩnh lặng.

Khoảng chừng năm phút sau đó, từ cửa, ông Ikishige từ từ tiến vào. Ông bước tới không phải trong trạng thái uy nghi vốn có của ông, mà là trong sự e dè và ngượng ngịu.

Nhận thấy sự hiện diện của ba, mới đầu Yui còn ngạc nhiên và bối rối. Nhưng cô đã nhanh chóng ý thức được suy nghĩ của mình. Cô đứng dậy khỏi ghế, tiến tới chỗ ba cô. Nhanh chóng, cô quỳ xuống trước mặt ông.

- Yui! Con làm gì vậy? – Ông luống cuống.

- Con xin lỗi ba! – Yui không để ông nói thêm lời nào. Cô nhanh chóng nói lên điều cô muốn nói. Mặt cô cúi gầm đầy khăn khăn. – Con không biết ba đã khổ cực thế nào vì con. Bởi vậy, con xin lỗi. Con không mong ba bỏ qua những hành động bông bột và ngu dại của con suốt thời gian qua, chỉ mong ba hãy chấp nhận đưa con bắt đầu lại.

Ông Ikishige đưa ánh mắt rung rung vì cảm động dõi theo đứa con gái bé bỏng. Rồi khi cô ngước lên nhìn ông, ông bất chợt ôm lấy cô, nước mắt lăn dài trên má.

Hai bàn tay run run vòng ra sau lưng ông, Yui nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai rộng và vững chắc. Cô sà vào lòng ông, lòng nghẹn ngào muốn khóc.

Bà Kaemi cũng nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, dang hai tay ôm lấy cả bố con họ.

Hơi ấm gia đình này... Yui đã muốn cảm nhận... từ lâu lắm rồi...

Khi cả ba đã làm chủ được cảm xúc trở lại, họ cùng ngồi trên sofa đối diện với bác sĩ. Yui tò mò hỏi:

- Bọn cầm đầu vụ bắt cóc con sao rồi hả ba?

Ông Ikishige hiền từ nhìn cô và trả lời:

- Những đứa có liên quan đều vào trại cải tạo ngồi hai năm. Còn đứa đứng đầu là Ukano, thằng đó có lẽ sẽ ngồi bóc lịch trong tù từ sáu đến tám năm con ạ.

- Ngồi tù sao? – Yui tròn xoe mắt ngạc nhiên, sững sờ. – Cùng lắm hẳn cũng chỉ đánh con nhiều hơn mấy đứa khác, sao lại phải ngồi tù?

- Hắn bỏ trốn trong đêm, sáng ra thì lại đến đồn đầu thú, có lẽ không chịu nổi áp lực. Hiện hắn đang ở trại tạm giam, ngày kia là đi hầu tòa. – Ông Ikishige chỉ kể thêm mà không giám giải thích.

- Con hỏi lý do cơ mà! – Yui bật dậy, bước bình hỏi to.

Thế nhưng chẳng ai có ý định trả lời. Họ im lặng không nói gì, nhưng khi nhận thấy vấn đề này không thể giấu kín được mãi, bác sĩ Kahara ngập ngừng nói trong nước mắt:

- Ukano... hắn giết người con ạ...

- Giết người? – Yui giật nảy mình sững sốt lặp lại. – Hắn giết ai?

Cả ba lại im lặng, riêng mình bác sĩ Kahara vẫn khóc nức nở.

Bà Kaemi ôm Yui nhẹ nhàng, áp tai cô vào ngực bà, giọng nghẹn ngào:

- Là... con gái bác sĩ Kahara... Terumi đó con...

Yui tròn to mắt. Cô đơ mặt ra suốt hơn một phút lặn, bàn tay nắm chặt lại, run run.

Bà Kaemi thuật lại, ánh mắt vẫn ầng ậc nước:

- Ukano khai là trong phút bùng bột mất lý trí, hắn rút con dao giấu trong người toan đâm con. Nhưng khi nhận thấy, Terumi nó lao đến che chắn cho con. Kết quả là lưỡi dao đâm vào phổi, cộng thêm việc mất máu quá nhiều, nên nó đã... đã...

oOo

Trời râm mát... gió hiu hiu thổi...

Nghĩa trang của thủ đô vắng vẻ, không một ai khác ngoài Yui và những người bạn của cô, cùng bố mẹ cô...

Yui nhẹ nhàng quỳ xuống bên cạnh nấm mộ có tấm bia đề hình của Terumi đen trắng và họ tên nó ở ngay dưới. Cô đưa tay vuốt từng ngọn cỏ, từng miếng đất với một khuôn mặt buồn thiu và xa xăm.

- Teru-chan à... – Yui cất giọng nghẹn cứng lại, khàn khàn. – Cô bé đột này hay quanh quẩn trong trí óc tớ... là cậu đúng không, Teru-chan?

Rồi cô im lặng.

Tất cả mọi người đều cúi mình trước nấm mồ của nó, dành những phút giây tưởng niệm người đã khuất.

- Cậu còn nhớ “Hibiki no Shirabe” của Takemi nữa không? – Yui lại cất giọng. – Từ lúc tớ mất ký ức về cậu, tớ cũng chẳng còn nghe bài hát này nữa... Bài hát có ba lời đấy. Mà hình như hôm đó, ta mới hát có một lời thôi đúng không? Tớ hát tiếp nhé...

Nói đoạn rồi, Yui cố gồng mình lên cất tiếng hát, dấu cho tâm trạng cô lúc này rất nẫu ruột, khác hẳn với sự lạc quan mười năm trước...

Mưa bắt đầu điểm giọt...

“Mune wo meguru wa (Trong thâm tâm)

Tooi hi no uta (giai điệu ngày xưa nay đã trở về)

Tanima ni wataru (cùng tiếng sáo ở dưới chân trời)

Kanata no fue no ne (ngân vang khắp thung lũng)

Ikinasai (Hãy tiếp tục sống)

Soko ni aru no wa (nơi đó, những điều đẹp đẽ nhất)

Inochi no utsukushisa (của cuộc sống vẫn luôn tồn tại)

Toki wo koete setsuna no naka de (Những nỗi đau vượt qua cả thời gian)

Yakusoku wo hatazu made (cháy bỏng lời hẹn ước đôi ta)

Kanashimi wa nokoru (Nhưng nhất định ngày nào đó)

Yasashisa ni kawaru tame (buồn đau sẽ biến thành niềm hạnh phúc)

Hibikasete (sẽ vang vọng mãi trong tim)

Hibikasete (vang vọng mãi trong tim)”

Yui ngắt lời, cô bắt giắc lên con ho. Bấy giờ, mưa đã nặng hạt, xối xả dội xuống cả nghĩa trang.

Ông bà Satake vội vã toan chạy vào ô tô tránh mưa, tụi bạn Yui cũng loay hoay tìm ô dù, nhưng mọi người đều ngừng lại khi nhận thấy cô vẫn ngồi ở đó, chẳng buồn bận tâm đến nước mắt của trời.

Shukasa nhanh chóng chạy đến cạnh Yui, vỗ mạnh vào vai:

- Này Yui! Em còn định làm gì thế? Em không thấy trời đang mưa hay sao?

Nhưng cô gạt phắt tay anh, nhú mày quát:

- Anh làm cái trò gì thế hả? Còn Teru-chan thì sao? Nó đang ở dưới đó, anh không lo nó mắc mưa à?

- Kahara đi rồi! Đừng nín kéo làm gì! Linh hồn nó đang ở trên thiên đàng, không mắc mưa đâu! – Shukasa vội vã xốc nách cô dậy, vội vã kéo đi!

- Buông em ra! – Yui vùng vằng, cựa quậy cố thoát ra khỏi cái khóa của anh, nhưng vô ích. – Biết vậy! Nhưng em chưa hát xong lời ba mà! Nếu em không hát thì nó sẽ buồn lắm!!

Shukasa dừng lại, mọi người cũng đưa mắt nhìn theo. Dưới cơn mưa, Yui cố chấp, gồng mình cố gắng cất lên tiếng hát:

“Tsuchi ni iyasare (Làm người con đau của đất mẹ)

Daichi ni dakare (ôm lấy địa cầu này)

Nao mo furueru (Dầu cho ta vẫn còn rung rẩy)

Kokoro wo hiraite (hãy mở rộng trái tim ra)

Yuki...”

“Khụ... khụ...” – Yui bật lên tiếng ho khó chịu vào khúc ngân cao giọng. Cô vừa ốm dậy, lại hứng cơn mưa, bảo sao chẳng ho. Shukasa nhận thấy bèn lo lắng:

- Yui! Đừng hát nữa! Kahara chờ được mà! Em có thể hát vào khi khác mà!

- Ah a a a a!!! – Yui bắt giắc hét lên. – Teru-chan! Tại ai mà tởm phải khổ sở thế này? Là cậu đó, biết không? Nếu cậu không ngu ngốc làm vậy thì đáng lẽ ra người phải nằm đây là tớ mà! Đáng ra là tớ mà... Nếu vậy người phải hứng mưa là cậu, người phải hát là cậu, Teru-chan!

Yui gào lên. Âm thanh khản đặc của cô hòa vào tiếng mưa xối xả, bị lấn át bởi đất trời. Nước mắt đang rơi, tuôn ra nhiều vô kể. Trời biết lòng cô, trời hiểu tim cô, trời khóc thay cô, trời hoà tan nước mắt của cô, giấu nó đi!

- Khóc đi, Yui. – Shukasa nói lỏng vòng tay, thủ thỉ vào tai cô.

- Hừ! Ai thèm khóc chứ? Ai thèm khóc vì một đứa bỏ rơi bạn bè như nó chứ? Là nước mưa mà! – Yui xoay mặt mù mịt, cố tìm cách che giấu lòng mình.

- Anh bảo em cứ khóc đi, khóc để thoải lòng mình. Đừng cố che giấu, em sẽ đau hơn đây... - Giọng Shukasa ấm áp và nhẹ nhàng.

- Shukasa... - Yui xoay mặt lại, ngược lên nhìn anh.

- Em không chỉ có một mình đâu! Em không cô đơn... Em có anh, có bạn bè em, có bạn bè anh, có bố mẹ em... Vậy nên làm ơn... đừng giấu kín nỗi đau một mình... Nếu muốn khóc, hãy tìm đến anh, hoặc mọi người... sẽ đỡ đau hơn đây! – Shukasa đưa ánh mắt hiền từ nhìn xoáy sâu vào trong mắt cô, cười nhẹ. – Khóc đi... trong lòng anh.

- Oa a a a a!! – Yui dúi sâu vào lòng anh, gào khóc nức nở. Cô bấu chặt lấy vạt áo nay đã thấm đẫm nước mưa, tấm tức. Shukasa nhẹ nhàng vòng tay qua, ghì chặt lấy cô, nhắm mắt áp nhẹ vào tóc cô. Cả hai cùng san nỗi đau cho nhau trong cái ôm ấm áp. Yui giọng ngắt quãng – Ngốc quá... Nếu cứ khóc với anh... anh sẽ thấy... em khóc nhiều lắm đây...

Và khi sự đau đớn trong lòng cô đã dịu bớt, Shukasa cởi áo khoác khoác lên người Yui, bật ô diu cô vào trong con xe ô tô của nhà Satake đậu cách đó mấy mươi mét.

- Yui. Con vào nhà đi! – Bà Kaemi dìu Yui bước lên hiên cửa. Mưa vẫn tầm tã, trút xuống không dứt. Các cô giúp việc cũng ào ạt chạy ra. Chị Asami khoác chiếc khăn tắm trắng tinh lên người cô.

Từ hôm nay, dinh thự Satake chính là nhà của cô. Bây giờ, cô không còn là Miyamoto Rei – một đứa con của nhân viên văn phòng, mà chính là Satake Yui – nhị tiểu thư tập đoàn tài chính Satake, vị trí mà cô vốn có.

Yui gượng đứng dậy. Cô đưa vật khăn lên thấm nước, nhẹ nhàng bước đi theo sự hướng dẫn của mẹ.

- Đồ đạc của con ta đã chuyển từ chung cư Sunshine đến đây rồi. Phòng con nằm ở tầng hai, vẫn là phòng mọi hôm đó. – Bà Kaemi nhìn Yui đang dựa tay vào thanh vịn, chậm rãi bước lên cầu thang, tay chỉ hướng trên mà nói.

- Con đã ngủ đây hôm mới về mà mẹ. Mẹ không cần chỉ đâu, mẹ cứ đi tắm đi! Cả người mẹ ướt sũng rồi kia! – Yui khổ sở nhìn bà Kaemi đang dìu dẫn mình, cười khuyên.

- Con còn mắc hơn ta đấy chứ! – Bà xua tay. – Lên phòng đi con! Ta muốn cho con xem.

Bà quản gia Betsuhiko cũng đi theo hai mẹ con họ, bà đi trước. Khi đến phòng cô, bà khẽ xoay tay đẩy cửa mở ra.

Yui cảm thấy choáng ngợp vì căn phòng của chính cô. Cô há hốc miệng. Toàn bộ nội thất trong phòng đều đã được thay thế. Căn phòng mang gam màu chính là màu trắng, đầy đủ và tiện nghi. Căn phòng có đầy đủ vật chất: Một cái giường nệm êm vô cùng, một cái tủ quần áo to và bên trong là toàn bộ quần áo của cô, một cái bàn học rộng và bên cạnh là một chiếc giá sách đồ sộ cao chạm trần nhà: Dường như ba cô đã mua đầy đủ sách vở, tài liệu và tranh truyện, tạp chí, ông cũng không quên mua một chiếc tủ đặt những món đồ lưu niệm cho cô. Ngoài ra, trong phòng còn điểm những đồ trang trí như đèn chùm, đèn cây, bình hoa, áp phích, tranh ảnh, chuông gió. Phòng còn có cả phòng tắm khép kín, mang phong cách Tây Âu. Mọi thứ đều cực kỳ sang trọng nhưng lại mang phần nữ tính. Giống như là phòng công chúa vậy!

- Ba mua hết mới này hả mẹ? – Yui vẫn còn ngạc nhiên quay sang nhìn mẹ cô đang cười hài lòng.

- Đích thân ba con đi chọn đồ đấy! Ông đã dẹp công việc mà lượn khắp thủ đô tìm đồ giống như sở thích của con khi nghe tin con đồng ý về tư dinh ta ở.

- Nhưng đâu cần phải thay toàn bộ đâu?

- Ba con bảo cần. Tất nhiên đồ đạc năm xưa của con ở vẫn là hàng hiệu, nhưng ba con bảo cũ quá rồi. Hơn nữa chúng trẻ con quá, nên ông đã cho người sửa sang lại phòng con. Sơn lại, ốp gạch lại, dọn dẹp đàng hoàng. Thật ra ông ấy còn phá cả kho đồ sau lưng phòng con để mở rộng phòng nữa. – Bà Kaemi tự hào kể cho con gái nghe về những gì mà ông đã làm để cô được sống như vị thế cao sang vốn có đó. – Ông ấy làm mọi thứ trong một tuần con dưỡng bệnh ở bệnh viện đấy, con gái ạ! Con có tin không nếu ta nói ông ấy cũng đã bắt tay vào công việc?

- Dạ. – Yui e dè cúi mặt đáp. Cô cười hạnh phúc, lòng cô nôn nao khó tả. Vậy là trong hơn mười năm cực khổ, đau đớn, bị chìm trong sự sợ hãi và con ác mộng kinh hoàng, cuối cùng, cô cũng đã được tận hưởng cái mà người ta gọi là “hạnh phúc gia đình”.

Yui nhẹ nhàng khép cửa lại. Việc đầu tiên cô làm là bước vào nhà tắm tắm rửa, thay đồ. Phải gắng lắm cô mới có thể làm được, bởi cô đã là người đi sau con dầm mưa chiều nay.

Cô thả phịch người xuống cái giường êm, mệt rũ rượi. Dù là sau khi tắm, nhưng mồ hôi vẫn vã ra, và thế là, sự mệt nhọc đã lôi cô vào giấc ngủ ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Chương Ngoại Truyện 3: Chuyến Dã Ngoại Đầy Kỷ Niệm Của Mika Và Haru - Phần Mở Đầu

- Hazz! – Mika thở dài. Haru đề ý vậy bèn tò mò quay xuống hưởng chuyện.

- Sao? Thờ dài vì hôm nay Yui không đi học hả? – Cô cười.

- Cười gì? – Mika tỏ ra khá là khó chịu.

- Cười vì Mika lạnh lùng mà cũng biết lo lắng cho Yui cơ đấy! Tớ cứ tưởng cậu bị đứt dây thần kinh cảm xúc rồi! – Haru cười tí mắt.

- Sao tưởng vậy? – Vẫn là ánh nhìn khó hiểu từ Mika chĩa vào cô.

Haru ngược đầu lên trần nhà, nhìn vu vơ:

- Thì cái lúc Yui bị bắt cóc đấy! Tớ lo sốt vó, đứng ngồi không yên. Đến cả đàn ông như anh Manabu và Kuro cũng chảy mồ hôi hột. Thế mà tớ thấy Mika chỉ im lặng như suy tư, ngồi nhắm mắt mà! – Haru hồi tưởng.

- À! Thì ra là lúc đó...

- Này! – Haru hóng hót đoán. – Có phải là lúc đó, cậu đã đoán được Terumi là kẻ chủ mưu bắt cóc đúng không?

Mika giả bộ làm lơ vài khác, rồi đưa mắt nhìn ra chỗ khác, vu vơ trả lời:

- Ừm. Tớ nhận ra Terumi từ lần đầu chạm trán hôm đã ngoại. Hồi nhỏ tụi tớ từng là bạn thân mà! Tớ đã lờ mờ đoán ra âm mưu tiếp cận Miyamoto Rei của nó để dụ Hanagato Shukasa ra hồng trả thù cho Satake Yui. Tớ biết nó nên tớ tin là nó chẳng làm gì quá đáng để gây hại cho Yui cả. – Mika tường thuật lại. – Mà kẻ cũng trở trêu. Nó chẳng hề biết Satake Yui và Miyamoto Rei đều là một.

Nhưng Haru chẳng buồn nói thêm điều gì. Cô ngược đầu lên trần nhà, nhú mồm như cố gắng để nghĩ ra một điều gì đó.

- Sao thế? – Có chút lo lắng, Mika tò mò hỏi.

- À không... Chẳng là tớ có cảm giác là mình đã gặp Kahara Terumi ở đâu rồi ấy! – Haru vẫn gồng mình cố nhớ.

Nhưng rồi sau vài phút, Mika bèn đề ý đến một điều. Cô cười cười, nhìn Haru mà rằng:

- Này Haru! Tớ hơi tò mò nha! Sao cậu lại gọi Akito bằng họ, mà gọi Otaka bằng tên thế? Thiên vị anh hơn à?

Thoáng chút đỏ mặt, nhưng Haru cũng ranh mãnh chọc lại bạn:

- Còn cậu thì sao? Cậu cũng vừa mới gọi anh Manabu bằng tên đấy thôi!

Bây giờ, mặt cả hai đều đỏ như trái gấc. Rồi như mới ngộ ra điều gì, họ chỉ tay vào nhau đồng thanh:

- Có chuyện gì xảy ra với hai người lúc ở đảo Ogano đúng không?

Và họ cùng giật mình khi thấy sự ăn ý trong từng cử chỉ. Mika và Haru vẫn tiếp tục đồng thanh:

- Kể tớ nghe về chuyện đã ngoại của hai người nào!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 1.1: Haru Và Kuro – Một Tấn Đẳng Cay Trong Một Gam Nước Mắt

“Cốc cốc cốc!!” – Tiếng gõ cửa phòng y tế nơi Haru đang nằm nghỉ vang lên. Cô khẽ giơ tay chùi nước mắt, nhưng không được, nước mắt vẫn lưu dấu vết trên má cô. Haru thoáng thấy khó chịu, vội vã dụi mặt mạnh vào mền. Chất muối trắng trắng tinh đọng ở má cô từ sau những lần nước đã khô cũng theo đó mà mất dấu.

Tất nhiên... không phải là tất cả...

- Cửa không khoá đâu... - Haru cố lấy giọng, dẫu cho cổ họng cô vẫn đang nghẹn cứng, nói như chẳng có gì.

Cánh cửa bật mở. Tập âm ken két của nó và tiếng bước chân nhẹ nhàng của ai kia khiến cô cảm thấy ngại ngùng. Haru lên lau nước mắt thêm một lần nữa, rồi cố nheo miệng nở một nụ cười giả tạo, cô quay lại tươi tỉnh nói:

- Cô Hayashi! Em đã... - Thế nhưng, khi những âm điệu vui vẻ vang lên ở miệng cô, thì cái con người đang đứng e dè ở cửa đã làm cho cô im bật.

Ở đó, không phải người mà Haru tưởng – cô y tá Hayashi, mà lại là người mà lúc này cô không muốn gặp nhất. Chính là con người đã làm cô thất thủ,

một nhọc trong cơn say nắng, chính là con người đã làm giọng cô nghẹn cứng, đôi mắt sưng húp lên vì nước mắt.

- Haruka... Em khóc sao...? – Giọng Kuro ngập ngừng. Những giọt mồ hôi túa ra nơi thái dương, chảy xuống hai bên khoé mắt, khuôn mặt như đang hối hận vì một điều gì đó.

- Em... khóc hay không... thì có liên quan gì đến anh chứ? – Haru quay mặt. Cô lấy tay che kín, cố gắng tìm cách che giấu sự yếu đuối.

- Liên quan mà... - Kuro cúi gầm mặt. – Em mà khóc... thì anh sẽ đau lắm đấy...

Ánh mắt anh lim dim lại, có chút buồn bã, u sầu; có chút đau lòng, quặn thắt; có chút hối hận, áy náy; và cũng có chút cay nghiệt, tức giận.

Thế nhưng, trái ngược với khuôn mặt đa cảm đó của anh, những xúc cảm trên mặt Haru lại giản dị, hay đơn thuần chỉ là sự khinh bỉ, coi thường:

- Anh làm em cảm thấy mắc ối đó Kuro! Khi em khóc anh cảm thấy đau ư? Vậy thì ba năm trước, lúc em vì anh mà bị hành hạ cả thể xác lẫn tinh thần, anh có chút động lòng nào không? Chắc chắn là không rồi! Anh còn làm em đau thêm nữa kia mà! – Haru phát cáu. Cô nghiêng từng câu từng chữ như đã ôm một nỗi đắng cay trong lòng từ lâu lắm rồi. Giọng cô gay gắt, câu văn dồn dập..

Kuro gục mặt, cúi gầm, giọng nói lí nhí:

- Anh... anh cảm thấy mình thật nông cạn... mỗi lần nghĩ về chuyện đó. Anh thực sự hối hận vì đã làm em đau...

- Em không cần anh hối hận hay lo nghĩ gì cả! Bây giờ anh như vậy thì cũng có thay đổi được gì đâu! Tim em vẫn đau, lòng em vẫn bị tổn thương, đầu em vẫn bị vấy lên một màu mực đen tối. Anh có hiểu không?

Nước mắt lại rung rung ngập tràn ở khoé mắt Haru. Cô cũng nhận thấy, sự nhoe nhoét chan hoà khắp đôi mắt cô, nhưng rồi chúng nặng trĩu và nhanh chóng lan xuống dưới, thấm ướt cả mí mắt. Ẩn trong vài gam nước mắt đó là cả tấn đắng cay mặn chát đang chảy trong người cô. Chẳng ai hiểu được, cô đã đau, đã bị hành hạ đến suy nhược tinh thần trong suốt ba năm qua như thế nào. Chẳng ai cả...

- Anh đã suy nghĩ, Haruka... - Giọng Kuro ảm áp.

- Anh suy nghĩ gì? Cái gì hả? Rốt cuộc cái gì đang xoay vòng vòng trong đầu anh? – Haru gấp gáp, nói nhanh như cắt, dẫu cho tâm trí cô còn chẳng buồn bận tâm đến nó.

- Anh biết em không phải là một người có thể làm những chuyện như vậy. Em là một cô gái yếu đuối như thủy tinh, rất dễ vỡ; một con người bị dày vò bởi tình cảm sẽ chẳng thể nào ngang nhiên đùa giỡn với nó cả. Ba năm vụn vụn trời đã cho anh những suy nghĩ chín chắn hơn về việc đó. Anh sai rồi... anh sai rồi, Haruka... Anh thực sự sai rồi! Hành động bông bột đã khiến anh mất em, đã khiến em đau khổ... Haruka, xin em hãy cho anh một cơ hội...

Kuro nghẹn ngào. Anh vội vã quỳ xuống dưới đất, dưới chân giường. Haru ngồi đó, khuôn mặt ngỡ ngàng ngạc nhiên. Tim cô đập mạnh liên hồi, có một chút nghẹt thở, một chút cay cay nơi sống mũi, có cảm giác sâu thẳm trong trái tim lạnh giá lại được thấp thoáng lên một đốm lửa ảm áp.

Nhưng Haru... cô không thể tha thứ... dù thế nào đi chăng nữa... Cô vẫn chưa đủ tự tin để tha thứ cho kẻ đã từng cầm dao rạch nát trái tim cô.

- Tại sao anh biết em chưa từng quan hệ với nhiều người? Anh có thể hiểu hết con người em hay sao? – Haru cười cười, mặt đờ đẫn, có chút khinh thường.

Nhưng Kuro lại im lặng. Anh không trả lời, chỉ ngược đầu giương con mắt kiên định nhìn Haru.

Haru men lại mép giường, đầu khẽ khàng xoay nhẹ. Con người trong mắt cô dán chặt lấy anh, mắt dần dần đi sát lại đầu anh, mang tính khiêu khích:

- Nếu như em nói những gì trong bức ảnh đó là thật, tức em đã đùa giỡn và qua lại với rất nhiều người đàn ông... anh có tin không? – Môi cô nhếch lên cười, nhưng lông mày lại nhướn cao, mắt hơi nheo. – Anh phải tin chứ... Mấy bức ảnh đó được chụp bằng máy cơ, không có dấu hiệu chỉnh sửa, là hình thật một trăm phần trăm kia mà...

- Anh... sẽ không tin nữa... - Kuro chậm rãi, giọng không thể thoát ra khỏi cổ họng.

Mắt Haru mở to ngạc nhiên và sững sờ...

- Anh đã từng tin... Nhưng bây giờ... anh sẽ không bao giờ tin nữa!- Kuro hét lên. Anh nhủ nhẹ mảy mảy chắc chắn.

Tim Haru lại đập lên rộn ràng. Từng hồi đập khiến lồng ngực cô nghẹt lại, rất khó thở.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 1.2: Haru Và Kuro – Một Tấn Đắng Cay Trong Một Gam Nước Mắt - Cho em... lý do? – Giọng trầm hẳn xuống, Haru cúi gằm mặt.

Ngắt vài nhịp thở, anh trả lời:

- Bối... anh là người hiểu rõ em nhất! Anh biết rõ em là con người như thế nào. Anh biết em không thể làm những chuyện như vậy.

- Vì sao... vì sao anh tự tin là toàn bộ con người em anh đều hiểu hết? Chỉ dựa vào vài tháng hẹn hò thôi sao? – Haru trở tay vào lồng ngực, mày nhíu lại, khoe miệng rộng ra, cô ngân giọng hấp tấp, vội vàng.

- Vì anh yêu em – Kuro bình tĩnh đáp lại. Nét mặt anh nghiêm túc như thể đó là điều hiển nhiên. Câu nói đó cắm sâu vào trái tim Haru, nhen lên trong cô những cảm xúc khôn nguôi. Lồng ngực cô như muốn nổ tung ra, như đang chịu áp lực rất lớn tác dụng vào. Tim đập nhanh, rộn ràng, trung bình hồi đập trên từng phút của tim cô đã vượt quá bình thường, phải chăng do trạng thái cảm xúc của cô hiện tại đang ở mức thăng hoa? Thế nhưng, khi cô chưa kịp biểu thị bất kỳ cảm xúc nào ngoài ngạc nhiên không ngờ thì Kuro đã tiếp lời – Vì yêu em, anh không cần đến vài tháng, chỉ vài ngày, vài giờ, vài phút, thậm chí chỉ một khắc đối diện với em, anh cũng đã hiểu hết con người em rồi!

Haru im lặng. Môi cô hé nhỏ, hơi khô, mấp máy trách móc:

- Nếu anh bảo chỉ cần một quãng thời gian rất nhỏ là có thể hiểu hết con người em, vậy thì tại sao... năm xưa anh lại tin người khác hơn em?

- Lúc đó, anh chưa thể thấu hiểu hết tâm lòng anh dành cho em. Anh chỉ là một thằng khờ coi trọng bằng chứng hơn là trực giác. Nhưng giờ thì anh đã biết, linh tính, cảm xúc của anh đã cho anh một niềm tin về thứ bằng chứng còn mãnh liệt hơn cả những tấm hình... đó là tình yêu của anh đối với em. – Kuro khẽ khàng trả lời, anh vẫn quỳ ngay dưới chân giường không nhúc nhích.

Bất giác, một giọt nước mắt trong veo tinh khiết chảy xuống má cô, rồi nối đuôi nhau lần dài xuống cằm và cổ. Cổ họng cô cố cất lên từng lời, xen vào những tiếng nấc:

- Giá mà... anh hiểu hết con người em... Giá mà... anh tin em như bây giờ... Giá mà... anh của ngày trước cũng giống ngày nay... thì em đã... không phải đau như thế này rồi...

Haru gục mặt xuống. Cô gơ tay lên lau nước mắt, rồi cứ để yên vậy mà khóc, chẳng hề nín nhịn. Kuro cũng đưa con mắt tội lỗi dõi theo cô mà lòng đau quặn thắt.

- Dù sao thì... em cũng không thể quay lại với anh được... - Haru đã tỉnh tâm lại. Cô gơ chiếc khăn mặt ướt lên thoa đều. Cô nghiêm túc nhìn anh. – Bất nước đã hắt đi thì sẽ chẳng thể nào vớt lại được đâu.

Kuro cũng chẳng thể nói gì hơn, chỉ tiếp tục im lặng mà thôi.

Cùng lúc ấy, tiếng chuông điện thoại trong túi áo Haru vang lên, phá vỡ bầu không khí yên lặng ngọt ngào này. Cô thò tay vào trong túi, trượt màn hình rồi đưa lên tai nghe:

- Mẹ ạ, con nghe! – Giọng cô thoang thoảng.

“...” – Đầu bên kia đáp lại.

- Thế ạ? Con được nhiều vậy mẹ? – Có chút ngạc nhiên, hồi hộp xen lẫn lo lắng, Haru lễ phép hỏi lại.

“...” – Lời thuật còn dài hơn cả khi nãy, gương mặt Haru mỗi lúc một thất vọng, nhợt nhạt.

- Dạ! Con xin lỗi mẹ ạ! Con hứa kỳ tới sẽ nỗ lực cố gắng ạ! Con chào mẹ ạ! – Haru kính cẩn thưa lại với mẹ cô, rất lễ phép và biết trên dưới.

Cô thờ dài thất thểu, thả phịch cả cánh tay xuống giường rồi buồn bã đút lại vào trong túi áo.

- Mẹ em vừa thông báo điểm thi à? – Kuro cười dịu dàng hỏi chuyện.

- Sao anh biết? – Haru hoảng hốt, mặt đỏ bừng, ngạc nhiên hỏi lại. – Theo lịch thì sau chuyến dã ngoại mình mới có điểm thi mà! Cô giáo em là bạn mẹ em nên mới gọi điện trước cho em biết.

- Điểm thấp đúng không? – Kuro vẫn cười cợt.

- Em hỏi tại sao anh biết cơ mà! – Mặt đã đỏ lại càng đỏ hơn, Haru nhún mày.

- Em vẫn thế còn gì? – Kuro thờ dài. Anh bắt đầu trảng chuyện để giải thích cho cô. – Ba cấp liền học ở trường chuyên, nhưng em chẳng bao giờ ngóc đầu dậy để tránh khỏi tốp kém nhất cả!

Bây giờ mặt cô không thể đỏ hơn được nữa. Cô nổi quạu hồng để lấp liếm câu chuyện hiện tại:

- Gì chứ? Em mà học trường công thì cá với anh là thế nào em cũng thuộc tốp đầu. Xét về phần cơ bản em hơi bị ngon luôn đấy! Mỗi tội học nâng cao thì chẳng thấm vào đâu, mà học trường chuyên lại toàn học, toàn thi nâng cao! Cứ làm bài thi mà trường ra xem, phần cơ bản chỉ chiếm hai mươi điểm trên tổng số một trăm, mà bao giờ em chẳng ăn trọn phần đấy! Chỉ có cái là phần nâng cao em chỉ ăn được trên dưới mười điểm thôi!

Haru phụng phịu. Cô nói cả trảng dài không người khiến cho anh chẳng thể chêm thêm câu nào. Cô cố tìm cách gỡ rối để đỡ thẹn thùng với người con trai mà cô yêu nhất.

Kuro cũng phì cười. Anh tò mò hỏi:

- Em không đi học thêm đâu à? – Kuro ân cần hỏi.

- Các trung tâm luyện thi không có mấy lớp dạy phù hợp với trình độ trường ta cả. Hơn nữa, ông ngoại em rất nghiêm khắc và không muốn cho em về khuya muộn. – Haru khó chịu trả lời.

- Còn việc mượn gia sư về nhà dạy? – Kuro vẫn gợi ý.

- Các gia sư ngoài trường chẳng ai có kinh nghiệm, trong trường thì không ai nhận dạy. Thế là em vẫn cứ học cuộc đời tụt tụt. – Cô quay mặt đi chỗ khác, mắt khẽ đưa về phía anh, môi mím lại mang chút dỗi hờn.

Anh lại im lặng một chút, cố gắng để suy nghĩ một điều gì đó. Và, một ý nghĩ đã loé lên trong đầu anh.

Kuro mỉm cười. Anh tiến đến bên giường bằng đầu gối, nhích từng chút từng chút một, rồi ghé mặt lại gần cô hơn, gọi ý:

- Em có muốn mượn anh làm gia sư không?

Haru giật mình quay lại nhìn, mặt thoáng xấu hổ nhưng vẫn ngạc nhiên.

- Anh là người thống trị vị trí số một của Bảng xếp hạng điểm thi ở trường Stars 1 đó. Không có hứng thú sao? – Kuro cười cười, tự tin “quảng cáo” về nhãn hiệu “Gia sư Kuro” của mình, có chút “nham hiểm”.

- Cái gì? – Haru la toáng lên. – Anh á?

- Ủ! – Kuro gật đầu như không có gì.

- Được không đó? – Nhưng cái “không có gì” của Kuro lại “rất chi là có gì” đối với Haru. Cô ngờ vực.

- Sao không? – Anh vẫn tự tin.

- Anh sẽ đến nhà em kèm cặp em vào mỗi buổi tối? – Cô nghi nghi hỏi lại.

- Ủ! – Mặt anh giờ ngây thơ như chú cún con.

- Tất cả các môn?

- Dĩ nhiên.

Im lặng ngẫm nghĩ một lát, rồi Haru gật đầu, ra dấu OK bằng tay:

- Ok! Mỗi buổi tối tất cả các ngày trong tuần lúc bảy giờ tại nhà em nhé! – Haru nói tỉnh bơ, rồi cô rút chiếc Smartphone ra check in Facebook.

Kuro vẫn ngược đầu nhìn cô chăm chăm, như đang đợi chờ một điều gì đó. Nhưng thấy cô vẫn mãi miết cắm cúi vào chiếc điện thoại, mãi chẳng nói điều anh muốn, Kuro gọi ý:

- Hình như em quên điều gì đó đúng không? – Giọng anh mang nét ngây thơ.

- Hử? Em không nghĩ thế? – Haru quay lại nhìn, khó hiểu mang chút ngờ ngác.

Kuro nhú mày nản chí. Anh bèn nói thẳng:

- Thì phí mượn anh ấy! – Giọng anh rõ to.

- Hả? Không phải là miễn phí sao? – Haru nhướn cao mày thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 1.3: Haru Và Kuro - Một Tấn Đẳng Cay Trong Một Gam Nước Mắt

- Miễn phí thì anh húp cháo à? - Kuro la lên. - Em có biết làm gia sư cho em anh đã phải thiệt một khoản thời gian tự học như thế nào không?

Haru vẫn chau mày khó chịu:

- Nhưng cũng không đến mức phải vùi tiền của em chứ?

- Không biết. Nếu em không có trả phí thì anh không làm đâu! Em tự lo đi! - Anh phồng má, hai tay khoanh lại vào nhau, mặt xoay đi nhìn chỗ khác.

Haru đành trả lời miễn cưỡng:

- Được rồi. Em sẽ trả tiền. - Cô thờ dãi. - Nhưng một công tử như anh thì cần nhiều một buổi chứ? Năm ngàn? Mười ngàn?

- Như em nói đấy. - Kuro cười vui vẻ trở lại. Anh lại vươn người tới, mặt ngây thơ và dễ thương như chú cún con. - Nhà anh khá giả, anh cũng chẳng thiếu thốn gì tiền, nên cũng không thiết phải lấy tiền của em

- Vậy thì anh muốn gì? - Haru tò mò hỏi lại.

- Nếu như kì thi cuối kỳ này... anh có thể giúp em vượt qua... à ừm... xin em... hãy... - Kuro ậm ừ, anh đảo mắt xung quanh. Nhưng rồi anh cũng biết đây là cơ hội dành cho mình, bèn giơ hai tay ra, nắm chặt lấy bàn tay của Haru, nghiêm túc đề nghị. - Xin em... hãy cho anh... được ở bên cạnh em một lần nữa...

Haru ngạc nhiên giương ánh mắt nhìn anh, không khí trở nên tĩnh lặng...

Bất giác, cô nhú mày, trừng ánh mắt nhìn anh. Bầu cảm xúc từ vui vẻ tự nhiên bỗng chốc trở thành căng thẳng, ứ đọng. Cô cúi gập hất tay anh ra khỏi mình, lườm:

- Hoá ra anh giúp em cũng chỉ vì lợi ích của riêng anh, Kuro ạ. Anh đừng tưởng em là con ngốc mà anh có thể lừa hết lần này sang lần khác. - Nói rồi, Haru xoay mặt đi, nhưng đồng tử mắt vẫn không dao động. - Em sẽ không trả cho anh bất cứ một đồng nào. Tất nhiên, kỳ thi tới cũng không cần anh gia sư gì hết. Em sẽ tự lo. Vậy nên, đừng xuất hiện trước mặt em thêm một lần nào nữa.

Kuro giương mắt nhìn cô, không nói nên lời...

Bất chợt, một giọt nước mắt chảy xuống từ khoé mắt trái của anh.

Haru nhận thấy nó. Cô ngạc nhiên sững sờ.

- Em ghét anh, anh biết. Em hận anh, anh biết. Em không muốn quay lại với anh, anh cũng biết. - Kuro giơ tay lên quệt nước mắt, nhưng nó vẫn cứ tuôn ra. Anh nức nở. - Nhưng dù cho em có ghét anh, có hận anh, có không muốn quay lại với anh, anh cũng chấp nhận. Chỉ xin em... đừng bắt anh phải rời xa em... đừng bắt anh không được xuất hiện trước mặt em... anh... anh không chịu được...

Kuro khóc... khóc như một đứa con nít. Bình thường, anh điềm đạm là thế, anh lạnh lùng là thế, nhưng sao anh có thể kìm nén được cảm xúc khi người con gái anh yêu đòi rời xa anh?

Những giọt nước mắt của anh... không thể không làm Haru động lòng.

Cô ngập ngừng tiến lại gần anh bằng đầu gối, ngập ngừng giang rộng cánh tay ra, ngập ngừng ôm anh vào lòng, ngập ngừng dỗ dành, vỗ về anh:

- Nín đi nào, nín đi! - Haru thổnщ vào đầu. - Nghe em, anh đừng khóc nữa...

Nhưng Kuro vẫn khóc, không ngừng được.

- Nín đi mà anh... Anh như thế này làm em khổ tâm lắm. Ừ được rồi... không bắt anh tránh xa em nữa... Nín đi nhé! - Haru giọng vẫn dịu dàng. Nhưng Kuro, anh không hề ngưng khóc, cứ dúi sâu vào lòng cô nức nở. Tuy nhiên, cô trở nên mất kiên nhẫn, đâm thọc vào đầu anh, quát. - Nín!!!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 1.4: Haru Và Kuro - Một Tấn Đẳng Cay Trong Một Gam Nước Mắt

- Ui da! Đau quá, Haruka! - Kuro ôm đầu, nhắm tịt mắt rên.

- Anh tưởng em không biết là anh đang vờ khóc để được em ôm hả? - Haru chau mày, lườm anh, hai tay khoanh lại vào nhau.

- Hi hi! Ai bảo vòng tay em ấm áp quá! Anh không muốn rời! - Kuro gãi đầu, cười khúc khích. Câu nói đó cũng đã kích thích vào trong trí não Haru. Tim cô cứ đập, đập mạnh lắm!

- Anh thực sự yêu em à? - Cô tò mò hỏi.

- Ừ! - Mặt anh cười cười.

- Anh thực sự muốn quay lại với em sao? - Mặt cô đỏ hồng lên.

- Ôi! Anh sắp đến giới hạn của mình rồi! Anh không thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa đâu, Haruka à! Cứ nhìn em mà chẳng thể với tới em, tìm anh sắp nổ tung rồi này! - Kuro vươn tay và làm những động tác thái quá, biểu cảm cũng rất đổi sâu sắc, khiến cho Haru phải bật cười. Anh đưa ánh nhìn van nài cầu mong nhìn cô, giọng uốn éo. - Đây Haruka, em vẫn còn yêu anh chứ?

Cô thở dài, cười nhẹ nhìn anh mà rằng:

- Phải, em yêu anh và tình yêu đó chưa hề nhạt phai.

- Thế em có nhớ anh không? - Kuro cười hạnh phúc. Anh lại hỏi tiếp.

- Nhớ anh là việc em làm từng phút từng giây. - Cô khẽ chớp mắt chậm, gật nhẹ đầu trả lời.

- Đó, em thấy không? - Kuro đứng bật dậy, giọng điệu như vừa vỡ lẽ. - Anh yêu em, em cũng yêu anh. Anh nhớ em, em cũng nhớ anh. Vậy thì tại sao chúng ta không thể trở lại như xưa? Điều gì đã ngăn cản ta làm điều mình muốn?

- Đó là niềm tin đấy, Kuro ạ. - Haru trả lời ngay như thể đó là điều hiển nhiên. Trên khuôn mặt cô đã không còn sự dịu dàng thùy mị như mấy mươi giây trước, mà thay vào đó lại là một sự nghiêm túc. - Chẳng phải em đã nói rồi sao? Bát nước đã hết thì sẽ không thể vớt lại được nữa!

- Nhưng bát nước chưa bị đổ đi hết đúng không? - Kuro ngại ngùng hỏi lại, và cũng chính câu hỏi đó đã khiến cho Haru phải mở to mắt. Cô ngạc nhiên, sững sốt. Kuro vẫn tiếp tục, anh cúi gầm mặt. - Nếu như đã không thể vớt hết nước đã đổ, thì anh sẽ... làm đầy nó lên... bằng tình yêu của anh...

Haru sững sờ. Cô không thể tin được khi anh có thể nói một câu như thế. Và, cô cũng phải nhận, dù rằng không thích, rằng ngay lúc này đây, cô muốn ôm chầm lấy anh và nói lại tình xưa. Nhưng lòng tự trọng của cô không cho phép.

Haru đành dịu giọng:

- ừ... Em sẽ cho anh cơ hội...

Nghe vậy, anh cảm thấy mừng rỡ khôn xiết. Kuro cười tươi mừng rỡ:

- Em nói vậy nghĩa là... anh... anh có thể nói lại tình xưa?

- Phải. Nhưng... trên đời này không có gì là miễn phí. Em muốn anh phải trả giá cho những hành động làm tổn thương em ba năm trước. - Haru nghiêm khắc..

- Em nói đi. Để được trở về bên em, việc gì anh cũng có thể làm! - Kuro mạnh dạn tuyên bố.

Haru chợt nở một nụ cười nhẹ, dịu dàng như làn gió:

- Anh đã nói... anh đặt niềm tin tuyệt đối vào em, rằng em chưa từng qua lại với nhiều người đàn ông?

- Phải. - Giọng anh cứng rắn.

- Vậy... anh hãy chứng minh đi. Chứng minh là những bức ảnh ba năm trước là bịa đặt. - Haru trò ngón tay vào người anh, ra lệnh. - Nếu anh làm được, em sẽ không chấp những chuyện trước đây. Em sẽ quên nó đi và trở về bên anh. Anh làm được chứ?

Kuro im lặng ngẫm nghĩ. Thực sự rất khó để làm, bởi những tấm hình đó tuyệt đối không thể là hình chỉnh sửa, gán ghép. Đó là hình thật.

Nhưng anh tin, tình yêu sẽ cho anh sức mạnh, sẽ cho anh niềm tin để giành chiến thắng trong ván bài đặt cược này. Anh tin Haruka, người con gái anh yêu.

- Được! Anh chấp nhận. - Kuro cứng cỏi đáp.

- Tốt! Em rất vui. - Haru cười.

Cô khẽ ngược đầu lên trần nhà, mỉm cười ngắm nhìn một điểm vô hình trong không trung.

Okawa Haruka... cô sẽ chờ đợi ngày trở về bên anh...

"Haruka này! Chẳng lẽ anh phải chờ mãi đến ngày hoàn thành nhiệm vụ mới được về bên em ư?"

"Dĩ nhiên là không rồi. Sắp tới, mỗi buổi tối anh phải đến nhà em kèm cặp mà!"

"Vâng thưa quý khách. Cảm ơn quý khách đã sử dụng dịch vụ "Gia sư Kuro của chúng tôi. Hân hạnh được phục vụ quý khách!"

"Được rồi! Kuro à, anh lấy cho em cốc nước ngọt đi!"

"Tuân lệnh!"

Hết phần 1 - ngoại truyện 3.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 2.1: Mika Và Akito - Điều Ước Thứ 18

- Toudo-kun này! - Saori chống cằm, dịu dàng gọi tên Mika đang thần thờ dựa người vào ghế tựa, nhẹ nhàng xen lẫn ngập ngừng hỏi. - Em thấy Manabu-san như thế nào?

Nghe thấy tên họ Akito, Mika giật mình. Cô ngạc nhiên:

- Thế nào là thế nào á? Sao chị lại hỏi em?

Saori e thẹn, đỏ mặt đáp:

- Thì em cảm thấy anh ấy là người như nào? Chị hỏi em, là vì... - Chị bỏ lửng câu nói.

- Vì? - Mika nhú mày lặp lại.

Saori im lặng, lúng túng. Chị chẳng biết phải diễn đạt ra sao cả. Nhưng rồi, chị nhẹ nhàng trút ra một hơi thở dài, nãy nê, môi nở một nụ cười buồn:

- Chị có cảm giác... Manabu-san để ý đến em. Chẳng phải đêm hôm kia, hai người đã khiêu vũ với nhau còn gì. Anh ấy mời em đứng không?

- Ha ha! Không phải đâu! Là em ngộ lời trước đó chị. - Mika xua tay, cười hì hì cho qua chuyện.

- Có nghĩa... em thực sự... để ý đến Manabu-san? - Saori tỏ ra vô cùng lo lắng. Chị nhưn mày tha thiết hỏi cô.

Mika giương ánh nhìn khó hiểu về phía chị, lắc nhẹ đầu đoán:

- Kitao-san, chị... chị thích anh ta à?

Saori khẽ giật mình. Bị nhìn thấy rồi! Suy nghĩ của chị bị Mika nhìn thấy rồi!

Biết là sẽ chẳng thể nào giấu được nữa, chị đành gật đầu, đáp lại đầy nhẹ nhàng:

- Ủ! Chị thích Manabu-san, thực sự rất thích. Khi nhìn em lướt đi bên cạnh anh ấy giữa ánh đèn pha lẻ trong buổi khiêu vũ, chị đã rất ghen tị. - Saori nhẹ nhàng thuật lại, ánh mắt buồn bã, ồ dột và có chút tiếc nuối.

Thoáng một giây, tim Mika cảm thấy đau nhói...

Gì thế? Cảm giác gì thế này?

Sự mất kiểm soát nhịp tim và hơi thở như đang nghẹt lại, rốt cuộc là gì thế?

- Kitao-san, em không hiểu. Chị nói chuyện này với em để làm gì thế? - Mika cố tỏ ra bình tĩnh, cô ân cần hỏi chuyện.

- Nếu tranh giành công bằng, chị sẽ thua mất. - Saori nhắm tịt mắt, đưa tay lên ôm lấy đầu. - Chị không xinh đẹp như em, không thông minh bằng em. Chỉ cũng chẳng thể phong cách giống em, chẳng mạnh mẽ hết em. Làm sao... chị có thể cạnh tranh với em chứ? Chị cảm chắc thất bại.

Mika vẫn im lặng, chẳng nói gì.

- Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy năm cấp hai, chị đã nguyện sẽ dành trọn trái tim và linh hồn mình cho Manabu-san. - Chị tiếp lời, rồi nhanh chóng quay lại nhìn Mika, tha thiết van nài. - Toudo-kun, xin em hãy hiểu cho chị.

- Tấm lòng của chị, em hiểu. - Mika điềm nhiên. - Nhưng chị cần em hiểu để làm gì chứ?

- Chị biết, em có đề ý đến Manabu-san. - Giọng chị chậm rãi. - Chị biết chị không có quyền, nhưng xin em, hãy nhường Manabu-san lại cho chị. Chị xin em đấy! Em là người đến sau, còn chị, chị đã đơn phương anh ấy bốn năm rồi!

Saori chộp lấy tay Mika, khấn khoản van nài tha thiết. Thế nhưng, Mika lại phũ phàng gạt tay chị ra, lườm, nghiêm túc nói:

- Chị đừng ngu ngốc như thế, hãy hiểu chuyện chút đi! - Saori giật mình sững sờ, ngược nhìn cô. - Tình yêu chẳng bao giờ phụ thuộc vào cái gọi là xinh đẹp, thông minh gì cả. Nếu chị thực sự yêu anh Manabu, hãy dừng cảm mà đối diện, đừng dựa dẫm vào thời gian, bởi dù cho có yêu đơn phương cả cuộc đời đi chăng nữa, mà không dám thổ lộ thì cũng là đồ bỏ đi mà thôi!

- Chị chỉ xin em, ai khiến em giáo huấn chị cả tràng như thế? - Saori bật dậy, chau mày khó chịu.

- Chị đừng né tránh. Nếu anh ấy đã không chọn chị, thì có nghĩa chị không phải là số mệnh của anh ấy, mà số mệnh thì có muốn cũng không thể thay đổi được đâu!

Nói đoạn rồi Mika xoay gót bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 2.2: Mika Và Akito - Điều Ước Thứ 18

Cô cảm thấy ảm ức và khó chịu. Lý do? Chẳng biết nữa! Hình như là vì Akito. Cô khó chịu vì anh ta được quá nhiều người bao vây sao? Cũng đúng, gương mặt đó cũng phải thuộc top mỹ nam Nhật Bản, làm gì có chuyện không thu hút được nhiều người chứ? Nhưng có thiết là phải yêu sâu đậm thế không?

- Hừ! Ưng yêu thì cứ đi mà yêu! Ai cần xin ý kiến rồi van nài cô rút lui chứ? Đây với đó có quan hệ gì đâu? - Mika mặt mày cau có khó chịu, lăm bằm một mình. Những bước chân không biết sẽ đưa cô về đâu thật dứt khoát, như thể nó muốn trút hết bức bối xuống Đất Mẹ vậy. Màn đêm buồn xuống, rọi sáng con đường cát ven bờ biển. Sống vồ rì rào, gió thổi tung bay những lọn tóc nâu ngắn. - Có quan hệ gì đâu...

Bỗng dưng, bước chân cô chầm chậm lại, nhẹ nhàng. Dấu chân hằn trên cát mỗi lúc một nông. Sau vài đoạn, Mika đứng lại, mặt nặng trĩu tâm sự. Cô

khẽ trút ra một tiếng thở dài.

Mika ngồi phịch xuống nền cát. Trời phủ một màu đen tuyền lên mặt biển, phản chiếu màu trắng vàng rực rỡ. Đã mười một giờ đêm, hơn bảy trăm học sinh đều nhốt mình trong phòng chơi tú lơ khơ, cờ cá ngựa, chỉ mình cô ngồi thẩn thờ dưới ánh trăng.

Chợt, sau lưng Mika xuất hiện một bóng người. Nó đi chân đất, nhẹ nhàng, nhưng năm giác quan của cô khá nhạy bén nên đã phát hiện ra.

Mika dứt khoát quay đầu lại, và tỏ ra khá ngạc nhiên. Terumi đang đứng đó, môi nhoen cười. Nó bận một chiếc váy dài hơn đầu gối, mái tóc cùng tông màu với ánh trắng xòa dài ra, cổ định hai mái băng đôi cặp tằm màu đỏ.

- Terumi đây à? - Mika cười dịu dịu, xoay mặt lại hướng ra biển. - Cũng hơn mười năm rồi ta chưa gặp nhau nhỉ?

- Ủ! - Nó nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh, mắt xa xăm phía khơi. - Cũng phải từ lúc cậu chuyển trường nhỉ?

- Thế à... - Mika đáp lại bằng quơ lấy lệ.

- Đây!

Sau đôi hồi im lặng, Terumi cười cợt gọi tên Mika. Cô nhẹ nhàng xoay đầu lại nhìn bạn.

Nó nhí nhảnh nói:

- Ngày mai là sinh nhật của Manabu-san đấy!

Mika thoáng giật mình. Cô nhưn mày khó hiểu hỏi lại:

- Sao nói thế? Tớ có liên quan gì đâu?

- Liên quan mà! Còn rất mật thiết nữa đấy! - Nó cười tươi như hoa, mắt híp cả lại, rồi vội vàng đứng dậy, giờ tay phủi cát bụi đang bám trên váy. - Thôi! Tớ về phòng đây! Mika-chan tự suy nghĩ đi nhé!

Nói rồi nó tung tăng chạy vào khách sạn, để mặc Mika còn bơ vơ không hiểu gì.

"Liên quan à?" - Cô tự nhủ rồi chúc đầu xuống đầu gối, mắt lìm đim. - "Sao liên quan được chứ... Mình với anh ta có quan hệ gì đâu..."

Dụi mặt vào trong vòng tay ôm trọn lấy chân, suy nghĩ của Mika dần trở nên mơ, và hồ. Đầu óc cô suy nghĩ vu vơ trên trời dưới đất, không rõ ràng. Chợt, trí não cô thoáng qua một suy nghĩ, hay đúng hơn là một hình ảnh.

Mika nằm dưới, Akito nằm trên, mắt chạm mắt, môi chạm môi, hơi thở đang dần hòa quyện vào nhau...

Mika đưa ánh nhìn vu vơ, mắt lơ đãng, hai má đỏ bừng, giờ nghĩ lại... cô thấy nhớ cái cảm giác đó. Nồng nàn, ấm áp và có chút thích thú.

Nhưng chợt, Mika nhận ra sự nguy hiểm trong suy nghĩ. Cô lắc mạnh đầu, tự trấn an, trách móc:

"Mika ngu ngốc! Mi làm gì thế hả? Sao lại bị phê phỡn bởi tên ấy chứ? Tỉnh lại đi!"

Cô lắc mạnh đầu, tay thả liên hồi vào thái dương, khiến co hai bên tóc cô xù lên ra khỏi nếp.

Nhưng chợt nghĩ ra cái gì, mắt Mika mở to ra, kể đó, môi cô nở một nụ cười nham hiểm.

"Đúng rồi! Hờ hờ! Manabu Akito, dĩ nhiên tôi và anh có liên quan! Anh đã hôn tôi! Anh phải chịu trách nhiệm. Và đây cũng là cái cớ để tôi can thiệp vào chuyện tình cảm của anh! Anh sẽ phải chịu sự chi phối của tôi đấy! Mua ha ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 2.3: Mika Và Akito - Điều Ước Thứ 18

Mika cười dương dương tự đắc. Đúng vậy, dĩ nhiên, cô đã có cái lý do chính đáng để ngăn cản tất cả các cô gái đang có ý định đến gần anh. Cô vẫn

mỉm cười trầm nghĩ:

"Đúng! Mình sẽ không để ai có cơ hội chạm tới Manabu! Chắc chắn thế! Chắc chắn... nhưng..." - Mika cười hả hê sung sướng. Cô đang cực kỳ tự tin, thế mà, đột nhiên cô ngưng lại, ngắt đứt dòng cảm xúc đang trào dâng mãnh liệt, chỉ bởi một câu hỏi. - "Tại sao?"

Mika ngập ngừng im lặng. Khó hiểu quá, cô không biết phải trả lời ra sao...

Tại sao cô lại muốn độc chiếm Akito cho riêng mình?

Một câu hỏi không có câu trả lời...

Mika đứng dậy, nhẹ nhàng phủi cát.

Những bóng đèn trong khách sạn lần lượt tắt, chỉ còn lốm đốm vài ba phòng vẫn còn đồ điện, mà phòng của Mika là một trong số đó. Các bạn cô đang để cửa chờ cô về. Những bóng đèn trước sân thêm khách sạn cũng đã tắt. Bác bảo vệ đi ra đóng cổng, nhưng rồi mới chợt nhận ra có bóng người trên bãi biển. Bác ới to:

- Này cháu gái! Cháu mau về khách sạn đi để bác còn khóa cửa!

- Dạ! Cháu vào ngay! - Mika đáp lại rồi nhịp nhịp bước chân trở về khách sạn.

Mika khẽ vận tay nắm cửa phòng mình. Đúng là các bạn đang chờ cô, đèn vẫn bật sáng trưng. Cô bước vào, cẩn thận khóa cửa lại.

Ôi trời! Chờ là chờ thế này ư?

Cô khẽ thở dài ngao ngán khi nhìn viễn cảnh phía trước. Cả một bãi chiến trường! Còn hai nàng thủ phạm thì nằm ngủ trên giường họ, chần vò một cục.

Mika bước lại gần. Cô lượm mớ quần áo nằm ngổn ngang dưới đất, lặn lại, xếp theo tầng rồi treo cẩn thận lên cọc quần áo. Rồi tiến lại bàn, cô thu dọn bộ bài, để vào trong hộp. Tiếp, Mika dọn dẹp đồng đồ ăn bày bừa. Cô nhặt vỏ hoa quả, gom lại, nhét vào sọt rác. Những gì chưa đụng đến, cô xếp ngăn nắp vào một đĩa để đặt lên bàn. Trong lúc dọn dẹp, Mika chợt giật mình khi nhìn thấy mớ lon bia ngổn ngang dưới gầm giường. Quan sát kỹ khuôn mặt hai đứa bạn có chút đỏ ửng. Hình như họ say quá nên ngủ thiếp đi.

Mika bước lại giường Yui, trái chần ra. Và cô nhận thấy nó, ở khóe mắt, Yui... một giọt nước mắt chảy ra...

Cô ém chần lại, miệng lẩm bẩm:

- Mượn rượu bia giải sầu sao, chị hai?

Rồi cô nhẹ nhàng bước sang giường Haru, chỉnh lại gối và đáng nằm. Và Mika cũng nhận thấy môi Haru nhovn cười, mấp máy:

- Kuro... nhanh... em không chờ được nữa... hi hi... - Khuôn mặt Haru cười cười, má vẫn đỏ, còn chảy cả nước miếng nữa.

- Còn nàng, say chỉ để hạnh phúc hơn ư? - Mika khẽ thở dài, lấy chiếc khăn giấy lau miệng cho bạn.

Cô tắt điện, leo lên giường nằm.

oOo

Tối hôm sau

"Thời gian ơi! Xin hãy ngừng lại! Cho ta thêm tí thời gian!" - Mika tự nhủ, cô ngược nhìn đồng hồ đang điểm bảy giờ. Mồ hôi nhễ nhại toát ra, cô đưa ánh mắt van nài bánh xe thời gian đang quay mãi. Cô cứ hí hục trong túp lều gỗ nhỏ giữa rừng.

...

Cuối cùng, cô cũng đã xong..

"Hội học sinh xin thông báo: Bây giờ là hai mươi giờ đúng, cũng là lúc hoạt động vui chơi buổi tối bắt đầu. Trong vòng ba mươi phút nữa, yêu cầu tất cả các học sinh đang tham gia kì dã ngoại do trường cấp ba Stars 1 và Stars 2 tổ chức nhanh chóng trở về sảnh chính của khách sạn. Đúng hai mươi giờ ba mươi phút chúng tôi sẽ phổ biến kế hoạch buổi tối cuối cùng của kì dã ngoại tức ngày 17 tháng 11. Đề nghị học sinh thu xếp nhanh chóng. Chúng tôi xin nhắc lại..."

Tiếng loa bên lều nơi cô đang đứng vang lên, dục giã. Mika vội vắt chiếc tạp dề lên trên thanh ngang, rửa lại tay và mặt, chỉnh sửa tóc tai rồi nhanh chóng khóa cửa túp lều, men theo con đường mòn ra đến cầu thang đá, hòa vào một số học sinh chạy xuống bên bờ biển.

- Đề nghị các bạn học sinh ổn định! Đề nghị xếp thành hàng! - Saori đứng trên thềm, dùng loa cố gắng trấn áp đám học sinh nhí nhố đang ngổn ngang phía dưới. Chị phải hết hơi mới có thể dẹp hết tiếng ồn.

Khi hơn bảy trăm học sinh đã chịu xếp thành hàng, Shukasa mặt hầy còn phờ phạc bước lên bục, tay cầm một tờ giấy, đọc đồng dục:

- Các bạn! Đề buổi tối cuối cùng của chuyến dã ngoại trở thành những kỷ niệm khó phai, hội học sinh hai trường đã họp và quyết định tổ chức một trò chơi để học sinh hai trường cùng tham gia. Đó là trò chơi "Trận giả"!

Học sinh bắt đầu vang lên tiếng xôn xao. Họ cảm thấy thật thích thú, có vài nhóm bạn còn hò hét nữa. Nói chung ai nấy đều rất vui.

Từ trong hội trường khách sạn, có mười mấy người ôm xấp giấy và thùng các-tông đi ra, họ dần mở hộp và lần lượt phân phát cho học sinh.

Shukasa tiếp tục thuyết minh:

- Trò chơi chia làm hai đội: Đội đỏ tức trường 1 và đội xanh tức trường 2. Mỗi bên được phát một khẩu súng nước bắn màu vẽ và tờ giấy dán có hình trái tim. Màu mực bắn và màu trái tim tương ứng với màu của đội. Trên các tờ giấy, chúng tôi có gắn thiết bị định vị với phạm vi quanh hòn đảo. Chỉ có chủ tịch và phó chủ tịch hội học sinh tức ban giám khảo mới được xem phần định vị để loại bỏ học sinh.

Bắt chợt, ở phía dưới có một cánh tay giơ lên:

- Đề nghị chủ tịch hội học sinh hướng dẫn thể lệ trò chơi!

Shukasa gật đầu với học sinh đó, rồi lại cúi xuống đọc tiếp trong tờ giấy:

- Các bạn tham gia hãy dán tờ giấy có hình trái tim lên ngực trái. Nhiệm vụ của các bạn là bắn đạn vào trong hình trái tim của người đội khác. Chúng tôi sẽ không tính nếu như đạn lệch. Tất cả những bạn bị loại xin hãy tắt công tắc định vị trên tờ giấy để chúng tôi loại bỏ. Xin lưu ý là những người bị bắn bởi người cùng đội với mình sẽ không tính là thua, và những bạn bị rút giấy có hình trái tim sẽ tính là thua. Đó là luật chơi.

Cả đám đồng thi nhau xé lớp giấy dán rồi gắn lên ngực mình. Shukasa vẫn tiếp tục:

- Đề nghị hội trường hội học sinh Stars 2 Miyamoto Rei, phó hội trường hội học sinh Stars 1 Kujimoto Takumi, phó hội trường hội học sinh Stars 2 Kitao Saori lên bục để cùng tôi giám sát trò chơi. - Anh quay lại nhìn những người trong ban giám khảo bước lên, rồi quay xuống hô to hơn. - Bây giờ là hai mươi giờ năm mươi phút. Tất cả các thí sinh tham gia có mười phút để tìm chỗ nấp. Cho tới lúc đó không ai được phép nổ súng. Đúng hai mươi một giờ, chuông đồng hồ sẽ vang lên. Lúc đó các bạn mới thực sự thi đấu. Trò chơi diễn ra trong một trăm tám mươi phút, tức đến không giờ đêm nay! Cho đến lúc đó, chúng tôi sẽ liên tục cập nhật giờ giấc và số người còn lại. Đội còn nhiều người sống nhất sẽ là đội chiến thắng. Và phần thưởng cho người thắng cuộc là hai trăm ngàn yên. Phần thưởng sẽ được chia đều cho những người còn sống. Ví dụ đội chiến thắng còn mười người, thì mỗi người sẽ nhận được hai mươi ngàn yên. Đề nghị các bạn sơ tán đến nơi an toàn.

Học sinh nhốn nháo rời khỏi sân khách sạn, phần đa chạy ào lên núi. Đúng mười phút sau, tức hai mươi một giờ, tiếng chuông vang lên đồng thời với tiếng loa:

"Bây giờ là hai mươi một giờ đúng. Thí sinh đội đỏ ba trăm bảy mươi lăm người còn sống. Thí sinh đội xanh ba trăm bảy mươi lăm người còn sống. Trò chơi chính thức bắt đầu. Còn một trăm tám mươi phút."

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 2.4: Mika Và Akito - Điều Ước Thứ 18

Ngay khi tiếng loa vừa dứt, đã có vài tiếng kêu hoảng hốt khó chịu cùng một số tiếng cười khúc khích khoái chí vang lên. Hình như đã có khoảng hai, ba người bị loại, trong phút sơ sẩy mất cảnh giác. Họ cau có tắt thiết bị định vị và xé tờ giấy hình tim đang bị vẩy màu mực đối lập trên ngực mình cái rọc, hậm hực bỏ về sảnh khách sạn. Còn chưa tung một chương nào, chưa chạy bước nào đã bị kẻ khác cao tay hơn loại bỏ. Khó chịu làm sao!

Haru cũng vui vẻ chơi cùng đám bạn. Cô nấp sau một cái cây lấy gỗ to tướng, thủ sẵn chiếc súng trong tư thế của một điệp viên đang trong quá trình đấu súng với tội phạm. Nấp cả người không chút lộ liễu, ánh mắt liếc ngang dọc ra bên ngoài, cười rúc rích. Cô đang cực kì tự tin bởi bản thân cô đã nhận được bằng cấp bắn cung tên năm cấp 2 do ông ngoại cô chỉ dạy. Bởi thế việc bắn trúng một mục tiêu có khó gì với cô, chỉ khác là bên bắn cung bên bắn súng thôi. Haru toan chĩa súng về phía địch thủ đang ngờ ngác tìm kẻ thù, nhắm một bên mắt, miệng nhếch lên:

- Tên đầu tiên! – Giọng cô khe khẽ rít lên trong gió, đầy đắc ý.

- Vậy em có vui lòng làm tên đầu tiên của anh không? – Bất chợt, có một giọng nói vang lên sau gáy, hơi thở ảm áp nhẹ nhàng phả vào cổ cô, kích thích mạch cảm xúc. Đồng thời, đôi tay vòng lên trước, chĩa vào tim cô, dí mạnh khẩu súng đồ chơi, ngón tay lăm lăm cò súng.

Nhất thời, Haru không dám cử động. Cô từ từ gơ hai tay lên, chậm chậm xoay người lại.

- Kuro! – Haru thẳng thốt gọi tên anh, khi phát hiện khuôn mặt đang bị lấp đi trong bóng tối dần dần rõ nét.

Kuro nhẹ nhàng, giọng khàn khàn ảm áp, tay vẫn không ngừng dí mạnh khẩu súng vào vùng ngực trái của cô.

Anh rúc đầu xuống cổ cô, nhẹ nhàng xoay đầu, hơi thở chậm chậm phả ra kích thích Haru. Cô ngẩng cao đầu, bắt đầu thở nặng, một cảm giác mê li khó tả.

- Nói sao nhỉ? – Anh bắt đầu lời thoại, run run nơi cổ cô, chậm chậm càng khiến Haru run rẩy, hơi thở mỗi lúc thêm nặng nhọc. Nhưng anh vẫn tiếp tục như đang khoái chí bởi cảm xúc của cô. – Em học trường 2, anh trường 1, nghĩa là đêm nay chúng ta chính là đối thủ của nhau. Nhưng anh không nỡ dùng bàn tay này nhuộm máu em. Em thấy không, chúng ta đang rất tình cảm, vậy chỉ bằng...

Kuro buông khẩu súng. Nó lăn xuống đất được vài vòng rồi dừng lại. Hai tay Kuro âu yếm ôm lấy eo cô, miệng liên tục phả ra những hơi nóng nồng nàn.

Haru gơ tay trái lên, ôm lấy má anh, đẩy lên trước mặt mình, vuốt ve qua lại. Anh đưa ánh nhìn tình cảm say đắm nhìn cô, cô cũng như lịm đi vào vòng tay của anh.

- Kuro... anh không nỡ bắn em... thực sự... em rất cảm động... - Haru phập phồng khe khẽ nói trong đêm tối. Cô xoáy sâu vào đôi mắt anh, nhìn chăm chăm vào đôi môi anh như thôi miên. Rồi từ từ, cô nhắm mắt lại, đầu ghé sát vào mặt anh. Anh cũng im lặng nhắm mắt, môi hơi hé ra, dần dần chờ đợi điều ảm áp đó.

“Phụt!” – Bất chợt, có một âm thanh vang lên pha vờ bầu không khí.

Kuro như con robot, mở mắt, giật giật nhìn xuống ngực mình. Trái tim màu đỏ đang nhuộm lấy một màu xanh thăm thẳm.

- Anh không nỡ, nhưng em nỡ! – Haru một tay chống nạnh, cười khoái chí. Khẩu súng vẫn đang nhỏ giọt mực xuống đất. Kuro sốc toàn tập, mặt vô hồn, anh đơ người ra, Haru cười khanh khách.

Nghe thấy tiếng cười phát ra phía sau cây, một tên thuộc đội đồ chĩa súng vào, phát hiện thấy Haru đang đứng đó, bèn nhếch mép ranh mãnh bắn cô.

Trực giác nhanh nhạy đã khiến Haru phát hiện ra có kẻ địch bắn vào mình. Cô vội tóm lấy vai Kuro, hành động dứt khoát đẩy anh về phía mình. Đúng như dự đoán, tầm lưng mảnh và rộng của anh đã che chắn hết con người cô, khiến cô tránh khỏi đường đi của phát đạn.

Nhanh chóng, Haru hé mặt ra, gơ tay cùng khẩu súng bắn phụt vào ngực tên kia. Hắn còn chưa kịp hoàn hồn khi cô sử dụng Kuro như một tấm khiên thì nhanh chóng sững sờ khi phát hiện màu xanh trên người mình. Haru cười khoái chí:

- Hai tên! – Nói rồi cô thả tay vào vai anh, miệng vẫn ngoác lên cười. – Cảm ơn nhé, gia sư!

Mắc cho anh vẫn còn há hốc miệng đứng đó, Haru xoay xoay khẩu súng, huýt một điệu sáo vui vẻ, nhanh chóng bước đi khuất vào đêm tối.

Chừng phút sau, Kuro vờn tay về phía con đường cô đã đi, hét lên đầy ai oán:

- Haruka!

oOo

- Haru đúng là láu cá! – Mika cười ma mãnh quan sát cô đang lần lượt hạ hết tên này sang tên khác. Cho đến hiện giờ, Haru đã một mình bắn hạ tám tên, còn Mika, khỏi phải nói. Cô đã từng tham gia khoá huấn luyện quân đội, học qua khoá bắn súng ở Hokkaido và nhận được bằng hạng A, dĩ nhiên là phải rất giỏi rồi. Chính tay cô không dùng bất kì thủ đoạn nào như cô bạn kia mà cũng đã hạ hết mười bốn tên. Quá ổn!

Mika xoay xoay nòng súng, hướng về phía Haru, cẩn thận bóp cò.

Phát hiện có tên bắn mình, Haru giật giật đầu quay lại, nhìn thấy Mika đang đứng đó, dựa vào bức tường, nhếch mép cười ma mãnh:

- Mika! Sao bắn tớ? Chúng ta cùng đội đấy! – Haru tỏ ra khó chịu.

- Chẳng sao! Đạn cùng màu đầu có tính là thua! Cứ tiếp tục cuộc săn bắn đi! – Nói rồi cô xoay gót bỏ vào rừng, không quên bình phẩm. – Phòng thủ ở ngực thêm chút đi, bạn thân!

Haru giật mình nhìn xuống ngực, đúng là cô mãi tấn công mà quên phòng thủ, bèn lưu ý hơn đồng thời đưa mắt nhìn Mika khuất dần trong bóng tối.

Đúng lúc ấy, tiếng loa vang lên ngay bên chỗ cô đứng:

"Bây giờ là hai mươi hai giờ đúng. Thí sinh đội đỏ một trăm bảy mươi chín người còn sống. Thí sinh đội xanh hai trăm lẻ hai người còn sống. Trò chơi tiếp tục diễn ra. Còn một trăm hai mươi phút."

Nãy giờ, cứ ba mươi phút, giọng của Yui lại vang trên loa cập nhật thông tin trò chơi. Haru nghe thấy là lại cười tươi như hoa nở. Hiện tại trường cô đang chiếm ưu thế. Cứ để ý số người chơi đang giảm dần lại đều thấy hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 2.5: Mika Và Akito - Điều Ước Thứ 18

- Đứng im! – Mika dứt khoát dí mạnh khẩu súng vào lưng Akito, mặt mày nghiêm nghị.

- A... ừ? – Akito lắp bắp, nhưng cũng không dám động đậy gì, chỉ mập mờ khi nghe giọng của một cô gái.

- Giờ hai tay lên! – Cô chau mày, ra lệnh. Anh cũng chỉ đành từ từ giờ hai tay lên, song song với cổ và đầu. Mika khẽ khịt mũi, rồi bật cười khoái chí. – Là tôi, Toudo đây.

- Toudo? – Anh khẽ nhướn cao mày ngạc nhiên, tay vẫn giờ lên cao, không dám manh động. – Sao em lại ở đây?

- Tôi có một đề nghị. – Cô vẫn nghiêm túc, đầu cho môi đang khẽ nhếch lên, rất nhỏ.

- Đề nghị? – Anh lặp lại.

Nói rồi Mika từ từ buông súng xuống. Akito khẽ thở dài rồi cũng hạ tay, quay lại nhìn cô. Lúc bấy giờ, anh mới nhận thấy khuôn mặt cô trong đêm thực sự rất huyền ảo. Mái tóc nâu cắt ngắn mượt mà, tung lộn bay lên trong gió, nơi mái cổ định bằng chiếc kẹp tăm mà đồ tươi. Da trắng nõn nà, mắt đen láy, mũi cao thanh tú, môi hơi dày, đỏ hồng, được đánh nhẹ một lớp son dưỡng bóng mịn. Hai tai đeo một đôi hoa tai đỏ, khá nhỏ nhưng nổi bật. Cổ cô mang một chiếc ruy băng màu vàng nhạt, thắt nhẹ sau cổ, thả dài hai dải không cân bằng. Cô mặc một chiếc váy trắng, dài gần đến đầu gối, xếp lại thành nhiều nếp, hoà theo con gió cứ khẽ bay lên cùng với mái tóc. Chân mang một đôi giày búp bê để vừa đồng màu với ruy băng, trông cô thật tao nhã.

Thoáng vài giây, Akito đỏ mặt. Mới khoảng vài ngày trước thôi, anh đã cùng người con gái xinh đẹp này khiêu vũ, lướt đi dưới ánh đèn, và... cùng người con gái xinh đẹp này môi chạm môi nơi vắng người, đầu chỉ là vô tình và bất đắc dĩ.

- Có nghe tôi nói gì không đấy? – Mika vươn người ra trước, phe phẩy tay ra dấu chú ý. Lúc bấy giờ, anh mới kịp ý thức, lắc đầu vài vòng như để trở về thực tại, rồi ngoắc hỏi lại:

- Xin lỗi... anh không để ý... Nói lại cho anh được không?

Mika khẽ thở dài. Cô lặp lại lần nữa:

- Anh có thể chịu trách nhiệm với tôi được không?

Akito im lặng. Anh chẳng biết nói gì hơn, bởi đơn giản, anh chẳng hiểu gì cả.

- Anh phải chịu trách nhiệm... vì đã hôn tôi... - Mặt cô thoáng đỏ ửng, ngập ngừng giải thích.

Hơn cả Mika, mặt anh giờ như trái gấc chín. Khóị xì ra từ mũi, tai, miệng. Anh khua tay múa chân, miệng lắp bắp, phân bua:

- A... ừ! R... ra là c... có ý đó! A... anh... anh cu... cũng nghĩ thế... Như... nhưng... đ... đây là... là nếu e... em dơ... đồng ý...

Mika thấy bộ dạng không biết trời đất gì của anh mà phải bật cười. Cô ôm bụng, đau cả ruột. Cô cười mà chẳng thể ngưng lại được, Akito quả nhiên hài hước. Nước mắt chảy ra, cả người run lên, tay giờ lên bịt miệng để đề phòng nụ cười bá đạo, nhí nhố vang lên.

Anh nhìn cô cười như vậy, bèn dừng lại. Akito khịt mũi, ho khan một tiếng, rồi lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh, nhẹ nhàng nói với Mika:

- Em thấy không... Em không cần là tảng băng, không cần lạnh lùng, không cần tỏ ra xa cách, đơn độc một mình, em vẫn có thể cười sáng khoái. Tảng băng à, anh sẽ thay đổi em... Làm bạn gái anh, được chứ?

Nghe anh nói vậy, Mika dừng lại. Cô nhìn anh như thôi miên, không muốn rời, hai má cô đỏ bừng lên, môi hé nhỏ. Anh đã tỏ tình với cô, con người kiêu ngạo kia đã tỏ tình với cô rồi!

Lúc này, cô mới thực sự để ý đến dáng vẻ của Akito. Làn da ngăm đen mạnh mẽ, ánh mắt hơi xéch kiêu ngạo, đôi môi mỏng mảnh quyến rũ.

Anh bận một chiếc áo phong đen, một số họa tiết đơn giản vẽ lên mặt trước màu trắng, nét thanh. Phối cùng là chiếc quần Jeans ống rộng màu đỏ hung đi cùng đôi giày thể thao trắng. Mái tóc nâu xù bóng mượt, xịt qua một lớp gel mỏng để hót tóc mái lên trên, để lộ vầng trán cao và rộng. Nơi cổ anh mang một mặt dây chuyền có hình thù kì quái, tai đeo một chiếc hoa tai nhỏ, tay mang vòng, ngón tay mang nhẫn. Trông anh như một tên chơi bời lêu lổng chính hiệu, nhưng vẫn rất ngầu và phong độ.

Mika khẽ gục mặt xuống, đứng im như phỗng trong giây lát, nhưng rồi cô nhớ ra mục đích ban đầu, bèn ngẩng lên, mặt cổ ra vẻ nghiêm túc như không có gì, lấy hết sức nói:

- Manabu... Tôi không thể phủ nhận việc tôi có tình cảm với anh... Nhưng việc chấp nhận anh hay không còn phụ thuộc vào thái độ của anh nữa. Một kẻ đào hoa được muôn vàn các cô gái vây quanh như anh làm sao tôi biết anh đã thực sự rũ bỏ họ để đến với tôi? – Mika nghiêm túc nói, mắt cô mở to nhìn chăm chăm vào mắt anh. – Tôi không tin anh được.

- Vậy làm thế nào thì em mới chịu tin anh? – Akito tỏ ra sốt sắng, vội vàng hỏi.

- Anh biết mà... Tôi chưa yêu anh, và tôi tin anh cũng chưa yêu tôi. Thời gian ta gặp nhau mới chớm ba tháng. – Cô tiếp tục nói. – Bởi vậy việc hẹn hò là không thể. Tôi từ chối lời tỏ tình của anh.

Akito khẽ xịu mặt. Anh đã nhận biết bao lời tỏ tình từ những cô gái xung quanh mình, chỉ có một người anh cũng có thiện cảm mà đồng ý, nhưng cũng đã chia tay. Còn ở đây, đứng đối diện trước mặt anh, một bông hoa đẹp nhưng lại ở trên cao, đã từ chối lời tỏ tình của anh. Mấy kẻ chau lại, ánh mắt hơi buồn, mồm chu nhè nhẹ.

- Vậy mình quen nhau đi. – Akito bắt giác ngẩng đầu dậy, nghiêm túc nhìn cô cho ra một đề nghị mới. – Cho anh thời gian, à không, em sẽ được quyết định thời gian. Trong lúc mình quen nhau, nếu như em thật sự tin tưởng anh, hãy đến với anh, trở thành người bạn gái chính thức của anh. Còn nếu em thấy có gì ở anh không ổn, không phù hợp ý anh, nếu nhẹ, hãy nói, anh sẽ cố gắng sửa, nếu nặng, em cứ việc thẳng tay đá anh đi, được chứ?

Cái cây dù cao, dù chắc đến thế nào đi nữa, chỉ cần kiên trì, không tin là không chặt được. Mika khẽ mỉm cười, anh thoáng tưởng là cô đã đồng ý, lòng vui mừng. Nhưng cô lại trả lời:

- Tôi đã bảo rồi mà, mọi thứ tùy thuộc vào anh. Tôi sẽ không bao giờ chấp nhận người kém cỏi hơn mình. – Cô nhìn anh, miệng cười cợt nói. Khi nhìn anh đang có cảm giác khó hiểu, cô bèn tiếp tục. – Tôi đến với anh hay không, tùy thuộc vào trò chơi này. Nếu anh bắn hạ số mục tiêu nhiều hơn tôi, anh có thể đến với tôi. Nếu anh bắn được số mục tiêu bằng tôi, tôi sẽ cho anh một món quà. Nếu anh bắn được số mục tiêu ít hơn tôi, hãy xem tôi như một bông hoa mọc ở trên cao, chỉ có thể ngắm mà không thể với tới nhé.

- Nãy giờ em đã bắn được bao nhiêu? – Anh nuốt khan, bình tĩnh hỏi.

- Mười bốn tên?

Mười bốn? Là mười bốn sao? Thần thánh phương nào vậy? Anh nãy giờ chỉ hạ được có bảy tên, phần thắng nghiêng về phía cô rồi!

Nhưng... vì cô gái kia, dù chết cũng phải thử. Vận mệnh của anh đặt vào trò đỏ đen này.

- Được rồi, anh sẽ cố gắng. – Akito miễn cưỡng gật đầu chấp nhận thử thách.

Mika nhếch mép cười mãn nguyện. Đúng lúc này, tiếng loa vang lên bên cạnh họ.

"Bây giờ là hai mươi hai giờ ba mươi phút. Thí sinh đội đỏ một trăm hai mươi người còn sống. Thí sinh đội xanh một trăm ba mươi tám người còn sống. Trò chơi tiếp tục diễn ra. Còn chín mươi phút."

Mika tiếp tục:

- Thời gian là một tiếng đồng hồ. Mười một giờ ba mươi phút hãy trở lại túp lều nhỏ phía sau trạm dừng chân số chín nhé.

Akito gật đầu, mồ hôi lạnh khẽ túa ra. Rồi hai người họ phân ra hai phía.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chương Ngoại Truyện 3 - Phần 2.6: Mika Và Akito - Điều Ước Thứ 18

"Bây giờ là hai mươi ba giờ ba mươi phút. Thí sinh đội đỏ năm mươi hai người còn sống. Thí sinh đội xanh bốn mươi chín người. Trò chơi tiếp tục diễn ra. Còn ba mươi phút."

Mika thở hồng hộc, mồ hôi túa ra như tắm. Cô cúi khom người, tay nhẹ nhàng vuốt lớp nước mỏng ờ cảm, tay kia chống lên đầu gối.

Cô nhếch môi nhìn Akito ở phía đối diện, cười đắc ý.

Akito không cười, mặt vô hồn, không cảm xúc. Anh cũng cố gắng trụ trên đôi chân thon dài. Vạt áo sau lưng ướt đầm mồ hôi.

Ánh đèn mờ mờ ảo ảo càng tô đậm sự huyền bí lúc này.

Cả hai từ từ tiến đến gần nhau, bước chân chậm mà chắc. Mika một tay chống nạnh, tay kia phe phẩy khẩu súng nước đã cạn màu. Akito khoan thai, hai tay nhẹ nhàng đưa theo từng bước.

Họ dừng lại khi đã cách nhau một mét, chằm chằm không dời mắt hạ gục tinh thần người kia.

- Được rồi... Tôi hy vọng chúng ta sẽ có một kết cục mỹ mãn. - Mika khẽ bật cười. Cô nhắm mắt chậm, kiểu ngạo nhìn anh.

- Em được bao nhiêu? - Akito không may mắn bận tâm đến lời khiêu khích của Mika, nghiêm túc hỏi.

Mika khịt mũi. Cô nhướn mày, cười lạnh, rướn vai lên:

- Thật không may... Con số khá thấp... Là mười bảy tên...

Trò chơi đã đến hồi cuối, những kẻ không có năng lực đều đã bị loại bỏ, chỉ còn lại những đối thủ đáng gờm, ranh mãnh, khôn ngoan. Bởi vậy, loại bỏ nó là rất khó khăn.

Đó là một phần, còn một phần, là bởi cô cảm thấy thích con số mười bảy, không muốn phá vỡ nó.

Akito tìm muốn rút ra ngoài, đập thành thịch. Anh tròn to mắt, miệng mấp máy:

- Mười... tám... tên...

Mika mắt mở to kinh ngạc. Đúng là tài thật... mới một thời gian ngắn mà đã hạ chục tên. Anh đã thắng. Còn Akito, anh vui mừng như một đứa trẻ:

- Ha ha! Thắng rồi! Anh đã vượt qua thử thách của em rồi! Ha ha! Vui quá! Anh đã có thêm một con bướm quý hiếm vào bộ sưu tập côn trùng của mình rồi!

Không! Cô chưa thua! Vẫn còn một cách để cô chiến thắng.

Mika giương súng lên, nhắm một bên mắt, cẩn thận bóp cò.

Làn màu vẽ bay với một tốc độ nhanh trong gió. Nó vụt trúng ngực trái anh, loang lổ.

Áp dụng chiêu thức hồi nãy của Haru, Mika không ngần ngại hạ gục Akito.

Anh ngạc nhiên, sững sốt, giật giật ngoảnh lại nhìn cô.

- Mika... em... - Anh tỏ ra khó tin.

- Manabu Akito... Anh là mục tiêu thứ 18 của em. Chúng ta đã hòa. - Cô cười đắc ý.

Akito ngưng lại, chẳng nói gì. Một lát sau, anh trầm mặt xuống, giọng lạnh tanh:

- Mika... Em ghét anh đến vậy sao? Em ghét anh đến mức sẵn sàng bắn hạ anh để không phải trở thành cô gái của anh?

Mika nhoen cười. Nụ cười dịu dàng nở trên gương mặt tươi tắn của cô. Cô tiến đến gần anh, vòng tay qua cổ anh, ầm ập nói:

- Sai rồi. Em chỉ là không muốn mất đi cơ hội tặng anh món quà... món quà mà em đã mất rất nhiều thời gian để chuẩn bị... - Rồi cô nhẹ nhàng vòng ra sau, bịt mắt anh bằng chiếc khăn tay màu trắng đã ở trong tay từ khi nào, tựa một trò ảo thuật.

Akito khẽ nhắm mắt, để cho lớp vải trắng phủ qua mắt mình. Tim anh đập thành thịch, mùi hương thơm thoang thoang trên người cô cứ phảng phất xông vào mũi anh. Nếu như không phải vì món quà mà cô sắp tặng anh, anh sẽ không kiên trì, cố kìm nén mình mà vội vã ôm chầm cô vào lòng, áp chặt vào

lòng ngực mình.

Mika nhẹ nhàng dẫn anh đến một nơi. Nói thật, vì sợ xiết chặt tóc anh sẽ đau, nên cô chỉ dám thắt lỏng. Bởi vậy, chỉ cần anh chịu mở mắt, anh sẽ thấy rõ cô định làm gì. Nhưng vì bất ngờ mà cô định dành cho anh, anh sẽ chịu nhắm mắt im lặng.

Tiếng khóa mở cọt két kích thích trí tò mò anh, nhưng vì sự tôn trọng dành cho cô, anh vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Mika thả tay ra khỏi nút thắt, loay hoay một lúc rồi ra hiệu bảo anh hãy mở mắt.

Akito vươn tay, tháo khăn tay, từ từ mở mắt.

"Đoàng!!!"

Bất chợt, một tiếng nổ phát lên ngay bên tai anh. Kế đó, những dải giấy muôn màu sắc tung ra, bay lượn lơ trên đầu anh, rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất. Akito giật mình, trợn to mắt, nhưng bên cạnh anh, Mika đang cúi khom người, cười dịu dàng, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Surprise? - Mặt Mika bây giờ đáng yêu như chú mèo con, mắt long lanh, môi chúm chím đỏ hồng.

Akito không nói nên lời, mặt gật gật nhẹ. Lúc này, anh mới để ý đến căn phòng trước mặt.

Một túp lều nho nhỏ, chỉ mười mấy mét vuông, nhưng thực ấm áp. Bởi trên tường treo những dải kim tuyến muôn màu sắc. Một chiếc bánh kem nho nhỏ, có cắm hai cây nến số một, và bốn, ánh nến lung linh muôn sắc.

- Tanjoubi omedetou*, Akito! - Mika vẫn cười dịu dàng.

Lúc này, anh mới sực mình nhận ra:

- Ừ nhỉ? Hôm nay là sinh nhật mình mà nhỉ? Sao mình lại quên được nhỉ? - Akito ngó người. Quả thực đợt này anh mãi lo nghĩ tới mối quan hệ giữa anh và Mika, trước đó mấy ngày vẫn còn nhớ, còn giờ, anh hoàn toàn quên hết.

Mika không nói gì, chỉ cười mỉm đầy dịu dàng, đẩy anh đến bên chiếc bánh, ra hiệu bảo anh hãy ước đi.

Akito khẽ quay đầu, nhìn Mika đầy triu mến. Lát, anh đan nhẹ hai tay vào nhau, đưa lên, đặt dưới cằm, nhắm mắt lại, lòng thầm nguyện ước.

Hồi sau, anh mới mở mắt, cúi đầu, chu miệng ra, thổi tắt nến. Nến khẽ đung đưa theo làn gió, rồi tắt vụt, chỉ để lại những ngọn khói lè lói, bay lên trong túp lều.

Mika nổi tính tò mò, ghé đầu lại, nhìn anh:

- Anh ước gì vậy?

- Sao anh phải nói chứ? Dẫu sao, điều ước cũng là điều không được phép nói ra mà! - Akito cười cười đáp lại.

- Đến em mà anh cũng giấu! Hay anh rủa thầm, nói xấu em! Khai mau! Không khai em cù anh! - Mika nổi quạu, giơ hai tay vật lộn với anh, đánh anh tới tấp.

Chợt, Mika giẫm phải bình xịt sơn. Nó lăn lăn, khiến cô mất trụ, ngã ra sau, hướng về phía góc bàn.

May mắn thay, Akito vươn tay ra tóm lấy tay cô, kéo cô về phía mình. Không may, anh cũng mất đà, kéo cả hai nhào xuống đất.

Lại là tình cảnh giống hệt lần trước...

Akito nằm trên, Mika đè lên người anh. Ban đầu cô chẳng ý thức được gì. Nhưng đến lúc hiểu ra rằng mình đang đối diện với anh ở khoảng cách gần, cô hết sức xấu hổ, bèn vội vàng vàng, luống cuống đứng dậy. Nhưng Akito đã kéo cô lại, để cô đối diện với mình.

- Tại sao ngon nết lại là số mười bốn? Anh sinh nhật ngày mười bảy, năm nay tròn mười tám tuổi cơ mà? - Akito cất giọng dịu dàng.

- Tại vì ngày mười bốn là ngày ông trời đưa anh đến bên em, và cũng là ngày đầu tiên em rung động trước anh. Akito, chẳng lẽ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, ngày chúng ta khiêu vũ với nhau, anh cũng không nhớ? - Mặt Mika thoáng chút thất vọng, cô nhẹ nhàng

- Một khắc anh cũng không quên... nụ cười của em khi đó... Anh chỉ muốn chắc rằng suy nghĩ của em cũng giống anh.

Mika mỉm cười tươi tắn. Đôi mắt bỏ câu híp lại, má đỏ hồng. Nụ cười ấy rất duyên đến nỗi nó tự tin có thể hấp hồn mọi ánh mắt đổ dồn vào nó.

- Em có nhớ anh đã rất vui về số mục tiêu mà ta đã hạ không? - Akito lại dịu dàng.

Mika không nói gì, chỉ yên lặng gật đầu.

- Giờ ngấm lại, anh nghĩ... - Akito tiếp lời. - Chắc tại hai con số đó đều liên quan đến anh chẳng?

- Sai rồi... - Cô lại khẽ lắc đầu. - Năm nay em mười bảy tuổi, anh mười tám tuổi; Mười bảy là ngày sinh nhật anh, mười tám là ngày sinh nhật em. Nó không chỉ liên quan đến anh đâu. Đến giờ em vẫn còn hối hận vì đã phá vỡ nó...

- Em mới là người sai. - Akito bật cười. - Liên quan đến em, tức là liên quan đến anh nữa mà.

Mặt cô đỏ bừng, tim cô lệch nhịp, rồi đập thật rộn ràng, có cảm tưởng như nó muốn nhảy vồ ra khỏi lồng ngực vậy. Nhìn cô đỏ mặt rất dễ thương, anh không kìm nổi mình, bèn nhấc đầu dậy, đặt vào môi cô một nụ hôn.

Mika thoáng giật mình, mắt cô mở to ra. Tim đập mỗi lúc một mạnh, chỉ chờ cơ hội mà làm nổ tung lồng ngực cô.

Cái cảm giác này... khác hẳn lần trước. Cùng là hôn... nhưng sao... cảm giác lại khác xa đến vậy chứ?

"Bây giờ là không giờ đêm. Thí sinh đội đỏ một người còn sống. Thí sinh đội xanh một người còn sống. Trò chơi kết thúc. Hai đội hòa nhau. Đề nghị hai người còn sống trở về sân chính để trao thưởng."

Nhưng lúc này, cuộc vui ngoài kia chẳng ai bận tâm nữa. Họ chỉ chăm chăm vào người đối diện.

Mika cúi người xuống, vòng tay qua cổ anh, ôm lấy. Với Akito, nó như nguồn động lực vậy. Anh càng thắt chặt cô hơn, áp cô vào lồng ngực đang nóng bừng của mình...

"Ước gì... những sinh nhật sau này... cô ấy, người con gái ấy, sẽ luôn luôn bên cạnh chúc mừng sinh nhật mình..."

Akito ngưng lại, rồi đôi môi cô, anh chăm chú nhìn. Cả hai hơi thở đều mạnh, đều phát ra thành tiếng.

Anh giờ tay, vuốt nhẹ má cô, khàn khàn giọng nói:

- Anh biết mà... Dưới lớp mặt nạ băng giá này là một con bướm quý hiếm mà... Mika, em có vui lòng bay vào bộ sưu tập của anh không?

Mika đỏ bừng mặt, những tưởng cô không biết đáp lại gì hơn, nhưng cô đã nhanh chóng ứng đối:

- Được thôi! Nhưng bộ sưu tập của anh... sẽ không có thêm bất kì một con bướm nào khác chứ?

- Tất nhiên rồi. - Akito mỉm cười.

Nói rồi, anh lại đặt lên môi cô một nụ hôn nồng nàn nữa.

"Mika... em chính là... điều ước thứ 18 của anh..."

oOo

"Chúng tôi xin nhắc lại, theo thống kê, hai người còn sống là Manabu Akito, học sinh lớp 2-2 trường cấp ba Stars 1, và Toudo Mika, học sinh lớp 1-8 trường cấp 3 Stars 2. Đề nghị hai người về sân chính khách sạn nhận thưởng!"

Mọi người hết sức sốt ruột. Chân gãi liên hồi, tay chống nạnh, ngáp ngắn ngáp dài, không ngừng liếc đồng hồ,... đó là hành động mà mọi người làm liên tục này giờ để chờ đợi đôi uyên ương đang tình tứ trong lều mà không hề để ý đến mọi thứ bên ngoài, kể cả việc mình là người chiến thắng.

oOo

- Manabu-san... Em yêu anh... - Saori đỏ mặt, tay chấp trước ngực, run run nói thành câu với Akito đang chuẩn bị bước lên thuyền. - Em yêu anh suốt bốn năm qua...

Akito ngạc nhiên, nhưng không quá hoàn toàn, bởi đây đâu phải là lần đầu anh nhận lời tỏ tình từ một bạn gái.

- Cậu có biết hôm nay là ngày gì không? - Akito mỉm cười, hỏi lại.

Saori ấp úng không nói thành lời. Chỉ đã lấy hết can đảm để tỏ tình, lại bị anh hỏi vặn lại, bộ dạng chị trở nên luống cuống hơn bao giờ hết.

- Nếu như ngày hôm nay mà cậu cũng không biết, thì cậu nên từ bỏ thì hơn. Cảm ơn vì tấm lòng cậu dành cho tôi, và cũng xin lỗi, tôi không yêu cậu. - Akito lại cười thản nhiên như không có gì, đáp lại đầy nghiêm túc.

- Nói dối! Tình cảm của một con người dành cho anh trong suốt bốn năm, không lý nào anh lại không động lòng! - Saori rướn người về phía trước, nhủm máy.

- Nhưng đó chỉ là tình cảm từ phía cậu thôi! - Anh không còn cười, chỉ nghiêm túc nói. - Hơn nữa...

- Akito! Anh làm gì vậy? Lên xe đi! Tàu sắp chạy rồi! - Mika nói vọng ra từ trong khoang thuyền.

- Tôi đã có người để yêu rồi! - Nhìn bộ dạng vui vẻ gần gũi của Mika, anh không sao cảm lòng, bèn vứt bỏ sự lạnh lùng mười giây trước, cười vui vẻ.

Nói rồi bám lấy cột, nhảy lên, bước tới đến bên Mika...

Hết phần 2 - Ngoại truyện 3.

Chú thích:

* Tanjoubi omedetou: Chúc mừng sinh nhật.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chị Gái

- Thế ra, bây giờ cậu và anh Manabu đang quen nhau đúng không? - Haru một tay chống cằm, tay kia xoay xoay chiếc bút. - Sốc thật! Không ngờ Toudo Mika, cô nàng băng giá nhất trong bộ ba lại tìm được bạn trai trước.

- Sốc gì? Bạn trai nào? Mới đang quen thôi! - Mika chau mày, mắt khễ lườm, tiện thể công kích vài câu. - Hơn nữa, người hẹn hò đầu tiên là cậu kia mà! Sốc nhất phải là chuyện quan hệ giữa hai người ba năm trước chứ!

- Ủ thì cứ cho là vậy đi! Dù sao cũng phải gọi điện hỏi thăm cô nàng đang cúp tiết kia đã! - Haru xua tay, rồi nhanh chóng quay số.

Hồi chuông kéo dài miên man, mãi đến lúc gần ngắt kết nối mới có người nhấc máy.

"Moshi moshi*, Haru à?" - Giọng Yui khàn khàn vọng qua điện thoại, đầy uể oải yếu ớt.

- Đây, chuyện gì thế? Sao nghỉ học? - Haru hỏi cộc lốc, vội vàng, nhanh chóng và có chút hốt hoảng khi thấy những tiếng hắt xì và sổ mũi xen vào câu thoại từ đầu máy bên kia.

"Ồm!" - Câu hỏi nào, câu trả lời này, Yui đáp gọn lòn.

- Đã bảo mà! - Haru khề xì một hơi, bĩu môi chê trách. - Mới bệnh dậy, chiều qua còn cổ chấp dầm mưa, không ốm mới lạ!

"Biết sao được?" - Yui lại hắt xì, miễn cưỡng trả lời. - "Hôm đám tang Teru-chan, tớ phải điều trị với bác sĩ giỏi, không đi dự được. Phải đi thăm mộ chứ!"

- Cũng phải. - Haru gật gù. - Dầu sao nó cũng là người cứu cậu. Nhờ nó nên cậu mới thoát chết.

"Ngốc!" - Yui buông ra một từ khiến Haru và cả Mika đang hóng chuyện qua loa sững người lại. - "Tớ đi chỉ vì nó đã từng là người bạn thân của tớ, dù chỉ là qua lời kể của mọi người mà thôi. Thực ra, trong trí não tớ, chẳng tồn tại gì nhiều kỉ ức về nó cả! Gieo nhân nào gặt quả nấy. Nó sẽ chẳng chết nếu như nó không bày trò hãm hại tớ và Shukasa. Đó là cái giá phải trả cho hành động không thể chấp nhận của nó thôi, dù là vì tớ hay vì bất kể điều gì khác, bất cóc và hành hung là không thể."

Lời Yui nói không phải là không có lý. Dầu sao Terumi cũng đã nhầm nó là người khác. Nhưng sao, những lời nói đó quả thật cay độc, dễ dàng bóp nát trái tim người khác. Vì lý do gì, mà cô lại tàn nhẫn vậy chứ?

- Có quá đáng quá không, Yui? - Haru ngập ngừng.

"Có thể với các cậu, tớ quá nhân tâm khi nói ra những lời như vậy. Nhưng, với tớ, tớ không thể tha thứ với mọi lý do gì. Phán bội. Tớ cảm hận sự phản bội! Bất kể ai phản bội tớ, tớ quyết không dung thứ!" - Từng câu chữ của Yui đay nghiến như thể cô đang gánh chịu một nỗi áp lực quá lớn.

Hai người bạn kia im lặng...

Mika hiểu... một cô gái có thể quanh quẩn trong đầu Yui kể cả khi không còn tồn tại trong kí ức của cô, chắc chắn phải là một người quan trọng...

Haru hiểu... một cô gái có thể khiến cho Yui không quản ngần mưa gió, gào thét trong đêm để hát, để quở trách, mắng mỏ, chắc chắn luôn luôn là người mà Yui thương yêu, dù có thể nào...

- Cháu chào bác! - Shukasa cúi đầu lễ phép trước vị phụ nữ trung niên đang mặc một bộ đồ cotton màu giản dị cùng chiếc tạp dề trắng trước cửa, nhẹ nhàng chào.

Bác sĩ Kahara ngơ ngác nhìn. Trước cửa nhà riêng của mình lại là một chàng trai bảnh bao sáng sủa, ăn nói chừng mực lễ phép, và trạc tuổi người con mới mất của mình.

- Cháu là Hanagato Shukasa, người có liên quan đến vụ bắt cóc vừa rồi ạ! - Nhận thấy vẻ mặt ngơ ngác trên bác khiến anh phải giới thiệu lại về mình.

- À! Ra là thiếu gia Hanagato! - Bác khẽ cười, nhưng trong lòng lại nhói đau khi anh nhắc lại vụ việc vừa qua.

- Cháu đến thấp hương cho Kahara ạ! - Shukasa trầm giọng, rồi tháo giày, bước vào nhà khi có sự cho phép của bác.

Anh đốt một nén nhang, chắp tay lại thấp hương cho cô bạn cùng trang lứa đã mất. Anh nhìn chăm chăm không thôi vào bức ảnh của nó trên bàn thờ. Nó mặc một bộ đồng phục, tóc buộc hai bên, có cài kẹp, mặt nghiêm nghị, nhưng ánh mắt lại có nét cười.

- Cháu rất lấy làm tiếc vì cái chết đột ngột của Kahara nhà ta. - Shukasa đứng dậy, chuẩn bị ra về, hai tay chắp trước bụng, thành khẩn chia buồn.

- Không sao, cháu chịu bỏ qua cho nó là đã tốt lắm rồi! - Bác sĩ Kahara gượng cười. - Dầu sao cũng chỉ vì chút bông bột mà cũng đã làm tổn hại đến các cháu.

Shukasa khẽ cúi mặt, không biết nói gì hơn...

"Choang!"

Bất chợt, một tiếng đổ vỡ vọng xuống từ trên tầng hai. Cả hai người đều giật mình.

- Trong nhà có ai ngoài bác sao? - Shukasa hốt hoảng, lo lắng hỏi thăm.

- À! Cháu đừng bận tâm! - Bác vội xua tay. - Đó là con gái đầu của ta.

- Kahara Terumi không phải con một sao ạ?

- À không! Ta có hai người con gái. Terumi là đứa sau, còn trên kia là con đầu, hơn Terumi năm tuổi, giờ đang học Đại học Quốc gia Tokyo, khoa văn. Hai chị em nó chơi thân với nhau lắm, nên giờ chị nó hơi sốc, mấy dạo này làm gì cũng không nên hồn.

- Một lần nữa, cháu xin lỗi! - Shukasa lại cúi người áy náy, khi nhận thấy mình có trách nhiệm quá lớn trong chuyện này.

Tiến Shukasa ra về, bác sĩ khép cửa lại, nhẹ nhàng đi lên tầng hai.

Bác khẽ gõ cánh cửa gỗ, có treo biển "Phòng của Mami". Không có tiếng trả lời, bác nhẹ nhàng xoay cửa.

Cả một căn phòng ngủ rộng trên dưới 20 m² những tường đẹp và gọn gàng của một sinh viên nữ chín chu, nhưng lại trở thành một thảm cảnh.

Căn phòng tối um, rèm che kín phòng. Chăn ga trên giường nhàu nhĩ, gối phơi trên sàn. Đồ đạc đổ vỡ, đâu đâu cũng thấy mảnh sứ, mảnh thủy tinh, xác của một cái cây hãy còn xanh cùng một ụ đất vương vãi. Quần áo la liệt trên sàn nhà, cái nhàu nát, cái rách. Khung cảnh trước mắt thật kinh hãi.

Bác đưa mắt nhìn. Trong không gian tối tăm tĩnh lặng, có một tiếng rên rỉ, nức nở vang lên khe khẽ. Bên mép giường, có một cô gái đang ngồi gục ở đó.

Chị chúc đầu xuống vòng tay đặt trên giường, bàn tay đang cố gắng nhàu nát lớp ga. Mái tóc đen dài xổ ra, rũ rượi. Tiếng nức khẽ khàng rít lên qua cổ họng, như mang một nỗi hận thù khôn nguôi.

Bác sĩ Kahara trút ra một tiếng thở dài, rồi nhìn đường, tránh những mảnh vỡ để bước đến bên cạnh con gái.

- Mami, đừng tự hành hạ mình... Con đã nhốt trong phòng không ra suốt một tuần nay rồi... - Bác nhẹ nhàng đặt tay lên vai chị.

- Mẹ để cho con yên. - Giọng chị khàn khàn như đã gào thét rất nhiều, nhẹ nhàng không muốn chấp.

- Ta không muốn nhìn thấy con như vậy. - Bà nghiêm túc, như chẳng buồn để ý đến lời lẽ của con.

- Mẹ không muốn thấy con như vậy sao? Sao mẹ không thử nghĩ tại sao con lại như vậy? - Chị ngẩng vút đầu dậy, trừng mắt nhìn mẹ, mái tóc xổ ra che gần nửa khuôn mặt, răng đánh nghiến. Môi chảy một dòng máu đỏ tươi, dường như chị đã quá uất ức mà tự cắn rách môi mình. - Kẽ đã gây ra cái chết cho Terumi còn ngang nhiên đến tận nhà, vậy mà mẹ vẫn cố gắng mỉm cười nói chuyện, còn bảo đừng lo, đừng bận tâm, lại xin lỗi người ta nữa! Mẹ đã thấy người bị hại đi xin lỗi người gây hại bao giờ chưa?

- Mami, không được hỗn! Con không thể trách người ta! Chính Terumi mới là người gây chuyện. - Bà cố gắng trấn áp tinh thần cô con gái đang bấn

loạn.

- Nó gây chuyện là vì ai kia chứ? Không phải là con bạn nó hay sao? Terumi vô tội! Nó thật đáng thương! Bị con ả đó phản bội! - Chị ta càng điên cuồng hơn nữa. Trong đêm tối, khuôn mặt của chị ta trở nên thật đáng sợ.

- Đừng ngu ngốc, đừng nói năng hồ đồ, Mami! Hơn ai hết, ta là người hiểu rõ nỗi đau của con nhất. Nhưng con không thể vì quá đau lòng mà đổ hết tội lỗi lên người khác. Con phải sáng suốt, phải tỉnh táo. - Bác vẫn cố trấn an.

- Mẹ thì sáng suốt, tỉnh táo quá rồi! - Chị cười lạnh. - Mẹ sướng vậy còn gì! Cả hai tập đoàn Hanagato và Satake đều bồi thường cho cái chết của em gái con một khoản tiền một trăm triệu yên, đủ để sống hạnh phúc đến già. Bên Satake lại còn quý trọng mẹ, ngại ngần gì hy sinh một đứa con để có được vinh danh? Mẹ không thấy từ đầu đến cuối con đều gọi Terumi là em con à? Bởi nó là em con đấy, không phải con mẹ. Chẳng có người mẹ nào vô tâm trước cái chết của con mình như mẹ đâu!

- Ta bảo con không được hỗn! - Bác vung tay, dồn lực tát vào má chị khiến chị mất trụ, ngã nhào dựa vào cửa sổ. Và dường như, cái đánh đó đã đánh thức bản chất mất kiểm soát của chị lúc này. Bác cay nghiệt, nước mắt rung rung, khuôn mặt đỏ tấy lên, vừa tức giận vừa đau khổ. - Terumi là con ta, và ta yêu nó. Con cũng yêu nó, nhưng cách yêu của chúng ta quá khác nhau. Con điên, cuồng, ngu, ngố; ta tỉnh táo để phản người của ta chiến thắng phần con. Nói thật, nếu Terumi thực sự bị hại, ta sẽ kiện cáo đến cùng, dù họ có bồi thường một tỷ, mười tỷ hay cả gia tài của họ ta cũng sẽ không bãi nại. Nhưng đằng này, người bị hại lại là họ Mami à! Họ bồi thường không phải vì quý ta, mà là vì họ muốn làm chút gì đó khi ta mất đi một cột trụ yêu thương. Vậy nên, ta xin con...

Đây là lần đầu bác đánh chị... Từ nhỏ đến lớn, chị luôn là một người con ngoan, là niềm tự hào của bác, nếu có sai, bác chỉ quở, chứ sẽ không đánh chị... Lần này, chị đã thực sự làm bác buồn lòng...

Chị khẽ xoay người, mở tấm rèm che cửa ra. Ánh nắng chan hòa rọi xuống căn phòng tầng hai của ngôi nhà riêng bác sĩ. Chị không nhìn mẹ, trầm giọng:

- Mẹ cho bà giúp việc lên dọn phòng hộ con nhé. Một mình con không đủ sức dọn dẹp bãi chiến trường này trước đêm nay...

- Mami... con... - Bác ra chiều ngạc nhiên.

- Con chỉ có thể tỉnh táo như mẹ đã nói thôi. Nhưng việc ngưng hận thù, rất tiếc, con không thể. Con vẫn rất căm hờn những kẻ đã gây ra cái chết cho em gái con... - Chị kiên quyết, ánh mắt kiên định.

- Mami... Hãy tỉnh táo. Ta chỉ còn một mình con thôi. Con là chỗ dựa lớn nhất của ta... Con hiểu ta đang nói gì chứ? - Mắt bác chứa đầy ẩn ý.

Thoáng vài giây, chị sững lại. Bác đã đề ý đến điều đó, và có cảm giác không ổn...

- Mẹ đừng lo! Con là ai chứ? Kahara Mami, đứa con gái đầy tự hào của mẹ mà. - Chị khẽ xoay lại, cười tươi.

oOo

- Yucchi! Anh đến thăm em đây! Shukasa bật mở cửa phòng, không thềm gõ cửa, mặt mày tươi rói như hoa nở, tay xách mớ túi đồ linh kinh.

Hết chương 43.

Chú thích:

*Moshi moshi: Alo (A-lô)

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

- Shukasa! - Yui giật mình, ngồi trên giường, người dựa vào gối, quay lại nhìn anh, mặt ngơ ngác. - Sao anh vào được đây? Hệ thống an ninh nhà em rất chắc chắn, không có lịch hẹn hay người trong nhà ra đón thì đâu vào được?

- Yucchi à, em đừng đùa chứ? Em coi anh là ai vậy? - Shukasa xua tay, cười khì. - Giờ tám danh thiếp của ba anh ra, đến tổng thống cũng phải mời anh vào đấy chứ!

- Anh cũng oai ghê nhỉ? Dám đem cả ba và tập đoàn ra làm công cụ, đúng là đồ công tử bột! - Yui cười nhạt.

- Hi hi, em đùa vui thật đấy, Yucchi... - Shukasa gãi đầu xấu hổ.

- Này! Em để ý rồi đấy nhé! - Yui lườm khó chịu, tay trở thẳng vào người anh, phản nài. - Nãy giờ anh cứ nói Yucchi này Yucchi nọ là có ý gì hả?

- Hi hi! - Anh lại gãi đầu, vẫn nụ cười như cũ. - Tại anh thấy nên gọi em bằng một biệt danh gì đó cho nó thân thiện.

Thoảng vài giây, Yui đỏ mặt. Con người của anh thật đa cảm và thất thường. Lần đầu gặp mặt, ấn tượng về anh lúc đó là một chàng trai có ngoại hình khá bảnh, nhưng lạnh lùng và khinh khỉnh người khác. Những lần gặp mặt tiếp theo, cô thấy anh không lạnh lùng như mình tưởng tượng, mà thay vào đó là một gã nam sinh luôn trêu đùa, chọc tức khiến cô phải nổi giận. Và dạo gần đây, cô thấy anh là một thằng đàn ông rất "đàn ông", có thể vì cô mà làm bất cứ chuyện gì. Nhiều lúc, với cô, anh còn rất sến súa nữa. Thế mà, từ bao giờ cô cũng không hay, bóng dáng người con trai kia đã hằn sâu vào trái tim cô rồi, muốn dứt cũng không được nữa. Cô đã yêu anh ta, người đã từng làm cô đau rất nhiều. Nhưng dù sao, cô cũng sẽ không bao giờ hối hận vì đã yêu anh...

Yui nhìn anh chằm chằm, không dứt...

- Đừng nhìn anh chằm chằm vậy, ngốc ạ. Dù anh có đẹp trai đến mấy, em cũng đừng nhìn anh đắm đuối thế chứ, ngượng lắm! - Shukasa xua tay ra chiều kiêu căng, nhưng lại mang tính đùa cợt, như để muốn ghẹo cô. Nói rồi không chờ cô nói gì anh đặt một mớ đồ linh kinh lên bàn bên cạnh giường, ân cần. - Nhìn này! Anh đã mất nguyên ngày để đi mua đồ cho em đó. Mấy vị thuốc bắc này sắc lên uống rất tốt cho sức khỏe. Anh còn mua cả nhân sâm, linh chi, cam thảo, và mấy loại thảo dược quý nữa. Ngoài ra, anh còn kê đầu bếp nấu cháo trứng cho em! Ôm mà ăn cháo trứng giải nhiệt là số một đấy. Ừm... và đây là vài quyển tạp chí sức khỏe...

Shukasa tận tình giới thiệu mớ đồ đặc linh kinh mình vừa mang đến. Còn Yui, cô không mấy may quan tâm đến những gì mà anh nói về. Ánh mắt cô chằm chằm vào từng lời nói, cử chỉ. Mỗi hành động của anh như thôi miên lý trí cô. Đúng là... cô không thể dứt được...

- Anh đúng là ngốc thật! - Yui nhìn anh hiền từ, có chút nét buồn. Miệng quờ nhẹ nhàng. Câu cô vừa buông ra khiến anh ngưng lại, sững người nhìn cô. - Anh cũng là nạn nhân bị hại, vậy mà còn quan tâm chăm sóc em nữa.

- Em mới là đồ ngốc đấy! - Shukasa khẽ thờ dài, một tay chống nạnh, nhìn cô ra chiều cưng yêu. - Anh là con trai, em là con gái. Anh tỉnh dậy trước em, mà em lại còn bị ôm nữa. Anh phải có trách nhiệm với em.

Nói rồi, Shukasa quỳ xuống để ngang tầm với Yui.

- Sao anh lại như vậy kia chứ? Không phải anh đã từng cô lập em hay sao? Và em cũng đã dùng những lời lẽ cay độc để nói với anh. Sao anh cứ bên cạnh săn sóc em thế này chứ? - Yui chau mày, nhìn lại anh, hỏi.

- Lý do, em không hiểu hay sao? - Anh khẽ vuốt tóc cô, dịu dàng. - Yucchi, em là cô gái anh phải bảo vệ!

Tim Yui đập rộn ràng, những hồi đáp nối tiếp nhau khiến cô cảm thấy khó thở. Anh thật nhẹ nhàng, một người con trai đứng trước mặt cô và tuyên bố cô là người con gái anh ta phải bảo vệ. Cô cảm thấy xúc động vì câu nói đó.

Shukasa dang tay ôm lấy đầu Yui, đẩy cô vào lòng, xoa nhẹ nhẹ:

- Vậy nên, xin em nhé! Hãy sống như một cô gái thật sự. Thời gian qua, em đã phải nỗ lực, mạnh mẽ và cố gắng để đứng vững trên đôi chân mình, phải chống chọi với bao gian truân sóng gió cuộc đời. Nhưng giờ đây, cô bé ấy không phải lo lắng nữa vì đã tìm lại được ba mẹ mình. Và trên hết, cô đã có một thằng con trai hứa rằng sẽ yêu và bảo vệ cô ấy suốt đời này.

Yui ngã vào người anh, giọng ấm áp:

- Mỗi giây phút bên anh khiến em thật hạnh phúc. Shukasa... em yêu anh...

- Sao em lại nói như thế? - Dẫu cho trống tim anh đang đập rộn ràng, anh vẫn ân cần hỏi lại.

- Tuy em đã hiểu được điều này trong thâm tâm em từ rất lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên em đường đường chính chính nói yêu anh. Em không cần biết trong quá khứ điều gì đã diễn ra, nhưng chỉ cần lúc này đây, nếu em yêu anh, em sẽ không tự lừa dối lòng mình.

Shukasa khẽ mỉm cười. Anh lại nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Nhưng chợt, anh nhận ra một điều. Mái tóc của Yui không tròn vẹn.

- Hôm bắt cóc em, chúng đã xén đi một bên tóc của em. Từ sau hôm đó, em không có dịp để đi sửa lại tóc. Thế mỗi lần gặp ai, em đều phải vắn tóc lên... - Thấy anh, tò mò, để ý chuyện tóc mình, cô bẽn lẽn cười nhẹ giải thích.

Nghe vậy, Shukasa bèn đứng phắt lên, đi lại bàn học của cô, ngó quanh trong ống cấm bút một chiếc kéo và một con dao rọc giấy; rồi tiến lại cọc quần áo, lấy một chiếc áo ra, đi lại bên cạnh cô.

Bế cô lên ghế ngồi, anh nhẹ nhàng phủ chiếc áo lên người cô:

- Em có vui lòng trao mái tóc cho anh không vậy?

Hơi ngơ ngác, và có chút không tự tin, nhưng cô cũng ngập ngừng gật đầu.

Anh bèn dùng kéo cắt đứt một bên tóc cho cân bằng. Mái tóc thì nhau rơi xuống đất. Yui bắt giác cần răng.

- Em có vẻ rất quý trọng mái tóc. - Shukasa ngừng tay, nhìn Yui khi nhận thấy sự lạ lùng trong cô.

- Em không sao... Anh cứ tiếp tục đi... - Yui gượng cười, và khi nhận thấy anh đã tiếp tục cắt tia tóc cô trong ngập ngừng, cô cười nhạt, kể. - Lúc em còn nhỏ, em rất hay xem phim, và em rất yêu mến nhân vật đó. Đó là một cô gái chiến binh, coi trọng mái tóc đẹp tuyệt vời và dài, bông bênh, óng ả của chính cô, bởi mái tóc đó là hiện thân của sức mạnh. Em ngây ngô tin thế, và quyết định nuôi dài mái tóc vì khi ấy, em rất cần sức mạnh để mạnh mẽ kiên cường.

Anh vẫn mãi làm việc, khéo léo cắt xén từng lọn tóc thừa, tai vẫn không ngừng nghe chuyện. Cô lại khẽ cười:

- Nhưng giờ, em không cần phải nuôi tóc dài nữa rồi!

- Hả? Tại sao? - Anh ngơ ngác.

- Tại vì em đã trở thành cô gái mà ai đó phải bảo vệ. Em không cần phải mạnh mẽ nữa! - Yui cười tươi tắn, mắt híp cả lại - một nụ cười rất duyên mà bất cứ người con gái nào cũng muốn sở hữu.

Shukasa mỉm cười với cô, tay nhẹ nhàng vuốt từng lọn tóc đen óng:

- Mái tóc của em thật đẹp. Anh nguyện sẽ chăm sóc nó đến hết đời! - Anh nhe răng, ngụ ý châm chọc.

- Anh thật là! - Yui vùng nắm đấm lên toan đánh anh, nhưng anh đã kịp co rúm người lại.

- Kìa! Anh cắt tia xong rồi! - Nói rồi nhẹ nhàng đẩy ghế đến bên bàn trang điểm.

Yui giật mình, sững sờ nhìn cô gái hiện lên trong gương.

Yui đẹp mơ màng. Mái tóc qua chiếc kéo của Shukasa đã trở thành một tác phẩm nghệ thuật. Nó bị cắt ngắn ngang vai, dày, bông bênh, óng ả. Phần đuôi tóc tia so le, từng múi đều tăm tắp.

- Anh đúng là có khiếu! Học đầu thế? - Yui trầm trồ, mắt vẫn không rời khỏi gương.

- Từ mẹ anh. Bà là một diễn viên, nên luôn chăm chút đến ngoại hình.

- Thế à? - Bây giờ cô mới ngoảnh lại nhìn anh, ánh mắt tán dương.

Bất chợt, lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên. Dăm giây sau, cánh cửa bật mở:

- Yui! Bọn này đến làm phiền đây! - Cả hội Mika, Haru cùng Akito và Kuro đồng thanh bước vào.

- Ố! - Yui ngơ ngác nhìn.

Tụi Haru ngó ngang quanh phòng, nhìn mớ tóc nằm rải rác dưới nền nhà và bộ tóc hết sức kiêu sa của cô mà thầm hiểu chuyện. Mika cũng kịp nhìn mớ đồ đạc trên bàn mà cười khúc khích, nhìn chăm chăm Yui, Shukasa mà châm biếm:

- Ái chà! Tiến triển nhanh ghê! - Cô đưa tay lên che miệng.

- Ý gì thế hả? - Yui đỏ mặt, vặc lại.

- Nothing! Nào mọi người, vào đi! - Lè lưỡi chọc thêm chút nữa, rồi cô xua tay gọi lũ kia đang gật gù bước vào phòng.

Yui đứng dậy, gọi bọn nó lại sofa ngồi. Mika pha trà, còn Haru mở túi quà vật bung lại mời.

- Quào! Lần đầu được đến dinh thự Satake, một cảm giác mê li khó tả. - Kuro ngó ngang quanh phòng, trầm trồ.

- Yên đi! Nhà cậu giàu quá rồi! Còn tớ thì sao? - Akito nôi quạu, huych vai Kuro một cái.

- Vâng vâng! Nhà cậu chỉ bằng cái kho chứa đồ nhà tớ thôi! - Kuro khoanh tay, cười cười.

- Đồ nhà giàu hợm hĩnh! - Akito tông một phát từ dưới lên vào cằm Kuro, nhưng anh đã nhanh chóng né được.

- Ủa? Từ khi nào mà cậu né đòn giỏi thế, hả cậu công tử trong lồng kính kia? - Akito nghi hoặc, ánh mắt ra chiều ngạc nhiên.

- Từ khi quen Haruka - võ sư Judo, và tớ phải học cách né đòn, không là bầm dập cả ngày.

- Kuro! - Haru cau mày, đồng thời tay tung ra một cú đấm.

- Đấy! - Kuro vừa né, vừa chỉ.

Yui bật cười. Ôi những người bạn thân thương, họ thật biết cách làm cô cười.

- Vậy là ở đây đã có ba đôi rồi nhỉ? - Akito cười.

- Ba đôi... là sao? - Shukasa ngo ngo, nãy đứng im lặng nhai bím bím ròn rột, bây giờ mới thốt được một câu.

- Thì tớ với Mika, cậu với Yui và Kuro với Haruka á! - Akito trò tay giải thích.

- Á à, mấy người đi đến đâu rồi? - Kuro lờm, có chút hờn dỗi.

- Đến đâu là sao? Cậu cũng có cặp mà! - Akito quắc mắt lại.

- Bảo sai thì đúng là sai, bảo không sai thì... - Kuro đỏ mặt, gãi đầu ngượng ngịu.

- Hoàn toàn sai! - Haru chen chân vào, cau mày. - Em và Kuro chưa có gì, đừng có nhầm nghe chưa?

- Không phải bỏ mà tối nào Kuro cũng đến dạy cậu học là sao hả? - Câu nói đầu tiên của Mika từ buổi trà chiều đến giờ.

- Đấy là Gia sư - Học sinh chứ có phải bỏ bịch gì đâu! - Thấy Mika có ý xỏ xiên mình, Haru phát quạu.

- Nói người khác thì hay lắm, Mika à, không phải cậu cũng có gì đó với Akito đúng không? - Người nãy giờ im lặng nhất - Yui lên tiếng. - Hai cậu đã hôn nhau còn gì?

- Hô... hôn...? - Haru lấp bắp, kinh ngạc nhìn Akito và Mika ngượng chín mặt. - Thật không ngờ... tớ và Kuro hẹn hò với nhau cũng chưa đi xa đến mức ấy.

- Sao cậu biết? - Mika lên tiếng.

- Thì cậu đã chẳng bảo "Anh ta X tớ" còn gì?

- Cậu hiểu X? - Mika ngạc nhiên.

- Cậu coi tớ là con cóc? - Yui phát quạu, trừng mắt nhìn. Lát, cô mỉm cười nhìn Shukasa. - Ban đầu đúng là tớ không hiểu thật, nhưng anh ấy đã giúp tớ hiểu ra đấy.

Yui thần nhiên kể, mà không biết Shukasa đang ngượng chín mặt, đỏ bừng, còn tụi kia thì cười ranh mãnh.

- Thế anh giải thích bằng lời hay bằng hành động? - Haru tò mò hỏi, miệng cười ngoác.

- Lúc đầu là lý thuyết, sau là thực hành. Anh bảo tớ nhắm mắt... - Yui vẫn điềm nhiên như không có gì.

Tụi kia há hốc miệng. Hội con trai quắc mắt nhìn Shukasa mặt như trái cà chua, còn Haru vẫn tọc mạch:

- Rồi sao nữa?

Bất chợt, Yui nổi quạu. Cô trừng mắt nhìn Haru:

- Còn có gan hỏi sao nữa à? Lúc đấy đáng ra cậu phải nằm yên trên giường bệnh, thế lại còn thức dậy, ngăn anh ấy thực hành. Bảo hại tớ không hiểu đến nơi đến chốn.

Toàn thân họ hóa đá. Cô nàng bạo lực này lại muốn tìm hiểu mấy thứ cấm trẻ dưới mười tám tuổi ấy ư? Nhưng khi họ kịp trở lại bình thường, những con mắt hình viên đạn đồng loạt chĩa vào Haru. Cô ấp úng:

- Tớ xin lỗi..

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Học Sinh Mới

"Cốc cốc cốc!"- Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt cuộc vui của đám bạn. Yui nghiêm giọng:

- Vâng?

Cánh cửa bật mở. Ngoài kia, một bà già khoảng sáu mươi xuân đang mặc một bộ váy dài màu tối, mắt đeo một cặp kính, tay chống người trên chiếc gậy.

- Tiểu thư Yui, chủ tịch có yêu cầu mời cô đến thư phòng gặp ông. - Bà quản gia Betsuhiko trình trọng thông báo.

- Ba tôi? - Cô lắp lại, rồi ái ngại quay lại nhìn các bạn.

Nhận thấy nét mặt tự nhiên trên gương mặt cô, không muốn làm cô khó xử, tụi bạn bèn đưa nhau xua tay:

- Thôi! Cuộc vui nào rồi cũng phải tàn! Cũng muộn rồi, tớ và Kuro phải về để chuẩn bị cho buổi học tối nay! - Haru cười khi, tay vươn ra tóm lấy tay Kuro, lôi anh đứng dậy khiến anh không kịp phản ứng gì.

- Anh cũng phải về phụ mẹ bán hàng. - Akito cũng từ từ đứng dậy.

- Tớ có ca làm thêm bên võ đường. - Mika cầm lấy túi xách.

Chỉ còn mỗi Shukasa là vẫn chưa muốn về. Anh cứ ngồi ì ra đó, tay khoanh lại, mắt chăm chú nhìn.

- Mọi người về hết rồi, anh còn ở lại làm gì nữa! - Haru tinh ý, chạy lại khoác tay Shukasa, kéo anh dậy.

- Ủm! - Yui và Kuro nhắm mắt, gật gù đồng thanh.

- Mà này Shukasa/Haru! - Đồng thanh tập hai.

- Gần quá đây! - Cả hai nhất loạt bẹo má. Yui cau có véo má trái Haru, còn phần Kuro là Shukasa theo hướng ngược lại.

Hai người kia cười ngượng, chẳng ai bảo ai mà đồng thời buông tay người kia ra, tay khua lung tung xin tha.

Và khi bàn tay của Kuro đã rời khỏi má phải Shukasa, anh lao tới, ôm chầm lấy Yui, cười khi khi:

- Này Yucchi! Phản ứng bây giờ của em anh có thể hiểu là ghen không?

- Khùng! - Yui buông ra một từ hết sức phũ phàng, rồi giật nảy mình vùng đôi tay của anh ra khỏi người mình, tiến tới đến bên bà quản gia, ra lệnh. - Bà tiễn bạn cháu ra về nhé!

- Thôi thôi Yui! Em đừng bày vẽ! - Akito xua tay. - Bọn anh tự về được rồi! Tiễn làm gì!

- Sẽ lạc đây, nhất là với những người như anh! - Yui cười khinh khỉnh, ngụ ý châm chọc khiến Akito tức xì khói.

"Dám tấn công bạn ta, cho chết!"- Cô thầm cười ranh mãnh rồi bỏ ra khỏi phòng, mặc tụi bạn đang chuẩn bị ra về dưới sự hướng dẫn của Betsuhiko.

oOo

- Thưa ba, là con, Yui ạ! - Cô gõ cửa, nhẹ nhàng thưa.

- Con vào đi! - Giọng ông đáp lại đầy nghiêm khắc.

Cô khẽ đẩy cửa vào. Vẫn là khung cảnh hết mười năm về trước. Ông ngồi trên bàn làm việc, tay cầm cây bút thỉnh thoảng đánh vài chỗ vào trong tập tài liệu, tay kia đưa ly cà phê hãy còn bốc khói trắng lên nhấp môi. Thấy Yui bước vào trong sự e dè, hẳn là chưa quen với cuộc sống mới, ông chưa thể nghiêm khắc dạy con như với chị cô, cũng phải mở lòng trước:

- Con ngồi đi! - Ông rời mắt khỏi bàn làm việc, đứng dậy, nhìn cô, trở tay về phía bộ sofa hơi chệch sang bên trái bàn làm việc. Khi cô bước đến, ông cũng kéo ghế bành, đi xuống ngồi bên cô.

- Thưa, có chuyện gì sao ba? - Cô hơi ái ngại.

- Hãy tự nhiên hơn, Yui. Ta biết con chưa quen với cuộc sống mới, nhưng con cũng đừng giữ khoảng cách giữa chúng ta. - Ông nghiêm nghị, nhưng ánh mắt thoáng có nét cười.

- Dạ. - Bị ba nhìn thấy nỗi khổ tâm trong lòng mình, cô đành cúi gằm mặt.

Im lặng chăm chú quan sát con gái mình một lát, ông nhận thấy mái tóc của cô đã có ai chỉnh sửa. Miệng bắt gặp nhoen cười. Trông cô giống hệt mẹ cô hồi trẻ, người con gái mà ông nguyện yêu suốt đời.

Tuy cúi gầm mặt, nhưng Yui vẫn nhận thấy nụ cười của ông, bên bờ căng thẳng hơn, cười lại thật tươi:

- Ba gọi con chắc có gì muốn sai bảo?

Thấy con gái mình đã tự nhiên hơn, ông cũng khẽ khịt mũi, hai tay đan vào nhau, để trên đầu gối:

- Con có biết cuối năm nay có sự kiện gì không?

Một vấn đề đột ngột cô cũng không rõ, bên ái ngại lắc đầu.

- Ngày 31 tháng 12, chúng ta sẽ tổ chức yến tiệc để kỷ niệm 60 năm ngày thành lập tập đoàn. – Ông bên giải thích. Thấy cô im lặng, ánh mắt nhìn ông như đã hiểu chuyện, ông bên nói tiếp. – Lúc đó, mẹ con sẽ là người tổ chức tất cả mọi thứ, ta muốn con phải giúp đỡ mẹ con hoàn thành tốt nhiệm vụ.

- Con hiểu. Nhân đây, con cũng muốn học lại những nề nếp của một tiểu thư. – Yui kính cẩn thưa lại.

- Ta rất vui vì con nói đúng ý ta. Buổi yến tiệc đó có sự tham dự của rất nhiều các ông lớn trong giới chính trị và thương trường, con phải thể hiện tốt cung cách của một tiểu thư. Vào bữa tiệc đó, ta sẽ giới thiệu con với mọi người. – Ông gật đầu khen ngợi. – Hôm đó, chị con từ Paris cũng sẽ trở về.

- Chị Mai sao ạ? – Yui tỏ ra ngạc nhiên.

- Dĩ nhiên rồi. – Ông khẽ nhún mày. – Đó là bữa tiệc rất quan trọng để ta tìm kiếm thêm những hợp đồng làm ăn với các công ty, xí nghiệp khác, nên rất cần ngoại giao. Chị gái con Mai, là một ca sĩ nổi tiếng, lại xinh đẹp, có duyên, biết ăn nói, hẳn là được lòng họ.

Yui im lặng cúi đầu. Đã mười năm trôi qua, cô không hay xem ti vi nên không biết sự xuất hiện của chị mình trên giới truyền thông. Khi trở về gặp chị cô đứng chưa đầy năm phút ở sảnh chính, cô lại nói những điều không hay. Và từ sau đó, cô không gặp chị nữa, người chị mà cô hết mực thương yêu.

Ông Ikishige thấy con gái mình không đáp gì, những tưởng cô bị mặc cảm bởi lời ông nói ra, bên vội chữa:

- Nhưng điều đó không có nghĩa là ta chê con, Yui. Chẳng là Mai nó quen với công việc xã giao hơn thôi.

Thấy ba mình có chút hiểu lầm, Yui vội xua tay:

- Ấy không, ba đừng hiểu nhầm. Con mới về dĩ nhiên sẽ không quen, nhưng cái gì cũng phải học. Con không tin con không thể bắt kịp chị Mai.

Ông gật đầu hài lòng. Quả là một đứa con rất biết chừng mực. Ngẫm lại, ông thấy mình thật hạnh phúc. Có hai đứa con đều xinh đẹp, giỏi giang, khéo léo, lại biết ăn nói. Tuy không có con trai để thừa kế, nhưng ông cũng đã đủ hạnh diện với chúng rồi.

Yui – một quyết định không sai...

- Yui con này, ta muốn con đảm nhiệm một trọng trách... – Ông bắt đầu nghiêm giọng.

- Vâng, thưa ba? – Cô hơi ngơ ngác khi ba cô nghiêm túc một cách đột ngột.

oOo

- Aizz! – Shukasa khẽ thở dài, anh nằm phịch trên bàn. – Lại học, suốt ngày học. Cái trường này chẳng có gì đáng để mình đến cả. Giá mà được học bên trường 2 thì vui...

Anh mặt mơ màng, ngẫm tưởng đến lúc được học cùng một sân trường với Yui...

- Này! – Akito bên huých vai. – Biết là chàng muốn học với nàng lắm rồi đấy, nhưng đừng để nàng chiếm hết tâm hồn. Hôm nay có học sinh mới chuyển đến lớp ta, hay đâu là con gái, xinh lắm đấy.

- Ngốc. Ngoài Yucchi ra, bọn con gái khác đều là heo! – Shukasa buông một tràng khiến tụi Akito hóa đá. Kuro phì cười, chen thêm một câu.

- Tớ cá là cậu sẽ nghiện cô bạn học sinh mới này luôn! Tớ thấy mặt nàng rồi! – Anh cười ranh mãnh.

- Sao? Xinh lắm hả? – Akito mắt sáng như sao, hí hửng.

- Đâu, như heo thôi... – Kuro khẽ lườm Shukasa đang nhăn mặt dõi theo chuyện.

- Hừ! Dù cô ta xinh đẹp ra sao tớ không quan tâm. – Shukasa làm bộ lạnh lùng.

- Vậy cá nhé! – Kuro cười ranh mãnh. – Nếu cậu không quan tâm đến cô ta, tớ sẽ hét lên giữa lớp là “Tôi là dân đồng tính”. Còn ngược lại thì cậu cũng phải hét như tớ. Ok?

Thực sự là anh sẽ không quan tâm dù cô ta có tầm cỡ hoa hậu thế giới mà. Ngó bộ dạng Kuro hét vậy trông mắc cười quá, thì chấp nhận chứ sao.

Thấy anh đã đồng ý, Kuro cười hài lòng. Nhưng chợt để ý gì, bèn quay phắt lại, lườm Akito.

- Này Akito, không thể bỏ được thói trăng hoa à? Cậu có bạn gái rồi mà thấy gái xinh là sao cũng gọi mất cậu bằng cụ!

Akito giật mình quay mặt đi, huyết sáo làm lơ.

- Cậu cắt đuôi được cô ta chưa? – Kuro bèn hỏi lại đây về quan tâm.

Mất Akito tròn to. Dầu cho tụi kia không thể nhìn thấy khi anh quay mặt vào tường, nhưng thực sự để cảm nhận được về bối rối lúng túng kia thì không hề khó đối với những người bạn nổi khố.

- Cô ta dai quá mà! – Akito cười nhạt. – Biết trước vậy thì tớ đã không dây vào cô ta. Chia tay rồi mà vẫn cứ bám như nặng. Mika mà bắt gặp thì chết tớ mất.

- Cứ đùa! – Shukasa cười theo, nhưng mang đậm sự khinh bỉ, coi thường, hiển nhiên. – Dầu sao cậu cũng đã từng yêu cô ta rất thật lòng. Nếu không phải vì cậu phát hiện cô ta còn có người đàn ông khác thì chắc giờ vẫn tiếp tục bị cô ta dắt mũi.

- Ừm. Đúng là theo tình tình chạy, chạy tình tình theo. Chia tay cô ta mới lẻo đẻo đeo bám – Akito khịt mũi.

Bất chợt, không gian lớp trở nên yên ắng. Giáo viên chủ nhiệm Hiura Kyoko từ từ bước vào. Cô bước lên bục, cả lớp nhất loạt đứng dậy chào. Chào xong, Shukasa gục xuống bàn, nhắm mắt lịm đi.

- Lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới. – Cô đồng dục tuyên bố.

Cả lớp bắt đầu vang lên tiếng xì xào. Bọn chúng rỉ tai nhau những tưởng tượng về học sinh mới kia. Khi nghe cô phẩy tay ra hiệu, cô học sinh mới từ từ bước vào.

Cả lớp mắt tròn mắt dẹt, ngẩn ngơ nhìn cô nàng.

Akito toàn thân hóa đá, miệng sắp rớt khỏi mặt.

Riêng người đã biết mặt cô nàng như Kuro, anh chỉ hẩy vai Shukasa liên tục. Vốn không định ngắm, nhưng anh chàng này dai quá, Shukasa phải ngăn mặt dậy.

Shukasa nhìn từ dưới chân lên khuôn mặt. Vóc dáng chuẩn thật đấy, diện bộ đồng phục trường 1. Hai tay cầm cặp, chấp trước bụng dẹt dẹt. Khuôn mặt rất xinh, nhưng lại đeo một chiếc kính cận. Mái tóc đen óng, búi gọn trên đỉnh đầu bằng một chiếc nơ, thả mái là hai lọn tóc xoắn bên hốc má.

Ban đầu thì bình thường thật đấy, nhưng khi nhận diện rõ khuôn mặt, phản ứng của Shukasa còn kinh hãi hơn cả Akito.

Cô nàng khẽ cúi chào mọi người, miệng nở một nụ cười duyên, giọng ấm áp giới thiệu:

- Tớ là Satake Yui, học sinh mới. Xin được giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đến Nhà Haru

- Nói anh nghe, sao em lại chuyển đến đây học? - Shukasa đặt tay vào tai để chống đầu, ngoẹo một bên, chăm chú nhìn cô, hơi có tính lườm, hỏi.

- Phải... Tại em mà anh bị thằng bạn nổi khố đẩy lên đây ngồi... - Akito thu mình một góc, mắt long lanh. Anh vốn được xếp ngồi cạnh Shukasa, mà chỉ một câu "Thưa cô, em muốn ngồi cạnh Haragato Shukasa!" của Yui mà bị đẩy lên bàn trên ngồi với Kuro, tất sẽ không khỏi tủi thân. Kuro ra về mình hiểu chuyện mà gật gù, tay vỗ vỗ vai an ủi anh.

- Lý do hả? Thì em muốn học cùng trường với anh thôi! - Yui cười cợt, giải thích.

- Nhưng không phải em đang học năm một trường 2 hay sao? Đùng một phát "out" trường đó sang bên này học, còn học nhảy lớp nữa! - Shukasa mặt mày hốt hoảng, tay khua tứ tung. - Em có biết việc học nhảy lớp ở trường Stars là điều chưa từng xảy ra trong lịch sử không vậy?

- Năng lực học tập của em tốt hơn mọi người, ba em lại là bạn tốt của Chủ tịch hội đồng quản trị, nói vài câu là có ngay trường hợp ngoại lệ. - Yui gãi đầu. Nhưng thấy trạng thái bất bình thường của Shukasa, bèn ngã vào tay anh, vuốt ve. - Thôi nào, Shukasa. Anh giận em hay sao?

- Ủ, anh giận đấy. Giận vì em làm mọi việc mà không hỏi ý kiến anh. - Shukasa quay mặt, hờn dỗi nói.

- Đồ trẻ con! - Yui phình má.

- Anh đã nói em là cô gái cần được bảo vệ còn gì! Em có biết hiện tượng con gái đánh ghen là cực kì phổ biến ở trường 1 này không hả? - Anh tóm lấy tay cô, hét lớn. Thoảng vài giây, Yui đỏ mặt, tim lệch nhịp, nhưng lại nhanh chóng chuyển thái độ khi Shukasa ưỡn ngực, vuốt tóc. - Bọn con gái sẽ ghen tuông cỡ nào khi chúng thấy em ở bên cạnh một mỹ nam tuấn tú như anh đấy?

Không quên nâng giá bản thân mình, đúng là Hanagato Shukasa. Cô khẽ quay mặt đi, muốn ỏi.

- Gớm! Bọn con gái em phẩy tay cho mấy phát là bay tứ phía ấy mà. - Yui cười khinh,

- Một lần nữa, xin em bỏ mấy trò đánh đấm đi hộ anh cái! - Shukasa chấp tay, khăn khăn. - Em nghĩ mà xem, bị người ta đánh đấm, ai mới là người đau nhất?

- Dĩ nhiên là em rồi!

- Đồ ngốc! Thấy em đau, anh mới là người bị tổn thương nhất! - Anh đặt tay vào ngực trái, biểu cảm.

Nghe trộm vậy, tụi Akito và Kuro quay mặt đi, mắc ỏi.

- Ý gì thế hả? - Shukasa lườm bọn họ, quát. Rồi chợt nhận ra thứ trên mặt Yui, bèn quay lại, tò mò. - Mà này Yucchi! Em có bị cận đâu, sao đeo kính?

Yui cười mỉm, giờ tay đẩy gọng kính lên, nghiêm túc:

- Thuận theo ý muốn của ba em và anh, em sẽ từ bỏ đấm đá, mà nghiêm túc học hành.

Shukasa gật đầu đồng tình. Nhưng chưa được một giây, Yui đã sà vào lòng anh, tay khẽ vuốt ve, mắt liếc lên nhìn anh, miệng cười.

- Thay vào đó... - Shukasa chuyển hướng xuống nhìn Yui. - Shukasa... anh nhượng lại cho em... chiếc ghế hội trường hội học sinh được không?

- Cái gì? - Shukasa la toáng lên.

- Còn cái gì nữa? - Yui chống nạnh, lườm. - Em đã để anh tiếp tục làm Boss rồi đấy! Ít nhất anh cũng đừng giữ khư khư mà nhượng lại cho em đi chứ!

- Nhưng mà... - Shukasa làm bộ dạng tiếc nuối, không muốn rời.

- Còn nhưng nhị gì nữa? Nhượng em đi! Nhượng em đi mà anh! - Cô nín tay áo anh, nũng nịu, hết như một đứa con nít.

- Thôi được rồi! Thua em luôn đấy! - Anh thở dài.

- Bravo!! - Yui hét toáng lên, rồi ôm chầm anh vào lòng.

—

- Con nhỏ đó... đúng là mặt dày. Ngang nhiên chèo kéo Shukasa giữa thanh niên bạch nhật! - Một giọng nói ghen tuông rít lên qua cổ họng.

- Nhưng có vẻ Hanagato cũng không có vẻ gì ghét bỏ nó cả. Như thể anh ấy đang thích được nó làm nũng thì phải. - Một giọng nói khác ái ngại nhìn bọn họ.

- Không sao không sao! - Một cô gái đứng dựa người vào bức tường nơi góc khuất, ngón tay phì phèo điều thuốc. - Tôi biết cô ta là ai... Trò trốn tìm mười năm trước vẫn chưa kết thúc đâu!

Cô ta cười man rợ. Mắt lóe lên thứ ánh sáng kinh dị. Làn khói thuốc bay mịt mù trong khoảng tối, tàn thuốc lá rơi xuống sàn. Trông cô ta không còn là con người. Đến hai đứa thân cận nhìn thấy mà còn sợ gai ốc. Nụ cười đó là một điềm báo xấu cho con nòi mà cô ta nhắm vào.

oOo

- Đồ ngốc, Satake Yui! - Haru phát cáu, gầm thét dữ dội. - Tại sao cậu chuyển trường mà không nói cho tớ một câu?

- Xin lỗi, Haru. - Yui ngượng ngùng gãi đầu. - Mà này, cuối tháng sau các cậu đến nhà tớ dự tiệc nhé!

Nghe Yui mời, Haru như đã biết trước, còn Mika thì có phần ngờ ngác.

- Ủa? Tiệc gì thế? Sinh nhật cậu qua lâu rồi mà!

- Dạ yến kỉ niệm 60 năm ngày thành lập tập đoàn tài chính Satake! - Haru vui vẻ giải thích. - Gia đình tớ cũng được mời!

- Nhà cậu kinh doanh gì thế? - Yui cũng khá tò mò. - Tớ chưa xem danh sách khách mời.

- Ông ngoại tớ mở một hội quán trà đạo. Ba tớ là giám đốc nhà hát Takara, lớn nhất Nhật Bản đấy! - Haru tự hào giới thiệu.

- Ra vậy! - Mika cười lạnh, có phần giận dỗi. - Trong bộ ba chỉ có tớ là dân bình dân đúng không?

- O! Thế ba mẹ cậu làm gì? - Đến lượt Haru hỏi.

- Ba cậu ấy là trưởng phòng đầu thầu bên công ty bất động sản thuộc tập đoàn nhà tớ. Mẹ cậu ấy là giáo viên bên trường Stars 1. Hay đầu chú cậu ấy còn mở một võ đường riêng. - Yui trả lời hộ. Và như vừa nhớ ra cái gì đó, bèn gọi cô, tươi tỉnh. - Này Mika, mẹ cậu chủ nhiệm lớp tớ học đấy.

- Ủ. - Cô đáp lại bất cần, đồng thời còn bổ sung thêm thông tin. - Hiện tớ đang làm thêm ở võ đường của chú tớ dưới tư cách một giáo viên Karatedo. Mà chú tớ sắp lấy vợ đại gia, muốn bỏ việc, nên ngỏ ý kêu tớ về "thừa kế" giữ cái võ đường.

- Nhưng này Mika, cậu sẽ đi dự dạ yến nhà Yui chứ? - Bỏ dở câu chuyện, Haru hỏi.

- Đi làm gì? - Mika nhướn mày. - Mấy cái yến tiệc bên đó toàn dành cho giới đại gia. Dân con nhà nghèo như tớ đi làm gì?

- Nhưng nghe Shukasa bảo anh Akito có đi đấy! - Yui trợ tay, nhớ lại câu chuyện ban sáng.

- Hà? Nhà bên đó kinh doanh gì mà anh cũng được mời? - Mika sững sốt.

- Mời với tư cách là bạn của tớ thôi! - Yui cười nhạt. - Nghe có tiệc ảnh sướng lắm, đòi đi liền. Mà anh còn bình dân hơn nữa. Mẹ mở một quầy hàng tạp hóa nho nhỏ tại nhà, ba làm tài xế Taxi, cứ yên tâm đi!

Yui cười nhìn Mika ranh mãnh. Tính chọc tức cô chẳng? Anh ta còn chẳng chơi với Yui bằng 10% thời gian cô ở bên cạnh, nhà anh ta lại chẳng bằng nhà cô, thế mà cũng háo hức đi. Cô không đi, ảnh xem thường thì chết.

- Tớ đi! - Mika bắt đầu đi tuyên bố. - Đến lúc đó nhớ mà ra đón, không thì người không danh thiếp như tớ sẽ bị ông bảo vệ nhà cậu đuổi đi. Đến lúc đó, không bạn bè gì nữa.

- Ôi trời! Khỏi lo! Cậu là cục vàng của ba tớ mà! Ba tớ quý cậu lắm, vì đã giúp ông chăm sóc tớ mà. Nghe đâu ba tớ đang định thăng cấp cho ba cậu nữa kia! - Yui phe phẩy tay. Mika nghe vậy mà cũng bớt giận hơn.

- Thế còn Kuro thì sao? - Yui bắt chợt quay sang hỏi Haru. - Nhà anh ấy làm gì?

- Bộ trưởng bộ giáo dục, ba anh tại đó. - Haru đáp gọn gàng. - Còn mẹ anh là kịch tác gia, tác giả của kịch bản nhiều bộ phim nổi tiếng, một con người khó ưa kinh khủng.

Nhắc đến mẹ Kuro, Haru tỏ ra bức bối, khó chịu kinh khủng. Yui tất sẽ không khỏi tò mò:

- Sao thế? Kể nghe coi!

- Hay đến nhà tớ chơi đi! Rồi ở đó nói chuyện cho lịch sự! - Thấy chuyện thì dài, mà thời gian thì có hạn, Haru bèn ngỏ ý.

Cũng được, chơi với nhau đã lâu mà không biết nhà Haru thế nào, có cơ hội phải đến một lần cho biết mùi vị gia tộc tôn thờ truyền thống Nhật Bản chứ! Đang định đồng ý, thì Haru lại thêm một câu khiến cho hội kia cụt hứng:

- Hay thôi, không đến nữa nhì? - Cô đặt tay lên cằm suy tư.

- Sao thế? - Yui chau mày.

- Tại ông ngoại tớ rất khó tính. Các cậu mà đến, dễ phiền lắm. - Haru giải bày.

- Phiền ông cậu ư? - Mika có chút không vui, nhưng cũng hỏi lại.

- Phiền các cậu ấy! - Haru lên giọng. - Ông tớ rất chú ý đến cách cư xử.

- Ày, khỏi lo. - Yui xua tay. - Ba tớ cũng rất để ý đến cung cách tiểu thư của tớ, mẹ Mika lại là giáo viên, hẳn là để ý đến cách giáo dục. Cứ yên tâm.

Mika gật đầu đồng tình. Tuy nhiên, Haru vẫn chưa yên tâm hoàn toàn. Tính ông cô, cô là người hiểu rõ nhất. Dù hơi ái ngại nhưng vẫn đưa các bạn về nhà.

- Thừa, tiểu thư về rồi. - Thấy sự có mặt của Haru, mấy chị giúp việc cúi chào lễ phép. Cô cũng đáp lại chào.
- Này Mika, đặt dép lên kệ! - Haru nhắc nhở cô nàng đang xếp dép vào một góc. Quên cũng đúng thôi, nhà Mika không mua kệ, mọi thứ đều xếp ngay ngắn vào một góc. Hai đứa luống cuống theo chân cô bạn.
- Haru, hay tụi tở lên phòng trước nhé? - Yui trò tay lên tầng hai, hỏi ý.
- Không được! - Cô vội phản bác. - Đưa bạn về nhà mà không vào chào ông là đi đòi.

Nói rồi cô chỉ vào căn phòng lớn bên cạnh, ra hiệu.

- A, bé Haru về rồi! - Đang định gõ cửa thì một tiếng gọi vang lên bên tai. - Hôm nay đưa bạn về nhà cơ đấy!

Cả hội quay lại, bất giác đỏ mặt cúi đầu.

- Chúng cháu chào cô. Xin lỗi vì đã làm phiền. - Yui và Mika cuống quýt.

Người phụ nữ kia đã ngoài bốn mươi, nhưng vẫn rất trẻ và rất đẹp. Cô mặc một bộ Kimono màu xanh sẫm, họa tiết đơn giản, rất sang trọng. Mái tóc vẫn cao trên đầu, cài lại bằng một chiếc trâm.

- Đây là mẹ tở. - Haru chỉ tay về phía bà, giới thiệu. Rồi cũng làm ngược lại với tụi Yui. - Mẹ, đây là hai người bạn thân nhất của con. Đây là Satake Yui, còn đây là Toudo Mika.

- Ta là Kikuyo, Okawa Kikuyo, mẹ của Haruka. Các cháu cứ tự nhiên. - Kikuyo khẽ nhòen môi cười.

- Haruka đưa bạn về đấy à? - Bỗng, một giọng nói trầm nhưng nghiêm khắc vang lên ngay bên cạnh, khiến Haru hoảng hốt.

Ánh đèn hắt lên bóng cửa Shoji* một người đàn ông khá béo, đang ngồi bên bàn thấp. Haru vội cúi người:

- Thừa ông, cháu mới về!
- Còn không mau đưa bạn vào giới thiệu? - Ông ta đáp lại nghiêm khắc.
- Dạ, cháu xin phép vào! - Cô kính cẩn đáp, rồi quay lại ái ngại nhìn bạn, sau khẽ đẩy cửa...

Chú thích:

*Shoji: Một loại cửa kéo truyền thống của Nhật Bản, khung gỗ, bọc giấy.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đánh Ghen

Người đàn ông kia đã ngoài sáu mươi tuổi, tóc bạc truyền, lông mày và hàm râu cũng chỉ còn điểm vài sợi đen nhỏ. Làn da hơi ngăm đen, nếp nhăn vây quanh má, khóe mắt, sống mũi và trán. Ông mặc Kimono dành cho nam, dùng bút lông, viết lên vài tờ giấy, ngồi trên đệm ngồi bên cạnh chiếc bàn Nhật gỗ sồi. Mây ông cau lại, chăm chú quan sát hai cô bạn mà Haru dẫn về.

Cô chưa kịp nói gì thì Yui và Mika cúi người chào:

- Chúng cháu chào ông ạ!

Mặt Haru tái mét. Cô vội đẩy hai cô bạn quỳ xuống, miệng vội vàng lấp liếm:

- Thừa ông...

Nhưng cô chưa kịp nói gì hơn, Okawa Fuzoku – vị chủ gia tộc Okawa này đã lên lời bình phẩm:

- Đúng như ta nghĩ... Toàn một bọn láo lếu. Khi người lớn đang ngồi mà các cô có thể đứng, đứng thật là... – Nói rồi quay sang nhìn Haru. – Haruka, ta thật thất vọng về cháu. Chơi thì cũng phải chọn bạn mà chơi chứ!

Ông vừa dứt lời thì mẹ Kikuyo vội vã tiến vào:

- Cha! Làm vậy là không phải với khách. Dầu sao đó cũng là bạn của bé Haru... – Bà đỡ tay ông, nhướn mày.

- Cô im đi! – Ông quay mặt lại trừng mắt. – Từ bao giờ mà cô đã định lên mặt dạy đời tôi thế hả? Tôi còn chưa hỏi cô chuyện cô vào trong phòng tôi mà không gõ cửa đấy nhé!

Kikuyo cứng họng. Vội đứng dậy lui về cửa.

- Các cô tên gì? Bố mẹ làm gì? – Ông lại nhìn hai đứa đang ngồi trước mặt theo kiểu chính tọa, hỏi.

- Cháu là Toudo Mika. – Mika nhìn ông mà có vẻ hơi khó chịu. Nhưng cũng giới thiệu với ông gia cảnh nhà mình.

Nghe xong, Fuzoku bắt giác tắc lưỡi, lắc đầu:

- Đúng là hạ đẳng. Chơi không chơi lại chơi với bọn bình dân. Mẹ là giáo viên mà con lại mất nét thế.

Mika lửa dồn lên não. Cô nghiêng răng tính lên mặt cho ông ta một trận nhưng lại bị Haru néo một cái vào lưng.

Yui cũng hết sức bức dọc vì thái độ của ông ta. Bèn giới thiệu nhà mình thật “oách” vào cho ông cảm giọng, ai dè ông cũng chỉ tắc lưỡi một câu:

- Bọn nhà giàu! Vì mãi mê theo đồng tiền mà cứ chạy đua mót miếc, lãng quên truyền thống cha ông. Cũng do thế mà bố mẹ bỏ rơi con cái, chắc toàn bọn đua đòi ăn chơi. – Quay lại nhìn Haru, lắc đầu. – Cháu gái à, con của bộ trưởng bộ giáo dục Otake Kuro là thằng bạn đáng để chơi nhất. Thế mà lại làm cho người ta đến tận nhà đòi hủy hôn ước, thật đáng thất vọng!

Yui không thể nhẫn nhịn được nữa, toan đứng dậy đòi lại công bằng. Nhưng trước khi cô kịp làm điều đó thì Mika đã bật dậy trước, răng nghiến lại, bức dọc tuôn ra cả tràng:

- Này ông! Tôi là tôi nhin đủ lắm rồi đấy nhé! Ông có đúng là người tuân theo truyền thống, là giáo viên dạy trà đạo cho con nhà người ta không thế? Bạn cháu gái ông đến nhà mà ông lôi vào đây sỉ nhục gia đình họ, có đáng không? Hẳn là gia đình ông hết sức xấu hổ về ông, trong các công cuộc xã giao cũng chỉ đề nghị ra quán bán bạc, chứ đưa về nhà thì phải chạy mất dép. Hơn nữa, ông có quyền gì mà đi sỉ nhục nhà người ta? Nhà tôi là giáo viên dạy, là người dạy cháu ông đấy, cũng là người dạy ông đấy. Mà tôi không biết lại có giáo viên dạy ông cách sống thế? Còn nhà Yui, có cái hiện đại, cái mới ngu gì không hưởng? Thế ông có dùng điện thoại không, tivi không, các sản phẩm điện tử không?

Ông ta cảm giọng, mắt vẫn trừng to nhìn Mika. Fuzoku giận run, tay bấu chặt gấu áo Kimono, nghiến răng nghiến lợi. Ông là người lớn nhất nhà, mọi người đều kính trọng, chưa ai dám ăn nói lỗ mãng vậy với ông. Vậy mà giờ đây, một con nhỏ bằng tuổi cháu gái ông đang chỉ tay trước mặt mà dạy đời ông, tất không khỏi tức giận.

Fuzoku nổi điên. Ông bật dậy, lật úp cả chiếc bàn làm việc. Mực, bút, giấy bay tứ tung. Còn ông ta hằm hằm đứng trên nệm, tay chỉ đông chỉ tây gào thét:

- Con nhỏ này! Mày đúng là đồ vô giáo dục! Ba mẹ mày dạy mày vô lễ với người lớn thế sao?

- Ba mẹ tôi dạy tôi hãy chỉ thẳng vào mặt kẻ không biết trời đất, ngang nhiên xúc phạm người ta mà dạy họ. – Mika khoanh tay, nhìn ông cười, không có chút gì là sợ hãi. – Thế còn chủ nhà gia giáo... Tôi không biết hành động phá hoại đồ đạc, xưng hô mày tao lại là hành động của gia tộc này đấy!

- Mày... mày... – Ông ta tức nói không nên lời. Kikuyo thấy tình thế cấp bách, vội vàng chạy lại đẩy hội Haru đi ra, đóng cửa phòng lại, gọi người hầu vào trấn tĩnh và lo chuyện thuốc huyết áp cho Fuzoku.

Nhưng về mặt hiền từ, dịu dàng khác hẳn một trời một vực với cha mình, Mika không khỏi e ngại, bèn cúi đầu:

- Cô Kikuyo, cháu xin lỗi. Tại cháu giận quá mất khôn...

Kikuyo nhìn cô khẽ mỉm cười, đỡ vai cô ngừng dậy, vuốt tóc nhẹ nhàng:

- Mika... Cháu thật đúng là một người cô bé tốt. Ta và cả nhà đều không dám làm phật ý cha, mặc dù nhiều khi cũng khá khó chịu.

Mika nghe vậy, quay lại nhìn hai bạn. Cả hai đều mỉm cười nhìn cô, Yui giờ ngón cái lên ra hiệu khen cô làm tốt lắm. Cô nhìn thấy vậy mà lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

- Bé Haru, giờ con đưa bạn lên phòng chơi. Ta sẽ gọi người mang bánh và trà lên cho nhé. Ta phải vào với cha không ông sẽ nổi điên mất.

Haru gật đầu dạ mẹ, rồi đẩy bạn hướng lên tầng hai.

o0o

- Ô! – Yui trầm trồ. – Thế ra nhà cậu phải mặc Kimono à?

Tụi bạn nhìn Haru đang quần thảo lưng đầy vết kị thú.

- Không chỉ tớ mà cả gia đình, cả người ở đều phải mặc Kimono. Mặc vậy tuy là dễ thương nhưng hết sức vướng víu. Ông tớ ghét ầu phục lắm – Haru quần tóc lên, miệng ngậm chiếc cài Kenzashi*. – Tớ còn suýt bị ông phản đối đi học ở trường Stars bởi vì đồng phục của trường là phong cách Tây âu, không phải đồng phục truyền thống.

Tụi Yui nhìn nhau thở dài.

oOo

- Lẽ nhậm chức xong xuôi. Mọi chuyện thuận lợi nhỉ? – Shukasa nhìn Yui đang đeo băng rôn có ghi chữ “Hội trưởng” ở bắp tay mà cười.

- Cũng tốt. – Yui ôm một mớ tài liệu, gật gù. – Mọi người cũng khá tín nhiệm em. – Mà bài kiểm tra cuối kỳ anh làm được không?

- Khá ổn. – Shukasa lắc đầu không hài lòng. – Anh bị vướng môn Khoa học, cái thí nghiệm đó thật chết người.

Nghe vậy, Yui ôm bụng cười rúc rích.

- Hai ngày nữa là báo điểm. Em có việc ở phòng giáo viên. Đi trước nhé!

Cô vẫy tay bỏ đi. Nhìn Yui đã cách mình chục bước chân, Shukasa phát quạu, hét:

- Cứ cười nhạo anh đi! Em học nhảy lớp, đừng hòng có thể chống chọi trong Top.100 như em đã từng làm

- Để rồi coi! – Yui cười ma mãnh liếc lại anh. Nụ cười đó khiến anh thấy bất an.

—
- Satake Yui! Đứng lại đó! – Một giọng nói cắt ngang dòng suy nghĩ. Quay đầu lại thì thấy sau lưng mình có hai nữ sinh.

- Ừm? Có chuyện gì sao? – Yui trò tay lên cằm, tò mò hỏi lại.

- Lên sân thượng ngay! – Một con nhỏ trong số đó trò tay lên phía trên, làm cô đặt vội tài liệu trong tủ đồ, khóa lại rồi lèo đèo chạy theo.

Sân thượng vắng tanh. Gió thổi ào ào, khiến tai cô ù cả lại. Phái nhìn kĩ thì trong góc sân thượng có ba nữ sinh khác. Yui ngập ngừng đi lại.

Sao quen vậy nhỉ?

Một đứa có mái tóc nâu đen, tóc cắt bằng, buộc nơ ra sau, môi khá dày. Đứa kia tóc đen, cắt ngắn, mặt tàn nhang. Còn một đứa trông có vẻ là đầu sỏ thì có mái tóc mà nâu vàng, mỏng, dài, mái xiết, mắt hơi xếch, môi dày quyến rũ được đánh son. Nó nhìn bất mắt nhất.

- Mấy cậu gọi tôi à? – Yui vừa cười vừa hỏi. – Hình như chúng ta đã gặp nhau ở đâu thì phải.

Nó – nhỏ cầm đầu – nghe vậy bất giác bật cười. Giọng nói của nó thanh sắc, âm giọng lại cao, nghe thật chói tai.

- Cậu không nhớ tôi à? Không nhớ tôi trong khi tôi vẫn nhớ cậu? – Nó cười khinh bỉ, rồi giơ tay tát thẳng vào mặt Yui. Trời buốt cóng, lại thêm cái tát, thật rất mặt. – Đồ khốn!

- Gọi tôi lên đây... để đánh ghen? – Yui bất ngờ trầm giọng, lờm.

- Còn không hiểu sao? – Nhỏ tóc nâu đen lên giọng. – Đúng là đồ khó ưa. Dám đéo theo Shukasa! Phải dạy cho cậu một bài học.

Nói rồi nhỏ vùng chân, đá vào đầu gối cô. Cô mất đà lùi về mấy bước, rồi đứng vững. Nhỏ kia hết sức ngạc nhiên, hứng trọn một cú đá của nhỏ mà vẫn chẳng hề hấn gì.

- Đáng tiếc. Tôi không có hứng với việc này. Tôi không đáng phải ở đây đánh ghen với lũ con gái vì một thằng con trai nghiêm nhiên thuộc về tôi. – Yui trầm mặt, hết sức đáng sợ. Cái vẻ mặt đó thoáng khiến tụi kia sồn gai ốc. – Thứ nhất, tôi không đánh con gái, vì chỉ có bọn đầu đường xó chợ mới làm như vậy. Thứ hai, tôi đã hứa với ba và Shukasa là sẽ từ bỏ việc đánh đấm. Đáng lẽ tôi sẽ bỏ qua cho mấy người vì đã làm phí thời gian vàng bạc của tôi, nhưng mấy người đã đánh tôi hai cái.

Nói rồi, Yui rút chiếc điện thoại trong túi ra, bấm bấm.

- Cậu định làm gì? – Nhỏ tóc đen hoảng hốt.

- Tôi không nên trực tiếp ra mặt. Chắc phải gọi cho Mika đến xử lý mớ hỗn độn này.

Nghe đến cái tên Mika, nó ngạc nhiên ra mặt, hấp tấp hỏi:

- Mika? Toudo Mika?

- Sao cậu biết? – Yui tỏ ra khó hiểu, nhúu mày quay lại.

- Đúng à? Cậu vẫn chơi với cậu ta? Cũng đúng. Nó đã cứu cậu khỏi sự bắt nạt của tụi tôi mà! – Nó lên giọng, ra lệnh. – Gọi cậu ta đến đây!

Yui mở to mắt kinh ngạc. Sao tụi nó biết câu chuyện về cô mười năm trước. Có lẽ nào...

Tiếng loa điện thoại bên kia vang lên giọng nói của Mika:

“Tớ đây! Chuyện gì thế, Yui? Moshi moshi**? Moshi moshi?”

Thấy cô đứng nhìn như trời trồng, nó quát to hơn:

- Làm gì thế? Gọi nhanh lên! Bảo là Eto Yuri tìm cậu! – Giọng cô thẳng dội cả tiếng gió.

- Eto Yuri? – Yui sững sờ lắp lại. Rồi như vừa nhớ ra, miệng lẩm bẩm – Các người... Eto Yuri? Yukijuri Asai? Makiko Ida?

Cô quay lại từng người, chỉ vào họ, lẩm bẩm những cái tên vừa khơi dậy trong lòng cô.

- Còn không gọi? – Yuri nổi giận. Nó vung tay toan đánh Yui thêm cái nữa.

- Chuyện gì thế? – Đột ngột, cánh cửa mở tung ra, vang lên giọng nói của một nam sinh.

Cả bọn bất giác quay lại nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Hoa Mùa Xuân

- Haru à, báo giáo viên tớ mệt nên về trước nhé! – Mika bật dậy, vội vã nói với Haru đang ngồi cạnh.

- Sao thế? – Cô ngoảnh lại, ngạc nhiên xen phần lo lắng hỏi lại.

- Tớ sang trường 1 chút. Hình như Yui xảy ra chuyện. – Mika hấp tấp đáp lại, rồi vác cặp lên vai. – Cậu ấy gọi điện cho tớ nhưng lại không trả lời, chắc có sự cố.

- Ừ... – Haru ngại ngùng đáp lại rồi nhìn Mika chạy ào ra khỏi lớp học.

oOo

- Akito? – Yui ngạc nhiên nhìn, miệng lẩm bẩm.

Anh ta đứng đó như thể rất khó hiểu, mắt chăm chăm hướng về cô. Bất giác, mày anh khẽ nhúu lại, răng nghiến nhẹ nhàng.

- Akito? – Yuri cảm phần nhìn Yui, khinh bỉ lắp lại. Nó chỉ thẳng tay vào mặt cô, quát. – Cậu còn chèo kéo cả Akito nữa sao? Gọi tên thân mật vậy! Mỗi chài Shukasa chưa đủ hay sao mà còn nhắm đến cả Akito nữa?

Akito phần nộ, hậm hực đi lại. Anh đến sát hai người, chiếu tia nhìn lạnh như băng, mạnh tay gạt phắt tay nó, nghiêng từng câu:

- Cô không có tư cách dạy Yui. Cô nghĩ cô hay lắm sao? Trước mặt cura cảm tôi như thể yêu tôi lắm, thế mà sau lưng lại đi đánh ghen vì thằng bạn của tôi. Yui hơn cô một trời một vực! – Akito cau mày, đang tay đẩy Yui ra sau lưng, đứng đối diện với nó.

- Akito, anh nói vậy là sao? – Nhưng Yui lại vuron người tới, nhìn anh chăm chăm khó hiểu. Mặc cho cô như thế, anh vẫn không rời ánh mắt khỏi Yuri.

- Anh thì hay lắm ấy? – Yuri cũng tỏ vẻ bức dọc, lên tiếng. – Em để ý đến Shukasa hay Kuro là quyền của em, gia cảnh họ rất phù hợp với nhà em. Kề lằng nhằng như anh, nhà lại bình dân nhất trong bộ ba mà được một tiểu thư như em theo đuổi, hẳn là sướng quá còn gì? Chịu để mắt đến em là cuộc sống nhà anh được đổi đời đấy.

Nó vươn người lên, nói như đứng lăm. Răng nghiêng lại, bộ dạng ra vẻ kiêu căng. Tất nhiên, những câu nói của nó là những mũi kim sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim anh. Akito đã quá tức giận, bèn vùng tay toan đánh nó. Nhưng dường như, anh ý thức được hành động mình đang làm, bèn hãm lại, dừng tay, và vẫn không quên chỉ trích nó:

- Cô nghĩ cô có cơ hội với bạn tôi hay sao? Công ty nhà cô chỉ là một con kiến với nhà Yui mà thôi! Lại xét về tính cách, trí tuệ, vóc dáng, cô còn chẳng đáng xách dép cho cô ấy. Mà cô nghĩ cô có quyền phê phán nhà tôi hay sao? Vâng, thưa cô! Kẻ hèn mọn này không đáng để cô theo đuổi đâu! Vậy nên xin cô đừng gây thêm phiền phức cho tôi và bạn tôi thêm một chút nào nữa! – Akito nói một tràng, không ngừng lại, như chẳng muốn để cho Yuri mở miệng nói thêm một câu nào nữa. Nhanh gọn, anh kéo tay Yui đi, đóng rầm cửa sân thượng lại.

- Akito... Rồi anh sẽ hối hận vì đã gây ra tổn thương này cho tôi... – Chờ Akito và Yui đi khỏi, Yuri mất tự chủ, nắm mạnh tay vào tường. Mặt tường nứt nẻ thành từng mảnh nhỏ. Giọng nói nó nghiêng lên theo nhịp răng, khẽ khàng thoát ra khỏi cổ họng, rít ra ngoài miệng. Âm thanh thanh sắc, cao vút nhưng lại kìm hãm trong cổ họng, như thể nó đang chịu đựng nỗi đau. Thật đáng sợ. Cả Asai và Ida đều toát mồ hôi lạnh nhìn nó trút giận lên bức tường mà lòng thầm sợ hãi. – Cả anh, Yui và con nhỏ Toudo Mika... các người sẽ phải quỳ dưới chân tôi!

oOo

- Yui à... Em không định cảm ơn anh hay sao? Dù gì anh cũng đã cứu em khỏi bàn tay con ma nữ đó mà! – Akito cười cợt đùa giỡn với Yui đang còn lục đục trong ngăn tủ đựng đồ.

- Còn đòi cảm ơn? Anh nghĩ em không đủ sức cho bọn nó một bài học à? – Mắt không rời ngăn tủ, tay không ngừng loay hoay làm việc, Yui trả lời lại một cách vô tình. – Em còn chưa hỏi anh về nó đó, cái con ma nữ - theo lời anh nói? Nó bảo anh là kẻ lẳng nhăng, rồi nó theo đuổi gì gì đó. Giải thích đi chứ?

- À! – Akito thờ dãi, gãi gãi đầu. – Em hỏi về Eto Yuri đó hả? Thì nó từng là người yêu anh thôi!

- Người yêu? Còn Mika thì sao? – Yui sững sốt, quay phắt đầu lại. – Anh bắt cả hai tay?

- Túng! Là “túng”! Em muốn bọn anh chia tay hả? – Akito đỏ mặt, giận dữ vội đính chính. – Anh và Yui từng hẹn hò trong suốt mấy năm cấp hai. Lên cấp ba thì anh phát hiện nó có thằng khác, bèn chia tay. Thế nhưng giờ nó lại lẻo đẻo theo đòi nói lại tình xưa.

- À rồi... Vậy cái cô “túng” là bạn gái cũ anh ấy... anh “túng” yêu chưa? – Yui quay lại nhìn anh, phát hiện anh có chút không hiểu, có chút bối rối, bèn bổ sung. – Em muốn hỏi, anh đã từng yêu cô ta thật lòng chưa? Hay chỉ là qua đường?

Bất giác, Akito cứng giọng. Có cảm giác nguyên một tảng đá to tướng chèn ngang cổ họng anh vậy. Tay anh bất giác nắm lại, hơi run, anh ngập ngừng.

- Anh thừa nhận là anh đã từng dành nguyên tâm lòng mình cho Yuri. Và lúc chia tay, lòng anh cũng có chút bứt rứt không yên, không vừa lòng. Thậm chí đến tận bây giờ, trong trái tim anh vẫn tồn tại một góc nhỏ cho cô ấy. – Akito nhẹ nhàng, nhưng lại vội trào dâng cảm xúc, lớn giọng. – Nhưng em tin anh đi, có thể bây giờ anh chưa dứt hẳn, nhưng anh sẽ cố gắng từ bỏ để dành trọn trái tim cho Mika.

- Không cần lớn tiếng, cứ từ từ, em hiểu anh mà. – Trái ngược với dòng cảm xúc mãnh liệt của Akito, Yui lại hờ hững nói. – Thú thực chuyện tình cảm của bạn, em không muốn can dự, cũng như việc bạn của em hay của Shukasa cũng đừng xen vào chuyện tình cảm bọn em. Anh khỏi giải thích, em tin hay không cũng như nhau, chẳng làm ảnh hưởng đến tình yêu hai người đâu. Em sẽ không nói với Mika, khỏi lo cô ấy hiểu lầm!

Nghe Yui buông ra những câu nói giống như thể anh đã phản bội Mika vậy, khiến anh không dứt được sự lo lắng, toan nói tiếp, nhưng Yui lại cướp lời.

- À, còn nữa. Sao lúc nãy anh nói về em với Yuri như đang ca tụng vậy, nào nhà giàu, xinh đẹp gì gì đó nữa. – Bất thành linh, cô ngừng làm việc, ngoảnh lại dứt khoát nhìn anh chăm chăm.

Akito khẽ gãi đầu ngượng ngùng:

- Nếu anh nói anh từng để ý đến em, em tin không?

- Tin. – Yui hững hờ đáp lại gọn gàng, vô cảm xúc.

- Sao như người máy vậy? Bộ em không có tí cảm xúc nào à? Một thằng con trai đang “tình tò” với em đó. – Akito thoáng thất vọng.

- Túng! là “túng” mà! – Yui cười một cách giả tạo. – Anh nghĩ anh là người đầu tiên bộc lộ tình cảm với em hả? Chỉ là người thứ mấy trăm thôi mà! Hơn nữa, so với anh, Shukasa “sến” hơn nhiều!

Nghe vậy, cả hai bất giác bật cười. Nụ cười thật sáng khoái. Akito nói tiếp:

- Nói thật nhé, nếu em không phải là người mà Shukasa nhắm đến, nhất định anh sẽ xách cưa đi tán em đó! – Anh khẽ nháy mắt.

- Vâng! – Yui cũng bẽn lẽn đáp lại, cùng anh tung hứng. – Nếu như toàn bộ thằng đàn ông trên thế giới này chết hết, em sẽ chấp nhận anh.

Nghe họ cười mà trái tim của một ai đó đứng sau chỗ khuất mà như thắt lại, thoáng đau. Cô gờ bàn tay lên bóp chặt ngực trái, cổ họng khẽ nấc.

oOo

- Haruka! Em biết kỳ thi khảo sát tới quan trọng thế nào chứ? – Kuro mặt nghiêm nghị, ngồi thẳng lưng, đối diện với Haru.

- Dạ. – Haru khẽ nuốt nước miếng, nghiêm người gật đầu. – Bộ trưởng bộ giáo dục sắp tới sẽ qua khảo sát đột xuất toàn diện trường ta, nếu có ai không đạt tự giác cuốn gói khỏi trường chứ gì?

- Phải, ba anh nói thế. – Anh lại gật đầu. - Thế nên hôm nay đề nghị em hãy học hành hết sức tập trung được chứ?

- Dạ. – Cô lại gật đầu, rồi vươn tay ra nắm lấy bút.

Bỗng nhiên, cánh cửa kéo bật mở ra sau tiếng gõ cửa.

- Kuro à, cảm ơn cháu vì tối nào cũng đến gia sư cho bé Haru nhà ta nhé. – Bác Kikuyo mỉm cười hiền hậu, quỳ xuống, đặt khay gỗ lên sàn. – Ta mang bánh và trà lên cho hai đứa lót dạ. Bé Haru à, gắng học đi nhé.

- Con cảm ơn mẹ. – Kuro mỉm cười đáp lại.

Kikuyo cũng gật đầu rồi bước ra, nhẹ nhàng khép cửa.

Chỉ chực cánh cửa kia đóng lại, Haru chiếu tia lờm kinh dị của mình lên anh, rồi vồ đến như một con hổ đói, gào thét âm ỉ:

- Anh nói vậy là có ý gì? Mẹ em chứ có phải mẹ anh đâu mà sao lại kêu mẹ? Anh nghĩ anh có cửa vào làm rề nhà em trong cái tình trạng không có lấy một bằng chứng về bức ảnh hay sao? – Cô vừa gầm rú, vừa vung tay đâm thùm thụp vào người anh.

- Ngoan nào, con mèo hoang này! – Kuro tóm lấy hai tay Haru, cố ngăn cô lại. Nhưng sau những giây âm ỉ của hai người họ lại là khoảng không gian im lặng ngượng ngùng.

Haru cũng không biết, cô đã dè lên người anh từ khi nào. Anh nằm thoải mái trên chiếu Tatami*, hai tay tóm lấy cổ tay cô, còn cô thì ngồi trên bụng anh, chân khép lại, giương ánh mắt nhìn anh mãi không thôi.

Những cảm xúc khó hiểu thoáng vụt qua mặt họ.

Haru đỏ mặt ngượng ngùng vội vàng đứng dậy, nhưng Kuro đã nhẹ nhàng giữ cô lại, cố định ở tư thế này. Nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, sức mạnh ở bàn tay tưởng như mảnh khảnh của anh lại khiến người cô như đông cứng lại, không cử động được. Kuro nhẹ nhàng nói, ánh mắt đắm chiêu triu mến:

- Okawa Haruka, em có hiểu ý nghĩa của tên em không? – Thấy cô im lặng nhìn anh, không trả lời, anh lại tiếp. – “Haru” trong mùa xuân, và “Ka” trong hoa. Haruka... em là bông hoa nở rộ, lung linh giữa mùa xuân trong trái tim anh vậy.

Cả hai người lại im lặng, nhưng giữa cái khoảng không im lặng ấy, tiếng tim đập thình thịch của Haru là rõ hơn cả.

Thế nhưng, bất chợt, cánh cửa lại mở ra nhẹ nhàng. Hai người quay đầu lại cửa.

- Vậy còn Okawa Haruna có nghĩa là gì ạ? – Một cô bé bảy tuổi, mặc Kimono màu hồng, tay ôm một chú gấu bông nhỏ. Haruna, em gái Haru, đứng đó và hỏi một cách vô tư.

Nhưng khi nhìn cái tư thế “dễ gây hiểu lầm”, cô bé vô cảm đóng cửa lại, không quên nói một câu:

- Chị Haruka, em xin lỗi vì đã không gõ cửa. Coi như em chưa thấy gì nhé, hai người cứ tiếp tục đi, em không mách ông đâu!

- “Tiếp tục” gì chứ? Con nhỏ này, mi vẫn thế mà! – Haru bật dậy, tức giận quát mắng. Tuy nhiên, nó đã mất dạng từ bao giờ rồi. – Trời ơi, mẹ ơi là mẹ! Để nó coi phim tình cảm Hàn Quốc nhiều quá mà!

- Tiếp tục được chứ? – Kuro khẽ ho khan thảm nhắc nhở.

Haru lại đỏ mặt, quay phắt lại, lờm, quát:

- Ý anh là sao hả? Con nhỏ đó đùa thôi!

- Ý anh là... tiếp tục học đấy! – Đến khi định hình lại là Kuro đã ngồi ngyngấn trên bàn học, mặt đỏ không kém, tay nắm thành nắm đấm đặt trước môi.

Bấy giờ cô mới vờ lẽ, bèn đứng thẳng lưng, nhắm mắt đi lại như không có gì, lòi sách vở trong cặp ra giăng cả đồng trên bàn.

- Em làm thử đề toán này cho anh nhé. – Kuro đẩy một tờ giấy trắng khổ A4 có ghi chữ và số kín mít ra trước mặt Haru, đề nghị.

- Dạ. – Cô đáp gọn rồi nhanh chóng tính toán loay hoay.

Nhìn cô mải miết, khuôn mặt rồitung vì đề toán đó, Kuro khẽ cười, nói nhẹ nhàng:

- Nhưng đúng là... nếu Haruna không phá đám, anh sẽ không cảm lòng mình được đấy. – Kuro chống tay lên bàn, nhìn cô chăm chăm mà cười như tự kỷ.

Nguyên một lần khói xì ra trên đầu Haru, mặt đỏ tấy lên vì tức giận. Cô đứng phắt dậy, vung tay, nhè ra trước đầu anh mà đánh.

- Ấy ấy, học đi, học đi! – Kuro nhắm mắt nhắm mũi giờ tay xin khoan hồng, thúc giục cô nàng vào học tiếp.

Không biết sự nghiệp học hành của Haru sẽ như thế nào với cái ông thầy này đây...

Hết chương 42.

Chú thích

*Tatami: Một loại chiếu Nhật Bản

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Mùi Hương Của Shukasa

- Kia! Có điểm rồi! Nhìn xem tớ bao nhiêu?

- Ấy! Đừng chen lấn, xô đẩy!

- Này nấy cậu! Nhìn bảng Top.4 năm 2 chưa? Sốc quá!

Shukasa vừa bước xuống xe riêng, tay khoác ba lô một bên vai, đập vào mắt anh đã là khung cảnh học sinh chen lấn, xô đẩy nhìn bảng điểm dán trên mục tin của trường. Vừa thờ dài ngoa ngán là đã nhanh chân chạy lại, hòa vào dòng người với các bạn. Một vài đứa thấy anh là tự động nép sang hai bên, đứng im lặng nhường đường. Tụi kia thấy vậy cũng làm theo. Một đám đông chen lấn lập tức yên ắng.

Shukasa bắt đầu rà tay. Xem nào...

Hạng 1: Otake Kuro – 97 điểm

Anh bắt giác ôm trán, thất vọng nảo nề. Cái thằng này, suốt ngày giữ khư khư cái vị trí đó không tha.

Rà xuống hạng 2, hạng 3, hạng 4, không thấy tên mình, anh nhanh nhẹn cho qua.

Nhưng khi vừa rà xuống dưới nữa, anh trở mắt ra, sững người lại, nhanh chóng ngẩng mặt lên nhìn Top.4. Tất nhiên, hàm dưới anh như rớt xuống đất.

Hạng 2: Satake Yui – 96 điểm

Mẹ ơi!

Sốc toàn tập. Shukasa vội vã đi tìm vị trí của mình trong bảng điểm.

Đây rồi!

Hạng 14: Hanagato Shukasa – 89 điểm

Ồi trời! Tụt dốc thê thảm. Những sáu hạng so với bình thường. Từ trước đến nay, chưa bao giờ anh biến mất khỏi Top.10. Yucchi à, em là thần thánh chắc? Học nhảy lớp mà chỉ thiếu 1 điểm nữa là Hạng 1 rồi!

Suốt cả buổi học, Shukasa thờ dài nảo nề. Cả giờ ăn trong căn tin cũng vậy. Thờ dài liên tục, mặt bí xị, mồ hôi mồ kê đổ ra như suối. Ba người còn lại nhìn anh chỉ biết cười.

- Nhưng mà Yui, em đúng là giỏi thật! – Akito lên giọng khen ngợi. – Nhảy lên học một lớp mà đã bay vào trong Top.4, chỉ thua Kuro nữa thôi.

Yui đỏ mặt cười khi khi.

- Còn cậu? Hạng mấy? – Kuro ngoảnh mặt lại nhìn.

Bất giác giật mình, nhưng rồi nhanh chóng cười xòa, Akito đáp:

- Cũng nhờ Yui mà tớ chỉ tụt một hạng so với bình thường thôi!

- Sao lại “cũng nhờ”? – Yui tỏ ra khó hiểu.

- Thì mọi lần là Hạng 99, giờ em chen vào anh được con số hơi bị đẹp luôn! Hạng 100 trên tổng số 150 học sinh, với điểm số 62.

Cả ba người đều nhìn anh cười nhạt.

- Mà không biết em đi rồi... trường 2 ai sẽ ở vị trí số 1 nhỉ? Cả Haru và Mika nữa... điểm của họ ra sao?

- Để anh lên trang web của trường tìm cho. Anh cũng tò mò khóa huấn luyện cấp tốc của anh cho Haruka đến đâu nữa! – Kuro thấy Yui tỏ vẻ lo lắng, bèn gio điện thoại lên vầy vầy khiến Yui mỉm cười. Nhưng cô vội tách đoàn:

- Máy anh kiểm chỗ đi, em lại mua nước cho!

- Anh trà ô long! – Shukasa vẫn thất thểu.

- Một cocacola! – Akito giơ tay.

- Coffee đen. Nó sẽ giúp anh tỉnh táo hơn cho buổi học tối. – Kuro mỉm cười.

Nhưng khi Yui vừa chạy đến góc khuất, một bàn chân giơ ra ngang đường. Bất thành linh, cô ngã nhào xuống, nghiễm nhiên toàn bộ đồ ăn trong khay của cô vung ra khỏi tay, bắn tung tóe một khoảng nhà bếp.

Mọi người tự động tránh xa, làm cho Yui một mình giữ cả vòng tròn.

Cô ôm đầu đứng dậy, quay lại nhìn cái “bàn chân voi” đã khiến mình thảm hại.

Yuri ngồi quay về một bên, nhìn cô như vậy mà cười dương dương tự đắc.

- Ôi xin lỗi! – Nó cười giả tạo khi nhìn cô quắc mắt lờm.

Yui đứng dậy, phui hết bụi bẩn do thức ăn trên người, nhưng không thể phui hết những thứ như nước sốt, nước tương khiến cô có mùi thật khó chịu.

- Cậu có tình? – Yui đối diện với nó, khó chịu hỏi.

- Ừ đấy! Tôi có tình đấy! Có sao không? – Nó nhú mày, khịt mũi, rồi ngang nhiên nói như đúng lăm khiến mọi người chứng kiến không khỏi bức mình, đúng là ngang ngược hết sức mà.

Nhìn lại suất cơm của nó, vẫn còn nguyên vẹn, đôi đũa và thìa vẫn nằm gọn trong bao chứa. Hai đầu ngón tay của nó vẫn không dính thức ăn, hẳn là chưa đụng chút nào.

Yui cũng khịt mũi, rồi bụng khay thức ăn của nó bỏ đi.

- Đây, cậu làm gì thế hả? – Nó gọi với theo, níu tay áo cô lại.

- Đọc điều số 12 trong nội quy nhà ăn đi nhé! – Yui hất tay áo nó ra, rồi bỏ đi.

Yuri tức tốc lại bảng nội quy, hậm hực đọc:

- Điều số 12 à? Để xem! Cái gì chứ? Gì mà “Nếu như có học sinh thừa nhận việc mình cố tình hay vô tình làm một bạn khác mất phần ăn thì phải đền lại phần ăn của mình.”? - Đọc xong rồi vò đầu bứt tóc, la hét ầm ĩ. – Cái điều khoản quái gở ấy thêm vào từ khi nào thế?

Asai nhẹ nhàng đi đến, thì thầm vào tai Yuri:

- Cậu quên là Satake vừa nhậm chức Hội trưởng Hội học sinh à? Nó ưng thêm điều khoản nào mà chẳng được?

- Trời! – Yuri càng nổi nóng. Đúng là quá xem thường nó mà. Có ngờ là sau mười năm nó lại tinh quái đến mức này đâu? Còn chưa đụng đũa chút nào! Ít nhất cũng phải nhổ vài bãi nước bọt vào cho nó hết ăn chứ?

Yui thấy vậy mà phì cười. Kể từ khi lên chức, nhớ lại việc Shukasa nói hiện tượng đánh ghen ở trường này rất phổ biến, cứ phải đề ra các điều khoản để cho bọn này nhớ đời coi sao. Máy chuyện phổ biến như là ngang chân, đánh hội đồng, cô lập, cắt tóc, gọi lại một chỗ vắng vẻ, vu oan giá họa, rạch nát quần áo,... đều trở thành mục đích để lập bảng nội quy. Ấy chà, cô thật quá thông minh rồi.

Yui đặt suất cơm cùng bốn lon nước xuống bàn nơi ba thằng bạn đang ngồi, chia ra.

- Chuyện gì thế, Yucchi? Sao dơ vậy? – Shukasa nhận thấy những vệt nước sốt cùng vài mẩu thức ăn dính trên người cô mà không khỏi lo lắng, bèn hỏi.

- Anh nghe có vụ âm ỉ ở ngoài kia đúng không? – Đến lượt Akito thêm mắm muối vào câu chuyện.

Yui không đáp lại, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

- Em phải đi tắm đã.

- Ăn com đi đã! Em mà đi tắm thì bếp ăn đóng cửa mất. – Shukasa lại lên tiếng phản bác.

- Em xin lỗi. Đây không phải phần com của em. Có ăn cũng không ngon. Anh bỏ đi giùm em nhé. – Yui liên tục lắc đầu.

Nhưng khi cô toan bỏ đi thì lại có tiếng nói gọi lại khiến chân cô dừng bước. Là tiếng của Kuro.

- Toudo Mika được hạng 56, 74 điểm. Haruka khá hơn một chút, hạng 135, 34 điểm, tăng 5 hạng so với bình thường. – Nhìn điểm số Haru khác hẳn một trời một vực với mình, Kuro không khỏi thở dài. – Sau khi em luân chuyển từ trường 2 sang đây, một học sinh từ trường bọn anh cũng chuyển sang bên đó để cân bằng số lượng.

- Ai vậy? – Yui không khỏi tò mò.

- Tiểu thư duy nhất của tập đoàn tài chính Kanami, Kanami Sakurako, học sinh xuất sắc nhất năm nhất. – Mặt Kuro bỗng trở nên nghiêm trọng.

- Cô ta là người như thế nào? – Mồ hôi hột khế chảy xuống từ thái dương.

- Có thể cho là địch thủ tương đương em đấy. Kanami rất đẹp, về sắc đẹp cô ta từng là hoa khôi của trường một. Mặc dù tên họ là ở trường nhưng cô ta lại du học bên Pháp, chỉ khi nào có kỳ thi mới bay về trường để dự thi. Vừa rồi cô ta được Hạng 1 bên năm nhất với điểm số tuyệt đối.

Kanami Sakurako, một cái tên khá dễ quên thuộc với Yui. Từ năm tiểu học, chính cô ta luôn là người cạnh trong trong bảng xếp hạng học tập toàn quốc với Yui. Otake Kuro, Satake Yui, Kanami Sakurako, ba người họ luôn tranh dành từng nấc trong Top.3 toàn quốc. Một địch thủ khó nhai.

oOo

Trong phòng tắm, cái tên Kanami Sakurako chưa từng một giây thoát khỏi đầu Yui. Cô luôn mãi nghĩ về nó, đến mức quên mất một điều quan trọng.

- Ôi thôi chết! Mình quên chưa mua đồng phục thể dục! Lấy đâu đồ để mà thay đây?

Yui ngán ngẩm quần lóp khăn tắm quanh mình, nhẹ nhàng mở cửa, mắt liếc ra ngoài.

Chắc là cô phải gọi điện cầu cứu Mika hoặc Haru rồi!

Nhưng khi lại gần chiếc điện thoại sạc bên bồn rửa tay, Yui phát hiện một bộ đồ thể dục nam xếp ngay ngắn bên cạnh.

Trên mục ghi chú vừa hiện ra khi cô mở khóa có một dòng chữ: “Mặc tạm đồ thể dục của anh nhé, Yucchi!”

Yui khẽ đỏ mặt, vụng về thay quần áo. Dù tin nhắn không để lại tên nhưng cô cũng đã chắc chắn kẻ mang bộ quần áo, không kể mình là nam mà vào thẳng nhà tắm nữ rồi.

Một phần là vì cái cách gọi cô không giống ai kia, còn chủ yếu là do mùi hương bám trên bộ đồng phục thể dục.

Là con người, ai cũng có một mùi hương đặc trưng riêng, và không khó để cô nhận ra chủ của bộ đồng phục này.

Yui vừa đi vừa ngửi hương bám trên bộ đồng phục quá cỡ so với mình, đỏ mặt xấu hổ.

- Tèn ten! – Quá mãi mê khiến cô chẳng chú ý đến bọc thức ăn chặn ngay trước mặt mình, mãi đến khi đụng vào mới biết, kèm theo một giọng nói rất dễ thân quen.

- Shukasa! – Yui có chút giật dỗi gọi anh.

- Nhân lúc em tắm, anh mượn nhà bếp nấu cho em một hộp Bento*. Trời không lạnh lắm, ra ngoài sân ăn nhé! – Anh liếc về chiếc ghế đá, trò tay, cười. Nhưng lại quên khuấy mất một việc. – Mà em đã mặc bộ đồng phục của anh chưa? Anh biết là em chưa mua đồ thể dục, nên để đó, chịu khó mặc tạm đi nhé.

Nhưng rồi anh sững lại khi nhìn cô bận bộ đồ vốn thường ngày vẫn ở trên người anh. Nó rộng tạo thành những nếp nhăn đồ xuống cổ tay, bụng và cổ chân. Hơi bụi bặm, nhưng dễ thương lắm, khiến anh bất giác đỏ mặt.

oOo

Yui mở khăn bọc ra, nhẹ nhàng mở hộp Bento, và đập vào mắt cô là những nắm cơm nắm vội vàng, nhưng vẫn rất vuông vắn, có bọc một lớp rong biển. Bên cạnh là mấy miếng trứng cuộn, cùng vài viên chả thịt, còn có cả cà, dưa muối nữa. Tất cả đều được trưng bày thật đẹp mắt.

Yui nhoẻn cười nắm lấy một nắm cơm, đưa lên miệng cắn.

Shukasa hồi hộp theo dõi biểu cảm của cô.

Yui tròn to mắt, mày khê nhíu, trầm nghĩ:

“Cứng quá!”

Hết chương 49.

Chú thích:

*Bento: Cơm hộp

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

- Nhị tiểu thư, của cô đây. - Nữ nhân viên cầm một cái khay vuông, trên đó chỉ có một ly pha lê duy nhất. Cô ta nhẹ nhàng đẩy cái khay về phía Yui, điệu bộ trông vô cùng chuyên nghiệp.

- Cảm ơn cô. - Yui lễ phép thưa. Cô nhận ly cocktail trong suốt có đặt một quả cherry, mỉm cười.

- Yui à, con uống gì đây? - Bà Kaemi ở bên cạnh, thấy vậy bèn hỏi.

- Martini Rosso Vermouth, có xuất xứ từ Italia. Thành phần gồm rượu Gin, rượu Vermouth ngọt và Campari - Soda. - Yui mỉm cười ngấm ngĩa ly cocktail, thân nhiên đáp lại mẹ.

- Con còn là trẻ vị thành niên, làm sao uống rượu được. - Bà Kaemi thấy con mình ung dung nhấp một ngụm cocktail bèn chau mày, tỏ ý không hài lòng. Bà nay đã bốn mươi tuổi rồi nhưng vẫn còn rất đẹp, đó là vì bà không lạm dụng bia rượu. Khi giao tiếp, bà chỉ uống rượu Vermouth ngọt - vốn là một loại rượu nhẹ.

- Có sao đâu em. - Ông Ikishige mỉm cười dịu dàng, bênh con gái. - Yui cũng đâu còn nhỏ nữa. Chỉ là cocktail thôi mà, uống một tí để giao tiếp cũng tốt chứ sao?

- Anh à, Martini có Gin là rượu mạnh đó. - Bà Kaemi quay phắt lại, chau mày.

- Mẹ đừng lo. - Thấy bà phản ứng hơi quá, Yui thân nhiên đáp. - Là Martini Rosso Vermouth, nhưng lại không có rượu Gin.

Cô hồn nhiên cười, mắt khẽ nháy, le lưỡi ra một chút. Bộ dạng cô giờ trông vô cùng nhí nhảnh, hồn nhiên, khác hẳn bộ dạng đứng đắn, dịu dàng mà bà Kaemi và chị Mai ban cho qua lớp make up cùng bộ đầm dạ hội kia. Vợ chồng Ikishige thấy con mình như vậy mà không khỏi khịt mũi mỉm cười.

Cô dễ thương vậy, chắc chẳng dám nạt bao giờ.

"Mười năm không gặp, con gái mình giờ cũng đã lớn, thành thiếu nữ xinh đẹp, trẻ trung. Nó hồn nhiên, ngây thơ như vậy, thế mà lại phải trải qua một tuổi thơ cay đắng. Có lẽ mình quyết định vậy là đúng, mới có thể bù đắp được cho con bé. Tuy hơi có lỗi với Mai, nhưng chắc con bé cũng không chấp Yui đâu."

Ông Ikishige trầm ngâm nhìn con mình vô tư nhấp thứ rượu ngọt mà lòng bao suy ngẫm. Ông tự nói trong thâm tâm mình như vậy.

- Vậy, Yui à. Con có thể đi chơi với bạn. Cha con và ta còn phải đi gặp một số vị khách, khoảng chín giờ mới đến phần chính của bữa tiệc. Sau đó, con sẽ bận rộn lắm đấy. - Bà Kaemi khẽ liếc xuống chiếc đồng hồ đeo tay thanh mảnh trên cổ tay, nói. Sau khi nhận câu đáp từ Yui, bà khoác tay chồng rào bước trong hội trường.

Yui mỉm cười hí hửng chạy đi tìm bạn. Dù đang cực kì phấn khởi vì đã thoát khỏi ánh nhìn xét nét từ cha mẹ, nhưng cô vẫn cố gắng làm bộ kiêu sa để tránh ánh mắt kì thị của những vị khách khác.

Sau một hồi loăng quăng trong hội trường, cuối cùng cô cũng đã tìm ra đám bạn.

Bọn họ - hai nam hai nữ cùng một chú nhóc tiểu học - đứng ung dung tám chuyện bên cạnh bàn tiệc buffet. Yui xách váy lên cho dễ di chuyển, chạy lại cười.

- Mọi người đứng đây hết nè. Ủa, Shukasa đâu? - Yui ngơ ngác nhìn bọn họ, nhận ra trong hội bạn thân của mình không có anh người yêu của cô, ra chiều thất vọng.

- À, thằng đó hả? Chắc đang đi chào hỏi với cha mẹ hán chứ gì? - Akito làm bộ ngán ngẩm thờ dài.

- Ày, bữa tiệc nào cũng thế. Gia đình hán tai to mặt lớn nên cũng bận rộn ghê lắm. - Kuro nhếch mép gấp một miếng gan nướng, ăn chậm rãi, từ tốn.

Yui gật gù, trông cô có vẻ không cam tâm lắm.

Dù sao thì, gọi điện, và bảo "anh yêu em", điều đó khiến cô không ngưng suy nghĩ về anh. Thấy anh có vẻ lạ, cô lo lắng khôn cùng.

- Ái chà, mọi người ở đây hết hả? - Từ đâu, một giọng nói kên kieu vang lên. Âm thanh thanh sắc như mang một vẻ tự kiêu, ngạo mạn.

Yui bắt giác quay đầu nhìn.

Một cô gái trẻ tuổi bọn họ, người khoác bộ đầm jumper màu hồng nhạt. Mái tóc vẫn cao, thả tự do vài lọn uốn xoắn gọn. Đôi mắt xéch kiêu sa cùng đôi môi dày đánh lớp son màu hồng phấn. Quanh khuỷu tay quàng một dải lụa, đôi bàn tay mang gang cầm một ly cocktail màu xanh lá nhạt.

Akito nhìn cô ta, chép miệng thờ dài.

- Eto-senpai. - Mika cúi đầu đáp lễ.

- Ồ, Toudo, cậu cũng có thể tham dự bữa tiệc thượng lưu này sao? - Yuri nhận ra Mika, cười khẩy. Câu nói đó khiến Mika thoáng giật mình.

Lúc trên võ đài, Yuri là một cô gái công bằng, đánh đấu rất biết điều. Bởi vậy Mika mới tỏ ý kiêng nể. Nhưng sao giờ lại đột ngột trở mặt, kiêu ngạo đến vậy rồi cơ chứ?

Mika khề chau mày khó chịu.

Yuri tiến lại gần, hình như có ý định nhập bọn. Nhưng cả lũ chẳng có ai hào hứng chào mừng.

Đối diện Yui, Yuri khề đánh liếc vào cô, cười khẩy:

- Satake Yui, gặp tiền bối mà không chào sao? - Yuri kên kieu nói, trông nó có vẻ chẳng biết điều gì cả, cứ vênh vào cười.

- Yuri!! - Akito quát. Nét mặt anh tối sầm lại thật đáng sợ, giọng nói gần mạnh đầy tức giận và phẫn nộ. - Cô cũng vừa vừa phải phải thôi chứ? Dẫu biết cô là một con cáo già, nhưng dường như cô chẳng biết thân biết phận!

- Anh mới là người không biết thân phận! - Yuri quay phắt lại đáp trả lại anh. - Kê nghèo hèn như anh mà dám lên mặt dạy đời tôi sao? Anh bị tôi đá là đáng lắm!

- Cô... - Akito tức đến nghẹn giọng mà không thể làm gì, hận mình không tiến đến dạy cho nó một bài học.

- Akito... bị cô ta đá? - Mika nheo mày lặp lại trong mơ hồ.

Trong suy nghĩ của Akito lúc này, nó là một đứa con gái tráo trở hơn bao giờ hết. Ai đá ai? Không phải nó cầm cho anh một cái sừng to tướng trên đầu rồi ung dung đi hẹn hò với thằng khác sau lưng anh hay sao? Khi anh phát hiện ra đã phẫn nộ khôn cùng. Một đứa con gái tự nhận là tiểu thư cao quý như nó lúc đó cũng đã quỳ lạy anh xin anh tha thứ. Vậy mà sau khi bị đá, nó lẻo đẻo bám đuôi anh, vậy mà giờ dám bảo anh bị đá trước mặt bạn bè anh hay sao? Nhất là khi... Mika cũng có mặt ở đây.

Akito đưa ánh nhìn ái ngại liếc về phía Mika đang chau mày suy ngẫm.

- Cậu... - Yui tỏ ý không hài lòng, chân cô bước lên một bước, nhìn thẳng vào Yuri, ném cho nó ánh nhìn khinh miệt. Câu nói cũng dừng lại một nhịp.

Đám bạn kia nhủu mày theo dõi, hồi hộp nghe xem cô sẽ dạy dỗ nó một bài học như thế nào.

- Gì hả? - Bị Yui nhìn, Yuri có một tí sợ sệt, nhưng vẫn làm bộ kiêu căng phách lối, tỏ vẻ thách thức lại cô.

- Cậu là ai? Chúng ta từng gặp nhau rồi sao? - Yui nghiêm túc hỏi.

- Í ẹ!! - Cả lũ thi nhau xiu một lượt.

Riêng Akito và Kuro thì nhìn cô cười trừ. Hồi xưa cũng vậy, lúc gặp mặt ban đầu ở tiệm cà phê Terari, từ đâu một cô gái xinh đẹp phóng tới, chửi bọn anh

lên bờ xuống ruộng một trận. Đã thế còn ra mặt choảng nhau với Shukasa - đường đường là Boss Stars I. Cuối cùng ung dung nhận mình là Boss Stars II. Một cô gái đặc biệt như thế, họ không quên mới là lạ.

Vậy mà, mới bao lâu sau, gặp lại, còn ngơ ngáo hỏi họ một câu "Dare*?", không xui mới là lạ.

- Cậu... cậu dám quên tôi sao? - Yuri tức mình hét lên, tay cuộn chặt ly cocktail trong giận dữ. Đây là lần thứ hai rồi, cô còn chẳng buồn nhớ nó, khiến nó không khỏi ức chế.

- Eto Yuri, con nhỏ mọi hồi lời em lên sân thượng đánh ghen vì thằng Shukasa ấy. - Akito ngán ngẩm nhắc lại.

Ngay lập tức, mặt Yui tối sầm lại. Ánh mắt cô mờ đục đi vì giận dữ, không khí chung quanh giảm đi mấy độ, lạnh đến gai người.

- Đừng nói chuyện với tôi, mà cậu giám vênh vào vậy sao? - Yui khề lườm nó, nhưng là lườm bằng nửa con mắt.

- Hừ, cậu nghĩ cậu là ai? Dù cậu có học nhảy lớp và giờ ngang năm với chúng tôi, nhưng tôi vẫn lớn tuổi hơn cậu đấy. Đó là thái độ dành cho tiền bối hay sao?

Yui khề cười khẩy đầy miệt thị.

- Hahahaha!! - Cô bật lên tiếng cười khoái chí, ẩn trong đó là sự khinh thường vô biên dành cho nó. - Để tôi dạy cậu biết thân phận của cậu nhé.

Yuri thấy cô như vậy không khỏi rùng mình run rẩy. Yui... đáng sợ đến vậy sao?

- Để xem... Eto Yuri đứng không? À, phải rồi... - Yui lăm bắm cái tên của nó, rồi cố lục lọi trong ký ức và chợt ồ lên một tiếng khi vừa nhớ ra. - Trong danh sách khách mời, có giám đốc công ti bất động sản Eto, là cha cô đứng không?

- Cậu... cậu định... - Yuri run sợ lùi ra sau.

- Thật trùng hợp quá, tập đoàn chúng tôi đang có ý định thuê công ti ấy đây. Đạo giờ cha cậu làm ăn không được thuận lợi lắm... - Yui cười khẩy nhìn nó đang tái mặt đi vì sợ hãi.

- Cậu... cậu định đe dọa tôi sao? Hừ, cậu nghĩ cậu là ai? Tôi biết chủ tịch Satake - cha cậu - đấy! - Yuri cố gắng tỏ ra cứng cáp, đứng thẳng lưng đối diện với cô.

- Ý cậu là sao?

- Chủ tịch Satake Ikishige là một người rất công bằng. Trong thương trường, chủ trương của ông là kết mối quan hệ làm ăn với các doanh nghiệp khác. Ông rất ít khi dùng sức mạnh của tập đoàn mình áp đảo các công ti nhỏ. Bởi vậy, khi làm ăn, ông không có nhiều kẻ thù. - Yuri tường thuật lại, và sau khi nói xong, nó bật lên tiếng cười đắc ý. - Một người công tư phân minh như ông ta sẽ không vì vài câu nài nỉ của đứa con gái mà dậm đạp lên cha tôi đâu. Cậu đừng vội mừng.

Yui trầm ngâm nhìn nó đang cười dài đắc ý. Cô khề trở tay lên cầm suy nghĩ.

- Này, bà chị! Bà chị sao thế? Không giống bà chị của hôm trước chút nào!! - Nhóc Touma sững sờ nhìn nó nãy giờ, bây giờ không chịu được vội vã trở tay vào mặt Yuri, quát.

- Ôi chà, cậu nhóc phi công trẻ đây mà. - Để ý đến thằng nhóc Touma đứng cạnh Mika nãy giờ, Yuri cười cợt. - Tôi vẫn là tôi thôi, mỗi tội nhóc không thể biết hết con người thật của tôi đâu.

- Bất nạt... - Yui trầm mặc thốt lên một từ.

- Cái gì? - Yuri cười cợt hỏi lại khi thấy cô đột nhiên buông ra một từ vô thưởng vô phạt.

- Một người công tư phân minh như cha tôi, hẳn sẽ có ngoại lệ khi biết cậu là một trong số các thành phần đã gây nên con ám ảnh cuộc đời tôi. - Yui phần nộ nhìn thẳng vào mắt nó. Cứ mỗi lần nhắc đến chuyện này, cô lại tỏ ra đáng sợ hơn bao giờ hết.

- Cái gì? Cậu đừng có mà... - Yuri lại tái mét mặt, lấp bấp nhìn cô, cố gắng phản bác.

- Mà thôi, tôi không muốn làm ảnh hưởng đến tiếng xấu của cha tôi. Một lát nữa thôi, đến phần chính của bữa tiệc - lúc chín giờ - cậu sẽ biết thế nào là kinh hoàng! - Yui ngẩng cao đầu ném vào nó ánh nhìn khinh miệt.

- Cậu... cậu... - Yuri vừa sợ lại vừa giận, cổ họng nghẹn cứng không nói nổi nên lời. Nó vội vã xoay lưng rời khỏi đó, tránh lại bị nhục nhã ê chề thêm một khắc nào nữa.

"Hừ, Satake Yui! Cứ đắc ý đi! Rồi tôi sẽ khiến cậu phải thảm bại trong tay tôi." - Yuri tức giận nghiêng răng, khề cắn vào môi, day nghiêng. Những tưởng môi nó rỉ máu đến nơi.

Thấy bóng nó dần khuất trong đám đông, Touma bứt rứt không yên. Cậu nhóc vội bỏ chạy, để lại cho Mika một câu:

- Sensei! Em đi đây một lát! Tí nữa em sẽ về bên cạnh, sensei đừng lo cho em nhé!

- Ở này... - Mika định gọi với theo, nhưng đã muộn, cậu nhóc bé như cục kẹo đã lần khuất vào đám đông.

__o0o0o__

END chapter 63.

*Chú thích:

*Dare: [Câu hỏi] Là ai? (Ai đó?)

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Vậy Thì Chia Tay!

- Hử? Sao sao? Có ngon không? – Shukasa vẫn háo hức chờ cô cho biết cảm nhận.

Yui không hề để ý đến anh, thử lia lịa những món khác:

“Trúng nặn chết! Thịt viên dầu mỡ, chưa chín phần trong! A! Đây rồi!” – Cô hoảng loạn khi phát hiện tài nấu ăn “siêu dở” của anh chàng Shukasa, nhưng cuối cùng cũng mừng rót nước mắt khi phát hiện hai món “bình thường”. – “Dưa muối và cà là không có vấn đề gì cả!”

Dĩ nhiên là không có vấn đề gì rồi! Với Shukasa, hai món đó là phụ gia, mở thùng muối gấp vài gấp là có ngay, anh có phải chế biến gì đâu!

- Này! Tài nấu ăn của anh không tệ chứ? – Shukasa vẫn hồi hộp chờ cô nhận xét.

- Dĩ nhiên... Ngo... ngon lắm! – Yui gượng cười, mồ hôi chảy xuống từ thái dương. Híc! Anh chàng này ngây thơ quá nên cũng tin sái cổ. Cô cố ngậm ngùi ăn thêm vài gấp cho được lòng anh.

o0o

- Haruka! Em làm đề thi đánh giá tổng hợp các môn này nhé! – Kuro nghiêm nghị, nhìn chăm chăm vào tờ giấy đề trên tay.

- Được rồi. – Haru giấy bút sẵn sàng.

Nghe vậy, anh nhẹ nhàng đẩy tờ giấy về phía cô.

Bài thi thử bắt đầu, anh không ngừng dõi theo quá trình làm bài của cô.

***

Toán

Giải phương trình sau: $x^4 - 5x^3 + 6x^2 + 4x - 4 = 0$ ***

Haru: $x = 1$ Toán...

Kuro: *Một giọt mồ hôi chảy ròng ròng*

Văn

Nhà văn Natsume Soseki* nổi tiếng với những tác phẩm nào?

Haru: Natsume Soseki? À, cái ông được in trên tờ bạc 1000 yên Nhật đây mà! Vậy thì tác phẩm nổi tiếng phải liên quan đến 1000 yên rồi!

Kuro: *Hai giọt mồ hôi chảy ròng ròng*

Sinh

Giác mạc là gì?

Haru: Cái gì? Giác mạc? À! Là “Tê giác thời Mạc phủ”!

Kuro: *Ba giọt mồ hôi chảy ròng ròng*

Vật Lý

Nguyên nhân của ảo giác thường gặp trên sa mạc là gì?

Haru: Áo giác trên sa mạc? Dĩ nhiên là do người gặp ảo giác đang thèm muốn mà không có nên đánh tưởng tượng rồi!

Kuro: *Bốn giọt mồ hôi chảy ròng ròng*

Địa Lý

Tại sao các dòng sông Nhật Bản đang gặp vấn đề ô nhiễm?

Haru: Cái này mình biết! Do có những người giống người đã thả trái đào có chứa Momotaro trong “Chú bé quả đào***” còn gì nữa!

Kuro: *Năm giọt mồ hôi chảy ròng ròng*

Lịch Sử

Năm 1573, sau chiến dịch thắng lợi trước hai nhà Azai và Asakura, Oda Nobunaga bổ nhiệm Toyotomi Hideyoshi làm gì?(***)

Haru: Toyotomi Hideyoshi à? Đáp án chắc là “Chồng của Nene” rồi!

Kuro: *Mồ hôi thi nhau túa ra như suối*

- Hết -

Haru: *Quệt mồ hôi* Phù! Hoàn hảo!

Kuro: *Bật dậy, vác bàn* Hoàn hảo cái đầu em!

***

- Em học hành vậy mà coi được à? Sai bét tè le hết rồi còn gì? – Kuro chau mày chỉ trích.

- Em nào biết đâu? Anh phải từ từ giảng giải chứ? – Haru rút người lại, co ro, làm bộ rung rung nước mắt.

- Đành vậy... – Kuro bắt đầu dī thờ dài. – Thế giờ em ôn kỹ nhất phần nào rồi?

- Để xem... – Haru trở tay lên môi. – Anh vẫn! Em nghĩ là em tự tin nhất môn đó!

- Được rồi! – Anh đưa một tờ giấy về phía Haru, trầm mặt. – Đây là đề thi Anh văn cuối kỳ năm ngoái. Em mà làm được trên 40 điểm thì nghỉ học. Dù sao cũng đã mười hai giờ đêm rồi.

Haru dù không muốn nhưng cũng phải nhận. Bây giờ, hai mi mắt cô đã díp lại hết cả rồi.

- Một tiếng sau -

- Em làm xong rồi! Bài đây! – Haru đưa bài làm về phía Kuro đang gục trên bàn nãy giờ. Cả hai đều đã quá mệt mỏi.

Anh uể oải nhận bài cô, nhìn chăm chăm không rời.

Một lát sau, Kuro cất tiếng trầm:

- Haru! Em còn thức được nữa không?

- Thức? Em nghĩ là có. – Cô buộc phải nói dối, bởi bản chất khác thường lúc này của anh.

- Mình làm nhé?

Haru nghe vậy, ban đầu cứ đờ ra, nhưng rồi phải hoảng hốt hét toáng lên khi nghe đề nghị khác thường của anh gia sư.

- Em cứ như vậy... anh không thể chịu nổi. Anh không thể kiểm soát được bản thân mình nữa rồi. – Kuro vẫn tiếp tục làm cho Haru ngượng chín mặt.
- Khoa... khoan đã, Kuro! Mình còn là học sinh! – Cô xua tay phân bua.
- Học sinh thì sao chứ? Em khinh anh không có đủ sức à? Anh thừa nhé! – Kuro giọng mỗi lúc một căng.
- Đừng mà! Em đã bảo là em sẽ không chấp nhận cho đến khi anh tìm ra được chứng cứ mà! – Haru tỏ vẻ kiên định.
- Haruka, em ngây thơ quá đấy! Em nghĩ anh sẽ chấp nhận cái lý do ấy mà không làm sao?
- Như... nhưng em sợ... – Haru run lấy bầy.

- Đừng lo lắng gì hết. – Giọng của Kuro rất nghiêm túc. – Anh sẽ làm hết, em chỉ ngồi yên mà nhận thôi! Giờ này cả nhà đã đi ngủ rồi, không ai làm phiền chúng ta được đâu. Anh sẽ đồng hành với em! Ta làm đến sáng luôn nhé! Anh sẽ không để em ngủ đâu! Anh sẽ dùng hết sức mình, chắc chắn em sẽ rất phê luôn.

Haru bối rối. Đúng là sói đói mà! Chỉ chục cơ hội ăn tươi nuốt sống đối phương mà thôi! Cô quá sai lầm khi để anh ở chung một phòng với mình. Cô phải tìm cách trốn.

- E... em muốn đi ra ngoài... – Haru gượng cười, trở tay về phía cửa, rón rén đi.
- Đứng lại đó! Em tính trốn sao? – Nhưng anh không để cho cô trốn khung cảnh hiện tại. Kuro tóm lấy tay cô, quay người cô lại, dí thẳng bài làm của cô vào mặt. – Em nghĩ anh sẽ để cho em đi với tình trạng học tập như thế này sao?

Kuro gào thét lên khiến Haru vừa giật mình, vừa ngớ người. Đúng là ông nói gà, bà nói vịt mà! Cô đơ ra, mặc cho anh vẫn luôn miệng phê phán:

- Làm sai từ trên xuống dưới, sai khủng khiếp! Cái gì mà “Detalle” chứ? Là “Detail” nhé! Ôi mẹ ơi! – Anh không ngừng biểu cảm, mặt nản chí rồi nhanh chóng lôi cô vào bàn học.

—

- Chưa xong đâu! Còn 12 đề nữa! – Kuro gào thét, hỏi thúc công suất làm việc.
- Híc híc! Tha em đi! 5 giờ sáng rồi còn gì? – Mặt Haru xám xịt.
- Nhanh! Đoạn này không phải thế! Trời! Dinh dưỡng không nuôi ngực thì cũng phải nuôi não chứ!
- Đồ dê cụt!
- Nhanh! Không được lãng phí thời gian!

oOo

- Tội nghiệp cho cái thân tôi! Bị tra tấn suốt đêm! – Haru thất thểu than vãn với hai nhỏ bạn đang song song bước chân bên cạnh.
- Hí hí! – Yui khẽ cười. – Chẳng quan tâm đến nàng quá nhỉ? Như Mika thì sướng, chưa thấy có chuyện gì dễ mà kẻ.

Nói rồi cô khẽ đánh mắt liếc về phía Mika chăm chọc. Bất giác, cảm xúc của Mika trầm xuống.

- Mika! Đi dạo phố nhé! Tớ và Haru bây giờ đi, cậu đi luôn cho vui! – Yui lên tiếng đề nghị.
- Thôi. – Mika nhẹ nhàng lắc đầu từ chối. – Tớ cạn tiền tiêu vặt rồi, về nhà đây!

Nói rồi cô tự ý tách đoàn, đi theo hướng ngược lại.

Yui và Haru nhìn nhau khó hiểu.

Một mình Mika bước đi giữa dòng người đông đúc. Cô cũng không biết nữa, tại sao mình lại muốn tránh mặt Yui. Thực sự... muốn biết lý do...

- Mika! Chờ anh với! – Chợt nghe thấy tiếng gọi từ xa vọng lại, bất giác, Mika quay lại theo phản xạ.

Bóng dáng một ai kia rất đỗi quen thuộc trở nên rõ ràng và nổi bật giữa dòng người tấp nập. Akito – con người mà cô đang quen bỗng dưng xuất hiện trước mặt cô.

- Em sao thế? – Akito thở hồng hộc, cúi người. – Sao mấy hôm nay anh gọi điện hay nhắn tin em đều không nghe máy?
- Em bận. – Mika đáp ngắn gọn rồi quay lưng bỏ đi tiếp.

Akito thấy vậy thì không khỏi hoảng hốt, lo lắng, vội tóm lấy tay cô, níu giữ bước chân:

- Mika! Em sao vậy? Trông như em đang cố tránh mặt anh. – Giọng anh có chút khản khoản. – Không phải chúng ta đang quen nhau sao?
- Vậy thì... chia tay đi! – Giọng cô ngắt quãng như đang nghẹn lại, buông ra nhẹ nhàng khiến trong thoáng phút anh như đờ người ra.
- Mika... nói lại đi... – Anh trầm giọng.
- Chia tay đi... Chúng ta đường ai nấy tiến. – Có chút phũ phàng hơn, cô nói.
- Xin lỗi! Tai anh như bị gì rồi đây! Sao cứ nghe là em muốn chia tay vậy nhỉ? – Anh úp lòng tay vào lỗ tai, nhướn mày.
- Không nhầm đâu... Anh nghe đúng rồi đây! – Bất chợt, cô ngẩng vụt đầu dậy, nhàu mày, nước mắt ngân ngấn.

Hết chương 44.

Chú thích:

*Natsume Soseki: Sinh năm 1867 tại . Năm 1890, ông vào học đại học . Sau khi tốt nghiệp trường đại học danh tiếng này, ông dạy tiếng Anh cho một số trường như: , ... Năm 1900, ông sang Anh du học. Năm 1903, ông trở về giảng dạy văn học Anh tại đại học . Năm 1905, ông viết cuốn tiểu thuyết đầu tiên và trở nên nổi tiếng. Năm 1907, ông nghỉ giảng dạy và trở thành tiểu thuyết gia chuyên nghiệp. Do say mê làm việc, ông thường xuyên đau ốm. Năm 1916 ông qua đời, thọ 49 tuổi. Các tác phẩm của ông đã được đông đảo người đọc trong nước Nhật mến mộ và giới phê bình đánh giá cao. Nhiều tác phẩm của ông đã được dịch ra tiếng Anh như: I am a cat (tạm dịch: Tôi là mèo), Grass on the wayside (Cỏ ven đường), Light and darkness (ánh sáng và bóng tối), Grass Pillow (Gối cỏ), The Gate (Cánh cửa), Kokoro (Trái tim-tên bản dịch tiếng Anh để nguyên như nguyên tác), And Then (Và sau đó), The Wayfarer (Khách bộ hành),... Năm 1984, chân dung ông được in lên tờ giấy bạc mệnh giá 1000 yên của Nhật.

** Truyền thuyết “Chú bé quả đào” rất nổi tiếng ở Nhật Bản, xuất phát từ thành phố .

*** Năm 1573, sau chiến dịch thắng lợi trước hai nhà Azai và Asakura, Nobunaga bổ nhiệm Hideyoshi làm daimyo của ba quận phía Bắc tỉnh Omi.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Yuri thờ hồng hộc. Nó giờ bàn tay mang găng của nó lên quệt mồ hôi vương trên mũi. Thoáng mấy giây tĩnh tâm, nó đứng thẳng lưng, ngược đầu nhìn xung quanh.

Quá đôi giận dữ, giờ nó đã ở khuôn viên sân sau của tư dinh Satake từ lúc nào. Ngó đi ngó lại, nó có cảm tưởng mình đang đứng ở một cái công viên chứ không phải là mảnh sân của một ngôi nhà.

Thỉnh thoảng, các bữa tiệc quy mô nhỏ của nhà Satake thường được tổ chức ở sân sau cho thoáng thay vì tầng thượng nóng bức. Bởi vậy, nếu sân trước, cổng lớn chỉ cách nhà chính chừng ba mươi mét thì sân sau lại rộng đến cả nghìn mét vuông. Về khoản tư dinh thì tập đoàn Satake không thua bất kì tư dinh của các tập đoàn lớn nào khác cả.

Chúng kiến sân sau, Yuri khẽ bặm môi.

Phần chính giữa của mảnh vườn là nền trồng, được rải sỏi đều và bằng phẳng. Ven khu vườn là một con ngách nhỏ được khoét sâu làm suối. Cỏ được trồng ven đó, mịn vô cùng. Ở góc vườn là cả một hòn non bộ rất to, có dòng nước chảy thành thác róc rách xuống mặt hồ bên dưới, có ánh đèn xanh xanh rọi qua dịu dàng. Góc vườn bên phải là một cây cảnh cổ thụ sừng sững. Quanh vườn, đi một đoạn là bắt gặp một bóng cây xanh ròn. Dưới gốc cây là những lùm hoa được chăm sóc kĩ lưỡng, đẹp mê hồn.

Yuri càng nhìn, càng khê nghiêng rặng. Nó ngoảnh đầu lại và hơi giật mình khi nhìn lại tư dinh. Cao năm tầng, rộng tựa như trụ sở hành chính của các tỉnh. Nội thất bên trong cao cấp và sang trọng. Nó bỗng đứng trầm mặc, cúi gầm đầu.

Đúng như Akito nói, mười năm trước nó dựa hơi Shukasa bắt nạt cô. Giờ cô và anh đã hẹn hò, sao nó vẫn có gan chống lại? Một mình Yui đã đủ khiến nó thảm bại, giả dụ giờ thêm cả cậu ấm Shukasa, à quên, bạn Yui còn có cả con trai của Bộ trưởng Bộ Giáo Dục, hay con gái trưởng của gia tộc Okawa tiếng tăm, nó chọi với chúng chẳng khác nào trứng chọi với đá.

Nó thoáng nghĩ lại gia cảnh nhà mình. Không phải là bình dân, nhưng không thể sánh ngang với bọn họ. Cha nó là giám đốc một công ti bất động sản, tương đối lớn mạnh trong ngành này. Nhưng nói thế thôi chứ sức mạnh của công ti cha nó chẳng là gì khi đem so với một công ti bất động sản con của

nhà Yui. Nghĩ lại, nó thoáng cảm thấy sợ.

Dù Mika không còn gọi nó như thế nữa, nhưng có lẽ suốt đời, đứng trước bọn họ, nó không bao giờ thoát khỏi là một con cáo già yếu đuối.

Thế nhưng, nó không thể cúi đầu nhường bước. Nó thích Shukasa từ hồi học chung lúc tiểu học, nó muốn sánh ngang với Shukasa, vì muốn leo cao mà nó bất chấp thủ đoạn. Thế nhưng anh lại nổi tiếng là kẻ không gần gũi nữ sắc. Được biết bạn anh, Manabu Akito vốn là một kẻ lẳng nhăng, nó đã tìm cách tiếp cận nhằm được xuất hiện ở gần anh. Bằng sắc đẹp vốn có, nó khiến Akito xiêu lòng, và rồi được hằng ngày gặp mặt Shukasa. Thế nhưng một ngày, Akito phát hiện ra nó đang hẹn hò với kẻ khác, bèn bỏ nó đi. Nó sợ mình sẽ có hình ảnh xấu trong mắt Shukasa bèn cố gắng níu kéo, nhưng giờ còn gì khi Shukasa đã yêu con bé khác.

Nhưng dù có thế nào, với nó, nó phải tìm cách dim Yui xuống, không cho cô ta có cơ hội được ngồi đầu lên.

Bỗng nghe có tiếng người, Yuri thoáng giật mình. Chẳng hiểu sao nó hoảng sợ chui vào một lùm cây nắp.

Ánh đèn sân sau mờ ảo khiến Yuri không nhận ra mặt, chỉ biết đó là hai phụ nữ trung niên trông vô cùng sang trọng.

- Phu nhân Hanagato. - Người phụ nữ kia gọi khiến Yuri không khỏi sững sờ. "*Vậy ra đó là mẹ của Shukasa. Mẹ chồng tương lai của mình đây mà!*". Yuri cười thầm đắc ý.

- Haha! Mẹ chồng tương lai ư? - Người phụ nữ đó - Phu nhân Hanagato - bật cười. Nhắc đến đứng từ mình vừa nghĩ đến, Yuri giật mình tái mặt. Nhưng khi nhận ra phu nhân Hanagato đang nói một cách tình cờ chứ không phải phát hiện nó đang ở đây nghe lén, Yuri thở phào nhẹ nhõm. Người phụ nữ kia nói tiếp. - Phu nhân Satake đừng khách sáo quá. Ta là mẹ chồng tương lai của con gái phu nhân thì đúng thật, nhưng đừng gọi xa lạ thế. Dù sao cũng là chị em thân quen nhau trong làng giải trí cả mà.

"Phu nhân Satake... vậy đó là mẹ của con nhỏ Yui đó. Nhưng khoan, nếu nói vậy thì có nghĩa Yui và Shukasa được định hôn ước ư?"

Yuri nghiêng đầu trầm nghĩ. Thế nhưng, nó lại tỏ ra trắng bệch mặt khi biết phu nhân Hanagato sẽ là "mẹ chồng tương lai" của Yui.

- Ủm, ta nghe nói phu nhân có đưa con gái thứ mới đi du học ở Paris đúng không? Nó không về thăm nhà ư? Ta chưa thấy nhị tiểu thư xuất hiện trước truyền thông bao giờ. À, hồi nhỏ thì có. - Phu nhân Hanagato cất tiếng hỏi.

- À... phải... Chị muốn nói đến con bé Yui nhà chúng tôi ư? - Phu nhân Satake thoáng ấp úng, nhưng sau đó cười xòa. - Con bé Yui đòi đi du học ở Pháp, chúng ta đành gửi nó sang đó, và thỉnh thoảng lại bay sang đó bằng phi cơ riêng. Còn việc học của con bé thì lại không cho phép nó về Nhật. Học hết cấp II, nó lại xin về Nhật học cấp III. Nhưng phu nhân Hanagato hỏi là có ý gì?

- À không... - Bà khẽ cười. - Tại nếu thằng Shukasa nhà ta kết hôn với con gái đầu Mai nhà phu nhân, thì đứa con gái thứ Yui kia, phu nhân và chủ tịch định gả đi đâu?

- Giá phu nhân có hai đứa con trai thì ta cũng muốn gả cả hai cho phu nhân rồi. Nhưng khổ nỗi nhà phu nhân có mỗi cậu Shukasa. - Phu nhân Satake bật lên tiếng cười xòa. - Ta có nghe chồng ta nhắc đến một gia đình nào đó, nhưng ông ấy lại không chịu nói với ta.

Phu nhân Satake khẽ cười nhạt.

Ở sau bụi cây kia, Yuri đã nghe hết tất cả. Nó không khỏi sững sờ.

Phải rồi, nó quên mất nhà Satake có hai đứa con gái. Trường nữ là ca sĩ Waku Mai đang rất nổi hiện nay. Vậy nếu Yui là tiểu thư thì chỉ là nhị tiểu thư mà thôi.

Nếu là nhị tiểu thư, tài sản được thừa kế sao bằng của đại tiểu thư được. Đã vậy, Mai còn được gả vào tập đoàn hùng mạnh nhất Nhật Bản và có chỗ đứng trên trường quốc tế. Yui không những được hưởng ít tài sản hơn mà còn được gả vào một gia đình nào đó thua kém chị thì chẳng phải cô ta hoàn toàn mất chỗ đứng hay sao?

Nghĩ đến đó, Yuri không khỏi cười thầm đắc ý.

"Hơn nữa, Yui hiện rất yêu Shukasa. Khi biết chuyện người cô ta yêu đến nhường vậy lại bị chị gái cướp mất, chẳng phải rất suy sụp hay sao?" - Yuri cười thầm. - "*À không, có cách khác hay hơn. Nếu mình kích động cô ta, khiến cô ta phải tò mò ra toàn bộ chuyện trước toàn bộ khách mời, hẳn chủ tịch Satake sẽ rất tức giận. Biết chọc cho bản tính hổ báo cô ta nổi dậy, cô ta hoàn toàn sẽ mất hết tất cả. Nếu Shukasa không yêu đại tiểu thư, Yui lại giận anh ta vì phản bội mình thì chẳng phải cơ hội đã đến tay mình hay sao?"*

Trong đầu Yuri hiện lên hàng trăm kế hoạch mưu mô hiểm độc. Mỗi nhục nhả đó, nó thể sẽ trả thù gấp trăm lần.

Yuri xoay người, mở chiếc bóp màu hồng công chúa đó, lôi ra chiếc smartphone màu trắng. Nó bắt đầu quay số, rồi đưa lên tai nghe. Sau vài hồi chuông ngân, đầu bên kia là một giọng nói điệu ngoa đáp lại:

"A, tiểu thư à? Không phải giờ này cậu đang tham dự tiệc cùng với Hanagato Shukasa của cậu sao? Gọi cho tớ chi vậy?"

- Asai, bớt chậm chạp nhau đi! - Yuri cau mày thoáng giận dữ, nhưng rồi vội gạt cho qua để vào việc chính. - Này, có phải cậu có người anh trai hơn cậu tám tuổi đang làm việc cho một tờ báo không?

"À, cậu hỏi anh Asuke hả?" - Asai vừa giũa móng tay vừa trả lời có vẻ hơi hột. - "Đúng rồi. Nhưng là trang báo mạng chứ không phải báo giấy đâu. Cậu biết trang web Hot Sunday không? Đây, trang báo mạng hot nhất hiện nay, ai cũng xài cả, đặc biệt là giới thượng lưu và tuổi trẻ."

- À, vậy thì tốt quá. Nè, cậu gọi anh cậu đến đây đi, mang thẻ phóng viên với mấy đồ nghề luôn. Có tin hot lắm, hứa hẹn sẽ mang lại lợi nhuận cao lắm đó. - Yuri tỏ ra mừng rỡ.

"Hà, chuyện chi vậy? Kể nghe coi." - Chúa tám chuyện gặp nhau, Asai tỏ ra vô cùng háo hức.

- Để mai đi, tớ kể cho. Còn giờ lời anh cậu đến đây mau, kéo hồi hận. - Yuri hồi thúc, nghe có vẻ gấp gáp.

"Được rồi mà. Nhưng họ có cho phóng viên vào không?" - Asai tỏ ra hơi băn khoăn.

- Có! Trời ạ! Nhanh lên đi, không thì trễ mất. À quên, dặn anh cậu đến khoan vội. Gấp tờ cái đã, rồi tớ sẽ cho anh cậu biết phải làm gì. Nghe này, nếu vụ này ngon, anh cậu không những được hưởng hoa hồng từ trang báo đó mà tớ còn thưởng hậu hĩnh nữa cơ. Và cả cậu nữa, chuẩn bị ăn chơi nhảy nhót một bữa đi! - Yuri cười khẩy.

"À, nói rồi đó nha? Được rồi, tớ gọi anh Asuke đây! Có lẽ nửa tiếng nữa anh ấy qua!"

- Ừ rồi, nhanh lên đi. Tớ cúp đây.

Khóa màn hình điện thoại lại, Yuri không khỏi cười khúc khích đầy mưu mô.

- Yuri à... cậu đi đâu vậy? Tôi tìm cậu mãi. - Vừa bước trở lại sảnh, một đứa con trai chặn đường nó. Trông anh ta có vẻ trạc tuổi Yuri, nhưng lại tỏ vẻ cung kính.

- Cậu thôi bám lấy tôi được không hả Kazuto? Tôi phát ngán việc phải nhìn mặt cậu hằng ngày quá rồi. - Yuri nhăn nhó với anh ta, khoát tay bỏ đi. - Tôi đâu có phải là con nít đâu, đừng khiến tôi phải nổi giận!

- Tôi xin lỗi... - Kazuto cúi mặt, nhưng vẫn đi theo sau nó, một cách im lặng và cung kính.

Một bầu không khí im lặng bao trùm hai người dù xung quanh có ồn ào và náo nhiệt thế nào đi chăng nữa. Một con người đi trước, tà váy màu hồng nhạt khẽ bay nhẹ theo từng bước đi. Đôi môi nó cười, nhưng ánh mắt lại gần gũi sự hận thù sâu sắc. Một con người đi sau, cúi đầu, tâm thế như chuẩn bị để cô gái kia có thể ra lệnh bất cứ lúc nào.

Nhưng bỗng, một giọng nói vang lên thật lớn đã chặn ngang dòng suy nghĩ của mỗi người.

- A! Bà chị già! Tìm mãi mới thấy! - Touma khi thấy Yuri đi ngược lại với mình thì không khỏi ngạc nhiên hét lên. Nhóc ta đuổi theo nó, nhưng nó lại biến mất khỏi tầm mắt. Tư dinh Satake rộng quá, nhóc đã chạy khắp nơi tìm. Suốt ba mươi, bốn năm phút cuối cùng cũng gặp được nó ở đây.

Yuri khẽ ngoảnh đầu nhìn. Không phải một ai to cao mà là một cậu nhóc với giọng nói còn chưa vỡ. Khuôn mặt lạnh lùng, nó đáp:

- Chuyện gì vậy, cậu nhóc phi công trẻ? - Ánh mắt sắc lạnh, giọng nói lạnh băng của Yuri khiến Kazuto lạnh sống lưng. Anh ta bất giác lùi lại phía sau nhìn nó.

Riêng Touma, nhóc ta tỏ ra cực kì bình thường, mà chóng nạnh đối diện với nó - một cô gái cao gấp đôi nhóc. Dù chưa vỡ giọng, nhưng nhóc ta đối đáp vô cùng kiên cường:

- Tại sao vậy? Bà chị... không giống bà chị của hôm trước nữa? Bà chị thay đổi rồi sao? - Nét mặt của Touma như chứa đựng một sự tiếc nuối.

Yuri khi nhìn ánh mắt long lanh của nhóc thì không khỏi xao động. Nó khẽ nuốt khan, đáp:

- Tôi tưởng đã trả lời nhóc câu hỏi này rồi chứ? - Môi nó thoáng vẽ lên một nụ cười giả tạo. - Tôi vẫn là tôi thôi, một con người xảo trá như vậy. Nhóc nghĩ nhóc là ai mà có thể hiểu hết con người thật của tôi?

- Đừng gọi tôi là nhóc! - Bỗng bỏ qua lời nói của Yuri, Touma hét lên.

- Không là nhóc thì là gì? Hạt mít này! - Yuri khẽ cười khẩy. - Nhóc muốn tôi gọi nhóc là gì?

Touma im lặng một chút, vẫn nhìn nó đầy nghiêm túc, rồi buông ra một câu khiến cả Yuri lẫn Kazuto đều ngỡ ngàng:

- Gọi "anh" đi! - Nhóc thẳng thừng yêu cầu.

__o0o0o__

END chapter 64.

Chương 59: Heaven Land

- Tại sao... tại sao em lại đòi chia tay? – Akito tròn mắt, tức giận, giằng lấy tay Mika, bấu chặt. – Anh đã làm gì sai hay sao?
- Chưa... Anh chưa làm gì cả... - Trái ngược với hành động hung hăng của Akito, Mika chỉ lắc đầu, nhẹ nhàng gạt tay anh ra. – Chỉ là... nếu cứ tiếp diễn thế này... thì anh sẽ làm đấy...
- Cho anh lý do? – Thái độ từ tốn của Mika đã phần nào kìm hãm sự mất bình tĩnh của anh lại, anh trầm giọng, khoan nhượng hơn.
- Em biết... trong trái tim anh vẫn còn một góc trống khác... Em chưa hoàn toàn làm chủ được... Anh vẫn còn mừng rỡ khi gặp các cô gái xinh đẹp khác, và anh vẫn còn vẫn vương một cô gái khác ngoài em... - Mika cười dịu dàng, nụ cười tươi như ánh mặt trời, nhẹ nhàng, không lo ngại. Dường như cô chẳng đau khổ gì khi buông ra những lời từ bỏ.

Akito thất vọng. Nụ cười đó chẳng phải có hàm ý là anh không là gì với cô hay sao? Tại sao lại thế kia chứ?

Nhưng cô nói đúng... anh chưa thể nào toàn tâm toàn ý với cô. Trên hết, anh chưa thể nào dứt bỏ được mối tình cũ để đến với cô được.

Lúc này đây, anh chẳng hề thắc mắc lý do cô biết chuyện đó.

- Em không thể cho anh thêm thời gian hay sao? – Akito vẫn cố gắng níu kéo.
- Chia tay chính là cho anh thời gian đấy. – Mika đáp thản nhiên, môi vẫn không ngừng nụ cười vô lo vô nghĩ. – Nếu như anh vẫn còn tình cảm, với tình trạng tình cũ gắng sức chèo kéo anh thì việc anh xiêu lòng chỉ còn là vấn đề thời gian. Em muốn phòng xa, để khi đó em không phải đau khổ.
- Em không tin anh hay sao?
- Anh vẫn không hiểu? Em không phải là không tin anh. Chỉ là mọi trường hợp đều có thể xảy ra mà thôi. – Đến đây, Mika chấp hai tay trước ngực, môi tươi tắn, má hồng hào, mắt long lanh, một dáng vẻ dịu dàng thực nữ. – Thế nên... trước khi cả hai đều quá đau khổ, dừng lại thôi. Em không đủ can đảm để bước trên con đường mà em biết trước đích đến tàn nhẫn. Khi nào anh có đủ tự tin anh có thể trao tròn vẹn trái tim cho em, hãy tìm em, em luôn mở rộng vòng tay chào đón anh. Cho đến khi đó, hãy nói chuyện, gặp gỡ, trao đổi như những người bạn bình thường.

Akito gục mặt xuống. Dù là một bông hoa mềm mại, nhưng cô lại cứng rắn nghiêm túc. Cô đã tạo một vỏ bọc yếu đuối hoàn hảo cho sự kiên định trong từng câu nói của mình. Anh không thể nào lay chuyển được cô.

- Cứ như vậy đi. Anh tôn trọng quyết định của em. – Akito bất đắc dĩ tán thành. Mika mỉm cười nhìn anh hài lòng, mãn nguyện.

oOo

Một buổi chiều sau giờ học...

Cả lũ sau đũa ngồi “ôn bài” trong tiệm Lotte giữa phố tấp nập.

- Ai chà! Sắp tới tớ phải đến nhà Kahara lần nữa. – Shukasa lên tiếng đầy mệt mỏi.
  - Sao thế? – Yui vừa ngậm vòi trong lon Coca vừa tò mò hỏi, nhưng chẳng có vẻ gì là thiết tha đến câu trả lời.
  - Qua thanh toán nốt tiền bồi thường. – Shukasa lại thờ dãi.
  - Sao không chuyển tài khoản cho nhanh? – Haru gợi ý.
  - Ba bảo anh trực tiếp đi cho có tấm lòng.
  - Mà nhỏ Kahara Terumi đó... - Bất giác, Kuro lên tiếng, trò dưới cằm, ánh mắt xa xăm. – Sao tớ lại có cảm giác đã gặp nó ở đâu đó thì phải... - O? Anh cũng thấy thế à? – Haro tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy Kuro có cùng suy nghĩ. – Không hiểu sao gặp nhỏ là em lại có một sự thân quen khó tả ấy.
- Cả hội đến đây thì im lặng. Bốn đứa còn lại nhìn chằm chằm vào Kuro và Haru đang cố vớt óc để nhớ ra. Nhưng khi nhận ra một điều, Mika vội xua tay:
- Thôi thôi! Đừng đem chuyện về người đã mất nữa. Ngày mai có ai có lịch trình gì không?

- Mai á? – Yui lặp lại, rồi trả lời đầy hứng khởi. – Có có! Tớ và Shukasa hẹn nhau đi mới khánh thành ở ấy!

- Tụi này đi cùng được không? – Akito nghe vậy thì đầy sung sức, hưng phấn vỗ tay về phía mình hỏi.

- Tính làm bóng đèn à? – Shukasa méo mặt. Nghe vậy mà biểu cảm của Akito cũng đầy thất vọng.

Đám kia đồng loạt liếc nhìn đôi này đầy sát khí. Ái chà, có gấu rồi là bỏ bạn luôn đấy.

- Được mà, mọi người cùng đi! – Nhưng Yui lại cảm thấy thích thú khi đi chơi với bạn bè. – Ngày mai là sinh nhật Shukasa. Tụi mình đi chơi rồi tối về mua bánh kẹo đến nhà tớ tổ chức sinh nhật cho anh nhé!

Nghe cô đề nghị. Tụi kia cũng mới giật mình nhớ ra. Ủa, ngày 6 tháng 12, là ngày mai còn gì. Quên khuấy mất!

oOo

- Phim hành động! – Yui tỏ ra cương quyết, vỗ thẳng tay vào tấm áp phích. – Transformer mới ra phần hay lắm!

- Không thích! Phim kinh dị! – Shukasa cũng không vừa, hai tay chống nạnh, lên tiếng bác bỏ.

Suốt mười lăm phút rồi đó, đôi này cãi nhau chọn thể loại phim để xem cũng đã mười lăm phút rồi. Híc! Báo hại tụi kia ngáp ngáp dài.

- Mấy người cũng bỏ phiếu đi chứ? Đứng im đó nhìn phòng có ích gì? – Yui bất giác trừng mắt lia tụi bạn.

- Đúng đúng! Hòm nào nhiều phiếu hơn hòm đó thắng! – Shukasa cũng hưởng ứng theo.

Tụi kia giật mình, tỉnh tâm vài hồi rồi góp ý.

- Phim tâm lý tình cảm! – Haru vươn tay đầu tiên.

- Hải đi! Có phim của Thành Long đấy! – Akito cho thêm một hòm mới đầy hưởng ứng.

- Tớ lại thích khoa học viễn tưởng. – Kuro vỗ tay dưới cằm.

- Tụi tớ bảo mấy cậu bỏ phiếu chứ không phải cho thêm ý kiến! – Cả Yui và Shukasa đồng thanh. Bọn kia nghe vậy thì im bặt.

Cả lũ lại thờ dài ưỡn nể. Ấy chà, cứ thế này thì đến bao giờ mới đi những chỗ khác được nữa chứ. Lúc này thì chỉ còn cách phân thắng bại thôi.

- Oẳn tù tì! – Sáu cánh tay giơ lên chuẩn bị ra chiêu.

...

- Cho sáu vé học sinh phim Transformer bác ơi! – Yui hứng khởi vươn tay về phía bác bán vé. Tụi kia nhìn nhau thờ dài ngao ngán, mà Shukasa là buồn tè nhất.

- Hết vé rồi! – Bác bán vé trả lời lại đầy phũ phàng tàn nhẫn.

Một ngọn gió thổi qua làm đông cứng Yui. Mặt mày bơ phờ, tái mét ỉu xiu.

Đến lượt năm đứa còn lại oẳn tù tì phiên hai. Shukasa cười đắc thắng:

- Phim kinh dị phải thắng!!!

- Oẳn tù tì!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Mất Yuri mở to, ngạc nhiên và sửng sốt. Nhưng tất cả những trạng thái đó chỉ diễn ra chưa đầy một giây. Yuri phá lên cười ha hả.

- C... Cái gì? Bà chị cười gì cơ chứ? - Nhóc Touma lấp bắp. Hai má nhóc ta đỏ bừng lên trông vô cùng đáng yêu.

- Cậu nhóc phí công trẻ à, nhóc bị gì vậy? Tôi hơn nhóc mười tuổi lận đó. Nhóc muốn làm bậc trên của tôi à? - Yuri vẫn chưa ngưng cười, đôi môi nó vẫn cong lên vì yêu cầu vô cùng dễ thương của Touma.

- Có sao đâu? - Nhóc khề chu môi, lườm đi chỗ khác. - Mẹ tôi cũng hơn cha tôi năm tuổi đó. Nhưng bà vẫn gọi ông là anh mà.

- Nhóc không hiểu à? Mẹ nhóc và cha nhóc yêu nhau, kết hôn với nhau thì dĩ nhiên mẹ nhóc phải gọi cha nhóc là anh rồi. - Yuri có vẻ kiên nhẫn giải thích, nhưng vẫn lộ một chút mỉm cười trên gương mặt. - Còn ta với nhóc đâu có...

- Tôi thích bà chị mà!!! - Cắt lời Yuri, Touma hét lên. Mặt cậu nhóc giờ không khác gì quả cà chua chín, đỏ bừng như lửa. - Tôi... đối với bà chị... cũng giống như... cha tôi đối với mẹ tôi ấy...

Phải nói về biểu cảm của đôi phương - Yuri, và cả anh chàng Kazuto nữa, cả hai không khỏi sửng sò. Yuri thì đứng im như chết trân tại chỗ sau màn "tỏ tình lãng mạn" này.

À mà không, nếu xét trên vị trí một người ngoài, khi nhìn một cậu nhóc cấp một tình tò với một cô gái cao gấp đôi nó, ừm thì, giống một màn hài kịch hơn là lãng mạn nhiều...

- Haha... - Yuri cất tiếng cười trừ như nó không thể làm gì khác.

- Thật đấy... Tôi bị ánh mắt của bà chị, nụ cười của bà chị với cả giọt nước mắt của bà chị hớp hồn từ lần gặp đó. Trước giờ tôi luôn sùng bái Toudo-sensei, nhưng khi gặp bà chị, tôi đã thay đổi hẳn... - Touma không ngừng nói, mặc cho đôi má mỗi lúc một đỏ ửng.

Yuri im lặng nhìn nhóc. Dù sao, với nó, Touma cũng là một cậu nhóc dễ thương. Dù biết đó chỉ là rung động vớ vẩn kiểu con nít, nhưng nó không muốn khiến Touma thất vọng tràn trề.

- Vậy giờ, nhóc muốn tôi làm gì đây? - Yuri khề nở nụ cười dịu dàng nhìn nhóc.

- Tôi muốn kết hôn với bà chị. - Touma thẳng thừng nói, rất quyết tâm. Điều đó khiến Yuri thoáng sửng lại, ngơ ngác.

- Nhóc có biết luật hôn nhân và gia đình của nước ta không? - Yuri vẫn cười.

- Dĩ nhiên là tôi biết. Con trai phải 18 tuổi mới được kết hôn. - Touma khề chu môi đáp, nét mặt tỏ vẻ không cam tâm.

Yuri thoáng thấy thái độ đó của nhóc thì không khỏi muốn bùm miệng phì cười. Quả thật, Touma khiến nó không thể không quan tâm.

- Vậy tại sao nhóc vẫn muốn kết hôn với tôi? Đến cả tôi cũng chưa đủ tuổi, làm sao nhóc có thể? - Yuri khề cười dịu dàng.

- Nhưng... - Dù biết, nhưng Touma vẫn cố gắng phản biện lại một cái gì đó. Thế nhưng, nhóc ta không thể làm gì hơn khi biết điều đó là không thể. - Nhưng... tôi thích bà chị mà...

Nhóc ta ấp úng, mặt cúi gằm. Hai má vẫn đỏ ửng lên ngượng ngập. Tay Touma run run bấu lấy vạt áo comple như muốn làm nhau nát mọi thứ. Nhìn nhóc ta muốn mà bất lực không thể làm gì khiến Yuri cảm thấy nhóc thật dễ thương.

Yuri khề phì cười. Nó cúi người, tay chống đầu gối, nhỏ nhẹ:

- Vậy thế này, tôi sẽ chờ nhóc đến khi nhóc đủ tuổi kết hôn. Nếu lúc đó nhóc vẫn chưa đổi ý thì tôi sẽ nhận lời kết hôn với nhóc. Vậy được chưa? - Lúc này, thực sự Yuri rất dịu dàng. Nụ cười nhẹ nhàng của một cô gái mười tám vô cùng thực nữ, không gượng gạo, không giả tạo, là một nụ cười tự nhiên khiến ai ai bắt gặp cũng phải đỏ gục dưới chân nó.

Kazuto nhìn nó chằm chằm, mắt tròn ngược. Anh hoàn toàn không thể tin vào những gì mình đang chứng kiến. Chẳng hiểu sao, máu nóng dồn lên não. Tim đập thình thịch, bàn tay vô thức nắm chặt, bao nhiêu gân guốc nổi lên thấy rõ. Tức giận, phẫn nộ, chẳng hiểu sao tính khùng có sẵn trong máu anh nổi lên. Kazuto vung tay, nắm lấy cổ của Touma, nhấc bổng lên mặt đất.

- Kazuto! Cậu làm cái khi gì thế hả? - Yuri tròn mắt quát, nó hơi thất thần vì hành động bộc phát của Kazuto, không tài nào hiểu nổi.

Đôi mắt to tròn kia bỗng dưng nhắm tịt lại, răng Touma đánh nghiền ken két. Mặt nhóc đỏ bừng lên, hơi tím tái.

Touma chậm chậm giờ tay lên, nắm chặt lấy cổ tay Kazuto, cố gắng vận chút sức mình tìm cách thoát hiểm. Dù bình thường nhóc là một học sinh xuất sắc, nhưng khi đối diện với một kẻ thù cao to hơn mình, lại còn là kẻ học võ chuyên nghiệp, có cố thế nào, vận vọ thế nào Touma cũng không thể phá thế khóa được.

Touma nhăn răng, bất lực, bây giờ nhóc cực kì khó thở, rất muốn xỉu đi lúc nào.

- Buông ra ngay! - Yuri phẫn nộ ra lệnh, thế nhưng mắt Kazuto vẫn mờ đục đi vì giận dữ. Anh hoàn toàn bỏ ngoài tai những câu lệnh của Yuri, tai anh ừ đi trong cơn giận.

Yuri cau mày. Nó đưa về thế thủ, dồn lực đâm vào cổ tay anh. Kazuto quá bất ngờ, tay vô thức buông Touma xuống. Cậu nhóc bỏ nhào, úp mặt xuống, thờ lạy thờ ơ.

Thấy nhóc ngã, Yuri vội vã chạy lại đỡ nhóc dậy, vuốt lấy lưng, tay làm các động tác sơ cứu cho Touma. Cậu nhóc ho lụ khụ, há to miệng tham lam hít lấy từng ngụm không khí, dần dà cũng ổn định lại được hô hấp.

Thấy Touma đã ổn, Yuri nhả mặt, vùng vằng đứng dậy, tiến về phía Kazuto đang thất thần vì những gì mình vừa làm. Ngay lập tức, nó vung tay, giáng xuống má anh thật mạnh, dứt khoát, không kiêng nể.

Kazuto lao đảo, va vào tường. Cái tát của một con người học võ như Yuri khiến anh cảm thấy tê buốt trên từng thớ thịt. Định hình lại, môi anh bị sứt, khê rí ra một dòng máu đỏ tươi.

- Shina Kazuto, cậu khiến tôi quá thất vọng! - Yuri mặt mày hậm hực, nóng phừng phừng vì lửa giận. Hành động bông bột của Kazuto đối với Touma - thực ra là một cậu bé nó rất quý - khiến nó mất mặt và giận dữ. Ngay lúc này, nó giận anh vô cùng.

Kazuto im lặng. Trong lòng anh đắng nghét, y như anh vừa ăn phải một cái gì đó đắng, chan chát và cay xè. Kazuto không biết phải nói gì, anh chỉ cười khẩy một cái, đứng dậy, quay mình bỏ đi. Trước khi khuất hẳn, Kazuto chỉ buông ra một câu với giọng điệu đờm buồn:

- Phải, với cậu tôi chẳng là cái gì cả. Đến cuối cùng, tôi vẫn là một kẻ ngốc nghếch chờ đợi trong vô vọng..

Câu nói ấy khép lại bầu không khí ngột ngạt này giờ, anh biến mất như làn khói trắng.

Yuri khề cán môi, nó vội quay lại đỡ lấy nhóc Touma, giúp nhóc sửa lại tóc tai và y phục, dẫn nhóc quay trở lại hội trường.

- Nhóc nhớ chưa? Ra khỏi thang máy rồi thì rẽ phải, đi hết hành lang là đến hội trường. - Yuri cẩn mật dặn dò thẳng nhóc, bộ dạng trông vô cùng dịu dàng và nữ tính.

- Tôi biết rồi mà. Tôi thông minh lắm, không như bà chị đâu! - Touma ngây thơ đáp lại, rất tỉnh.

Yuri nghe vậy không khỏi cắn răng cười trừ. Nó bấm môi tự nhủ mình phải nín nhịn, không được động gì đến nhóc cả.

Touma bước vào thang máy, cánh cửa đóng lại đưa nhóc rời khỏi sảnh chính. Thấy vậy, Yuri khề trở mình đứng dậy, ưỡn thẳng lưng:

- Chuyện cậu nhóc phi công trẻ... dừng ở đây được rồi. - Buông ra một câu nhẹ như gió, Yuri khề nhếch môi cười. Giọng nói nhẹ nhàng ban nãy nó dành cho Touma biến đâu mất, mà thay vào đó là ngữ điệu điệu ngoa sắc lẹm thường thấy. - Bây giờ... xử lí con nhóc tiểu thư đó thôi nào.

Yuri khề xoay mặt nhìn một thanh niên xuất hiện ở cửa chính, ánh mắt xéch vế lên tia nhìn đầy thâm ý. Nó cười một nụ cười đầy âm mưu xảo quyết.

- Em là Eto Yuri, bạn của Asai ư? - Anh thanh niên ngập ngừng bắt chuyện.

Nó khề gật đầu và nhìn tổng thể anh ta.

Anh ta - Yukijuri Asuke - đúng là có dáng một phóng viên. Hàm râu lõm chồm, đầu tóc bù xù, bộ quần áo xộc xệch như vừa trải qua một trận chiến. Bấm sinh Yuri không bao giờ để những người như anh lọt mắt, nên nó cười khẩy:

- Phải chăng anh vừa gặp chuyện? Tôi không nghĩ anh lại ăn bận như vậy để đến một bữa tiệc thượng lưu đâu.

- À... - Nghe nó nói vậy, Asuke khề cúi đầu nhìn lại mình. Anh gãi đầu phân trần. - Bỗng dưng con bé Asai gọi điện cho anh, bảo anh mang đồ nghề phóng viên đến đây lấy tin, còn giục anh nhanh lên nữa. Thế nên anh vội vàng vàng chuẩn bị, bắt taxi phóng đi ngay.

Yuri lại cười khẩy. Nó lắc đầu vài hồi không rõ ràng, bèn cất giọng nghiêm trọng:

- Nghe này anh Yukijuri, nếu vụ này anh thành công thì anh sẽ có được một khoản hoa hồng lớn lắm đấy. Dĩ nhiên tôi cũng sẽ thưởng thêm cho anh. Chỉ cần anh chịu nghe lời tôi thôi là đủ rồi..

Asuke nghe nó nói vậy không khỏi mừng rơn. Lòng dạ anh ta có một cái gì đó trĩu nặng. Dù sao một kẻ tầm thường như anh nếu như qua một vụ làm ăn như vậy có thể sẽ có cơ hội đổi đời. Anh thầm nghĩ đến số hoa hồng và lợi nhuận đem về được sau vụ này.

Thế nhưng, một tia sáng vụt qua não anh. Nụ cười tươi rói rói trên môi anh bỗng tắt vụt, cứng đờ. Asuke áp ứng:

- Eto này. Em hứa sẽ cho anh lợi nhuận cao như vậy, có khi nào là một việc khó? - Một giọt mồ hôi chảy xuống thái dương Asuke. - Em gọi anh đến bữa tiệc thượng lưu gấp như vậy, có khi nào là bắt anh viết báo về cậu ả cô chiều hay ông to sếp lớn nào đó không?

Yuri khề im lặng. Mắt nó dán chăm chăm vào anh. Thoáng, môi nó nhếch lên đầy bí hiểm.

- Chẳng lẽ đúng là vậy thật sao? - Nhận thấy thái độ đó của Yuri, Asuke bỗng run hắn. - Nếu vậy anh không làm đâu. Anh sợ lắm.

Yuri lại liếm môi. Đôi giày cao gót khẽ gõ nhẹ xuống sàn, hai tay nó khoanh trước ngực. Những hành động vô thức đó của Yuri lại trở thành những điều dù nhỏ nhưng cũng khiến Asuke thấy sợ. Im lặng một hồi, nó ngẩng mặt phá lên cười.

- Yukijuri, anh thật giống em gái anh. Con bé Asai cũng hay sợ khi đụng đến kẻ cao hơn nó lắm. - Đầu nó lắc nhẹ. - Anh nhát gan như vậy, bảo sao không có chỗ đứng trong tờ báo kia. Tôi cảm thấy thật buồn cười. Thế nhưng, nếu anh đã sợ vậy thì có thể không nhận vụ này. Tôi nể Asai theo tôi đã nhiều năm nên mới gọi anh, nay anh không cần đến sự giúp đỡ của tôi, tôi cũng không tha thiết gì đâu. Rất nhiều kẻ ngoài kia đang chờ để phục thù tôi. Anh đúng là không biết điều.

Nói rồi Yuri toan quay lưng bước đi. Lời nói của Yuri khiến Asuke bắt đầu lay động. Quả thực công việc của anh dạo này ở tờ báo rất bấp bênh, biên tập viên bảo anh không có năng khiếu kiểm tin viết, còn dọa sẽ tố sếp đuổi việc anh. Huống hồ chỉ dạo này anh bắt đầu đâm vào cờ bạc, cũng đã lên rút của công ti một triệu rồi. Nếu việc này bại lộ cha anh sẽ đuổi anh ra khỏi nhà mất. Ông hay khinh anh vì anh cũng đã hai sáu tuổi rồi mà công việc còn chưa ổn định. Lương ở tờ báo còn chưa đủ nuôi chính anh. Bây giờ mà lộ chuyện, anh cũng không dám nghĩ đến hậu quả nữa.

Kể ra, công việc này chỉ đòi hỏi mạo hiểm. Eto Yuri đã dâng mồi lên tận miệng anh, cho anh cơ hội chứng tỏ với đồng nghiệp và cha, ngoài ra hoa hồng cũng đủ để anh trả nợ. Kiểu này, không làm không được.

- Khoan đã, cô Eto! - Asuke gọi to, bàn tay vô thức vươn ra níu giữ bước chân nó sau những hồi suy nghĩ sâu xa. - Anh làm... anh sẽ làm... Mạo hiểm cách mấy anh cũng dám đặt cược. Chỉ mong em có thể chỉ dẫn cho anh để anh thành công.

Yuri khẽ dừng bước. Nghe anh nói vậy, môi nó nhếch lên cười:

- Đừng lo, nghe lời tôi, chỉ có thắng mà không có thiệt.

- À còn nữa... - Khi nó định đi, Asuke lại gọi giật lại. Yuri lại dừng bước nghe anh nói. - Hoa hồng của anh... em định thưởng anh bao nhiêu?

Mày Yuri khẽ nhủ lại:

- Anh muốn bao nhiêu?

Không ngờ nó lại trả lời như vậy, Asuke run run nhưng cũng dứt khoát trả lời:

- Một... một triệu...

Môi nó bất giác nhếch lên, mắt khẽ tròn ra, Yuri hừ lạnh. Nó cười khẩy vài hồi, nhưng cũng gật đầu chấp thuận:

- Cái đó còn tùy vào thái độ và kết quả của anh, tôi còn có thể bỏ cho anh nhiều hơn nữa kia.

- Cảm ơn em! - Nghe nó đồng ý, Asuke reo lên mừng rỡ. Vậy là anh có thể lấp tiền vào khoản nợ anh lỡ rút của công ti rồi.

Vốn tính Yuri rất ghét kiểu chưa làm đã đòi thưởng. Một triệu ư, nói thật ra là quá nhiều so với nó. Mỗi tháng nó chỉ được vài trăm ngàn yên, vậy mà một lúc anh dám đòi đến một triệu. Cơ mà, sau này được hẹn hò với Shukasa, một triệu không là vấn đề đối với nó.

- Đi theo tôi. - Nó chìa ngón trỏ ra, vẫy nhẹ. Asuke lon ton chạy theo không khác gì một con cún. Trong đầu nó bỗng hiện ra không biết bao nhiêu âm mưu thâm độc.

__o0o0o__

END chapter 65.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Heaven Land

- Yahoo! – Mika hét lên đầy hứng khởi. – Go go! Pokemon!!

Cô hò hét, vươn tay khiến một số khán giả xung quanh ngoảnh lại nhìn.

Năm nhỏ bạn ngồi khoanh tay, trầm mặt nhìn theo:

- Quên mất là Mika khoái phim hoạt hình! Biết vậy không cho cô tham gia oản tù tì. – Yui lên tiếng bình phẩm, mắt không rời màn hình, nhìn một cách

chán chương.

- Ai chà... Sở thích không thể đánh giá qua vẻ bề ngoài. Bình thường lạnh lùng người lớn lắm mà... thế mà lại thích xem phim hoạt hình! – Shukasa tiếp lời.

Đến đây cả hội đồng loạt nhìn nhau, không ai bảo ai bắt giác thờ dài.

- Super Rokurokubi* à? Nghe nói trò này là ăn khách nhất đấy! – Shukasa cảm xấp vé đứng nhìn cả hàng người xếp hàng để chơi trò chơi này, ngược nhìn nói.

- Thấy bảo trò này mô phỏng ngôi nhà ma. Đoàn tàu có hình dáng của con Rokurokubi mà. Mỗi chuyến chở được mười bốn người, đi xuyên dãy hầm kinh dị nữa. – Haru nhìn chăm chăm tờ hướng dẫn du lịch khu vui chơi, mô tả cho tụi bạn nghe. Rồi bất chợt quay lại nhìn Yui, cười gian xảo. – Bảo sao Yui rút không chơi...

Cô nàng đứng khoanh tay, nhìn ra một góc, mặt đỏ ửng vì xấu hổ. Đến đây, Shukasa mới hiểu ra vấn đề. Anh chợt nhớ lại lần Yui bị một con Yamakagashi cắn ở đảo Ogano, cô có khai là *“Ngoài rấn ra, tôi còn sợ mấy thứ côn trùng nhiều chân, mấy loài động vật sống hoang dã trong rừng, mấy con vật khổng lồ như trâu, bò... chưa kể đến chuột và cả ... ma nữa.”* Lúc này, nụ cười của anh còn hiểm độc hơn cả nụ cười của Haru bội phần:

- Ai chà! Nhất thế! Bảo sao hồi nãy khăng khăng không xem phim kinh dị. Lý do là đây...

Lời nói của Shukasa như một mũi tên chọc thẳng vào lưng Yui, xuyên ra trước, bèn phát quạu:

- Ai bảo chứ? Chỉ là không thích thôi! Cứ tưởng mấy trò tàu của bọn học sinh mẫu giáo nên không chơi... chứ biết trước nó thú vị như vậy thì đã tham gia lâu rồi! – Yui tìm cách chữa thẹn, lý do chẳng lọt tai tí nào.

- Thế giờ có đi chơi không? – Mika khẽ trút một tiếng thờ dài ngao ngán, hỏi.

- Đ... đi! Nhưng mà vé lỡ không mua cho tở rồi... bây giờ mà xếp hàng thì... - Lúc này Yui lại đánh đầu về phía quầy bán vé. Mấy hàng đứng xếp luôn! Cô nàng bèn thờ phù nhẹ nhõm. Thế này thì an tâm rồi. Chắc bọn họ không rảnh đến nỗi tốn mấy chục phút chỉ để dọa cô đâu.

- Khỏi lo! – Câu nói của Shukasa thốt ra đầy nhẹ nhàng khiến Yui có một linh cảm không hay. Anh xoè xấp vé năm cái thành cái quạt, rồi khẽ nhích tay đẩy một tấm vé khác núp sau lưng ra. – Lúc này vì sợ Yui nói nhảm nên đã mua để phòng rồi.

Nghe vậy, cô nàng ngả rằm xuống đất. Kỳ này chắc chết rồi.

May mắn là đi vào hàng ngắn, bởi vậy chỉ sau hai mươi phút xếp hàng, cuối cùng họ cũng đã trải nghiệm được trò chơi nổi tiếng bậc nhất rồi. Đoàn tàu nằm trên cổ của con Rokurokubi, chia làm bảy hàng, mỗi hàng hai người. Yui bị Shukasa lôi lên hàng đầu tiên – hàng sợ nhất, Mika và Haru hàng hai, kế đó là hai chàng trai đang hào hứng.

Yui run run thò đôi chân vào tàu, không vững bước. Nhưng biết thế nào cũng không tránh nổi nên đành nhắm mắt, nuốt nước miếng ngồi vào. Lúc cô đang cài đai bảo hiểm còn bị Shukasa nói khích:

- Không sao đâu Yucchi! Ở đây người ta có bán quần dự phòng đó!

- Đ... đồ ngốc! Em mà sợ đến nỗi tè dầm á? Không có đâu! – Cô đỏ mặt đáp lại.

Anh quản lý phòng động cơ mặc bộ đồ của Frankenstein** gạt cái cần màu đỏ bên bục, đoàn tàu chuyển bánh chậm chậm.

- Mọi người cùng giơ tay lên nhé! – Haru hào hứng khích lệ mọi người.

- Không sao! Sợ thì không cần giơ tay cũng được. – Shukasa vẫn không quên châm chọc Yui.

Nhưng lúc này cô không thể nói gì được nữa.

- Năm phút sau – Lượt chơi của tụi Shukasa kết thúc. -

- Yui can đảm thật đấy! – Akito lên tiếng khen ngợi đầy thán phục. – Anh sợ chết khiếp đi được, còn em thì tỉnh bơ như không. Anh cứ tưởng là em sợ ma cơ mà.

- Can đảm được đã mừng. – Shukasa đi cạnh Yui đang im lặng không nói, lên tiếng bác bỏ. – Cô nàng bị bộ xương người đặt tay lên vai dọa ngắt từ phút đầu tiêu luôn kìa.

Đến đây cả hội đồng loạt quay lại nhìn Yui. Đúng thật là... Hồn vía giờ đang phơng nào rồi mà cả cái mặt tím ngắt thế kia. Akito hối hận xin rút lại lời vừa nói.

- Thôi vậy! – Kuro nhún vai thờ dài. – Đi ăn trưa thôi! Vào tiệm ăn nhanh kia nhé. Hôm nay tớ khao!

- Đi chứ! – Yui vươn tay hào hứng, thái độ thay đổi 180 độ, hai má đỏ bừng hạnh phúc. Tụi kia ngán ngẩm nhìn cô, thờ dài.

Hết chương 51.

Chú thích:

* Rokurokubi: Thiếu nữ duyên dáng với cái cổ dài... - Ban ngày, Rokurokubi trông không khác gì những cư dân bình thường, nhưng vào ban đêm, chúng được tiếp thêm sức mạnh và có thể làm cho cổ dài ra đến mức kinh ngạc. Chúng cũng có khả năng biến khuôn mặt thành những Oni đáng sợ (quỷ của Nhật Bản) để tăng thêm sự khủng khiếp của mình.

** Frankenstein: Một nhân vật trong bộ tiểu thuyết kinh dị nổi tiếng cùng tên của Mary Shelly

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Ban công vắng bóng người...

Hôm nay là ngày 31 tháng 12, một ngày rất đặc biệt... Đó là ngày cuối cùng của năm nay, là đêm cuối cùng. Và sau hồi chuông điểm lúc không giờ, Nhật Bản sẽ bước sang năm mới.

Cha mẹ Mika về quê đón năm mới với gia đình, đáng lý ra cô cũng phải đi theo. Cơ mà vì được rủ đi bữa tiệc này, cha Mika cũng hào hứng để con mình biết vị cuộc sống thượng lưu nên không bắt cô đi theo, cho cô đón năm mới với hội bạn.

Gới thượng lưu không phải là kẻ mong không khí giao thừa, họ thích cả buổi gặp gỡ giao lưu nên khi có một bữa tiệc lớn đến vậy của tập đoàn Satake, không một phút chần chừ họ bước ngay đến hội trường. Bởi vậy, chẳng mấy ai trong bữa tiệc thấy tiếc khoảnh khắc thiêng liêng này cả. Với họ, cơ hội được kí hợp đồng với những đối tác béo bở sung sướng hơn nhiều.

Nhưng Mika không phải giới thượng lưu. Nhà cô rất bình dân, và cô thấy tiếc khi không được sum họp cùng gia đình. Không khí đông đúc ngọt ngào trong kia không hợp với cô. Cô thích những nơi tĩnh mịch im ắng hơn chốn ồn ào. Dù cô đơn, nhưng đó là những nơi rất yên bình.

Mika hít một hơi dài. Những ngón tay búp măng thon dài cầm lấy điều thuốc nhấc ra, khuôn miệng nhỏ nhắn phả một luồng khói trắng vào không khí. Đây đã là điều thứ hai rồi.

Ban công rất rộng, nhưng chẳng có ai. Chỉ một mình cô đứng im lặng, hút mấy điều thuốc và nhìn vu vơ vào không gian dài bất tận. Màn đêm đen kịt, ánh trăng sáng yếu ớt cô lên tia vàng xuyên qua những đám mây dài đang bay nhẹ nhẹ. Trời mây, không có sao. Chỉ có gió lửa từng đợt, tấp vào người cô những luồng không khí lạnh mùa đông.

Bây giờ là cuối năm, đúng đợt mùa đông cần quét. Đi bữa tiệc thượng lưu này mấy cô gái nào mặc ấm? Đàm dạ hội chỉ được cái đẹp, sang trọng và quyến rũ, tùy loại mới có ống tay. Phần đa là cúp ngực, hai dây, thậm chí là khoét sâu để tăng độ quyến rũ. Các phụ nhân tiểu thư chỉ để ý độ đẹp mà không để ý thời tiết. Vì họ di chuyển bằng ô tô, bữa tiệc lại tổ chức trong một nơi sang trọng có máy điều hòa hiện đại, dĩ nhiên sẽ không bị lạnh.

Đang mặc hở vậy, bảo họ ra ngoài ban công, nơi nhiệt độ xuống dưới mười độ, còn lâu họ mới đi.

Nhưng riêng Mika, không khí lạnh không là gì với cô. Cô thích không gian yên bình này hơn, rít vài điều thuốc là lại ấm bụng ngay ấy mà.

- Anh biết ngay là em ở ngoài này. - Mika đang nhắm mắt tận hưởng bầu không gian tĩnh mịch riêng mình cô hòa vào thiên nhiên, bỗng dung bị một giọng nói trầm thấp xen vào suy nghĩ.

Không cần nhìn, giọng nói ấy luôn vang vọng bên tai cô, bất cứ khi nào Mika cũng đều có thể nhận ra anh - Akito.

- Biết ngay là em ở đây ư? Vẫn giọng điệu kiêu căng là có thể thấu lòng người ta như vậy... - Mika khẽ nhếch môi cười, giọng trầm trầm, nhưng ánh mắt lại vô hồn, sâu thẳm thẳm không thấy đáy.

Akito rào bước chân đến cạnh cô, khẽ buông ra một tiếng thờ dài, anh quàng chiếc áo complet màu trắng lên người cô, động tác từ tốn và nhẹ nhàng.

Mika giật mình quay lại, mắt gặp mắt, cô nhìn trực diện vào cặp đồng tử màu đen đẹp hút hồn của anh, sửng sốt. Tay cô vô thức giơ lên nắm vạt áo vừa được anh trùm lên cơ thể mỏng manh của cô.

- Em nhận đi, đừng trả lại. - Akito lại thờ dài khi thấy cô có ý định trả áo cho anh. Giọng anh chậm rãi, chất chứa sự quan tâm. - Trời lạnh lắm. Em mặc áo mỏng vậy coi chừng cảm lạnh.

Mika duỗi người, đôi vai nhỏ vừa gồng lên giờ lại buông lỏng xuống. Cô nín áo kéo cao lên người, phủ tấm lưng trần và cánh tay thon nhỏ trong vạt áo.

Thoáng chốc, bầu không khí lại im lặng như nó đã từng. Mika lại trầm mặc hướng ánh nhìn vào một điểm vô hình trên không trung.

Cô vô thức rút trong ví ra một chiếc thuốc nữa. Đưa lên môi ngậm, tay cô cầm bật lửa giờ lên trước mặt.

Vừa mới giờ thôi, một bàn tay to khỏe sẵn chắt vuron ra chụp lấy tay cô. Akito nắm chặt lớp găng, dứt khoát và kiên quyết.

Mika quay lại nhìn anh, neho mảy. Cô chưa kịp vùng ra thì Akito đã giờ tay kia lên chiếc thuốc cô đang ngậm trên môi và rút nó ra.

Không chán chừ, anh ngậm luôn chiếc thuốc. Giật nốt chiếc bật lửa, Akito thần nhiên châm đốt. Rút một hơi dài, đầu chiếc thuốc đỏ anh lửa, Akito nhả ra và phả một luồng khói trắng.

Mika nhìn anh làm vậy mà đỏ mặt. Lòng cô nôn nao đủ thứ cảm giác lạ thường mà cô không biết dùng từ nào để diễn tả.

Nhìn chiếc thuốc mình vừa ngậm giờ đang ở trên môi anh, đầu chiếc thuốc vẫn còn lem vết son đỏ, dĩ nhiên, môi anh cũng thoáng vài vết đỏ tươi mờ mờ, Mika khẽ mím môi, mặt đỏ lên như trái cà chua chín.

Cô tức giận giật lấy chiếc bật lửa, quát:

- Anh làm cái trò gì vậy hả?

Akito lại rút một hơi, bộ dạng vẫn thần nhiên như không. Để cô bức bối đến nghẹt thở một hồi, anh khẽ quay người, nhìn cô nghiêm túc nói:

- Con gái hút thuốc là không nên. Có hại cho sức khỏe và nhan sắc. - Akito buông một câu tình như ruồi.

Mika bức bối rút chiếc thuốc khác ra, đưa lên miệng, châm. Lần này thì Akito không can nữa. Anh ta chỉ dựa người vào thành lan can, theo dõi cô từ đầu đến cuối. Mika vội vàng rút một hơi dài, dồn hết giận dữ vào đó, phả một hơi, cổ bình tĩnh:

- Chẳng hại gì đến anh. Đây là sở thích của em, và là thói quen của em. Đừng cố gắng thay đổi nó.

Akito lại thờ dài. Thoáng, anh chuyển sang một chủ đề khác:

- Em có thấy không gian này rất quen không?

Mika im lặng, làm ngơ như không nghe thấy câu hỏi của anh. Cô vẫn hút thuốc, mắt vẫn vô hình nhìn vào không trung.

Akito lại xoay người, anh dựa lưng vào lan can, mặt hướng vào trong hội trường qua tấm cửa kính lớn, giọng đều đều.

- Trong kia người ta đang ồn ào tán gẫu, nhưng anh và em lại ở ngoài ban công, tách biệt khỏi thế giới ồn ào. Em hút thuốc, mắt dán vào một điểm vô hình nào đó, và anh theo em ra đây. - Akito quan sát những con người đang cười rôm rả trong hội trường. Trong đó có vẻ rất ồn ào, nhưng ngoài này, anh chẳng nghe thấy gì cả, đơn thuần vì tiếng gió rít và vì hệ thống cách âm. Đầu óc anh mơ mơ hồi tưởng kí ức. - Nhớ tháng trước, chúng ta cũng đã như vậy. Anh và em rời khỏi buổi dạ tiệc học sinh để đến với biển khơi đen kịt. Đường như đó là một sự trùng lặp không kê được.

Mika vẫn ngó lơ với lời anh nói, vẫn chăm chăm vào chiếc thuốc, vẫn không thay đổi hướng nhìn. Thế nhưng lòng cô lại có một chút bồi hồi xao xuyến.

Làm sao cô quên được, đó là lần đầu tiên cô nói chuyện với anh nhiều đến như vậy. Lần đầu cô xao động với anh, lần đầu cô rung rinh chỉ vì một cử động rất nhỏ của anh. Cô bắt đầu suy nghĩ về anh kể từ lần đó.

Cô không bao giờ giám nghĩ sẽ nhanh đến nhường vậy, chỉ một thời gian ngắn, anh đã khiến cô thay đổi. Những tưởng sau những giọt nước mắt hai năm trước, sẽ không bao giờ, sẽ không bao giờ cô yêu thêm một lần nữa. Vậy mà giờ đây, cô lại mắc lỗi. Thoáng, Mika cảm thấy cô yêu nhầm người.

Lòng cô có một tí bứt rứt. Mika quăng vội chiếc thuốc vào hũ cát đặt bên lan can, bước chân vội vàng trở lại hội trường.

Akito thấy vậy có hơi hoảng, nhưng anh cố gắng kìm chế cất giọng đều đều:

- Mika, em... tin anh chứ? - Câu nói trầm nhẹ cùng nét ngai thoáng đượm buồn đã níu giữ đôi chân vội vàng ấy.

Cô im lặng, không quay lại, chờ câu tiếp theo của anh.

- Nghe anh nói này, Mika. Anh đã muốn giấu em, không muốn em biết. Nhưng bây giờ anh nghĩ anh cần phải nói rõ sự tình với em. - Akito tắt lửa thuốc, chậm rãi bước đến cạnh cô, giọng nói vẫn từ tốn. - Manabu Akito anh là kẻ trắng hoa không biết dùng từ gì tả nổi. Anh thay người yêu như thay áo, chán cô nọ lại kiếm cô kia đùa giỡn. Vốn anh không bao giờ nghĩ một kẻ như anh lại có một ngày yêu một người con gái, cho đến khi Yuri xuất hiện. Eto Yuri, cô ấy là mối tình đầu của anh, là cô gái đầu tiên dạy cho anh những rung động đầu tiên của cuộc đời.

Năm đó, anh mới vào trường. Học khoảng hai tháng, sau khi đùa giỡn rất nhiều người, anh có nghe thằng bạn kể về cô hoa khôi năm nhất trường anh, một thành viên xuất sắc của câu lạc bộ Karatedo. Anh đánh cuộc với chúng nó là sẽ của bằng được cô nữ sinh đó.

Sau khi tìm hiểu, anh biết cô ta là Eto Yuri, con gái của một thương nhân giàu có, từng đoạt giải vô địch thành phố Karatedo và giải hoa khôi năm cấp hai. Thấy là một đối tượng tốt, anh càng thêm quyết tâm chinh phục cô gái này.

Thế nhưng, Yuri lại rất kiêu chảnh. Anh của cách mấy, của miệt mài suốt cả tháng trời vẫn không đổ. Đúng lúc anh định bỏ cuộc thì Yuri lại chấp nhận trở thành bạn gái anh.

Sung sướng tột độ, anh đưa cô ấy đi giới thiệu với Kuro và Shukasa. Lúc đó, Yuri có một số biểu hiện lạ nhưng anh đã không bận tâm mà vẫn cứ nâng niu cô ấy.

Những tưởng anh sẽ vứt bỏ cô ấy nhanh thôi, nào ngờ, những tháng ngày bên cạnh, sự quyến rũ và bí ẩn của cô ấy đã lôi cuốn anh, khiến anh không thể tập trung vào một việc gì khác. Cho đến một ngày, anh chợt nhận ra, anh yêu Yuri mất rồi.

Nghe đến đây, lòng Mika bỗng dưng thất lại. Hàng ngàn mũi tên như xuyên thủng trái tim cô. Đau đớn, ảm ức, phẫn nộ, căm giận,... Không biết bao nhiêu cảm xúc đan xen trong lòng cô lúc này. Cô.. cũng không rõ nữa...

Akito kể tiếp, vẫn đều đều như không để ý đến tâm trạng Mika:

- Tình cảm bọn anh tiến triển rất tốt cho đến một ngày, anh bắt gặp Yuri đang quần quít âu yếm với một tiền bối năm ba. Bọn họ ôm hôn nồng nàn phía sau cửa thoát hiểm như không hề để ý đến anh đang nấp ở đằng sau. Bàn tay gã kia sờ soạng khắp người Yuri như muốn trút bộ đồng phục của cô ta xuống vậy. Ngay lập tức, Yuri ngừng nụ hôn ấy, giờ tay ra giữ lấy bàn tay không biết điều của gã kia, cười: *"Không được đâu, Misao. Ván cược vẫn chưa kết thúc mà."*

Ngay lập tức, cái gã tên là Misao kia tỏ vẻ hậm hực buông Yuri ra, giọng nói đầy sự bức bối: "Hừ, em vẫn còn nghĩ em có thể của được thằng nhóc Hanagato ấy ư? Anh đã đợi hai tháng rồi đấy!"

"Khoan nào, chúng ta đã cược là nếu em của Shukasa, anh sẽ từ bỏ em để em đến bên anh ấy. Bù lại, em chỉ cần lấy tiền của anh chàng công tử kia bỏ cho anh. Không hề có thời gian nào ở đây." Yuri cười khẩy, bàn tay vuốt ve Misao đầy khiêu gợi.

"Em quên một vế rồi. Nếu em không của được, em sẽ cho anh cái ngàn vàng của em đấy. Nhớ không?" Gã Misao kia bỗng ôm chặt cơ thể bé nhỏ của Yuri vào người, cười khà khà.

"Nhưng em sắp của được rồi đấy thôi. Anh quên à, em đang hẹn hò với thằng ngốc Manabu Akito, bạn thân Shukasa đấy. Thằng đó thật lòng với em lắm, và cũng dần dần nữa. Nó không biết em thông qua hắn để tiếp cận Shukasa." Yuri không hề cảm thấy ngại ngùng vì hành động đáng ghê tởm của Misao mà thay vào đó còn cảm thấy thích thú về nó nữa. Cô ta không ngần ngại đáp trả bằng cách quàng tay lên cổ hắn, giọng ngọt ngào.

"Anh không quan tâm. Em của được hắn hay không cũng đều có lợi cho anh cả thôi." Hắn vừa dứt lời, Yuri liền đặt lên môi hắn nụ hôn. Hai người không ngừng quần quít âu yếm, cô ta còn phát ra những tiếng rên khiến anh rùng mình.

Mika, em không biết anh đã phải chịu đựng nỗi nhục bất tận và cảm giác căm hận như thế nào khi chứng kiến cảnh đó đâu. Anh điếng người khi cô gái anh tin tưởng không ngần ngại đem trinh tiết ra để đánh cược. Anh giận run người, giận Yuri và trên hết, anh giận bản thân anh. Hận anh yêu nhầm người, hận anh ngu si không suy nghĩ. Anh không bao giờ tin anh đã đùa giỡn với bao cô gái thật lòng với anh, càng không tin bản thân anh lại bị đùa giỡn bởi cô gái đầu tiên anh thật lòng. Anh hận, rất hận, hận đến mức muốn băm vằm Yuri thành trăm mảnh.

Sau khi chứng kiến bộ mặt thật của con cáo già đó, anh đã đá cô ta sau khi si và cô ta một trận. Thế nhưng Yuri lại sợ Shukasa sẽ nghe anh mà ghét nó, bèn tìm cách nín kéo anh trở lại. Đã chia tay một năm rồi, nhưng nó vẫn không tha cho anh, không ngừng làm mọi cách để lấy lại điểm trong mắt Shukasa. Thậm chí, chôn đông người, cô ta mặt dày tới mức phỉ báng anh để nhận được sự đồng cảm Mika, nghe này. Mọi hiểu lầm, là do cô ta dựng nên. Em phải tin anh, phải tin rằng anh không phải là một kẻ nhu nhược, đàn độn chỉ biết tình yêu mà không có lí trí. Em... tin anh... đúng không?

__o0o0o__

END chapter 60.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Từ Sinh Nhật Shukasa Đến Sinh Nhật Chúa Jesus

Chẳng là kinh tế nhà Mika đang có phần biến động, tiền tiêu vặt của cô nàng bị cắt giảm hết sức “mãnh liệt” nên cô buộc phải tự túc cho bản thân. Từ sau kì dã ngoại, cô nàng đã dốc sức đi tìm việc làm thêm và với ngoại hình đặc biệt hơn người, Mika đã được nhận vào một quán ăn vặt mới khai trương hết sức dễ thương – Quán ăn vặt Chiruchiru. Cũng do đó, hội Yui quyết định lấy quán làm nơi tổ chức sinh nhật cho Shukasa.

- Tanjoubi Omedetou! – Ngay sau tiếng pháo giấy nổ ùng ùng, sáu đứa nhí nhố hét to chúc mừng. Kế đến là tiếng hò hét, tiếng kèn, tiếng vỗ tay vang lên náo loạn. Cũng may là đã mười một giờ đêm, quán đã thưa khách nên cả lũ chẳng bị quất mắng vì cái tội náo động.

- Cảm ơn, mọi người! – Shukasa mỉm cười đầy hứng khởi, cảm ơn những kẻ đã chi tiền để tổ chức cho anh một sinh nhật “siêu hoành tráng”.

Thực ra thì, hằng năm, cái ngày “Mừng sinh nhật cậu Hanagato Shukasa” diễn ra tại sân sau tư dinh Hanagato vốn là một ngày tụ tập của rất nhiều nhà kinh doanh. Họ đều đem tặng những món quà rất mắc tiền nhằm lôi kéo hợp đồng từ phía cái tập đoàn đồ sộ nhất Nhật Bản này. Số xui là hôm nay, cả ông bà Hanagato đang dự một hội nghị bên Mỹ nên không có tổ chức sinh nhật cho anh được. Thế nên, Yui đã trích tiền quỹ riêng để tổ chức một sinh nhật đầm ấm cho cả tốp bạn thân.

Sau các nghi lễ này nọ như thổi nến, chúc ao, vãn vãn và vãn vãn, cả hội đều háo hức “phá cỗ”, chỉ có kẹo ngọt, hoa quả là ăn sạch sành sanh, còn bánh Gato – trở thành một thứ đạn đề cả lũ ném nhau. Bởi thế, mặt ai cũng dính kem tèm lem.

Đã đến khắc Shukasa mong đợi nhất – tặng quà sinh nhật. Ai nấy đều lòi một tui sau chỗ mình ngồi ra.

- Cho anh! – Mika dùng một tay đưa cái túi đen khá to ra trước mặt Shukasa. Nhìn cô như vậy, anh cũng mỉm cười nhận món quà từ cô nàng.

“Trông có vẻ nhẹ.” – Anh tự nhủ rồi cảm lấy. Và khi tay Mika đã buông ra, cái túi nặng đến mức kéo cả tay anh đang không phòng bị tuột xuống, suýt rớt trúng chân. Nó quá nặng!

- Hai quả tạ, mỗi quả 10kg. Tập đều đặn nhé. – Mika mỉm cười ranh mãnh nhìn anh cười khổ sở với món quà “tưởng nhẹ nhưng không hề nhẹ” của cô. Anh nghiêng răng nghiêng lợi xách nó để trên bàn.

- Cũa em cho anh nè! – Haru hí hửng chạy ra ngoài, đẩy một hộp quà hình chữ nhật, to bằng người cô vào. Lần này, Shukasa đã phòng bị hơn, nhìn hộp quà to đùng, run run vươn ra nhận.

Anh gồng tay, cơ bắp gân guốc hiện lên thấy rõ. Phải đứng yên mà nhấc hộp quà lên như vậy suốt mười mấy giây, anh mới nhận ra – nó chẳng nặng xịu nào.

Shukasa khô sờ một lần nữa bóc hộp quà to quá cỡ ra, và để xem, anh có gì.

Chiếc hộp vừa mở ra, một chiếc gối ôm ngả thẳng vào người anh, anh vội vàng ôm lấy. Cả năm người trừ Haru hí hửng hóng phản ứng từ người ta đều tập trung dán mắt vào.

Ồ! Không phải là hình Yui hay sao?

Yui đỏ mặt, đỏ lựng lên như quả cà chua chín mọng nước.

Đây là hình ảnh lúc cô đi dã ngoại, chính xác hơn là lúc đắm mình trong làn sóng biển. Tóc còn thả dài, người diện một bộ màu xanh ngọc, hết sức quyến rũ.

Từ mũi Shukasa phun ra thứ chất lỏng hơi đặc màu đỏ cam.

- Hôm đó hai người có xích mích, anh nhốt mình trên phòng nên không ngắm được nàng mặc áo tắm. Đây gọi là bù đắp cho anh.

Shukasa chưa hết chảy máu mũi, khi nhận ra tay anh đang chạm trúng chỗ “căng căng” trước ngực, bèn vội rút tay lại, giương ánh mắt cún con nhìn Yui.

- Yucchi... anh... anh... - Shukasa đáp ứng.

Yui xấu hổ hơn là tức nhiều, chỉ mím môi che mắt gục xuống bàn.

Bây giờ là món quà từ Kuro...

Anh khẽ mỉm cười rút trong túi ra một quyển sổ đen khá dày, chìa ra trước mắt Shukasa:

- Đây là một cuốn sổ để viết từ hồi chúng ta gặp nhau. Có bao nhiêu kỷ niệm trong đó cả đấy.

Shukasa cảm động, hơi chút bùi ngùi nhận quyền sở từ tay anh. Cầm nó trên tay, anh lật ra toan đọc vài dòng. Mọi người nín thở chờ đợi từng dòng văn cảm xúc của anh chàng.

- “Ngày buồn tháng nhớ năm thương, đêm qua mình mơ thấy Haruka mặc một bộ hai mảnh màu đỏ rực. Ngực lép thì mặc da báo có phải hợp hơn không...” – Shukasa cất giọng.

Yui, Mika và Akito mắt ngạc nhiên không-thể-ngờ-tới ngoảnh lại nhìn hai người. Bây giờ, mắt Haru có những biểu cảm hết như Yui lúc nãy vậy. Kuro thì

tái mặt hết lên:

- Á! Nhật ký của tớ!

Có vẻ như trong lúc mơ ngủ, anh chàng đã lấy nhầm sang quyển nhật ký anh viết trong suốt mười năm không sót một ngày. Chàng ta vội vã lao đến đòi lại, nhưng Shukasa đã nhanh nhẹn giấu đi rồi.

- Tiếp tục nhé. – Kuro đầu nổi lên hai cục u, mắt bầm tím một bên hết như con gấu trúc lên tiếng tuyên bố. Bên cạnh, Haru đang đỏ mặt bóp tay răng rắc.

- Quà của tớ đây. – Akito chia một cái túi nhỏ ra trước mặt Shukasa, mỉm cười.

Trông có vẻ là một món quà bình thường nhất.

Shukasa khẽ bóc túi, rồi lôi từ trong ra một tấm vải mềm mềm.

Anh còn ung dung xoè ra cho mọi người xem.

Ai nấy mặt đỏ dừ dội, còn Akito ôm bụng cười nắc nẻ khi bắt gặp phản ứng từ lũ bạn khi nhìn món quà: Một cái quần sịp màu đỏ chói, còn “hiên ngang” in dòng chữ “Love” ngay chính giữa.

- Cảm ơn. – Shukasa ho khan rồi vội nhét nó vào trong túi, hai má vẫn đỏ.

Phản tặng quà sinh nhật giống một trò hề hơn là nghi lễ.

Còn lại một mình Yui.

Cô mỉm cười nhẹ, dịu dàng trầm lắng. Cô đưa cho anh một chiếc túi giấy màu nâu sẫm. Shukasa nhấc từ trong túi ra một vật nặng, cứng. Anh giờ lên trước mặt.

Một cô gái, chính xác hơn là một con búp bê, có mái tóc đen phủ bóng xanh dương tối, dài thướt tha xuống hết lưng, cô nâng niu một quả táo màu đỏ tươi trước miệng.

Shukasa còn ngạc nhiên không hiểu hết ý nghĩa của món quà, hết nhìn nó rồi lại chăm chăm nhìn Yui.

- Giống Bạch Tuyết quá! – Haru lên tiếng trầm trồ. Cả hội nghe vậy cũng gật đầu thấy đúng.

- Bạch Tuyết? Vậy à? – Chỉ mình Shukasa bác bỏ. – Tớ thấy giống Yucchi hơn.

Yucchi? Càng nghĩ càng không thấy giống. Bốn đứa kia ngạc nhiên nhìn nhau.

- Tớ đây! – Yui giơ tay, hét to tuyên bố. Khi cô nàng nhân vật chính kia lên tiếng, cả lũ không thôi đưa mắt nhìn cô. Cô mỉm cười. – Tớ thích táo.

À! Ra vậy! Lời giải thích chẳng hợp lý tẹo nào.

- Mùa táo hết chưa nhỉ? – Cô nàng lại trầm ngâm tự hỏi, bọn kia lủi đi khi nào chẳng biết.

Chỉ mình Shukasa mỉm cười dịu dàng cất món quà vào cái túi giấy của nó, cất đi trong mớ quà “hỗn độn” kia thật thận trọng. . .

Một sinh nhật tuyệt vời. . .

oOo

Sinh nhật Shukasa qua được hơn hai tuần là Noel cũng hừng khởi đến viếng thăm toàn thế giới.

Cả thế giới hào hứng mua sắm chuẩn bị làm sinh nhật cho chúa Jesus, đâu đâu cũng thấy cây thông, đâu đâu cũng thấy đèn neon, tượng ông già Noel, cả những bản nhạc mừng Giáng sinh nữa.

Ngày Bản năm nay đáng mừng là có tuyết. Tuyết rơi nhẹ đều đều vào đúng dịp này. Người ta đi ra đường đều mặc áo ấm, và chỉ nghĩ tới chuyện ăn chơi dịp Noel chứ chẳng buồn bận tâm tiết trời lạnh giá. Người ta nghe tiếng hát, tiếng nói chuyện rôm rả của những bạn nhỏ trên khắp hè phố.

Phu nhân Satake – bà Kaemi ngồi trên sofa, cạnh một chiếc tủ nhỏ có đặt điện thoại bàn kiểu cổ:

- Vâng vâng, cậu nhớ giúp. À, đặt cho tôi... ừm... bốn chậu hoa lớn nhé. Bình sứ trắng. Còn hoa thì... hoa bìm bịp được đấy. Mà thôi, cậu phôi đi. Mẫu hả? Cũng được, gửi qua facebook cho tôi nhé. – Bà Kaemi như đang bàn chuyện với ai đó, vẻ mặt trông rất say sưa.

Yui vừa mới tắm xong, người vẫn còn bận nguyên áo choàng tắm, tay đang loay hoay lau khô tóc bằng một tấm khăn khoác trên vai. Cô để ý thấy mẹ mình như vậy, vội mỉm cười, chạy đến sà vào lòng mẹ khi bà vừa cúp máy:

- Mẹ! Nhà ta tổ chức Noel à? – Giọng nói nhí nhảnh, khuôn mặt dễ thương, Yui làm điệu bộ “thò con” làm nũng mẹ.

- Con bé này! – Bà khẽ chau mày, búng yêu đứa con gái. – Nhà ta có theo đạo Thiên Chúa đâu mà tổ chức.

- Vậy dịp gì mà mẹ đặt hoa thế? – Hoi hụi hăng, nhưng vẫn không cản trở cô làm nũng phụ nhân.

- Ô hay! – Khuôn mặt Kaemi lộ rõ sự ngạc nhiên và không hài lòng. – Ba con vừa nói mà đã quên ngay được! Dạ yển kỷ niệm 60 năm ngày thành lập tập đoàn còn gì nữa? Ngày 31 tổ chức rồi.

Yui ngệt mặt, gãi gãi đầu. Mẹ cô không nói chắc cô cũng quên bống mất.

- Vậy mới nói mình đừng tin tưởng nó quá. Cái bản tính hay quên từ xưa đã thế rồi. – Từ đâu, Ikishige xuất hiện, chen chân vào cuộc nói chuyện. Cả hai mẹ con giật mình quay lại nhìn.

- Kia ba! Con có quên đâu? – Yui bật dậy, phùng phịu tìm cách chữa thẹn. – Con thiết nghĩ 31 tổ chức thì 30 làm là được rồi.

- Ngốc ạ. Năm nay nhà ta tổ chức vậy là vẫn hơi muộn. Mọi lần cứ phải bắt đầu chuẩn bị trước hai tuần cơ. – Ông Ikishige khẽ thở dài. Ông chop lấy vai cô, đẩy nhẹ cô xuống ghế ngồi cạnh vợ, còn mình cũng ngồi xuống theo. – Con có biết phải làm những gì không? Buffet đứng phải mời đầu bếp Ý về đây nấu. MC, bartender, tiếp viên ở Tây Âu, à, cả rượu vang nữa. Hoa phải đặt từ Hà Lan, trang trí phải mời các nghệ nhân, chuyên viên thiết kế ở Anh, Thụy Điển. Dân ánh sáng, hiệu ứng âm thanh mời từ về. Âm nhạc phải mời ở Áo, ca sĩ từ Trung Quốc. Lễ phục thì mời nhà thiết kế Chanel Pháp, chuyên viên trang điểm của Hàn Quốc, cả nước hoa, tinh dầu. Còn nhiều cái nữa con gái... Con có nghĩ bằng ấy thì có thể chuẩn bị trong một ngày không?

Yui ngo ngác, mặt ngệt ra. Không thể tin được – cô chỉ có thể chứa bốn từ ấy trong đầu thôi.

- Vậy... vậy con phải làm sao giờ, ba, mẹ? – Cô ngoảnh mặt nhìn hai người, ra chiều cầu cứu. Con cứ nghĩ sẽ đơn giản thôi... ai ngờ...

- Ừm... Ta có một công việc khá đơn giản cho con đây... – Mẹ cô trầm ngâm nghĩ ngợi rồi cất tiếng.

Như chết đuối vớ được phao, Yui tỏ ra sung sướng cực độ. Cô hào hứng:

- Gì vậy mẹ?

Bà im lặng, nhìn cô đầy trù mến, chậm rãi:

-

Sáng mai, mười giờ, ở sân bay Narita, chị gái con Mai sẽ đón máy bay từ Pháp về. – Kaemi âu yếm, ánh mắt cười nhẹ nhàng. – Ta muốn đích thân con đến sân bay đón chị.

Như sét đánh ngang tai, Yui sững người lại.

Mai chị cô sẽ về, là sáng ngày mai.

Quá đường đột, quá gấp gáp, sao không ai nói cho cô sớm vậy. Cô chẳng biết đường nào mà lần nữa. Đi đón chị cô ư? Cô?

...

Từ gì có thể tả hết niềm vui lúc này của cô đây? Cô sung sướng đến mức muốn hét lên cho cả vũ trụ nghe đấy chứ? Chị gái cô về!

Hơn ai hết, chị Mai là người yêu cô nhất, và cô cũng là người yêu chị Mai nhất. Chị Mai dịu dàng, chị Mai dễ mến, chị Mai là thần tượng của cô. Nhưng...

Đang lâng lâng trong cảm giác hạnh phúc tột đỉnh, thoáng sững người lại, Yui trở nên tĩnh lặng trầm ngâm, vương chút ưu tư muộn phiền. Cô chợt nghĩ lại những thái độ, những lời nói, những cử chỉ hành động cô đối với chị cô trong quãng thời gian năm phút ít ỏi khi cô trở về nhà.

Làm sao... cô có đủ dũng cảm... đối diện với chị cô đây? Làm tổn thương chị cô là một lẽ, nhưng vẫn còn...

Nhận lại gia đình... cũng là lúc mà cô cướp hết mọi thứ từ tay chị...

Cô nhớ đến cuộc nói chuyện với ba cô vào ngày sau hôm cô về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

- Anh cần em tin cái gì nào? Tin để làm gì? Em đâu có hiểu nhầm gì đâu? – Mika khẽ khịt mũi, gương mặt tỏ vẻ bất cần, vô cảm. Nhưng sâu trong ánh mắt là một nỗi buồn miên man bất tận, đượm chút đau khổ và tiếc nuối. Nụ cười nhẹ nhếch lên trong tiếng gió rít gào quả nhiên như những mũi tên chọc ngoáy vào vết thương một lần nữa sống dậy trong Akito.

Anh đã đủ đau khổ khi nghĩ về ngày tháng đắng cay thật lòng thật dạ với một con cáo lăm ròi, vậy mà từng lời buông ra từ miệng cô như xát muối vào vết thương của anh. Miệng anh đắng nghét, chua chát.

- Để em nói lại một lần nữa nhé. – Mika im lặng một lúc, chần chừ và cất tiếng. – Bây giờ em không có quan tâm gì hết đến quá khứ của anh và Eto. Em cũng chẳng rảnh để hiểu nhầm này nọ. Điều em biết là anh vẫn chưa một lòng một dạ với em. Cho đến lúc em chấp nhận anh, anh không cần phải lo em suy nghĩ cái gì đâu.

Buông ra những lời lẽ vô cảm, Mika bỏ mặc Akito ở đó, trong cơn thét gào của đợt gió mùa đông. Cô xoay gót bỏ đi, chiếc áo complet trắng của anh quảng trên vai cô theo quán tính rơi xuống sàn. Nhưng Mika không có lấy một chút phản ứng, cứ thế bước đi, cứ thế rời xa anh, cứ thế mặc cho trái tim anh đắng cay cô đơn một mình. Cánh cửa kính khẽ mở, Mika bước vào đó, hòa vào đám đông và mất hút khỏi tầm nhìn của anh.

Akito đau khổ, trái tim anh quặn lại, thít chặt đến nghẹt thở. Anh bỗng đứng ngược đầu, ném ánh nhìn vào màn đêm đen kịt, tự hỏi sao duyên phận quá khắt khe.

Mối tình đầu của anh, là Yuri. Nó đã khiến anh mất hết niềm tin vào tình yêu, khiến anh căm thù, hận bản thân anh đã quá mê muội. Khó khăn lắm anh mới mở rộng trái tim để yêu thêm một lần nữa, nhưng Mika chẳng khác nào một tảng băng lạnh giá. Thêm lần nữa, anh lại hận Yuri. Đã hủy đi cả một tình yêu trong sáng anh dành cho nó, giờ lại ích kỷ hủy đi tình cảm của một cô gái anh yêu thương dành cho anh.

Mãi suy nghĩ mông lung, Akito không để ý đến một cô gái mới xuất hiện ngoài ban công. Yui chậm rãi bước đến, nhặt chiếc áo complet của anh, nhẹ nhàng trả lại cho anh.

- Yui à... – Akito giật mình gọi tên cô, rồi khi bắt gặp nụ cười nhẹ cùng nét ngài dịu dàng, anh khẽ nuốt hết đắng cay vào sâu trong lòng, hỏi. – Em có bao nhiêu phút dành cho anh?

Yui nhẹ nhàng nâng tay Akito lên, vén tay áo anh xem giờ, nhếch môi:

- Bây giờ là tám rưỡi. Anh có ba mươi phút. – Cô khẽ hắt đầu, chỉ tay về bộ bàn trà gần lan can, mời anh ngồi.

Cả hai yên vị ngồi xuống. Yui khẽ rót nước pha sẵn vào hai cái tách, đẩy một cái lại cho anh. Động tác cẩn thận, vừa làm cô vừa nói:

- Ban nãy em đứng mặt Mika trước khi ra ban công. Cô ấy có khóc, em đoán là có chuyện nên mới ra đây.

- Mika khóc? Cô ấy khóc sao? – Nghe Yui nói, Akito tỏ vẻ rất ngạc nhiên. Anh lặp lại, và hỏi lại.

Yui không nói gì, chỉ lặng lẽ gạt đầu, mãi một lúc sau mới nói tiếp:

- Em tiếp xúc với Mika đã hai năm rồi nên em biết rất rõ. Cô ấy rất ít khi khóc, mà đã khóc thì không bao giờ để người khác nhìn thấy. Hôm nay bị như vậy, chắc là lại có chuyện gì đó. – Yui từ từ cười, và sau câu nói ấy, một bầu không khí tĩnh lặng bao trùm.

Akito ngồi im, nghĩ rất lung. Mãi một lát sau, như có một tia suy nghĩ vụt qua trí não anh, anh mới chậm rãi lên tiếng:

- Mika đã tức giận khi anh ngăn cản cô ấy hút thuốc. Ngay sau đó, khi anh kể về mối tình đầu của anh – là Yuri – Mika đã bỏ đi. Anh cũng không hiểu nổi.

Yui nghe vậy thì thoáng thờ dãi. Mika thì cô còn lạ gì. Cô quá hiểu Mika, có khi còn hiểu hơn cả cha mẹ cô ấy nữa. Nghĩ rất kỹ, Yui mới cất tiếng:

- Akito này, anh hẹn hò với Mika như vậy, anh có biết món bánh yêu thích của Mika là gì không?

- Hotokeki. – Akito trả lời đầy dứt khoát và chắc nịch.

Yui mỉm cười, nói:

- Thế mà hồi xưa, cô ấy rất thích Takoyaki đấy. – Yui khoan thai. – Vì chơi với em, là một kẻ cuồng Takoyaki từ nhỏ, thế nên mỗi lần ăn chung, bọn em toàn ăn Takoyaki. Ăn riết rồi cũng quen, Mika không muốn ăn thử loại bánh khác. Mà cô ấy cứng đầu lắm, đến cả em cũng không thay đổi được sở thích của nó. Vậy mà thoáng chốc sau, Mika không còn ăn Takoyaki nữa mà chỉ ăn Hotokeki thôi.

Akito lại im lặng, dường như anh cũng đang cố kiểm lấy một câu trả lời. Thấy phản ứng của anh rất thú vị, Yui lại đặt thêm một câu hỏi nữa:

- Vậy có bao giờ anh nghĩ tại sao một học sinh gương mẫu như cô ấy lại thích hút thuốc không? – Yui khẽ đưa tách trà lên môi, nhấp một ngụm, hỏi. Điều bộ của cô trông rất sang trọng và quý phái.

Trí tò mò của Akito bỗng dừng nổi dậy rất mãnh liệt. Anh đã tự hỏi, nhưng chưa bao giờ đi tìm câu trả lời. Bây giờ chủ động Yui nói cho anh biết, anh thật sự không ngờ việc nghiện hút thuốc lá của Mika cũng có nguyên nhân.

Akito lắc đầu, khuôn mặt tỏ vẻ háo hức muốn biết câu trả lời. Yui lại nhấp thêm một ngụm trà, từ từ bắt đầu câu chuyện:

- Cũng giống như anh, Mika đã từng trải qua một mối tình. Cô ấy cũng từng yêu rất sâu đậm, và cũng giống như bao mối tình đầu khác, nó có một kết cục không vẹn toàn...

__o0o0o__

Kagoshima hai năm về trước...

Năm đó, thời tiết đã dần dần nóng nực. Học sinh trường cấp hai Mitsuba đã chính thức bước vào kì nghỉ hè. Bao nhiêu tiếng hoan hô hò reo sung sướng khi tiếng chuông báo tan học của buổi học cuối cùng. Không thể đếm nổi số học sinh không ngần ngại ném tung cuốn tập và bút lên không trung, sau đó nhảy tung tung như lễ hội đến. Không ít đứa phấn khích tới mức đứng lên bàn học và nhảy từ bàn này qua bàn khác. Nói chung, buổi học hôm đó, trường Mitsuba trở nên hỗn loạn và náo nhiệt.

- Mika ơi Mika à... – Yui cười tủm tỉm và tủm tỉm, đúng cái nụ cười đầy "âm mưu và toan tính" cô hay dùng khi đòi Mika làm một chuyện gì đó cho cô.

Học sinh gương mẫu Mika thì không hề hòa vào không khí hân hoan đến mức náo loạn của trường học mà chỉ im lặng thu tập vào trong cặp sách. Yui khi đó đã nổi danh là một cô học sinh cá biệt, luôn cầm đầu lũ học sinh trong lớp và trường trong các trò nghịch ngợm phá phách. Sau khi đứng cao lên bàn học, cô không ngừng vẩy một lá cờ tự chế với dòng chữ nguệch ngoạc "Nghỉ hè muôn năm". Sau cái hành động bộc phát đó cùng tiếng nhạc ò ỉ e của một đứa nào đó bật to lên, cả đám sau vài khắc hiếm hoi im lặng thì "bung lụa" hết sức, quẩy tung tung không ngại ngần.

Sau khi đã mệt thấm và đã đòi, Yui mới tìm đến Mika và giờ trò ông ẽo làm nũng như vậy.

- Cậu muốn gì đây hả trời? – Mika thờ dãi ngán ngẩm nhìn Yui như chú mèo con cứ chà chà vào cánh tay áo, làm bộ dễ thương để được đối phương chiều lòng. – Làm vậy ghê chết đi được, có gì nói nhanh!

- Tổ đối!... – Yui giả bộ thêu thào nói.

- Đói thì đi mua gì mà ăn. Ngồi đây than thở với tớ làm gì? – Mika ngán ngẩm gạt phắt cô nàng sang chỗ khác.

Nhưng Yui đâu có phải dạng vừa. Xét về độ "nhảy" và "lầy" thì chưa có ai ở chốn Mitsuba này qua mặt nổi cô đâu nhé. Sau khi bị hất đi, Yui lại uốn éo lại và tiếp tục chà xát cái má phính vào tay áo Mika, nói:

- Tớ mệt...

Bỗng dưng, đôi môi của Mika bạnh to ra, hai vai gồng lên, cơ thể ngừng cử động. Mika phũ phàng đẩy Yui ngã rầm ra sàn nhà, tỉnh bơ:

- Tự đi mà mua. Tớ không đi mua hộ cậu nữa đâu! – Một câu trả lời lạnh như băng khiến Yui đông đá.

Cô nàng tiếp tục nhảy, lại trườn lên uốn éo như một chú rắn quấn lấy người Mika, nài nỉ:

- Mika kìa, chúng ta là bạn thân mà. Bạn thân là phải giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn.

- Không biết. Giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn chứ không phải đây tớ không công. – Mika dứt khoát tuyên bố, chắc nịch, dứt khoát.

- Mika...

- Không!

Xem chừng Mika quyết tâm đến nỗi sẵn sàng trả lời "Nope" chặn ngang cả câu nói của Yui, không cho cô cơ hội nài nỉ. Bất quá, Yui đành phồng má, cau mày ra điều kiện:

- Được rồi, lần này tớ bao. Cậu đi mua hai phần đi! – Yui không còn làm nũng nữa mà thay vào đó lại thái độ bất đắc dĩ khi phải hạ mình.

- Không! – Vẫn là câu nói đầy dứt khoát của Mika khiến Yui tức giận ngùn ngụt.

- Lại gì nữa? Nhưng cậu đến vậy rồi cũng không chịu là sao? – Yui hét lên đầy phẫn nộ và tức giận, ầm ừc.

- Sức cậu ăn một phần đầu đủ no, kiểu gì cũng ăn hai phần. Giờ tớ đi mua hai phần không có nghĩa tớ được ăn trọn một phần đầu. – Mika khẽ cười khẩy, đánh liếc về phía Yui.

Yui bặm môi, run run vì tức giận. Cô tính toán đủ kiểu, lại đành phải xuống nước:

- Biết rồi! Mua ba phần! Cậu sẽ được ăn trọn một phần, thế được chưa?

- Ahihi, không nà! Tớ ăn một phần cũng đầu có đủ no! – Mika khẽ nhếch môi cười đầy nham hiểm.

Yui tức đến nghẹt thở. Cô lôi ví tiền cất trong cặp ra xem. Tiền tiêu vật tháng này ngoại chưa cho cô, trong ví còn đúng vòn vẹn một ngàn hai trăm ba mươi tư yên. Một phần ăn là hai trăm năm mươi yên, nếu vậy cô hổ chết còn gì.

Nhưng nghĩ tới chuyện phải lặn lội hai cây số đi mua, Yui cắn môi, rút tờ bạc một ngàn yên ra dúi vào tay Mika, la toáng bát đấc dĩ:

- Biết rồi! Bốn phần thì bốn phần!

Mika lắc đầu đắc ý, nhận lấy tờ bạc nhàu nhĩ vì bị Yui nắm chặt, cười khẩy:

- Xuống nước từ đầu có phải hơn không?

Rồi quàng ba lô nhỏ lên vai, nhẩy chân sáo rời khỏi lớp học, còn ung dung ngân nga giai điệu bài hát yêu thích nữa. Mika rời khỏi để mặc cho Yui đang tức đến học máu đứng bơ vơ một mình giữa đám học sinh còn đang "tự quây" vì kì nghỉ hè. Tức quá, Yui không ngại ngần giờ tuyệt chiêu sư tử hồng, hét lên:

- Shit! Bọn với chả bè, như shit! Giúp đỡ nhau không chịu giúp còn bào mòn túi tiền cạn kiệt của nhau nữa chứ! Khi gió!

__o0o0o__

Mika chạy bước nhỏ trên vỉa hè đường. Máy năm gần đây Kagoshima bắt đầu tập nập người và xe cộ, vỉa hè cũng dần dần đông hơn. Cô cố lách qua mấy đám người, tay cuộn chặt tờ giấy bạc vì sợ để trong túi áo sẽ rơi. Bước vào cửa hàng bánh mà cô là khách quen, Mika giật mình khi thấy hôm nay đông khách lạ thường. Phải xếp hàng đến mười phút mới tới lượt cô.

Bác bán bánh thấy cô nữ sinh cấp hai mặc đồng phục trường Mitsuba, mái tóc nâu cắt ngắn như con trai cùng vẻ mặt tươi tắn đáng yêu thì cũng cười tươi chào:

- Mika đấy à, hôm nay lại tới một mình. Yui đâu?

- Bọn cháu hôm nay chuẩn bị nghỉ hè. Cháu mua về nhà Yui ăn. Bác ơi, lấy cháu bốn phần Takoyaki đem về.

Mika nhí nhảnh trả lời, điệu bộ còn gấp gáp nữa. Cô hét toáng lên cho bác chủ hiệu loại bánh cô muốn mua.

Thế nhưng câu trả lời lại không đáp ứng lòng mong mỏi của Mika. Bác bán bánh cười bất đắc dĩ:

- Xin lỗi Mika nhé. Hôm nay tiệm bác thiếu nguyên liệu nên Takoyaki đã hết hàng từ trưa rồi.

- Hà? – Mika nhăn mặt kêu lên. Hiếm lắm Yui mới chịu khao to như vậy, thế mà lại hết Dorayaki là sao trời?

- Cháu ăn thử loại bánh khác được không? – Bác bán bánh bắt đầu gợi ý. - Tiệm bác có bánh Donut, Macaron, Tiramisu cũng ngon lắm. Hay cháu có thể thử Cupcake, Crepe hoặc là Waffle.

- Cháu không biết đâu! Bác biết mà, cháu chỉ ăn một mình Takoyaki thôi! – Mika hét lên đầy bất mãn. Mặc dù lúc đó, giọng cô có hơi nũng nịu một tí, khá giống trẻ con.

- Cháu thích bánh Nhật à? – Thế nhưng bác bán bánh vẫn kiên nhẫn giới thiệu, mong cô nhóc có thể thay đổi sở thích ăn một loại bánh khác ngoài Takoyaki. – Khách của bác hay ăn Mochi, Wagashi, Okono Miyaki, có cả Dorayaki nữa!

Mika thở dài, buông thông đôi vai đầy khó chịu:

- Cháu không ăn đâu!

- Hotokeki đi!

Đang tính làm nũng tiếp, bất giác một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Mika. Một chàng trai cúi xuống, ghé sát tai cô, gọi tên loại bánh bò sữa ngày ngày đó.

Ngay lập tức Mika quay đầu lại. Một thanh niên cao ráo, hai tay đút túi quần, gương mặt bánh bao sáng sủa nhìn cô cười.

- Hotokeki ở đây ngon lắm. Cô thử ăn đi, đừng cứng đầu thế. Đôi lúc cũng nên thử một loại bánh khác chứ? – Chàng trai ra lời khuyên, mỉm cười khuyên cô.

- A, Tsukasa đấy à? Lâu lắm rồi mới thấy cháu ghé đó. – Bác bán bánh nhìn thấy anh thì reo lên mừng rỡ. Cũng đã một năm rồi còn gì!

- Dạ, ở Tokyo cũng lắm việc lắm. Đạo giờ bác cháu có nhăm đến khu đất số 3 ở Kagoshima. Cậu muốn cháu về đây thảo luận dự án. – Anh chàng tên Tsukasa ấy ngẩng mặt lên nhìn chủ tiệm, cười. – À, lấy cháu hai phần Hotokeki nhé.

- Hai phần cơ à? – Bác bán bánh hỏi lại, lấy chiếc hộp rồi cùi xuống tủ bánh, gấp bánh vào hộp. – Cháu ăn nhiều lên ư? Hay mua cho ai đây?

Tsukasa cười nhẹ một cái, rồi trở tay xuống cô nhóc thấp hơn anh hai cái đầu, đáp:

- Cháu vẫn ăn thế mà. Một phần cho cháu, một phần cho cô bé cứng đầu này!

Mika nghe vậy không khỏi nổi quạu. Hai hàng lông mày bất giác nhíu lại, Mika tức giận la lên với anh chàng:

- Này ông chú! Liên quan gì tới chú hả? Tôi ăn gì là việc của tôi, sao chú lại gọi giúp tôi? – Mika chống hông, nhìn trực tiếp vào mắt Tsukasa mà trút sự bức bối.

- Chú ư? – Tsukasa ngạc nhiên lặp lại. – Cô nói vậy không phải xúc phạm tôi hay sao? Tôi mới hai tư tuổi thôi mà. Hơn nữa, bớt kén cá chọn canh đi! Cứng đầu quá cũng không tốt đâu!

Mika cứng họng. Không dung bị một ông chú vào đây dạy đời, quả là không có pha nào khiến cô phẫn nộ hơn lúc này. Thái độ của anh chàng Tsukasa đó, cô đờ toàn tập, không biết nói gì hơn.

__o0o0o__

END chapter 61.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Yucchi Và Waka - Nỗi Sóng

Sân bay quốc tế Narita đông nghìn nghịt. Người Nhật lẫn người nước ngoài pha lẫn vào nhau mà di chuyển. Thật khó để tìm được người mình muốn.

Người Nhật Bản vốn thấp bé, đó là gen di truyền bao đời nay, đến mức chính phủ phải khuyến khích phụ nữ Nhật Bản lấy chồng ngoại quốc để phát triển nòi giống. Do vậy, người ta có thể thấy những cái đầu tóc vàng mắt xanh của người phương tây ló lên khỏi đám đông.

Yui ngo ngác ngo quanh. Cô đã đứng ở khu vực đón người nhà, đôi mắt vẫn đảo dáo tìm kiếm hình bóng chị gái mình.

Hành khách của chuyến bay JNA736 sau khi đáp xuống thì lần lượt đi ra. Họ kéo theo những mớ vali cồng kềnh, vừa bước ngập ngừng vừa ngo quanh tìm người thân.

Đám đông được nước bắt đầu xô đẩy. Dần dần, chân Yui mất trụ. Từ phía dòng người đông đảo lấn áp cô. Cô muốn ngã cũng không được, chỉ lao đảo đến nghệt thở như con lật đật lắc lư bốn phía.

Một người phụ nữ to lớn, béo bụng vội lướt qua đám đông, đẩy người ta ngã dằn về hai phía. Yui cũng vậy. Cô dễ dàng bị đẩy ra phía sau rồi ngã nhào xuống lòng đất. Mái tóc ngắn bay lên, mắt mở to, thất thần.

Chợt, một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô, kéo sang một bên, tay kia lực lưỡng chống xuống đất. Cả hai ngã phịch xuống nhưng không bị chấn thương.

Shukasa thở phào nhẹ nhõm. Anh vẫn ôm chặt eo cô, mồ hôi ứa. Yui vẫn thất thần nhìn anh, cảm thấy may mắn pha phần ngưỡng mộ.

- Con bé ngốc này! Học võ để làm gì thế hả? Không thôi làm người ta lo lắng được à? - Shukasa nhíu mày bực dọc, nhưng ánh mắt không người phản lo lắng.

Khả tinh tế, Yui nhìn thấu điều đó, toan tỏ thái độ vì bị coi như một đứa con nít, nhưng cũng thôi. Cô thực nhẹ vào ngực anh, cười:

- Học võ chỉ để đánh "người ta" thôi! Có "người ta" lo rồi, cần gì cẩn thận! - Cô cười châm chọc.

Shukasa nghe vậy cũng phải phì cười. Rất muốn giận, nhưng sao giận được cô bé quá ư dễ thương này đây?

Anh đứng dậy, vươn tay níu cô dậy theo, vươn tay phất bụi cho cô nàng.

Hai người cùng đảo dắc ngo quanh. Sau cái màn diễn "tình cảm rề rề" kia thì đám đông cũng đã nguôi bớt.

- Làm sao tìm được chị gái em đây? - Shukasa cất tiếng.

- Đừng nhìn đám đông với chiều cao trung bình kia. - Yui cười tủm tỉm. - Chị em em mang gen mẹ, đều cao cả. Chị ấy cao mét bảy, thua em hai phân thôi nhé. Tuy chị ấy là ca sĩ nhưng còn là một người mẫu tự do nữa cơ.

Yui vừa kể vừa mỉm cười đầy tự hào. Cô còn nhớ rất rõ, hồi nhỏ, chính chị gái Mai của cô là một niềm kiêu hãnh của cô khi đứng trước mặt bạn bè. Người ta ghen tị vì chị gái cô quá ư hoàn hảo và hết mực cưng chiều cô.

Shukasa, anh có nghe qua việc chị gái Yui là ca sĩ. Anh đã thử mượn tượng xem cô ca sĩ mà anh muốn gọi là "chị dâu" kia sẽ như thế nào. Một cô gái xinh đẹp quý phái với giọng hát truyền cảm, sâu lắng? Hay một tiểu thư trẻ trung nhí nhảnh sở hữu chất thanh cao vút, trong trẻo? Bao nhiêu hình ảnh vụt qua trong đầu anh.

Chợt, một suy nghĩ xoẹt qua đầu anh trong giây lát, khiến mặt anh trắng bệch thất thần.

Anh đã mãi vui vẻ với Yui mà quên mất... một sự thật: Anh... đã có bạn gái...

Bạn gái anh... cũng là ca sĩ. Một cô ca sĩ rất đặc biệt. Fan hâm mộ tưởng cô ta là một quý cô đỉnh đặc, trưởng thành với phong thái hết sức tao nhã thanh cao. Nhưng chỉ có anh mới biết được tính cách thật kia: một thanh niên chơi bời, trẻ trung, nhí nhảnh, có sở thích chọc ghẹo người ta ngay khi có cơ hội dầu cho vốn là một con người hết sức mặn mà, sâu sắc. Con người thích cưa sừng làm nhẽ kia mới chính là bạn gái của anh, không phải Yui.

Mắt anh tối sầm khi nghĩ về người kia, rồi mập mờ nhìn Yui đang vui vẻ ngân nga vài giai điệu, đầu vẫn nhìn ngo xung quanh. Bất giác, tim anh thất lại, áp lực dồn nén, khó thở, phập phồng, tái mặt.

- Chị! - Yui hét to trong cái cảm xúc hân hoan, háo hức, rộn ràng. Cô nhón chân lên cao, vẫy tay cười.

Theo phản xạ, Shukasa hướng theo ánh mắt.

Mái tóc bạch kim cắt ngắn, óp đuôi cúp vào ôm lấy mặt, mái hót lên để lộ vầng trán cao và rộng. Ngoài những nét khác biệt đó ra, ngũ quan chị thật sự rất giống Yui, chỉ có nhìn hơi trưởng thành hơn mà thôi.

Mặt Shukasa tái mét, xám xịt, mồ hôi tuôn ra như suối.

- Em nhớ chị, Maiko! - Yui lao đến ôm chầm lấy chị, dịu dịu cái má, xát vào tóc chị, âu yếm.

Chị không nhớ lần cuối cùng Yui gọi chị là "Maiko" nữa. Là chị, nhưng lại trở nên bé nhỏ trong mắt em gái, một điều chị hết sức tự hào.

Chị giãn mày, nhắm mắt thư giãn, càng siết chặt đôi vòng tay ôm lấy cô, đầu khẽ dịch ép vào đầu cô, mỉm cười dịu dàng.

Thấy chị mình không cự tuyệt, không tỏ ý giận dỗi, mà trái lại càng tận hưởng vòng tay đáp trả của mình, Yui thở phào nhẹ nhõm. Chị cô không trách cô khờ dại, vẫn là chị cô nhất.

Sau khi thỏa nỗi nhớ nhưng, cái siết chặt đã thả lỏng, chị mở mắt, và hiện lên trong đôi đồng tử đen láy của chị, Shukasa mặt cắt không còn hột máu, đứng như trời trồng.

Chị khẽ nhíu mày khó hiểu, môi mím lại, suy đi tính lại chị cũng không thể hiểu được trạng thái biểu cảm đó. Nhưng, khi rời cái ôm âu yếm của Yui, chị

toan lại gần anh.

Thấy hai người hơi có ý ngạc nhiên, Yui chạy lại giữa hai người, cười híp mắt giới thiệu:

- Maiko! Đây là Hanagato Shukasa, người thừa kế tập đoàn tài chính Hanagato, bạn trai em – Rồi quay về phía Shukasa. – Anh, chị em đây, Satake Mai, người chị em tự hào kể cho anh đây.

Cả hai giật mình, sững sờ, thoáng bất động. Ba tiếng "bạn trai em" thốt lên thật nhẹ nhàng từ môi cô nhưng cũng đủ làm cho chị tức giận. Mày Mai nhúu lại khề khàng, ánh mắt chiếu tia lạnh lùng giận dữ, nhưng rồi cô vội vã thay đổi nét mặt, thật nhanh khiến Yui không mấy may bận tâm.

Shukasa thì khác, anh hiểu cái nhìn của chị, hiểu cảm xúc của chị, long quặn lại..

Waka... người con gái anh yêu... đang ở ngay trước mặt anh...

...

- Maiko? Shukasa? Hai người sao vậy? – Yui thoáng lạ lùng khi thấy những biểu hiện khác thường trên gương mặt họ, bất giác cất tiếng.

Nghe tiếng cô phá vỡ bầu không khí trầm mặc và u ám, Mai vội xua tay.

- Sao là sao? Em không thấy bạn trai em đẹp trai đến nỗi khiến cô ca sĩ sững người đây à? – Chị cô giờ giọng châm chọc vẫn thường dùng mỗi khi chơi với đứa em gái, cười tươi nhìn. – Không ngờ lại được gặp thiếu gia ở đây, thật vinh hạnh cho tôi.

Thế rồi chị bước lên, nhón chân, dang tay ôm Shukasa vào lòng, cười.

Nói to dứt xong, chị thủ thỉ vào tai anh, nhỏ như gió nhưng trầm mặc, lạnh lùng, phẫn nộ: "Shuu-kun, làm theo em ngay. Đừng để con bé phát giác."

Thấy chị đã chào hỏi xong và vẫn không buông ra, Yui phụng phịu má, dùng dằng bước tới, kéo hai người ra, giọng dỗi hờn:

- Chị! Shukasa là của em! Chị đừng ôm lâu thế. – Rồi cô quay đầu về phía anh, nhăn mặt. – Em biết anh cảm thấy chị em hoàn hảo, thậm chí hơn em bội phần, nhưng đừng quên anh là bạn trai em đấy nhé.

Giọng của Yui không phải nghiêm túc, chỉ là cô muốn chòng ghẹo hai người mà thôi. Chị cô thoáng nhúu mày khó chịu, nhưng cũng véo má cô, yêu chiều:

- Ngo! Chị mày thiếu gì trai theo!

Shukasa vừa kịp định thần, nhớ lại lời Mai thủ thỉ bên tai hồi nãy, bèn tiến lên, đề nghị:

- Đứng nói chuyện vậy không phải là ý hay. Trong lúc người ta còn chưa nhận ra cô ca sĩ nổi tiếng này tốt nhất nên rời khỏi đây.

Thấy lời anh hợp lý, hai người mới sực nhận ra. Nãy giờ một nữ nam, hai nữ nữ đứng nói chuyện rôm rả, nhất là khi một cô gái trong số đó trông giống cô ca sĩ Waku Mai nổi tiếng, mọi người không ngừng chiếu tia hiếu kỳ về phía họ. Một số không ngại ngần lôi Smartphone ra chụp ảnh.

Yui đỏ mặt kéo tay hai người rời khỏi sân bay...

oOo

Con đường dẫn về dinh thự Satake khá bình lặng. Cũng bởi nguyên một khu nhà ở vùng rìa ngoại ô thủ đô Tokyo này được mệnh danh là "Nobleland" – nơi ở của bộ phận lớn các thương nhân, đại gia, quý tộc... không chỉ ở Nhật mà còn ở hầu hết các nước trên thế giới. Do quy củ của giới nhà giàu khá cao, hầu hết không hề có lấy một tiếng động ở Nobleland. Chỉ có điều... trên con Limousine màu đen bóng lộn kia là tiếng hàn huyên tâm sự của hai chị em nhà Satake.

Cậu thiếu gia Hanagato ngồi lặng thính bên cửa sổ, tay chống cằm, mắt lạnh nhạt nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ đang chạy ngược ra sau, tia nhìn không giấu nổi sự phiền não.

Làm sao đây? Giữa hai người con gái, anh phải làm sao đây?

Một người là anh gặp và quen trong suốt bốn tháng vừa qua, một người là anh luôn ngưỡng mộ và hẹn hò trong suốt mười bốn năm... Trên hết, họ lại là chị em.

Waka? Anh không hề hay biết bạn gái anh là Thiên kim tiểu thư nhà họ Satake, con gái đầu của chủ tịch Ikishige, Satake Mai. Trong mắt anh, cô là Waku Mai – một ca sĩ năng động, sôi nổi nhưng dịu dàng và thuần khiết. Anh thân mật gọi cô là Waka, cô im lặng để anh gọi mà không cho anh hay Waku Mai chỉ là nghệ danh, lấy họ từ người mẹ đã mất Waku Daeka.

Yucchi? Anh vốn cũng không biết cô Thủ lĩnh trường 1 ngang nhiên ương bướng Miyamoto Rei lại chính là Satake Yui, con gái thứ hai của nhà Satake, của chủ tịch Ikishige và tân phu nhân Waku Kaemi chị em song sinh của cố phu nhân Waku Daeka, em gái cùng cha khác mẹ của bạn gái anh Waka. Hình như đây chính là lý do khiến hai người họ giống nhau như đúc. Và có lẽ... chính sự giống nhau ấy là khởi điểm cho vạn sự chú ý của một kẻ không bận tâm nữ sắc như anh hướng vào cô. Sau một đêm bị hành xác, bỗng dưng quan hệ của hai người thân thiết vượt trên mức bạn bè, đến mức

khiến trái tim anh rung động mãnh liệt và muốn chiếm đoạt bông hồng bé nhỏ ấy.

Waka hay Yucchi, anh không biết. Họ là chị em. Anh không biết sau một khoảng ngắn ngủi bao lâu thì sóng gió sẽ nổi lên giữa anh và chị em Satake nữa.

Shukasa khẽ thở hắt ra một tiếng thở dài, nhẹ nhàng, trầm lắng, không gây sự chú ý từ hai vị tiểu thư kia.

- Nhị vị tiểu thư, thiếu gia Hanagato, đã về đến tư dinh Satake rồi ạ. – Tiếng bác tài xế trầm thấp vang bên tai để nhắc nhở ba người họ xuống xe. Yui và Mai trò chuyện mãi quên giờ giấc thì không nói, nhưng Shukasa cũng mãi suy nghĩ nên quên bồng cả giờ.

Yui ngồi ngoài cùng, cười ngượng ngập rồi nắm lấy chốt mở cửa ra ngoài.

Bây giờ tài xế của nhà Satake sẽ đưa Shukasa về nhà anh, nên anh cứ im lặng không có lấy một hành động. Yui không ngạc nhiên là chuyện đương nhiên. Nhưng đến cả Mai chị cô cũng không động tĩnh ngồi yên vị bên cạnh anh, ngoảnh đầu vẫy tay chào tạm biệt, miệng cười tươi rói khiến Yui không khỏi thảng thốt:

- Chị! Chị lại định đi đâu? – Cô nhướn mày tỏ vẻ bất mãn.

- Em gái ngoan! Nói ba mẹ chị đi đây một chút thôi nhé! – Chị cười cười, tay bắt gác giờ lên sờ mũi.

- Ba mẹ ngóng chị về lắm! Chị vào nhà chào hai người đã rồi đi đâu thì đi! – Yui vẫn không hài lòng ngăn cản chị.

- Chị xin lỗi! – Mai cười gượng gạo, tay xoa xoa vào nhau, chấp trước miệng rồi đóng cánh cửa xe lại.

- Kia Maiko! Chị thật là... – Yui vùng vằng dậm chân tại chỗ. Chị cô không đếm xỉa đến cô mà cho xe phóng đi luôn. Cô bực. Rất bực. Nhưng tính chị cô từ nhỏ vốn đã thế rồi, ai dám trách cứ chị? Đến cả con người cứng rắn và nghiêm khắc như ba cũng chẳng buồn mắng chị một câu. Nhưng cô vẫn bực.

Yui khẽ trút ra một tiếng thở dài.

Cô bực... không phải vì chị cô vừa về đến nhà mà chẳng vào chào ba mẹ đã phóng đi luôn, cô không bực và chắc chắn ba mẹ cô cũng không bực, bởi họ ngầm thừa nhận tính chị bướng bỉnh là thế, vô lo vô nghĩ là thế. Nhưng...

Trước lúc đóng cửa xe lại, chị cô vẫn ngồi sát Shukasa, chẳng buồn xích ra mặc dù băng sau đã bót một người ngồi. Và khi cửa xe cô đóng lại, dù tấm kính đen cản trở tầm nhìn của cô, nhưng cô vẫn nhận thấy, chị cô quay vệt mặt lại, vòng tay qua khoát lấy cánh tay Shukasa, miệng cười rạng rỡ.

Cô vẫn không bực lắm, bởi chị cô tuy hơn cô ba tuổi nhưng trẻ con vô đối, không biết giới hạn, không biết chừng mực. Do vậy, gần gũi bạn trai cô cũng không khiến cô nổi dóa.

Cô tức giận... hình như là vì...

Sau khi có cử chỉ thân mật với Shukasa, chị cô quay lại, mắt khẽ liếc nhìn cô, đoán nhận biểu cảm và phản ứng của cô. Cô kịp nhìn thấy... sự kiêu căng, khiêu khích lộ rõ trên nụ cười nhếch về một bên của chị.

Cô thoáng ngờ vực, trông chị cô cứ như đang thách thức cô, nhưng rồi, cô cả tin vội vã cho qua. Yui xua hết suy nghĩ trong đầu để bước qua cánh cổng to cao uy quyền của tư dinh Satake...

oOo

- Đại tiểu thư, thiếu gia, chúng ta sẽ về tư dinh Hanagato chứ ạ? – Bác tài xế e ngại cất tiếng hỏi khi thoáng liếc viễn cảnh thân mật ở băng sau qua gương chiếu hậu.

- Không. Cho xe đến Wren Café cho tôi. – Thay đổi về mặt 180 độ, Mai ngoảnh vệt mặt, cất giọng lạnh như băng.

- Vâng... – Bác không dám cãi, chỉ vâng mệnh quẹo xe khi đến ngã rẽ.

Con Limousine chạy băng băng trên đường, nhả khói xám đen nghi ngút...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Chín giờ tối, chính là phần chính của bữa tiệc...

Các phóng viên tập trung ở gần bục, bắt đầu lao xao. Có người check máy quay, máy thu, có người chuẩn bị máy ảnh, sổ và bút. Tất cả phóng viên đã sẵn sàng để lấy tin.

Chủ tịch Satake Ikishige trong bộ comple đen vô cùng sang trọng. Dáng ông cao ráo, gầy nhưng khỏe mạnh. Trên người toát ra khí chất của một nhà doanh nhân, ánh nhìn hàn băng sắc lạnh khiến người khác không khỏi e dè.

Phu nhân Satake Kaemi thần thái sang trọng, thanh nhã trong chiếc đầm màu tím. Bà điềm đạm khoác tay chồng mình, bước lên bục đã được chuẩn bị sẵn cùng micro.

- Trước hết, tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn đến toàn thể các vị cổ đông, hội đồng quản trị cùng hơn hai vạn nhân viên đang làm việc cho tập đoàn. Đồng thời cũng cảm ơn đến các doanh nghiệp đối tác đã lựa chọn tập đoàn Satake chúng tôi. - Giọng nói của ngài trầm trầm vang lên trong micro, nhìn một lượt quanh hội trường. - Nhờ các vị, tập đoàn của chúng tôi mới có thể có ngày hôm nay.

Một tràng pháo tay vang lên. Ánh đèn flash nhấp nháy không ngừng nghỉ, cả hội trường chỉ còn mình giọng của ông trong micro. Bà Kaemi dịu dàng đứng cạnh chồng.

- Dĩ nhiên, trong suốt quá trình tôi điều hành, người tôi muốn gửi lời cảm ơn nhất chính là gia đình của tôi. - Ông Ikishige nói rành mạch vào micro.

Lần lượt, Mai và Yui yêu kiều bước lên bục.

- Vợ tôi, Kaemi, người đã luôn bên cạnh tôi những lúc gian truân thăng trầm. - Ông dịu dàng nhìn vợ mình. Bà Kaemi cũng khẽ mỉm cười chào lại tất cả mọi người.

Ikishige vẫy tay ra hiệu cho Mai và Yui bước lên trên, quay lại.

- Yui à, em đi đâu này giờ vậy?

Trong suốt bài phát biểu của ông, Yui hồi hộp đứng một góc theo dõi cha, gương mặt không giấu nổi sự hạnh phúc, hân hoan.

Đột nhiên, giọng nói của Mai vang lên nhẹ nhàng bên tai. Cô quay lại bắt gặp ngay nụ cười duyên dáng của chị.

- Đúng là không gặp chị, Maiko. - Cô nhí nhảnh cười lại. - Ban này em đi chào hỏi, rồi đi chơi với bạn luôn.

Quả nhiên suốt hai tiếng đồng hồ của bữa tiệc từ lúc bước ra khỏi phòng make up, cô không hề gặp chị. Bây giờ thấy chị đứng cạnh mình đúng lúc hồi hộp nhất, sâu trong lòng khó tránh sự hân hoan.

- Có nhiều người nói tôi không có con trai để thừa kế. Nhưng việc có được hai cô con gái như vậy là điều hạnh phúc nhất đối với một người cha. - Ông vừa nói, giọng hơi nghẹn lại, ánh mắt trào dâng niềm xúc động. - Con gái lớn của tôi - Mai - chắc không còn lạ gì với mọi người. Có nhiều người thắc mắc sao tôi lại thả cho con gái rong ruổi trong giới showbiz, nhưng tôi thành thật mà nói, tôi tôn trọng sở thích của con tôi.

Mai dịu dàng nở nụ cười duyên dáng. Chị khẽ cúi người, vãi lọn tóc chuyển động nhẹ nhàng...

- Với con gái đầu, nhiều người đã gặp nhiều. Nhưng còn đứa thứ hai, có lẽ đây là lần đầu gặp mặt. Nhị tiểu thư tập đoàn Satake, Yui.

Khác với nụ cười yếu điệu thực nữ của Mai, Yui lại nở một nụ cười tươi tắn, rạng rỡ và nhí nhảnh. Hai mắt cô suýt híp lại, hàm răng trắng đều duyên dáng lộ ra, lúm đồng tiền bên má cũng lộ rõ.

Dưới hội trường, người đàn bà kia tròn mắt ngạc nhiên, sững sờ.

- Yui đi du học ở Pháp đã mười năm nay. Hiện giờ nó đang học ở trường cấp 3 Stars. - Ông Ikishige hành diện mà giới thiệu.

Cả đám đông rộn ràng hẳn lên. Các vị khách mời bắt đầu bàn tán. Ai nấy đều hướng ánh mắt khâm phục về phía gia đình. Hai cô con gái lớn, xinh đẹp, tài giỏi, ắt hẳn làm niềm kiêu hãnh vô bờ của chủ tịch Satake.

- Nhân dịp trọng đại này, tôi cũng xin đưa ra quyết định về việc bổ nhiệm người thừa kế chiếc ghế chủ tịch tập đoàn trong tương lai. - Một lời nói của ông như thức tỉnh sự vang dội của cả hội trường. Mọi người bắt đầu xôn xao hẳn lên.

Bàn năng nghề nghiệp của đám phóng viên dần bộc lộ rõ. Họ bắt đầu ghi ghi chép chép, chen chúc nhau lấy tin.

- Thừa chủ tịch Satake! - Một phóng viên chìa micro vào ông, hơi lộ vẻ vội vàng. - Rất nhiều người phỏng đoán người thừa kế chính là Đại tiểu thư Satake Mai. Tương lai người kế nhiệm điều hành cả tập đoàn sẽ là rể của ngài. Bây giờ Nhị tiểu thư trở về đây, liệu việc thừa kế có thay đổi gì không?

- Tôi chưa bao giờ nhắc đến chuyện thừa kế trước giờ. - Ông Ikishige quay lại nhìn anh phóng viên kia, ánh mắt thoáng lộ chút tức giận. Phóng viên này

rõ ràng không có khả năng, ông đang phát biểu mà đám hỏi xen vào.

Bất gặp ánh nhìn lạnh như băng của ông, không chỉ anh phóng viên trót lơ lờ kia mà tất cả những người đến đây lấy tin đều không khỏi rùng mình.

- Tôi mới chính thức đưa ra quyết định về người thừa kế gần đây, mọi phỏng đoán cũng chỉ là phỏng đoán. – Ông khẽ cười khẩy. Im lặng một chút, ông tuyên bố rõ ràng. – Trong tương lai, người sẽ thừa kế toàn bộ tập đoàn, từ các công ti con đến các dự án, thừa kế toàn bộ tài sản cá nhân của gia đình tôi, con gái thứ của tôi, Satake Yui.

Lời nói của ông như sấm dội vang cả hội trường.

Cả hội trường rạo rực, không ai giấu nổi vẻ kinh ngạc của mình. Họ bắt đầu xôn xao bàn tán, đám phóng viên ghi chép, nháy máy ảnh lia lịa. Cả hội trường chìm trong tiếng ồn, ống kính máy ảnh cùng hàng vạn con mắt, lời nói trong tức khắc đều chia về phía Yui.

Người duy nhất trong gia đình Satake vẫn chưa hay biết chuyện, chính là Mai.

Mai cả kinh, đồng tử giãn to hết nhìn cha mẹ, nhìn Yui rồi chia về phía dư luận. Chị không nghe lầm đó chứ, toàn bộ tài sản đều trở thành của Yui sao?

Yui khẽ nở nụ cười, tiến lên một bước, nhận lấy mic từ cha cô, bắt đầu cất giọng nhẹ nhàng. Tiếng ồn cả hội trường bị dập tắt trong giây lát.

- Tôi là Satake Yui, người thừa kế. – Cô hành diện nói rành mạch vào micro. – Thừa kế, không phải tôi là người cầm nắm lợi nhuận và tài sản, người điều hành là người khác. Thừa kế, không phải tôi là người có quyền giao trọng trách điều hành cho người khác. Thừa kế, không phải chồng của tôi là người điều hành. Tôi là người thừa kế, là người danh chính ngôn thuận ngồi lên chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Satake.

Yui nói rõ ràng từng từ từng chữ vào trong mic, rành mạch như thể khẳng định. Cô nhìn thẳng xuống hội trường, ánh mắt quét qua từng người một, không hề có ý né tránh, trốn chạy.

- Tôi không muốn vì cha tôi không có con trai mà tập đoàn rơi vào tay một người không mang họ Satake. Tôi tự tin ở khả năng của tôi không hề thua kém bất cứ một người thừa kế nào khác. Con gái? Đó không phải là điều tôi lo ngại. – Yui nói rất đồng điệu và tự tin, trong từng cử chỉ và điệu bộ lộ rõ khí chất một con người bất chấp tất cả, kiêu hãnh và mạnh mẽ. – Tôi muốn thay đổi suy nghĩ của mọi người. Con gái thì sao chứ? Thua kém đàn ông ư? Không hề.

Từng lời cô nói chắc nịch, thể hiện một sự tự tin mấy ai dám chống lại. Phải, từ trước tới nay cô chưa bao giờ cho rằng phụ nữ là phái yếu. Chỉ cần họ muốn, họ hoàn toàn có thể trở thành những người lãnh đạo và tài giỏi, trở thành những người khiến kẻ khác phải cúi mình e dè.

- Ngay ngày mai, ngày đầu tiên của năm mới, tôi sẽ theo chân cha đến công ty, bắt đầu học kinh doanh từ những cái nhỏ nhất. Khi đã đủ chứng chạc, tôi sẽ chính thức thừa kế từ cha tôi. Mong các vị cô đồng, ban quản trị cùng các đối tác có thể chiều cô cho tôi.

Cô khẽ cúi người, một tràng pháo tay vang lên nhiệt liệt. Dù trong lòng họ chưa hoàn toàn tâm phục khẩu phục, nhưng vì là quyết định của ngài Satake, họ có nghi ngờ cũng không dám.

Trong thương trường, Satake Ikishige sớm đã trở thành một doanh nhân quyết đoán, khắc nghiệt và tàn khốc được nhiều người kính nể. Tất cả các quyết định của ông chưa một lần khiến ông phải hối hận. Bởi vậy, tập đoàn Satake từ khi rơi vào tay ông đã đi lên không ngừng. Các dự án thành công cùng số lợi nhuận đem về mỗi năm một tăng mạnh. Nhiều người khi đối đầu với ông cũng đều phải kiêng dè.

- Chủ tịch Satake. Quyết định của ngài thực sự khiến chúng tôi thấy thắc mắc. Nếu nhị tiểu thư được thừa kế tất cả, vậy còn đại tiểu thư thì sao? – Các phóng viên chìa micro hỏi.

Nghe nhắc đến mình, gương mặt biến sắc của Mai vụt tắt, thế vào đó là nụ cười đón ngả trái tim hàng trăm con người.

Ikishige khẽ mỉm cười quay lại nhìn con gái. Dù chị đang cười, nhưng ông nhìn ra ngay sự không phục, không cam tâm hiện rõ qua ánh mắt của chị. Mai từ nhỏ là một cô con gái rất hay giận dỗi, ông chắc chắn lát nữa sẽ mất rất nhiều thời gian nói chuyện với chị.

- Mai năm nay cũng đã hai mươi, độ tuổi thanh xuân của một cô gái. Tôi thực lòng muốn kiếm cho nó một tấm chồng tốt, hôm nay cũng muốn giới thiệu cho mọi người hôn phu của con gái tôi. – Đôi mắt ông Ikishige có ý cười.

Cả hội trường được phen choáng nặng. Dường như chủ tịch Satake định nhân dịp này công bố tất cả các chuyện trọng đại của cả gia tộc cũng như tập đoàn.

Mai bình thản, đôi môi vẫn cười nhưng ánh mắt thì vô hồn lạng lẽ...

Yui thì cười tùm tùm tìm tòi, cô thầm nghĩ cha cô định hôn ước của chị cô cho anh chàng nào đây. Đó chắc chắn phải là một chàng trai vô cùng hoàn hảo. Cậu ấm của gia tộc Kanami? Cháu trai thủ tướng Nhật Bản? Hay một doanh nhân trẻ tuổi thành đạt nào đây. Cô cứ mỉm cười suy đoán người sắp trở thành "anh rể" của cô.

- Tôi xin mời lên đây con rể tương lai của tôi. – Ông Ikishige mỉm cười, dù mắt ông nhìn xuống hội trường nhưng toàn bộ sự chú ý đều đổ dồn vào Mai. Ông giởng dạc. – Người thừa kế Tập đoàn tài chính Hanagato, thiếu gia Hanagato Shukasa.

Cả hội trường chấn động mạnh mẽ...

Và Yui, cơ mặt đánh lại, gương mặt cứng đờ, tái mét.

- Cha, đó là ai vậy? Con nghe không rõ... – Cô cười gượng nhìn ông, nói nhỏ.

Ikishige mỉm cười đôn hậu. Ông nhìn chàng trai trầm lặng bước lên trên bục, dịu dàng trả lời cô.

- Con gái, anh rể con... Ở phía sau con...

Yui đứng người quay lại. Ở ngay bên cạnh chị gái cô, chính là bạn trai cô.

- Anh... – Cơ mặt cô khẽ giật giật, cô nhìn Shukasa với ánh mắt van lơn. – Sao anh lại lên đây? Cha em mời hôn phu của chị gái em, chứ không phải hôn phu của em. Anh sao vậy? Anh xuống đi chứ, chị gái em đang chờ chồng tương lai của chị ấy. Sao anh còn đứng đây? Anh...

Shukasa khẽ nhắm mắt né tránh sự khẩn khoản van xin từ Yui, chậm rãi nhận lấy mic từ tay Ikishige, giọng dặc:

- Buổi lễ đính hôn của chúng tôi được tổ chức vào tháng hai tới đây. Kính mong sự có mặt của các vị, cũng mong mọi người chúc phúc cho chúng tôi. – Shukasa nắm lấy tay chị, bước lên trên. Ngay sau đó, một tràng pháo tay náo nhiệt rộ lên như lời chúc mừng.

Đám bạn của Yui, tụi Mika, mặt trắng bệch nhìn đôi nam nữ, kinh ngạc tột cùng.

Mai khẽ nở nụ cười mãn nguyện hướng về phía mọi người, nhưng ý cười lại phần lớn rơi lên khuôn mặt trắng bệch đang đứng cạnh mình.

"Yui! Hậu quả của việc cướp bạn trai chị, cướp luôn cả quyền thừa kế của chị, em hiểu rồi chứ, bé con?"

Mọi người hân hoan vỗ tay chúc mừng đôi nam nữ trẻ, vợ chồng ông Ikishige cũng nhìn con mình mãn nguyện. Duy chỉ có một mình Yui đứng đó với khuôn mặt thất thần và tái mét...

__o0o0o__

END Chapter 62.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thứ Mà Chị Thiếu...

- Shuu-kun! Em cần lời giải thích! – Chị chống một tay dưới cằm, người khom về phía trước, ánh mắt đờ đờ sát khí. – Em chỉ nhờ anh bảo vệ con bé, không yêu cầu anh hẹn hò với nó.

Shukasa khẽ nhếch mép, buông ly cà phê xuống, ngả người ra phía sau, thần thờ:

- Waka à, anh cũng không rõ nữa. Thực là lúc ở bên cạnh Yucchi, anh hoàn toàn không nhận thức được gì... – Đây là thật lòng những gì anh nghĩ, anh không buồn nói dối hay ậm ừ cho qua.

- Anh vừa vừa phải phải thôi chứ! – Mai phần nộ, mày nhướn cao đầy bất bình. Chị đặt ly nước ép cam xuống, sóng sánh, giọng nói mang phần gấp gáp. – Ý anh là nếu em không trở về thì anh cũng quên mất cô bạn gái này ư? Trong lúc em mãi lo nghĩ cho anh thì anh lại vui vẻ với em gái em. Anh coi em là cái gì?

Thấy sự bức mình hẳn rõ trong ánh mắt, cử chỉ và lời nói của Mai, Shukasa im lặng. Anh cúi gằm đầy bối rối.

Nhìn anh như vậy, Mai yếu lòng. Cô thả lỏng cơ thể, vai thõng xuống, trề môi thờ dãi.

- Anh quá đáng! Em dự sẽ ở bên Pháp khoảng sáu tháng. Nhưng vì mấy hôm trước mẹ anh gọi điện cho em, muốn bàn chuyện kết thông gia hai nhà. Em đã vì vậy mà hủy mất bốn show để về cùng anh tính dự. Vậy anh xem... anh đối xử với em như vậy... – Mai thờ dãi, trầm ngâm trách móc.

- Kết thông gia? Sao anh không hay biết gì cả? – Đáy mắt anh lộ rõ sự kinh ngạc. Người chồm dậy, tông giọng lên cao.

- Biết hay không có gì quan trọng? Đẳng nào chẳng thế? – Mai trề môi quay mặt chỗ khác.

- Em không thèm hỏi anh xem anh có đồng ý không ư? – Anh nhướn mày.

- Anh dám không đồng ý? – Nghe vậy, chị thoáng bất bình. Quay vụt lại nhìn anh, chị gườm gườm. – Mười bốn năm, anh dám không đồng ý?
- Em không tôn trọng anh... – Biết đâu võ mồm không lại bà chị này, Shukasa khoanh tay, người ngả ra sau, bấu môi dỗi hờn.
- Anh con đù can đảm nói em không tôn trọng anh? Lá gan anh lớn đến mức nào? – Mai nhếch môi cười khinh bỉ. – Anh không đồng ý... để đến với em gái em chứ gì?

Chị lại tức giận, anh khó lòng qua khỏi. Môi mím chặt, anh khề thờ dài.

So với Yui, chị ta rắc rối và khó chiều hơn nhiều.

- Anh đang nghĩ em rắc rối và khó chiều? – Mai nhếch môi.

Anh không nói gì, chỉ trút thêm một hơi thở dài nảo ruột, gờ tay lên bóp bóp mi tâm.

Shukasa không bất ngờ, bởi đây chẳng phải lần đầu tiên. Đã rất nhiều lần, chị nhìn thấu suy nghĩ của anh như đang đi guốc trong bụng anh vậy. Mai luôn khiến anh cảm thấy thật đáng sợ...

- Lần này, anh lại cho em đáng sợ? – Vẫn là nụ cười khinh bỉ xuyên thấu trí não anh, Mai khoanh tay, cười cợt. Giữ cho không khí im lặng thêm một hồi, chị cất tiếng. – Được rồi. Em thua anh. Anh đừng nghĩ xấu em nữa. Em về đây cũng chỉ muốn tính bàn hôn ước thôi. Mẹ anh có vẻ muốn đám cưới sẽ diễn ra khi anh tốt nghiệp...

- Phải, Waka. Em luôn nhìn thấu suy nghĩ anh. Vậy nên chắc em cũng biết anh hoàn toàn không muốn đám cưới này diễn ra chút nào. – Shukasa thờ dài, tay khoát nhẹ ra hiệu chị hãy dừng lại, trầm ngâm.

Mai giật mình. Đứng là chị đã thấu rõ điều đó, nhưng chị vì không cam tâm, chị dứt khoát dùng tay che khuất bầu trời. Chị không muốn nghe, anh từ chối hôn sự, không phải vì em gái chị thì ngoài ra còn lý do nào khác? Bên nhau mười bốn năm, chị biết anh là con người không gần gũi nữ sắc. Ngoài chị ra không một cô gái nào được phép bén mảng đến gần anh. Chỉ vì chị lo là suốt bốn tháng, thoáng chốc Yui em gái chị đã trở về và cướp Shukasa khỏi tay chị. Chị uất, hận mình không thể tiến đến dạy em gái chị một bài học.

Chị im lặng, rồi trầm ngâm lên tiếng:

- Cho em lý do...

Shukasa quay mặt, cất giọng âm trầm:

- Yucchi và Waka, bốn tháng và mười bốn tháng, em gái và chị gái, tóc đen và tóc bạch kim, mạnh mẽ tinh nghịch và mẫn mà thuần khiết,... Trừ những cái đó ra thì hai chị em em giống hệt nhau... – Câu nói của anh thoáng làm chị sững sờ.

- Vẫn còn mà... – Mai nhỏ nhẹ khi thấu rằng anh chưa nói hết.

Shukasa lại nhếch môi cười quái đản. Phải, chỉ có chị mới biết anh đang nghĩ gì, nhưng Yui lại hiểu rõ anh đang cảm thấy như thế nào nhất.

- Waka, em nói đúng. Giữa hai chị em em còn có một khác biệt, một khác biệt lớn người ngoài không thể phát hiện nhưng anh lại là người rõ nhất. – Im lặng một hồi, giọng anh cất đều đều. – Phải, đây là cảm xúc hai người mang lại cho anh. Khi ở bên em, anh luôn cảm thấy thật bình yên. Em luôn cho anh những lời khuyên chân thành, đúng đắn. Em luôn cho anh sự tin tưởng, trông mong vào ngày mai tươi sáng mà anh những tưởng nó thật mịt mù. Em luôn cho anh rất rất nhiều cái mà người ta không thể cho anh được...

Rồi anh lại trầm ngâm.

Không để Mai hỏi thêm, anh tiếp lời:

- Nhưng Yucchi thì khác. Cô ấy khiến con tim anh đập điên cuồng như muốn thoát khỏi lồng ngực. Cô ấy khiến tâm trí anh rối bời, loạn xí ngầu làm anh không thể tập trung một việc. Cô ấy khiến anh thần hồn điên đảo vì những trò nghịch ngợm của cô ấy. Cô ấy khiến anh tức nổ đom đóm và luôn kéo anh vào những hoàn cảnh dở khóc dở cười. Cô ấy khiến anh tụt hạng, cô ấy khiến anh mất cương vị, cô ấy khiến anh bị thương khi đắc tội với cô ấy, cô ấy... – Giọng anh không giống giọng anh thường ngày, không điềm đạm, không lạnh lùng, mà thay vào đó là sự gấp gáp như thể có kẻ đến năm sau cũng không hết. Khúc cuối, cô hòng anh như nghẹn lại, và phải mất mãi một lúc sau anh mới có thể tiếp tục câu nói khiến anh bỏ lửng. – Cô ấy khiến anh tin vào thứ tình cảm âm áp nhất cuộc đời này, Waka ạ...

Mai sững người, tim đập mạnh. Ánh mắt chị mở to, con ngươi đen không ngừng chuyển động, đẩy làn chất lỏng đang lấp lánh nơi trong mắt tràn xuống mi dưới mà không sao tuân được. Cổ họng nghẹn cứng như bị một thứ gì đó cứng cứng cản lại. Khó thở, bức bối, nghẹn ngào, quần thắt... Chị cũng không biết nữa... Một con người mẫn mà nhạy cảm như chị có thể nhìn rõ xúc cảm của người khác, nhưng lúc này, chị cảm thấy bất lực trước sự hỗn loạn ân sâu trong tâm can chị. Chị mệt mỏi, rã rời, toàn thân vô lực...

- Shuu-kun... – Chị cất giọng, vẫn nghẹn ngào, mặc dù đã dùng hết sức kìm hãm chúng, nuốt chúng xuống dạ dày. – Em không hiểu. Đây là lần đầu tiên em bất lực trước xúc cảm của em... và cả của anh...

- Waka... – Giọng anh lấp lửng, gọi tên chị đầy yếu ớt.

- Em xin lỗi. – Chị gột tay miết mi mắt dưới, môi nhoen cười, giọng vang lên, vẫn lại lạnh lót. – Vì em không hiểu nên em cũng sẽ không có hiểu. Quyết định hôn ước giữa anh và em sẽ được công bố cho truyền thông báo chí cùng tất cả các doanh nhân trên thương trường vào dịp kỉ niệm 60 năm ngày thành lập tập đoàn của gia tộc Satake em

Rồi chị cúi người xuống, xách lấy túi xách, đứng vụt dậy, cười cười:

- Anh muốn phản đối, nhưng anh không được phản đối, và anh không có tư cách phản đối. Cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, quy tắc này ai hấn cũng rõ, nhất là những kẻ sinh ra trong quý tộc như chúng ta. Tạm biệt anh, em phải về nhà chào ba mẹ. Phiên anh bắt taxi hoặc gọi tài xế riêng đến đón. – Mai xoay gót giày, bỏ đi ung dung, nhưng chợt nhớ ra điều gì, chị vội dừng bước. – Em cho anh bảy ngày, tức là trước dịp yến, hãy chấm dứt ngay với em gái em. Em không muốn bọn em xảy ra cãi vã và những gì xuất hiện trên trang nhất tờ báo sáng hôm sau không phải là "Hai gia tộc lớn Hanagato và Satake quyết định kết thông gia bằng hôn lễ giữa thiếu gia Hanagato Shukasa và tiểu thư Satake Mai" mà lại là "Chị em nhà Satake vì một chàng trai mà bất hòa xung đột. Thiếu gia Hanagato bắt cả hai tay!"

Sau khi để lại câu nói chơi chữ đầy châm biếm và ẩn ý, chị rào bước, hòa vào đám đông và biến mất khỏi tầm nhìn.

Shukasa thấy tính cách tự ý quyết định của chị mà không khỏi bất giác xoa xoa thái dương thờ dài..

o0o

Bữa cơm trưa của nhà Satake diễn ra khá "đông đủ"...

Buổi trưa, chủ tịch Ikishige thường đi ăn với các đối tác hoặc cấp dưới, hoặc thỉnh thoảng được "vợ yêu" nấu cho một suất cơm hộp. Còn phu nhân Kaemi bữa trưa thường dùng ở văn phòng làm việc cho tiện...

Bình thường thì Yui sẽ ăn trưa ở trường. Hôm nay là kỳ nghỉ Noel, đáng lẽ chỉ có một mình cô ăn bữa ăn thịnh soạn trong một không gian yên tĩnh. Nhưng chị cô Mai đã về, phòng ăn có hai chị em Satake dùng Steak cho bữa trưa, phòng ăn thường im lặng nhưng hôm nay hoan náo lạ thường.

- Chị nói sao? – Yui không giấu nổi sự sùng sốt, hét lên, lặp lại lời kể. – Chị bị một fan ném chai nước lên sân khấu trong lúc đang biểu diễn sao?

- Không phải fan, mà là anti-fan ngốc ạ! – Mai xoay xoay chiếc nĩa, lắc đầu.

- Anti-fan? Bỏ ra cả trăm, cả ngàn đô-la Mĩ mua vé xem ở hàng ghế đầu chỉ để ném đá một ca sĩ mình ghét ư? – Yui nhướn mày bất bình. – Mà em không ngờ chị cũng có anti-fan ở cái xứ Pháp xa lạ ấy.

- Có người ủng hộ khác có người chán ghét. – Chị cô thờ dài. Điều này thực sự quá bình thường đối với dàn sao giới Showbiz. – Hơn nữa, fan Pháp có một bộ phận không mấy văn hóa. Mà lại còn vì cô ca sĩ kia nữa chứ.

Nghe chị cô lắm bầm, Yui không giấu nổi tò mò.

- Em biết Claire Laurent chứ? – Chị hỏi, nhưng đáp lại chỉ là cái lắc đầu. Bất giác ôm trán, Mai thoáng quên mất em chị là người không thích cập nhật tin tức. – Claire Laurent là ca sĩ nổi tiếng bậc nhất nước Pháp, đồng thời cũng là người khuấy đảo nền âm nhạc thế giới trong những năm gần đây. Laurent thua chị bốn tuổi, ít hơn cả em nữa, nhưng lại thực sự có tiềm năng. Một phần vì cô ta mang dòng dõi hoàng gia Pháp, một phần vì cô ta thực sự có tài năng. Lượng fan của cô ta riêng ở Pháp cũng đã chiếm 30-40% số người hâm mộ, chưa kể các nước khác.

- Chẳng lẽ chính cô ta là người đứng sau trò hăm hại chị sao? – Yui bất giác thốt lên, ra chiều ngờ ngợ. – Không phải những năm gần đây chị có ý định lấn sân ra các thị trường âm nhạc hải ngoại sao? Pháp chính là sự lựa chọn đầu tiên của chị. Có lẽ Laurent sợ một người tài năng như chị sẽ là mối đe dọa của cô ta?

Nghe em mình hùng hổ tuyên bố, Mai đờ người ra, rồi bất giác cười to:

- Haha! Trí tưởng tượng của em phong phú quá Yui à! Với Laurent, chị chỉ như con kiến, không đáng bận tâm. Chị không thể đem ra so sánh với cô ta. – Nhìn em mình nghệt ra vì lỡ đánh giá chị quá cao, Mai không khỏi phì cười. – Hơn nữa, Laurent không xấu như em tưởng, trái lại, cô ta còn rất thân thiện cơ! Trong quãng bốn tháng ở Pháp, chính Laurent đối với chị rất tốt. Cô ấy thu xếp chỗ ở, người phục vụ, các show diễn, đồng thời còn giúp chị sáng tác nhạc nữa. Cơ sự chỉ do một bộ phận fan thiếu văn hóa thôi.

Nghe chị kể hoàn toàn không giống với trong tưởng tượng của Yui về các ca sĩ nổi tiếng, nhất là một cô ca sĩ quý tộc. Claire Laurent, chị cô đánh giá cô ta quá cao chăng?

- Mẹ kiếp! Bọn chúng nghĩ bọn chúng là ai mà dám động đến Maiko chứ? – Yui không kìm nổi sự tức giận bất giác lên tiếng chửi thề. – Chúng nghĩ người thừa kế tập đoàn Satake này sẽ để yên sao? Để rồi xem..

- Người thừa kế tập đoàn Satake ư? Chị sao? – Mai giật mình, ngờ ngác hỏi lại.

Bây giờ, đến lượt Yui chột dạ tập hai. Cô đang nói gì vậy chứ? Tức quá hóa khùng rồi!

- A không! Không! Không có gì đâu Maiko! Chị đừng bận tâm! – Yui ngoe ngoẩy đầu, chối lịa lia, tay khua mặt mừng.

- Ừm... – Không cam lòng, nhưng Mai xịu mặt, chống tay, môi khẽ trề ra bất bình.

"Làm sao được, Maiko? Làm sao em có đủ cam đảm nói cho chị đây? Rằng thoáng mấy tháng chị không có mặt ở nhà mà em đã cướp hết mọi thứ từ tay chị?"

Nhưng cô vẫn nghĩ, để ba cô nói vẫn hơn...

Nếu là quyết định của ba, chắc chị không nỡ từ chối. Hơn nữa, ba cũng hứa sẽ cho chị một thứ mà cuộc đời này ai cũng mong..

Nhưng... đó là gì?

Tiền bạc? Của cải? Địa vị? Danh vọng?

Ồ không, những thứ tầm thường kia nào có nê hà gì đối với chị? Đối với Đại tiểu thư hoàn hảo lớn lên trong nhung lụa như chị ấy thì việc sở hữu chúng đã là hiển nhiên khi sự có mặt trên cuộc đời này của chị đã được Chúa xác nhận. Thứ mà chị thiếu... có lẽ là tình yêu thương từ người mẹ đẻ... và...

... và...

Ôi! Không lẽ...

Trong đầu Yui lóe lên một suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Bây giờ đã đến thời điểm phóng viên lấy tin...

Một đám đông nhà báo phóng viên tách thành hai hội chính. Một hội đến lấy cảm nghĩ từ người thừa kế tương lai, một hội quan tâm đến hôn nhân giữa hai gia tộc lớn.

- Thiếu gia Hanagato, tiểu thư Satake, với hai người thì đây có phải là một cuộc hôn nhân thương mại được sắp đặt sẵn không? - Một phóng viên sấn tới chìa micro vào hai người.

- Đây đúng là do cha mẹ sắp đặt, tôi không phủ nhận. - Mai cười dịu dàng trả lời. - Nhưng giữa chúng tôi cũng đã có tình cảm từ lâu. Không thể nói là bị ép buộc.

- Tiểu thư Satake, cô nghĩ gì về chồng tương lai của cô?

- Anh ấy rất tốt. Đẹp trai, học hành giỏi giang, gia thế hiển hách. - Mai tự hào trả lời, lại mang một chút hóm hỉnh. - Tôi nghĩ sẽ gặp rắc rối lớn đây!

Cả đám phóng viên rạo rực hẳn lên. Suốt các câu hỏi, chỉ có một mình Mai trả lời rành mạch, bởi vậy phóng viên tập trung lấy tin từ chị hơn. Đứng cạnh chị, Shukasa trầm ngâm im lặng, đôi lúc anh khẽ nhắm mắt, trút ra một tiếng thở dài.

Bên Yui là các phóng viên của các kênh tin tức về kinh tế chính trị. Họ cũng siêng năng gặt hái tin tức.

- Tiểu thư Satake. Cô có cảm nghĩ gì khi là nhị tiểu thư nhưng đã vượt chị gái để trở thành người thừa kế? - Một nhà báo hai tay sẵn sàng để ghi chép, điện thoại bật sẵn chế độ thu âm để trước mặt cô.

- À, cũng không đặc biệt. Tôi chỉ nghĩ là tôi có khả năng... - Yui cố gắng tập trung trả lời.

- Vậy cô có dự định phát triển mảng nào khi trở thành người điều hành? - Một phóng viên khác chen lên trước.

- Tôi sẽ phát triển đồng đều... Nhưng... Có lẽ tôi sẽ ưu tiên bộ phận bất động sản...

Trong suốt quá trình phỏng vấn, khác với chị Mai tự tin trước những người đại diện cho dư luận, Yui không được tập trung. Dù cô cố gắng dồn hết giác quan cho những câu hỏi của phóng viên, thâm tâm cô vẫn hướng sang bên đôi nam nữ.

Tất cả các câu hỏi dành cho cô, đều là về vấn đề điều hành quản trị.

- Nhị tiểu thư. Cô có suy nghĩ gì về hạnh phúc của chị gái cô? - Một tay nhà báo chen lên trước. Chính là Asuke. - Hiện cô đang học cùng lớp với anh rể tương lai của cô, cô có muốn chúc phúc cho chị cô?

Một câu hỏi của anh làm chệch đi nội dung phỏng vấn. Các nhà báo khác đột nhiên hào hứng hẳn lên với câu hỏi của anh.

Các đám phóng viên đang lấy tin bên Mai cũng đều tỏ vẻ quan tâm. Mai khá ngạc nhiên nhưng đôi môi cũng vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp hướng về em gái.

Và, Shukasa, đồng tử mắt anh giãn to tròn, nhìn về phía Yui đơn thương độc mã chống lại câu hỏi kia.

- Tôi... - Yui áp ứng đến tột cùng. Trái tim cô đang gào thét điên cuồng, áp lực như muốn nổ tung cô ra. Thoáng kíp định hình, cô phải nỗ lực giả tạo trước những con người này. - Tôi dĩ nhiên là chúc phúc cho họ.

- Nhị tiểu thư, không phải cô chính là bạn gái của thiếu gia Hanagato sao? Sao cô phải cố giấu? - Asuke cười khẩy, chìa điện thoại vào người cô, rành mạch tuôn ra một câu khiến mọi người ngạc nhiên sững sốt.

Mai nhăn mặt, sắc tái đi...

Chị chỉ muốn phóng viên buộc em gái chị phải chúc phúc cho hai người, chứ không hề muốn họ lòi chuyện giữa chị em chị ra để nói.

Đám phóng viên còn lại cả kinh, họ bắt đầu hỏi ngược lại Asuke:

- Đây! Anh dựa vào đâu mà nói vậy? - Một phóng viên nhìn anh, nhướn mày.

- Em gái tôi học ở đó. Họ bảo hai người trông rất thân thiết. - Asuke tự tin đáp trả.

Thấy nguồn tin nóng, các phóng viên tức khắc đều đổ dồn lại đặt câu hỏi cho Yui. Yui ngày càng tím mặt.

- Thôi đi! - Một giọng nói giận dữ vang lên từ dưới hội trường. Mika vội vã chạy lên đứng cạnh Yui, cố gắng giải vây cho bạn. - Thân thiết thì sao chứ? Bạn bè không được thân thiết hay sao?

- Cô là ai? - Dư luận bắt đầu hỏi sang Mika.

- Tôi là bạn thân cô ấy. - Mika nhủu mày ôm lấy bạn mình. - Shukasa là bạn thân người yêu tôi, Yui là bạn thân tôi nên chúng tôi chơi thân là chuyện bình thường.

Các phóng viên bắt đầu xì xào.

Giây sau, cả Haru, Akito và Kuro đều chạy lên bên Yui. Kuro tình ý kéo Shukasa đang đứng bên cạnh Mai lại gần.

- Chúng tôi là một hội chơi thân với nhau. Các người không có lý do gì để kết luận cả. - Haru khó chịu nhìn về phía phóng viên, lo lắng ôm lấy Yui.

Mai giận tím mặt. Chị chạy đến trước mặt Asuke, khó chịu:

- Tôi và Shukasa hẹn hò đã lâu. Anh nói vậy chẳng phải có ý bào hôn phu của tôi là người bắt cá hai tay?

Có thêm lời nói của Mai, các phóng viên dần chĩa ánh mắt khó chịu về phía Asuke. Dám tung tin đồn nhảm?

- Cô không biết đó thôi. - Asuke cười lạnh. - Sự thực là bọn họ đang hẹn hò. Hai người nói gì đi chứ, nhị tiểu thư Satake, thiếu gia Hanagato?

Yui đầu tóc rối tinh rối mù. Cô không chịu nổi áp lực này, vội vã chạy xuống khỏi bậc.

Cô cố gắng trốn chạy khỏi sự thật tàn nhẫn...

- Yui! - Hội bạn của cô cố gắng đuổi theo cô. Họ chạy xuống, vội vã.

"Huych!"

Vai của Kuro bị đụng bởi một người đàn ông to béo. Anh quay lại nhìn, bắt gặp gương mặt to tròn của ông ta. Anh khẽ nhủu mày.

Ông ta... trông quen quá...

Nhưng vì Yui và mọi người đã đi khá xa, anh vội bỏ qua và đuổi theo mọi người.

- Sao rồi? - Kuro thấy cả hội đang đứng trước sảnh, nhìn Haru hỏi han.

- Mất dấu rồi. Cô ấy chạy nhanh quá. - Haru lắc đầu thất vọng.

- Cô ấy đi bằng gì?

- Một chiếc taxi. - Haru nhíu mày. - Bọn em định lên chiếc taxi tiếp theo thì bị một chàng trai trẻ phóng lên trước rồi. Mất dấu luôn.

- Một chàng trai trẻ? - Kuro nhếch môi lặp lại.

Một hội bốn người đứng nhìn ra cổng lớn trong sự tiếc nuối và buồn bã vô vàn.

...

Yui thất thểu bước trên vỉa hè. Hình ảnh một cô gái xinh đẹp trong bộ đầm dạ hội, gương mặt trang điểm tỉ mỉ lấp lánh những giọt mồ hôi, đôi chân trần bước đi trên nền đất, tay còn cầm đôi giày cao gót bằng pha lê đẹp tuyệt khiến người ta không thể không chú ý.

- Em gái! Làm gì vậy? - Một đôi tay to khỏe đặt lên vai cô, giọng nói đầy ý trêu đùa. Một đám đầu gấu này đúng lúc cô đang bức bối mà cư nhiên dám trêu tới cô. Chán sống à?

Yui cố gắng bỏ đi những lời trêu ghẹo của chúng, coi như không tồn tại.

- Thôi nào, lạnh lùng quá đấy! - Một gã không biết điều lao đến quàng tay qua eo cô. - Đêm nay là đêm giao thừa, đi chơi với bọn anh cho vui.

Nếu là trước kia, cô sẽ không ngại ngần cho bọn chúng một trận tơi bời. Thế nhưng suốt thời gian gần đây, cô đã từ bỏ đánh đấm, chỉ đơn giản vì lời hứa đó. *"Thuận theo ý muốn của ba em và anh, em sẽ từ bỏ đánh đấm, mà nghiêm túc học hành."*

Cô khẽ cười khẩy. Hừ, chỉ một mình cô thực hiện lời hứa, còn anh ta thì sao?

Bao nhiêu phần uất dấy lên trong chốc lát, Yui nắm lấy cổ tay gã, dùng lực vặn một tiếng. "Rắc!" Gương mặt gã thoáng chau lại.

Cô dùng lực vật tay gã, chân uyển chuyển giro ra thực vào chân gã. Kỹ thuật của cô không cần dùng lực nhiều cũng đủ để quật ngã hẳn lặn ra sàn đất.

Đám kia thấy đồng bọn của mình vật ở dưới đất mà không khởi trở mặt ngạc nhiên. Cô gái yếu điệu trước mắt họ vừa làm gì vậy?

Chúng nó kiên quyết xông lên ép cô...

Với sức của cô thừa đủ để khiến bọn chúng nhập viện. Nhưng khổ nỗi bộ váy của cô quá sức vướng víu, cô không thể cử động được nhiều.

Cô ước gì cô có thể xé nó. Xui xẻo làm sao khi đây là bộ đồ mẹ cô thiết kế cho cô, giá đắt kinh dị, cô không dám phá...

Bọn chúng lao đến nơi, cô chỉ có nước dùng tay mới chống lại được.

Khi cô đã trở về thế thủ, còn chưa kịp làm gì, đám đầu gấu không ai bảo ai đồng loạt ngã xuống

Yui trở mặt ngạc nhiên.

Trước mắt cô là một chàng trai trạc tuổi Shukasa, đẹp trai đến lạ. Vẻ đẹp của anh con gái nhìn còn phải ghen tị, từ làn da trắng bóc đến đôi mắt đen sảo, chiếc mũi cao cùng đôi môi đẹp hoàn mỹ. Cô chắc chắn vẻ đẹp của anh khiến Shukasa phát khóc.

Anh cứu cô?

Đám kia lồm cồm bò dậy, len lén bỏ đi.

- Cô vẫn vậy, yếu đuối nhưng luôn thích thể hiện... - Anh ta nhìn cô, nở nụ cười đẹp mê hồn.

- Anh biết tôi sao? - Yui trở mặt ngạc nhiên nhìn anh ta. Bộ comple màu trắng bảnh bao, cô cũng mặc đầm dạ hội màu trắng, tuy nhiên trang phục của hai người không được hợp hoàn cảnh. Người ta qua lại cứ nhìn hai người hiếu kì.

Câu hỏi của cô khiến anh không khỏi hóa đá.

- Cô không nhớ tôi? - Anh cười trừ, cầu mong anh vừa nghe sai.

- Xin lỗi... - Cô gãi đầu cười gượng.

Anh tức đến nghẹn giọng. Cô dám không nhớ anh? Gương mặt của anh không một cô gái nào dám từ chối, chỉ cần nhìn một lần ắt sẽ nhớ cả đời. Vậy mà cô gái trước mặt anh lúc này đây dám không nhớ anh? Huống hồ chỉ cô ta là một trong số ít những cô gái anh chịu để lọt mắt.

- Cô nào cá? - Anh nhìn cô cười.

- Thực xin lỗi. Anh ở bữa tiệc của nhà tôi ban nãy, tôi chào rất nhiều khách và không thể nhớ nổi. - Yui gãi đầu ái ngại. Nhìn bộ đồ của anh cô đoán vậy.

Anh rất muốn vò tung đầu lên. Sự nhận ra, này giờ rất nhiều người tập trung ánh mắt vào hai người. Anh quay lưng bỏ đi, cao giọng.

- Đi theo tôi.

Yui nghệt mặt ra, ngơ ngác lật đật chạy theo.

Giây sau, anh đã đưa cô vào một cửa hiệu stylist sang trọng.

- Anh đưa tôi đến đây làm gì? - Yui giật giật ống tay áo của anh, hỏi.

Nhưng anh làm bộ lơ cô đi, đẩy cô đến trước mặt một stylist lão luyện, hờ hững:

- Giao cô ta cho ông.

- Vâng, thưa thiếu gia. - Người đàn ông cúi đầu cung kính, rồi dẫn cô bước vào trong. - Mời tiểu thư.

Suốt từ A đến Z, cô như một hình nhân mặc người ta thích làm gì thì làm.

Về phần anh, ung dung ngồi xuống sofa, lôi smartphone ra lướt lướt.

...

Gần ba mươi phút sau, Yui bước ra với một diện mạo hoàn toàn khác.

Không còn một tiểu thư kiêu sa yếu điệu trong bộ cánh trắng, giờ đây Yui mặc trên người bộ đồ vô cùng cá tính.

Chiếc áo oversize mà hồng đậm, lệch vai, cắt xẻ mấy đường. Cổ áo rộng để lộ bờ vai trắng trẻo. Chiếc quần da rách màu đen bó sát, bóng lộn. Đôi chân mang một đôi boot thể thao cổ cao màu đen, trang trí bằng những sợi xích. Trên cổ, tay và tai có đeo các món phụ kiện cá tính. Mái tóc thả xù tự nhiên, buộc một chiếc băng đô màu hồng.

Đây là style ăn mặc thời còn là Miyamoto Rei của cô mà.

- Thấy sao? - Anh nhìn cô, khẽ nhếch môi.

- Cũng được... - Cô đáp gọn cho qua.

- Vậy mới đúng là Miyamoto Rei chứ. - Anh dịu dàng tiến đến, vuốt lọn tóc của cô qua mang tai, cười dịu dàng.

Yui trở mặt ngạc nhiên nhìn anh, lắp bắp. Miyamoto Rei, đã lâu rồi không ai gọi cô bằng cái tên này.

- Anh... Sao anh... - Cô lắp bắp.

- Tôi thích nhìn Miyamoto Rei mạnh mẽ hơn là một Satake Yui yếu đuối. Về lí do cô dùng tên giả, tôi sẽ hỏi cô sau. - Anh khẽ gãi má, lạnh lùng nói. - Trở về bữa tiệc nào, cha cô đang rất tức giận.

Bước chân của cô khựng lại trong chốc lát. Anh đã đi rồi, chỉ còn một mình cô đứng im tẩn ngẩn như trời trồng.

- Sao vậy? - Anh ngạc nhiên nhìn cô, hỏi.

- Tôi sẽ không trở về bữa tiệc kinh khủng đó thêm đâu. - Toàn thân cô run lên từng đợt, cơ mặt căng thẳng, cứng như đá.

Anh nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, môi khẽ bặm lại.

- Cô còn định trốn chạy sự thật đến lúc nào? Nếu cô không chịu đối diện nó, cô mãi mãi không thể trở thành một kẻ mạnh mẽ tàn khốc được, vĩnh viễn là một kẻ yếu đuối bị người khác chà đạp! C Anh gắt gao giữ lấy vai Yui, giận dữ quát. - Cô cần trở về để cho những kẻ phản bội cô biết mùi vị cay đắng. Không phải cô hận sự phản bội lắm sao? Điều cô cần làm không phải là hận mà là khiến họ phải nhục nhã!!

Tròng mắt Yui mở to, nhìn người con trai trước mắt...

___oOoO___

END Chapter 63.

Chương 64: Nhật Ký Người Đã Mất

- Maiko! Nói cho em hay... chị thích mẫu người đàn ông như thế nào? – Yui một tay chống cằm, đầu hơi nghiêng, khuôn má đỏ hồng. Bỗng một nụ cười tươi rói rói, cô không cảm nổi tò mò mà cất tiếng hỏi.

- Ừm! – Mai đang tao nhã với bộ đầm trắng cùng mái tóc bạch kim buộc về một bên, tay trái cầm dao, tay kia nhẹ nhàng nâng ly champagne lên nhấp môi. Nghe câu hỏi hoàn-toàn-vô-ý từ cô em bé nhỏ, chị không khỏi giật mình mà mắc nghẹn ngậm rượu vị đào. Thực ra chị suýt phun hết ra ngoài, nhưng vì chương trình đào tạo một tiểu-thư-đúng-nghĩa từ ba mẹ mà chị cố kìm, để rồi phát sắc. Mai giờ tay lên che, ho lộ khụ rồi ngẩng đầu lên nhìn Yui. – Em hỏi vậy là có ý gì?

- Có ý gì ư? Chẳng có gì cả! Chị, trả lời em đi! – Cô cố nín nèo, khuôn mặt làm bộ "kawaii" hết sức có thể.

Phải rồi... Đối với cô gái tuổi hai mươi xuân tình khiết nhất cuộc đời, chắc hẳn ba muốn tìm cho chị một tấm chồng đúng nghĩa. Một người đàn ông luôn ở bên cạnh chị, chu toàn mọi thứ và mang lại hạnh phúc cuộc đời cho chị...

Bởi vậy... cô mới tò mò.

Nhìn về mặt hướng vào mình chăm chú một cách hiếu kỳ, nóng lòng muốn biết câu trả lời của Yui bỗng khiến chị muốn đùa dai. Môi chị khẽ nhếch, rồi người khom xuống, cười ranh mãnh:

- Xem nào... Mẫu đàn ông chị muốn gả đi nhất... – Chị ngắt nhịp từng câu văn càng khiến em mình hồi hộp, và bất ngờ, tuyên bố. – Thiếu gia Hanagato Shukasa được quá ấy chứ!

Như sét đánh ngang tay, Yui giật mình sững sờ. Người cô nổi hết mình mảy, lạnh toát từ trong tim. Cổ họng cô... hình như có vật gì đó rất to chèn ngang...

Khó thở...

- Chị thích kiểu như cậu ta lắm. Thông minh, đẹp trai, mạnh mẽ, lại còn rất ga lăng và "menly" nữa! – Chị vẫn thao thao bất tuyệt.

Ánh mắt chăm chăm trên trần nhà, nhưng thi thoảng, chị tình ý đẩy đồng tử nhìn em mình. Một vẻ mặt tức giận, bất bình, không cam tâm nhưng vẫn cố nuốt vào. Còn kém quá em ơi!

Chị khẽ cười thầm mãn nguyện trong lòng...

Vừa đầm vừa xoa, sau khi dội gáo nước lạnh thì phải nhanh chóng hâm nóng lên, rồi một lần nữa đập tan nhen lửa vừa thấp thỏm cháy, ấy là thủ đoạn của chị.

- Thôi nào em gái! Em đang ghen đấy ư? Chỉ là một người đàn ông giống cậu ta thôi mà! Em chẳng vui quá còn gì? Có bạn trai kiểu mẫu... – Chị cười xòa dụ ý.

Cô chớp mắt vài cái, khẽ đẩy đôi môi mím chặt ra mà gờ đã đỏ hồng, khẽ nhếch lên, cười gượng gạo:

- Ghen gì chứ? Chị gái em mà, em tin tưởng mà! – Yui lắc đầu, xua tay.

Nhìn bộ dạng lúng túng, bối rối, tức nhưng đành cố nhịn của Yui không khiến Mai khỏi mãn nguyện. Chị lại lên tiếng tiếp:

- Mà em gái! Chuyển chủ đề nhé! – Chị cố làm bộ rằng "chị thấy em khó xử nên vội chuyển chủ đề" mặc dù trong thâm tâm chị đang rất muốn dập tắt sự bình tĩnh cố trấn an bản thân của em. Khiến cô phải tự rút lui trước có lẽ sẽ tốt hơn mạo hiểm để Shukasa nói lời chia tay.

- Vâng. – Cô khẽ khịt mũi thầm cảm ơn chị.

- Chẳng là... sắp tới chị phải trở về Pháp... Ừm, khoảng giữa tháng ba năm sau... Nhưng... – Chị ấp úng trình bày. – Nhưng... chị hơi lo ngại đám fan của Claire Laurent sẽ gây khó dễ cho chị...

Yui sức quên mất vấn đề ban nãy, vội vội vàng vàng:

- Được rồi mà! Em sẽ nói ba giàn xếp ổn thỏa vụ này cho chị! – Cô hăng hái, mặt đầy quyết tâm.

- Ồ không... Nếu là chuyện đó thì không sao! Chị có đủ khả năng giải quyết... – Vẫn đang cười, nhưng chị lại hơi ấp úng. – Chị nghe quản lý của chị nói chúng đã có ý định tạo dựng scandal để đề phòng chị tiếp tục tiến gần địa phận của Claire Laurent... Chắc chắn trên đường đời sẽ còn nhiều chông gai... mà ba không thể bên chị mãi được... Nên mới nhờ em...

- Được mà! Với tư cách người thừa... A không, với tư cách em gái chị, em sẽ bên cạnh chị mãi mãi... – Yui chộp lấy tay chị, hăm hờ.

Nghe vậy, chị lại khẽ nhếch mép, nhưng tất cả chỉ diễn ra trong vòng chưa đầy một tích tắc.

- Phải... Chỉ cần em bên chị... thì... Hanagato Shukasa cũng sẽ ở bên chị... – Mai cất giọng đầy ảm ý.

Lại nữa... ngọn lửa trong tim cô vừa nhen lên đã bị dập tắt không thương tiếc...

Mai... chị có tình ư? Lúc ở trên xe, lúc này, và cả bây giờ,... chị... chị...

- Maiko... – Yui cất giọng trầm trầm đầy nguy hiểm. Dường như đã vượt quá sự nhẫn nại của cô...

Thứ cần thấy cuối cùng cũng đã thấy, làm sao Mai không thể vui mừng.

Nhưng rồi chị cố tỏ vẻ vô tội, xua tay lia lịa, đứng bằng đôi mắt "thỏ con" và đôi môi chúm chím hồng:

- Ấy chết! Em lại hiểu lầm nữa rồi! Xin lỗi em nhưng chị hơi sợ con gái khó có thể giải quyết chuyện này! Không phải ba thì chỉ có thể là rể tiếp theo của nhà Satake thôi! Chính là thiếu gia Hanagato! Em không có ý trách chị đây chứ? – Khuôn mặt vô cùng biểu cảm: lúc hoảng sợ, lúc bối rối, lúc lại năn nỉ van nài. Chị khiến cô không khỏi thở dài cho qua. Lừa gạt trong cô vui đi không ít.

"Cô em gái Yui của chị ơi! Chị phải nói với em Shuu-kun đúng là rể của nhà Satake, nhưng không phải của em mà là của chị! Chính chị... Mai này..."

...

oOo

Khó xử... khó xử quá...

Shukasa đi loang quanh trong phòng, người hồi hộp, tim như muốn nhảy phóc ra ngoài. Trán anh đỏ mồ hôi hột, nét mặt hiện lên đầy lúng túng và khổ tâm..

Anh ngu quá rồi! Anh ngu thật rồi! Tại sao anh lại ngu đến nỗi để cho chính bản thân anh rơi vào cạm bẫy tình trường chứ?

Shukasa đau khổ tự dấn vật mình, đâm thùm thụp vào đầu mình.

Như muốn thoát khỏi sự bức bối, không nhận được anh hươ tay đập phá đồ đạc.

Chiếc giường nệm cứng sang trọng, tủ quần áo hoành tráng, rồi đến cả đồng phụ kiện treo trên tường lần lượt bị hủy hoại trong tay anh.

Vẫn chưa thỏa lòng, Shukasa tiện tay đẩy luôn chiếc giá sách. Bốn ngón tay khẽ thò qua khe, cơ bắp gồng lên, thoáng chốc, sau tiếng sầm kinh thiên động địa, chiếc giá gỗ nằm sòng soài trên đất, sách vở theo quán tính văng ra xa.

Shukasa cúi người thờ hồng học, bàn tay gơ lên quệt mồ hôi đang lấm tấm, thầm trách:

- Mẹ kiếp! Sao đúng lúc này lại không có ai bên cạnh dẫn dắt cho anh chứ? Mọi hồi còn có Kahara... Kahara... – Sau tiếng chửi thề cùng vài câu chữ ai oán, trong đầu anh bỗng hiện lên cảnh trong phòng y tế từ khi nào...

Anh mệt mỏi vì chuyện với Rei, ôm điện thoại lầm đường lạc lối... Và đúng lúc ấy, một cô gái người lai xuất hiện dẫn dắt cho anh...

Kahara Terumi...

Nhưng giờ... cô đã chết rồi... Mọi chuyện xảy ra chỉ vừa mới xấp xỉ một tháng, nhưng sao cứ có cảm giác đã trôi qua rất lâu... Như chìm vào dĩ vãng...

Kahara Terumi... Dù nó đã khiến anh cơ cực, đau đớn thậm chí suýt mất mạng, nhưng không hiểu sao anh không hề ghét bỏ gì nó. Dẫu sao... nó trả thù anh và Miyamoto Rei cũng chỉ vì nuôi mối hận đối với kẻ đã đẩy dọa tuổi thơ người bạn thân nhất Satake Yui của nó, đã khiến nó bị cô quên đi mất... Nó hận... đơn thuần vì bạn nó mà thôi...

Anh thầm ước Kahara còn tồn tại trên cõi đời này... chỉ ít... anh cũng sẽ có người dẫn dắt bước anh...

Mà... hình như...

Kahara cũng yêu một người...

Nó đã từng tâm sự với anh: "Ba năm trước, em từng yêu một người. Nhưng người đó lại yêu người con gái khác..."

Nếu nó có ở đây, chắc chắn anh sẽ không lầm đường lạc lối...

Nhưng tất cả... giờ chỉ còn là dĩ vãng..

Đôi mắt nhắm nghiền trầm ngâm nãy giờ khẽ mở. Hình ảnh hơi hơi đỏ, khá mờ, nhưng khi rõ, đập vào mắt anh là một chiếc USB.

Chiếc USB màu đen, đánh giấu cẩn thận bằng một tờ giấy trắng, có ghi: "Nhật ký"

Đó không phải của anh, bởi bấy lâu nay anh hoàn toàn không hề có khái niệm viết-nhật-ký, vội vã cầm lên xem.

Phải rồi! Đây là... là... nhật ký điện tử của... của Kahara Terumi!

Anh run run cầm nó trên tay, mồ hôi bỗng chốc tuôn ra như suối.

Là lần đó, khi anh đến nhà bác sĩ Kahara để chuyển giao nốt tiền bồi thường. Khi đến nơi, bác sĩ không có nhà. Gọi cửa mãi thì phát hiện cửa nhà không khóa. Anh gấp ngừng bước vào.

Vào đến phòng khách, Shukasa nhận thấy một tờ giấy vuông vẫn đặt trên bàn với dòng chữ ngay ngắn:

"Chào cậu Hanagato Shukasa.

Đáng lẽ hôm nay tôi và cậu hẹn gặp nhau, nhưng đúng chiều nay trường khoa vừa gọi điện điều tôi đi họp đột xuất nên không thể tiếp đãi cậu chu đáo. Xin cậu tha thứ cho sự vô lễ này của tôi. Về phần tiền bồi thường, phiền cậu đặt chúng vào ngăn kéo của bạn phòng khách, khi về tôi sẽ lấy.

Cảm ơn và xin lỗi.

Dr.Kahara."

Anh khẽ thở dài mở ngăn kéo ra, toan gửi tờ chi phiếu vào đó, nhưng vội ngưng. Bởi đập vào mắt anh là một chiếc USB đen và một tờ giấy vuông vẫn khác:

"Chào, Hanagato Shukasa.

Đây là quyển nhật ký điện tử của Kahara Terumi, ghi đều đặn trong suốt mười năm qua. Hãy cầm USB về nhà bao gồm cả tờ giấy này. Tốt nhất đừng để Dr.Kahara phát hiện. Nếu không cầm, sẽ hối hận."

Bán tín bán nghi, nhưng anh vẫn cầm chúng về sau khi để lại tờ chi phiếu và lãng quên nó cho tới bây giờ.

Vừa mừng vừa sợ, anh hấp tấp khởi động laptop, cài USB vào. Mỗi giây laptop khởi động là mỗi giây tim anh run rẩy như muốn nhảy phóc ra ngoài.

Mở tệp tin, anh vừa mừng lại vừa thất vọng khi cửa sổ yêu cầu mật khẩu hiện ra.

Rốt cuộc mật khẩu có thể là gì cơ chứ?

"kaharaterumi"? "satakeyui"? "08081997"?

Sau khi thử hết tất cả mật khẩu anh có thể nghĩ ra, Shukasa bó tay chịu trận.

Cuối cùng thì... anh cũng chẳng biết gì về nó cả...

Đầu óc lịm dim nhớ về mười năm trước...

Trong thâm tâm anh thoáng chốc là cả hàng ngàn, hàng vạn ký ức hiện về. Tim run run xúc động, trí não mông lung mơ hồ...

Bàn tay anh vô thức đặt lên bàn phím, gõ một cách vô thức...

"hibikinoshirabe"...

"Đăng nhập thành công" – Máy tính chủ phản hồi lại.

Phải rồi... Chính bài hát ấy... Có chết anh cũng không quên được giai điệu ngọt ngào khi ấy. Yui cùng bạn cô Kahara đã cất cao giọng hát "Hibiki no Shirabe" giữa khung cảnh thiên nhiên thơ mộng...

Kể từ lúc ấy, tim anh xao xuyến, bùi ngùi... Tâm trí ghen ngào khó tả...

Người ta trách anh tại sao lại bắt nạt cô vô cớ... Nhưng không, cái gì cũng có lý do...

Cô lập cô ấy... anh lúc đó không có ý xấu, chỉ muốn tốt cho cô ấy thôi... Có điều... cái cách thể hiện của anh không được bình thường cho lắm.

Đầu óc anh mơ hồ nhắm khít lại, người hoàn toàn thư giãn. Mặc dù đã đăng nhập thành công đĩa nhật ký, nhưng anh lại quên khuấy việc bận tâm đến nó.

Chỉ là... bận rộn căng thẳng với chuyện tình cảm, anh đã không chọn mất được nguyên cả ngày rồi...

Ký ức đưa anh trở về giấc mơ thuở bé...

Mười năm trước...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Những chiếc xe riêng trong khuôn viên tư dinh Satake đã vắng bóng, đếm đi đếm lại cũng chỉ còn bảy chiếc xe. Yui cúi đầu nhìn đồng hồ, hai ba giờ, vậy là bữa tiệc đã kết thúc.

Chiếc taxi chậm rãi chạy trong khuôn viên, đưa cô gần đến đại sảnh.

Chàng trai bên cạnh cô... này giờ anh ta không hề hé nửa lời...

Anh ta dặn cô phải báo thù, phải cho những kẻ phản bội cô nếm mùi cay đắng. Thế nhưng...

...

Cô không làm được...

Mai là người chị cô rất mực quý trọng. Và trên hết, Shukasa... là mối tình đầu của cô. Anh là người cô yêu đến khôn cùng.

Vậy ra, trước lúc bắt đầu bữa tiệc, anh gọi cho cô và rằng dù thế nào, anh vẫn yêu cô nhất.

Yui khẽ nhắm mắt cự mình. Phải rồi, đây chỉ là ép buộc giữa hai gia đình thôi. Họ không hề muốn...

Cô tự nhủ như vậy.

Chiếc xe dừng lại, hai người bước xuống từ hai cửa. Cô và anh sánh bước với nhau vào trong gian phòng khách.

Căn phòng vừa hiện trước mắt cô, người duy nhất đứng đó là một cô gái với mái tóc bạch kim cùng bộ cánh đen quyến rũ.

Chị cô... đang chờ cô...

- Yui à! Em đi đâu này giờ vậy? - Mai bật dậy, hoảng hốt chạy về phía cô. - Cha đang rất tức giận vì em làm xấu hổ cha. Nào, mau theo chị lên hội trường gặp cha. Chị sẽ nói đỡ cho em.

Mai nắm lấy cánh tay cô, toan kéo cô về phía cầu thang.

- Chị Mai! Chúng ta cần nói chuyện.

Đột ngột, Yui dừng lại. Cô không hề thuận theo ý muốn chị cô, nhìn chị bằng đôi mắt sắc lạnh.

Mai ngạc nhiên nhìn cô. Chị không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên chị biết em chị đang đề cập tới chuyện gì.

- Được thôi. Đúng lúc chị cũng có nhiều chuyện cần nói với em - Mai thay đổi sắc mặt, khoanh tay trước ngực, dựa người vào thành sofa một cách hồ hững. - Em nói đi.

- Hãy nói với cha mẹ hủy bỏ hôn ước giữa chị và Shukasa đi. - Yui lạnh lùng buông ra một câu, tuy là muốn chị làm vậy, nhưng hàm ý ra lệnh lại nhiều hơn cả.

- Lí do? - Mai hồ hững buông. Chị chẳng mấy ngạc nhiên khi em gái chị nói một chuyện động trời như vậy.

Dĩ nhiên, thái độ của chị khiến Yui giận tím mặt. Thái độ lạnh lùng bỗng buông bỏ, thay vào đó là sự giận dữ gắt gỏng, mất bình tĩnh.

- Chị còn hỏi vậy nữa sao? Rõ là chị biết em và anh ấy hẹn hò. Sao chị còn chấp nhận hôn ước?

- Vậy rõ ràng em biết chị mới là đại tiểu thư, dựa vào đâu em chấp nhận quyền thừa kế? - Mai hỏi ngược lại cô khiến cô đành mặt cứng họng.

Yui đứng im như trời trồng, tròn mắt mở to nhìn chị gái cô giận dữ.

- Suốt mười năm em chôn chân ở vùng Kagoshima khi họ còn gầy gò, chị đã phải nỗ lực không ngừng. Hoàn thành xuất sắc chương trình phổ thông chỉ trong vòng tám năm, tốt nghiệp đại học Harvard khoa quản trị kinh doanh với bằng xuất sắc ở độ tuổi mười chín. Giúp cha phát triển mảng tài chính ngân hàng, tăng lợi nhuận. - Mai cay đắng nhìn cô, hai má ửng đỏ lên.

Yui đứng im tần ngần, vừa vì ngạc nhiên vừa vì xấu hổ. Cô không ngờ, thực sự không ngờ đến phản ứng của chị cô lại thành ra thế này.

- Trong lúc chị nỗ lực để vượt qua tư tưởng "phụ nữ" của mọi người, cố gắng để xứng đáng với vị trí người thừa kế, thì em lại rong ruổi bên ngoài như những đứa giang hồ vô học. - Nước mắt chị lấp lánh nơi khóe mắt, chỉ trực tuôn ra. - Vậy mà dùng một cái, em trở về. Cướp hết mọi thứ, cướp chiếc ghế chủ tịch, cướp luôn cha mẹ, còn không chừa cho chị một xu.

Từng giọt nước mắt cay đắng rơi. Hai má chị đỏ ửng lên, đôi mắt to tròn thoáng nheo lại. Cơ mặt chị co giật, run lên từng đợt.

- Không phải từ nhỏ em đã hơn chị rồi hay sao? Em có hạnh phúc của em, chính là mẹ. Đôi lúc, chị ghen đến điên lên khi một người phụ nữ giống hệt mẹ chị lại là mẹ em - Đầu Mai gật nhẹ. Bao nhiêu bức xúc ầm ứ bấy lâu nay tuôn ra thành lời.

- Đủ rồi, Mai! Chị thật không biết xấu hổ! - Yui giận dữ, mặt cô cũng đỏ bừng lên khi nghe từng lời, từng lời chị gái cô tuôn ra trước mặt cô. - Chị không có mẹ, đó là một điều tổn thương. Nhưng em có mẹ, mà lại không được nhận yêu thương từ bà, đó mới là một đả kích không thể chịu nổi!!

Yui rướn người, hoàn toàn mất bình tĩnh. Nước mắt dần nhòe đi nơi khóe mắt.

- Lúc em chưa mắc chứng lẩn lộn ký ức, mẹ thương chị không hề kém gì thương em. Và lúc em không ở đây, chính chị mới nhận được sự yêu thương từ cha mẹ mà! - Cô đau khổ, trái tim quặn đau khi khơi gợi quá khứ tổn thương. - Trong mười năm em sống như một con người bình thường, không phải là vị thế nhị tiểu thư vốn có. Cha trao cho em quyền thừa kế cũng đơn thuần là muốn bù đắp cho em thôi.

Mai tần ngần. Hai chị em dường như vô cùng kiệt sức, nước mắt rơi lã chã giống như nhau. Khuôn mặt đỏ bừng lên, ánh mắt trầm xuống, khóe môi co giật từng đợt.

- Vậy được. Nếu đây đã là sự sắp xếp của cha, chúng ta hãy cùng chấp thuận. - Mai đưa tay lên ôm trán, bắt đầu đi.

- Không thể, Mai! - Yui gào lên, sấn sổ bước tới. Cô hoàn toàn không kiểm soát được cảm xúc. - Em đã nói rồi mà. Hãy hủy hôn ước, chị có thể bảo cha gán chị với một người khác! Em yêu Shukasa! Em không thể mất anh ấy. Dầu sao giữa chị và anh ấy cũng đâu có tình cảm gì đâu.

- Vậy nếu chị nói chị cũng yêu Shuu-kun thì sao? - Mai trở về trạng thái điềm nhiên vốn có, hai tay khoanh trước ngực, nhìn em gái không chút tránh né.

Yui giật thót người, toàn thân hóa đá không thể cử động. Nước mắt tuy đã ngừng rơi nhưng trống tim vẫn đập nhanh dồn dập như muốn nổ tung cả lồng ngực.

- Không thể... Làm sao chị có thể yêu anh ấy được? - Yui lúng túng nở nụ cười lạnh. - Mà cho dù vậy, em mới là người đến trước! Chị chỉ là người đến sau...

- Em mới là người đến sau. - Mai lạnh lùng chặn ngang câu nói của cô. Chị đứng thẳng dậy, khóe môi như nhếch lên trong chốc lát. - Chẳng lẽ Shuu-kun chưa bao giờ nói với em về chị sao? Người anh ấy yêu, một cô gái tên là Waka ấy...

Như một trận sét bất ngờ ập xuống đầu cô, tròn mắt Yui mở to, mờ đục...

Phải rồi, sao cô quên được chứ... Sống mãi trong bình yên khiến cô hoàn toàn mất cảnh giác...

- "Waka"... chính là cách gọi thân mật anh ta dành cho chị... - Phần thắng nghiêng về phía Mai, càng khiến chị trở nên đắc ý. - Bọn chị quen nhau đã mười bốn năm! Vậy mà dùng một phút, em xuất hiện và bảo em là bạn gái của anh ấy.

Yui đứng im lặng, khuôn mặt căng thẳng bất thường. Làn da hồng hào gần như chuyển sang màu tím tái.

Waka? Cái tên thân mật anh dành cho chị ư? Cũng giống như cách gọi Yucchi anh dành cho cô?

- À quên... - Mai vẫn đắc ý. - Đã bao giờ anh ấy bảo em là bạn gái anh ấy chưa?

Đã cứng người lại càng cứng hơn nữa, Yui mỗi lúc một đau khổ khi nghe sự thật phũ phàng.

- Dù chị không biết rõ, nhưng chị tin chắc anh ấy chưa bao giờ nói vậy. - Giọng chị mỗi lúc một quả quyết hơn. - Có thể Shuu-kun nói yêu em, nhưng chắc chắn anh ta vẫn còn nghĩ tới cô bạn gái này, không dám vượt quá giới hạn của sự phản bội.

"Hừ! Không gần gũi nữ sắc thì sao chứ? Rốt cuộc cũng chỉ là một thằng đàn ông dễ tiện khôn nạn một lúc đùa giỡn với hai người con gái mà thôi!"

Yui cười lạnh, tự hỏi sao bản thân quá ngu dại.

- Sao trông chị đắc ý quá vậy? - Đôi môi Yui khẽ nở ra một nụ cười lạnh, nhìn thẳng vào mắt chị không chút né tránh, giọng điệu đậm phần khinh bỉ. - Anh ta phản bội chị để nói yêu em, đáng lẽ chị phải cảm thấy khinh bỉ mới đúng chứ?

Đến lượt nụ cười của Mai cứng ngắc.

- Chị gái à, là chị của em nên em mới nói... - Cô thông thả bước đến, vỗ nhẹ vai chị, từ từ thả từng từ từng từ một rơi vào tai chị. - Vì một hạng đàn ông sở Khanh bội bạc như thế mà làm tổn thương em gái, cư nhiên khiến đại tiểu thư Satake mất giá đấy, chị à.

- Em... - Mai cứng họng quay lại, giận dữ nhìn em gái.

- Nhưng em thì khác chị... - Yui vẫn điềm nhiên trước thái độ bức dọc của Mai, đôi môi anh đào khẽ vẽ nên một đường cong trên gương mặt trái xoan hồng hào. - Em không bao giờ níu lấy trái tim một kẻ không xứng với em. Hanagato Shukasa anh ta rốt cuộc cũng chỉ là một tên sâu mọt. Nhưng còn em, em là người thừa kế tập đoàn Satake, em xứng đáng hơn vậy nhiều.

Yui cười tươi đắc ý, dịu dàng nắm lấy tay chị, vuốt nhẹ.

- Nào, lên gặp cha. Cha đang giận mà... - Cô từ từ dẫn chị gái cô đi, người chị đã dần hóa đá sững sờ trước từng lời cô nói.

Chờ hai người khuất khỏi, Shukasa khẽ bước ra từ sau bức tường, trái tim đau đốn quặn thắt.

Anh thầm nhớ lại lúc hơn ba tiếng trước. Sau khi chia tay Mai ở ban công, một người phụ nữ có tuổi bước đến gặp anh.

...

"Chào cậu, thiếu gia Hanagato." Bà khẽ cúi đầu đầy cung kính.

"Vâng, bà là..." Shukasa ngạc nhiên đến lạ khi thấy người phụ nữ kia đột ngột xuất hiện. Ánh mắt bà ta lộ rõ vẻ nghiêm túc.

"Tôi họ Betsuhiko, là quản gia của tư dinh Satake." Nghe bà ta giới thiệu, Shukasa cũng gật đầu. Quản gia Betsuhiko im lặng thêm một lúc, quan sát biểu hiện của anh, rồi mới ngập ngừng nói. "Tôi biết mối quan hệ giữa cậu và nhị vị tiểu thư gia đình tôi. Tôi đến đây hôm nay là muốn cho cậu sự lựa chọn."

"Tôi không cần ai cho tôi sự lựa chọn. Tôi yêu Yucchi và tôi sẽ kiên quyết từ hôn với Mai." Shukasa khoát tay toan rời bước. Anh đã mệt mỏi lắm rồi, xin đừng ai dấn vào chuyện này nữa được không.

"Cậu thực sự cho như vậy là tốt?" Một câu nói của quản gia Betsuhiko níu giữ bước chân anh. Shukasa dừng lại, bà ta nhìn anh, giọng điệu điềm đạm. "Sắp đến thời hạn công bố hôn ước. Nếu cậu đề cập trước lúc công bố, không đủ thời gian để dàn xếp. Nếu trong lúc công bố, cậu tuyên bố hủy hôn, đại tiểu thư sẽ bị mất mặt. Nếu sau này cậu mới công bố, dư luận sẽ đánh giá nhị tiểu thư cướp hôn phu chị gái mình. Cậu định sao?"

Giọng nói bà điềm đạm, nhưng thật là một mũi tên xuyên sâu vào trái tim anh.

"Hơn nữa, cậu cho là đại tiểu thư sẽ dễ yên sao? Đường đường là một người danh giá, giờ lại bị bội hôn, đại tiểu thư sẽ không dễ yên đâu." Giọng của quản gia nghiêm trọng đến lạ. Bà nhìn thẳng vào mắt anh, khóe môi khẽ cười. "Mà... đừng nói là cậu không biết nhị tiểu thư rất hận sự phản bội đó chứ?"

Shukasa càng sững lại, neho mắt nhìn người đàn bà kia.

Anh không nhớ đã nghe từ ai, nhưng anh biết Yui không bao giờ tha thứ cho kẻ đã phản bội cô ấy. Từ vụ của Kahara Terumi cũng vậy...

"Nếu nhị tiểu thư biết cậu phản bội cô ấy để có hôn ước giữa chị gái cô, hay chỉ biết cậu phản bội đại tiểu thư để hẹn hò với cô ấy, cậu thực sự nghĩ cô ấy sẽ bỏ qua?" Betsuhiko nhìn chằm chằm, quan sát từng biểu hiện của anh, đôi môi khẽ cười.

Anh ngáp ngừng một lát, đôi mắt như thể đang phân vân, từng giọt mồ hôi khẽ chảy xuống từ thái dương anh.

"Tôi mặc kệ. Tôi tin tình yêu của chúng tôi sẽ giúp chúng tôi vượt qua tất cả." Shukasa kiên định nhìn quản gia Betsuhiko. "Bà đừng có thuyết phục tôi nữa. Chỉ tổ lãng phí công sức mà thôi."

"Vậy để tôi cho cậu biết một chuyện nữa..." Dường như quá chán chường trước sự cứng đầu của anh, quản gia Betsuhiko bắt giác thở dài. "Lát nữa, đi kèm với tuyên bố hôn ước, chính là thông tin nhị tiểu thư trở thành người thừa kế toàn bộ tài sản từ cha cô ấy, chủ tịch Satake Ikishige."

Một lời tuyên bố chấn động đầu óc anh...

"Cho dù có thuyết phục được hai gia đình chúc phúc cho cậu và nhị tiểu thư, cậu nghĩ chủ tịch Satake Ikishige vẫn đồng ý cho tiểu thư trở thành người thừa kế ư? Nếu vậy là quá bất công cho đại tiểu thư!" Từng nếp nhăn trên gương mặt bà Betsuhiko xô vào nhau, đôi lông mày nhíu lại. "Hoặc nhị tiểu thư trở thành người thừa kế, hoặc trở thành phu nhân Hanagato, chỉ một trong hai! Mà cậu cũng biết ước mơ lớn nhất của nhị tiểu thư là gì rồi chứ?"

Anh lặng im tàn nhẫn, đôi mắt mờ đục đi trông thấy.

"Tôi đã nói đến vậy, nếu cậu vẫn không thay đổi sự lựa chọn thì tôi cũng xin thua." Để lại một câu như vậy, bà ấy bỏ đi mất, mặc cho anh một mình cùng với mở suy nghĩ bộn bề.

...

Anh nhớ chứ. Kể từ lúc tìm về với thân phận thật, Yui đã mấy lần tâm sự với anh, rằng cô ấy ao ước được trở thành doanh nhân tài giỏi giống cha cô ấy. Cô ấy ước mơ được dấn thân vào chốn thương trường, không cần thừa kế gì hết, chỉ cần được trở thành người điều hành mà thôi.

Có lẽ giữa anh và cô thực sự không có duyên...

Anh cúi gằm mặt, lặng nhìn về chỗ ban nãy cô và chị cãi nhau...

Lúc đó, Yui buông ra một câu hờ hững rằng anh không đáng...

Cô ấy nói nhẹ như không nhưng cũng đủ để khiến anh đau xé ruột gan, cũng đủ để khiến lục phủ ngũ tạng anh xáo trộn...

Cô và anh yêu nhau, nhưng kể từ giờ, chỉ có hận thù và nước mắt...

Mối duyên này, kết thúc tại đây...

___o0o0o___

END Chapter 64.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Chương Ngoại Truyện 4: Phiên Ngoại Hanagato Shukasa - Không Phải “Ghét”, Chỉ Là “Quan Tâm”... - P.1

“Tại sao em khóc?”

“Chị đừng quan tâm đến tôi!! Tôi biết chị cũng chỉ là loại con gái đều cáng mà thôi!”

“Nói nghe nào, sao khóc?”

Đó là lần đầu tiên có một cô gái ngọc ngà ghéch bỏ qua lời chửi rủa của tôi để ngồi xuống bên cạnh một thằng nhóc những tưởng kiêu căng đáng ghét như tôi chỉ để hỏi tôi lý do...

Và đó cũng là lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi biết thế nào là “quan tâm”...

___o0o0o___

- Mẹ! Sắp tới sinh nhật con rồi! Con muốn một cái bánh kem Chocolate thật to... À, còn... – Tôi hào hứng cao giọng với mẹ, thật to vì tôi sợ sóng điện thoại từ Nhật tới Mỹ sẽ bị nhiễu phần nào khiến mẹ không thể nghe rõ giọng của tôi. Hết to vậy, chắc mẹ nghe sẽ rất rõ.

- À, con trai! – Mẹ tôi cất giọng điềm đạm, pha chút lạnh lùng. Tôi nghe rõ cái cảm giác chán chường của mẹ tôi qua ống nghe điện thoại, thật quen thuộc mỗi lần tôi gần ngày 6 tháng 12 hằng năm. Mẹ đã cất lời tôi nói, và tuôn một câu thật ngắn gọn. – Như mọi năm, ta sẽ ở Mỹ, rất bận, không thể về, và nếu cần, nói với Ishito, ông ta sẽ giúp con.

Chỉ vậy thôi, mẹ tôi cúp máy...

Hai mươi ba tiếng thôi, tôi nghe đã quen rồi, nhưng vẫn đau, rất đau...

Đã tám sinh nhật trôi qua, chỉ duy vào ngày sinh nhật chào đời, tôi mới có mẹ ở bên. Bảy ngày sinh nhật còn lại của tôi, ai đã ở bên chúc mừng sinh nhật tôi nào? Chỉ có quán gia, và người giúp việc...

__o0o0o__

- Oi Hanagato!! Vào tiệm này ăn Takoyaki đi! Nghe nói Takoyaki ở đây ngon dã man! – Thằng Takumi, đội trưởng đội bóng chày trường tôi hào hứng gọi, tay chỉ vào cửa hàng với vẻ mặt hớn hơ.

Trận bóng chày vừa kết thúc, đội chúng tôi toàn thắng. Bản thân là cầu thủ chủ chốt của đội, vừa nãy đã vận động quá nhiều, giờ tôi mệt bơ phờ, mồ hôi tuôn ra như suối, thấm ướt vạt đồng phục. Tôi khẽ đưa khăn lên thấm.

Nghe nó mời, tôi hơi xao động. Takoyaki? Thứ bánh tròn tròn nhỏ nhỏ mà khi nướng lên tỏa ra mùi thơm ngào ngạt ấy à? Chúng đã làm nức mũi tôi sau mỗi lần đi học về. Nhìn đám nhóc kia vừa đi vừa thổi thứ bánh ấy, tôi đã thèm thuồng chẳng ít.

Nhưng tôi sức nhớ một lần, cách đây vài tháng, khi đó mẹ tôi từ Mỹ trở về để giải quyết một số công chuyện, tiện đường qua trường đón tôi để đi dự tiệc. Khi đó chúng tôi cũng đã đi qua tiệm bánh này, và đó là lần đầu tiên, tôi vội mẹ mua cho tôi thứ bánh ấy.

Tôi còn nhớ rất rõ, khi đó, bà đã dí vào trán tôi và hẩy tôi ra sau, đánh giọng: “Đó là thứ bánh bình dân, chỉ dành cho bọn nhà nghèo!”

Câu nói của mẹ thoáng chốc lại vang lên trong đầu tôi.

Tôi lắc đầu, xua tay:

- Nói tớ ăn thứ bánh bình dân này ấy à, còn khuya nhé! – Tôi nhếch môi bắn cho thằng Takumi một câu như thế.

Và xem tôi nhận lại được gì nào? Mấy cái nhú mày cùng tia nhìn khó chịu của đám bạn, của chủ quán cùng những vị thực khách ngồi trong kia đã nghe thấy câu nói của tôi.

“Keng!”

Tiếng kim loại va chạm vang lên khe khẽ.

Một cô bé trạc tuổi tôi, có lẽ là nhỏ hơn, mặc đồng phục trường tôi đang ngồi trong quán. Cô bé có mái tóc đen lay láy, buộc hai bím, đôi môi hồng hồng khẽ chu ra, vai vẫn còn mang ba lô bỗng dưng thòng xuống.

Có vẻ cô ấy đã thả mạnh chìa nĩa kim loại vào đĩa tương còn để trên bàn, trên phần ăn của cô còn bày chừng năm, sáu cái Takoyaki cùng vài que tăm đã dùng xong. Mặt cô tối sầm.

Con bạn đi cùng cô ta hình như là người lạ, ngồi bên cạnh tỏ vẻ ngạc nhiên, đồng thời cũng ngoảnh lại nhìn tôi khó chịu.

Cô bé tóc đen kia đứng bật dậy, ngược đầu nhìn tôi, mày khẽ nhú, đôi mắt đen lay láy, to tròn nhìn tôi ảm ức:

- Bình dân ư? Nhà giàu thì không được ăn sao? Nực cười! – Cô bé khinh miệt nhìn tôi, lườm thêm vài hồi, rồi bước ra khỏi chỗ ngồi, bỏ đi ra khỏi quán.

Con bạn của cô ta lúng túng chạy theo.

Tôi đứng im như trời trồng, nhìn theo bóng của cô bé đang khuất dần khỏi tầm mắt.

Một lát sau, một cô bé nhỏ tuổi chừng lên bốn, lên năm, có lẽ là con của chủ quán, lon ton chạy đến bàn của cô bạn vừa đi khỏi.

- Một... hai... – Cô bé ngây thơ cất giọng đếm trong sự ngỡ ngàng của tôi. – Sáu... bảy... Bảy cái!

Rồi cô bé chấp chững bước lại ông chủ quán đang đứng nướng bánh bên ngoài, giật áo ông, giọng ngắt quãng:

- Cha ơi! Chị Yui còn thừa những bảy cái lận. Một người thích Takoyaki của cha như chị ấy chắc chắn không thể để thừa mứa. Chị ấy tức chuyện gì hả cha?

- Không có gì đâu con gái. Mai chị ấy sẽ quay lại thôi. Chiều nào chẳng vậy! – Ông chủ quán khẽ cúi người vỗ đầu con gái, cười đôn hậu.

Tôi nhú mày nhìn họ.

- Này Cho! – Tôi quay lại, gọi giật giọng thằng Cho, cầu thủ mới của đội bóng chày, giờ mới học năm nhất. – Con bé vừa rồi hình như học năm nhất đúng không? Chú mày có biết nó không?

- Hà? Senpai không biết cô ấy ư? – Giọng thằng Cho khàn khàn, nhưng cũng toát ra mấy phần ngạc nhiên sùng sốt. – Là nhị tiểu thư tập đoàn tài chính Satake, thuộc Top.5 đại gia trường mình. Cô ấy là hoa khôi không chỉ của năm nhất mà còn được bình chọn là một trong ba cô gái dễ thương nhất trường cơ mà. Đồng thời còn là người soán hết thứ vị trong bảng xếp hạng học tập năm nhất. Satake Yui, chẳng lẽ senpai không biết ư?

Giọng thằng Cho tỏ vẻ ngạc nhiên khi tôi không biết gì về cô nhóc tên là Satake Yui ấy cả.

Thực sự, gia đình tôi là chủ của tập đoàn tài chính phát triển nhất đất Nhật Bản này, tất nhiên tôi thuộc giới quý tộc, mức độ giàu chỉ thua chừng vài ba người con ông cháu cha, do vậy, tôi chẳng quan tâm người ta giàu thế nào. Và tôi chưa ghét bọn con gái, bởi đó là lũ chân yếu tay mềm, hay khóc nhè và phiền phức nhất quả đất, vậy nên đừng hỏi tôi ai xinh ai xấu. Cuối cùng, tôi là học sinh khá giỏi của năm 2, và tôi không quan tâm mấy năm khác học như thế nào.

Thằng Cho này... Thật là...

Mặc dù nói không quan tâm, nhưng tôi vẫn bị ám ảnh bởi vẻ mặt khó chịu ban nãy của cô ấy...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương Ngoại Truyện 4: Phiên Ngoại Hanagato Shukasa - Không Phải “Ghét”, Chỉ Là “Quan Tâm”... - P.2

- Cô gái hôm nọ... là ai? – Tôi trầm ngâm ngược mặt nhìn chị, giọng khe khẽ.

- Hửm? – Chị đút vào miệng một thìa kem hoa quả, đẩy đồng tử nhìn tôi trong thoáng ngạc nhiên. Chị là thoáng, bởi một cô gái thông minh như chị không thể không hiểu "cô gái" mà tôi nhắc đến là ai. – Ủa? Thế bé Yui chưa nói với em à? Satake Yui, em gái chị.

Chị ung dung trả lời tôi, rồi nhẹ nhàng cắn quả dâu tây đỏ mọng còn dính chút kem vani.

- Em họ chứ? – Tôi vẫn không thực sự hiểu, và có lẽ chị cũng không hiểu sao tôi lại nói thế. – Chị tên là Wakaru Mai, còn cô ấy là Satake Yui cơ mà. Khác họ.

- A. – Hình như... chỉ là hình như... chị hơi khựng lại. Tôi không chắc chắn, bởi chị đã cười tươi với tôi ngay sau đó. – Không hẳn. Là chị em kết nghĩa. Có chuyện gì sao?

Môi chị nhấp nháy cười.

- Không. Không có gì. – Tôi lắc đầu hời hợt, rồi nhanh chóng cúi xuống chú tâm vào ly kem hạnh nhân trên tay mình.

Mọi thứ lại chìm vào im lặng.

Cô bé ấy à, dễ thương thật. Có lẽ đây là lần đầu tiên, à không, lần thứ hai tôi chịu quan sát vẻ đẹp của một cô gái. Lần thứ nhất là chị Wakaru, lần thứ hai là cô ấy. Tôi bị cuốn hút bởi ánh mắt long lanh mà sâu thẳm thẳm, khác hẳn đôi mắt sắc sảo nhạy bén của chị Wakaru. Còn gì nữa không, à, là giọng nói. Trầm thấp, ấm áp, rất dễ nghe. Và còn...

... còn...

Tôi cũng không biết nữa...

- Em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? – Cắt ngang dòng suy nghĩ bộn bề của tôi, chị lên tiếng.

Đến lượt tôi đơ ra. Tôi chẳng hiểu, chẳng hiểu sao chị đột ngột nhắc đến chuyện đó. Lần đầu tiên ấy à...

- Đó là tại một bữa tiệc... - Tôi trầm ngâm.

Năm đó tôi bốn tuổi, chỉ là một cậu nhóc bốn tuổi bé tẻo teo. Đứng vào dịp Setsubun*, một bữa tiệc linh đình được tổ chức tại nhà tôi hôm đó.

Vốn tôi cũng chẳng biết Setsubun là cái gì, nhưng nghe thằng Takumi bảo nhà nó năm nào cũng tặng búp bê cho cái ngày này. Là ngày lễ rắc đậu đuôi quỷ - một ngày mà đám trẻ nít chúng tôi quậy phá thả cửa - vậy mà tôi đã bằng này tuổi rồi mà vẫn không biết nó là ngày gì. Bực quá!! (Au: Nhưng chàng à, mới 4 năm tuổi đời thôi! Au 14 năm mới biết đến cái ngày này đây! ==')

Ngay khi tôi ào về nhà nài nỉ người mẹ mới đáp máy bay xuống đất Nhật đổ cho tôi chơi rắc đậu, ngay lập tức, bà xua tay đẩy tôi ra và rằng: Bà đang mệt mỏi nhưng cũng phải gượng để tổ chức bữa tiệc kỷ niệm 70 năm ngày thành lập tập đoàn.

Khách mời cho bữa tiệc cũng khá đông. Tôi thấy họ đi vào phòng hội trường của gia đình tôi cứ phải là nườm nượp, cha tôi đứng ở cửa phòng bắt tay chào mãi như không biết mệt. Trong khi tôi đã phát cáu vì mấy bữa tiệc quái gở kiểu này rồi.

Ai chà, đằng xa kia! Bóng dáng ai mà quen thuộc thế! Cái bản mặt như cái bánh bao, cơ thể thùng phi khi đi cứ lúc lắc cái bụng trào ra khỏi lưng quần, hẳn ngoài thằng Takumi ra chẳng còn ai khác. Hồi đấy nó béo lắm cơ, giờ đỡ hơn rồi.

Cha nó là viên chức cấp cao của nhà nước, ngày ngày bận tui bụi, vậy mà vẫn dành thời gian chơi rắc đậu với nó. Ghen tị thế! Bây giờ thì hay rồi, cái bữa tiệc vô duyên này sẽ cho nó thất vọng phải biết.

"Ê! Takumi!" - Tôi ới gọi. Xem chừng nó phát hiện ra tôi rồi, nhưng nhìn cái bộ dạng chạy ục à ục ịch vì mấy tạ mỡ đó của nó khiến tôi không thể không mỉm cười.

"Sao hả?" - Nó thở phì phò nhìn tôi. Chắc, căn hội trường này chiều dài có mười hai mươi mét chứ mấy mà nhìn nó chạy cứ như vừa tham dự thể vận hội Olympic vậy.

"Sao là sao? Chắc thất vọng lắm đúng không? Mẹ tôi đã chọn đúng ngày Setsubun mà tổ chức bữa tiệc, cha cậu sao có thời gian chơi rắc đậu với cậu?" - Tôi cười ranh mãnh hồi hộp chờ đợi về mặt thất vọng của nó.

"Sao không?" - Nó bật cười. - Sáng nay cha đã dậy lúc ba giờ sáng với tôi, chơi rắc đậu đến năm giờ sáng. Vừa lúc đó thì mẹ tôi dậy, xuống bếp đồ ăn sáng sẵn sàng. Sau đó dành thời gian đưa mẹ tôi đi thăm mi viện chuẩn bị và đến đây lúc chín giờ.

"Cái gì? Dậy từ lúc ba giờ sáng để chơi rắc đậu á?" - Tôi há hốc. Sao thế được? Mẹ tôi bảo cha mẹ đã quá mệt mỏi với công việc nên cần ngủ đủ giấc, cha thằng Takumi không thể sao? Bất công quá vậy trời?

"Ừ. Năm nào cũng thế hết. Và tất cả các lễ hội khác, cha mẹ đều dành thời gian cho tôi." - Nó cười đến híp cả mắt, tại nó ú quá mà. Chỉ là vô ý, nhưng tôi cứ có cảm tưởng nó đang chế giễu tôi.

Chẳng nói chẳng rằng, tôi bỏ ra sân sau nhà tôi trong sự ngạc nhiên của Takumi... và cũng trong sự quan sát của một ai đó...

...

Khóc... vì đau...

Khóc... vì hận...

Khóc... vì cô đơn tui hờn...

Lúc này đây, tôi khao khát một người sẽ hỏi thăm tôi, ngồi xuống bên cạnh tôi, an ủi tôi...

Nhưng hình như đây là thứ cảm xúc muốn được người ta thương hại - tôi nghĩ vậy. Nó giống những gì tôi thường thấy trên ti vi.

Thương hại ư? Tôi nhớ là người ta luôn rề rúng những con người đang tìm kiếm sự thương hại ở những ai kia. Không, làm sao tôi có thể mong muốn được thương hại cơ chứ? Hanagato Shukasa này mà cần được thương hại hay sao? Không thể nào!

Càng nghĩ, tôi càng bật khóc to hơn. Đời oái oăm vậy hay sao, tôi chỉ muốn khóc, nhưng lại là sự thương hại đang kiểm soát tôi.

"Tại sao em khóc?" - Bất chợt, một giọng nói vang lên bên tai tôi.

Tìm tôi thoáng lách nhíp, trong lòng có một chút nôn nao, mừng rơn xuất hiện.

Tôi khe khẽ chếch mắt lên nhìn đối tượng.

Một chị gái hơn tôi vài tuổi đang đứng khuyu gối cho vừa tầm với tôi. Mái tóc đen óng buộc hai bên, xoắn nhẹ ở đuôi. Đôi mắt to, hơi xéch sắc sảo, đồng tử đen lay láy. Hai má phúng phính hồng, đôi môi chúm chím như đoá hoa nở rộ. Chị mặc một bộ đầm công chúa có thắt nơ hồng và điểm vài dải ren, ruy băng cùng kim tuyến. Xinh quá!

Nhưng... chị ta đang thương hại tôi sao?

Cái ý nghĩ ấy xoẹt qua đầu trong giây lát và ngay lập tức thay đổi thái độ của tôi đối với chị:

"Chị đừng quan tâm đến tôi! Tôi biết chị cũng chỉ là loại con gái đều đặn cáng mà thôi!" - Tôi gạt phắt tay, gất lên, nước mắt ngừng chảy.

Thoáng vài giây, chị ấy sững lại.

Hừ! Biết ngay mà! Chị ta chỉ muốn trêu ghẹo tôi thôi.

Nhưng cái sưng lại của chị không quá ba giây. Sau, chị lại cười, còn nhẹ nhàng ngồi xuống trên thành bồn hoa bên cạnh tôi, dịu dàng:

"Nói nghe nào, sao khóc?" - Ánh mắt chị nhìn chăm chăm vào tôi, có ý cười.

"Có cần phải thế không?" - Giọng tôi nghẹn lại, vừa nấc vừa nói.

"Hử?" - Chị muốn tôi nói rõ hơn.

"Nếu chỉ là thương hại, có nhất thiết phải bỏ qua lời phi báng của tôi để ngồi xuống cạnh tôi không?" - Tôi thật sự thất vọng. Tôi đã chế giễu và xúc phạm không biết bao nhiêu đứa con gái, và hầu hết đều tức giận bỏ đi, hoặc la lên khóc oang oang. Tôi nói "hầu hết", vì trước mặt tôi đây lúc này là một ngoại lệ.

"Trông chị giống đang thương hại lắm sao?" - Giọng chị ta đều đều, nhẹ nhàng và rất truyền cảm.

"Không phải ư?" - Tôi ngây ngô hỏi lại. - "Vậy bộ chị không thấy tôi như đang khát khao một sự thương hại ở bất kỳ ai đó hay sao?"

Chị hơi khựng lại sau câu nói của tôi, nhưng lại cất giọng nói ấm áp đã thu hút tôi từ lúc đầu ấy thêm một lần nữa:

"Chị không hiểu ý em lắm. Nhưng theo chị thấy, em chỉ là một cậu nhóc cô đơn đang muốn được yêu thương thôi. Đây là điều mà bất cứ ai bao gồm có em, chị và tất cả mọi người đều mong muốn." - Chị hướng ánh nhìn sâu xa và thăm thẳm ấy vào tôi, và nói. - "Hơn nữa,..."

- "Hơn nữa, tại sao người ta phải đề ra một khái niệm 'muốn được thương hại'? Đó đơn giản chỉ là khát khao được một ai đó kéo dậy khỏi vực thẳm cô đơn thôi mà." đúng không? - Tôi cười nhàn nhạt.

Duy chỉ một mình lời nói đó - lời nói đã khiến tôi lần đầu tiên phải hướng ánh nhìn vào một cô gái - có lẽ cả cuộc đời này tôi không thể quên được...

- Em vẫn nhớ... - Chị khẽ nhướn cười.

Tôi cúi mặt trầm ngâm. Vẫn nhớ ư? Tôi có thể quên được hay sao? Cái ngày định mệnh ấy...

- Vậy em còn nhớ chuyện sau đó không? - Chị dường như muốn nhớ lại khoảnh khắc ấy dưới lời kể của tôi thì phải. Nói vậy bởi tôi có cảm giác chị rất hài lòng khi nghe chuyện.

"Chị là ai...?" - Tôi ngây ngô hỏi, ánh mắt hơi chùng xuống. Chẳng hiểu sao tôi không dám nhìn thẳng vào con người đen láy láy của chị.

"Xem nào... Wakaru Mai... Em có thể gọi chị như vậy." - Chị hơi ngước mặt lên trên, ngón tay chạm nhẹ dưới cằm, môi nhướn cười thật duyên.

"Wakaru..." - Tôi lẩm bẩm. Sao nghe lạ thế? Tôi không nhớ có gia đình nào họ Wakaru cả. - "Sao chị lại có mặt ở bữa tiệc này? Cha mẹ chị là khách mời à?"

"Ừm..." - Chị hơi ngẫm lại. - "Chị đến đây để hát. Em biết đấy, hôm nay là Satsubun, cũng là ngày vui của đám nhóc chúng mình mà."

Nghe cái tên Satsubun phát ra từ miệng chị, sắc mặt tôi trầm hẳn xuống.

"Nhưng chị không tự tin lắm! Đây là lần đầu tiên chị hát ở một nơi đông người như vậy!" - Dường như nhận thấy cảm xúc không tốt hiện rõ trên gương mặt tôi lúc này, chị khẽ cười xòa. Cũng vì vậy mà tôi đẩy mặt lên nhìn chị. Lúc này, môi chị cười to hơn trước. - "Hay em nghe thử rồi nhận xét giúp chị được không?"

Tôi im lặng chẳng nói, nhưng dường như chị chẳng thay đổi ý định, mặc tôi nghe hay không, chị vẫn hát. Chị Wakaru khẽ hắng giọng, tay làm nhịp, mắt hơi nhắm, môi khẽ lên cười nhẹ:

Hashire sori yo kaze no you ni

Yuki no naka o karuku hayaku

Waraigoe o yuki ni makeba

Akarui hikari no hana ni naru yo

Jinguru beru jinguru beru

Suzu ga naru

Suzu no rizumu ni hikari no wa ga mau

Jinguru beru jinguru beru

Suzu ga naru

Mori ni hayashi ni hibikinagara

Chị hát hay quá! Thật trong trẻo, thanh thoát. Tôi đã từng nghe rất nhiều ca sĩ nhí hát, nhưng có lẽ đây là lần đầu tiên tôi bắt gặp một giọng hát hay đến nhường vậy.

"Bài này ai hát vậy?" - Chị đã ngưng lại được một lúc lâu, dường như vẫn đang hồi hộp nghe xem lời nhận xét của tôi. Nhưng lúc ấy tôi chẳng buồn khen lấy chị một câu.

"Chị nghe bài này của Hayashibara Megumi hát." - Chị đáp nhanh nhẩu, và vẫn hồi hộp nghe xem tôi nhận xét như thế nào, vậy nhưng tôi vẫn im lặng.

Hayashibara hát không hay bằng chị! - Tôi nghĩ vậy.

"Em nghĩ sao?" - Dường như không chờ được nữa, chị trực tiếp hỏi. Cái vẻ mặt chúm chím cười ngây thơ và hồi hộp giống y một đứa trẻ.

"Chị có bị điên không vậy?" - Tôi đứng dậy bỏ đi, mắt khẽ liếc về phía chị, tuôn một tràn mà có lẽ lúc đó đã khiến chị hóa đá. - "Giờ là đầu xuân, Noel qua lâu rồi và cũng còn lâu mới đến Noel, vậy mà lại hát bài 'Jingle Bell', bị sao à?"

- Khoan đã! - Chị Waku xua tay ngắt lời kẻ của tôi, điệu bộ có hơi vội vàng, vẻ mặt có hơi khó chịu. - Em nói chị mới nhớ, sao hôm đó em không khen chị lấy một câu? Em có biết lúc đó chị giận em thế nào không?

- Em biết. - Tôi chu môi, nhăn mặt. - Tại lúc đó em chẳng biết dùng từ gì để khen chị cả.

- Tức là hay đúng không? - Chị tươi mặt trở lại, cười hớn hở.

- Sao chị ngốc thế? Cứ phải nói thẳng ra thì mới hiểu được à? - Tôi phát quạu, hét toáng lên, vội đặt ly kem hạnh nhân xuống bàn, thả người dựa vào ghế tựa, ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Sao tôi có thể nói chính bài hát đó đã khiến tôi phải thực sự chú ý đến chị?

Không khí im lặng liền tù tì ngay sau đó.

- Shuu-kun này... - Chị đột ngột cất tiếng. - Chị biết lúc này nói thì không tiện lắm nhưng chị có thể nhờ em một việc được không?

- Chị nói đi. - Tôi vẫn không nhìn chị, hờ hững nói.

Chị im lặng một lúc, có lẽ hơi đắn đo có nên nói hay không. Nhưng dường như chị chắc chắn không nói không xong, vội nói, nhanh và dứt khoát:

- Chị muốn em bảo vệ em gái chị!

___o0o0o___

END Part.2

Chú giải:

* Lễ Hội Ném Đậu Setsubun: Setsubun – nghĩa đen là 'giao mùa', là một lễ hội được tổ chức vào ngày 3 hoặc 4 tháng 2, một ngày trước khi bắt đầu mùa xuân theo âm lịch Nhật Bản. Lễ hội bắt nguồn từ truyền thống Tsuina, một phong tục Trung Quốc được du nhập vào Nhật Bản từ thế kỉ VIII. Trong nhiều thế kỷ, người dân Nhật Bản đã thực hiện các nghi lễ với mục đích xua đuổi linh hồn ma quỷ khi mùa xuân bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Chương Ngoại Truyện 4: Phiên Ngoại Hanagato Shukasa - Không Phải “Ghét”, Chỉ Là “Quan Tâm”... - P.3

"Sao nào?" - Satake hơi cười, nhưng tôi có cảm giác không phải cô ấy muốn cười, đơn thuần chỉ là đi kèm với câu hỏi ấy thôi.

Thực sự, miếng Takoyaki này khác với thứ của Bucese.

"Khác quá. Tôi ăn không quen miệng." - Tôi thành thật trả lời. Dĩ nhiên là vậy, bởi Bucese đem lại cảm giác thân thuộc cho tôi hơn miếng bánh sau này.

Thoáng mấy giây, hình như Satake có hơi trầm xuống.

"Dĩ nhiên là vậy." - Cô bé ngẩng đầu nhìn tôi, sắc mặt cũng chẳng tươi tắn gì. - "Bạn quen cái đầu hơn vì đó là thứ bánh được làm dưới tay một đầu bếp Pháp - cũng là loại thức ăn mà giới thượng lưu, tức cậu và tớ thường dùng. Nhưng cậu đừng quên, Takoyaki là một loại bánh truyền thống lâu đời của Nhật Bản. Một đầu bếp ngoại quốc dù giỏi nhất nhì trên thế giới cũng không thể thể hiện được bản chất của món bánh bằng những đầu bếp bình thường ở Nhật."

Mỗi lời cô bé nói đều khiến tôi phải suy ngẫm. Tôi thực sự không hiểu lắm, đơn thuần bởi tôi không giống Satake. Cha mẹ không cho tôi ăn những loại đồ ăn bình dân đó, quanh năm suốt tháng tôi toàn ăn cao lương mỹ vị, nem công chả phượng. Ẩm thực Pháp, ẩm thực Ý, ẩm thực Trung Hoa,... tôi đều ăn thường xuyên, duy chỉ có các loại bánh truyền thống Nhật Bản là chưa từng thưởng thức. Kể ra, tôi cũng có hơi ghen tị với Satake.

Satake im lặng, hình như cũng vì tôi chẳng nói năng gì. Mải suy nghĩ mà tôi quên khuấy luôn cả sự hiện diện của cô bé trong căn phòng này. Không khí trầm lắng mấy phút sau, cô bé ấy lên tiếng:

"Thực ra... hộp Takoyaki thứ hai đó là do tớ làm..." - Hơi ngập ngừng, Satake nói. Câu nói ấy có lẽ cũng chẳng nhằm mục đích gì, chẳng qua cô bé nhất thời nói ra để phá vỡ sự yên ắng bao trùm căn phòng. Thế nhưng, lòng tôi có chút gì đó xao xuyến bởi câu nói đó. - "Lần đầu tiên... tớ chưa quen tay. Là do chị Maiko vừa chỉ cho tớ."

Nói không nhằm mục đích gì có lẽ hơi ngoa. Với người khác, có thể Satake chỉ muốn khoe khoang, nhưng với tôi, lúc này trong tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất: cô bé cảm thấy đây là một sự thất bại vì đã không truyền được điều muốn nói mà cô hết lòng gửi gắm.

Thực ra, món bánh ấy cũng khá ngon. Chỉ là với tôi chưa quen miệng, nhưng nó lại mang một sức hấp dẫn lớn hơn hẳn bánh của Paul Bucese, ăn một cái sẽ muốn ăn cái thứ hai, ăn cái thứ hai sẽ muốn ăn cái thứ ba, ăn cái thứ ba rồi chỉ có ước nguyện được ăn mãi không thôi. Nhưng tôi không hiểu được Satake muốn truyền đạt với tôi cái gì, có lẽ không phải do thứ bánh cô bé làm không đạt mà là do cái đầu tôi không đủ trình độ để hiểu hết những gì cô bé nói chăng?

Mãi nghĩ về Satake, tôi sực để ý đến một câu mà cô bé nói: 'Maiko' - chắc là chị Waka - là người đã chỉ cho cô bé cách làm Takoyaki...

Trong lòng tôi khá nhộn nhịp, mà chính tôi cũng chẳng hiểu nữa...

'Diing doong'

Tiếng chuông đồng hồ chính trong phòng khách khẽ vang, cả hai chúng tôi đều vô thức ngoảnh đầu lại.

"Thôi chết! Đã ba giờ chiều rồi cơ à?" - Satake thất thanh nói, mặt sừng sốt.

Ba giờ chiều... vậy là chúng tôi ngồi nói chuyện với nhau cũng đã được hai tiếng đồng hồ...

Satake đứng phắt dậy khỏi ghế, ngoảnh mặt tìm chiếc túi nhỏ xinh màu hồng phấn, luống cuống cúi đầu xin lỗi tôi:

"Tớ xin lỗi, senpai! Bây giờ tớ có ca học đàn piano, không thể bỏ được. Chúc mừng sinh nhật, thay cả phần Maiko..."

Tôi lúng túng gật đầu, cô bé ấy vội bỏ chạy về phía hành lang và nhanh chóng khuất tầm mắt của tôi...

Học piano? Đó là loại đàn tôi rất thích nghe. Những bản nhạc của Beethoven, Mozart, Chopin, Bach, Brahms,... ngay từ nhỏ tôi thường nghe với mẹ, bởi bà cũng rất thích những giai điệu như vậy. Thế nhưng việc học đàn piano tôi chưa hề nghĩ đến...

Tôi nhìn đống Takoyaki trên bàn, của Bucoze và của cả Satake, lòng thoáng hụt hẫng... Bây giờ, tôi lại cô đơn, nhưng chí ít cũng có cô bé ấy chúc mừng sinh nhật tôi...

...

___o0o0o___

Chị Waka... muốn tôi bảo vệ Satake...

Đến trường học, bắt đầu cho một ngày mới, rất bình thường. Nhưng đối với tôi, hôm nay là cả một sự khác biệt, bởi tôi đã nhận trọng trách sẽ bảo vệ cô em gái kết nghĩa của chị Waka.

Thực sự bây giờ, tôi rất bận rộn. Tôi phải tìm hiểu mọi thứ về cô bé, đồng thời tìm kiếm cô bé và đảm bảo cho sự an toàn của cô.

Chẳng hiểu sao... tôi có cảm giác tôi đã trở thành một Rider* giống trong Kamen Rider Series** thuộc thể loại Tokusatsu*** mà tôi vẫn hay xem, chỉ có điều không phải là Rider bảo vệ công lí và hòa bình mà là Rider bảo vệ một cô gái.

Cơ mà sao mãi tôi đột ngột vênh lên thế này?

À, kia rồi! Con bé Satake Yui ấy kia rồi! Nó lại đi với con bạn là người lai tôi gặp hôm trước trong tiệm Takoyaki. Ừm, theo điều tra thì tên nó là Kahara Terumi, bạn thân của cô bé.

Tôi mãi nhìn vào quyển sổ ghi chi chít những thông tin thu thập được về Satake Yui mà bất giác giật mình theo dõi cô bé khi cô bắt đầu giao tiếp với bạn bè.

- Chào Yui! Cảm ơn vì đã giúp tớ hoàn thành bài mỹ thuật nhé! Đẹp lắm! - Một cô bạn trạc tuổi Satake, cũng mặc bộ đồng phục tiểu học Stars vẫy tay chào cô.

Ái chà chà! Vẽ đẹp nữa cơ đấy! Những tưởng cô bé chỉ biết về đàn piano thôi chứ! - Tòì trầm trồ nghĩ.

Satake lắc đầu và bảo đừng bận tâm.

Vậy là cô bé kia cũng khá khiêm tốn cơ đấy.

- Yui à! Cảm ơn vì đã chỉ cách cho tớ nhé. Nhờ cậu mà con Boss trong Game tớ giết mãi không được cuối cùng cũng hạ được nó. - Lần này là một bé trai cười nói với cô bé.

- Không có gì! - Yui nhoén miệng đáp lại.

Cái gì?? Thật không thể tin được!!

Hình như thằng kia nghiện game, mà trò nó chơi hình như tên là 'Legendary Sword'. Đến con Boss trong trò đó tôi PK cả đời vẫn chưa mất của có nửa cộc máu, vậy mà Satake có thể chỉ cách cho thằng kia sao?

Thánh nhân! - Trong đầu tôi chỉ có một từ như vậy dành cho cô bé.

Rồi từ đâu, một thằng nhóc ào ạt chạy tới. Vừa gặp Satake, nhóc ta đã chìa hai bàn tay ra trước mặt cô bé, gãi đầu:

- Yui! Xin lỗi. Cho tớ vay một ngàn yên được không? Tớ cần mua bộ sập mới.

Vay tận một ngàn yên? Diên à? Học sinh tiểu học tiêu gì khiếp thế? Đến một bộ sập cũng có vài trăm yên là nhiều chứ mấy. Nó mượn tiền để tiêu linh tinh thì đúng hơn!

- Được mà! - Satake chẳng có gì là ngạp ngừng, lúng túng, xoay người, lục tìm bên hông gấp, rồi móc ra một tờ bạc chẵn mới tinh và nhét vào tay cậu bé. - Đây!

Đùa à?

Tòì trở mắt nhìn cô bé. Tốt cũng tốt vừa phải thôi chứ! Dù là con nhà giàu thì chi tiêu cũng nên cân nhắc, sao lại vung tay quá trán vậy nè trời?

- Ô kìa, Gacchan! Tớ nhớ lần trước cậu vừa mới vay Yui-chan năm trăm yên mà! - Con bé người lai kia - Kahara Terumi bước ra, chỉ vào mặt cậu nhóc mà rằng.

- À... - Thằng nhóc xoay mặt, nhìn vu vơ như muốn lảng tránh ánh nhìn của hai cô bé.

Tòì tặc lưỡi nhìn. Thằng đó mượn tiền mà không trả, Satake chắc chỉ nhất thời quên, giờ Kahara đã nhắc, chắc cũng chẳng dám cho mượn nữa đâu.

Thế nhưng..

Nhận thấy sự mất tự nhiên trên mặt cậu, Satake bèn xua tay cười:

- Thôi thôi! Gacchan à! Cậu không phải trả đâu! Tớ cho cậu luôn đấy! Cả một ngàn yên lần này cũng vậy!

Tôi trở mắt không tin vào những gì mình nhìn thấy, sốc đến nỗi hàm dưới muốn rớt ra khỏi cằm rồi.

- Thật hả? - Thằng đó vuron người tới. Khuôn miệng bỗng cười tươi lạ thường. Cậu ta chớp lấy tay Satake, mặt hả hê. - Cảm ơn nhé, Yui! Cậu là nhất đấy!

Ngay sau đó, cậu ta chạy biến.

Đ... đ... đồ... đồ điện!!

Tôi ngao ngán chẳng biết nói gì hơn với con nhóc ngây ngô chẳng biết tiêu tiền này nữa.

Bây giờ, chỉ còn Satake và Kahara đứng nói chuyện, tôi khẽ nướn khan dõi theo chuyện.

- Yui-chan à... Không sao chứ? Bạn bè mượn cậu rất nhiều tiền. Đếm sơ sơ thì chỉ trong tuần này cậu đã mất hai mươi mấy ngàn yên cho bạn bè rồi đấy.
- Khuôn mặt Kahara lộ rõ sự ái ngại. Nó nhìn Satake chăm chú, ánh mắt chớp liên tục, khoé môi rộng ra hai bên má.

Nghe vậy, Satake cũng trở nên khá buồn. Cô bé cúi gằm mặt, buồn thiu thiu:

- Ủ! Một trăm ngàn yên tiền tiêu vặt tháng này của tớ sắp cạn rồi. Tớ đang định để dành tiền để mua quà sinh nhật cuối tháng này cho chị tớ. Chị ấy thích bộ Cosplay nhân vật "Thủ lĩnh thẻ bài" cao cấp năm mươi ngàn yên kia. - Nhưng rồi, Satake ngẩng mặt dậy nhìn bạn, giọng cười. - Thế chứ biết làm sao được. Bạn bè hỏi mượn tiền, mình có thì mình cho mượn, chứ chẳng lẽ không cho...

- Mượn thì phải có trả, chứ không trả thì cho mượn làm gì! - Mặt Kahara mạnh mẽ, cương quyết. Thế mà cô bé chỉ im lặng quay đi không nói gì.

Trong lòng tôi dấy lên một sự tức giận khôn nguôi.

Tôi tức giận vì cái gì kia chứ? Vì Satake bị bạn bè lợi dụng, hay là vì cô bé ngốc nghếch đến nỗi chẳng nhận ra mình bị lợi dụng?

Mỗi tháng tôi được tiêu một trăm năm mươi ngàn yên, nhưng mẹ đã dạy tôi cách chi tiêu đúng đắn, bởi sau này tôi sẽ là người thừa kế tập đoàn. Nhưng còn cô bé kia... chỉ có một trăm ngàn mà đã mất tới hai mươi lăm phần trăm trong một tuần, thật không biết cách! Huống chi...

...

... hướng chi cuối tháng này là sinh nhật của chị Waka - thứ chị ấy thích lên tới năm mươi ngàn yên lận. Vậy mà...

Đang mãi suy nghĩ, cứ trách cô bé, bên tai tôi văng vẳng lên một giai điệu...

Tôi ngẩng đầu nhìn...

- "Hibiki no Shirabe" đúng không? - Kahara nhìn cô bé, tươi cười và hỏi.

- Ủm! Bài hát của chị Takemi vừa ra hồi năm ngoái. Tớ thích nó lắm! - Satake nở một nụ cười thật tươi tắn.

'Hibiki no Shirabe'... ấy là một OST trong series phim "Hyakujuu sentai Gaoranger"***** mà!!

Vậy là Satake cũng giống tôi - cô bé cũng thích xem Tokusatsu...

Nhưng dòng tôi thích là Kamen Rider kia, còn bộ phim kia thuộc Super Sentai Series***** mà!

Tôi đã nghe tên bài hát đó nhiều lần, nhưng chưa có dịp nghe, bởi tôi vẫn thích xem Rider hơn nhiều. Bởi vậy, lúc này, có lẽ tôi là người mong Satake sẽ hát bài này nhiều hơn ai hết...

___o0o0o___

END P.3

Chú thích

*Rider: Là nhân vật chính trong mỗi series Kamen Rider, tức siêu anh hùng được bộ phim đề cập.

**Kamen Rider Series: (仮面ライダーシリーズ *Kamen Raidā Shirīzu*), còn được biết tới với các tên khác như "*Già điện Rider*", "*Kị sĩ Mặt nạ*", "*Masked Rider*". Tập trung vào đề tài một chàng trai trẻ biến hóa thành Kamen Rider để chiến đấu chống lại hàng tá quái vật khác nhau, nguồn gốc của tổ chức đặc biệt Kamen Rider.

***Tokusatsu (特撮, とくさつ) là danh từ, viết tắt của cụm từ Tokushu Satsuei Gijutsu (特殊撮影技術) nghĩa là với các kỹ thuật/đặc thù, tức hiệu ứng

đặc biệt được sử dụng trong phim ảnh như cảnh khói lửa, bay nhảy. Danh từ Tokusatsu được dùng nhiều để chỉ về các tác phẩm phim ảnh (cả phim chiếu rạp lẫn các drama, phim dài tập trên) có sử dụng loại kỹ thuật này. Thường thì đề tài của phim Tokusatsu là các người hùng, "siêu anh hùng" trong những bộ trang phục thiết kế kỳ lạ, và đôi khi là cả quái thú, người máy...

****Hyakujuu Sentai Gaoranger (百獣戦隊ガオレンジャー *Hyakujū Sentai Gaorenjā*), được dịch sang là Chiến Đội Bách Thú Gaoranger, do TOEI Company Limited's sản xuất vào năm 2001-2002, là series thứ 25. Bản Mỹ hóa mang tên Power Ranger: Wild Force. Ở Việt Nam, loạt phim do hãng phim Phương Nam lồng thuyết minh và phát hành với tên gọi "5 anh em siêu nhân Gaoranger" mà có lẽ tuổi thơ của bất kì ai cũng gắn với bộ phim này :3. Người hát bài 'Hibiki no Shirabe' do ca sĩ/diễn viên Takemi hát - cũng là người thủ vai Pháp sư Tetomu trong phim.

***** Super Sentai Series (スーパー戦隊シリーズ *Sūpā Sentai Shirīzu*) hay còn có tên tiếng Việt là "*Siêu Chiến đội*", là tên của loạt phim thuộc thể loại Tokusatsu của Nhật Bản. Cuộc chiến thiện ác được tiếp diễn trong mỗi series, với kết quả là phe thiện thường chiến thắng. Nhân vật chính là nhóm năm người (có thể ít hoặc nhiều hơn) có được sức mạnh đặc biệt (phép thuật hay công nghệ) để chống lại kẻ thù xâm lược Trái Đất.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chương Ngoại Truyện 4: Phiên Ngoại Hanagato Shukasa - Không Phải “Ghét”, Chỉ Là “Quan Tâm”... - P.4

Mimi wo sumaseba (Nếu như bạn lắng nghe thật kĩ)

Đây là cái lúc Satake cất hát câu đầu tiên... Cơ thể tôi bỗng dưng cứng lại, không thể cử động...

Cô bé vẫn tiếp tục hát...

Kikoeru darou (có lẽ bạn sẽ nghe thấy được)

Kaze ga hakonda (Cơn gió mang theo lời nói)

Itsuka no yobigoe (vẫn gọi theo những ngày xa xăm)

Dần dần bắt theo nhịp bạn, giọng Kahara cũng hãy còn nhỏ, nhưng rồi cao lên, và hoà quyện vào bài hát với Satake.

Yukinasai (Hãy tiến về phía trước)

Soko ni aru no wa (Tiếp tục tiến bước)

Makoto no yasuraka sa (với một trái tim chân thành)

Khi nó đang cố bắt theo nhịp Satake, cô bé đã dừng lại, hoặc chỉ hát nho nhỏ, để nhường chỗ cho bạn mình... Và rồi, khi cả hai cùng đã thực sự thả tự do linh hồn mình vào trong bài hát, Satake cũng cất giọng song ca với Kahara...

Toki wo wataru inori no nakade (Những lời nguyện cầu vượt qua thời gian và không gian)

Yakusoku wa hatarareru (biến lời hứa thành hiện thực)

Fukaku iki wo suikomi (Tuy đã từng lâm lỗi)

Haruka naru tamashii wo (nhưng những cảm xúc khắc sâu trong lòng)

Hibikasete (sẽ vang vọng mãi trong trái tim)

Hibikasete (vang vọng mãi trong trái tim)

Tiếng hát thánh thót của cả hai dường như đã tô thêm sắc màu cho khung cảnh vườn hoa sân trường lúc sáng sớm bình minh, khi sương mai còn chưa kịp tan hết... Giọng họ lúc cao thanh thoát, lúc lắng đậm đà. Cả thiên nhiên như đang hoà mình cùng với giai điệu bài hát ngân nga và ý nghĩa. Gió thổi vi vu, làn hương hoa nhài sữa dịu dịu xung quanh họ. Chim cũng muốn hát theo họ, cây cối rì rào tán dương, ánh nắng dường như cũng bớt gay gắt, chỉ nhẹ nhẹ lan trên khắp nẻo đường. Bầu trời như xanh hơn, cao hơn, càng thanh khiết hơn cùng với những vạt mây trắng muốt. Cỏ hoa dần dần nở, rung rinh theo từng nhịp nhạc, sương mai đọng trên lá, dần nhỏ xuống thấm ướt lớp lớp dày...

Khung cảnh... đẹp quá...

Tôi thế này lúc này đây, chỉ cần tôi là một nhiếp ảnh gia có tài, hoặc là một họa sĩ giỏi, chắc chắn tôi sẽ lưu giữ ngay những khoảnh khắc đẹp tuyệt vời này. Dù biết là không thể thể hiện hết sức hút, sức hấp dẫn của nó, nhưng có ra sao tôi cũng phải làm gì đó để giữ gìn hết những gì có trong thời điểm này, để sau này không quên. Nhưng tôi nào có hay, một thứ mà tôi có sẵn, tốt hơn cả máy ảnh hay giấy bút có thể giúp tôi hoàn thành nguyện vọng. Trái tim tôi đã ký họa nên một bức tranh viên mãn, tròn đầy: Đó là ngọn đồi cỏ sau dãy nhà chính, là bầu trời trong xanh bao la khoáng đạt, là con gió vờn nhẹ những tán lá cây, là hai cô gái bé con mỉm cười tươi tắn, là giai điệu ngọt ngào sâu lắng lúc trầm lúc bổng...

Bài hát kết thúc trong tiếng cười rôm rả mà không biết lý do của cả hai - Satake và Kahara. Hai cô bé cứ nhìn nhau mà cười, mắt híp cả lại, hai tay đan trước bụng nắc nhe.

Lúc đó, thoáng mấy giây, tôi có nghĩ đến chị Waka.

Chị ấy hát cho tôi nghe rất nhiều lần, và lần nào cũng khiến tâm trí tôi rối bời. Chị ấy hát phải nói là hay tuyệt vời, bất cứ giai điệu nào chị cũng có thể hát, có lẽ Waka cũng hát được "Hibiki no Shirabe"... Nhưng...

...

... nhưng không hiểu sao tôi có cảm giác rằng Satake hát bài này sẽ hay hơn chị, mặc dù khả năng ca hát của cô bé không thể nào sánh ngang với chị.

Satake bản chất giọng hát vốn rất bình thường, không quá hay nhưng cũng không hề tệ. Trong khi đó, chị Waka đã hát trong rất nhiều show dù chị mới chớm mười tuổi. Thế nhưng có lẽ... "Hibiki no Shirabe" hợp với cô bé hơn là chị... - tôi nghĩ vậy.

Bản thân tôi lúc đó cũng không thể lý giải được nguyên nhân. Nhưng tôi đã tự nhủ rằng đơn giản chỉ vì chị Waka không thích xem Tokusatsu nên không diễn đạt tốt bằng Satake - một fan của Sentai.

Thực lòng... tôi muốn bảo vệ giọng ca ấy... Không phải giọng ca vàng oanh của chị Waka mà là bảo vệ một chất giọng hết sức bình thường của Satake...

Và tôi lại nghĩ vu vơ đến chuyện ban nãy...

Cô bé... bị bạn bè lợi dụng. Và điều tôi có thể làm là cho cô bé biết bản chất thật sự của những người mà cô gọi là "bạn" đó, đồng thời ngăn chặn không cho "bạn" của Satake có cơ hội lợi dụng cô bé.

Và tôi đã nghĩ ra một giải pháp.

Nhìn bọn họ rời khỏi, tôi đi theo họ, chuẩn bị thực hiện kế hoạch tác chiến loại bỏ những kẻ có ý định lợi dụng cô bé.

Cả Satake, và Kahara, bước chân đang nhịp nhịp theo bài hát. Tay trong tay, họ dắt nhau tiến về phía dãy nhà học.

"Bạn bè" vẫn chạy xung quanh họ, đôi người giơ tay chào, Satake và Kahara cười tươi đáp lại.

- Ê! Cậu là Satake Yui hả? - Tôi hùng hổ bước đến. Thực sự câu hỏi của tôi thừa quá mà! Rõ là tôi biết cô bé ấy là ai, và tôi đã theo dõi cô bé này giờ, nhưng vẫn hỏi. Đơn thuần vì tôi thấy trên phim người ta hay làm như vậy.

Satake quay lại, nhìn tôi.

- Ừm... Tiền bối Hanagato Shukasa đúng không? Tổ là Yui đây! - Satake có chút ngại ngùng, nhưng cũng cười tươi. Cô bé xoè bàn tay ra trước mặt tôi.

Có cần phải hỏi vậy không? Bộ cô bé quên tôi rồi hay sao? Thoáng, tôi có hơi giận.

- Hừ! Ai thêm bắt tay cậu cơ chứ! - Tôi tát mạnh vào lòng bàn tay cô bé, hẩy nó văng ra xa.

Cô bé vội chớp lấy lòng bàn tay, xiết chặt, nhắm tịt mắt, mím môi rên.

Lúc đó, tim tôi hơi nghẹn. Có thể đã rên? Đúng là tiểu thư! Satake cần được rèn luyện sức khỏe.

Mạnh mẽ, tôi nghuýt một hơi dài, rồi quay ra, hét to tuyên bố:

- Nghe này! Từ nay trở đi, không ai được phép đến gần Satake Yui nghe chưa? Tuyệt đối không được giao du, nói chuyện cùng nó. Ai mà dám hủy lệnh đề quan hệ với nó sẽ biết tay Haragato Shukasa này!!! - Giọng tôi vang vọng khiến cho cả tập thể học sinh quay lại theo dõi chăm chú. Và khi nghe xong câu "lệnh" của tôi, đám đông trở nên xôn xao hơn bao giờ hết. Họ thì thảo vào tai nhau, mắt vẫn liếc nhìn cô bé.

- Ô... - Mồ hôi trên má Satake túa ra như suối. Cô bé xoay ngang xoay dọc, đưa mắt nhìn những người "bạn" bên cô dần dần bỏ đi.

Tôi chăm chú quan sát thành quả của mình, im lặng.

Họ cố gắng né tránh cô bé, càng xa càng tốt...

- Miki! - Satake níu lấy ống tay áo của một cô "bạn", thốt gọi đầy tha thiết.

- Xin lỗi Yui. Cậu biết đấy, tớ muốn được học thật yên ổn với Shukasa. - Giọng cô bé ái ngại, và rồi tháo bỏ bàn tay Satake ra khỏi ống tay áo mình.

- Ayane! - Sau khi hoang mang nhìn Miki bỏ đi, Satake quay người lại và cũng níu lấy tay một cô "bạn" khác, gọi tên thành khẩn, yếu ớt.

- Chúng ta có biết nhau sao? - Ayane lăm lăm mồ hôi, quay lại hỏi với một vẻ mặt cố như không có gì.

"Bạn" cô bé... dần dần rời bỏ cô...

Tất cả mọi thứ diễn ra quá nhanh... chỉ trong chưa đầy một phút... Nhanh đến nỗi khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng.

Nhưng quả nhiên có hiệu quả. Cháy nhà lòm mẹt chuột, cuối cùng cô bé cũng biết những kẻ mà cô gọi là "bạn", những kẻ mà cô bé đem cho đi rất nhiều nhưng không mong được nhận lại thực chất như thế nào. Chỉ là một lũ người thực dụng, đáng khinh.

Satake rung rung nước mắt, quay lại nhìn Kahara...

Cả hai vẫn đang nắm chặt tay nhau, nhưng tay Kahara thì lăm lăm mồ hôi, run run như muốn gạt tay Satake ra vậy. Nó cúi gằm mặt, không dám nhìn cô bé.

Nó thực dụng đến vậy à? Kiên quyết không bỏ mối lợi để chống lại "mệnh lệnh" của tôi? Thế nhưng theo những gì tôi thấy, Kahara khác những người "bạn" khác của cô bé, trông nó có vẻ thật lòng. Thực ra, tim tôi có hơi xao động, muốn bỏ qua cho nó.

Tuy nhiên, lý trí tôi cho tôi biết rằng diệt cỏ thì phải diệt tận gốc, bảo vệ Satake thì phải bảo vệ cho kỳ được.

Tôi nhíu mày khó chịu, quát:

- Đây! Cậu không nghe tớ nói gì à? Không được giao du với Satake Yui!!

Nghe vậy, Kahara giật mình. Nó vội vã gạt bỏ tay mình ra khỏi cái nắm tay của Satake, mặt tái mét:

- Xin lỗi Yui-chan! Đừng ra vẻ quen biết với tớ nhé!

Tôi biết mà, bản chất "bạn" cũng chỉ vậy thôi. Bởi vậy, từ nhỏ tới giờ tôi chẳng chơi thân với ai cả.

Khác với những "bạn" khác, Satake không để nó đi. Cô bé vội vã tóm lấy đuôi áo nó, gào lên trong nước mắt:

- Không phải! Không phải mà, Teru-chan! Cậu không phải người như vậy mà!! A a! Đừng rời xa tớ! Cậu đã nói chúng ta là bạn bè luôn luôn bên cạnh nhau mà, Teru-chan! Ah!!!

Nhìn Satake khóc, cổ họng tôi có hơi nghẹn lại, ngực như bị một nỗi áp lực đè nén. Tôi quặn lòng một cách vô thức.

Satake khóc tím tấc, tay cô bé bầu chặt lấy gấu áo Kahara không rời. Nó đã suy yếu lòng, nhưng lại giật mình sợ hãi khi thấy cái lườm đầy sát khí của tôi - hình như thế. Kahara bèn quay lại, giật phắt tay cô bé ra:

- Tớ chơi với cậu chỉ vì túi tiền của cậu thôi! Không có ý gì cả! Tớ không thể chỉ vì lợi khi giao du với cậu mà bỏ mặc sự yên bình của những năm tiểu học được. Buông tha tớ đi, Yui!!

Tôi càng chắc mẫm phán đoán của tôi là đúng - Kahara cũng chẳng tốt lành gì. Thế nhưng tim tôi cứ như bị hàng ngàn mũi kim cắm sâu vào, đau thốn thốn.

Satake sững người lại. Cô bé run run nhìn nó cũng đang nhể nhại mồ hôi sợ hãi. Kahara đứng thất thần nhìn Satake thêm vài giây, rồi vội vã bỏ chạy.

Mặt cô bé tái ngắt, nước mắt chảy tuôn rơi như suối. Cả hai gò má đỏ tấy lên, hai bàn tay cứ run lập cập. Đường như Satake muốn gào thét, nhưng cổ

họng cứ nghẹn cứng lại, không thể thốt lên thành lời.

Tôi cười mẫn nguyện, môi khẽ nhếch lên:

- An toàn rồi nhé!

Quá an toàn luôn ấy chứ!

Nếu bọn "bạn" của cô bé không giao du với Satake thì sẽ chẳng có ai dám lợi dụng cô bé nữa rồi. Lòng tôi có những niềm vui hân hoan vì đã làm được một việc tốt, quay lưng bỏ đi.

Bước chân tôi ngày một rời xa Satake, những tưởng trong tôi chỉ có sự vui mừng sung sướng, thế nhưng dường như, một chút cảm giác bồn chồn dấy lên sâu trong lòng tôi, ít đến mức bản thân tôi cũng không chắc chắn...

Mối liên hệ giữa tôi và Satake bị ràng buộc kể từ bây giờ...

END P.4.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Chương Ngoại Truyện 4: Phiên Ngoại Hanagato Shukasa - Không Phải “Ghét”, Chỉ Là “Quan Tâm”... - End.

Cũng đã một tháng kể từ ngày tôi bắt đầu 'bảo vệ' Satake... Đó là cả chuỗi những tháng ngày bận rộn.

Ngày nào cũng phải theo sát con nhóc tí ngớ ngẩn đó, chẳng lẽ tôi không biết mệt à? Tất nhiên, có. Nhưng làm sao giờ, tôi đã hứa với chị Waka là sẽ bảo vệ em gái kết nghĩa của chị ấy. Nhưng tôi sẽ đỡ mệt hơn nếu đó là một cô bé thông minh.

Mọi người bảo, Satake học giỏi hơn tôi rất nhiều. Thành tích học tập của cô bé bất cứ thầy cô nào cũng phải khen ngợi, thậm chí cô bé còn nằm trong Top.3 toàn quốc. Chị Waka cũng rất thông minh, cơ mà hình như chẳng giỏi bằng Satake thì phải.

Ừ thì ai cũng khen cô bé học giỏi, nhưng với tôi, cô bé là một con-nhóc-tì-ngớ-ngẩn. Theo dõi mới biết, theo sát săn sát mới biết, Satake ngốc nghếch đến mức nào. Hình như cô bé chẳng biết áp dụng tí kiến thức sách vở của mình vào đời sống thì phải.

Mẹ tôi bảo những người không có vốn sống đi vào đời như cô bé rất khó để đứng vững. Không như tôi, tôi khôn hơn cô bé nhiều. Bởi vậy, mọi người bảo, tương lai tôi sẽ là một nhà lãnh đạo xuất sắc.

Ấy chà, mới đó mà đã xuất hiện rồi, con-nhóc-tì-ngớ-ngẩn.

Hòa trong dòng học sinh mặc đồng phục trường tiểu học Stars, có một cô bé khép nép trong đám đông..

Satake nhìn ngang nhìn ngửa, cố gắng để không đụng phải ai. Khuôn mặt cô bé hiện rõ sự sợ hãi, môi mím chặt, ánh mắt long lanh nước mắt. Hai tay cô bé nắm chặt lấy quai cặp, bàn chân run run đi không vững bước.

Satake đang sợ à? Không phải tôi đã bảo rằng hiện giờ cô bé đang rất an toàn rồi sao? Chẳng có ai dám lợi dụng cô bé cả mà.

Bấy giờ, chẳng hiểu sao tôi lại quan sát cô bé nữa...

Cô bé có mái tóc đen dài, buộc cao hai bên, thắt mấy chiếc nơ bướm màu đỏ chấm bi. Satake mặc bộ đồng phục của trường Stars – một cái áo khoác dài và một chiếc váy xếp. Cô bé nổi bật lên trong đám đông dù cho phục trang giống hệt mọi người.

Đôi mắt hai mí, đen láy; Đồng tử to, khóe hơi xếch; Cặp lông mi dài mà cong. Sống mũi cao, thanh tú. Má đỏ hồng đáng yêu, phính phính.

Thật sự... thật sự rất xinh...

Càng lúc, tôi càng không nghĩ Satake dễ thương đến nhường vậy. Thoáng cái, má tôi đã đỏ ửng lên rồi.

Nhưng coi kìa! Đập vào mắt tôi là cái gì vậy kìa?

Hai thằng nhóc, theo điều tra thì đó là "bạn" cùng lớp với Satake. Bọn nó lén lút lút lút tháo séc cặp của Satake, nhét một con ếch – thứ động vật nhóp nhách mà lũ con gái sợ đến gai người vào trong đó.

Bọn khôn!!

Tôi đã ra lệnh không được đến gần Satake, vậy mà bọn nó dám bày trò hù dọa cô bé. Gan chúng nó to đến mức nào?

Hai thằng đó cười khúc khích, chắc hẳn đang tưởng tượng khuôn mặt tái mét vì sợ hãi của Satake đây mà. Bàn tay tôi nổi gân.

Chúng nó tiến về phía tôi, cười đùa.

- Tội cho Yui. Ai bảo để cho Hanagato-senpai cô lập làm chi? Biết chúng ta dọa nạt cô nhóc, thế nào senpai cũng khen thưởng cho mà xem. – Một thằng sượt qua tôi, loáng thoáng nói. Tôi nghe không rõ, mà cũng không hiểu hắn nói gì, chỉ chắc chắn là tai tôi đã nghe nhầm.

Hừ! Tôi mà khen thưởng á? Cho vài churōng thì đúng hơn?

Tôi lờ mắt nhìn bọn nó, rồi ngoảnh lại theo dõi Satake. Hừ, con bé vẫn vô tư. Đúng là ngớ ngẩn.

Phải tìm cách lấy chiếc cặp đó.

Tôi rón rén vòng ra sau lưng cô bé, cơ hội đến, tôi lao tới giật lấy chiếc cặp trên vai cô một cách nhanh chóng.

- Ah ha! – Tôi không kìm được hạnh phúc hét lên. Không ngờ lấy dễ đến vậy – Lấy được rồi nhé!

- Shukasa, trả cặp lại cho tớ! – Cô bé nhướn mày, giọng vang lên đầy tha thiết.

À, quên không nói. Từ bao giờ mà tôi cũng không nhận ra, cô bé gọi tên tôi đầy thẳng thừng như vậy. Còn chẳng thêm hậu tố 'senpai' vào nữa chứ.

- Gì? Cậu nói gì tôi nghe không rõ? – Tôi cố tình hướng tai về phía cô, hỏi lại với một thái độ chế giễu.

Đồ ngớ ngẩn. Có cái cặp mà giữ cũng không xong. Dễ bị cướp đến vậy, tôi không chế giễu mới là lạ.

- Làm ơn đi, trả cặp cho tớ. Tớ sẽ cho cậu suất cơm trưa của tớ... Nhé? – Satake nài nỉ.

Cơm trưa của Satake á? Tim tôi hơi rung động. Liệu nó có có hương vị giống cái Takoyaki mà lần trước cô bé làm không nhỉ?

Cơ mà, nếu vậy thì tôi phải trả lại cặp cho cô bé á? Còn mơ đi! Thà không được ăn cơm của cô bé còn hơn là nhìn vẻ mặt thất thần kinh hoàng khi nhìn thấy con ếch từ trong cặp mình lao vút ra.

Tôi cười khềnh một cái rồi trả lời một cách khinh thường:

- Hừ! Cơm trưa của cậu ư? Thức ăn trên Trái Đất có cạn kiệt thì tôi cũng không thèm đụng đến thứ cơm của cậu đâu!

Mặt Satake tối sầm. Giường như sự nhẫn nhịn của cô bé đã vượt quá giới hạn. Nhưng mà, thà vậy còn hơn là nhận ra con ếch trong cặp mình, ngớ ngẩn ạ.

Cô bé nhúh mày, đáp lại một cách giận dữ:

- Ủ! Thế đấy! Rồi sao? Và cậu nhất quyết không trả cặp cho tôi à? Nhà cậu giàu lắm mà! Bộ ba mẹ không cho cậu tiền mua cặp sách hay sao mà phải đi cướp của tôi? Mà cũng đúng thôi! Một công tử trời đánh như cậu thì có bao giờ trải qua sóng gió như tôi đâu! – Satake nghiêng rằng, Giọng cô bé lúc dồn dập không ngừng, lúc lại kéo dài khinh bỉ. Nhưng trong từng câu chữ của cô bé, sự cay nghiệt hẳn rõ. Dường như, Satake cảm thấy tức giận hơn bao giờ hết.

- Cậu... – Tôi giật mình, đưa ánh nhìn đờ đờ sát khí lờm cô bé.

"Sóng gió" là sao? Tôi không hiểu, thực sự không hiểu. Chỉ biết sát khí luôn tỏa ra quanh người tôi khi ai đó động chạm đến tôi.

- A... – Dường như, cô bé đã ý thức được hành động mà mình vừa làm. Satake co mình sợ hãi, đưa tay lên che miệng – Tớ...

- Hừ? – Tôi vẫn không rời ánh nhìn vào cô, lờm đáng sợ.

- Tớ... không có... – Mỗi lúc, cô bé một sợ hãi hơn. Nước mắt đã ngập ở khóe, mà không sao tuôn được.

Tôi hơi xao động khi nhìn thấy thứ nước trên làn mi cô bé. Bẩm sinh là vậy, tôi thường hay mũi lòng trước nước mắt con gái. Dĩ nhiên, lần này cũng chẳng khác gì.

Tôi muốn trốn đi nhanh thật nhanh.

- Hôm nay cậu ăn gan hùm à? Cậu dám nói thế với tôi ư? Cậu đừng mong nhìn lại cái cặp này nữa nhé! – Tôi giờ cái cặp lên vầy vầy rồi bỏ đi.

Tôi nhanh chóng rời khỏi và chẳng hay biết chuyện gì ở phía sau.

Trốn vào một góc của sân trường, tôi mở séc cặp Satake, dốc ngược xuống. Sách vở, bút thước, đồ chơi thì nhau rơi ra loảng xoảng. Con ếch được giải phóng, nhảy phốc ra, mỗi lúc một rời ra tôi.

Tôi cúi xuống lượm đồ.

Vài ba tập vở trong cặp, tôi lật ra xem. Chữ của Satake đẹp quá, rất nắn nót, mềm mại uyển chuyển. Chẳng bù cho tôi, cô giáo bảo tôi là cha đẻ của bầy giun đất mỗi khi cầm tập vở của tôi trong giờ học Quốc ngữ. Mà trong cặp cô bé cũng đủ thứ thật, tôi nhận ra Satake là người rất chần chừ.

Hai chiếc bút, bộ thước kẻ, gôm, gọt bút chì, kéo, keo, máy tính,... Cô bé mang đầy đủ cả. Có cảm tưởng Satake đích thị là thư viện văn phòng phẩm di động của lớp học. Ngoài chần chừ, tôi còn nhận ra cô bé rất thích hai màu trắng và hồng.

Bên cạnh dụng cụ học tập tôi còn tìm thấy cả mấy thứ lặt vặt khác. Máy nhắn tin, ví tiền, khăn tay, sổ ghi chép, chìa khóa và cả móc khóa...

Lần đầu tiên tôi thấy cái móc khóa như vậy: Làm bằng nhựa, khuôn hình chữ nhật cách điệu, màu trắng tinh và có khắc chữ 'Satake Yui' tiếng Latinh, font kiểu công chúa. Kiểu này chắc là hàng đặt. Tôi lượm nó và ngắm nghía thật kỹ. Trông nó chẳng có gì đặc biệt cả, nhưng khá dễ thương.

Ngắm một hồi lâu, tôi nhận ra có một cái rãnh ở viền chiếc móc. Nhận thấy có thể mở nó ra, tôi bấm cái nút, nắp cả chiếc móc bật mở.

Giờ tôi mới biết, đây là móc khóa điện tử với những tính năng như một chiếc máy ảnh. Nó có thể chụp hình và lưu trữ hết vào đó. Nói "chẳng có gì đặc biệt" là sai hoàn toàn.

Tôi tò mò lật thư viện ảnh ra xem, ngón tay tôi di chuyển trên màn hình cảm ứng.

Toàn là ảnh của Satake và chị Waka.

Khi họ ở cạnh nhau, tôi không thể ngờ là có thể giống nhau y chang đến mức này. Biết là giống nhau, nhưng nếu nói họ là sinh đôi thì cũng chẳng có gì là không đáng tin cả.

- Thế ra... cậu ghét cô bé ấy đến vậy ư?

Một giọng nói văng vẳng bên tai.

Hai thằng nhóc, nghe cách nói chuyện thì chắc là bằng tuổi, nhìn mặt khá quen nhưng tôi không thể nhận ra đó là ai cả.

- Tôi là Otaka Kuro. – Thằng nhóc tóc nâu đen, chải mượt mỉm cười.

- Manabu Akito. – Thằng kia, tóc nâu vàng, xù lên như tổ quạ, chỉ thốt ra một cái tên không đầu không đuôi.

Chẳng chờ tôi hỏi, họ tự giới thiệu luôn bản thân mình.

- Tôi chẳng quan tâm – Tôi hất cằm, xoay mặt đi, tay kéo khóa chiếc cặp của Satake lại sau khi lượm hầu hết đồ dùng của cô bé. Nói "hầu hết", vì tôi đã đút chiếc móc khóa điện tử của cô bé vào túi áo đồng phục của mình.

- A! Đồ ăn trộm – Manabu hét lên. Cậu ta chỉ tay vào túi áo của tôi, khua miệng. – Cậu trộm chiếc móc khóa của Satake!

- Đồ... đồ điên! Ai bảo cậu tôi ăn trộm? Tôi không ăn trộm! – Tôi đỏ mặt, phát quạu hét thẳng vào mặt cậu ta.

- Chính mắt tôi thấy cậu bỏ chiếc móc khóa đó vào túi áo. – Manabu vẫn khẳng khẳng buộc tôi tội ăn trộm.

- Tôi... tôi không ăn trộm!! Chiếc móc khóa đó là của tôi! – Tôi tức mình, hét lên.

Phải, nó là của tôi, của tôi mà. Có ảnh của chị Waka ở trong đó, nên nó là của tôi. Tôi không muốn trả, tôi... tôi muốn ngắm chị Waka xinh đẹp và... và... cả em kết nghĩa của chị ấy nữa...

- Đủ rồi, Akito! – Otaka gạt tay đẩy cậu ta ra sau, đánh giọng châm biếm tôi. – Nếu cậu ta bảo chiếc móc màu trắng hồng đó là của cậu ta, thì ít nhất chúng ta cũng biết rõ về giới tính của cậu ta rồi đây.

Vừa nói, Otaka vừa đưa mắt liếc tôi, mĩa mai.

- Tôi không phải gay!! – Tôi tức mình hét lên, nghẹn giọng.

- Cậu ghét Satake lắm à? – Chặn đứng giọng tôi, mặt Otaka trầm ngâm hỏi.

"Ghét"? Họ nói gì vậy?

- Không... Tại sao tôi lại ghét cô bé? – Tôi nghệt mặt, khó hiểu hỏi lại. Mà tôi khẽ nhướn, môi run run.

- Phải, bọn tôi biết cậu không ghét cô bé. – Otake nói tiếp. – Nhưng trong mắt mọi người, ai cũng thấy cậu cực cực cực kỳ ghét Satake. Có vậy, cậu mới cô lập cô bé khỏi bạn bè.

Tôi sửng người lại, bất động.

- Cậu gọi bọn họ là "bạn bè"? Lũ người ngu ngốc kia đã lợi dụng Satake mà là "bạn bè" của cô bé sao? Tôi đang cố gắng để bảo vệ cô bé. – Tôi run run giọng, ánh mắt hơi yếu đuối mang chút khẩn cầu bọn họ hãy nói rằng tôi làm đúng.

- Tại sao cậu không tin tưởng vào tình bạn? Satake không bị lợi dụng, chỉ là cô bé tốt bụng quá mà thôi!

- Hừ! Tình bạn! Tôi không tin. – Tôi cười khinh khinh miệt.

- Tại sao không? – Akito lên tiếng, cậu nhóc bước lên một bước, giọng nói nhẹ nhàng như muốn truyền thụ cho tôi một cái gì đó vậy. – Nhà tôi và nhà Kuro thuộc hai đẳng cấp hoàn toàn khác nhau, nhưng chúng tôi vẫn chơi thân rất thân. Cậu sai rồi.

- Ai cũng nghĩ cậu ghét Satake. Dĩ nhiên, bản thân cô bé cũng vậy thôi. – Otake cười khỏ.

Mặt tôi tái nhợt, thật sự rất muốn khóc...

- Không... Tôi không phải... Không phải tôi ghét cô bé... chỉ là quan tâm thôi...

Thật đấy. Không phải "ghét", chỉ là "quan tâm"...

___o0o0o___

END.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Con Cáo Già Yếu Đuối Và Cậu Nhóc Phi Công Trẻ

Trong USB là gần ba nghìn tám trăm tệp văn bản, đề ngày tháng rõ ràng. Dường như kể từ sau khi Yui bị mất trí nhớ, nó bắt đầu viết nhật ký và khi nào cũng đầy đủ, không sót một ngày. Shukasa nhìn đồng tệp tin kia mà không thể không ngộp.

Giờ đây, Kahara Terumi đã không còn đây, nhưng quyển nhật ký lúc nó còn sống sẽ dẫn lối anh, sẽ giúp anh biết anh phải làm gì.

Mặc dù nó đã chết, nhưng mối liên hệ giữa anh và nó sẽ vĩnh viễn không bao giờ bị cắt đứt.

___o0o0o___

Cũng đã lâu rồi kể từ ngày anh và cô chia tay...

Cuộc sống của Mika vẫn nhịp nhịp đều đều như thế, chẳng có gì biến chuyển cả. Cô vẫn giao tiếp với anh như bạn bè, vẫn cười nói thật bình thường nhưng sao...

...

Sao tim cô cảm thấy quá ư trống vắng?

Từng giây phút đối diện với anh, tim cô đều lệch nhịp. Lòng cô luôn xao xuyến, bồi hồi và rung động trước từng cử chỉ quá ư dịu dàng của Akito. Thật sự... cô rất yêu anh...

Cô không còn thấy sự lảng nhãng của anh kể từ khi anh và cô bắt đầu quen nhau. Trong mắt cô, anh vẫn thủy chung như thế, vẫn đối với cô một lòng một dạ. Anh không còn lơ đãng đến việc qua lại với nhiều cô gái khác ngoài cô, anh thật sự thương cô khiến cô cảm động. Cô cứ ngỡ cô là duy nhất trong anh, cho đến khi cô biết trong trái tim anh vẫn còn một cô gái khác.

Lúc đó, cô thật sự nhói đau...

Cô sợ sẽ mất anh... người con gái có thể tồn tại trong trái tim một kẻ đào hoa như anh, bất chấp cả việc phản bội anh khiến anh bị tổn thương, một người như thế dù sau khi chia tay vẫn lưu giữ được bóng hình trong anh... chắc chắn không phải là một cô gái qua đường như bao cô gái khác.

Thật sự... cô thật sự rất lo...

Cô không đủ mạnh mẽ để đối diện với tình huống anh rời bỏ cô để trở về với cô gái năm xưa, bởi vậy, cô buộc phải ngăn chặn để không quá đau đớn.

Cô chủ động nói lời chia tay...

Dù vậy... cô... vẫn còn yêu anh rất nhiều...

Thế nhưng cô vẫn chờ ngày Akito có thể rũ bỏ hết mọi dục vọng đời thường để trở về bên cô, một lòng một dạ thương yêu cô...

...

Mika rảo những bước chân thật nhanh về nhà. Hôm nay cô phải ở lại học sinh nên hơi trễ. Cô quên không dặn học trò của cô rằng cô về muộn.

Đó là đám nhóc ở võ đường của chú cô mà cô là giáo viên ở đó.

Bóng hình cô lướt ngang qua một bộ ba đang di chuyển ngược chiều.

Yuri khẽ nhíu mày. Nó quay phắt lại nhìn bóng lưng của Mika. Mái tóc nâu tung bay phấp phới theo từng bước chân, tà váy ngắn cũng bay lên dưới gió, những bước chân sải thật nhanh để về nhà cho kịp giờ dạy.

- Sao thế, Yuri? - Asai đứng bên cạnh, ngạc nhiên hỏi. Rồi cả Ida cùng quay lại nhìn theo hướng ánh mắt của Yuri.

- Chỉ là một cô nữ sinh bình thường thôi mà? - Ida cười nhạt.

Thế nhưng, Yuri hoàn toàn bỏ qua những lời nói của hai cô gái kia, cúi người xuống, lượm một cục đá nhỏ bên vệ đường. Nó cúi người, sải tay, ném mạnh cục đá kia vào lưng của Mika.

Mika hơi ê ẩm, mày cô khẽ nhíu lại vì vật vừa bay vào lưng mình. Cô quay phắt lại nhìn gương mặt của kẻ đã chơi trò chơi ác ý đó.

Kia chẳng phải là... bộ ba cô vừa lướt qua hay sao?

Mika đứng nhìn trần trời, mày nhíu lại không hiểu tại sao họ lại đối với cô như vậy.

"Toudo Mika... Cuối cùng... cuối cùng cũng gặp được cậu..."

Môi Yuri vẽ lên một nụ cười. Nụ cười của sự thỏa mãn, nụ cười của sự khinh bỉ, nụ cười của sự mưu mô và xảo quyệt.

Mika chép miệng, toan quay lưng bỏ đi. Cô không muốn phí thời gian dây dưa với bọn con gái gây sự không rõ mục đích. Loại người như vậy, cô xem bằng nửa con mắt.

- Toudo Mika! Đứng lại đó! - Môi mấp máy, ban đầu Yuri nghẹn giọng không thốt được nên lời. Khi cô hét lên, mọi người xung quanh đều quay lại nhìn, nhưng sự hiếu kỳ nhanh chóng trôi qua và họ tiếp tục di chuyển cho cả một ngày dài giữa cuộc sống bon chen và bận bịu.

Về phần Mika, cô thật sự rất ngạc nhiên đến mức cứng người kia bọn kia biết tên cô, mà biết cô rồi còn dám ra lệnh cho cô. Bởi bản thân cô là kẻ đứng thứ hai ở trường cấp ba Stars II, danh tiếng lừng lẫy. Cô và Yui là hai cô gái đánh nhau rất giỏi, giới giang hồ học đường không ai không nghe danh. Có lẽ đối với những kẻ quan tâm đến chuyện đánh đấm của các bang phái học đường cũng biết tên cô, vậy mà lũ kia sao dám lớn giọng?

Cô dừng lại, đứng im chờ xem bọn chúng định tấu màn gì cho cô giải trí. Về phần học sinh của cô ở võ đường, có lẽ khao chúng châu bánh kẹo gì đó là xong ngay ấy mà.

Yuri hấp tấp chạy tới, nó tuyệt đối sẽ không để Toudo Mika, một Toudo Mika đã khiến nó chờ đợi trong suốt mười năm, chờ đợi trong hận thù, rồi khỏi nó bây giờ.

Asai và Ida ban đầu chẳng hiểu chuyện có sao Yuri bọn chúng lại quan tâm đến cô nhiều như vậy, thế nhưng khi nghe cái tên Toudo Mika phát ra từ miệng nó, chúng cuối cùng cũng hiểu ra.

Chúng cũng hận cô, mỗi tội sự hận thù đó đâu thể xếp ngang hàng với cái của Yuri. Yuri căm hận Mika đến thấu xương, thậm chí coi cô là mục tiêu sống, rằng nếu không thể phục thù chuyện năm xưa thì quyết không làm người. Bọn chúng nhìn nhau đồng cảm, không phải cho Yuri mà là cho Mika, bởi chúng biết tương lai cô sẽ thế nào.

- Toudo! Tôi đã chờ ngày này lâu lắm rồi! Cậu nghĩ cậu để lại lời hẹn rồi thoát cái biến mất là xong sao? - Yuri hấp tấp vội vàng. Nó thờnh, khuôn mặt đa sắc thái. Mika nghe một cô gái không đầu tự dừng lại và nói những điều như vậy thì khẽ hắt đầu, cười nhẹ.

- Ai thế?

Lời nói đó không thể không khiến nó tức sôi máu. "*Cái gì? Cô dám không nhớ tôi sao, Toudo Mika? Cả cô và con nhỏ Satake đó, dám quên tôi sao? Trong khi tôi chưa thể quên các người dù chỉ một giây khắc trong cuộc đời của tôi?*"

Nó thật muốn lao đến xông vào đánh cho cô một trận, nhưng lý trí đã ngăn cản nó làm theo cảm giác. Nó gồng mình nuốt hết sự bức tức và phần nộ vào lòng, giọng thốt ra, hơi gằn gừ vì sự kìm chế:

- Toudo Mika, không lẽ sự ăn no sống tốt ở một nơi nào đó khiến cậu quên mất tôi, quên luôn cả lời thề tái đầu mười năm trước? Người đầu tiên cậu gây sự ngay ngày đầu tiên bước chân vào ngôi trường cấp một Stars chỉ để bảo vệ con nhỏ Satake Yui bị Shukasa và chúng tôi cô lập, tiền bối của cậu, cậu cũng có thể quên?

Mika không phải là một con ngốc. Cô mơ hồ nhớ ra chuyện mười năm trước, nhớ ra cả bộ ba đã bắt nạt Yui bạn cô. Dĩ nhiên, cô đã quên chuyện này. Không giống Yuri chưa bao giờ dám quên từng khoảnh khắc khi đó, bản thân cô cảm thấy không nên chấp những người như vậy nên bao giờ cô cũng vứt hết chúng ra khỏi sự quan tâm.

- Chẳng lẽ cậu... - Mika nhíu mày ngờ vực.

- Phải. "Con cáo yếu đuối" của mười năm trước đây. - Nó khinh bỉ chế giễu từng lời nói năm xưa của Mika. Nó tin chắc mười năm trước, khi bọn họ cùng là một lũ trẻ con chẳng thể phân biệt mạnh yếu trong cú đấm, Mika chỉ có thể đầu võ mềm. Giờ đây, nó muốn cho cô biết "con cáo yếu đuối" là như thế nào.

- Rồi sao? Eto Yuri đúng không? - Mika không tỏ ra một tí bối rối, đơn thuần cô chỉ hơi ngạc nhiên vì có thể gặp lại vị tiền bối năm xưa, nhưng Yuri lại nghĩ cô có hơi lo lắng nhưng vẫn tỏ ra mạnh mẽ. Mika cố gắng nhớ ra cái tên năm nào. - Vậy Eto-sempai, cậu muốn gì ở tôi đây?

- Quyết đấu nào! - Như chỉ chờ có vậy, Yuri trả lời lại thật nhanh, giống như chặn ngay luôn câu nói của cô vậy. - Năm xưa cậu đã hứa rằng sẽ đón tôi bất kể lúc nào tôi muốn, vậy nên ngay bây giờ, kiếm một chỗ nào đó và giải quyết dứt điểm luôn. Có được không. Toudo-kouhai?

Giọng nói của nó kéo dài như muốn châm biến cô vậy, trông nó đang muốn thách thức cô có thể làm gì nó. Vậy nhưng đối với cô, cô chẳng sợ gì cả.

- Vậy được, lời hứa là lời hứa, tôi không thể vi phạm dù cho bây giờ tôi rất vội và bận rộn. Đi nào, đến võ đường nhà tôi. - Cô khẽ xoay lưng, về mặt đứng dung như đang đặt nhẹ mọi vấn đề. Thái độ đó của cô cho Yuri cảm giác cô đang coi thường nó, càng khiến nó có thêm quyết tâm đánh bại cô.

Yuri, Asai và Ida nhanh chóng rào bước theo Mika trở lại nơi quyết đấu sau mười năm kể từ lúc giao thề.

___o0o0o___

- Được rồi, các em. - Mika chỉnh tề trong bộ võ phục, đứng trên võ đài đấu đối kháng, nhìn xuống bảy học trò đang xếp xung quanh, giọng nói đồng đặc. - Lần trước tôi đã hứa sẽ chỉ cho các em một số kỹ thuật khi thi đấu đối kháng, bởi vậy hôm nay, tôi, và một vị tiền bối của tôi sẽ đấu đối kháng ngay tại đây. Các em hãy theo dõi.

Lũ học trò vỗ tay rầm rộ, về mặt rất háo hức. Mika dạy võ nhiều lớp, lớp này là lớp Karatedo dành cho học sinh cấp một, là loại sơ cấp. Bởi vậy, học trò của cô khá là quậy.

- Ai vậy sensei? Có phải người sensei nói đến là chị Satake Yui học cùng lớp với sensei không? Cái chị mà vừa đẹp vừa đánh nhau oách hết cỡ ấy! - Một cậu nhóc ngộ nghĩnh hỏi.

- Không phải đâu, Touma-kun! - Mika quay lại nhìn cậu nhóc trả lời dịu dàng. Fujitaka Touma là học sinh năm tư của trường cấp một Stars, đó cũng là học sinh xuất sắc nhất của cô ở lớp này. Nhóc đánh võ giỏi đến mức Mika sẵn sàng chuyển nó sang học lớp trung cấp với các tiền bối cấp hai, nếu không phải nhóc ta là đứa nghịch ngợm và hay bày trò chòng ghẹo những học viên khác. - Hôm nay là một người khác, rất xinh đẹp, còn đánh giỏi hay không thì tôi không biết.

Câu nói phát ra từ miệng Mika nhẹ như lông hồng, cùng với nụ cười duyên dáng muốn hút hồn tất cả bọn đàn ông con trai khi nhìn thấy nó, nhưng lại mang theo một hàm ý châm biếm sâu xa.

- Cái khi gì vậy? - Yuri rào bước lên võ đài, tay thắt lại nịt lưng, cười lạnh. - Bảo tôi đấu với cậu giữa đám nhóc này? Lấy kinh nghiệm đấu đối kháng? Cậu đứng không phải dạng vừa.

- Cảm ơn tiền bối đã khen ngợi. - Mika vẫn cười, nhưng để lộ rõ sự giả tạo hồng chọc tức cô ta.

- Uầy! - Đám nhóc rộ lên những tiếng trầm trồ. - Bà chị kia và sensei đều đẹp cả!

- Đâu có! Bà chị già đó đẹp hơn. - Một ý kiến phản bác lại và nhanh chóng thu hút được rất nhiều sự đồng tình. Thoắt cái, gần ba mươi học sinh của Mika đều chắc chắn là nó đẹp hơn hẳn.

Dĩ nhiên là vậy, sắc đẹp của nó có thể sánh ngang với Yui. Mái tóc màu nâu vàng dài, mỏng và mượt được buộc cao trên đỉnh đầu. Mái để xiết làm tôn lên vầng trán thông minh, ánh mắt xé rách sắc sảo cùng đôi môi dày được đánh một lớp son đỏ tươi vô cùng quyến rũ. Nhìn nó mặc bộ võ phục càng điểm tô sự cá tính.

Nói là "hầu hết", vì có một đứa nhóc hoàn toàn phản bác lại ý kiến "bà chị già đó đẹp hơn sensei" của tất cả học sinh. Touma đứng phắt dậy hét:

- Mấy cậu bảo ai đẹp hơn ai hả? Nhìn là biết ngay sensei là người đẹp nhất ở đây rồi mà! Bà chị kia nhìn là biết ngay chỉ là một con cáo-già-yếu-đuối, đâu thể sánh ngang với sensei? - Rồi nhóc quay lại, nhìn lên võ đài. - Sensei! Chắc chắn sensei sẽ chiến thắng! Nếu sensei đánh bật ngay con cáo-già-yếu-đuối đó, Fujitaka Touma này sẽ chiều cổ lấy sensei về làm vợ!

Lời tuyên bố của Touma đều khiến tất cả mọi người hóa đá.

Yuri vô cùng giận dữ về lời nói của Touma - nói nó là "cáo già yếu đuối". *"Toudo Mika, cậu và cả học trò của cậu đều chung một giuộc cả thôi!"*

- Cậu nhóc phi công trẻ à, đừng đánh giá người ta qua vẻ bề ngoài. Để xem con cáo già yếu đuối này đánh bật mấy bay bà già của nhóc thế nào nhé! - Yuri quay lại nhìn nhóc cười cợt.

Touma phẫn nộ nhìn Yuri, trong lòng càng ủng hộ sensei của nhóc sẽ dạy cho bà chị già đó một bài học.

END chapter 56.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: The Winner

Mika co người, trở về thế thủ. Yuri cũng vậy, nó khụy đôi chân nhỏ nhắn của nó xuống, hai tay giơ ra trước.

Touma nhìn chăm chăm suốt cơ thể Yuri, ánh mắt nhóc đảo trên đảo dưới, chăm chú quan sát. Thắng bại của nhóc - Honta Yasuo - để ý nhóc cứ không rời Yuri, chằm chọc cười:

- Sao hả Fujitaka? Tưởng cậu nói bà chị kia không đẹp cơ mà. Sao giờ lại chăm chú quan sát thế?

- Điên! - Touma không ngần ngại quay lại ném cho Yasuo một từ "phũ" như vậy khiến nhóc kia đơ người ra. - Cậu quên sensei dặn gì rồi à? Điều đầu tiên khi bắt đầu một trận đấu đối kháng là phải quan sát thật kỹ đối thủ, tìm ra sơ hở để chiến thắng.

Mika nghe Touma nói vậy thì môi khẽ nhoen cười. Thật không hổ danh là học trò xuất sắc nhất của cô, tất cả những lời cô dặn nhóc đều ghi nhớ rất rõ.

- Haha... - Yasuo khẽ cất tiếng cười nhạt. - Có cần nghiêm trọng quá không vậy? Theo lời cậu thì bà chị kia cũng chỉ là một con "cáo già yếu đuối" thôi mà...

- Có lẽ tớ đã nhầm Honta à... - Ánh mắt Touma không rời đối phương, có lộ ra những phần nghiêm trọng. Và khi nhận được yêu cầu giải thích từ Yasuo, cậu nhóc chậm rãi. - Cậu có để ý đến bắp tay của bà chị kia không? Từ trước đến nay tớ chỉ mới thấy cơ bắp của sensei, nhưng giờ bà chị kia cũng có. Lớp mỡ dưới tay con gái thường dày hơn con trai nên rất vất vả để tạo cơ. Hẳn là bà chị kia rất siêng năng tập luyện.

Lời của Touma phản nào đã đến tai Mika.

Cô biết chứ, là sensei của Touma, chẳng lẽ cô không thể nhận ra điều đó. Khi đứng bình thường, Yuri không hề để lộ mình là người học võ, trông hệt như một cô tiểu thư yếu đuối. Nhưng giờ nhận ra điều đó, Mika tuyệt đối không thể coi thường.

- Hahaha! Tinh ý đấy nhóc! - Ida cũng ngồi ở dưới xem sàn võ, bật lên một tiếng cười khoái chí. - Yuri là chủ tịch Câu lạc bộ Karatedo trường Stars I đấy.

- Không chỉ vậy, cô ấy còn là quán quân Karatedo toàn vùng Kanto, là con át chủ bài để tham dự Đại hội võ thuật toàn quốc. Đừng có nhìn mặt mà bắt hình dong! - Asai ngồi bên cạnh cũng khoe danh tiếng cho nó.

- Im đi! Đừng vội đắc ý! - Touma dường như không thể nhẫn nhịn khi nhìn những bà chị già cấp 3 kia cười ngạo mạn, bèn bật dậy, hét. - Sensei của bọn này cũng giỏi lắm nhé! Chưa biết ai hơn ai đâu!

Dưới khán đài náo loạn, nhưng trên sàn thi đấu, một không khí tốt đỉnh căng thẳng bao trùm.

Cả hai đều thủ thế, không ai có ý định xông lên. Một câu châm ngôn trong Karate "Karate ni senta nashi" (*Trong Karate, không nên ra đòn trước*) hằn những người học võ lâu năm như họ không ai tưởng hơn hết. Nhưng chờ đợi lâu cũng gây mất kiên nhẫn.

Những tưởng Yuri sẽ không chờ được lâu, vậy mà nó lại có biểu hiện tích cực hơn cô. Mika có tí sốt ruột, còn gương mặt nó vẫn bình thản như không.

Cô thầm nghĩ không thể kéo dài lâu hơn được nữa, bèn nhấn chân xuống lấy lực.

Yuri thấy cô đã bắt đầu động thủ, lòng khê mẫn nguyện. Vậy là trận chiến đầu tiên - trận chiến kiên trì - nó đã chiến thắng.

Mika bật nhảy, sai những bước dài, tay thu về sau lấy lực, nhanh chóng tung ra một cú đấm, nhắm thẳng vào cằm nó.

Yuri khê sai người, né sang một bên vô cùng nhanh nhẹn, giờ tay ra chém vào cổ tay cô làm chuyển hướng đánh. Nhân lúc đó, nó giờ chân đá vào lưng cô.

Mika trúng đòn, cuộn người lăn lùi ra sau. Cả cơ thể cô trượt trên sàn đấu, chân chạng ra dừng tốc độ lại. Bụi bám trên sàn bay lên mù mịt.

"Tốc độ rất nhanh, ra đòn chuẩn xác, thân thủ khá vững, lực tấn công mạnh, linh tính nhạy bén. Phần trăm chiến thắng của mình là 50 - 50, khó lòng đánh nhanh thắng nhanh. Tuy nhiên bà chị này... tuyệt đối không phải là đối thủ của Yui."

Nhân lúc Mika chưa kịp phản công, Yuri lao đến, vòng chân nhằm đến một bên cổ của cô. Nhưng Mika còn nhạy hơn, cô gồng mình lộn nhào ra sao, tiện giờ chân lên phang vào cằm dưới của Yuri. Nó hơi choáng, cằm bị đá khiến răng nó vô tình cắn vào lưỡi. Yuri lùi vội ra sau, một dòng máu tươi ứa ra từ môi nó.

Nó đưa tay lên quệt máu, nhìn, rồi khê khịt mũi:

- Những tưởng suốt mười năm qua chỉ có một mình tôi miệt mài học võ, hóa ra cậu cũng vậy... - Nó cười lạnh.

Mika nhân lúc đó, lấy lại thế chủ động. Cô hoàn toàn có thể tấn công thật bình thường ngay lúc này.

Yuri lao đến, Mika cũng tiếp chiêu nó. Cả hai liên hoàn tấn công và phá thế của đối phương. Những đòn đánh nhanh đến mức phía dưới khán đài hoa mắt chóng mặt.

Yuri có phần hơi mất bình tĩnh. Nó vốn là tiểu thư duy nhất của một công ty phát đạt, là con một nên đâm ra rất được cưng chiều. Nó chưa bao giờ bị xúc phạm, bị đánh bởi một ai đó cho đến khi Mika xuất hiện. Cô dám lên mặt phi báng nó, dạy dỗ nó, đánh nó trước mặt bao nhiêu người khiến nó cảm thấy nhục nhã hơn bao giờ hết. Bởi vậy, khi nhận được lời thách đấu, nó đã đâm đầu vào học võ. Nó rèn luyện ngày qua ngày, tập luyện kể cả đêm khuya để giờ đây trở thành một võ sư Karatedo có tiếng trong giới võ thuật. Người ta ngưỡng mộ nhan sắc, gia thế, học vấn lẫn khả năng đấu võ của nó. Đáng lẽ ra nó cảm thấy thật mãn nguyện, nhưng chừng nào nó chưa đánh bại được cô - Toudo Mika - tuyệt đối giấc ngủ đêm của nó không ngon giấc.

Thình thoảng, nhìn Yuri tập luyện vất vả, Asai và Ida có khuyên nhủ nó nên nghỉ ngơi bởi nó đã chiến thắng trong rất nhiều giải Karatedo. Bọn chúng có nói nó không cần rèn luyện bởi chỉ có mình nó vẫn nhớ về lời hẹn quyết chiến năm xưa, và rằng Toudo Mika chắc cũng đã quên mất lời hẹn và chỉ có một mình nó cố gắng. Nhưng nó đã cho qua những lời nói của Asai và Ida để tiếp tục rèn luyện.

Và bây giờ... nó cảm thấy nó đã đúng...

Mặc dù cô đã quên lời hẹn, nhưng vẫn luyện võ, và vẫn rất giỏi. Nó cảm thấy phần trăm chiến thắng của nó bỗng dưng giảm đi đáng kể.

Trận đấu vẫn diễn ra kịch liệt. Bụi bay lên tung tóe cùng những đòn đánh như xé gió đó đã khiến cho tầm nhìn của những người theo dõi mờ đi trông thấy. Thế nhưng vẫn có một người theo dõi được tất cả.

Touma khê nheo mày, nhóc ta kiên quyết không bỏ qua bất cứ một đòn đánh nào. Có lẽ cả đời nhóc không dám nghĩ nhóc có thể tận mắt chứng kiến một trận đánh hoành tráng như vậy không kém gì các trận đánh quy mô lớn.

- Fujitaka... Liệu sensei có chiến thắng được không vậy? Tớ hơi lo... - Yasuo sốt ruột theo dõi, nhóc chỉ nhìn được một vài đòn đánh, còn hầu như không thể nhìn được gì. Nhóc ta nhận thấy sensei không thể chắc chắn chiến thắng, ái ngại hỏi.

- Tin đi... Chắc chắn sensei sẽ chiến thắng.. Chắc chắn vậy... - Mặc dù nói vậy, nhưng đôi mắt của Touma vẫn không rời sàn võ, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống từ thái dương nhóc.

- Ha!! - Touma vừa giết lời, Yuri hét lên, lao đến, vung tay chém ngang cổ Mika. Cô may mắn né được, nhưng Yuri còn nhanh hơn. Nó thật người xuống, vòng chân ra gạt cô ngã bổ nhào.

Nhanh như một con sóc, Yuri phóng đến đè lên người Mika, vung tay toan chém vào cổ. Cả hai tay của Mika bị khóa bởi đầu gối của nó, không thể làm gì, bèn nhắm tịt mắt xoay đi.

- Ôi không sensei!! - Cả Touma lẫn Yasuo bất giác kêu lên. Cả đám trẻ mặt mày xám xịt.

Asai và Ida mỉm cười chắc chắn Yuri đã dành chiến thắng.

Một giây... hai giây rồi ba giây, không có chuyện gì xảy ra, Mika từ từ hé mắt...

Bàn tay phải của nó vẫn giữ nguyên ở tư thế chém, khựng lại sát bên cổ cô. Mika ngạc nhiên ngước mặt nhìn, bắt gặp khuôn mặt đỏ bừng cùng đôi mắt ứa hai hàng lệ của Yuri.

- Eto-sempai... - Mika bất giác thốt lên.

- Tôi đã thắng, đúng không? - Cổ họng Yuri hơi nghẹn lại.

- ... - Thế nhưng, những gì đáp lại nó chỉ là quãng thời gian miên man trầm lặng.

- Nói! Tôi đã thắng!! - Yuri gào lên, nước mắt bỗng dung ứa ra dàn dụa. - Nếu vậy... rút lại đi... rút lại lời nói tôi chỉ là một con cáo già yếu đuối... Rút!!

Những lời nói ngắt quãng của Yuri trở nên khàn đục, khiến không gian ở xung quanh võ đường bỗng nghẹn lại, áp lực. Mika nhủ mày nhìn nó, miễn cưỡng lên tiếng:

- Eto-sempai... đừng tự lừa dối mình. Cậu biết mà, cậu không chiến thắng.

- Không!! Người chiến thắng là tôi! Cậu nói dối! - Yuri gào lên.

Những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má của Yuri, mọi thứ chìm vào yên lặng mấy giây sau đó.

- Này Fujitaka! Sensei làm sao vậy? Tại sao sensei lại nói bà chị kia chưa chiến thắng? - Yasuo quay lại nhìn Touma với ánh nhìn ngạc nhiên khó hiểu.

- Tay của sensei đã bị khóa đúng không? - Touma không dám rời mắt khỏi sàn võ, nhóc sợ mình sẽ bỏ qua một cái gì đó. Khi nhận được cái gật đầu đồng tình của Yasuo, nhóc tiếp. - Nhưng chân sensei vẫn còn tự do. Tớ nghĩ bà chị kia đã qua nóng này nên bỏ qua chuyện đó, chứ một người là con át chủ bài của toàn vùng Kanto khi tham dự Đại hội võ thuật toàn quốc như bà chị đó không thể bỏ qua chuyện này đâu.

- Ủa? Trong Karatedo có đòn nào giải thoát hoàn toàn bản thân khi bị rơi vào trường hợp của sensei hay sao? - Yasuo tiếp tục hỏi.

- Có thể Karatedo không giải thoát hoàn toàn và an toàn... nhưng các loại võ khác thì có... - Touma giải thích. - Cậu nhớ chứ, sensei đâu chỉ học một mình Karatedo? Sensei từng biểu diễn cho bọn mình những đòn đánh của Judo, Aikido, Taewondo, Boxing, Kick-Boxing, Triệt quyền đạo, Quyền thú, Nhu thuật, Nhu thuật Brazil, Vịnh xuân quyền... Mặc dù những môn võ kia sensei không quá xuất chúng như Karatedo nhưng ít nhiều chúng có thể giúp sensei thoát hiểm trong tình huống này.

- Fujitaka à, tớ nghĩ cậu nên lập Fan Club cho sensei được rồi đấy... - Yasuo cười nhạt châm chọc bạn.

- Thằng khỉ!! - Đúng như dự đoán, bản tính nóng nảy bộc trực của Touma bị Yasuo kích thích. Cậu nhóc bật người dậy, vươn tay đòi đánh. Còn Yasuo, cậu nhóc co rúm người lại, làm bộ sợ hãi.

___o0o0o___

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Fujitaka Touma

- Hừ!! - Yuri khê hừ lạnh một tiếng. Âm thanh đó khiến Touma trật tự trở lại. Nhóc quay trở về chỗ, theo dõi tiếp diễn biến.

Về phần Yuri, nó rời người Mika, lùi về chỗ đứng. Mika đứng dậy, đối diện mặt đối mặt với nó. Touma nhận thấy toàn cơ thể của hai người đã thả lỏng, bởi nhóc không còn thấy cơ bắp ở trên tay Mika hay nó. Mọi người đều biết họ sẽ không thể theo dõi tiếp trận đánh này nữa.

- Cậu biết từ khi nào? Rằng tôi có thể phá thế khóa của cậu... - Mika giọng nhẹ nhàng cất tiếng.

- Khi cậu bắt đầu tấn công tôi. Ừm, tôi đã đấu với rất nhiều võ sĩ khác nên có lẽ tôi khá nhạy. Nhưng tôi thấy các đòn đánh của cậu không phải Karatedo thuần. - Yuri nói lỏng nịt lưng, trở về là con người điềm tĩnh và có phần kiêu ngạo. - Chỉ là tôi hơi ngạc nhiên khi cậu không phá thế khóa của tôi mà im lặng chờ tôi chém vào cổ.

- Cậu chỉ dùng Karatedo, dùng loại võ khác đối với tôi mà nói, đó là không công bằng. - Mika tiếp tục.

- Cậu ngạc thật, chúng ta đâu có ra luật gì đâu. Đây là võ đối kháng, chúng ta được quyền làm bất cứ chuyện gì miễn là chiến thắng. - Yuri quay lưng bước xuống võ đài, vẫy tay ra hiệu gọi Asai và Ida rời khỏi. Trước khi đi, nó không quên quay lại, mỉm cười với cô. - Touma Mika, cậu đã thắng. Có lẽ suốt cả cuộc đời này, tôi vẫn không thể thắng cậu được.

Để lại một câu cùng gương mặt đượm buồn và có chút tiếc nuối như vậy, nó rời đi, khiến những trái tim ngồi đó có chút nghẹn lại. Mày Mika khê nhưồn lên nhìn bóng lưng khuất dần khỏi võ đài.

- Eto-sempai. Em xin rút lại!! - Mika giơ tay lên hướng về phía cửa ra, hét to gọi với theo. - Em xin lỗi vì đã gọi chị là cáo già yếu đuối. Đối với em mà nói, chị là một tiền bối đáng ngưỡng mộ. Hy vọng sau này em sẽ có cơ hội nhờ chị thỉnh giáo thêm. Karatedo của chị xuất sắc hơn em nhiều!

Nghe lời nói đó, Yuri đứng sững lại. Toàn thân cứng đờ. Nhưng rồi môi cô khẽ nhếch lên cười, bước chân lại rảo đi, không quay người lại.

Touma nhìn nó bước đi mà lòng có cái gì đó bứt rứt. Nhưng hành động của nhóc còn nhanh hơn cả suy nghĩ, nhóc vội bật dậy, chạy ra ngoài cổng. Yasuo hình như cũng có cùng suy nghĩ, thấy Touma đi rồi, cũng bật dậy lao theo. Kế đó, tất thấy học sinh chạy ra ngoài võ đường, để mặc Mika còn một mình ở đó.

Là sensei của chúng, cô biết chúng định làm gì, môi khẽ cười vui vẻ.

- Đây bà chị!! - Touma hét, gọi với theo.

Nghe một giọng nói non choẹt vang lên đều đều suốt trận đấu, Yuri chắc hẳn biết chủ nhân của nó. Khác với lần trước, bây giờ nó quay đầu lại, cả Asai và Ida cũng làm theo.

Touma đứng thờ hồng học. Thăng nhóc nhìn chăm chăm vào nó, mồ hôi đầm đìa.

- Tôi là Fujitaka Touma. Chị tên gì? - Cậu nhóc đút quãng hỏi.

- Eto Yuri. - Yuri nhìn chăm chăm cậu nhóc, buông ra một cái tên, rồi quay đi rời khỏi.

- Na... này, tôi chưa nói xong! Ai cho chị đi hả? - Touma luống cuống hét.

Bước chân của Yuri lại dừng. Nó thờ dài rồi miễn cưỡng quay đầu lại.

- Đây cậu nhóc phi công trẻ à! - Giọng nó mang đậm tính trêu ghẹo. - Tại sao không về bên máy bay bà già Touma Mika của nhóc? Sensei đã thắng rồi, còn không mau làm đám cưới, chạy ra đây nói gì với con cáo già yếu đuối này hả?

Môi Touma khê rung lên, bàn tay cứ bịn rịn không yên, để rồi phải gắng lắm mới có thể thốt ra vài câu:

- Tôi xin lỗi mà, bà chị đừng để bụng vậy chứ? - Lời nói của nhóc khiến Yuri giật mình sững người lại, còn cậu nhóc vẫn tiếp tục nói. - Tôi đã sai khi gọi bà chị là con cáo già yếu đuối. Giống sensei, tôi xin rút lại.

Yuri càng sững người ra lâu hơn qua mỗi từ nhóc nói.

- Thật ra... thật ra... - Touma ấp úng, và chẳng hiểu sao cậu nhóc buột miệng hét lên. - Thật ra bà chị rất mạnh đấy! Bà chị có thể nhận tôi làm đệ tử được không?

Hai má Yuri bỗng dưng đỏ ửng lên.

- Đúng đó! - Từ đằng sau, Yasuo xuất hiện, lên tiếng đồng tình với ý kiến của Touma. - Bọn em sẽ rất vui nếu sensei cũng đến võ đường này và dạy võ cho bọn em.

- "Sensei"? - Yuri hây còn ngạc nhiên lặp lại.

- Phải! Từ giờ chị là sensei của bọn em. Dù chị không muốn, bọn em vẫn cứ gọi chị là sensei! - Lời Yasuo vững chắc và kiên quyết, khiến đó trở thành lời nói chung của tất cả học trò Võ đường Touma. Cả đám nhóc xuất hiện, nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ.

- Em ước em có thể trở thành một cô gái như sensei! - Một bé gái bước lên, nhìn nó long lanh. - Vừa xinh đẹp, vừa đánh võ cừ.

- Cả cuộc đời em chưa bao giờ chứng kiến một trận đấu hoành tráng đến vậy! - Lần này là một bé nam trầm trồ.

- Sensei ơi! Cho em chụp hình chung với! Anh trai em là fan của sensei! - Lần này là một nhóc khác ung dung giờ điện thoại lên đòi chụp hình.

Yuri đỏ mặt nhìn những ánh mắt long lanh của bọn trẻ, trái tim có chút rung động.

- Yuri này... Cậu suy nghĩ thật kĩ vào. - Asai thúc khuỷu tay mình vào người nó, thủ thủ.

- Đừng rảnh rồi vậy, đây là thời điểm để chúng ta đến bar ăn chơi nhảy nhót mà. - Đến lượt Ida nói thảm vào tai nó.

Nhưng Yuri mặc kệ. Nó nhìn đám trẻ thêm vài giây nữa rồi ngoảnh mặt đi.

- Hừ, ta không rảnh để đến thăm thằng phi công trẻ ấy đâu. - Yuri bỏ đi mặc cho muôn vãn lời nói đằng sau và nhất quyết không ngoảnh mặt lại.

Riêng Touma, thằng nhóc khế bữu môi ức chế, rồi quay thẳng vào võ đường. Đám nhóc khác thấy nhóc như vậy cũng lẻo đẻo theo sau.

- Sensei! - Vừa bước vào cửa, Touma bắt gặp hình ảnh Mika hít đất trên võ đài. Thấy cậu nhóc gọi mình, cô dừng lại, ngồi khoanh chân trên nệm, giờ vạt khăn bông trắng quàng trên cổ lên thấm mồ hôi, cười.

- Touma-kun có chuyện gì sao?

Nhưng thằng nhóc tỏ ra rất nghiêm túc, bước thình thịch lên cầu thang, sau vài giây thì đã đứng đối diện trước mặt cô.

- Sensei! Em biết quân tử thì phải nhất ngôn, nhưng hy vọng sensei hiểu cho em. - Mika vẫn không hiểu nhóc muốn nói gì, khẽ nghiêng đầu tỏ ý yêu cầu sự chi tiết. Ngay lập tức, Touma thẳng thắn tuyên bố. - Mặc dù sensei đã thắng nhưng... em không thể lấy sensei làm vợ được. Em không yêu sensei, em yêu người khác rồi!

Ồi trời! Không phải "thích" mà là "yêu" nữa cơ đấy!

Mika suýt ngã ngửa khi nghe thằng nhóc nói vậy, môi khẽ cắt ra tiếng cười nản. Nhưng rồi cô ngay lập tức phải trở về trạng thái bình tĩnh. Cô khẽ đặt tay lên vai Touma:

- Touma-kun! Nói tôi nghe em "yêu" ai được không?

- Không! - Ngay lập tức, Touma vùng tay cô ra, lắc đầu nguây nguẩy. - Sensei đừng đi đánh ghen với cô ấy vì em!

Mika cười nhạt khi nghe thằng nhóc nói vậy. Cô suýt bỏ ngửa ra nhưng vẫn cố gắng gạ gẫm.

- Tôi sẽ không đánh ghen đâu! Tôi chỉ muốn biết người em "yêu" là ai thôi mà. - Mika tìm đủ mọi cách gạ thằng nhóc nói ra đó là ai.

- Không! Mẹ em nói con gái là chúa tám chuyện. Nếu nói với sensei thì cả thế giới sẽ biết rằng em yêu bà chị kia mất! - Touma ngay thơ hét lên mà không hay mình đã nói thẳng danh tính của người kia.

Một giây... hai giây... ba giây... "*Chết rồi!*"

Touma tái mặt nhìn Mika, bắt gặp ngay nụ cười đều trá.

Ngay lập tức Mika vươn tay xách lấy hai tai cậu nhóc, kéo ra, Touma la lên oai oái:

- Á! Sensei làm gì vậy, thả em ra!

- Hi hi! Touma-kun, nếu em không muốn "cả thế giới sẽ biết rằng em yêu bà chị kia" thì phải hứa với tôi từ nay sẽ siêng năng tập luyện, không bày trò chọc phá các học viên khác nữa, nghe chưa?

- Rồi rồi! Thả em ra đi sensei! Em hứa mà! Đau quá! - Touma la oang oang khiến Mika cảm thấy buồn cười.

Sau khi cô buông đôi tai kia, Touma bịt lấy hai tai, bữu môi nhìn cô dỗi hờn.

Võ đường yên ắng mấy giây sau.

- Sensei à, sensei có bạn trai chưa? - Touma ngần ngại hỏi. Nhưng khi bắt gặp thái độ không muốn khai của Mika, thằng nhóc ngay thơ giờ tay lên thề thốt. - Em là con trai, không phải "chúa tám chuyện"! Em sẽ giữ bí mật hộ sensei mà!

Mika thoáng bật cười, cô thành thật.

- Chưa. Tôi chưa có bạn trai.

- Vậy đã có ai yêu sensei chưa? - Touma tiếp tục.

- Rồi. - Mika cũng trả lời. Đứng trước cậu học trò kháu khỉnh và dễ thương này, Mika không có ý giấu.

- Vậy sensei có yêu người ấy không? - Touma hỏi dồn dập.

Mika đơ lại thoáng mấy giây. Trong đầu cô hiện lên khuôn mặt cùng nụ cười dịu dàng của Akito. Cô... cô rất nhớ anh...

- Có... - Mika thành thật. Cô khẽ nhoen cười, một nụ cười đượm buồn, tiếc nuối và mong manh.

- Vậy tại sao sensei và người đó không đến với nhau? - Touma ngay thơ hỏi lại, điều này khiến Mika thoáng cảm thấy cô đơn.

Cô khẽ ôm thẳng bé vào người, nhẹ nhàng.

- Có những chuyện Touma-kun chưa biết. Khi nào em lớn, tôi sẽ kể cho em.

Touma ngập ngừng vươn tay ra ôm lấy sensei của nhóc, mặc dù nhóc không hiểu gì cả nhưng nhóc biết cô đang rất buồn...

- À đúng rồi! Touma-kun có muốn tham dự tiệc với tôi không? - Như sức nhớ ra chuyện gì, Mika buông cậu nhóc ra, hỏi.

- Tiệc? Tiệc gì hả sensei? - Đôi mắt to tròn của Touma lộ lên vẻ hào hứng.

- Touma-kun từng nói rất muốn một lần được gặp chị Satake Yui mà. - Mika mỉm cười, và dần dần, đôi môi mỏng của Touma cũng vẽ nên một đường cong hào hứng. - Chị ấy là chủ bữa tiệc kỷ niệm sáu mươi năm ngày thành lập tập đoàn Satake. Gia đình tôi được mời, nhưng mẹ tôi lúc đó lại có ca dạy thêm nên còn thừa một suất. Nếu Touma-kun muốn, ngày 31 tháng 12 tôi sẽ đến nhà em đưa em đi.

- Có ả! Có có! Em muốn đi! - Touma giơ tay lên hét. Nhóc ta liên tiếp khẳng định nhóc sẽ đi như không muốn chừa một khoảng trống để Mika xen vào.

- Được thôi. - Mika cười ra tiếng. Cô trụ tay đứng dậy. - Nhưng bây giờ phải tập luyện cái đã. Touma-kun đấu đối kháng với tôi nhé. Tôi muốn xem em có rút được điều gì từ trận đánh đối kháng ban nãy không.

- Dạ. - Touma tươi rói rồi đáp. Nhóc ta lùi lại đứng đối diện với cô. Hai cô trò bắt đầu tập luyện...

___o0o0o___

END chapter 58.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: [Dạ Tiệc] Make Up

- Được rồi nè, như tiên nữ luôn nhé! - Mai khẽ mỉm cười dịu dàng, chị chỉnh đầu của cô em gái Yui thật cân đối trước gương, cất giọng phá vỡ luôn mấy giờ đồng hồ trầm tĩnh.

Nghe vậy, Yui không khỏi mừng rơn. Cô không phải tuýp người kiên nhẫn ngồi yên hai tiếng đồng hồ để "bôi bôi trét trét" đủ thứ mỹ phẩm lên mặt. Bởi vậy, nhắm mắt và kiên nhẫn chờ chị cô làm điều đó chẳng khác gì hành quyết. Nếu không phải cha cô và mẹ cô rất hy vọng vào buổi tiệc, chị gái cô xung phong make up cho cô thì chắc có cho tiền cô cũng không chịu ngoan ngoãn như vậy đâu.

Yui từ từ mở mắt...

Khi tầm nhìn cô đã quen với ánh sáng, có lẽ cô đơ ra toàn tập khi bắt gặp hình ảnh của bản thân mình trong gương...

Vẫn biết bản thân cô đẹp, nhưng chưa bao giờ cô dám nghĩ cô có thể lung linh đến thế...

Căn phòng Mini Spa này là của riêng dinh thự nhà cô, tất cả phục trang, mỹ phẩm và các dụng cụ phục vụ make up đều được sắm sửa đầy đủ. Trong căn phòng kiểu tây rộng lớn, ánh điện vàng nhạt hài hòa, tấm gương lớn gắn trên tường càng phản chiếu bóng dáng cô lung linh hơn bao giờ hết.

Yui cô đang khoác trên mình bộ cánh chỉ có một không hai trên thế giới, do chính tay mẹ cô - nhà tạo mẫu Waku Kaemi nổi tiếng - đặt bút thiết kế, bởi vậy, nó trở nên hợp với cô hơn bao giờ hết. Nói không ngoa, bộ cánh này đem bán ra ngoài, mức giá tối thiểu của nó cũng phải đạt 60 vạn USD.

Bộ đầm mang sắc trắng tinh khôi, dài thướt tha, duyên dáng. Bộ đầm cổ cao, ống tay dài, nhưng lại khoét hai vai gợi cảm. Nửa phần trên bó sát người càng tôn lên đường cong hoàn mỹ của cô, phần vải ở eo chạy ra phía sau lưng thắt một cái nơ to, hai dải ruy băng thả dài xuống theo phần dưới. Tà váy xẻ lệch, cao lên hơn nửa đùi, khiến mỗi lần di chuyển để lộ ra đôi chân thon dài, trắng nõn. Chạy quanh thân váy được đính kèm đá thủy tinh và đá quý, khiến cô khi đứng trước ánh đèn trở nên lung linh và rực rỡ hơn bao giờ hết.

Màu trắng của bộ cánh càng trở nên quyến rũ khi cô khoác trên mình bộ trang sức được cha cô đặt làm ở một nghệ nhân nổi tiếng của Pháp. Với nguyên liệu chủ yếu là Violet Sapphire cùng bạch kim, bộ trang sức bao gồm dây chuyền, bông tai, lắc tay, nhẫn, lắc chân cùng phụ kiện đính trên tóc có giá trị không dưới 20 vạn USD. Đó là chưa kể đến đôi giày thủy tinh trong suốt ánh tím được đính kèm Violet Sapphire mang dưới chân cô có giá trị 20 vạn USD.

Với tài năng make up của chị cô - có thể Mai không phải chuyên gia nhưng cũng không phải là không có tài năng - ngũ quan trên gương mặt cô càng được điểm thêm nét quyến rũ.

Chị cô bảo nếu là mái tóc trước kia thì có thể tạo nhiều kiểu lung linh hơn rất nhiều. Tuy nhiên sau sự cố lần trước, mái tóc Yui chỉ còn đến quá vai. Sau vài hồi đắn đo suy nghĩ, Mai đã tạo kiểu cho em mình vượt quá cả sự mong đợi.

Mái tóc đen tuyền được buộc sang một bên với nút thắt chỉ ngay sau mang tai. Cộn thêm nhiều khâu tóc cầu kì nên mái tóc cô như được tia lá, lộn dài lộn ngắn uốn xoắn sang trọng phủ xuống đôi vai. Khuôn mặt cô gần như không cần phải make up quá cầu kì bởi đơn giản nó đã đẹp sẵn, có lẽ chỉ nổi bật lên màu son cherry trông thật quyến rũ.

- Này... chị đùa đấy à? - Yui lấp bắp ngăn ngor khi nhìn mình ngay trong gương. Thật sự cô không thể tin nổi đây chính là mình.

Mấy tháng trước, cô cũng đã tham dự dạ tiệc trên con thuyền, nhưng đó đơn thuần là một bữa tiệc học sinh, không quá cầu kì. Hồi đó cô chỉ mặc một bộ đầm cho tiệc học sinh bán đầy ở các đường phố, chỉ một vài ngàn yên là có ngay một bộ, make up cũng là do Haru nghiệp dư làm. Nhưng tổng chi phí cô mặc trên người hiện giờ, chắc chắn không dưới 100 vạn USD.

- Đẹp tuyệt. Mai à, có lẽ ta không sai khi giao con bé cho con. - Bà Kaemi ngồi nhắm mắt trên ghế bành thư giãn, khi thấy bóng con gái mình đã hoàn mỹ trước gương thì không khỏi trầm trồ. Vẫn biết con gái mình đẹp sẵn, nhưng lung linh đến mức này thì quả thật rất bất ngờ.

- Đâu có đâu, đấy là do bộ cánh mẹ thiết kế quá đẹp đấy chứ ạ? - Mai khiêm tốn cười.

- Mẹ à. - Yui im lặng này giờ vì quá sững sốt mãi bây giờ mới cất tiếng. - Dẫu con biết dạ tiệc này rất quan trọng nhưng chi tận 100 vạn USD cho riêng mình con không phải hơi quá rồi hay sao?

Bà Kaemi và chị Mai nhìn nhau cười này giờ thì im bật khi nghe câu nói này của Yui.

- Yui à, cẩn thận tiếng nói. - Mai mặt mày nghiêm nghị.

- Phải đấy con gái, cha con mà nghe ắt hẳn sẽ không vui. - Thoáng nét ngái trên gương mặt Kaemi lộ rõ vẻ không hài lòng. - Bữa tiệc này, nó không phải là một bữa tiệc đơn thuần đâu. Quy mô của nó con không hiểu rồi. Nó chẳng khác gì một buổi họp của các nhà doanh nhân, chưa kể các viên chức cấp cao của nhà nước cũng đều xuất hiện trong bữa tiệc, kể cả thủ tướng Nhật cũng xuất hiện. Nói không ngoa, đã có năm tổng thống Mỹ ghé thăm Nhật Bản và tiện thể vào tham dự bữa tiệc.

- Thủ tướng Nhật? Tổng thống Mỹ? - Môi Yui lấp bắp kinh hãi, mặt tái mét.

- Hơn nữa Yui à, đâu phải chỉ một mình em là mặc đắt đâu. Bộ của chị xấp xỉ em, của mẹ là 150 vạn USD, riêng cha là đàn ông nhưng cũng đã mất 80 vạn USD cho riêng bộ complet rồi. - Mai cười cười.

Yui ngơ hoàn toàn, sao mọi chuyện thay đổi quá vậy nè.

- Mẹ à, con gái mẹ xinh không? - Yui biết khó tránh tội ăn nói hồ đồ, bèn vội vàng chuyển đề tài. Cô quay lại nhìn mẹ, ánh mắt nai tơ, nũng nịu.

- Ủ, xinh. - Bà Kaemi thấy con mình biết lỗi nên cũng không đành lòng tiếp tục làm nó khó xử, mỉm cười nhìn Yui vì tính tình quá ư trẻ con của con bé.

- Mẹ, mẹ quên con rồi! - Mai thấy em gái mình như vậy thì ủa theo, chị cũng bắt chước điệu bộ Yui, vung vẩy tay chân.

- Con xinh khỏi nói rồi. Con mẹ đứa nào cũng xinh hết. - Bà Kaemi bật cười thành tiếng.

Thật ra, chuyện chị Mai mặc dạ phục thì hầu như khi nào bà Kaemi cũng bắt gặp, bởi chị thường xuyên phải tham dự tiệc giới thiệu sản phẩm của bà, dạ tiệc của các công ti tập đoàn khác và cả của nhà, chưa kể đến các buổi tiệc của showbiz. Do vậy, bắt gặp đứa con gái lớn của mình lộng lẫy trong bộ đầm dạ hội không phải là hiếm. Riêng trong căn phòng Mini Spa này, đầm dạ tiệc của chị cũng phải lên đến vài chục cái, rẻ nhất là 10 vạn USD, cái đắt nhất cũng lên đến 70 vạn.

Còn Yui, hồi bé bà chỉ mới nhìn cô mặc những bộ đầm công chúa dễ thương theo chân vợ chồng bà và chị gái đến tham dự tiệc. Xa nhau mười năm, bà nhớ con bé khôn xiết. Vào cái ngày cô tìm đến văn phòng làm việc của bà, bà đã xúc động biết nhường nào khi thấy con mình xinh đẹp trưởng thành. Và đây là lần đầu tiên bà thấy cô mặc đầm vũ hội, là bộ cánh đầu tiên mà bà đã hao tâm khổ tứ biết bao lâu để thiết kế.

Về phần chị Mai, bộ cánh đen huyền ảo kia cũng là một tay bà vẽ. Về dáng váy nó không khác gì cái của Yui, nhưng bộ cánh của Mai lại gọi cảm hơn rất nhiều. Cổ áo khoét sâu, có vài dải đính đá quý nổi lên cổ. Bộ cánh đen kết hợp với bộ trang sức từ đá Ruby cùng mái tóc bạch kim xoắn gọn vắn cao khiến chị trông vô cùng quyến rũ.

Bà Kaemi thì vận một bộ cánh màu tím đậm đơn giản. Cổ váy cao, sát nách cùng đuôi váy thiết kế theo kiểu đuôi cá dị bản cùng áo lông chòang tím nhạt khiến bà trở nên vô cùng quý phái. Mái tóc đen óng vắn cao gài phụ kiện bạch kim càng khiến Phu nhân tập đoàn tài chính Satake nâng cao tầm vóc và vị thế.

Ba vị chủ khách đã sẵn sàng cho bữa tiệc diễn ra vài tiếng nữa...

___o0o0o___

- Uầy!! Sensei, sensei đẹp thế! - Mika đi trên một con Ferrari của thư kí tập đoàn tài chính Satake Toyama Manami qua nhà của Touma để đón cậu bé. Cha mẹ Touma là nhà ngoại giao nên xét về gia cảnh, nhóc ta cũng có thể xếp vào diện thượng lưu, mặc dù nhà cửa cậu nhóc xét ra cũng chỉ to hơn nhà Mika chút ít.

Touma trầm trồ ngẩn ngơ khi nhìn thấy vị sensei nghiêm khắc bình thường chỉ diện võ phục đứng đấm đá trên võ đài giờ đây lại có thể kiều sa duyên đáng trong bộ cánh dạ hội màu xanh dương đến như thế.

Nói về Mika, cô công nhận ông bà Satake quả thật đối rất tốt với cô. Bộ đầm này có nằm mơ cô cũng không ngờ cô có thể sở hữu, bởi chính bà Kaemi đã thiết kế nó cho cô. Dáng váy bó sát, cổ khoét để hở vai trông gọi cảm. Đuôi váy thiết kế kiểu đuôi cá, phần chân váy là cả chục lớp vải màn màu xanh dương nhàn nhạt. Bà Kaemi cũng chu đáo gửi cả một stylist đến make up cho cô, cho cả người đến đón.

Nhóc Touma trông vô cùng "bánh bao" khi diện một bộ complet màu đen có thắt chiếc nơ đỏ, nhìn nhóc ta dễ thương biết chừng nào.

- Được rồi, bây giờ tôi đưa em đến bữa tiệc nhé, nhanh lên kẻo chậm giờ. - Mika cười dịu dàng.

- Dạ. - Nhóc vui tươi đáp trả rồi theo chân cô leo lên chiếc xe phóng thẳng về phía dinh thự Satake.

___o0o0o___

- Trời ạ! Sao lại mặc thế kia? Vương vuu! - Ông ngoại Haru, Fuzoku cau mày khi nhìn cháu gái mình mặc bộ đầm dạ hội, tỏ ý không hài lòng. Nhưng khi nhìn con gái mình, bà Kikuyo cũng diện đầm dạ hội, con rể mình mặc âu phục thì đành bất lực trách móc. - Bây giờ tôi nói các anh chị cũng bỏ ngoài tai đúng không? Mọi lần còn chịu nghe lời tôi mặc kimono, giờ thì chạy theo bọn mất xanh mũm lồ mặc ba cái thứ...

- Cha à, đây là tiệc của nhà Satake. Làm sao chúng con có thể mặc kimono đến đó được chứ? - Kikuyo nhăn mặt cố gắng giải thích cho người cha sùng truyền thống đến mức cổ hủ của mình.

- Ấy, kệ đi. Tôi nói anh chị cũng có nghe đâu. Mặc anh chị, thích làm gì thì làm. - Có lẽ con tự ái của Fuzoku cũng đã lên cao, ông thờ dài, quay vào trong phòng, kéo cánh cửa shoji lại.

Haru lắc đầu nguây nguẩy, giục cha mẹ cô mau chân để kịp bữa tiệc.

Thực ra, cô nóng lòng muốn cho người đã thiết kế đầm dạ hội cho cô - không ai khác ngoài bà Kaemi - thấy cô mặc nó đẹp đến mức nào.

Bộ đầm màu hồng nhạt, có vai áo bằng ren, cổ khoét vừa phải. Bà Kaemi tính ý bao nhiêu khi thiết kế phần cổ áo rũ xuống nhằm che đi khuyết điểm vòng-1-69 của cô nàng. Phần chân váy bóng bệnh, ngắn đến đầu gối, ở dưới rũ một lớp vải màn màu hồng kem có đính hoa anh đào xung quanh.

___o0o0o___

Các cô gái... đã sẵn sàng cho buổi tiệc...

___o0o0o___

END chapter 59.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: [Dạ Tiệc] Chào Hỏi

Hội trường của tư dinh Satake rộng rãi, sức chứa của nó cũng lên đến năm trăm người. Bởi vậy, bữa tiệc kỉ niệm 60 năm ngày thành lập tập đoàn tài chính Satake không phải tổ chức đâu xa mà ngay chính trong tư dinh của mình. Hội trường nằm trên tầng thượng, tức là tầng năm với ba mặt làm bằng kính trong suốt.

- Yui à! Đẹp ngất ngây luôn! - Akito trầm trồ khen ngợi khi bắt gặp Yui ở trước cửa ra vào, còn giờ ngón cái ra nữa.

- Cảm ơn anh. - Yui mỉm cười, nhưng nụ cười của cô giờ đây vẫn hoạt bát nhí nhảnh đời thường, mặc dù cô đang khoác trên mình bộ cánh dạ tiệc kiêu sa dịu dàng. Nụ cười của cô nhẹ nhàng đến mức khiến Akito không cảm thấy xa vời về khoảng cách. Nhưng thấy anh đến một mình, Yui nghiêng đầu thắc mắc. - Ô, anh đi một mình à? Shukasa và Kuro đâu?

- Ày, bọn nó đi với gia đình cả. Anh vào đây nhờ cái này. - Akito ngán ngẩm trả lời, rồi ung dung rút tấm thiệp trong bộ vest ra vẩy vẩy.

Chỉ có những vị khách có thiệp mời mới có thể bước vào bữa tiệc. Bên cạnh đó, những phóng viên nếu có thể hành nghề cũng được mời vào đưa tin. Bởi dù sao hôm nay, chủ tịch tập đoàn tài chính Satake - Satake Ikishige - đã công bố với giới truyền thông rằng sẽ có rất nhiều điều quan trọng ông muốn công bố.

- Vậy anh vào bữa tiệc trước đi. Hội trường nằm trên tầng năm. - Yui chỉ tay về phía cầu thang được trải thảm sang trọng, mời. - Em còn phải đứng đây đợi khách.

Akito gật đầu vui vẻ. Dù sao vì chơi thân với hai thằng bạn đại gia nên việc tham dự các bữa tiệc kiểu này đối với anh không còn xa lạ. Anh ung dung đi về phía cầu thang.

- Chào giám đốc Okawa và gia đình. - Bà Kaemi nghiêng đầu chào gia đình đang xuất hiện ở cửa. Thấy vậy, Yui cũng lên lên lại gần cúi đầu chào.

- Cháu chào giám đốc và phu nhân. - Yui khẽ cúi người duyên dáng.

Để chuẩn bị cho bữa tiệc này, mẹ cô Kaemi đã lên kế hoạch huấn luyện lại cô, sao cho cô có thể có cung cách của một tiểu thư. Bởi thật lòng mà nói, bà không hề nhìn thấy một nét quý phái nào ở cô cả.

Từ cách đi đứng, cách nói năng, chào hỏi, bắt tay đều được dạy dỗ kĩ càng. Với Yui, đó quả là một quá trình huấn luyện khắc nghiệt.

Bà Kaemi và cô có nhiệm vụ đón khách ở sảnh chính. Chị Mai đang hoàn tất tất cả mọi thứ thiết yếu ở hội trường. Quản gia Betsuhiko và tất cả thầy người hầu, nhân viên đi lại không nghỉ mệt. Còn chủ tịch Satake thì vẫn ngồi yên trong thư phòng chuẩn bị bài phát biểu.

- Chào phu nhân Satake. Phu nhân vẫn đẹp lắm! - Giám đốc Okawa - chính là cha của Haru - mỉm cười buông lời khen ngợi. Nhưng khi để ý cô gái đứng bên cạnh bà Kaemi trông rất giống bà, ông tỏ ý ngạc nhiên. - Phu nhân Satake, đây phải chăng là đứa con gái thứ của bà và chủ tịch mà đi du học Pháp mười năm nay sao?

- À, vâng. Đúng là nó. - Bà Kaemi cười.

- Cháu là Satake Yui, hân hạnh được diện kiến giám đốc. - Yui ban đầu hơi ngập ngừng, nhưng thoáng phút suy nghĩ cô cũng đã mập mờ đoán ra, bèn cúi đầu giới thiệu.

- Chà! Trông cô nhà giống hệt chị. Phu nhân, bà thật có phúc. Cả hai cô con gái đều xinh đẹp cả. - Phu nhân Okawa - bà Kikuyo - cười tươi. Thực ra bà cũng đã gặp Yui rồi, chỉ không ngờ cô bé lại là nhị tiểu thư của tập đoàn tài chính Satake.

- Haha, cảm ơn phu nhân. Bà cũng có hai cô công chúa xinh đẹp mà. - Bà Kaemi cười tươi nhìn hai đứa con của gia đình Okawa. - Thật ra tiểu thư Haruka và con gái thứ Yui của tôi là bạn thân nên tôi cũng đã gặp nhiều lần. Nhưng nhị công chúa này... càng lớn càng xinh đẹp!

Bà Kaemi cúi người nhìn cô bé bảy tuổi đứng nép sau chân mẹ cho vừa tầm.

- Cháu chào phu nhân... - Thấy bà nhắc đến mình, cô bé bước ra, ngượng ngùng cúi người. - Cháu là Okawa Haruna...

- Haru à! Cậu cũng có em gái hả? Sao tớ không biết vậy? - Yui cười tươi hỏi, cô cúi người xoa đầu Haruna, khen. - Dễ thương quá!

Thấy Yui như vậy, Haruna luồn cuống chạy lùi ra sau, ôm lấy chân mẹ. Yui thoáng còn ngờ ngác thì bị bà Kaemi nhéo một cái thật đau vào lưng.

Yui giật bản mình toan ré lên, nhưng hiểu rõ hoàn cảnh bèn lui xuống đứng ngượng ngập.

- Haha... Mong chủ tịch và phu nhân lượng thứ. Con bé ở bên Pháp, chúng tôi cũng không sát sao được nên cư xử không phải phép.

- Ấy... phu nhân đừng bận tâm. - Bà Kikuyo mỉm cười xua tay.

- Vậy... mời mọi người lên hội trường trên tầng thượng. - Bà Kaemi chỉ tay về phía cầu thang.

- Chúng tôi cũng xin phép. - Ông Okawa cười đôn hậu rồi bước chân sai đi.

Cha mẹ và em gái mình đi rồi, nhưng Haru chưa chịu rời. Cô tìm cách nấn ná lại đứng.

Bà Kaemi đón một đoàn khách khác, còn Yui lên trốn đi nói chuyện với Haru.

- Này, ban này tớ làm gì sai hả? - Yui ngơ ngác hỏi.

- Cái cậu này, nghe gọi điện than phiền bị huấn luyện nghiêm khắc mà sao trước mặt phụ huynh lại làm vậy? - Haru ngán ngẩm trách. - Haruna dù nhỏ tuổi hơn cậu những mười tuổi, nhưng xét về cấp bậc thì tương đương nhau. Xoa đầu con bé, cười tươi như hoa, giọng nói nhí nhảnh... đều không phải là cung cách của một tiểu thư khi giao tiếp đâu!

Ai... đúng là vậy... Cô vẫn nhớ khi huấn luyện mẹ bắt cô chỉ được phép cười mỉm, không được cười để lộ răng quá nhiều. Khi nói phải từ tốn, chậm rãi, nhẹ nhàng... Vậy mà trong thoáng phút bất ngờ, về việc Haru có em gái cũng như việc em gái Haruna quá dễ thương nên cô bộc phát làm như vậy.

- Bỏ qua chuyện đó đi! - Haru xua tay. - Này, đi du học Pháp là sao vậy?

- Tớ không rõ. Nhưng có lẽ khi tớ vắng mặt mười năm ở nhà để đến Kagoshima, cha tớ phải nói mọi người tớ đi du học ở Pháp để che giấu. - Yui mỉm cười suy đoán.

- Yui! Ban này gia đình Otaka đến, con không có ra chào. Vậy là không có được! - Bà Kaemi bước lại gần, chau mày quở trách cô, tay chỉ hướng một gia đình ba người đang đi lên cầu thang.

- Á! Kuro đến rồi kia à! - Hara nhìn theo tấm lưng cao ráo kia vội thốt lên.

- Ủa? Bạn trai cháu hả? - Bà Kaemi mỉm cười. Nhưng chợt nhớ ra chuyện gì, bà trở tay lên cầm, suy nghĩ. - À, đúng rồi. Ba năm trước gia tộc Okawa đã làm lễ đính ước cho con gái họ và con trai của Bộ trưởng bộ giáo dục Otaka. Chẳng lẽ đó là cậu Otaka Kuro và cháu sao?

- Ồ không... - Khi nghe bà Kaemi nhắc lại chuyện của ba năm trước, Haru bối rối.

- Nhưng lạ nhỉ, ta nghe nói vài tháng sau đó, họ đột ngột hủy hôn. - Bà Kaemi vẫn tiếp tục.

- A phu nhân! - Haru luống cuống. - Cháu quên chưa cảm ơn bác về bộ cánh! Đẹp lắm ạ!

Có lẽ vì quá bối rối khi chuyện ba năm trước vẫn chưa thực sự trôi vào quên lãng, Haru vội đánh sang một chuyện khác. Cô xoay một vòng để cho bà Kaemi chiêm ngưỡng tác phẩm của ba khi diện trên người cô.

- Vậy ư? Cháu thích là ta vui rồi. - Bà Kaemi bật cười. - Dù sao ta cũng đã từng hứa sẽ thiết kế cho cháu một bộ, bởi vậy ta sẽ thực hiện nó.

- Ôi! Phu nhân vẫn còn nhớ sao? Cháu vui quá! - Haru reo lên thích thú. Dù sao trước mặt bà, cô không cần cố tỏ ra phong thái của một tiểu thư. Vào ngày đầu gặp mặt nhà thiết kế thời trang Wakaru Kaemi mà bấy lâu nay cô vẫn luôn ngưỡng mộ, bà đã hứa sẽ thiết kế cho cô một bộ. Vốn nghĩ đó chỉ là lời hứa suông, nhưng cuối cùng bà vẫn thực hiện nó. - Vậy, phu nhân! Cháu xin phép đi lên hội trường.

Haru trở tay vào cầu thang, khi bà Kaemi gạt đầu thì nhanh chóng rời khỏi. Những bước đầu lon ton đứng chất một học sinh cấp 3, nhưng dần thay đổi khi bước chân bắt đầu chậm lại, đoan trang và duyên dáng.

- Ấy, làm tiểu thư cũng mệt thật! Phải sống hai bộ dạng thế kia... - Yui chép miệng, rồi nhanh chóng lại đón khách.

Lần này, là một cô gái đi kèm một đứa trẻ.

- Mika, con roi của cậu hả? - Yui nhí nhảnh trêu, và nhanh chóng, cô nhận được một cái cốc đầu rõ đau.

- Đây là Fujitaka Touma, học trò của tớ, fan hâm mộ của cậu. - Mika nhếch môi giới thiệu.

- Hà? Học trò của cậu? À, học viên ở võ đường Toudo á? - Ban đầu, Yui hơi ngơ ngác, nhưng rồi cô nhanh chóng hiểu ra.

- A! Chị Satake còn xinh hơn em tưởng tượng nữa! - Touma nhìn Yui bất giác reo lên thích thú.

- Thằng nhóc này, lém lỉnh lắm! - Yui cười cười xoa đầu, dĩ nhiên là sau khi chắc chắn không có một phụ huynh nào gần đây.

Đứng nói chuyện với Mika và Touma thêm vài phút nữa, bỗng Yui nhận thấy lượng khách vào đến thời điểm đông hơn hẳn bên vôi chia tay:

- Cậu và Fujitaka lên hội trường tầng năm nhé. - Cô chỉ tay về cầu thang, vội vàng. - Xin lỗi nhưng khách đến đông quá, mẹ tớ kham không xuể rồi.

Yui ái ngại nhìn mẹ cô niềm nở chào từng người một. Mặc dù bà không thể hiện ra nhưng cô nhận thấy mẹ cô đã bắt đầu mệt mỏi. Bữa tiệc còn chưa bắt đầu mà như thế đã không ổn rồi.

- Ấy chà, còn bày đặt! - Mika cười lạnh, đập thụp một cái vào lưng cô.

- Ăn mặc dẹt dẹt mà hành động vẫn nam tính như bình thường nháy?? - Yui cười lại, xia xỏ nhưng rồi cô vội vã lao lại gần mẹ.

- Vâng, mời giám đốc và phu nhân lên hội trường tầng thượng. - Bà Kaemi cười niềm nở, chỉ tay về cầu thang. Đôi vợ chồng kia cười đáp lại rồi khoác tay nhau sánh bước.

- Mẹ! Con xin lỗi! - Yui học tóc lao lại, thoáng đánh mắt cả về nữ tính.

- Trời! Yui, bộ dạng gì đây? - Lướt khách vừa đi ngót, bà Kaemi quay người lại vì tiếng kêu hót hải của đứa con gái. Ngay lập tức, bà không khỏi choáng. - Sơn môi của con lem hết ra ngoài rồi kìa!

- A... - Yui giật mình nhớ lại ban nãy, mồ hôi ứ đọng trên mũi khiến cô bất giác giơ tay lên quệt, có lẽ quệt luôn cả son môi, bởi bình thường cô có bao giờ đánh son đâu. Yui bất giác nhìn xuống tay, quả nhiên, đôi găng trắng đã dính một vệt đỏ ở ngón tay trái.

- Vào nhà vệ sinh sửa lại mau! - Bà rút một thoi son trong túi, giúi vào tay cô rồi đuổi cô vào nhà vệ sinh.

Cô học tóc lao đi, dĩ nhiên chẳng còn thấy gì gọi là nữ tính với chả quý phái sang trọng ở cô nữa rồi...

Một người phụ nữ cũng định đi lại nhà vệ sinh, bắt gặp cô chạy thục mạng bất chấp gắm vốc dụ dàng thì không khỏi chép miệng lắc đầu.

- Mẹ à, mẹ sao vậy? Không phải mẹ muốn đi vệ sinh hay sao? - Một chàng trai mặc vest chỉnh tề bỗng rời mắt khỏi màn hình smartphone, ngạc nhiên nhìn mẹ mình đứng yên bất động.

- À, không có gì. Chỉ là ta đang nhìn những đứa con gái không có phép tắc gì thôi. - Người phụ nữ kia cười. - À, Shukasa. Tí cha con chào hỏi xong hai người cứ lên hội trường trước đi. Ta tí sẽ lên sau.

- Vâng. - Shukasa đáp lại mẹ, rồi tiếp tục bấm bấm vào màn hình cảm ứng. Cứ mấy giây, anh đưa điện thoại lên tai nghe. Những hồi chuông dài miên man khiến anh sốt ruột muốn chết, cứ liên tục chép miệng. "*Có định nghe điện nữa không đây??*"

__o0o0o__

END chapter 60.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: [Dạ Tiệc] Người Đàn Bà Quyền Lực - chị Mai?

- Ấy! Sơn phấn lấm chuyen chết đi được! Á, lem rồi!! - Yui cau có mặt mày lăm lăm. Cô cố gắng loay hoay với thoi son màu đỏ cherry hàng hiệu, đưa qua đưa lại trước môi, rồi chọt la lên khi thoi son vô tình chệch ra khỏi làn da.

Cả cuộc đời cô có biết thế nào là son đâu. Môi cô bầm sinh mịn màng, đỏ hồng tự nhiên, bây giờ tham gia tiệc mới bị bắt "bôi bôi trét trét". Với cô, chuyen làm đẹp là điều phiền phức và đáng ghét nhất.

- Ashh! Thoi son chết tiệt! - Giận quá mất khôn, cô lên tiếng chửi thề. Đặt vôi thoi son xuống bàn, cô loay hoay dùng nước rửa trôi son. Mỗi tội thoi này là hàng hiệu, chui mãi không ra khiến cô phải cọ quẹt nhiều lần, lực thật mạnh. Yui không nhớ cô đã xóa lán thứ bao nhiêu, chỉ cau mày ức chế khi nhìn môi cô và phản xung quanh đã đỏ tấy lên cả.

- Cô tô sai rồi. - Một giọng nói thanh sắc vang lên khiến Yui bất giác quay đầu lại. Ở đó, nơi cửa vào, một người phụ nữ trung niên trông vô cùng sang trọng đứng khoanh tay từ bao giờ, ném vào cô một ánh nhìn khinh thường và chế giễu.

Bà ta mặc một bộ cánh đen, dáng vẩy bó trên, ôm sát đến đầu gối rồi xõa ra ở phía dưới, trông gần giống đuôi cá. Ông tay lờ, cổ khoét tròn, có điểm đá pha lên. Tay mang găng và một cái ví nhỏ cũng màu đen, trông vô cùng quý phái.

Tóc bà màu nâu đen, nhưng khá lạ, vì mái tóc đỏ xoăn sóng - là tự nhiên. Nhìn phần tóc cuộn vào gáy, Yui đoán có lẽ phải rất dày và dài. Làn da trắng bóc không tí vết, chỉ có một nếp nhăn hai bên sống mũi. Lông mày thanh gọn, ánh mắt sắc sảo, đôi môi dày quyến rũ cùng một nốt ruồi duyên dưới miệng.

Bà ta không đẹp như mẹ Yui, nhưng thần thái toát lên vô cùng sang trọng và quý phái. Yui chắc chắn bà ta là một người phụ nữ vô cùng quyền lực.

Thấy Yui đã phát hiện ra mình, bà ta đi lại gần, uyển chuyển và ngạo mạn. Yui bất giác lùi lại.

Đến nơi, bà vờn tay khiến Yui vô thức tránh ra. Bà ta thấy vậy thì ngừng lại vài khắc, khẽ cười khẩy rồi cầm lấy thoi son.

Vặn một chút, bà giờ lên miệng Yui. Cô bất giác tránh đi, nhưng khi thấy cái hỷ đầu của bà, ra hiệu bảo cô đứng yên, Yui hơi rung rung nhưng cũng nghe lời.

Bà cọ quẹt vài đường trên môi cô trông rất thành thực, không phải lau một tí nào. Vài giây sau, đôi môi cô cũng đã trở lại xinh đẹp như trước.

Tiếp xúc bà ta ở một cự li gần, Yui ngửi thấy mùi nước hoa ngào ngạt. Quan sát kỹ, bà ta không đeo quá nhiều trang sức phô trương như những người đàn bà khác mà ban nãy cô chào hỏi ở sảnh chính. Chỉ là một chiếc nhẫn cưới, một đôi bông tai nhỏ, một sợi dây chuyền thanh mảnh cùng chiếc lắc tay nhỏ mang bên ngoài găng. Không phô trương lộ liễu, nhưng trông bà ta quý phái hơn hẳn những người khác. Xung quanh bà ta toát ra một luồng khí áp lực khiến tim cô đập thình thịch dồn dập, gai ốc bất giác nổi đầy mình.

Cô thoáng cười hải lòng khi nhìn hình ảnh mình trong gương, bà ta đóng nắp thỏi son, thấy vậy bất giác cười.

- Cô cũng đẹp, nhưng không sang. - Bà ta cất giọng thanh sắc ngạo mạn.

Yui bất giác quay lại nhìn.

Bà ta xoay xoay thỏi son, nhìn nở mím cười:

- Guerlain Kisskiss Gold and Diamonds Lipstick? Giá của nó không dưới 6 vạn USD đâu. - Rồi bà ta ngạo mạn chia thỏi son ra, trả nó lại cho cô. - Ngay cả bộ phục trang của cô mang trên người, nữ trang, và cả đôi giày dưới chân, không dưới 100 vạn.

- Sao... sao bà biết? - Yui lắp bắp hỏi. Trông bà ta quá sắc sảo và lạnh lùng.

- Ta khác cô. - Rồi bà ta quay lưng bước vào một phòng vệ sinh. Trước khi đi, không quên nói tiếp với một giọng điệu khinh bỉ. - Nhìn cô, ta chỉ nghĩ cô là một cô gái bình dân may mắn chơi với một tiểu thư nào đó nên được hưởng kẻ. Một kẻ mới giàu, hoặc một trọc phú. Không hơn không kém.

Cửa phòng đóng lại, khiến Yui nhìn theo bà ta với một ánh mắt khó hiểu.

Đúng lúc đó, màn hình Smartphone sáng rực lên. Đó là điện thoại của cô, cô vội cầm nó lên.

"Cái gì? Tám cuộc gọi nhờ?"

Yui sững sốt mở khóa điện thoại. Thú thực điện thoại cô hết pin. Lười chạy lên phòng sạc nên cô sạc luôn trong nhà vệ sinh. Biết chắc buổi tiệc hôm nay là tiệc quý tộc nên cô không lo mất cấp. Bỏ bê nó mà không dám ngờ số cuộc gọi nhờ đã nhiều đến vậy.

Tất cả, đều là số của Shukasa.

Cô vội vã gọi lại cho anh, sợ rằng cô đã bỏ qua một chuyện gì đó. Chuông điện thoại chỉ vừa kêu một hồi, đầu bên kia đã nghe máy rồi.

"Moshi moshi?? Yucchi à, em ở đâu mà không chịu nghe máy?" - Giọng Shukasa hiện rõ sự ngán ngẩm, chê trách.

- Em sạc pin trong nhà vệ sinh nên không có mang theo. Vội lại đảm dạ hội xúng xính không có túi, em cũng lười mang ví nên không mang điện thoại theo được. - Yui lúng túng, ái ngại giải thích. - Shukasa à, chuyện gì vậy?

Nghe cái tên "Shukasa" phát ra từ miệng cô, người đàn bà trong buồng vệ sinh kia giật mình.

"À không, anh đến này giờ mà không thấy em đâu. Em ở đâu đấy?" - Shukasa phì cười.

- Em á? Nhà vệ sinh. Mà có lẽ em chưa lên hội trường ngay được đâu, lát em còn phải ra đón khách với mẹ nữa. - Yui chau mày. - Anh ở trên hội trường rồi à? Nếu là hội trường thì có chị gái em ở trên ấy đấy. Anh lại gặp chị ấy cũng được.

"Ừ, anh biết rồi..." - Không hiểu sao, giọng anh thoáng trầm lại. Và im lặng. Đầu chuông bên kia chỉ vang lên tiếng xôn xao của hội trường, không thể nghe giọng anh, Yui thoáng dấy lên sự lo lắng.

- Shukasa? Shukasa à, anh sao thế? Sao lại im lặng?

"A không..." - Im lặng thêm vài khắc, sự nhận ra, Shukasa vội vàng chối, và cũng vội vàng trầm đi. Suy nghĩ thêm một lúc, anh cất tiếng trầm mặc. - *"Yucchi, em... em có yêu anh không?"*

- Ó... - Câu hỏi đột ngột của Shukasa khiến Yui thoáng lúng túng. - Anh sao vậy?

"Thì em cứ trả lời anh đi." - Anh hỏi cô trong một chút ngập ngừng và lo lắng.

- ... - Yui im lặng thêm một lát, rồi cô bật cười trả lời. - Có mà. Hôm nay anh lạ quá.

"Ừm." - Nghe câu nói ấy, Shukasa có lẽ đã yên tâm hơn. Anh nói tiếp. - *"Yui, nghe anh nói này. Em phải biết, dù mọi chuyện có ra sao thì... thì anh vẫn mãi yêu em."*

- Em biết mà. Shukasa, anh giấu em chuyện gì đúng không? Đạo này... đạo này em thấy anh rất lạ... - Yui tỏ ra một chút lo lắng. Cô mỉm cười, hỏi han.

"Không sao mà... Anh ổn." - Shukasa đáp như để trấn an cô.

- Em cũng yêu anh, Shukasa. - Yui đáp như một câu chào, và rồi cô cúp máy.

Cánh cửa buồng bật mở, lực tác dụng khiến nó đập vào tường. Tiếng "cốp" vang lên khiến Yui giật mình quay lại. Chẳng hiểu sao, cô lại sợ.

Mặt tái đi trông thấy...

- Bà... - Yui lắp bắp.

- Cô... cô tên gì? - Bà ta mặt mày tối sầm, như kìm nén một sự tức giận khôn nguôi...

___oOoOo___

Shukasa vừa cúp điện thoại của Yui, anh nắm thật chặt như có một sự quyết tâm bao phủ.

"Yucchi, anh... anh biết anh phải làm gì rồi..."

Shukasa thoáng nhớ lại ban chiều. Lúc đó, anh còn lướt lướt trên dòng nhật kí của Kahara Terumi. Trong đó, có một file viết như vậy.

"Ngày 16 tháng 8,

Chị gái mình vừa hỏi mình ý kiến. Nếu một lúc phân vân giữa hai người đàn ông, phải làm thế nào mới đúng?

Mình cũng không rõ nữa, bởi một con bé năm nay mười bốn tuổi như mình có biết thế nào là yêu. Mình chỉ nói chị hãy nhắm mắt lại và suy nghĩ, thì sẽ tìm ra đáp án. Trên phim người ta hay làm như vậy, mình chỉ nói vậy thôi chứ không chắc chắn. Ai dè chị ấy cảm ơn mình, chẳng lẽ việc này cũng có tác dụng hay sao?

Có lẽ lúc nào đó mình cũng phải áp dụng biện pháp này nếu phân vân giữa hai cái bánh ngọt mới được!"

Bởi vậy, anh cũng đã nhắm mắt lại và suy nghĩ...

Anh, anh đã tìm ra được đáp án khi mà trong tim anh lúc suy nghĩ vẫn vơ, chỉ có một hình ảnh Yui hiện về...

Có lẽ... định mệnh của anh, mới chính là cô ấy...

- Shukasa... - Chợt lúc đó, một bàn tay đặt lên vai anh cùng âm điệu quen thuộc khiến anh bất giác quay đầu lại.

Đứng đó, Mai nhìn anh với đôi mắt sâu thẳm đẹp hút hồn, cùng dáng vẻ kiều sa lộng lẫy anh thường thấy ở chị khi anh cùng chị đi dự tiệc.

- Waka... - Anh bất giác gọi tên thân mật của cô, nhưng một dòng suy nghĩ thoáng xoẹt qua khiến anh thay đổi. - À không, chị Mai...

Câu nói đó như mũi kim đâm vào ngực chị, chị giật mình, run run nhấc bàn tay khỏi vai anh...

Một nhân viên phục vụ bung một khay rượu vang ra để bày lên bàn tiệc. Thấy vậy, Mai xoay người, vờ vội một ly rượu. Hành động bất ngờ của chị khiến anh nhân viên không phản ứng kịp. Các ly rượu ngay lập tức rơi vỡ loảng xoảng.

Anh nhân viên hoảng hốt, vội cúi người nhìn đồng ly pha lê cùng rượu vang đổ lênh láng ra nhà. Mười chiếc ly pha lê có giá 20 vạn yên, cùng bằng này rượu vang không dưới một triệu yên khiến anh không khỏi tái mặt.

Shukasa ngạc nhiên khi nhìn cô gái đứng trước mình cầm một ly rượu, mặc cho anh nhân viên tái mét cố gắng tìm cách dọn dẹp. Những người có mặt ở bữa tiệc đều bị việc này gây sự chú ý.

Nghe tiếng vỡ loảng xoảng, bà quản gia Betsuhiko vội vã lao đến.

- Trời ạ, chuyện gì thế này? Tiệc còn chưa bắt đầu mà sao đã... - Betsuhiko lên tiếng quở trách.

- Quản gia, tôi không cố ý... Nhưng tiểu thư... - Anh nhân viên lắp bắp, cố gắng giải trình sự việc.

- Đại tiểu thư, chuyện gì vậy ạ? - Betsuhiko nghe câu được câu mất của anh nhân viên bèn quay lại nhìn Mai, nghiêm nghị.

- Là lỗi của tôi. Bà cho dọn dẹp và xin lỗi các vị khách ở đây đi. - Mai quay lại nhìn bà, rồi uống ly rượu vang trên tay. Một hơi, cô uống cạn sạch, rồi đưa ly pha lê cho anh nhân viên. Quay lại nhìn bà Betsuhiko, cô bảo. - Hội trường cũng gần xong rồi, còn lại bà lo nhé. Nếu cha tôi hỏi, nói với ông tôi sẽ có mặt khi công bố quyết định đính hôn.

Lần này, đến lượt câu nói ấy cắm sâu vào trái tim Shukasa. Anh lên giọng:

- Này chị Mai!!

- Đừng nói gì cả, cậu đi theo tôi. - Mai mặc kệ ánh nhìn của tất cả mọi người, nắm lấy tay Shukasa lôi đi xềnh xệch.

Bà Betsuhiko nhìn thấy cảnh đó mà đau thắt lòng. Phục vụ ở tư dinh Satake đã ba mươi năm nay, kể từ khi biết đến Mai, bà luôn thấu rõ tính tình chị. Thương chị mồ côi mẹ từ nhỏ, bao giờ bà cũng yêu thương chị như cháu gái của mình. Chưa bao giờ Shukasa gọi chị là "chị Mai", bà biết chị đau lòng vô cùng.

Lần trước thấy anh mua quà cáp đến thăm Yui, bà chắc mẩm giữa hai người có cái gì đó. Giờ thấy Shukasa không còn gọi chị là Waka, bà càng tin suy nghĩ của mình là đúng.

"Tại sao vậy... tại sao ông trời lại cướp hết mọi thứ của đại tiểu thư? Nhị tiểu thư ơi, dẫu biết cô từng bị tai nạn mười năm trước, nhưng cô lại nằng tay trên tất cả những gì đại tiểu thư có không phải là quá đáng quá hay sao?"

Bà Betsuhiko thăm quở trách, nhưng rồi bà vội quay lại ra lệnh:

- Mau dọn dẹp đồng bừa bãi này đi? Còn nhìn gì nữa?

__o0o0o__

END chapter 61.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: [Dạ Tiệc] đến Cuối Cùng, Tôi Vẫn Là Một Kẻ Đáng Thương...

- Vâng? - Yui ngơ ngác hỏi lại. Tay cô bấm nút khóa màn hình điện thoại nhưng mắt vẫn dán chăm chăm vào bộ dạng tức giận của người đàn bà kia.

- Tôi hỏi lại, cô tên gì? - Bà ta gằn từng chữ, khuôn mặt tối sầm lại, phẫn nộ, uất ức.

Yui khẽ nhủ đôi mày thanh mảnh nhìn bà, một giọt mồ hôi chảy xuống từ thái dương cô. Cô vô thức cắn môi, hắng giọng, đáp dứt khoát:

- Miyamoto Rei. - Cô ngẩng cao đầu nhìn người đàn bà đó, trả lời đầy tự tin. - Tôi là Miyamoto Rei.

- Miyamoto? - Bà ta lặp lại đầy khinh bỉ. Đôi môi dày màu đỏ chói vẽ lên một nụ cười lạnh trên gương mặt trái xoan trắng mịn. Hai tay bà ta vô thức giơ lên khoanh trước ngực đầy ngạo mạn. - Tôi không nhớ có tập đoàn, công ti hay doanh nghiệp nào là Miyamoto đấy? Gia đình cô làm gì? Cha cô là ông lớn nào thế?

Từng câu nói của bà ta như mang cả một sự chất vấn, và kìm nén trong đó là bao sự phẫn nộ của người đàn bà kia.

- Bà quan tâm làm gì? - Yui cũng nở một nụ cười lạnh đáp lại bà ta.

- Người lớn hỏi, khác cô phải trả lời. Chẳng lẽ cô không bao giờ được dạy về phép tắc cư xử tối thiểu ấy sao? Ta nghi ngờ về thân phận của cô. - Bà tay cau mày, giọng nói mỗi lúc một gằn sâu. - Cô tham gia bữa tiệc cho giới thượng lưu này... với tư cách gì?

- Tôi là bạn thân của con gái chủ tịch. - Yui đáp. - Cha tôi là một nhân viên văn phòng làm việc cho tập đoàn của chủ tịch Satake. Bà có gì không vừa lòng ư?

- Vậy ra... gia đình cô thuộc tầng lớp bình dân? - Bà ta hỏi, ngữ điệu lên cao.

- Có gì không vừa lòng bà sao?

- Tại sao... cô lại được khoác bộ y phục đáng giá cả trăm vạn đô la mỗi này? Dù nhìn cách cư xử lẫn phong thái của cô, ta vốn không nghĩ cô thuộc giới thượng lưu. Nhưng để mặc bộ cánh này đi dự tiệc, làm sao cô có thể? - Bà ta rà ánh mắt từ trên xuống dưới cơ thể cô, ra chiều dò xét. - Không khó để ta nhận ra bộ y phục này là thiết kế của phu nhân Satake.

- Cái này hả? - Yui vô thức nhìn xuống, xoay ngang xoay dọc, hai tay cầm lấy tà váy xòe ra, cũng tự ngắm mình. - Vì tôi chơi thân với con gái phu nhân

nên được bà đặc cách thiết kế cho một bộ. Ừm, lần đầu tiên mặc đầm dạ hội kiểu này tôi cũng không quen.

- Chẳng lẽ bà ấy tặng cô cả bộ trang sức đắt tiền ấy hay sao? - Bà ta ngờ vực hỏi lại.

- Cái này... cái này... - Mặc dù này giờ nói dối không chớp mắt, nhưng đụng đến khoản này Yui cũng hơi ấp úng. - Cái này là tôi mượn của con gái chủ tịch.

- Hừ... - Bà ta khề hừ lạnh, tiếp tục xét nét cô. Nhìn ánh mắt đờ đờ sát khí của bà ta dán vào người mình khiến Yui không khỏi bủn rủn chảy mồ hôi lạnh. Bầu không khí lạnh thình thình vài phút nữa và chấm dứt bởi một câu hỏi của bà ta. - Ban này, cô nhắc đến cái tên Shukasa trong điện thoại, nói cho ta biết đó là ai đi.

Bà ta hỏi mà ánh mắt không nhìn thẳng vào mắt cô, chỉ tiếp tục dò xét phong thái cô, giọng nói thanh sắc nghiêm trang đến căng thẳng tột độ.

- À, anh ấy hả? - Yui ngờ ngác, bất giác cô nhìn vào màn hình điện thoại. - Bà muốn hỏi Hanagato Shukasa sao?

- Phải. - Bà ta ngẩng mặt nhìn cô, môi khẽ nhếch. - Cô có biết thân phận cậu ta không?

- Chẳng lẽ bà không biết thiếu gia của tập đoàn tài chính Hanagato? Anh ta sẽ là người thừa kế tương lai đó! - Yui sững sờ hỏi. Bà ta trông quý phái là vậy, chắc hẳn không phải là một quý bà bình thường. Vậy chẳng lẽ lại không biết đến gia đình Hanagato tai to mặt lớn ấy ư?

- Vậy ra... cô biết rõ thân phận của cậu ta... Nhưng dường như lại chẳng biết gì về thân phận của mình... - Bà ta buông ra một nụ cười khinh bỉ. Hai tay khoanh lại trước ngực đầy ngạo mạn, bà ta tiếp tục. - Cô... có quan hệ gì với cậu ta vậy?

Nghe hỏi vậy, Yui nhú mày nhìn bà ta đầy vẻ nghi ngờ. Cô ngờ vực hỏi lại:

- Bà lấy tư cách gì để hỏi tôi? Bà là mẹ anh ấy sao?

- Hồn láo! - Bà ta cau mày quát. Yui giật mình run lấy bầy, bất giác lùi ra sau một bước. Khuôn mặt bà ta trầm mặc, ánh mắt mờ đục cùng luồng sát khí đầy sự phẫn nộ tỏa ra chung quanh. Uy lực bà ta quá lớn, khiến Yui không khỏi run lên vì sợ. Bà ta gần từng giọng, cố gắng kìm hãm sự phẫn uất vào trong người, tiếp tục nói. - Cô dám coi thường ta? Lời người lớn hỏi, nhất là ta, tại sao cô có thể hỏi ngược lại như vậy?

Bà ta, thật đáng sợ. Đã lâu lắm rồi cô chưa run sợ trước bất kì ai, đến cả cha mẹ cô cô còn dám chống đối. Thế nhưng, đối diện bà ta, cô cảm thấy bản thân mình thật nhỏ bé. Thoáng, Yui lạnh toát sống lưng.

- Chúng tôi... chúng tôi đang hẹn hò... Anh ấy... là... bạn trai... bạn trai của tôi... - Dường như trở nên nhỏ bé trước uy lực của người đàn bà kia, Yui run run đáp. Cô ập úng, chẳng hiểu sao cổ họng đã nghẹn ứ từ bao giờ, toàn thân cô cứng như đá.

Người đàn bà kia được phen càng trầm mặc. Không gian xung quanh như giảm đi mấy độ. Bà ta nhìn cô với vẻ mặt khinh thường cùng sự phẫn nộ tột đỉnh.

Yui mỗi lúc một gai người.

Bà ta bỗng dừng cười khẩy, một nụ cười thấu tâm can cô, xoáy sâu vào nó. Nụ cười đó như đang cười trên suy nghĩ của cô, cười trên tấm lòng của cô. Khinh bỉ, chế giễu, châm biếm, người đàn bà kia ném hết những cảm xúc tiêu cực vào cô như thể cô là một trọng phạm không bao giờ gột rửa được tội lỗi.

- Hừ, hy vọng cô sẽ ở trong bữa tiệc suốt từ đầu đến cuối. Ta muốn xem cô sẽ ra sao khi bị bạn thân cô phản bội. - Bà ta buông một câu với giọng điệu đắc ý. Ung dung tiến đến bồn rửa, bà ta rửa đôi tay thon trắng mịn kia, hơ trước mặt sấy và lau qua chiếc khăn tay trong ánh nhìn ngạo nhiên của Yui.

Bà ta rời khỏi đó, tiếng gậy cao gót gõ lộp cộp xuống sàn mà gai người. Bóng lưng bà ta vừa khuất hẳn, hai đôi chân Yui bỗng mềm nhũn. Cô không còn sức trụ, khuỵu người dựa vào bồn rửa. Mặt cô tái mét, tím ngắt, hay phải vô thức giơ lên đặt trước ngực. Bây giờ, tim cô vẫn còn đập rất mạnh và mỗi lúc một mạnh hơn nữa như muốn xỏ ra khỏi lồng ngực. Một áp lực lớn đè lên lồng ngực cô.

Cổ họng Yui nghẹn cứng, đôi mắt muốn ứa lệ ra nhưng không sao tuôn được. Chẳng hiểu sao, cô cảm thấy sợ. Sợ người đàn bà đó khôn cùng.

Chưa bao giờ cô sợ ai đến vậy. Năm xưa cha cô đánh cô, cô sợ ông nhưng cũng chưa bao giờ kinh hãi như bây giờ. Uy lực người đàn bà kia quá lớn, cô cảm thấy mình chỉ là một con kiến khi đối diện bà ta.

Yui gồng mình đứng dậy, xoay mặt vào gương. Lớp phấn trắng trên mặt không che nổi nét xanh xao, tái đi vì sợ hãi. Mồ hôi bỗng túa ra như suối, Yui lấy khăn tay thấm nhẹ nhẹ trên mặt, cố gắng thở sâu, tĩnh tâm lại tinh thần.

__oOoO__

- Chị Mai à, buông tôi ra đi! - Shukasa cất tiếng yêu cầu. Anh không dám dùng sức để giật tay khỏi chị. Một cô gái yếu đuối như chị nhưng cũng nắm cổ tay anh đến tím ngắt, in hằn từng ngón tay.

Từ bao giờ, anh đã bị Mai lôi ra ngoài ban công.

- Hừ, cậu chưa bao giờ gọi tôi như thế. - Mai gần giọng, hậm hực nhìn anh. - Tôi đã bảo, sẽ cho cậu bảy ngày để chấm dứt với con bé Yui. Cậu, chưa thực hiện thì phải?

Shukasa mím môi im lặng, không đáp.

- Hừ! - Mai buông ra một nụ cười trừ. - Thấy con bé vẫn cứ vui vẻ như thường là tôi đoán ra ngay. Bây giờ, cậu gọi tôi là "Mai-neesan*" như vậy, hẳn là cậu đã quyết định sẽ chống đối lại cha mẹ chúng ta để đến với con bé?

Shukasa vẫn im lặng. Anh biết, anh không giấu nổi chị một điều gì. Chị là một con người đáng sợ vì tinh tế đến mức có thể đọc được suy nghĩ của người đối diện.

- Tôi khinh sự im lặng của cậu! Trả lời tôi đi! - Mai trừng mắt, quát. Lốp trang điểm không còn có thể tạo ra một con người thùy mị như người ta đã từng thấy trước đó. Giờ đây, con giận của chị đã biến một con người điềm đạm như chị thành một người khác hẳn.

- Phải. Xin lỗi chị, tôi... tôi yêu Yucchi... - Shukasa run run đáp, nhưng trong cái run run của anh là cả một sự dứt khoát và quyết tâm.

Như sét đánh ngang tai, mặt Mai đen kịt lại. Tay chị vô thức nắm chặt, run lên từng đợt, đường gân nổi rõ. Mắt chị trợn ngược lên, răng cắn chặt vào môi như muốn rỉ máu.

- "Xin lỗi" ư? Cậu nghĩ cậu đùa cợt với tôi rồi xin lỗi một câu là xong sao? - Mai cười trừ khinh bỉ anh, cả người vẫn run lên vì giận dữ. - Hừ, tôi và cậu quen nhau đã mười bốn năm, hẹn hò nhau cũng sáu năm rồi. Cậu chưa bao giờ rung động trước ai ngoài tôi. Vậy mà... vậy mà mới không gặp nhau có bốn tháng mà cậu dám quay lưng ngoảnh mặt đi với tôi sao? Cậu coi tôi là con cóc?

- A không, chỉ là... chỉ là... - Shukasa ấp úng, run run. Anh muốn giải thích một cái gì đó, muốn thanh minh một cái gì đó, nhưng cổ họng cứng đờ không thốt lên nổi một câu tròn vẹn.

- Chỉ là gì? Chỉ là gì cơ chứ? Cậu muốn giải thích à? Nói đi, tôi dong tai lên nghe đây? - Mai cười khinh bỉ. Mỗi lúc mắt chị một trợn lên, vẻ điệu ngoa cũng lộ rõ. Con người điềm tĩnh chẳng mấy khi nổi giận như đã mất hút, thay vào đó là một cô gái ghê gớm vô cùng. Nhưng nhìn bộ dạng đứng ngậy ra như trời trồng của anh khiến chị không khỏi phần nộ hơn. - Hừ, cứng họng rồi chứ gì? Cậu dám cầm súng cho tôi mà còn dám nói sao? Hừ, cuối cùng tôi vẫn là một kẻ đáng thương...

Từ bộ dạng gay gắt, chị bỗng trở nên trầm hẳn xuống. Những giọt nước mắt ứ đọng nơi khóe này giờ mà không sao tuôn được bỗng rơi như suối. Chị dần dần mất trụ, tay cố gắng vươn ra trụ cả cơ thể thanh mảnh đó lên thành ban công. Chị khóc nức nở.

Shukasa chẳng biết làm gì, chỉ đứng nhìn trần trời...

Anh sợ nước mắt con gái, cứ mỗi khi nhìn con gái khóc anh không sao suy nghĩ được gì. Đối với Yui cũng vậy, với chị cũng vậy.

- Đến cuối cùng... tôi vẫn là một kẻ đáng thương... - Mai lặp lại câu nói trong tiếng nấc nghẹn ngào. May rằng ban công chẳng mấy ai ra vì cái rét cắt da cắt thịt, nếu không để người ta bắt gặp cảnh tượng khó xử này, cả Shukasa và Mai chẳng biết làm gì.

___o0o0o___

END chapter 62.

*Chú thích:

*Mai-neesan: Chị Mai

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: [Dạ Tiệc] Đưa Con Gái Tráo Trở

- Nhị tiểu thư, của cô đây. - Nữ nhân viên cầm một cái khay vuông, trên đó chỉ có một ly pha lê duy nhất. Cô ta nhẹ nhàng đẩy cái khay về phía Yui, điệu bộ trông vô cùng chuyên nghiệp.

- Cảm ơn cô. - Yui lễ phép thưa. Cô nhận ly cocktail trong suốt có đặt một quả cherry, mỉm cười.

- Yui à, con uống gì đây? - Bà Kaemi ở bên cạnh, thấy vậy bèn hỏi.

- Martini Rosso Vermouth, có xuất xứ từ Italia. Thành phần gồm rượu Gin, rượu Vermouth ngọt và Campari - Soda. - Yui mỉm cười ngấm ngấm ly cocktail, thần nhiên đáp lại mẹ.

- Con còn là trẻ vị thành niên, làm sao uống rượu được. - Bà Kaemi thấy con mình ung dung nhấp một ngụm cocktail bên chau mày, tỏ ý không hài lòng. Bà nay đã bốn mươi tuổi rồi nhưng vẫn còn rất đẹp, đó là vì bà không lạm dụng bia rượu. Khi giao tiếp, bà chỉ uống rượu Vermouth ngọt - vốn là một loại rượu nhẹ.

- Có sao đâu em. - Ông Ikishige mỉm cười dịu dàng, bên con gái. - Yui cũng đâu còn nhỏ nữa. Chỉ là cocktail thôi mà, uống một tí để giao tiếp cũng tốt chứ sao?

- Anh à, Martini có Gin là rượu mạnh đó. - Bà Kaemi quay phắt lại, chau mày.

- Mẹ đừng lo. - Thấy bà phản ứng hơi quá, Yui thần nhiên đáp. - Là Martini Rosso Vermouth, nhưng lại không có rượu Gin.

Cô hồn nhiên cười, mắt khẽ nháy, le lưỡi ra một chút. Bộ dạng cô giờ trông vô cùng nhí nhảnh, hồn nhiên, khác hẳn bộ dạng đứng đắn, dịu dàng mà bà Kaemi và chị Mai ban cho qua lớp make up cùng bộ đầm dạ hội kia. Vợ chồng Ikishige thấy con mình như vậy mà không khỏi khịt mũi mỉm cười.

Cô dễ thương vậy, chắc chẳng dám nạt bao giờ.

"Mười năm không gặp, con gái mình giờ cũng đã lớn, thành thiếu nữ xinh đẹp, trẻ trung. Nó hồn nhiên, ngây thơ như vậy, thế mà lại phải trải qua một tuổi thơ cay đắng. Có lẽ mình quyết định vậy là đúng, mới có thể bù đắp được cho con bé. Tuy hơi có lỗi với Mai, nhưng chắc con bé cũng không chấp Yui đâu."

Ông Ikishige trầm ngâm nhìn con mình vô tư nhấp thứ rượu ngọt mà lòng bao suy ngẫm. Ông tự nói trong thâm tâm mình như vậy.

- Vậy, Yui à. Con có thể đi chơi với bạn. Cha con và ta còn phải đi gặp một số vị khách, khoảng chín giờ mới đến phần chính của bữa tiệc. Sau đó, con sẽ bận rộn lắm đấy. - Bà Kaemi khẽ liếc xuống chiếc đồng hồ đeo tay thanh mảnh trên cổ tay, nói. Sau khi nhận câu đáp từ Yui, bà khoác tay chồng rào bước trong hội trường.

Yui mỉm cười hí hửng chạy đi tìm bạn. Dù đang cực kì phấn khởi vì đã thoát khỏi ánh nhìn xét nét từ cha mẹ, nhưng cô vẫn cố gắng làm bộ kiêu sa để tránh ánh mắt kì thị của những vị khách khác.

Sau một hồi loăng quăng trong hội trường, cuối cùng cô cũng đã tìm ra đám bạn.

Bọn họ - hai nam hai nữ cùng một chú nhóc tiểu học - đứng ung dung tám chuyện bên cạnh bàn tiệc buffet. Yui xách váy lên cho dễ đi chuyện, chạy lại cười.

- Mọi người đứng đây hết nè. Ủa, Shukasa đâu? - Yui ngờ ngác nhìn bọn họ, nhận ra trong hội bạn thân của mình không có anh người yêu của cô, ra chiều thắc mắc.

- À, thằng đó hả? Chắc đang đi chào hỏi với cha mẹ hán chứ gì? - Akito làm bộ ngán ngấm thờ dài.

- Ày, bữa tiệc nào cũng thế. Gia đình hán tai to mặt lớn nên cũng bận rộn ghê lắm. - Kuro nhếch mép gấp một miếng gan ngỗng, ăn chậm rãi, từ tốn.

Yui gật gù, trông cô có vẻ không cam tâm lắm.

Dù sao thì, gọi điện, và bảo "anh yêu em", điều đó khiến cô không ngưng suy nghĩ về anh. Thấy anh có vẻ lạ, cô lo lắng khôn cùng.

- Ái chà, mọi người ở đây hết hả? - Từ đâu, một giọng nói kénh kiêu vang lên. Âm thanh thanh sắc như mang một vẻ tự kiêu, ngạo mạn.

Yui bất giác quay đầu nhìn.

Một cô gái trẻ tuổi bọn họ, người khoác bộ đầm jumper màu hồng nhạt. Mái tóc vẫn cao, thả tự do vài lọn uốn xoắn gọn. Đôi mắt xéch kiêu sa cùng đôi môi dày đánh lớp son màu hồng phấn. Quanh khuỷu tay quàng một dải lụa, đôi bàn tay mang găng cầm một ly cocktail màu xanh lá nhạt.

Akito nhìn cô ta, chép miệng thờ dài.

- Eto-senpai. - Mika cúi đầu đáp lễ.

- Ô, Toudo, cậu cũng có thể tham dự bữa tiệc thượng lưu này sao? - Yuri nhận ra Mika, cười khẩy. Câu nói đó khiến Mika thoáng giật mình.

Lúc trên võ đài, Yuri là một cô gái công bằng, đánh đấm rất biết điều. Bởi vậy Mika mới tỏ ý kiêng nể. Nhưng sao giờ lại đột ngột trở mặt, kiêu ngạo đến vậy rồi cơ chứ?

Mika khẽ chau mày khó chịu.

Yuri tiến lại gần, hình như có ý định nhập bọn. Nhưng cả lũ chẳng có ai hào hứng chào mừng.

Đối diện Yui, Yuri khẽ đánh liếc vào cô, cười khẩy:

- Satake Yui, gặp tiền bối mà không chào sao? - Yuri kênh kiệu nói, trông nó có vẻ chẳng biết điều gì cả, cứ vênh vào cười.

- Yuri!! - Akito quát. Nét mặt anh tối sầm lại thật đáng sợ, giọng nói gần mạnh đầy tức giận và phẫn nộ. - Cô cũng vừa vừa phải phải thôi chứ? Dẫu biết cô là một con cáo già, nhưng dường như cô chẳng biết thân biết phận!

- Anh mới là người không biết thân phận! - Yuri quay phắt lại đáp trả lại anh. - Kề nghèo hèn như anh mà dám lên mặt dạy đời tôi sao? Anh bị tôi đá là đáng lắm!

- Cô... - Akito tức đến nghẹn giọng mà không thể làm gì, hận mình không tiến đến dạy cho nó một bài học.

- Akito... bị cô ta đá? - Mika nheo mày lặp lại trong mơ hồ.

Trong suy nghĩ của Akito lúc này, nó là một đứa con gái tráo trở hơn bao giờ hết. Ai đá ai? Không phải nó cấm cho anh một cái sừng to tướng trên đầu rồi ung dung đi hẹn hò với thằng khác sau lưng anh hay sao? Khi anh phát hiện ra đã phẫn nộ khôn cùng. Một đứa con gái tự nhận là tiểu thư cao quý như nó lúc đó cũng đã quỳ lạy anh xin anh tha thứ. Vậy mà sau khi bị đá, nó lẻo đẻo bám đuôi anh, vậy mà giờ dám bảo anh bị đá trước mặt bạn bè anh hay sao? Nhất là khi... Mika cũng có mặt ở đây.

Akito đưa ánh nhìn ái ngại liếc về phía Mika đang chau mày suy ngẫm.

- Cậu... - Yui tỏ ý không hài lòng, chân cô bước lên một bước, nhìn thẳng vào Yuri, ném cho nó ánh nhìn khinh miệt. Cậu nói cũng dừng lại một nhịp.

Đám bạn kia nhủ mày theo dõi, hồi hộp nghe xem cô sẽ dạy dỗ nó một bài học như thế nào.

- Gì hả? - Bị Yui nhìn, Yuri có một tí sợ sệt, nhưng vẫn làm bộ kiêu căng phách lối, tỏ vẻ thách thức lại cô.

- Cậu là ai? Chúng ta từng gặp nhau rồi sao? - Yui nghiêm túc hỏi.

- Í ề!! - Cả lũ thi nhau xiu một lượt.

Riêng Akito và Kuro thì nhìn cô cười trừ. Hồi xưa cũng vậy, lúc gặp mặt ban đầu ở tiệm cafe Terari, từ đâu một cô gái xinh đẹp phóng tới, chửi bới anh lên bờ xuống ruộng một trận. Đã thế còn ra mặt choáng nhau với Shukasa - đường đường là Boss Stars I. Cuối cùng ung dung nhận mình là Boss Stars II. Một cô gái đặc biệt như thế, họ không quên mới là lạ.

Vậy mà, mới bao lâu sau, gặp lại, còn ngơ ngáo hỏi họ một câu "Dare*?", không xiu mới là lạ.

- Cậu... cậu dám quên tôi sao? - Yuri tức mình hét lên, tay cuộn chặt ly cocktail trong giận dữ. Đây là lần thứ hai rồi, cô còn chẳng buồn nhớ nó, khiến nó không khỏi ức chế.

- Eto Yuri, con nhỏ mọi hồi lời em lên sân thượng đánh ghen vì thằng Shukasa ấy. - Akito ngán ngẩm nhắc lại.

Ngay lập tức, mặt Yui tối sầm lại. Ánh mắt cô mờ đục đi vì giận dữ, không khí chung quanh giảm đi mấy độ, lạnh đến gai người.

- Đừng nói chuyện với tôi, mà cậu giám vênh vào vậy sao? - Yui khẽ lườm nó, nhưng là lườm bằng nửa con mắt.

- Hừ, cậu nghĩ cậu là ai? Dù cậu có học nhảy lớp và giờ ngang năm với chúng tôi, nhưng tôi vẫn lớn tuổi hơn cậu đấy. Đó là thái độ dành cho tiền bối hay sao?

Yui khẽ cười khẩy đầy miệt thị.

- Hahahaha!! - Cô bật lên tiếng cười khoái chí, ẩn trong đó là sự khinh thường vô biên dành cho nó. - Để tôi dạy cậu biết thân phận của cậu nhé.

Yuri thấy cô như vậy không khỏi rung mình run rẩy. Yui... đáng sợ đến vậy sao?

- Để xem... Eto Yuri đúng không? À, phải rồi... - Yui lầm bầm cái tên của nó, rồi cố lục lọi trong ký ức và chợt ồ lên một tiếng khi vừa nhớ ra. - Trong danh sách khách mời, có giám đốc công ti bất động sản Eto, là cha cô đúng không?

- Cậu... cậu định... - Yuri run sợ lùi ra sau.

- Thật trùng hợp quá, tập đoàn chúng tôi đang có ý định thuê tóm công ti ấy đây. Đạo giờ cha cậu làm ăn không được thuận lợi lắm... - Yui cười khẩy nhìn nó đang tái mặt đi vì sợ hãi.

- Cậu... cậu định đe dọa tôi sao? Hừ, cậu nghĩ cậu là ai? Tôi biết chủ tịch Satake - cha cậu - đấy! - Yuri cố gắng tỏ ra cứng cáp, đứng thẳng lưng đối diện với cô.

- Ý cậu là sao?

- Chủ tịch Satake Ikishige là một người rất công bằng. Trong thương trường, chủ trương của ông là kết mối quan hệ làm ăn với các doanh nghiệp khác. Ông rất ít khi dùng sức mạnh của tập đoàn mình áp đảo các công ti nhỏ. Bởi vậy, khi làm ăn, ông không có nhiều kẻ thù. - Yuri tường thuật lại, và sau khi nói xong, nó bật lên tiếng cười đắc ý. - Một người công tư phân minh như ông ta sẽ không vì vài câu nài nỉ của đứa con gái mà đâm đạp lên cha tôi đâu. Cậu đừng vội mừng.

Yui trầm ngâm nhìn nó đang cười dài đắc ý. Cô khẽ trở tay lên cảm suy nghĩ.

- Này, bà chị! Bà chị sao thế? Không giống bà chị của hôm trước chút nào!! - Nhóc Touma sững sờ nhìn nó nảy giờ, bây giờ không chịu được vội vã trở tay vào mặt Yuri, quát.

- Ôi chà, cậu nhóc phi công trẻ đây mà. - Để ý đến thằng nhóc Touma đứng cạnh Mika nảy giờ, Yuri cười cợt. - Tôi vẫn là tôi thôi, mỗi tội nhóc không thể biết hết con người thật của tôi đâu.

- Bất nạt... - Yui trầm mặc thốt lên một từ.

- Cái gì? - Yuri cười cợt hỏi lại khi thấy cô đột nhiên buông ra một từ vô thưởng vô phạt.

- Một người công tư phân minh như cha tôi, hẳn sẽ có ngoại lệ khi biết cậu là một trong số các thành phần đã gây nên cơn ám ảnh cuộc đời tôi. - Yui phần nộ nhìn thẳng vào mắt nó. Cứ mỗi lần nhắc đến chuyện này, cô lại tỏ ra đáng sợ hơn bao giờ hết.

- Cái gì? Cậu đừng có mà... - Yuri lại tái mét mặt, lấp bắp nhìn cô, cố gắng phản bác.

- Mà thôi, tôi không muốn làm ảnh hưởng đến tiếng xấu của cha tôi. Một lát nữa thôi, đến phần chính của bữa tiệc - lúc chín giờ - cậu sẽ biết thế nào là kinh hoàng! - Yui ngẩng cao đầu ném vào nó ánh nhìn khinh miệt.

- Cậu... cậu... - Yuri vừa sợ lại vừa giận, cổ họng nghẹn cứng không nói nổi nên lời. Nó vội vã xoay lưng rời khỏi đó, tránh lại bị nhục nhã ê chề thêm một khắc nào nữa.

"Hừ, Satake Yui! Cứ đắc ý đi! Rồi tôi sẽ khiến cậu phải thảm bại trong tay tôi." - Yuri tức giận nghiêng răng, khẽ cắn vào môi, day nghiêng. Những tưởng môi nó rỉ máu đến nơi.

Thấy bóng nó dần khuất trong đám đông, Touma bút rút không yên. Cậu nhóc vội bỏ chạy, để lại cho Mika một câu:

- Sensei! Em đi đây một lát! Tí nữa em sẽ về bên cạnh, sensei đừng lo cho em nhé!

- O này... - Mika định gọi với theo, nhưng đã muộn, cậu nhóc bé như cục kẹo đã lẫn khuất vào đám đông.

__o0o0o__

END chapter 63.

*Chú thích:

*Dare: [Câu hỏi] Là ai? (Ai đó?)

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: [Dạ Tiệc] Âm Mưu

Yuri thở hồng hộc. Nó giờ bàn tay mang găng của nó lên quệt mồ hôi vương trên mũi. Thoáng mấy giây tĩnh tâm, nó đứng thẳng lưng, ngược đầu nhìn xung quanh.

Quá đổi giận dữ, giờ nó đã ở khuôn viên sân sau của tư dinh Satake tự lúc nào. Ngó đi ngó lại, nó có cảm tưởng mình đang đứng ở một cái công viên chứ không phải là mảnh sân của một ngôi nhà.

Thỉnh thoảng, các bữa tiệc quy mô nhỏ của nhà Satake thường được tổ chức ở sân sau cho thoáng thay vì tầng thượng nóng bức. Bởi vậy, nếu sân trước, cổng lớn chỉ cách nhà chính chừng ba mươi mét thì sân sau lại rộng đến cả nghìn mét vuông. Về khoản tư dinh thì tập đoàn Satake không thua bất kì tư dinh của các tập đoàn lớn nào khác cả.

Chứng kiến sân sau, Yuri khẽ bặm môi.

Phần chính giữa của mảnh vườn là nền trống, được rải sỏi đều và bằng phẳng. Ven khu vườn là một con ngách nhỏ được khoét sâu làm suối. Có được trồng ven đó, mịn vô cùng. Ở góc vườn là cả một hòn non bộ rất to, có dòng nước chảy thành thác róc rách xuống mặt hồ bên dưới, có ánh đèn xanh xanh rọi qua dịu dàng. Góc vườn bên phải là một cây cảnh cổ thụ sừng sững. Quanh vườn, đi một đoạn là bắt gặp một bóng cây xanh rờn. Dưới gốc cây là những lùm hoa được chăm sóc kỹ lưỡng, đẹp mê hồn.

Yuri càng nhìn, càng khẽ nghiêng rặng. Nó ngoảnh đầu lại và hơi giật mình khi nhìn lại tư dinh. Cao năm tầng, rộng tựa như trụ sở hành chính của các tỉnh. Nội thất bên trong cao cấp và sang trọng. Nó bỗng dưng trầm mặc, cúi gằm đầu.

Đúng như Akito nói, mười năm trước nó dựa hơi Shukasa bắt nạt cô. Giờ cô và anh đã hẹn hò, sao nó vẫn có gan chống lại? Một mình Yui đã đủ khiến nó thất bại, giả dụ giờ thêm cả cậu ấm Shukasa, à quên, bạn Yui còn có cả con trai của Bộ trưởng Bộ Giáo Dục, hay con gái trưởng của gia tộc Okawa tiếng tăm, nó chơi với chúng chẳng khác nào trứng chơi với đá.

Nó thoáng nghĩ lại gia cảnh nhà mình. Không phải là bình dân, nhưng không thể sánh ngang với bọn họ. Cha nó là giám đốc một công ti bất động sản, tương đối lớn mạnh trong ngành này. Nhưng nói thế thôi chứ sức mạnh của công ti cha nó chẳng là gì khi đem so với một công ti bất động sản con của nhà Yui. Nghĩ lại, nó thoáng cảm thấy sợ.

Dù Mika không còn gọi nó như thế nữa, nhưng có lẽ suốt đời, đứng trước bọn họ, nó không bao giờ thoát khỏi là một con cáo già yếu đuối.

Thế nhưng, nó không thể cúi đầu nhường bước. Nó thích Shukasa từ hồi học chung lúc tiểu học, nó muốn sánh ngang với Shukasa, vì muốn leo cao mà nó bất chấp thủ đoạn. Thế nhưng anh lại nổi tiếng là kẻ không gần gũi nữ sắc. Được biết bạn anh, Manabu Akito vốn là một kẻ lẳng nhăng, nó đã tìm cách tiếp cận nhằm được xuất hiện ở gần anh. Bỗng sắc đẹp vốn có, nó khiến Akito xiêu lòng, và rồi được hằng ngày gặp mặt Shukasa. Thế nhưng một ngày, Akito phát hiện ra nó đang hẹn hò với kẻ khác, bèn bỏ nó đi. Nó sợ mình sẽ có hình ảnh xấu trong mắt Shukasa bèn cố gắng níu kéo, nhưng giờ còn gì khi Shukasa đã yêu con bé khác.

Nhưng dù có thế nào, với nó, nó phải tìm cách dìm Yui xuống, không cho cô ta có cơ hội được ngồi đầu lên.

Bỗng nghe có tiếng người, Yuri thoáng giật mình. Chẳng hiểu sao nó hoảng sợ chui vào một lùm cây rấp.

Ánh đèn sân sau mờ ảo khiến Yuri không nhận ra mặt, chỉ biết đó là hai phụ nữ trung niên trông vô cùng sang trọng.

- Phu nhân Hanagato. - Người phụ nữ kia gọi khiến Yuri không khỏi sùng sốt. *"VẬY RA ĐÓ LÀ MẸ CỦA SHUKASA. MẸ CHỒNG TƯƠNG LAI CỦA MÌNH ĐÂY MÀ!"*. Yuri cười thầm đắc ý.

- Haha! Mẹ chồng tương lai ư? - Người phụ nữ đó - Phu nhân Hanagato - bật cười. Nhắc đến đúng từ mình vừa nghĩ đến, Yuri giật mình tái mặt. Nhưng khi nhận ra phu nhân Hanagato đang nói một cách tình cờ chứ không phải phát hiện nó đang ở đây nghe lén, Yuri thở phào nhẹ nhõm. Người phụ nữ kia nói tiếp. - Phu nhân Satake đừng khách sáo quá. Ta là mẹ chồng tương lai của con gái phu nhân thì đúng thật, nhưng đừng gọi xa lạ thế. Dù sao cũng là chị em thân quen nhau trong làng giải trí cả mà.

"Phu nhân Satake... vậy đó là mẹ của con nhỏ Yui đó. Nhưng khoan, nếu nói vậy thì có nghĩa Yui và Shukasa được định hôn ước ư?"

Yuri nghiêng đầu trầm nghĩ. Thế nhưng, nó lại tỏ ra trắng bệch mặt khi biết phu nhân Hanagato sẽ là "mẹ chồng tương lai" của Yui.

- Ừm, ta nghe nói phu nhân có đưa con gái thứ mới đi du học ở Paris đúng không? Nó không về thăm nhà ư? Ta chưa thấy nhị tiểu thư xuất hiện trước truyền thông bao giờ. À, hồi nhỏ thì có. - Phu nhân Hanagato cất tiếng hỏi.

- À... phải... Chị muốn nói đến con bé Yui nhà chúng tôi ư? - Phu nhân Satake thoáng ấp úng, nhưng sau đó cười xòa. - Con bé Yui đòi đi du học ở Pháp, chúng ta đành gửi nó sang đó, và thỉnh thoảng lại bay sang đó bằng phi cơ riêng. Còn việc học của con bé thì lại không cho phép nó về Nhật. Học hết cấp II, nó lại xin về Nhật học cấp III. Nhưng phu nhân Hanagato hỏi là có ý gì?

- À không... - Bà khẽ cười. - Tại nếu thằng Shukasa nhà ta kết hôn với con gái đầu Mai nhà phu nhân, thì đưa con gái thứ Yui kia, phu nhân và chủ tịch định gả đi đâu?

- Giá phu nhân có hai đứa con trai thì ta cũng muốn gả cả hai cho phu nhân rồi. Nhưng khổ nỗi nhà phu nhân có mỗi cậu Shukasa. - Phu nhân Satake bật lên tiếng cười xòa. - Ta có nghe chồng ta nhắc đến một gia đình nào đó, nhưng ông ấy lại không chịu nói với ta.

Phu nhân Satake khẽ cười nhạt.

Ở sau bụi cây kia, Yuri đã nghe hết tất cả. Nó không khỏi sùng sốt.

Phải rồi, nó quên mất nhà Satake có hai đứa con gái. Trưởng nữ là ca sĩ WAKARU MAI đang rất nổi hiện nay. Vậy nếu Yui là tiểu thư thì chỉ là nhị tiểu thư mà thôi.

Nếu là nhị tiểu thư, tài sản được thừa kế sao bằng của đại tiểu thư được. Đã vậy, Mai còn được gả vào tập đoàn hùng mạnh nhất Nhật Bản và có chỗ đứng trên trường quốc tế. Yui không những được hưởng ít tài sản hơn mà còn được gả vào một gia đình nào đó thua kém chị thì chẳng phải cô ta hoàn toàn mất chỗ đứng hay sao?

Nghĩ đến đó, Yuri không khỏi cười thầm đắc ý.

"Hon nữa, Yui hiện rất yêu Shukasa. Khi biết chuyện người cô ta yêu đến nhường vậy lại bị chị gái cướp mất, chẳng phải rất suy sụp hay sao?" - Yuri cười thầm. - "À không, có cách khác hay hơn. Nếu mình kích động cô ta, khiến cô ta phải tò ra toàn bộ chuyện trước toàn bộ khách mời, hẳn chủ tịch Satake sẽ rất tức giận. Biết chọc cho bản tính hổ báo cô ta nổi dậy, cô ta hoàn toàn sẽ mất hết tất cả. Nếu Shukasa không yêu đại tiểu thư, Yui lại giận anh ta vì phản bội mình thì chẳng phải cơ hội đã đến tay mình hay sao?"

Trong đầu Yuri hiện lên hàng trăm kế hoạch mưu mô hiểm độc. Mỗi nhục nhã đó, nó sẽ trả thù gấp trăm lần.

Yuri xoay người, mở chiếc bóp màu hồng công chúa đó, lôi ra chiếc smartphone màu trắng. Nó bắt đầu quay số, rồi đưa lên tai nghe. Sau vài hồi chuông ngân, đầu bên kia là một giọng nói điều ngoa đáp lại:

"A, tiểu thư à? Không phải giờ này cậu đang tham dự tiệc cùng với Hanagato Shukasa của cậu sao? Gọi cho tớ chi vậy?"

- Asai, bớt chậm chọc nhau đi! - Yuri cau mày thoáng giận dữ, nhưng rồi vội gạt cho qua để vào việc chính. - Đây, có phải cậu có người anh trai hơn cậu tám tuổi đang làm việc cho một tờ báo không?

"À, cậu hỏi anh Asuke hả?" - Asai vừa giũa móng tay vừa trả lời có vẻ hơi hốt. - "Đúng rồi. Nhưng là trang báo mạng chứ không phải báo giấy đâu. Cậu biết trang web Hot Sunday không? Đây, trang báo mạng hot nhất hiện nay, ai cũng xài cả, đặc biệt là giới thượng lưu và tuổi trẻ."

- À, vậy thì tốt quá. Nè, cậu gọi anh cậu đến đây đi, mang thẻ phóng viên với mấy đồ nghề luôn. Có tin hot lắm, hứa hẹn sẽ mang lại lợi nhuận cao lắm đó. - Yuri tỏ ra mừng rơn.

"Hả, chuyện chi vậy? Kể nghe coi." - Chưa tám chuyện gặp nhau, Asai tỏ ra vô cùng háo hức.

- Để mai đi, tớ kể cho. Còn giờ lôi anh cậu đến đây mau, kéo hối hận. - Yuri hối thúc, nghe có vẻ gấp gáp.

"Được rồi mà. Nhưng họ có cho phóng viên vào không?" - Asai tỏ ra hơi băn khoăn.

- Có! Trời ạ! Nhanh lên đi, không thì trễ mất. À quên, dặn anh cậu đến khoan vội. Gặp tớ cái đã, rồi tớ sẽ cho anh cậu biết phải làm gì. Nghe này, nếu vụ này ngon, anh cậu không những được hưởng hoa hồng từ trang báo đó mà tớ còn thưởng hậu hĩnh nữa cơ. Và cả cậu nữa, chuẩn bị ăn chơi nhảy nhót một bữa đi! - Yuri cười khẩy.

"À, nói rồi đó nha? Được rồi, tớ gọi anh Asuke đây! Có lẽ nửa tiếng nữa anh ấy qua!"

- Ừ rồi, nhanh lên đi. Tớ cúp đây.

Khóa màn hình điện thoại lại, Yuri không khỏi cười khúc khích đầy mưu mô.

- Yuri à... cậu đi đâu vậy? Tôi tìm cậu mãi. - Vừa bước trở lại sảnh, một đứa con trai chặn đường nó. Trông anh ta có vẻ trạc tuổi Yuri, nhưng lại tỏ vẻ cung kính.

- Cậu thôi bám lấy tôi được không hả Kazuto? Tôi phát ngán việc phải nhìn mặt cậu hằng ngày quá rồi. - Yuri nhăn nhó với anh ta, khoát tay bỏ đi. - Tôi đâu có phải là con nít đâu, đừng khiến tôi phải nổi giận!

- Tôi xin lỗi... - Kazuto cúi mặt, nhưng vẫn đi theo sau nó, một cách im lặng và cung kính.

Một bầu không khí im lặng bao trùm hai người dù xung quanh có ồn ào và náo nhiệt thế nào đi chăng nữa. Một con người đi trước, tà váy màu hồng nhạt khẽ bay nhẹ theo từng bước đi. Đôi môi nó cười, nhưng ánh mắt lại gần gũi sự hận thù sâu sắc. Một con người đi sau, cúi đầu, tâm thế như chuẩn bị để cô gái kia có thể ra lệnh bất cứ lúc nào.

Nhưng bỗng, một giọng nói vang lên thật lớn đã chặn ngang dòng suy nghĩ của mỗi người.

- A! Bà chị già! Tìm mãi mới thấy! - Touma khi thấy Yuri đi ngược lại với mình thì không khỏi ngạc nhiên hét lên. Nhóc ta đuổi theo nó, nhưng nó lại biến mất khỏi tầm mắt. Tư dinh Satake rộng quá, nhóc đã chạy khắp nơi tìm. Suốt ba mươi, bốn năm phút cuối cùng cũng gặp được nó ở đây.

Yuri khẽ ngoảnh đầu nhìn. Không phải một ai to cao mà là một cậu nhóc với giọng nói còn chưa vỡ. Khuôn mặt lạnh lùng, nó đáp:

- Chuyện gì vậy, cậu nhóc phi công trẻ? - Ánh mắt sắc lẹm, giọng nói lạnh băng của Yuri khiến Kazuto lạnh sống lưng. Anh ta bất giác lùi lại phía sau nhìn nó.

Riêng Touma, nhóc ta tỏ ra cực kì bình thường, mà chống nạnh đối diện với nó - một cô gái cao gấp đôi nhóc. Dù chưa vỡ giọng, nhưng nhóc ta đối đáp vô cùng kiên cường:

- Tại sao vậy? Bà chị... không giống bà chị của hôm trước nữa? Bà chị thay đổi rồi sao? - Nét mặt của Touma như chứa đựng một sự tiếc nuối.

Yuri khi nhìn ánh mắt long lanh của nhóc thì không khỏi xao động. Nó khẽ nuốt khan, đáp:

- Tôi tưởng đã trả lời nhóc câu hỏi này rồi chứ? - Môi nó thoáng vẽ lên một nụ cười giả tạo. - Tôi vẫn là tôi thôi, một con người xảo trá như vậy. Nhóc

nghĩ nhóc là ai mà có thể hiểu hết con người thật của tôi?

- Đừng gọi tôi là nhóc! - Bỗng bỏ qua lời nói của Yuri, Touna hét lên.

- Không là nhóc thì là gì? Hạt mít này! - Yuri khẽ cười khẩy. - Nhóc muốn tôi gọi nhóc là gì?

Touna im lặng một chút, vẫn nhìn nó đầy nghiêm túc, rồi buông ra một câu khiến cả Yuri lẫn Kazuto đều ngã ngửa:

- Gọi "anh" đi! - Nhóc thẳng thừng yêu cầu.

___o0o0o___

END chapter 64.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: [Dạ Tiệc] Thỏa Thuận

Mắt Yuri mở to, ngạc nhiên và sững sờ. Nhưng tất cả những trạng thái đó chỉ diễn ra chưa đầy một giây. Yuri phá lên cười ha ha.

- C... Cái gì? Bà chị cười gì cơ chứ? - Nhóc Touna lấp bắp. Hai má nhóc ta đỏ bừng lên trông vô cùng đáng yêu.

- Cậu nhóc phí công trẻ à, nhóc bị gì vậy? Tôi hơn nhóc mười tuổi lận đó. Nhóc muốn làm bậc trên của tôi à? - Yuri vẫn chưa ngưng cười, đôi môi nó vẫn cong lên vì yêu cầu vô cùng dễ thương của Touna.

- Có sao đâu? - Nhóc khẽ chu môi, lườm đi chỗ khác. - Mẹ tôi cũng hơn cha tôi năm tuổi đó. Nhưng bà vẫn gọi ông là anh mà.

- Nhóc không hiểu à? Mẹ nhóc và cha nhóc yêu nhau, kết hôn với nhau thì dĩ nhiên mẹ nhóc phải gọi cha nhóc là anh rồi. - Yuri có vẻ kiên nhẫn giải thích, nhưng vẫn lộ một chút mỉa mai trên gương mặt. - Còn ta với nhóc đâu có...

- Tôi thích bà chị mà!!! - Cắt lời Yuri, Touna hét lên. Mặt cậu nhóc giờ không khác gì quả cà chua chín, đỏ bừng như lửa. - Tôi... đối với bà chị... cũng giống như... cha tôi đối với mẹ tôi ấy...

Phải nói về biểu cảm của đôi phương - Yuri, và cả anh chàng Kazuto nữa, cả hai không khỏi sững sờ. Yuri thì đứng im như chết trân tại chỗ sau màn "tỏ tình lãng mạn" này.

À mà không, nếu xét trên vị trí một người ngoài, khi nhìn một cậu nhóc cấp một tỉnh tò với một cô gái cao gấp đôi nó, ừm thì, giống một màn hài kịch hơn là lãng mạn nhiều...

- Haha... - Yuri cất tiếng cười trừ như nó không thể làm gì khác.

- Thật đấy... Tôi bị ánh mắt của bà chị, nụ cười của bà chị với cả giọt nước mắt của bà chị hớp hồn từ lần gặp đó. Trước giờ tôi luôn sùng bái Toudo-sensei, nhưng khi gặp bà chị, tôi đã thay đổi hẳn... - Touna không ngừng nói, mặc cho đôi má mỗi lúc một đỏ ửng.

Yuri im lặng nhìn nhóc. Dù sao, với nó, Touna cũng là một cậu nhóc dễ thương. Dù biết đó chỉ là rung động vớ vẩn kiểu con nít, nhưng nó không muốn khiến Touna thất vọng tràn trề.

- Vậy giờ, nhóc muốn tôi làm gì đây? - Yuri khẽ nở nụ cười dịu dàng nhìn nhóc.

- Tôi muốn kết hôn với bà chị. - Touna thẳng thừng nói, rất quyết tâm. Điều đó khiến Yuri thoáng sững lại, ngỡ ngàng.

- Nhóc có biết luật hôn nhân và gia đình của nước ta không? - Yuri vẫn cười.

- Dĩ nhiên là tôi biết. Con trai phải 18 tuổi mới được kết hôn. - Touna khẽ chu môi đáp, nét mặt tỏ vẻ không cam tâm.

Yuri thoáng thấy thái độ đó của nhóc thì không khỏi muốn bụm miệng phì cười. Quả thật, Touna khiến nó không thể không quan tâm.

- Vậy tại sao nhóc vẫn muốn kết hôn với tôi? Đến cả tôi cũng chưa đủ tuổi, làm sao nhóc có thể? - Yuri khẽ cười dịu dàng.

- Nhưng... - Dù biết, nhưng Touna vẫn cố gắng phản biện lại một cái gì đó. Thế nhưng, nhóc ta không thể làm gì hơn khi biết điều đó là không thể. -

Nhưng... tôi thích bà chị mà...

Nhóc ta ấp úng, mặt cúi gằm. Hai má vẫn đỏ ửng lên ngượng ngập. Tay Touma run run bấu lấy vạt áo comple như muốn làm nhàu nát mọi thứ. Nhìn nhóc ta muốn mà bắt lực không thể làm gì khiến Yuri cảm thấy nhóc thật dễ thương.

Yuri khẽ phì cười. Nó cúi người, tay chống đầu gối, nhỏ nhẹ:

- Vậy thế này, tôi sẽ chờ nhóc đến khi nhóc đủ tuổi kết hôn. Nếu lúc đó nhóc vẫn chưa đổi ý thì tôi sẽ nhận lời kết hôn với nhóc. Vậy được chưa? - Lúc này, thực sự Yuri rất dịu dàng. Nụ cười nhẹ nhàng của một cô gái mười tám vô cùng thực nữ, không gượng gạo, không giả tạo, là một nụ cười tự nhiên khiến ai ai bắt gặp cũng phải đồ gục dưới chân nó.

Kazuto nhìn nó chằm chằm, mắt tròn ngược. Anh hoàn toàn không thể tin vào những gì mình đang chứng kiến. Chẳng hiểu sao, máu nóng dồn lên não. Tim đập thình thịch, bàn tay vô thức nắm chặt, bao nhiêu gân guốc nổi lên thấy rõ. Tức giận, phẫn nộ, chẳng hiểu sao tính không có sẵn trong máu anh nổi lên. Kazuto vung tay, nắm lấy cổ của Touma, nhắc bổng lên mặt đất.

- Kazuto! Cậu làm cái khi gì thế hả? - Yuri tròn mắt quát, nó hơi thất thần vì hành động bộc phát của Kazuto, không tài nào hiểu nổi.

Đôi mắt to tròn kia bỗng dưng nhắm tịt lại, răng Touma đánh nghiêng ken kết. Mặt nhóc đỏ bừng lên, hơi tím tái.

Touma chậm chậm giơ tay lên, nắm chặt lấy cổ tay Kazuto, cố gắng vận chút sức mình tìm cách thoát hiểm. Dù bình thường nhóc là một học sinh xuất sắc, nhưng khi đối diện với một kẻ thù cao to hơn mình, lại còn là kẻ học võ chuyên nghiệp, có cố thế nào, vận vẹo thế nào Touma cũng không thể phá thế khóa được.

Touma nhăn răng, bắt lực, bây giờ nhóc cực kì khó thở, rất muốn xỉu đi lúc nào.

- Buông ra ngay! - Yuri phẫn nộ ra lệnh, thế nhưng mắt Kazuto vẫn mờ đục đi vì giận dữ. Anh hoàn toàn bỏ ngoài tai những câu lệnh của Yuri, tai anh ù đi trong cơn giận.

Yuri cau mày. Nó đưa về thế thủ, dồn lực đâm vào cổ tay anh. Kazuto quá bất ngờ, tay vô thức buông Touma xuống. Cậu nhóc bỏ nhào, úp mặt xuống, thở lấy thở để.

Thấy nhóc ngã, Yuri vội vã chạy lại đỡ nhóc dậy, vuốt lấy lưng, tay làm các động tác sơ cứu cho Touma. Cậu nhóc ho lỵ khụ, há to miệng tham lam hít lấy từng ngụm không khí, dần dà cũng ổn định lại được hô hấp.

Thấy Touma đã ổn, Yuri nhăn mặt, vùng vằng đứng dậy, tiến về phía Kazuto đang thất thần vì những gì mình vừa làm. Ngay lập tức, nó vung tay, giáng xuống má anh thật mạnh, dứt khoát, không kiêng nể.

Kazuto lao đảo, va vào tường. Cái tát của một con người học võ như Yuri khiến anh cảm thấy tê buốt trên từng thớ thịt. Định hình lại, môi anh bị sưng, khê ri ra một dòng máu đỏ tươi.

- Shina Kazuto, cậu khiến tôi quá thất vọng! - Yuri mặt mày hậm hực, nóng phừng phừng vì lửa giận. Hành động bông bột của Kazuto đối với Touma - thực ra là một cậu bé nó rất quý - khiến nó mất mặt và giận dữ. Ngay lúc này, nó giận anh vô cùng.

Kazuto im lặng. Trong lòng anh đắng ngắt, y như anh vừa ăn phải một cái gì đó đắng, chan chát và cay xè. Kazuto không biết phải nói gì, anh chỉ cười khẩy một cái, đứng dậy, quay mình bỏ đi. Trước khi khuất hẳn, Kazuto chỉ buông ra một câu với giọng điệu đờm buồn:

- Phải, với cậu tôi chẳng là cái gì cả. Đến cuối cùng, tôi vẫn là một kẻ ngốc nghếch chờ đợi trong vô vọng...

Câu nói ấy khép lại bầu không khí ngột ngạt này giờ, anh biến mất như làn khói trắng.

Yuri khẽ cắn môi, nó vội quay lại đỡ lấy nhóc Touma, giúp nhóc sửa lại tóc tai và y phục, dẫn nhóc quay trở lại hội trường.

- Nhóc nhớ chưa? Ra khỏi thang máy rồi thì rẽ phải, đi hết hành lang là đến hội trường. - Yuri cẩn mật dặn dò thẳng nhóc, bộ dạng trông vô cùng dịu dàng và nữ tính.

- Tôi biết rồi mà. Tôi thông minh lắm, không như bà chị đâu! - Touma ngây thơ đáp lại, rất tỉnh.

Yuri nghe vậy không khỏi cắn răng cười trừ. Nó bặm môi tự nhủ mình phải nín nhịn, không được động gì đến nhóc cả.

Touma bước vào thang máy, cánh cửa đóng lại đưa nhóc rời khỏi sảnh chính. Thấy vậy, Yuri khẽ trở mình đứng dậy, ưỡn thẳng lưng:

- Chuyện cậu nhóc phi công trẻ... dừng ở đây được rồi. - Buông ra một câu nhẹ như gió, Yuri khẽ nhếch môi cười. Giọng nói nhẹ nhàng ban nãy nó dành cho Touma biến đâu mất, mà thay vào đó là ngữ điệu điệu ngoa sắc lẹm thường thấy. - Bây giờ... xử lí con nhỏ tiểu thư đó thôi nào.

Yuri khẽ xoay mặt nhìn một thanh niên xuất hiện ở cửa chính, ánh mắt xéch vẽ lên tia nhìn đầy thâm ý. Nó cười một nụ cười đầy âm mưu xảo quyệt.

- Em là Eto Yuri, bạn của Asai ư? - Anh thanh niên ngập ngừng bắt chuyện.

Nó khẽ gạt đầu và nhìn tổng thể anh ta.

Anh ta - Yukijuri Asuke - đúng là có dáng một phóng viên. Hàm râu lõm chồm, đầu tóc bù xù, bộ quần áo xộc xệch như vừa trải qua một trận chiến. Bẩm sinh Yuri không bao giờ để những người như anh lọt mắt, nên nó cười khẩy:

- Phải chăng anh vừa gặp chuyện? Tôi không nghĩ anh lại ăn bận như vậy để đến một bữa tiệc thượng lưu đâu.

- À... - Nghe nó nói vậy, Asuke khẽ cúi đầu nhìn lại mình. Anh gãi đầu phân trần. - Bỗng dưng con bé Asai gọi điện cho anh, bảo anh mang đồ nghề phóng viên đến đây lấy tin, còn giục anh nhanh lên nữa. Thế nên anh vội vàng vàng chuẩn bị, bắt taxi phóng đi ngay.

Yuri lại cười khẩy. Nó lắc đầu vài hồi không rõ ràng, bèn cất giọng nghiêm trọng:

- Nghe này anh Yukijuri, nếu vụ này anh thành công thì anh sẽ có được một khoản hoa hồng lớn lắm đấy. Dĩ nhiên tôi cũng sẽ thưởng thêm cho anh. Chỉ cần anh chịu nghe lời tôi thôi là đủ rồi...

Asuke nghe nó nói vậy không khỏi mừng rơn. Lòng dạ anh ta có một cái gì đó trĩu nặng. Dù sao một kẻ tầm thường như anh nếu như qua một vụ làm ăn như vậy có thể sẽ có cơ hội đổi đời. Anh thầm nghĩ đến số hoa hồng và lợi nhuận đem về được sau vụ này.

Thế nhưng, một tia sáng vụt qua não anh. Nụ cười tươi rói trên môi anh bỗng tắt vụt, cứng đờ. Asuke ấp úng:

- Eto này. Em hứa sẽ cho anh lợi nhuận cao như vậy, có khi nào là một việc khó? - Một giọt mồ hôi chảy xuống thái dương Asuke. - Em gọi anh đến bữa tiệc thượng lưu gấp như vậy, có khi nào là bắt anh viết báo về cậu ấm cô chiêu hay ông to sếp lớn nào đó không?

Yuri khẽ im lặng. Mắt nó dán chăm chăm vào anh. Thoáng, môi nó nhếch lên đầy bí hiểm.

- Chẳng lẽ đúng là vậy thật sao? - Nhận thấy thái độ đó của Yuri, Asuke bỗng run rẩy. - Nếu vậy anh không làm đâu. Anh sợ lắm.

Yuri lại liếm môi. Đôi gầy cao gót khẽ gõ nhẹ xuống sàn, hai tay nó khoanh trước ngực. Những hành động vô thức đó của Yuri lại trở thành những điều dù nhỏ nhưng cũng khiến Asuke thấy sợ. Im lặng một hồi, nó ngẩng mặt phá lên cười.

- Yukijuri, anh thật giống em gái anh. Con bé Asai cũng hay sợ khi đụng đến kẻ cao hơn nó lắm. - Đầu nó lắc nhẹ. - Anh nhát gan như vậy, bảo sao không có chỗ đứng trong tờ báo kia. Tôi cảm thấy thật buồn cười. Thế nhưng, nếu anh đã sợ vậy thì có thể không nhận vụ này. Tôi nể Asai theo tôi đã nhiều năm nên mới gọi anh, nay anh không cần đến sự giúp đỡ của tôi, tôi cũng không tha thiết gì đâu. Rất nhiều kẻ ngoài kia đang chờ để phục tùng tôi. Anh đúng là không biết điều.

Nói rồi Yuri toan quay lưng bước đi. Lời nói của Yuri khiến Asuke bắt đầu lay động. Quả thực công việc của anh dạo này ở tờ báo rất bấp bênh, biên tập viên bảo anh không có năng khiếu kiếm tin viết, còn dọa sẽ tố sếp đuổi việc anh. Huống hồ chỉ dạo này anh bắt đầu đắm vào cờ bạc, cũng đã lên rút của công ti một triệu rồi. Nếu việc này bại lộ cha anh sẽ đuổi anh ra khỏi nhà mất. Ông hay khinh anh vì anh cũng đã hai sáu tuổi rồi mà công việc còn chưa ổn định. Lương ở tờ báo còn chưa đủ nuôi chính anh. Bây giờ mà lộ chuyện, anh cũng không dám nghĩ đến hậu quả nữa.

Kể ra, công việc này chỉ đòi hỏi mạo hiểm. Eto Yuri đã dâng mỡ lên tận miệng anh, cho anh cơ hội chứng tỏ với đồng nghiệp và cha, ngoài ra hoa hồng cũng đủ để anh trả nợ. Kiểu này, không làm không được.

- Khoan đã, cô Eto! - Asuke gọi to, bàn tay vô thức vờn ra nín giữ bước chân nó sau những hồi suy nghĩ sâu xa. - Anh làm... anh sẽ làm... Mạo hiểm cách mấy anh cũng dám đặt cược. Chỉ mong em có thể chỉ dẫn cho anh để anh thành công.

Yuri khẽ dừng bước. Nghe anh nói vậy, môi nó nhếch lên cười:

- Đừng lo, nghe lời tôi, chỉ có thắng mà không có thiệt.

- À còn nữa... - Khi nó định đi, Asuke lại gọi giật lại. Yuri lại dừng bước nghe anh nói. - Hoa hồng của anh... em định thưởng anh bao nhiêu?

Mày Yuri khẽ nhủ lại:

- Anh muốn bao nhiêu?

Không ngờ nó lại trả lời như vậy, Asuke run run nhưng cũng dứt khoát trả lời:

- Một... một triệu...

Môi nó bất giác nhếch lên, mắt khẽ trợn ra, Yuri hừ lạnh. Nó cười khẩy vài hồi, nhưng cũng gạt đầu chấp thuận:

- Cái đó còn tùy vào thái độ và kết quả của anh, tôi còn có thể bỏ cho anh nhiều hơn nữa kia.

- Cảm ơn em! - Nghe nó đồng ý, Asuke reo lên mừng rỡ. Vậy là anh có thể lấp tiền vào khoản nợ anh lỡ rút của công ti rồi.

Vốn tính Yuri rất ghét kiểu chưa làm đã đòi thưởng. Một triệu ư, nói thật ra là quá nhiều so với nó. Mỗi tháng nó chỉ được vài trăm ngàn yên, vậy mà một lúc anh dám đòi đến một triệu. Cơ mà, sau này được hẹn hò với Shukasa, một triệu không là vấn đề đối với nó.

- Đi theo tôi. - Nó chìa ngón trỏ ra, vẫy nhẹ. Asuke lon ton chạy theo không khác gì một con cún. Trong đầu nó bỗng hiện ra không biết bao nhiêu âm mưu thâm độc.

___o0o0o___

END chapter 65.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: [Dạ Tiệc] em Tin Anh Chứ?

Ban công vắng bóng người...

Hôm nay là ngày 31 tháng 12, một ngày rất đặc biệt... Đó là ngày cuối cùng của năm nay, là đêm cuối cùng. Và sau hồi chuông điểm lúc không giờ, Nhật Bản sẽ bước sang năm mới.

Cha mẹ Mika về quê đón năm mới với gia đình, đáng lý ra cô cũng phải đi theo. Cơ mà vì được rủ đi bữa tiệc này, cha Mika cũng háo hức để con mình biết vị cuộc sống thượng lưu nên không bắt cô đi theo, cho cô đón năm mới với hội bạn.

Giới thượng lưu không phải là kẻ mong không khí giao thừa, họ thích cả buổi gặp gỡ giao lưu nên khi có một bữa tiệc lớn đến vậy của tập đoàn Satake, không một phút chần chừ họ bước ngay đến hội trường. Bởi vậy, chẳng mấy ai trong bữa tiệc thấy tiếc khoảnh khắc thiêng liêng này cả. Với họ, cơ hội được kí hợp đồng với những đối tác béo bở sung sướng hơn nhiều.

Nhưng Mika không phải giới thượng lưu. Nhà cô rất bình dân, và cô thấy tiếc khi không được sum họp cùng gia đình. Không khí đông đúc ngọt ngào trong kia không hợp với cô. Cô thích những nơi tĩnh mịch im ắng hơn chốn ồn ào. Dù cô đơn, nhưng đó là những nơi rất yên bình.

Mika hít một hơi dài. Những ngón tay búp măng thon dài cầm lấy điều thuốc nhấc ra, khuôn miệng nhỏ nhắn phả một luồng khói trắng vào không khí. Đây đã là điều thứ hai rồi.

Ban công rất rộng, nhưng chẳng có ai. Chỉ một mình cô đứng im lặng, hút mấy điều thuốc và nhìn vu vơ vào không gian dài bất tận. Màn đêm đen kịt, ánh trăng sáng yếu ớt cổ lên tia vàng xuyên qua những đám mây dài đang bay nhẹ. Trời mây, không có sao. Chỉ có gió lùa từng đợt, tấp vào người cô những luồng không khí lạnh mùa đông.

Bây giờ là cuối năm, đúng đợt mùa đông cần quét. Đi bữa tiệc thượng lưu này mấy cô gái nào mặc ấm? Đêm dạ hội chỉ được cái đẹp, sang trọng và quyến rũ, tùy loại mới có ống tay. Phần đa là cúp ngực, hai dây, thậm chí là khoét sâu để tăng độ quyến rũ. Các phu nhân tiểu thư chỉ để ý độ đẹp mà không để ý thời tiết. Vì họ di chuyển bằng ô tô, bữa tiệc lại tổ chức trong một nơi sang trọng có máy điều hòa hiện đại, dĩ nhiên sẽ không bị lạnh.

Đang mặc hở vậy, bảo họ ra ngoài ban công, nơi nhiệt độ xuống dưới mười độ, còn lâu họ mới đi.

Nhưng riêng Mika, không khí lạnh không là gì với cô. Cô thích không gian yên bình này hơn, rút vài điều thuốc là lại ầm bụng ngay ấy mà.

- Anh biết ngay là em ở ngoài này. - Mika đang nhắm mắt tận hưởng bầu không gian tĩnh mịch riêng mình cô hòa vào thiên nhiên, bỗng dung bị một giọng nói trầm thấp xen vào suy nghĩ.

Không cần nhìn, giọng nói ấy luôn vang vọng bên tai cô, bất cứ khi nào Mika cũng đều có thể nhận ra anh - Akito.

- Biết ngay là em ở đây ư? Vẫn giọng điệu kiêu căng là có thể thấu lòng người ta như vậy... - Mika khẽ nhếch môi cười, giọng trầm trầm, nhưng ánh mắt lại vô hồn, sâu thẳm không thấy đáy.

Akito rào bước chân đến cạnh cô, khẽ buông ra một tiếng thở dài, anh quàng chiếc áo complet màu trắng lên người cô, động tác từ tốn và nhẹ nhàng.

Mika giật mình quay lại, mắt gấp mắt, cô nhìn trực diện vào cặp đồng tử màu đen đẹp hút hồn của anh, sửng sờ. Tay cô vô thức giơ lên nắm vạt áo vừa được anh trùm lên cơ thể mỏng manh của cô.

- Em nhận đi, đừng trả lại. - Akito lại thở dài khi thấy cô có ý định trả áo cho anh. Giọng anh chậm rãi, chất chứa sự quan tâm. - Trời lạnh lắm. Em mặc áo mỏng vậy coi chừng cảm lạnh.

Mika duỗi người, đôi vai nhỏ vừa gồng lên giờ lại buông lỏng xuống. Cô nín áo kéo cao lên người, phủ tấm lưng trần và cánh tay thon nhỏ trong vạt áo.

Thoáng chốc, bầu không khí lại im lặng như nó đã từng. Mika lại trầm mặc hướng ánh nhìn vào một điểm vô hình trên không trung.

Cô vô thức rút trong ví ra một chiếc thuốc nữa. Đưa lên môi ngậm, tay cô cầm bật lửa giờ lên trước mặt.

Vừa mới giờ thôi, một bàn tay to khỏe sẵn chắc vươn ra chộp lấy tay cô. Akito nắm chặt lớp găng, dứt khoát và kiên quyết.

Mika quay lại nhìn anh, nheo mắt. Cô chưa kịp vùng ra thì Akito đã giờ tay kia lên chiếc thuốc cô đang ngậm trên môi và rút nó ra.

Không chần chừ, anh ngậm luôn chiếc thuốc. Giật nốt chiếc bật lửa, Akito thân nhiên châm đốt. Rút một hơi dài, đầu chiếc thuốc đỏ anh lửa, Akito nhấc ra và phả một luồng khói trắng.

Mika nhìn anh làm vậy mà đỏ mặt. Lòng cô nôn nao đủ thứ cảm giác lạ thường mà cô không biết dùng từ nào để diễn tả.

Nhìn chiếc thuốc mình vừa ngậm giờ đang ở trên môi anh, đầu chiếc thuốc vẫn còn lem vết son đỏ, dĩ nhiên, môi anh cũng thoáng vài vết đỏ tươi mờ mờ, Mika khẽ mím môi, mặt đỏ lên như trái cà chua chín.

Cô tức giận giật lấy chiếc bật lửa, quát:

- Anh làm cái trò gì vậy hả?

Akito lại rút một hơi, bộ dạng vẫn thân nhiên như không. Để cô bức bối đến nghẹt thở một hồi, anh khẽ quay người, nhìn cô nghiêm túc nói:

- Con gái hút thuốc là không nên. Có hại cho sức khỏe và nhan sắc. - Akito buông một câu tỉnh như ruồi.

Mika bức bối rút chiếc thuốc khác ra, đưa lên miệng, châm. Lần này thì Akito không can nữa. Anh ta chỉ dựa người vào thành lan can, theo dõi cô từ đầu đến cuối. Mika vội vàng rút một hơi dài, dồn hết giận dữ vào đó, phả một hơi, cổ bình tĩnh:

- Chẳng hại gì đến anh. Đây là sở thích của em, và là thói quen của em. Đừng cố gắng thay đổi nó.

Akito lại thở dài. Thoáng, anh chuyển sang một chủ đề khác:

- Em có thấy không gian này rất quen không?

Mika im lặng, làm ngơ như không nghe thấy câu hỏi của anh. Cô vẫn hút thuốc, mắt vẫn vô hình nhìn vào không trung.

Akito lại xoay người, anh dựa lưng vào lan can, mặt hướng vào trong hội trường qua tấm cửa kính lớn, giọng đều đều.

- Trong kia người ta đang ồn ào tán gẫu, nhưng anh và em lại ở ngoài ban công, tách biệt khỏi thế giới ồn ào. Em hút thuốc, mắt dán vào một điểm vô hình nào đó, và anh theo em ra đây. - Akito quan sát những con người đang cười rôm rả trong hội trường. Trong đó có vẻ rất ồn ào, nhưng ngoài này, anh chẳng nghe thấy gì cả, đơn thuần vì tiếng gió rít và vì hệ thống cách âm. Đầu óc anh mơ mơ hồi tưởng kí ức. - Nhớ tháng trước, chúng ta cũng đã như vậy. Anh và em rời khỏi buổi dạ tiệc học sinh để đến với biển khơi đen kịt. Dường như đó là một sự trùng lặp không kể được.

Mika vẫn ngó lơ với lời anh nói, vẫn chăm chăm vào chiếc thuốc, vẫn không thay đổi hướng nhìn. Thế nhưng lòng cô lại có một chút bồi hồi xao xuyến.

Làm sao cô quên được, đó là lần đầu tiên cô nói chuyện với anh nhiều đến như vậy. Lần đầu cô xao động với anh, lần đầu cô rung rinh chỉ vì một cử động rất nhỏ của anh. Cô bắt đầu suy nghĩ về anh kể từ lần đó.

Cô không bao giờ giám nghĩ sẽ nhanh đến nhường vậy, chỉ một thời gian ngắn, anh đã khiến cô thay đổi. Những tưởng sau những giọt nước mắt hai năm trước, sẽ không bao giờ, sẽ không bao giờ cô yêu thêm một lần nữa. Vậy mà giờ đây, cô lại mắc lỗi. Thoáng, Mika cảm thấy cô yêu nhầm người.

Lòng cô có một tí bứt rứt. Mika quăng vội chiếc thuốc vào hũ cát đặt bên lan can, bước chân vội vàng trở lại hội trường.

Akito thấy vậy có hơi hoảng, nhưng anh cố gắng kìm chế cất giọng đều đều:

- Mika, em... tin anh chứ? - Câu nói trầm nhẹ cùng nét ngai thoáng đượm buồn đã níu giữ đôi chân vội vàng ấy.

Cô im lặng, không quay lại, chờ câu tiếp theo của anh.

- Nghe anh nói này, Mika. Anh đã muốn giấu em, không muốn em biết. Nhưng bây giờ anh nghĩ anh cần phải nói rõ sự tình với em. - Akito tắt lửa thuốc, chậm rãi bước đến cạnh cô, giọng nói vẫn từ tốn. - Manabu Akito anh là kẻ trắng hoa không biết dùng từ gì tả nổi. Anh thay người yêu như thay áo, chán cô nọ lại kiếm cô kia đùa giỡn. Vốn anh không bao giờ nghĩ một kẻ như anh lại có một ngày yêu một người con gái, cho đến khi Yuri xuất hiện. Eto Yuri, cô ấy là mối tình đầu của anh, là cô gái đầu tiên dạy cho anh những rung động đầu tiên của cuộc đời.

Năm đó, anh mới vào trường. Học khoảng hai tháng, sau khi đùa giỡn rất nhiều người, anh có nghe thằng bạn kể về cô hoa khôi năm nhất trường anh, một thành viên xuất sắc của câu lạc bộ Karatedo. Anh đánh cuộc với chúng nó là sẽ của bằng được cô nữ sinh đó.

Sau khi tìm hiểu, anh biết cô ta là Eto Yuri, con gái của một thương nhân giàu có, từng đoạt giải vô địch thành phố Karatedo và giải hoa khôi năm cấp hai. Thấy là một đối tượng tốt, anh càng thêm quyết tâm chinh phục cô gái này.

Thế nhưng, Yuri lại rất kiêu chảnh. Anh của cách mấy, của miệt mài suốt cả tháng trời vẫn không đổ. Đúng lúc anh định bỏ cuộc thì Yuri lại chấp nhận trở thành bạn gái anh.

Sung sướng tột độ, anh đưa cô ấy đi giới thiệu với Kuro và Shukasa. Lúc đó, Yuri có một số biểu hiện lạ nhưng anh đã không bận tâm mà vẫn cứ nâng niu cô ấy.

Những tưởng anh sẽ vứt bỏ cô ấy nhanh thôi, nào ngờ, những tháng ngày bên cạnh, sự quyến rũ và bí ẩn của cô ấy đã lôi cuốn anh, khiến anh không thể tập trung vào một việc gì khác. Cho đến một ngày, anh chợt nhận ra, anh yêu Yuri mất rồi.

Nghe đến đây, lòng Mika bỗng dưng thất lại. Hàng ngàn mũi tên như xuyên thủng trái tim cô. Đau đớn, ảm ức, phẫn nộ, căm giận,... Không biết bao nhiêu cảm xúc đan xen trong lòng cô lúc này. Cô.. cũng không rõ nữa...

Akito kể tiếp, vẫn đều đều như không để ý đến tâm trạng Mika:

- Tình cảm bọn anh tiến triển rất tốt cho đến một ngày, anh bắt gặp Yuri đang quần quít âu yếm với một tiền bối năm ba. Bọn họ ôm hôn nồng nàn phía sau cửa thoát hiểm như không hề để ý đến anh đang nấp ở đằng sau. Bàn tay gã kia sờ soạng khắp người Yuri như muốn trút bộ đồng phục của cô ta xuống vậy. Ngay lập tức, Yuri ngừng nụ hôn ấy, gờ tay ra giữ lấy bàn tay không biết điều của gã kia, cười: "*Không được đâu, Misao. Ván cược vẫn chưa kết thúc mà.*"

Ngay lập tức, cái gã tên là Misao kia tỏ vẻ hậm hực buông Yuri ra, giọng nói đầy sự bức bối: "*Hừ, em vẫn còn nghĩ em có thể của được thằng nhóc Hanagato ấy ư? Anh đã đợi hai tháng rồi đấy!*"

"*Khoan nào, chúng ta đã cược là nếu em của Shukasa, anh sẽ từ bỏ em để em đến bên anh ấy. Bù lại, em chỉ cần lấy tiền của anh chàng công tử kia bỏ cho anh. Không hề có thời gian nào ở đây.*" Yuri cười khẩy, bàn tay vuốt ve Misao đầy khiêu gợi.

"*Em quên một vẻ rồi. Nếu em không của được, em sẽ cho anh cái ngàn vàng của em đấy. Nhớ không?*" Gã Misao kia bỗng ôm chặt cơ thể bé nhỏ của Yuri vào người, cười khả khà.

"*Nhưng em sắp của được rồi đấy thôi. Anh quên à, em đang hẹn hò với thằng ngốc Manabu Akito, bạn thân Shukasa đấy. Thằng đó thật lòng với em lắm, và cũng dần dần nữa. Nó không biết em thông qua hắn để tiếp cận Shukasa.*" Yuri không hề cảm thấy ngại ngùng vì hành động đáng ghê tởm của Misao mà thay vào đó còn cảm thấy thích thú về nó nữa. Coi ta không ngần ngại đáp trả bằng cách quàng tay lên cổ hắn, giọng ngọt ngào.

"*Anh không quan tâm. Em của được hắn hay không cũng đều có lợi cho anh cả thôi.*" Hắn vừa dứt lời, Yuri liền đặt lên môi hắn nụ hôn. Hai người không ngừng quần quít âu yếm, cô ta còn phát ra những tiếng rên khiến anh rung mình.

Mika, em không biết anh đã phải chịu đựng nỗi nhục bất tận và cảm giác căm hận như thế nào khi chứng kiến cảnh đó đâu. Anh điếng người khi cô gái anh tin tưởng không ngần ngại đem trinh tiết ra để đánh cược. Anh giận run người, giận Yuri và trên hết, anh giận bản thân anh. Hận anh yêu nhầm người, hận anh ngu si không suy nghĩ. Anh không bao giờ tin anh đã đùa giỡn với bao cô gái thật lòng với anh, càng không tin bản thân anh lại bị đùa giỡn bởi cô gái đầu tiên anh thật lòng. Anh hận, rất hận, hận đến mức muốn băm vằm Yuri thành trăm mảnh.

Sau khi chứng kiến bộ mặt thật của con cáo già đó, anh đã đá cô ta sau khi si và cô ta một trận. Thế nhưng Yuri lại sợ Shukasa sẽ nghe anh mà ghét nó, bèn tìm cách nín kéo anh trở lại. Đã chia tay một năm rồi, nhưng nó vẫn không tha cho anh, không ngừng làm mọi cách để lấy lại điểm trong mắt Shukasa. Thậm chí, chôn đông người, cô ta mặt dày tới mức phỉ báng anh để nhận được sự đồng cảm. Mika, nghe này. Mọi hiểu lầm, là do cô ta dựng nên. Em phải tin anh, phải tin rằng anh không phải là một kẻ nhu nhược, đàn độn chỉ biết tình yêu mà không có lí trí. Em... tin anh... đúng không?

___o0o0o___

END chapter 66.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: [Dạ Tiệc] Hotokeki Và ông Chú Trong Tiệm Bánh

- Anh cần em tin cái gì nào? Tin để làm gì? Em đâu có hiểu nhầm gì đâu? – Mika khẽ khịt mũi, gương mặt tỏ vẻ bất cần, vô cảm. Nhưng sâu trong ánh mắt là một nỗi buồn miên man bất tận, đượm chút đau khổ và tiếc nuối. Nụ cười nhẹ nhếch lên trong tiếng gió rít gào quả nhiên như những mũi tên chọc ngoáy vào vết thương một lần nữa sống dậy trong Akito.

Anh đã đủ đau khổ khi nghĩ về ngày tháng đắng cay thật lòng thật dạ với một con cáo lắm rồi, vậy mà từng lời buông ra từ miệng cô như xát muối vào vết thương của anh. Miệng anh đắng nghét, chua chát.

- Để em nói lại một lần nữa nhé. – Mika im lặng một lúc, chần chừ và cất tiếng. – Bây giờ em không có quan tâm gì hết đến quá khứ của anh và Eto. Em cũng chẳng rành để hiểu nhầm này nọ. Điều em biết là anh vẫn chưa một lòng một dạ với em. Cho đến lúc em chấp nhận anh, anh không cần phải lo em suy nghĩ cái gì đâu.

Buông ra những lời lẽ vô cảm, Mika bỏ mặc Akito ở đó, trong cơn thét gào của đợt gió mùa đông. Cô xoay gót bỏ đi, chiếc áo complet trắng của anh quàng trên vai cô theo quán tính rơi xuống sàn. Nhưng Mika không có lấy một chút phản ứng, cứ thế bước đi, cứ thế rời xa anh, cứ thế mặc cho trái tim anh đắng cay cô đơn một mình. Cánh cửa kính khẽ mở, Mika bước vào đó, hòa vào đám đông và mất hút khỏi tầm nhìn của anh.

Akito đau khổ, trái tim anh quặn lại, thắt chặt đến nghẹt thở. Anh bỗng đứng ngược đầu, ném ánh nhìn vào màn đêm đen kịt, tự hỏi sao duyên phận quá khắt khe.

Mối tình đầu của anh, là Yuri. Nó đã khiến anh mất hết niềm tin vào tình yêu, khiến anh căm thù, hận bản thân anh đã quá mê muội. Khó khăn lắm anh mới mở rộng trái tim để yêu thêm một lần nữa, nhưng Mika chẳng khác nào một tảng băng lạnh giá. Thêm lần nữa, anh lại hận Yuri. Đã hủy đi cả một tình yêu trong sáng anh dành cho nó, giờ lại ích kỷ hủy đi tình cảm của một cô gái anh yêu thương dành cho anh.

Mãi suy nghĩ mông lung, Akito không để ý đến một cô gái mới xuất hiện ngoài ban công. Yui chậm rãi bước đến, nhặt chiếc áo complet của anh, nhẹ nhàng trả lại cho anh.

- Yui à... – Akito giật mình gọi tên cô, rồi khi bắt gặp nụ cười nhẹ cùng nét ngài dịu dàng, anh khẽ nuốt hết đắng cay vào sâu trong lòng, hỏi. – Em có bao nhiêu phút dành cho anh?

Yui nhẹ nhàng nâng tay Akito lên, vén tay áo anh xem giờ, nhếch môi:

- Bây giờ là tám rưỡi. Anh có ba mươi phút. – Cô khẽ hắt đầu, chỉ tay về bộ bàn trà gần lan can, mời anh ngồi.

Cả hai yên vị ngồi xuống. Yui khẽ rót nước pha sẵn vào hai cái tách, đẩy một cái lại cho anh. Động tác cẩn thận, vừa làm cô vừa nói:

- Ban nãy em đụng mặt Mika trước khi ra ban công. Cô ấy có khóc, em đoán là có chuyện nên mới ra đây.

- Mika khóc? Cô ấy khóc sao? – Nghe Yui nói, Akito tỏ vẻ rất ngạc nhiên. Anh lặp lại, và hỏi lại.

Yui không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu, mãi một lúc sau mới nói tiếp:

- Em tiếp xúc với Mika đã hai năm rồi nên em biết rất rõ. Cô ấy rất ít khi khóc, mà đã khóc thì không bao giờ để người khác nhìn thấy. Hôm nay bị như vậy, chắc là lại có chuyện gì đó. – Yui từ từ cười, và sau câu nói ấy, một bầu không khí tĩnh lặng bao trùm.

Akito ngồi im, nghĩ rất lung. Mãi một lát sau, như có một tia suy nghĩ vụt qua trí não anh, anh mới chậm rãi lên tiếng:

- Mika đã tức giận khi anh ngăn cản cô ấy hút thuốc. Ngay sau đó, khi anh kể về mối tình đầu của anh – là Yuri – Mika đã bỏ đi. Anh cũng không hiểu nổi.

Yui nghe vậy thì thoáng thờ dãi. Mika thì cô còn lạ gì. Cô quá hiểu Mika, có khi còn hiểu hơn cả cha mẹ cô ấy nữa. Nghĩ rất kỹ, Yui mới cất tiếng:

- Akito này, anh hẹn hò với Mika như vậy, anh có biết món bánh yêu thích của Mika là gì không?

- Hotokeki. – Akito trả lời đầy dứt khoát và chắc nịch.

Yui mỉm cười, nói:

- Thế mà hồi xưa, cô ấy rất thích Takoyaki đấy. – Yui khoan thai. – Vì chơi với em, là một kẻ cuồng Takoyaki từ nhỏ, thế nên mỗi lần ăn chung, bọn em toàn ăn Takoyaki. Ăn riết rồi cũng quen, Mika không muốn ăn thử loại bánh khác. Mà cô ấy cứng đầu lắm, đến cả em cũng không thay đổi được sở thích của nó. Vậy mà thoáng chốc sau, Mika không còn ăn Takoyaki nữa mà chỉ ăn Hotokeki thôi.

Akito lại im lặng, dường như anh cũng đang cố kiếm lấy một câu trả lời. Thấy phản ứng của anh rất thú vị, Yui lại đặt thêm một câu hỏi nữa:

- Vậy có bao giờ anh nghĩ tại sao một học sinh gương mẫu như cô ấy lại thích hút thuốc không? – Yui khẽ đưa tách trà lên môi, nhấp một ngụm, hỏi. Diện bộ của cô trông rất sang trọng và quý phái.

Trí tò mò của Akito bỗng bùng nổ dậy rất mãnh liệt. Anh đã tự hỏi, nhưng chưa bao giờ đi tìm câu trả lời. Bây giờ chủ động Yui nói cho anh biết, anh thật sự không ngờ việc nghiện hút thuốc lá của Mika cũng có nguyên nhân.

Akito lắc đầu, khuôn mặt tỏ vẻ háo hức muốn biết câu trả lời. Yui lại nhấp thêm một ngụm trà, từ từ bắt đầu câu chuyện:

- Cũng giống như anh, Mika đã từng trải qua một mối tình. Cô ấy cũng từng yêu rất sâu đậm, và cũng giống như bao mối tình đầu khác, nó có một kết cục không vẹn toàn...

Kagoshima hai năm về trước...

Năm đó, thời tiết đã dần dần nóng nực. Học sinh trường cấp hai Mitsuba đã chính thức bước vào kì nghỉ hè. Bao nhiêu tiếng hoan hô hò reo sung sướng khi tiếng chuông báo tan học của buổi học cuối cùng. Không thể đếm nổi số học sinh không ngần ngại ném tung cuốn tập và bút lên không trung, sau đó nhảy tung tung như lễ hội đến. Không ít đứa phấn khích tới mức đứng lên bàn học và nhảy từ bàn này qua bàn khác. Nói chung, buổi học hôm đó, trường Mitsuba trở nên hỗn loạn và náo nhiệt.

- Mika ơi Mika à... – Yui cười tủm tỉm, đúng cái nụ cười đầy "âm mưu và toan tính" cô hay dùng khi đòi Mika làm một chuyện gì đó cho cô.

Học sinh gương mẫu Mika thì không hề hòa vào không khí hân hoan đến mức náo loạn của trường học mà chỉ im lặng thu tập vào trong cặp sách. Yui khi đó đã nổi danh là một cô học sinh cá biệt, luôn cầm đầu lũ học sinh trong lớp và trường trong các trò nghịch ngợm phá phách. Sau khi đứng cao lên bàn học, cô không ngừng vẩy một lá cờ tự chế với dòng chữ nguệch ngoạc "Nghỉ hè muôn năm". Sau cái hành động bộc phát đó cùng tiếng nhạc ò ỉ e của một đứa nào đó bật to lên, cả đám sau vài khắc hiếm hoi im lặng thì "bung lụa" hết sức, quẩy tung tung không ngại ngần.

Sau khi đã mệt thắm và đã đòi, Yui mới tìm đến Mika và giờ trò ông ẽo làm nũng như vậy.

- Cậu muốn gì đây hả trời? – Mika thờ dãi ngán ngẩm nhìn Yui như chú mèo con cứ chà chà vào cánh tay áo, làm bộ dễ thương để được đối phương chiều lòng. – Làm vậy ghê chết đi được, có gì nói nhanh!

- Tớ đói... – Yui giả bộ thều thào nói.

- Đói thì đi mua gì mà ăn. Ngồi đây than thở với tớ làm gì? – Mika ngán ngẩm gạt phất cô nàng sang chỗ khác.

Nhưng Yui đâu có phải dạng vừa. Xét về độ "nhây" và "lầy" thì chưa có ai ở chốn Mitsuba này qua mặt nổi cô đâu nhé. Sau khi bị hất đi, Yui lại uốn éo lại và tiếp tục chà xát cái má phính vào tay áo Mika, nói:

- Tớ mệt...

Bỗng dưng, đôi môi của Mika bạnh to ra, hai vai gồng lên, cơ thể ngừng cử động. Mika phũ phàng đẩy Yui ngã rầm ra sàn nhà, tỉnh bơ:

- Tự đi mà mua. Tớ không đi mua hộ cậu nữa đâu! – Một câu trả lời lạnh như băng khiến Yui đông đá.

Cô nàng tiếp tục nhây, lại trườn lên uốn éo như một chú rắn quấn lấy người Mika, nài nỉ:

- Mika kìa, chúng ta là bạn thân mà. Bạn thân là phải giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn.

- Không biết. Giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn chứ không phải đầy tớ không công. – Mika dứt khoát tuyên bố, chắc nịch, dứt khoát.

- Mika...

- Không!

Xem chừng Mika quyết tâm đến nỗi sẵn sàng trả lời "Nope" chặn ngang cả câu nói của Yui, không cho cô cơ hội nài nỉ. Bất quá, Yui đành phồng má, cau mày ra điều kiện:

- Được rồi, lần này tớ bao. Cậu đi mua hai phần đi! – Yui không còn làm nũng nữa mà thay vào đó lại thái độ bất đắc dĩ khi phải hạ mình.

- Không! – Vẫn là câu nói đầy dứt khoát của Mika khiến Yui tức giận ngùn ngụt.

- Lại gì nữa? Nhưng cậu đến vậy rồi cũng không chịu là sao? – Yui hét lên đầy phẫn nộ và tức giận, ầm ức.

- Súc cậu ăn một phần đầu đủ no, kiểu gì cũng ăn hai phần. Giờ tớ đi mua hai phần không có nghĩa tớ được ăn trọn một phần đầu. – Mika khẽ cười khẩy, đánh liếc về phía Yui.

Yui bặm môi, run run vì tức giận. Cô tính toán đủ kiểu, lại đành phải xuống nước:

- Biết rồi! Mua ba phần! Cậu sẽ được ăn trọn một phần, thế được chưa?

- Ahihi, không nà! Tớ ăn một phần cũng đâu có đủ no! – Mika khẽ nhếch môi cười đầy nham hiểm.

Yui tức đến nghẹt thở. Cô lúi vì tiền cất trong cặp ra xem. Tiền tiêu vật tháng này ngoại chưa cho cô, trong ví còn đúng vòn vẹn một ngàn hai trăm ba mươi tư yên. Một phần ăn là hai trăm năm mươi yên, nếu vậy cô hổ chết còn gì.

Nhưng nghĩ tới chuyện phải lặn lội hai cây số đi mua, Yui cắn môi, rút tờ bạc một ngàn yên ra dúi vào tay Mika, la toáng bất đắc dĩ:

- Biết rồi! Bốn phần thì bốn phần!

Mika lắc đầu đắc ý, nhận lấy tờ bạc nhàu nhĩ vì bị Yui nắm chặt, cười khẩy:

- Xuống nước từ đầu có phải hơn không?

Rồi quàng ba lô nhỏ lên vai, nhảy chân sáo rời khỏi lớp học, còn ung dung ngân nga giai điệu bài hát yêu thích nữa. Mika rời khỏi để mặc cho Yui đang tức đến học máu đứng bơ vơ một mình giữa đám học sinh còn đang "tự quấy" vì kì nghỉ hè. Tức quá, Yui không ngại ngần giờ tuyệt chiêu sư tử hồng, hét lên:

- Shit! Bọn với chả bè, như shit! Giúp đỡ nhau không chịu giúp còn bào mòn túi tiền cạn kiệt của nhau nữa chứ! Khi gió!

__oOoOo__

Mika chạy bước nhỏ trên vỉa hè đường. Máy năm gần đây Kagoshima bắt đầu tấp nập người và xe cộ, vỉa hè cũng dần dần đông hơn. Cô cố lách qua mấy đám người, tay cuộn chặt tờ giấy bạc vì sợ để trong túi áo sẽ rơi. Bước vào cửa hàng bánh mà cô là khách quen, Mika giật mình khi thấy hôm nay đông khách lạ thường. Phải xếp hàng đến mười phút mới tới lượt cô.

Bác bán bánh thấy cô nữ sinh cấp hai mặc đồng phục trường Mitsuba, mái tóc nâu cắt ngắn như con trai cùng vẻ mặt tươi tắn đáng yêu thì cũng cười tươi chào:

- Mika đấy à, hôm nay lại tới một mình. Yui đâu?

- Bọn cháu hôm nay chuẩn bị nghỉ hè. Cháu mua về nhà Yui ăn. Bác ơi, lấy cháu bốn phần Takoyaki đem về.

Mika nhí nhảnh trả lời, điệu bộ còn gấp gáp nữa. Cô hét toáng lên cho bác chủ hiệu loại bánh cô muốn mua.

Thế nhưng câu trả lời lại không đáp ứng lòng mong mỏi của Mika. Bác bán bánh cười bất đắc dĩ:

- Xin lỗi Mika nhé. Hôm nay tiệm bác thiếu nguyên liệu nên Takoyaki đã hết hàng từ trưa rồi.

- Hà? – Mika nhăn mặt kêu lên. Hiếm lắm Yui mới chịu khao to như vậy, thế mà lại hết Dorayaki là sao trời?

- Cháu ăn thử loại bánh khác được không? – Bác bán bánh bắt đầu gợi ý. - Tiệm bác có bánh Donut, Macaron, Tiramisu cũng ngon lắm. Hay cháu có thể thử Cupcake, Crepe hoặc là Waffle.

- Cháu không biết đâu! Bác biết mà, cháu chỉ ăn một mình Takoyaki thôi! – Mika hét lên đầy bất mãn. Mặc dù lúc đó, giọng cô có hơi nũng nịu một tí, khá giống trẻ con.

- Cháu thích bánh Nhật à? – Thế nhưng bác bán bánh vẫn kiên nhẫn giới thiệu, mong cô nhóc có thể thay đổi sở thích ăn một loại bánh khác ngoài Takoyaki. – Khách của bác hay ăn Mochi, Wagashi, Okono Miyaki, có cả Dorayaki nữa!

Mika thờ dãi, buông thông đôi vai đầy khó chịu:

- Cháu không ăn đâu!

- Hotokeki đi!

Đang tính làm nũng tiếp, bất giác một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai Mika. Một chàng trai cúi xuống, ghé sát tai cô, gọi tên loại bánh bò sữa ngây ngây đó.

Ngay lập tức Mika quay đầu lại. Một thanh niên cao ráo, hai tay đút túi quần, gương mặt bánh bao sáng sủa nhìn cô cười.

- Hotokeki ở đây ngon lắm. Có thử ăn đi, đừng cứng đầu thế. Đôi lúc cũng nên thử một loại bánh khác chứ? – Chàng trai ra lời khuyên, mỉm cười khuyên cô.

- A, Tsukasa đấy à? Lâu lắm rồi mới thấy cháu ghé đó. – Bác bán bánh nhìn thấy anh thì reo lên mừng rỡ. Cũng đã một năm rồi còn gì!

- Dạ, cháu đang học một giáo trình ở Tokyo. Bây giờ ghé về đây thăm bà. – Anh chàng tên Tsukasa ấy ngẩng mặt lên nhìn chủ tiệm, cười. – À, lấy cháu hai phần Hotokeki nhé.

- Hai phần cơ à? – Bác bán bánh hỏi lại, lấy chiếc hộp rồi cúi xuống tủ bánh, gấp bánh vào hộp. – Cháu ăn nhiều lên ư? Hay mua cho ai đây?

Tsukasa cười nhẹ một cái, rồi trở tay xuống cô nhóc thấp hơn anh hai cái đầu, đáp:

- Cháu vẫn ăn thế mà. Một phần cho cháu, một phần cho cô bé cứng đầu này!

Mika nghe vậy không khỏi nổi quạu. Hai hàng lông mày bất giác nhíu lại, Mika tức giận la lên với anh chàng:

- *Này ông chủ! Liên quan gì tới chủ hà? Tôi ăn gì là việc của tôi, sao chủ lại gọi giúp tôi?* – Mika chống hông, nhìn trực tiếp vào mắt Tsukasa mà trút sự bức bối.

- *Chủ ư?* – Tsukasa ngạc nhiên lặp lại. – *Cô nói vậy không phải xúc phạm tôi hay sao? Tôi mới hai tư tuổi thôi mà. Hơn nữa, bớt kén cá chọn canh đi! Cứng đầu quá cũng không tốt đâu!*

Mika cứng họng. Không dung bị một ông chủ vào đây dạy đời, quả là không có pha nào khiến cô phần nộ hơn lúc này. Thái độ của anh chàng Tsukasa đó, cô đơ toàn tập, không biết nói gì hơn.

___o0o0o___

END chapter 67.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Ngoại Truyện 5: Mối Tình Đầu Của Mika - Part 1: Cô Gái Trong Khung Ảnh

Giữa những chuỗi ngày bình yên đến lạ, một con người đã bước vào cuộc đời của cô, và xáo trộn hết mọi thứ...

...

- Lại gặp cô rồi, Cứng Đầu. - Tsukasa ngồi chiếm chệ trên bàn, trên mép vẫn còn dính vụn bánh, cười cười. Nhận thấy bóng dáng cô nữ sinh cấp hai đã từng gặp mặt, anh bỏ nửa xuống, vẩy vẩy.

Câu gọi ấy, Mika có nghe. Mỗi tội cô không nhận ra câu nói ấy là dành cho mình.

Bản thân cô cứ thêm ung dung tiến đến hàng người đang xếp, bắt đầu chờ chực.

- Này, tôi gọi cô đấy, Cứng Đầu! - Tưởng cô bơ mình, mày anh thoáng nhú lại.

Một vài người quay lại về phía anh, nhưng rồi cũng nhanh chóng ngoảnh đi. Duy chỉ có mình Mika vẫn gồ chân xuống sàn, huyết sáo.

Tsukasa chép miệng. Anh đứng dậy, đi về phía cô. Bộp một tiếng, đôi bàn tay to lớn của anh giữ lên vai cô, toan kéo cô về phía mình.

Nhưng anh còn chưa kịp làm gì, hai tay Mika nắm lấy cổ tay anh, gắt gao dùng lực giữ chặt. Cơ bắp hiện lên, gân guốc lằn rõ từng đường, cả cơ thể cao to của Tsukasa vắt qua đôi vai nhỏ bé của cô gái. Trong nháy mắt, anh nằm chặt vật dưới sàn nhà.

Bao nhiêu ánh nhìn dồn dập đổ về phía hai người. Mika đứng chống nạnh, đắc thắng:

- Đồ biến thái, yêu râu xanh! Dám giờ trò nơi công cộng! Cho mi chết! - Giọng nói của cô cười ha hả vang lên, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán.

- Không phải, mọi người nhầm lẫn rồi! Trời ạ! - Tsukasa bối rối, khua tay giải thích. Thoáng, anh quay lại nhìn cô, nhướn mày. - Tôi đây mà, quên tôi rồi sao?

Mika im lặng, hóa đá.

...

- Cô bạo lực như vậy đó hả? - Tsukasa chống cằm, ném cái lườm về phía cô, mặt xị ra y hệt một đứa trẻ. - Cứng Đầu à, lần sau cô làm ơn nhìn cho kỹ rồi hẵng ra tay đi với. Báo hại tôi ra nông nổi này!

Mika dựa người vào ghế, hai tay khoanh trước ngực, lừ mắt nhìn anh. Nghe anh lải nhải một hồi, không chịu được cô mới lên tiếng:

- Ai bảo chú đụng chạm vào người tôi làm gì? Gọi không được sao?

- Tôi đã gọi cô rất nhiều lần rồi nhé. Cô không nghe, giờ tôi phải lại kêu cô chứ sao? Cứng Đầu à, không lẽ cô bị điếc? - Tsukasa nhếch môi.

- Chú phải gọi cho đảng hoàng chứ? "Cứng Đầu"? Ai là "Cứng Đầu"? Tôi cũng có tên đảng hoàng. - Mika tức giận, đứng dậy, hai tay đập mạnh xuống bàn, trừng mắt nhìn anh. - Gọi "Cứng Đầu" có ma nó mới nghe.

- Cô cũng đâu có gọi tôi đảng hoàng đâu. Đừng gọi tôi là chú nữa! Tôi mới hai tư tuổi thôi!

Mika bấu môi, ném ánh nhìn kì thị mĩa mai vào người đàn ông trước mặt.

- Mika, ai vậy? - Đột ngột, một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai cô. Cô ngược đầu quay lại nhìn, Yui đang vác một bộ đồ kiếm đạo trên vai, tròn mắt hỏi.

"Chết! Quên bém mắt!" Mika giật thót nghĩ. Hôm nay câu lạc bộ Karatedo của cô nghỉ tập vì chủ tướng có việc bận đột xuất, Yui vốn ghét sinh hoạt câu lạc bộ nhưng thỉnh thoảng vẫn đến chỗ tập của các câu lạc bộ thể thao và võ thuật tập luyện. Hôm nay lại nổi hứng đi tập Kendo, lại càng nổi hứng đi ăn Takoyaki.

Mika mặc cho Yui tập luyện, còn mình thì đến chỗ hẹn trước, ngồi đầu võ mồm với một "ông chú" xa lạ.

- À không, một ông chú vô duyên ấy mà! - Mika đứng dậy, cười cười. - Sang Lotteria ăn đi, tớ hơi ngán Takoyaki.

- Không phải chứ? - Yui nhăn mặt rên, cả cơ thể mặc sức để cho Mika đẩy ra khỏi quán.

- "Ông chú vô duyên" gì chứ? - Tsukasa nhướn mày đứng dậy, nhưng chưa kịp nói gì thì hai người đã đi mất rồi.

Lắc đầu khó chịu ngồi xuống, một vật đặt lên bàn đập vào mắt anh.

___o0o0o___

- A a a... Bắt máy đi mà! - Mika đi đi lại lại, đứng ngồi không yên. Cô dí sát chiếc smartphone của Yui vào tai, ca cẩm.

Chốc chốc, máy ngưng kết nối, cô lại bấm gọi lại, và vẫn tiếp tục bài ca cầu xin một tiếng gọi.

Cái số cô sao mà đen đui đủ đường. Nài xin cha mãi cha mới chịu mua smartphone cho, vậy mà lại đánh rơi mất.

- Bình tĩnh, nghĩ lại xem cậu có thể đánh rơi ở đâu. - Yui bình thần gờ chiếc Hamburger lên, cắn một miếng rõ to, vừa nhai nhồm nhoàm vừa điệp khúc câu nói muôn thuở cô lặp đi lặp lại này giờ.

- Tớ nghĩ kĩ rồi, chắc chắn là lúc tớ vấp ngã ông chú ấy. - Mặt Mika tái mét, tím ngắt kêu lên.

Đang lải nhải với Yui, hồi chuông tút tút nhảm chán này giờ vụt tắt. Một giọng nói trầm thấp vang lên rơi vào tai cô. "Moshi moshi?"

Cơ mặt cô đơ lại trong thoáng chốc.

"Cứng Đầu à, sao cô phiền quá vậy? Không thấy tôi đang chơi Pokemon sao? Cô cày thế nào mà level cũng cao đấy?"

- A... Chú... Ai cho chú sử dụng điện thoại của tôi? Tôi có thể kiện chú tội xâm phạm đời tư người khác! - Mika cứng giọng trong giây lát. Cô thật sự muốn đâm đầu vào tường khi biết có người sử dụng điện thoại của cô, càng muốn tự giết chết bản thân khi trót để điện thoại rơi vào tay anh.

- Được thôi. - Có ai ngờ Tsukasa buông ra một câu hờ hững bất cần. - Tôi không dám động vô điện thoại của cô nữa đâu. Tôi để nó ở đây nhé.

Mặt Mika run lên vì giận dữ, gân guốc nổi đầy mặt. Hai tay cô bóp chặt chiếc smartphone của Yui đến mức gân võ tung ra. Cô nàng đang thoải mái gặm Hamburger cũng bất giác lạnh sống lưng.

- Ở đâu? - Cô nàng cất giọng thâm trầm đầy nguy hiểm. - Tôi có thể lấy chiếc Smartphone của tôi ở đâu?

Mika gào lên, inh ỏi đến mức tất cả các vị khách trong quán Lotte đều giật mình nhìn cô kỳ thị. À, quên không nói đến lỗi tai Tsukasa. Anh chàng chắc hẳn kì này phải đi khám màng nhĩ rồi.

- Sáng mai, cô lại chỉ nhánh Công ti bất động sản của tập đoàn Hanagato tìm tôi. Khoảng mười hai giờ trưa.

Sau câu nói đó, điện thoại cúp cái rụp. Tiếp đến là những hồi chuông miên man bắt tận rơi vào lỗ tai cô.

Yui đau lòng nhìn điện thoại mình sắp trở thành một đồng sắt vụn trong tay Mika...

___o0o0o___

Hôm nay, lần đầu tiên trong lịch sử, một nữ sinh gương mẫu trốn ra khỏi trường trong giờ nghỉ trưa.

Cô bắt xe buýt tiến đến chỗ hẹn.

Quả nhiên hoành tráng!

Chỉ là một chi nhánh, của một bộ phận của tập đoàn tài chính Hanagato mà cũng có thể hoành tráng đến vậy.

Tòa nhà cao cũng phải hơn hai mươi tầng. Kiến trúc sang trọng, quy mô lớn. Choáng ngợp thật sự, không hổ danh là tập đoàn đứng đầu Nhật Bản.

Ngập ngừng vòng vo mãi, Mika ngập ngừng bước vào bên trong.

Cô e dè tiến đến bàn tiếp tân, ngập ngừng:

- Chị ơi. Cho em hỏi phòng làm việc của... À... Ừm... - Mika định hỏi, nhưng bỗng nhiên ngập ngừng, hay đúng hơn là không biết nói sao.

- Ai? - Cô nhân viên nhìn lướt qua Mika, giọng nói và điệu bộ lộ rõ vẻ khinh thường.

Thôi chết rồi, cô có biết tên họ anh ta đâu!

- Em không biết họ, nhưng anh ta tên là Tsukasa. Đáng cao ráo, gầy, gương mặt ưa nhìn.

Mika cố gắng hồi tưởng và miêu tả cho cô nhân viên, bất giác muốn tự vả vào mặt khi phải thốt ra hai tiếng "ưa nhìn".

Cô nhân viên chau mày. Nhân sự làm việc ở chi nhánh này cũng phải mấy trăm người. Làm sao cô biết được.

Đúng lúc cả hai cùng đang phân vân thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Là điện thoại nội bộ.

- Alo. - Cô nhân viên cất giọng dịu dàng. Đây chính là ông sếp lớn vừa từ trụ sở về chi nhánh này làm việc trong thời gian tới.

- Nếu lát nữa có một cô nữ sinh cấp hai đến thì dẫn cô ta lên phòng tôi. - Giọng nói trầm trầm vang lên khiến cô nhân viên đánh mặt lại.

- Vâng, thưa giám đốc. Tôi sẽ đưa cô ấy lên đây. - Chị ta lấy hết sức bình tĩnh thưa lại. Kết nối ngắt.

Cô ta đứng dậy, bước ra khỏi quầy tiếp tân.

- Cô đi theo tôi. - Trông cô ta hậm hực nện đôi giày cao gót cả tắc xuống sàn.

Mở cửa thang máy, bấm tầng 25, cô ta ra hiệu mời Mika bước vào.

- Chị không đi với em sao? - Mika tròn mắt.

- Tôi sao được danh giá như cô. - Nhân viên quèn như tôi đâu được quyền đặt chân lên tầng làm việc của giám đốc bộ phận bất động sản chứ. - Trông Mika có ý xỏ xiên, cô ta trợn mắt hạnh học, rồi quay lưng vùng vằng bỏ đi.

Mika tròn mắt nhìn cánh cửa thang máy đóng lại.

- Giám đốc bộ phận bất động sản? - Mika nghiêng đầu lặp lại.

Cả một tầng rộng lớn, chỉ có duy nhất một cánh cửa.

Mika tiến lại, ngập ngừng.

Cô hé cánh cửa chậm chạp, mắt liếc vào bên trong căn phòng, quả nhiên tròn mắt sững sờ.

Căn phòng rộng vô cùng, cửa kính trải dài cả bức tường đối diện. Sàn nhà trải thảm nhung, nguyên một bộ bàn ghế sofa cùng bộ ấm tách. Trong căn phòng còn có một kệ gỗ đựng đầy tài liệu. Chiếc bàn to rộng cùng chiếc ghế bành hoành tráng, vừa nhìn là biết ngay phòng của kẻ có quyền.

Trên chiếc ghế bành đó, một thanh niên trẻ tuổi với bộ complet đen sang trọng vẫn cắm cúi vào đóng tài liệu. Thành thạo lại ngó sang chiếc laptop, gõ gõ các thứ. Anh ta làm việc không ngừng nghỉ, thần thái toát ra vô cùng uy lực.

- Vào đi, tôi không thích bị soi mói.

Vâng, và cô chưa kịp lên tiếng thì bị một giọng nói vừa quen vừa không quen làm cho giật thót. Mika lừ mắt, đẩy cánh cửa bước vào.

- Smartphone của tôi... - Cô không muốn dây dưa, vừa bước vào đã đề cập đến vấn đề chính. Bộ dạng cô vẫn ngập ngừng e dè, mãi chẳng quen.

Một chút, động tác của Tsukasa ngừng lại một chút, không đáng kể.

- Ngồi xuống sofa đợi đi, tôi có làm luôn việc chiều nay. - Mặt vẫn không hề ngẩng lên, anh ra lệnh.

Chẳng hiểu sao Mika lại răm rắp làm theo, vâng lệnh Tsukasa chẳng khác gì một con robot.

- Nè, chủ đưa smartphone cho tôi rồi làm tiếp việc của chủ, mắc mớ gì phải kêu tôi chờ. Giờ nghỉ trưa của trường tôi có hạn đấy. - Chợt nhận ra điểm bất bình thường của bản thân, Mika hậm hực nhìn đồng hồ, vùng vằng vặc lại.

Tsukasa ngẩng mặt dậy, ném ánh nhìn nửa vờ cho cô. Anh khẽ nghiêng đầu:

- Đây là thái độ cô dành cho người giúp cô sao? Cứng Đầu à, cô không hiểu chuyện lắm thì phải.

Nụ cười toát ra từ môi anh khiến Mika lạnh sống lưng dù chỉ trong giây lát.

Những khoảnh khắc tiếp theo, Mika đã dành cho Tsukasa một bầu không khí yên tĩnh như anh muốn.

Nhưng cô không thể ngồi im. Cô đi đi lại lại quanh căn phòng, bắt đầu nhìn ngó các thứ. Cô bắt đầu vọc vào những quyển tài liệu đồ sộ. Toàn các thứ thuật ngữ và con số cô không thể hiểu. Còn có cả những quyển tài liệu ngoại ngữ.

Vọc vạch chán chê một hồi, Mika bước vào căn phòng khép kín trong phòng làm việc của anh.

Tsukasa không nói gì, cứ để yên cho cô tùy hứng.

Chỉ là phòng nghỉ ở công ti nhưng cũng hoành tráng. Một cái giường to khủng, vài cái kệ cùng một chiếc ti vi treo trên tường. Cô mệt mỏi ngồi xuống giường, cũng đã một giờ rồi còn gì.

Bỗng ánh mắt cô vô tình lướt qua chiếc khung ảnh trên kệ cạnh giường.

Một cô gái, xinh đẹp vô cùng. Mái tóc màu nâu nhẹ bay trong gió, chiếc váy trắng bông bênh thanh khiết. Và nụ cười của cô ấy, đẹp đến lạ.

Cô ấy là ai? Người yêu của anh ta?

Mika thả phịch người xuống giường, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung...

Anh ta... cũng có người thương sao? Trông hai người thật xứng đôi vừa lứa...

Mãi nghĩ, đầu óc cô cũng dần trở nên mông lung, mơ hồ...

__o0o0o__

END Part 1.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ngoại Truyện 5: Mối Tình Đầu Của Mika - Part 2: Chết Gây Nghiện

- Hơ hơ... Oáp... - Mika ngồi dậy, vươn vai, rướn mình ngáp một cái đã đời. Trông cô giống y như một chú mèo lười mới làm biếng xong vậy. Cô vụng về dụi mắt, nguậy nguậy cái đầu cho tỉnh hẳn.

- Ngủ ngon chưa? - Một giọng nói trầm trầm nhưng lộ rõ vẻ châm biếm vang lên.

Mika giật thót mình. Cô lắc đầu vùng vằng, ép bản thân mở to mắt ra. Thôi chết rồi! Đây không phải phòng cô!

Cô từ từ nhớ lại. Tại sao cô lại ở đây? Ừm, khi sáng cô đến trường, giữa giờ nghỉ trưa cô trốn mọi người leo tường cúp luôn. Đi đến công ti, ừm, gặp anh ta, anh ta kêu cô chờ, ừm cô đi vào phòng anh ta và... Và ngủ luôn khi nào không biết!?

Mika vò lấy tóc, nhăn nhó mặt, nặc cho trên gương mặt vẫn vương chút buồn ngủ đã trở thành một ổ tóc xù.

- Tôi bảo cô chờ và cuối cùng là cô ngủ luôn trên giường của tôi? - Tsukasa tắt màn hình smartphone, ung dung tiến đến, cầm lấy nó gõ gõ vào đầu cô.

Mika lắc đầu vùng ra, quạu mắt nhìn anh, gròm gròm:

- Trả điện thoại cho tôi! Tôi còn phải về trường nữa.

- Về trường? Giờ này sao? - Tsukasa làm bộ ngạc nhiên, tròn mắt.

Mika nghe vậy thoáng đứng hình, giật giật như con robot nhìn xuống đồng hồ đeo tay. "Về kếp tê ép???! Đã bảy giờ tối rồi sao?"

- Tôi phải về! Mẹ tôi mắng tôi mất! - Mika vùng xuống khỏi giường, vội vội vàng vàng.

- Đừng lo. - Nhưng giọng điệu của Tsukasa lại bình thản đến lạ. Anh cất chiếc smartphone đen của anh vào túi, và rút một chiếc khác màu trắng lên vẫy vẫy. - Tôi đã nhắn tin cho mẹ cô "Mẹ à, tối nay con về nhà Yui ở. Mẹ đừng lo cho con." Sau đó, tôi lại nhắn tin đến số của bạn cô "Yui à, tối nay tớ có việc bận lắm. Mẹ tớ mà hỏi tớ ở đâu thì cậu hãy nói dối giùm tớ nha! Tớ sẽ bao cậu Takoyaki vào ngày mai!" Và tôi đã nhận được tin nhắn hồi đáp "Ok!" từ cả hai.

Giọng điệu anh ta vừa nghiêm túc vừa có chút bông đùa, Tsukasa cố tình nhái lại điệu bộ của cô đến phiên những tin nhắn.

Mika điếng người, ngay sau đó là cơn giận run lên không kìm chế nổi. Cô lao đến, găm lên:

- Ông chú già đáng chết! Ai cho chú tự tiện xài điện thoại của tôi?

- Tôi đã nạp thêm tiền điện thoại và 3G cho cô rồi đó!

- Vậy hả? - Mika đơ luôn, hóa đá trong giây lát.

Tsukasa cảm áo khoác lên, nhắc người dậy, đi về phía cửa, làm bộ ung dung:

- Đi ăn nào! Đói quá!

- Này chú... "Rột... Rột..." - Mika toan tra khảo thêm tí nữa thì đột ngột bụng cô biểu tình. Cơ mặt cô cứng lại, cũng đã hơn nửa ngày trời cô chưa có gì bỏ bụng rồi!

Mika lật đật ngồi dậy, rút trong ba lô chiếc lược chải đầu, chải qua mái tóc ngắn đã rối bời, sửa lại ngoại hình cho tuơng tợ rồi lật đật chạy theo.

___o0o0o___

Kagoshima về đêm mỗi năm một náo nhiệt. Đèn phủ kín thành phố, lung linh đến kì ảo.

Tsukasa tập trung lái xe. Dường như anh còn chẳng đoái hoài đến cô gái ngồi bên cạnh. Mika vu vơ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng tâm trí vẫn đặt vào anh.

Sau mấy chục phút di chuyển, cuối cùng chiếc xe của hai người dừng lại trước khách sạn Kim Cương.

- Khoan đã, chú đưa tôi đến đây làm gì? - Mika giật thót, quay phắt lại nhìn Tsukasa, giật mình.

Anh khẽ quay đầu, nhìn gương mặt thoáng chút biến sắc của cô, cười khẩy:

- Đi ăn cơm. Cô không đói à? - Giọng điệu của anh mang hàm ý châm chọc. Giây sau, gương mặt và nụ cười Tsukasa mang chút nham hiểm. - Hay là... Cô muốn lên giường với tôi?

Không cần nói nhiều, một cú đâm hướng thẳng đến cằm của Tsukasa, đánh văng mặt anh dán vào cửa kính ô tô.

- Phát ngôn hồ đồ! - Cô tuôn ra một câu ngắn gọn, súc tích, dễ hiểu.

Mika mở cửa xe, ung dung bước vào, mặc cho Tsukasa ôm chiếc lưới vừa bị cô đâm khiến răng anh cắn phập vào. Bây giờ trong miệng, toàn mùi máu tanh.

Kim Cương là hệ thống nhà hàng khách sạn năm sao sang trọng bậc nhất Nhật Bản và cũng có các khách sạn đặt tại những thành phố lớn trên thế giới. Đây là lần đầu tiên Mika được đặt chân đến chốn sang trọng như vậy.

- Cho cô gọi món. - Lúc nhân viên đưa hai quyển menu đến trước mặt hai người, Tsukasa còn chẳng thèm xem qua mà gấp lại, thả xuống bàn, ngồi dựa vào ghế, ung dung.

Mika lườm nguýt anh, hỏi:

- Bữa này chú mời? - Giọng cô lộ vẻ nghi hoặc.

- Cô nghĩ tôi nhỏ nhen đến mức bắt một nữ sinh cấp hai chưa làm ra đồng tiền mời ư? - Tsukasa cười khẩy. - Không cần khách sáo, cứ ăn cho thỏa thích.

- Tốt. - Như chỉ chờ anh nói câu đó, cô vỗ tay một tiếng, quay lại nhìn menu, đọc rõ ràng. - Sushi Edomae, Fugu (cá nóc sống), Onomi (thịt cá voi),

Basashi (thịt ngựa sống), thịt bò Kobe, Otoro (cá ngừ đại dương), Suppon (thịt rùa), đủ cho hai người ăn.

Cô vừa gọi vừa cố tình để ý đến nét mặt của Tsukasa, anh không hề biến sắc. Cô đã cố gọi những món ăn đắt đỏ nhất nhưng cơ mặt anh không hề có một chút cử động khiến Mika không khỏi bức hỏa.

- À, còn nữa. - Lúc nhân viên toan rời đi thì Mika liền gọi giật lại. - Nguyên liệu cho các anh tùy ý chế biến. Tuy nhiên nhớ thêm muối và ớt bột, ngài đây rất thích ăn mặn.

Quả nhiên, Tsukasa giật mình.

Nhân viên gật đầu rời đi, anh chau mày nhìn cô:

- Cô ác không còn chút tình người à? Lưỡi tôi đang chảy máu, cô cố tình bắt tôi ăn ớt và muối?

Mika chỉ cười khẩy, cô thoáng le lưỡi ra, cười đều.

Một tiếng sau, bữa ăn kết thúc. Tsukasa phải rút hầu bao chỉ gần 1500USD cho một bữa ăn không hề đụng đĩa.

Anh không thể ăn thì không nói, nhưng Mika không thể thích nghi nổi đối với bữa ăn như thế này. Cô ăn được vài gắp là cùng, đối với cô, thức ăn bình dân vẫn quen miệng hơn.

Hai người di chuyển đến một quán ăn khác.

Lần này không phải nhà hàng sang trọng, mà là một tiệm bánh nhỏ nhỏ bình dân.

- Ban này cô gọi rồi, giờ đến lượt tôi gọi. - Lúc Mika định đi gọi bánh, Tsukasa ngăn cô lại, yêu cầu.

Sau mấy chục phút, hai đĩa Hotokeki được bung đến trước mặt hai người.

Tsukasa cầm đĩa lên ăn được nửa đĩa, còn Mika cứ chống cằm không chịu cử động.

- Cứng Đầu, ăn đi. - Anh không ép buộc, chỉ buông ra một câu hờ hững.

Mika làm bộ quay đi. Cô nhất quyết không động tới loại bánh này. Cô toan đứng dậy.

- Cô đi đâu? - Tsukasa trừng mắt. Gương mặt anh có vẻ không vui.

- Tôi đi gọi Takoyaki. Tự tôi sẽ trả tiền. - Cô làm bộ kiêu căng.

- Nếu cô muốn vậy thì phải trả tiền cho toàn bộ bữa ăn này. - Tsukasa lạnh lùng yêu cầu.

Mika giật thót mình. Đúng là anh không vui, còn có vẻ bức dọc. Chẳng hiểu sao cô có một chút sợ anh, bèn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cơ mặt Tsukasa giãn ra chút ít.

Ban đầu Mika kiên quyết không ăn, nhưng cái bụng cô đã kêu đến thế rồi. Cô đành phải trút bỏ lòng tự tôn, cảm nĩa lên.

Tsukasa ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Mika cắn một miếng, bánh liền tan trong miệng cô. Vị bơ sữa ngày ngày tràn vào lưỡi, kích thích vị giác.

Quả nhiên rất ngon!

Cô cảm cúi ăn mà không hay biết có một cặp mắt dõi theo cô nãy giờ.

...

Tsukasa ăn xong từ trước, đã ra ngoài lâu rồi. Cô lén anh mua thêm mấy chiếc bánh Takoyaki ăn cho đỡ đói.

Rời quán, cô thấy anh đang nhắn tin với ai đó.

Thấy cô đến gần, Tsukasa tắt màn hình điện thoại, vô cùng tự nhiên.

- Ai vậy? - Mika hỏi mà không hề có ý quan tâm.

- Người thương. - Tsukasa mỉm cười, anh khẽ nâng điều thuốc lên rít một hơi.

Chẳng hiểu sao, trong lòng Mika có chút hụt hẫng.

- Chủ là giám đốc bộ phận bất động sản của tập đoàn Hanagato? - Mika dựa người vào chiếc xe của anh, vu vơ hỏi.

- Ừ. - Tsukasa đáp gọn.

Sau đó là một bầu không gian tĩnh mịch ngột ngạt.

- Thử không? - Tsukasa đưa một miếng thuốc cho cô, mời.

- Tôi là học sinh gương mẫu, không dùng chất gây nghiện. - Mika thẳng thừng từ chối.

- Có thể sau này cô sẽ cần. - Tsukasa nghiêng đầu, rít tiếp một hơi. - Chất gây nghiện sẽ lấp đầy khoảng trống trong tim cô, làm tê dại từng tế bào khiến cô quên đi nỗi cô đơn.

- Tôi đủ can đảm và mạnh mẽ để vượt qua nó. - Mika thẳng thừng từ chối.

Tsukasa khẽ nở nụ cười lạnh trên môi. Rút xong miếng thuốc, anh chờ cô về.

...

Chiếc xe dừng ở trước cửa nhà bà ngoại của Yui, Mika bước xuống, toan cúi đầu chào.

- Cô không muốn lấy nó nữa ư? - Chợt giọng nói của Tsukasa vang lên níu giữ bước chân cô.

Mika giật mình quay lại, điện thoại của cô đang nằm trong tay anh. Chết tiệt, sao cô lại quên nó được chứ?

- Trả cho tôi! - Mika nhảy lên xe, quát.

Thế nhưng, câu nói chưa kịp dứt, một nụ hôn mạnh mẽ rơi xuống môi cô.

Anh gắt gao giữ lấy cô, dùng môi anh khóa chặt môi cô. Mika chết đứng, cố gắng vùng vẫy thoát ra. Nhưng anh lại khỏe hơn cô rất nhiều. Dù cô có học võ cũng không thể vùng ra khỏi cánh tay chắc khỏe của anh.

Mika cố gắng mở miệng, dùng hết sức cắn phập vào môi anh. Tsukasa giật mình lùi ra, một dòng máu tươi khe khẽ chảy.

Đập ngay vào mắt anh, là một đôi mắt đẹp mê người lấp lánh ánh lệ.

Mika giật lấy chiếc điện thoại trong tay anh, bỏ chạy vào trong nhà.

Tsukasa dờ dẩn gục đầu lên vô lăng, nỗi cô đơn trải kín cõi lòng cô quạnh.

Một doanh nhân dứt khoát và tàn khốc như anh, cũng có ngày mất kiểm soát...

___o0o0o___

Vừa bắt gặp Yui đang gặm bánh Pocky, tay mãi mê lướt màn hình điện thoại, Mika lao đến vùi đầu vào ngực cô, khóc nức nở.

Yui còn đang đứng hình, ngay lập tức bị thay thế bởi cảm giác hốt hoảng. Cô ôm chầm lấy Mika, vuốt nhẹ lên lưng.

Suốt đêm đó, nước mắt Mika không hề dứt...

___o0o0o___

Hôm nay tan học sớm, Yui kiên quyết mời Mika đi ăn bánh.

Cô cảm thấy lo lắng đối với tình trạng của Mika ngày hôm qua. Bình thường bạn cô rất điềm tĩnh lạnh lùng, đặc biệt không bao giờ khóc trước mặt ai. Vậy mà hôm qua đã khóc rất nhiều, ắt hẳn là bị tổn thương.

Đến tiệm bánh quen thuộc, Yui cất lời háo hức:

- Cho cháu hai phần Tako...

- Khoan đã!

Cô chưa kịp dứt thì đã bị Mika ngắt lời. Hãy còn ngạc nhiên, Mika ậm ừ tiến đến tủ kính bày la liệt các loại bánh, phân vân suốt mấy phút.

- Cháu... cháu ăn Hotokeki...

Yui tròn mắt ngạc nhiên.

Giây sau, hai phần bánh khác nhau được đưa đến trước mặt hai cô bạn.

Yui vừa ăn, vừa bồn chồn, lòng không yên. Nhìn Mika chậm rãi đưa từng miếng bánh vào miệng mà không khỏi bứt rứt.

- Có thể kể cho tớ chuyện gì đã xảy ra không? Rốt cuộc hôm qua cậu đã làm gì mà cúp học buổi chiều, nhờ tớ nói dối hộ cậu nữa?

Mika thoáng cứng lại, một giọt nước mắt chậm rãi lăn trên gò má hồng hào của cô.

- Tớ không cố ý... Nếu cậu không muốn trả lời thì thôi vậy... - Yui hốt hoảng khi thấy Mika lại khóc lần nữa, vội chữa.

- Tớ... - Mika nghẹn giọng, ngập ngừng. - Tớ nhớ chú ấy, muốn nhìn thấy mặt chú ấy, một chút lưu luyến, một chút phân vân, và... cả cảm hận nữa...

Yui đứng hình.

- Cô bé đang yêu ư? - Một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai, Yui và Mika giật mình ngẩng đầu dậy.

Một cô gái có lẽ ở độ tuổi hai mươi, gương mặt thực nữ, duyên dáng dịu dàng.

- Ồ không... - Mika ngạc nhiên. - Yêu ư?

- Không phải sao? Em chưa yêu bao giờ? - Chị ấy ngạc nhiên.

- À... vâng... - Mika lặng lẽ gật đầu.

- Vậy thì... em đang yêu đấy. - Đôi mắt chị ta lặng lẽ cười. - Mọi tình đầu thường đến rất nhanh, nhưng lại để lại dư vị khó quên trong cuộc đời mỗi con người.

Cả Yui và Mika đều đơ ra thoáng chốc.

- Em thử lắng nghe lòng mình xem. Chị xin lỗi nếu chị vô duyên chen vào chuyện của hai em nhé.

Chị ấy cười dịu dàng rồi từ tốn rời khỏi quán.

Lòng Mika nặng trĩu, rối bời, đắn đo, lòng ngực trống rỗng...

___o0o0o___

END Part 2.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Ngoại Truyện 5: Mọi Tình Đầu Của Mika - Part 3 [End]: Vội Vã Đến, Lặng Lẽ Rời...

Yêu? Cô đang yêu?

Cô và anh gặp nhau mới đúng ba lần, thời gian ít ỏi vậy làm sao yêu được cơ chứ?

Nhưng không phải người ta vẫn thường bảo mọi tình đầu thường đến rất nhanh sao? Nhưng liệu có nhanh tới mức mới tiếp xúc một thời gian ngắn đã găm phải mũi tên của thần Cupid?

Một tháng trôi qua, Mika vương vấn những suy nghĩ mông lung và mơ hồ, cuộc sống của cô trôi qua một cách tẻ nhạt.

...

Cô nhớ mùi hương đầy nam tính của anh đã quấn lấy cô lúc cô ngủ trên giường anh..

Cô nhớ nụ cười dịu dàng nhưng cũng không kém phần cô độc của anh...

Cô nhớ ánh nhìn lãnh đạm nhưng thực tình cảm dành cho cô của anh...

Và cô nhớ sự ấm nóng khi đôi môi anh đặt lên môi cô...

Cô nhớ... rất nhớ...

...

Như vậy... gọi là "yêu" sao?

...

Những tưởng cô có đủ can đảm và dũng khí vượt qua sự cô độc, nhưng cô cảm thấy trống vắng và băng lạnh đến lạ...

Khi chưa gặp anh, cô đâu có như vậy đâu?

Cớ sao anh chỉ mới xuất hiện trong cuộc đời cô, đã đủ khiến cô tự dần vặt bản thân mình...

Hóa ra... cô cũng chỉ là một con người yếu đuối như bao người...

Cô có sức mạnh về chân tay, có dũng khí đối đầu với bọn Yankee, nhưng cô không có đủ can đảm chống chọi với sức mạnh của mũi tên thần Cupid...

Hóa ra... "Yêu" là như thế này...

Cha mẹ cô đi vắng, cô chợt nhìn thấy bao thuốc lá của cha cô trên nóc tủ...

Nếu đúng như lời anh nói, chất nicotine có thể lấp đầy sự trống vắng trong lòng cô... Cô sẽ thử...

Mika khẽ châm một điếu thuốc, dứt khoát đặt lên miệng, nhắm tịt mắt rít một hơi thật sâu...

- Khụ... Khụ...

Cô không chịu nổi, ngay lập tức ho sặc sụa. Khói trắng bay ra mù trời...

Nhưng cô nhất quyết không thua. Cô thả chịu đựng sự khó chịu này còn hơn tiếp tục để cho sự cô đơn dần vặt cô ngày qua ngày.

Hai đầu lọc thuốc lá được vứt xuống sàn, Mika đã gần quen với mùi vị Nicotine...

Từng tế bào cơ thể như tê dại, trí não dần mù mờ, cô càng lúc càng bấn loạn bởi cảm giác thuốc lá đem lại cho cô...

Tháng nay cô toàn ăn Hotokeki, thứ bánh anh đã dạy cho ăn...

Và bây giờ cô ngồi hút thuốc, cũng là anh tập cho cô...

Anh đã lún sâu vào cuộc đời cô quá rồi...

Mika chấp chững bước dậy, xóa dấu vết của khói thuốc trong nhà. Cô đi ra phòng khách, mở tivi.

Bản tin thời sự kinh tế hiện lên.

Đập vào mắt cô là dòng chữ: "*Tập đoàn Hanagato đấu thầu thành công khu đất số 3, Kagoshima*"

Mika giật mình.

Trên màn hình tivi... Người ta chiếu hình ảnh của anh...

Anh bước xuống trên chiếc xe đen bóng lộn, nơi cô đã từng ngồi trên đó. Phóng viên quây lấy anh, hai vệ sĩ đi kèm cố gắng bảo vệ anh.

"*Giám đốc! Xin ngài hãy trả lời phỏng vấn một chút thôi! Sẽ không mất nhiều thời gian của ngài đâu!*" Các phóng viên lần lượt chìa mic, nhao nhao nài xin.

Gương mặt anh lạnh lùng, tàn khốc. Anh toan từ chối, nhưng rồi dừng lại, gật đầu ra hiệu đồng ý.

"*Giám đốc. Được biết anh còn rất trẻ nhưng đã leo lên chiếc ghế giám đốc bộ phận bất động sản của tập đoàn Hanagato. Từ khi anh nắm quyền điều hành, tập đoàn Hanagato như nở được một nguồn thu rất lớn, gần như đã trở thành ông vua bất động sản ở Nhật Bản. Anh có bí quyết gì không?*" Một phóng viên chen lên, chìa mic vào anh, hỏi. Mọi người đồng loạt im lặng.

Tim Mika rút thịch một tiếng. Anh gọi đến thế sao?

Tsukasa nở một nụ cười lạnh. *"Bí quyết? Đơn giản thôi! Phải làm cho mọi người biết gia tộc Hanagato là ai."*

Câu nói của anh tàn khốc, lạnh huyết khiến tim Mika lệch nhịp.

Một phóng viên khác lại chìa mic vào anh, gấp gáp hỏi. *"Giám đốc. Lần này anh công tác đến Kagoshima lâu như vậy? Bao giờ anh sẽ trở về Tokyo?"*

"Chiều nay." Anh lạnh lùng đáp gọn.

Mika bỗng thấy trí não trống rỗng, trái tim hụt hẫng lạ kì...

Cả đám phóng viên dần nhao nhao.

"Giám đốc, ngài còn điều gì đáng tiếc khi chuẩn bị rời Kagoshima không ạ?" Một phóng viên sấn sổ tới, tay cầm chiếc smartphone chìa vào anh.

Có lẽ đây là câu hỏi anh ngập ngừng lâu nhất.

Mika rất muốn biết.

"Tôi sẽ không bao giờ trở lại Kagoshima nữa..."

Trái tim Mika như đổ vỡ. Gương mặt cô trắng bệch khi nghe anh lạnh lùng buông ra một câu như vậy...

"Nhưng... Tôi muốn xin lỗi một cô gái. Một cô gái chỉ trong những giờ phút gấp gáp ngăn ngại nhưng cũng đủ để khiến tôi phải bận tâm. Điều hối tiếc nhất của tôi là không thể gặp lại cô ấy trước khi chia tay..." Đôi mắt anh sụp xuống, vẻ tàn khốc thoáng tắt đi, thay vào đó là một chút ưu tư muộn phiền.

Dĩ nhiên, lời nói đó không thể không khiến đám phóng viên nhà báo chấn kinh.

"Giám đốc! Cô ấy là ai? Anh có thể tiết lộ được không?"

"Giám đốc! Liệu đó có phải là người yêu của anh không?"

"Giám đốc! Xin chờ chút!"

Mặc cho đám phóng viên nhao nhao đòi lấy tin, Tsukasa phớt lờ tất cả và bước chân vào khách sạn.

"Phụt!"

Mika tắt ti vi. Ngay sau đó là chiếc điều khiển cùng đôi tay trắng trẻo nhỏ nhắn thả phịch xuống sofa.

Mika ngồi bó gối... Lặng lẽ...

...

Ba giờ chiều...

Chuyến bay từ Sân bay Kagoshima đến Sân bay Haneda, Tokyo khởi hành lúc bốn giờ chiều...

Cô không nhớ cô đã dẫn vật bản thân qua bao nhiêu điều thuốc nhưng giờ thì cô không chịu nổi được nữa...

Mika lao lên phòng, chải chuốt lại tóc tai, thay một chiếc yếm bò, đánh thêm một ít son. Cô bình thường trông rất ưa nhìn, giờ chải chuốt như vậy nhìn rất giống học sinh cấp ba.

Cô bắt vội chiếc taxi lao đến Sân bay Kagoshima...

Mối tình đầu của cô... Cô không muốn đánh mất...

___o0o0o___

Sân bay đông tấp nập, người qua kẻ lại vội vàng. Hình ảnh một cô gái trẻ xinh đẹp nhưng vội vã chen qua dòng người thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn. Cô vừa chạy, vừa tìm kiếm, môi lầm bầm mãi một cái tên - "Tsukasa!"

Cô tìm thấy anh rồi..

Tsukasa đứng đó, cô độc một mình. Vệ sĩ không biết đã đi đâu mất, chỉ thấy anh cùng đồng valise lênh kênh. Cô khẽ nuốt khan, lấy hết can đảm bước đến.

- Chú à... - Lời nói của cô nghẹn lại trong cổ họng.

- Anh yêu em... - Tsukasa cất tiếng dịu dàng. Đôi mắt đen láy láy thâm sâu không thấy đáy.

Bước chân của Mika thoáng cứng lại...

Trống tim cô đánh dồn dập, áp lực mạnh mẽ gắt gao đè chặt lồng ngực cô. Cổ họng như bị một tảng đá đè chặt.

Giây sau, cô nhận ra điều gì. Tảng đá trong lòng vừa được gỡ bỏ, nhưng trái tim lại quặn thắt, hụt hẫng và trống trải.

Anh ấy đang gọi điện. Lời nói đó là dành cho người khác, không phải cô.

- Anh trở về với em, và sẽ không rời xa em đâu. - Tsukasa khẽ mỉm cười. Giọng nói của anh vừa điềm tĩnh, vừa nhẹ nhàng tình cảm lại xen lẫn một chút yêu chiều.

Tsukasa ngắt máy. Anh nhìn chăm chăm vào cô gái trên màn hình smartphone mãi không rời.

- Người thương?

Một giọng nói nhí nhánh vang lên bên tai khe khẽ. Tsukasa giật mình quay đầu lại, một cô nữ sinh xinh xắn đang hiếu kì nhìn vào điện thoại.

- Cô... Sao cô... - Anh tròn mắt ngạc nhiên.

- Người chú vừa gọi điện... là người thương chú nói với tôi hôm trước? - Cô tỏ vẻ không bận tâm đến thái độ ngạc nhiên của Tsukasa, điềm đạm hỏi.

Anh ngập ngừng gật đầu.

- Cô gái trong khung ảnh, người chú nhắn tin hôm trước, gọi điện hôm nay, cô gái trên màn hình điện thoại... Đều là người mà chú yêu nhất? Chị ấy đang chờ chú trở về Tokyo? - Mika vẫn hiếu kì.

- Ủ... - Đôi mắt Tsukasa sáng lên trong giây lát, ngay sau đó bỗng mờ đục đi đến lạ.

- Ra vậy... Ra vậy... - Mika tỏ bộ gât gù, cố gắng làm ngơ như không. Chốc, một giọt nước mắt nóng hổi chan hòa lẫn xuống gò má của cô.

Cơ mặt Tsukasa đanh lại, anh đứng hình nhìn từng giọt nước mắt chan hòa xuống gò má nhỏ.

- Cứng Đầu à... - Lần đầu tiên, một doanh nhân như anh phải e dè trước một cô gái không phải người anh yêu.

- Chú gọi tên tôi được không? - Mika ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, không chút né tránh, mặc kệ nước mắt cứ thế mà rơi.

- Cứng Đầu... Sao cô lại khóc? - Anh hơi hoảng, động tác có chút ấp úng.

Từng dòng người di chuyển, mấy ai để ý đến cảnh này. Nếu không, hẳn Tsukasa sẽ rơi trí đến chết mất.

- Xin chú đấy, gọi tên tôi đi. Chú chưa một lần gọi tên tôi... - Giọng điệu Mika ra chiều nài xin.

Tsukasa lúng túng. Anh ngập ngừng bắt ra cái tên của cô chưa một lần anh gọi, vẫn cố gắng tìm cách ngưng dòng chảy của nước mắt:

- Mika... Toudo Mika...

Đôi môi anh đào khẽ vẽ nên một đường cong dịu dàng..

- Tôi đã ăn Hotokeki như chú muốn... Suốt tháng qua, tôi ăn nhiều trong tên đại đến mức quên không cảm nhận được mùi vị... - gương mặt Mika như người vô hồn. Đôi mắt sưng đỏ lên ngập ánh lệ.

Tsukasa đứng chết trân nhìn gương mặt đỏ hoe nhạt nhòa đang đối diện với mình...

- Và tôi cũng đã tập hút thuốc... - Cơ mặt cô giật giật mấy lần, trí não dần nhận thức được nước mắt, cố gắng nheo lại tìm cách ngưng. - Tôi đã thử dùng Nicotine để lấp đầy khoảng trống, thế nhưng tất cả đều trở nên vô dụng...

Tsukasa không hề biến sắc, chỉ đứng nhìn cô, bình thản, lặng lẽ, nghe cô nói...

Như không chịu nổi sự trầm tĩnh đến lạ của anh, Mika nổi giận, đôi mày liễu thanh chau lại gắt gao. Đôi tay thon trắng dần nổi cơ, cô đâm thùm thụp vào ngực anh, gào lên:

- Tại sao? Tại sao chú có người thương rồi mà còn hôn tôi? Tại sao chú bảo sẽ không bao giờ trở về Kagoshima một cách dễ dàng mà còn đi đến đây làm gì? Tại sao chú dễ dàng bước vào cuộc đời của tôi, xáo trộn hết mọi thứ rồi thân nhiên rời đi như vậy hả?

Mika tấm tức khóc, gào thét điên cuồng. Nhiều người hiếu kì chìa ánh nhìn vào họ, nhưng họ nhận thức được điều không hay nên vội vã bỏ đi, ai nấy đều cố gắng làm ngơ chuyện này.

Tsukasa đau lòng nhắm mắt chịu đựng, nhưng mỗi lúc một khó khăn, anh ôm chầm cô vào lòng, gắt gao giữ lấy cô.

- Thả tôi ra! Sao chú còn ôm tôi? Chú thấy dần vật tôi như vậy chưa đủ hay sao? - Mika cố vùng ra, nhưng sức con gái chưa trưởng thành đâu thể bì được với sức thanh niên trai tráng khỏe mạnh.

Vừa khóc vừa gào thét, mỗi lúc một kiệt sức, cô dịu đi, vùi vào lồng ngực anh, khóc tấm tức:

- Tôi... Tôi yêu chú... - Cô vừa nức, vừa nghẹn ngào nói. - Dẫu biết là không được... nhưng, tôi vẫn rất yêu chú...

Lòng anh thất lại vì lời thổ lộ của cô, đau lòng...

- Tại sao... mối tình đầu tươi đẹp của tôi lại là một kẻ xấu xa như chú chứ? - Mika vò lấy vạt áo comple đen của anh, ảm ức dần vật. Mùi hương của anh mà cô nhớ nhưng rất nhiều cứ thế quẩn lấy cô, khiến trí não cô ngày một mê muội.

Kiệt sức vì khóc, kiệt sức vì gào thét, Mika thiếp đi lúc nào không hay.

Anh toan lúng túng không biết làm gì, đột ngột một giọng nói vang lên chặn ngang suy nghĩ của anh:

- Cô ấy bị thiếu ngủ, ăn không được, đã vậy còn hút thuốc nhiều đột ngột. - Yui điềm đạm tiến tới, gương mặt vẫn vương chút sầu não, ưu phiền. - Suốt một tháng qua, cô ấy gầy đi rất nhiều. Bác sĩ bảo bị suy dinh dưỡng, hôm nay anh lại khiến cô ấy kích động như vậy.

Yui tiến tới, nhẹ nhàng diu lấy cánh tay của Mika, khoác lên vai. Mặt cô lạnh lùng nhìn anh, cười lạnh:

- Dần vật cô ấy đau đớn như vậy, sao trông anh vẫn sống tốt?

- Bảo cô ấy... tôi xin lỗi... - Gương mặt Tsukasa muộn phiền. - Tôi thực lòng xin được trở thành kẻ cô ấy hận nhất cuộc đời.

- Anh nghĩ anh có thể sao? - Yui cười lạnh, điềm đạm quay lưng diu Mika ra khỏi chỗ đó.

"Đồ ngốc! Cậu mạnh mẽ lắm cơ mà! Sao lại trở nên như vậy hả?"

...

Mối tình đầu của cô vội vã đến, lặng lẽ rồi...

Hóa ra tình yêu có thể khiến một con người bản chất mạnh mẽ trở nên ủy mị yếu đuối...

Tình đầu những tưởng là mối tình đẹp đẽ nhất, nhưng vĩnh viễn có kết thúc không thành...

Những rung động đầu đời của cô, dành cho một người vĩnh viễn không bao giờ đáp trả...

___o0o0o___

END Ngoại truyện 5.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: [Đại Tiệc] Lời Tuyên Bố Chấn Động

Chín giờ tối, chính là phần chính của bữa tiệc...

Các phóng viên tập trung ở gần bục, bắt đầu lao xao. Có người check máy quay, máy thu, có người chuẩn bị máy ảnh, sổ và bút. Tất cả phóng viên đã sẵn sàng để lấy tin.

Chủ tịch Satake Ikishige trong bộ comple đen vô cùng sang trọng. Dáng ông cao ráo, gầy nhưng khỏe mạnh. Trên người toát ra khí chất của một nhà doanh nhân, ánh nhìn hàn băng sắc lạnh khiến người khác không khỏi e dè.

Phu nhân Satake Kaemi thần thái sang trọng, thanh nhã trong chiếc đầm màu tím. Bà điềm đạm khoác tay chồng mình, bước lên bục đã được chuẩn bị sẵn cùng micro.

- Trước hết, tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn đến toàn thể các vị cổ đông, hội đồng quản trị cùng hơn hai vạn nhân viên đang làm việc cho tập đoàn. Đồng thời cũng cảm ơn đến các doanh nghiệp đối tác đã lựa chọn tập đoàn Satake chúng tôi. - Giọng nói của ngài trầm trầm vang lên trong micro, nhìn một lượt quanh hội trường. - Nhờ các vị, tập đoàn vừa chúng tôi mới có thể có ngày hôm nay.

Một tràng pháo tay vang lên. Ánh đèn flash nhấp nháy không ngừng nghỉ, cả hội trường chỉ còn mình giọng của ông trong micro. Bà Kaemi dịu dàng đứng cạnh chồng.

- Dĩ nhiên, trong suốt quá trình tôi điều hành, người tôi muốn gửi lời cảm ơn nhất chính là gia đình của tôi. - Ông Ikishige nói rành mạch vào micro.

Lần lượt, Mai và Yui yêu kiều bước lên bục.

- Vợ tôi, Kaemi, người đã luôn bên cạnh tôi những lúc gian truân thăng trầm. - Ông dịu dàng nhìn vợ mình. Bà Kaemi cũng khẽ mỉm cười chào lại tất cả mọi người.

Ikishige vẫy tay ra hiệu cho Mai và Yui bước lên trên, quay lại.

- Yui à, em đi đâu này giờ vậy?

Trong suốt bài phát biểu của ông, Yui hồi hộp đứng một góc theo dõi cha, gương mặt không giấu nổi sự hạnh phúc, hân hoan.

Đột nhiên, giọng nói của Mai vang lên nhẹ nhàng bên tai. Cô quay lại bắt gặp ngay nụ cười duyên dáng của chị.

- Đúng là không gặp chị, Maiko. - Cô nhí nhảnh cười lại. - Ban này em đi chào hỏi, rồi đi chơi với bạn luôn.

Quả nhiên suốt hai tiếng đồng hồ của bữa tiệc từ lúc bước ra khỏi phòng make up, cô không hề gặp chị. Bây giờ thấy chị đứng cạnh mình đúng lúc hồi hộp nhất, sâu trong lòng khó tránh sự hân hoan.

- Có nhiều người nói tôi không có con trai để thừa kế. Nhưng việc có được hai cô con gái như vậy là điều hạnh phúc nhất đối với một người cha. - Ông vừa nói, giọng hơi nghẹn lại, ánh mắt trào dâng niềm xúc động. - Con gái lớn của tôi - Mai - chắc không còn lạ gì với mọi người. Có nhiều người thắc mắc sao tôi lại thả cho con gái rong ruổi trong giới showbiz, nhưng tôi thành thật mà nói, tôi tôn trọng sở thích của con tôi.

Mai dịu dàng nở nụ cười duyên dáng. Chị khẽ cúi người, vãi lọn tóc chuyển động nhẹ nhàng...

- Với con gái đầu, nhiều người đã gặp nhiều. Nhưng còn đứa thứ hai, có lẽ đây là lần đầu gặp mặt. Nhị tiểu thư tập đoàn Satake, Yui.

Khác với nụ cười yếu điệu thực nữ của Mai, Yui lại nở một nụ cười tươi tắn, rạng rỡ và nhí nhảnh. Hai mắt cô suýt híp lại, hàm răng trắng đều duyên dáng lộ ra, lúm đồng tiền bên má cũng lộ rõ.

Dưới hội trường, người đàn bà kia tròn mắt ngạc nhiên, sững sờ.

- Yui đi du học ở Pháp đã mười năm nay. Hiện giờ nó đang học ở trường cấp 3 Stars. - Ông Ikishige hành diện mà giới thiệu.

Cả đám đông rộn ràng hẳn lên. Các vị khách mời bắt đầu bàn tán. Ai nấy đều hướng ánh mắt khâm phục về phía gia đình. Hai cô con gái lớn, xinh đẹp, tài giỏi, ắt hẳn làm niềm kiêu hãnh vô bờ của chủ tịch Satake.

- Nhân dịp trọng đại này, tôi cũng xin đưa ra quyết định về việc bổ nhiệm người thừa kế chiếc ghế chủ tịch tập đoàn trong tương lai. - Một lời nói của ông như thức tỉnh sự vang dội của cả hội trường. Mọi người bắt đầu xôn xao hẳn lên.

Bản năng nghề nghiệp của đám phóng viên dần bộc lộ rõ. Họ bắt đầu ghi ghi chép chép, chen chúc nhau lấy tin.

- Thừa chủ tịch Satake! - Một phóng viên chĩa micro vào ông, hơi lộ vẻ vội vàng. - Rất nhiều người phỏng đoán người thừa kế chính là Đại tiểu thư Satake Mai. Tương lai người kế nhiệm điều hành cả tập đoàn sẽ là rể của ngài. Bây giờ Nhị tiểu thư trở về đây, liệu việc thừa kế có thay đổi gì không?

- Tôi chưa bao giờ nhắc đến chuyện thừa kế trước giờ. - Ông Ikishige quay lại nhìn anh phóng viên kia, ánh mắt thoáng lộ chút tức giận. Phóng viên này

rõ ràng không có khả năng, ông đang phát biểu mà đám hỏi xen vào.

Bất gặp ánh nhìn lạnh như băng của ông, không chỉ anh phóng viên trót lơ lờ kia mà tất cả những người đến đây lấy tin đều không khỏi rùng mình.

- Tôi mới chính thức đưa ra quyết định về người thừa kế gần đây, mọi phỏng đoán cũng chỉ là phỏng đoán. – Ông khẽ cười khẩy. Im lặng một chút, ông tuyên bố rõ ràng. – Trong tương lai, người sẽ thừa kế toàn bộ tập đoàn, từ các công ti con đến các dự án, thừa kế toàn bộ tài sản cá nhân của gia đình tôi, con gái thứ của tôi, Satake Yui.

Lời nói của ông như sấm dội vang cả hội trường.

Cả hội trường rạo rực, không ai giấu nổi vẻ kinh ngạc của mình. Họ bắt đầu xôn xao bàn tán, đám phóng viên ghi chép, nháy máy ảnh lia lịa. Cả hội trường chìm trong tiếng ồn, ống kính máy ảnh cùng hàng vạn con mắt, lời nói trong tức khắc đều chia về phía Yui.

Người duy nhất trong gia đình Satake vẫn chưa hay biết chuyện, chính là Mai.

Mai cả kinh, đồng tử giãn to hết nhìn cha mẹ, nhìn Yui rồi chia về phía dư luận. Chị không nghe lầm đó chứ, toàn bộ tài sản đều trở thành của Yui sao?

Yui khẽ nở nụ cười, tiến lên một bước, nhận lấy mic từ cha cô, bắt đầu cất giọng nhẹ nhàng. Tiếng ồn cả hội trường bị dập tắt trong giây lát.

- Tôi là Satake Yui, người thừa kế. – Cô hành diện nói rành mạch vào micro. – Thừa kế, không phải tôi là người cầm nắm lợi nhuận và tài sản, người điều hành là người khác. Thừa kế, không phải tôi là người có quyền giao trọng trách điều hành cho người khác. Thừa kế, không phải chồng của tôi là người điều hành. Tôi là người thừa kế, là người danh chính ngôn thuận ngồi lên chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Satake.

Yui nói rõ ràng từng từ từng chữ vào trong mic, rành mạch như thể khẳng định. Cô nhìn thẳng xuống hội trường, ánh mắt quét qua từng người một, không hề có ý né tránh, trốn chạy.

- Tôi không muốn vì cha tôi không có con trai mà tập đoàn rơi vào tay một người không mang họ Satake. Tôi tự tin ở khả năng của tôi không hề thua kém bất cứ một người thừa kế nào khác. Con gái? Đó không phải là điều tôi lo ngại. – Yui nói rất đồng đều và tự tin, trong từng cử chỉ và điệu bộ lộ rõ khí chất một con người bất chấp tất cả, kiêu hãnh và mạnh mẽ. – Tôi muốn thay đổi suy nghĩ của mọi người. Con gái thì sao chứ? Thua kém đàn ông ư? Không hề.

Từng lời cô nói chắc nịch, thể hiện một sự tự tin mấy ai dám chống lại. Phải, từ trước tới nay cô chưa bao giờ cho rằng phụ nữ là phái yếu. Chỉ cần họ muốn, họ hoàn toàn có thể trở thành những người lãnh đạo và tài giỏi, trở thành những người khiến kẻ khác phải cúi mình e dè.

- Ngay ngày mai, ngày đầu tiên của năm mới, tôi sẽ theo chân cha đến công ty, bắt đầu học kinh doanh từ những cái nhỏ nhất. Khi đã đủ chừng chạc, tôi sẽ chính thức thừa kế từ cha tôi. Mong các vị cô đồng, ban quản trị cùng các đối tác có thể chiều cô cho tôi.

Cô khẽ cúi người, một tràng pháo tay vang lên nhiệt liệt. Dù trong lòng họ chưa hoàn toàn tâm phục khẩu phục, nhưng vì là quyết định của ngài Satake, họ có nghi ngờ cũng không dám.

Trong thương trường, Satake Ikishige sớm đã trở thành một doanh nhân quyết đoán, khắc nghiệt và tàn khốc được nhiều người kính nể. Tất cả các quyết định của ông chưa một lần khiến ông phải hối hận. Bởi vậy, tập đoàn Satake từ khi rơi vào tay ông đã đi lên không ngừng. Các dự án thành công cùng số lợi nhuận đem về mỗi năm một tăng mạnh. Nhiều người khi đối đầu với ông cũng đều phải kiêng dè.

- Chủ tịch Satake. Quyết định của ngài thực sự khiến chúng tôi thấy thắc mắc. Nếu nhị tiểu thư được thừa kế tất cả, vậy còn đại tiểu thư thì sao? – Các phóng viên chìa micro hỏi.

Nghe nhắc đến mình, gương mặt biến sắc của Mai vụt tắt, thế vào đó là nụ cười đón ngả trái tim hàng trăm con người.

Ikishige khẽ mỉm cười quay lại nhìn con gái. Dù chị đang cười, nhưng ông nhìn ra ngay sự không phục, không cam tâm hiện rõ qua ánh mắt của chị. Mai từ nhỏ là một cô con gái rất hay giận dỗi, ông chắc chắn lát nữa sẽ mất rất nhiều thời gian nói chuyện với chị.

- Mai năm nay cũng đã hai mươi, độ tuổi thanh xuân của một cô gái. Tôi thực lòng muốn kiếm cho nó một tấm chồng tốt, hôm nay cũng muốn giới thiệu cho mọi người hôn phu của con gái tôi. – Đôi mắt ông Ikishige có ý cười.

Cả hội trường được phen choáng nặng. Dường như chủ tịch Satake định nhân dịp này công bố tất cả các chuyện trọng đại của cả gia tộc cũng như tập đoàn.

Mai bình thản, đôi môi vẫn cười nhưng ánh mắt thì vô hồn lạnh lẽo...

Yui thì cười tủm tỉm tìm tòi, cô thầm nghĩ cha cô định hôn ước của chị cô cho anh chàng nào đây. Đó chắc chắn phải là một chàng trai vô cùng hoàn hảo. Cậu ấm của gia tộc Kanami? Cháu trai thủ tướng Nhật Bản? Hay một doanh nhân trẻ tuổi thành đạt nào đây. Cô cứ mỉm cười suy đoán người sắp trở thành "anh rể" của cô.

- Tôi xin mời lên đây con rể tương lai của tôi. – Ông Ikishige mỉm cười, dù mắt ông nhìn xuống hội trường nhưng toàn bộ sự chú ý đều đổ dồn vào Mai. Ông giọng dục. – Người thừa kế Tập đoàn tài chính Hanagato, thiếu gia Hanagato Shukasa.

Cả hội trường chấn động mạnh mẽ...

Và Yui, cơ mặt đánh lại, gương mặt cứng đờ, tái mét.

- Cha, đó là ai vậy? Con nghe không rõ... – Cô cười gượng nhìn ông, nói nhỏ.

Ikishige mỉm cười đôn hậu. Ông nhìn chàng trai trầm lặng bước lên trên bục, dịu dàng trả lời cô.

- Con gái, anh rể con... Ở phía sau con...

Yui đứng người quay lại. Ở ngay bên cạnh chị gái cô, chính là bạn trai cô.

- Anh... – Cơ mặt cô khẽ giật giật, cô nhìn Shukasa với ánh mắt van lơn. – Sao anh lại lên đây? Cha em mời hôn phu của chị gái em, chứ không phải hôn phu của em. Anh sao vậy? Anh xuống đi chứ, chị gái em đang chờ chồng tương lai của chị ấy. Sao anh còn đứng đây? Anh...

Shukasa khẽ nhắm mắt né tránh sự khẩn khoản van xin từ Yui, chậm rãi nhận lấy mic từ tay Ikishige, giọng dặc:

- Buổi lễ đính hôn của chúng tôi được tổ chức vào tháng hai tới đây. Kính mong sự có mặt của các vị, cũng mong mọi người chúc phúc cho chúng tôi. – Shukasa nắm lấy tay chị, bước lên trên. Ngay sau đó, một tràng pháo tay náo nhiệt rộ lên như lời chúc mừng.

Đám bạn của Yui, tụi Mika, mặt trắng bệch nhìn đôi nam nữ, kinh ngạc tột cùng.

Mai khẽ nở nụ cười mãn nguyện hướng về phía mọi người, nhưng ý cười lại phần lớn rơi lên khuôn mặt trắng bệch đang đứng cạnh mình.

"Yui! Hậu quả của việc cướp bạn trai chị, cướp luôn cả quyền thừa kế của chị, em hiểu rồi chứ, bé con?"

Mọi người hân hoan vỗ tay chúc mừng đôi nam nữ trẻ, vợ chồng ông Ikishige cũng nhìn con mình mãn nguyện. Duy chỉ có một mình Yui đứng đó với khuôn mặt thất thần và tái mét...

__o0o0o__

END Chapter 62.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: [Dạ Tiệc] Trốn Chạy

Bây giờ đã đến thời điểm phóng viên lấy tin...

Một đám đông nhà báo phóng viên tách thành hai hội chính. Một hội đến lấy cảm nghĩ từ người thừa kế tương lai, một hội quan tâm đến hôn nhân giữa hai gia tộc lớn.

- Thiếu gia Hanagato, tiểu thư Satake, với hai người thì đây có phải là một cuộc hôn nhân thương mại được sắp đặt sẵn không? - Một phóng viên sấn tới chìa micro vào hai người.

- Đây đúng là do cha mẹ sắp đặt, tôi không phủ nhận. - Mai cười dịu dàng trả lời. - Nhưng giữa chúng tôi cũng đã có tình cảm từ lâu. Không thể nói là bị ép buộc.

- Tiểu thư Satake, cô nghĩ gì về chồng tương lai của cô?

- Anh ấy rất tốt. Đẹp trai, học hành giỏi giang, gia thế hiển hách. - Mai tự hào trả lời, lại mang một chút hóm hỉnh. - Tôi nghĩ sẽ gặp rắc rối lớn đây!

Cả đám phóng viên rạo rực hẳn lên. Suốt các câu hỏi, chỉ có một mình Mai trả lời rành mạch, bởi vậy phóng viên tập trung lấy tin từ chị hơn. Đứng cạnh chị, Shukasa trầm ngâm im lặng, đôi lúc anh khẽ nhắm mắt, trút ra một tiếng thở dài.

Bên Yui là các phóng viên của các kênh tin tức về kinh tế chính trị. Họ cũng siêng năng gặt hái tin tức.

- Tiểu thư Satake. Cô có cảm nghĩ gì khi là nhị tiểu thư nhưng đã vượt chị gái để trở thành người thừa kế? - Một nhà báo hai tay sẵn sàng để ghi chép, điện thoại bật sẵn chế độ thu âm đề trước mặt cô.

- À, cũng không đặc biệt. Tôi chỉ nghĩ là tôi có khả năng... - Yui cố gắng tập trung trả lời.

- Vậy cô có dự định phát triển mảng nào khi trở thành người điều hành? - Một phóng viên khác chen lên trước.

- Tôi sẽ phát triển đồng đều... Nhưng... Có lẽ tôi sẽ ưu tiên bộ phận bất động sản...

Trong suốt quá trình phỏng vấn, khác với chị Mai tự tin trước những người đại diện cho dư luận, Yui không được tập trung. Dù cô cố gắng dồn hết giác quan cho những câu hỏi của phóng viên, thâm tâm cô vẫn hướng sang bên đôi nam nữ.

Tất cả các câu hỏi dành cho cô, đều là về vấn đề điều hành quản trị.

- Nhị tiểu thư. Cô có suy nghĩ gì về hạnh phúc của chị gái cô? - Một tay nhà báo chen lên trước. Chính là Asuke. - Hiện cô đang học cùng lớp với anh rể tương lai của cô, cô có muốn chúc phúc cho chị cô?

Một câu hỏi của anh làm chệch đi nội dung phỏng vấn. Các nhà báo khác đột nhiên hào hứng hẳn lên với câu hỏi của anh.

Các đám phóng viên đang lấy tin bên Mai cũng đều tỏ vẻ quan tâm. Mai khá ngạc nhiên nhưng đôi môi cũng vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp hướng về em gái.

Và, Shukasa, đồng tử mắt anh giãn to tròn, nhìn về phía Yui đơn thương độc mã chống lại câu hỏi kia.

- Tôi... - Yui áp ứng đến tột cùng. Trái tim cô đang gào thét điên cuồng, áp lực như muốn nổ tung cô ra. Thoáng kíp định hình, cô phải nỗ lực giả tạo trước những con người này. - Tôi dĩ nhiên là chúc phúc cho họ.

- Nhị tiểu thư, không phải cô chính là bạn gái của thiếu gia Hanagato sao? Sao cô phải cố giấu? - Asuke cười khẩy, chìa điện thoại vào người cô, rành mạch tuôn ra một câu khiến mọi người ngạc nhiên sùng sốt.

Mai nhăn mặt, sắc tái đi...

Chị chỉ muốn phóng viên buộc em gái chị phải chúc phúc cho hai người, chứ không hề muốn họ lôi chuyện giữa chị em chị ra để nói.

Đám phóng viên còn lại cả kinh, họ bắt đầu hỏi ngược lại Asuke:

- Đây! Anh dựa vào đâu mà nói vậy? - Một phóng viên nhìn anh, nhướn mày.

- Em gái tôi học ở đó. Họ bảo hai người trông rất thân thiết. - Asuke tự tin đáp trả.

Thấy nguồn tin nóng, các phóng viên tức khắc đều đổ dồn lại đặt câu hỏi cho Yui. Yui ngày càng tím mặt.

- Thôi đi! - Một giọng nói giận dữ vang lên từ dưới hội trường. Mika vội vã chạy lên đứng cạnh Yui, cố gắng giải vây cho bạn. - Thân thiết thì sao chứ? Bạn bè không được thân thiết hay sao?

- Cô là ai? - Dư luận bắt đầu hỏi sang Mika.

- Tôi là bạn thân cô ấy. - Mika nhủu mày ôm lấy bạn mình. - Shukasa là bạn thân người yêu tôi, Yui là bạn thân tôi nên chúng tôi chơi thân là chuyện bình thường.

Các phóng viên bắt đầu xì xào.

Giây sau, cả Haru, Akito và Kuro đều chạy lên bên Yui. Kuro tình ý kéo Shukasa đang đứng bên cạnh Mai lại gần.

- Chúng tôi là một hội chơi thân với nhau. Các người không có lý do gì để kết luận cả. - Haru khó chịu nhìn về phía phóng viên, lo lắng ôm lấy Yui.

Mai giận tím mặt. Chị chạy đến trước mặt Asuke, khó chịu:

- Tôi và Shukasa hẹn hò đã lâu. Anh nói vậy chẳng phải có ý bào hôn phu của tôi là người bắt cá hai tay?

Có thêm lời nói của Mai, các phóng viên dần chĩa ánh mắt khó chịu về phía Asuke. Dám tung tin đồn nhảm?

- Cô không biết đó thôi. - Asuke cười lạnh. - Sự thực là bọn họ đang hẹn hò. Hai người nói gì đi chứ, nhị tiểu thư Satake, thiếu gia Hanagato?

Yui đầu tóc rối tinh rối mù. Cô không chịu nổi áp lực này, vội vã chạy xuống khỏi bục.

Cô cố gắng trốn chạy khỏi sự thật tàn nhẫn...

- Yui! - Hội bạn của cô cố gắng đuổi theo cô. Họ chạy xuống, vội vã.

"Huych!"

Vai của Kuro bị đụng bởi một người đàn ông to béo. Anh quay lại nhìn, bắt gặp gương mặt to tròn của ông ta. Anh khẽ nhủ mày.

Ông ta... trông quen quá...

Nhưng vì Yui và mọi người đã đi khá xa, anh vội bỏ qua và đuổi theo mọi người.

- Sao rồi? - Kuro thấy cả hội đang đứng trước sảnh, nhìn Haru hỏi han.

- Mất dấu rồi. Cô ấy chạy nhanh quá. - Haru lắc đầu thất vọng.

- Cô ấy đi bằng gì?

- Một chiếc taxi. - Haru nhủ mày. - Bọn em định lên chiếc taxi tiếp theo thì bị một chàng trai trẻ phóng lên trước rồi. Mất dấu luôn.

- Một chàng trai trẻ? - Kuro nhếch môi lặp lại.

Một hội bốn người đứng nhìn ra cổng lớn trong sự tiếc nuối và buồn bã vô vàn.

...

Yui thất thểu bước trên vỉa hè. Hình ảnh một cô gái xinh đẹp trong bộ đầm dạ hội, gương mặt trang điểm tỉ mỉ lấp lánh những giọt mồ hôi, đôi chân trần bước đi trên nền đất, tay còn cầm đôi giày cao gót bằng pha lê đẹp tuyệt khiến người ta không thể không chú ý.

- Em gái! Làm gì vậy? - Một đôi tay to khỏe đặt lên vai cô, giọng nói đầy ý trêu đùa. Một đám đầu gấu này đúng lúc cô đang bức bối mà cư nhiên dám trêu tới cô. Chán sống à?

Yui cố gắng bỏ đi những lời trêu ghẹo của chúng, coi như không tồn tại.

- Thôi nào, lạnh lùng quá đấy! - Một gã không biết điều lao đến quàng tay qua eo cô. - Đêm nay là đêm giao thừa, đi chơi với bọn anh cho vui.

Nếu là trước kia, cô sẽ không ngại ngần cho bọn chúng một trận toì bời. Thế nhưng suốt thời gian gần đây, cô đã từ bỏ đánh đấm, chỉ đơn giản vì lời hứa đó. *"Thuận theo ý muốn của ba em và anh, em sẽ từ bỏ đánh đấm, mà nghiêm túc học hành."*

Cô khẽ cười khẩy. Hừ, chỉ một mình cô thực hiện lời hứa, còn anh ta thì sao?

Bao nhiêu phần uất dấy lên trong chốc lát, Yui nắm lấy cổ tay gã, dùng lực vặn một tiếng. "Rắc!" Gương mặt gã thoáng chau lại.

Cô dùng lực vật tay gã, chân uyển chuyển gior ra thực vào chân gã. Kỹ thuật của cô không cần dùng lực nhiều cũng đủ để quật ngã hán lơn ra sàn đất.

Đám kia thấy đồng bọn của mình vật ở dưới đất mà không khỏi trở mắt ngạc nhiên. Cô gái yếu điệu trước mắt họ vừa làm gì vậy?

Chúng nó kiên quyết xông lên ép cô...

Với sức của cô thừa đủ để khiến bọn chúng nhập viện. Nhưng khổ nỗi bộ váy của cô quá sức vương vãi, cô không thể cử động được nhiều.

Cô ước giá cô có thể xé nó. Xui xẻo làm sao khi đây là bộ đồ mẹ cô thiết kế cho cô, giá đắt kinh dị, cô không dám phá...

Bọn chúng lao đến nơi, cô chỉ có nước dùng tay mới chống lại được.

Khi cô đã trở về thể thủ, còn chưa kịp làm gì, đám đầu gấu không ai bảo ai đồng loạt ngã xuống

Yui trở mắt ngạc nhiên.

Trước mắt cô là một chàng trai trạc tuổi Shukasa, đẹp trai đến lạ. Vẻ đẹp của anh con gái nhìn còn phải ghen tị, từ làn da trắng bóc đến đôi mắt đen sắc sảo, chiếc mũi cao cùng đôi môi đẹp hoàn mĩ. Cô chắc mẫm vẻ đẹp của anh khiến Shukasa phát khóc.

Anh cứu cô?

Đám kia lồm cồm bò dậy, len lén bỏ đi.

- Cô vẫn vậy, yếu đuối nhưng luôn thích thể hiện... - Anh ta nhìn cô, nở nụ cười đẹp mê hồn.

- Anh biết tôi sao? - Yui trở mắt ngạc nhiên nhìn anh ta. Bộ comple màu trắng bánh bao, cô cũng mặc đầm dạ hội màu trắng, tuy nhiên trang phục của hai người không được hợp hoàn cảnh. Người ta qua lại cứ nhìn hai người hiếu kì.

Câu hỏi của cô khiến anh không khỏi hóa đá.

- Cô không nhớ tôi? - Anh cười trừ, cầu mong anh vừa nghe sai.

- Xin lỗi... - Cô gái đầu cười gương.

Anh tức đến nghẹn giọng. Cô dám không nhớ anh? Gương mặt của anh không một cô gái nào dám từ chối, chỉ cần nhìn một lần ắt sẽ nhớ cả đời. Vậy mà cô gái trước mặt anh lúc này đây dám không nhớ anh? Huống hồ chỉ cô ta là một trong số ít những cô gái anh chịu để lọt mắt.

- Cô nào cá? - Anh nhìn cô cười.

- Thực xin lỗi. Anh ở bữa tiệc của nhà tôi ban nãy, tôi chào rất nhiều khách và không thể nhớ nổi. - Yui gái đầu ái ngại. Nhìn bộ đồ của anh cô đoán vậy.

Anh rất muốn vỗ tung đầu lên. Sự nhận ra, này giờ rất nhiều người tập trung ánh mắt vào hai người. Anh quay lưng bỏ đi, cao giọng.

- Đi theo tôi.

Yui nghệt mặt ra, ngơ ngác lật đật chạy theo.

Giây sau, anh đã đưa cô vào một cửa hiệu stylist sang trọng.

- Anh đưa tôi đến đây làm gì? - Yui giật giật ống tay áo của anh, hỏi.

Nhưng anh làm bộ lơ cô đi, đẩy cô đến trước mặt một stylist lão luyện, hờ hững:

- Giao cô ta cho ông.

- Vâng, thưa thiếu gia. - Người đàn ông cúi đầu cung kính, rồi dẫn cô bước vào trong. - Mời tiểu thư.

Suốt từ A đến Z, cô như một hình nhân mặc người ta thích làm gì thì làm.

Về phần anh, ung dung ngồi xuống sofa, lôi smartphone ra lướt lướt.

...

Gần ba mươi phút sau, Yui bước ra với một diện mạo hoàn toàn khác.

Không còn một tiểu thư kiêu sa yếu điệu trong bộ cánh trắng, giờ đây Yui mặc trên người bộ đồ vô cùng cá tính.

Chiếc áo oversize mà hồng đậm, lệch vai, cắt xẻ mấy đường. Cổ áo rộng để lộ bờ vai trắng trẻo. Chiếc quần da rách màu đen bó sát, bóng lộn. Đôi chân mang một đôi boot thể thao cổ cao màu đen, trang trí bằng những sợi xích. Trên cổ, tay và tai có đeo các món phụ kiện cá tính. Mái tóc thả xù tự nhiên, buộc một chiếc băng đô màu hồng.

Đây là style ăn mặc thời còn là Miyamoto Rei của cô mà.

- Thấy sao? - Anh nhìn cô, khẽ nhếch môi.

- Cũng được... - Cô đáp gọn cho qua.

- Vậy mới đúng là Miyamoto Rei chứ. - Anh dịu dàng tiến đến, vuốt lọn tóc của cô qua mạng tai, cười dịu dàng.

Yui trở mặt ngạc nhiên nhìn anh, lấp bắp. Miyamoto Rei, đã lâu rồi không ai gọi cô bằng cái tên này.

- Anh... Sao anh... - Cô lấp bắp.

- Tôi thích nhìn Miyamoto Rei mạnh mẽ hơn là một Satake Yui yếu đuối. Về lý do cô dùng tên giả, tôi sẽ hỏi cô sau. - Anh khẽ gỡ má, lạnh lùng nói. - Trở về bữa tiệc nào, cha cô đang rất tức giận.

Bước chân của cô khựng lại trong chốc lát. Anh đã đi rồi, chỉ còn một mình cô đứng im tần ngần như trời trồng.

- Sao vậy? - Anh ngạc nhiên nhìn cô, hỏi.

- Tôi sẽ không trở về bữa tiệc kinh khủng đó thêm đâu. - Toàn thân cô run lên từng đợt, cơ mặt căng thẳng, cứng như đá.

Anh nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, môi khẽ bặm lại.

- Cô còn định trốn chạy sự thật đến lúc nào? Nếu cô không chịu đối diện nó, cô mãi mãi không thể trở thành một kẻ mạnh mẽ tàn khốc được, vĩnh viễn là một kẻ yếu đuối bị người khác chà đạp! C Anh gắt gao giữ lấy vai Yui, giận dữ quát. - Cô cần trở về để cho những kẻ phản bội cô biết mùi vị cay đắng. Không phải cô hận sự phản bội lắm sao? Điều cô cần làm không phải là hận mà là khiến họ phải nhục nhã!!

Trông rất Yui mở to, nhìn người con trai trước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: [Dạ Tiệc] Buông Tay

Những chiếc xe riêng trong khuôn viên tư dinh Satake đã vãn bót, đếm đi đếm lại cũng chỉ còn bảy chiếc xe. Yui cúi đầu nhìn đồng hồ, hai ba giờ, vậy là bữa tiệc đã kết thúc.

Chiếc taxi chậm rãi chạy trong khuôn viên, đưa cô gần đến đại sảnh.

Chàng trai bên cạnh cô... nãy giờ anh ta không hề hé nửa lời...

Anh ta dặn cô phải báo thù, phải cho những kẻ phản bội cô nếm mùi cay đắng. Thế nhưng...

...

Cô không làm được...

Mai là người chị cô rất mực quý trọng. Và trên hết, Shukasa... là mối tình đầu của cô. Anh là người cô yêu đến khôn cùng.

Vậy ra, trước lúc bắt đầu bữa tiệc, anh gọi cho cô và rằng dù thế nào, anh vẫn yêu cô nhất.

Yui khẽ nhắm mắt cự mình. Phải rồi, đây chỉ là ép buộc giữa hai gia đình thôi. Họ không hề muốn...

Cô tự nhủ như vậy.

Chiếc xe dừng lại, hai người bước xuống từ hai cửa. Cô và anh sánh bước với nhau vào trong gian phòng khách.

Căn phòng vừa hiện trước mắt cô, người duy nhất đứng đó là một cô gái với mái tóc bạch kim cùng bộ cánh đen quyến rũ.

Chị cô... đang chờ cô...

- Yui à! Em đi đâu nãy giờ vậy? - Mai bật dậy, hoảng hốt chạy về phía cô. - Cha đang rất tức giận vì em làm xấu hổ cha. Nào, mau theo chị lên hội trường gặp cha. Chị sẽ nói đỡ cho em.

Mai nắm lấy cánh tay cô, toan kéo cô về phía cầu thang.

- Chị Mai! Chúng ta cần nói chuyện.

Đột ngột, Yui dừng lại. Cô không hề thuận theo ý muốn chị cô, nhìn chị bằng đôi mắt sắc lạnh.

Mai ngạc nhiên nhìn cô. Chị không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên chị biết em chị đang đề cập tới chuyện gì.

- Được thôi. Đúng lúc chị cũng có nhiều chuyện cần nói với em - Mai thay đổi sắc mặt, khoanh tay trước ngực, dựa người vào thành sofa một cách hồ hững. - Em nói đi.

- Hãy nói với cha mẹ hủy bỏ hôn ước giữa chị và Shukasa đi. - Yui lạnh lùng buông ra một câu, tuy là muốn chị làm vậy, nhưng hàm ý ra lệnh lại nhiều hơn cả.

- Lí do? - Mai hồ hững buông. Chị chẳng mấy ngạc nhiên khi em gái chị nói một chuyện động trời như vậy.

Dĩ nhiên, thái độ của chị khiến Yui giận tím mặt. Thái độ lạnh lùng bỗng buông bỏ, thay vào đó là sự giận dữ gắt gỏng, mất bình tĩnh.

- Chị còn hỏi vậy nữa sao? Rõ là chị biết em và anh ấy hẹn hò. Sao chị còn chấp nhận hôn ước?

- Vậy rõ ràng em biết chị mới là đại tiểu thư, dựa vào đâu em chấp nhận quyền thừa kế? - Mai hỏi ngược lại cô khiến cô đánh mặt cứng họng.

Yui đứng im như trời trồng, tròn mắt mở to nhìn chị gái cô giận dữ.

- Suốt mười năm em chôn chân ở vùng Kagoshima khi họ còn gầy gò, chị đã phải nỗ lực không ngừng. Hoàn thành xuất sắc chương trình phổ thông chỉ trong vòng tám năm, tốt nghiệp đại học Harvard khoa quản trị kinh doanh với bằng xuất sắc ở độ tuổi mười chín. Giúp cha phát triển mảng tài chính ngân hàng, tăng lợi nhuận. - Mai cay đắng nhìn cô, hai má ửng đỏ lên.

Yui đứng im tần ngần, vừa vì ngạc nhiên vừa vì xấu hổ. Cô không ngờ, thực sự không ngờ đến phản ứng của chị cô lại thành ra thế này.

- Trong lúc chị nỗ lực để vượt qua tư tưởng "phụ nữ" của mọi người, cố gắng để xứng đáng với vị trí người thừa kế, thì em lại rong ruổi bên ngoài như những đứa giang hồ vô học. - Nước mắt chị lấp lánh nơi khóe mắt, chỉ trực tuôn ra. - Vậy mà dùng một cái, em trở về. Cướp hết mọi thứ, cướp chiếc ghế chủ tịch, cướp luôn cha mẹ, còn không chừa cho chị một xu.

Từng giọt nước mắt cay đắng rơi. Hai má chị đỏ ửng lên, đôi mắt to tròn thoáng nheo lại. Cơ mặt chị co giật, run lên từng đợt.

- Không phải từ nhỏ em đã hơn chị rồi hay sao? Em có hạnh phúc của em, chính là mẹ. Đôi lúc, chị ghen đến điên lên khi một người phụ nữ giống hệt mẹ chị lại là mẹ em - Đầu Mai gật nhẹ. Bao nhiêu bức xúc ầm ứ bấy lâu nay tuôn ra thành lời.

- Dù rồi, Mai! Chị thật không biết xấu hổ! - Yui giận dữ, mặt cô cũng đỏ bừng lên khi nghe từng lời, từng lời chị gái cô tuôn ra trước mặt cô. - Chị không có mẹ, đó là một điều tổn thương. Nhưng em có mẹ, mà lại không được nhận yêu thương từ bà, đó mới là một đả kích không thể chịu nổi!!

Yui rướn người, hoàn toàn mất bình tĩnh. Nước mắt dần nhòe đi nơi khóe mắt.

- Lúc em chưa mắc chứng lẫn lộn ký ức, mẹ thương chị không hề kém gì thương em. Và lúc em không ở đây, chính chị mới nhận được sự yêu thương từ cha mẹ mà! - Cô đau khổ, trái tim quặn đau khi khơi gợi quá khứ tổn thương. - Trong mười năm em sống như một con người bình thường, không phải là vị thế nhị tiểu thư vốn có. Cha trao cho em quyền thừa kế cũng đơn thuần là muốn bù đắp cho em thôi.

Mai tần ngần. Hai chị em dường như vô cùng kiệt sức, nước mắt rơi lẫn lẫn giống như nhau. Khuôn mặt đỏ bừng lên, ánh mắt trầm xuống, khóe môi co giật từng đợt.

- Vậy được. Nếu đây đã là sự sắp xếp của cha, chúng ta hãy cùng chấp thuận. - Mai đưa tay lên ôm trán, bắt đầu đi.

- Không thể, Mai! - Yui gào lên, sấn sổ bước tới. Cô hoàn toàn không kiểm soát được cảm xúc. - Em đã nói rồi mà. Hãy hủy hôn ước, chị có thể bảo cha gần chị với một người khác! Em yêu Shukasa! Em không thể mất anh ấy. Dầu sao giữa chị và anh ấy cũng đâu có tình cảm gì đâu.

- Vậy nếu chị nói chị cũng yêu Shuu-kun thì sao? - Mai trở về trạng thái điềm nhiên vốn có, hai tay khoanh trước ngực, nhìn em gái không chút tránh né.

Yui giật thót người, toàn thân hóa đá không thể cử động. Nước mắt tuy đã ngừng rơi nhưng trống tim vẫn đập nhanh dồn dập như muốn nổ tung cả lồng ngực.

- Không thể... Làm sao chị có thể yêu anh ấy được? - Yui lúng túng nở nụ cười lạnh. - Mà cho dù vậy, em mới là người đến trước! Chị chỉ là người đến sau...

- Em mới là người đến sau. - Mai lạnh lùng chặn ngang câu nói của cô. Chị đứng thẳng dậy, khóe môi như nhếch lên trong chốc lát. - Chẳng lẽ Shuu-kun chưa bao giờ nói với em về chị sao? Người anh ấy yêu, một cô gái tên là Waka ấy...

Như một trận sét bất ngờ ập xuống đầu cô, tròn mắt Yui mở to, mờ đục...

Phải rồi, sao cô quên được chứ... Sống mãi trong bình yên khiến cô hoàn toàn mất cảnh giác...

- "Waka"... chính là cách gọi thân mật anh ta dành cho chị... - Phần thắng nghiêng về phía Mai, càng khiến chị trở nên đắc ý. - Bọn chị quen nhau đã mười bốn năm! Vậy mà dùng một phút, em xuất hiện và bảo em là bạn gái của anh ấy.

Yui đứng im lặng, khuôn mặt căng thẳng bất thường. Làn da hồng hào gần như chuyển sang màu tím tái.

Waka? Cái tên thân mật anh dành cho chị ư? Cũng giống như cách gọi Yucchi anh dành cho cô?

- À quên... - Mai vẫn đắc ý. - Đã bao giờ anh ấy bảo em là bạn gái anh ấy chưa?

Đã cứng người lại càng cứng hơn nữa, Yui mỗi lúc một đau khổ khi nghe sự thật phũ phàng.

- Dù chị không biết rõ, nhưng chị tin chắc anh ấy chưa bao giờ nói vậy. - Giọng chị mỗi lúc một quả quyết hơn. - Có thể Shuu-kun nói yêu em, nhưng chắc chắn anh ta vẫn còn nghĩ tới cô bạn gái này, không dám vượt quá giới hạn của sự phản bội.

"Hừ! Không cần gửi nữ sắc thì sao chứ? Rốt cuộc cũng chỉ là một thằng đàn ông dễ tiện khôn nạn một lúc đùa giỡn với hai người con gái mà thôi!"

Yui cười lạnh, tự hỏi sao bản thân quá ngu dại.

- Sao trông chị đắc ý quá vậy? - Đôi môi Yui khẽ nở ra một nụ cười lạnh, nhìn thẳng vào mắt chị không chút né tránh, giọng điệu đậm phần khinh bỉ. - Anh ta phản bội chị để nói yêu em, đáng lẽ chị phải cảm thấy khinh bỉ mới đúng chứ?

Đến lượt nụ cười của Mai cứng ngắc.

- Chị gái à, là chị của em nên em mới nói... - Cô thông thả bước đến, vỗ nhẹ vai chị, từ từ thả từng từ từng từ một rơi vào tai chị. - Vì một hạng đàn ông sờ khanh bội bạc như thế mà làm tổn thương em gái, cư nhiên khiến đại tiểu thư Satake mất giá đấy, chị à.

- Em... - Mai cứng họng quay lại, giận dữ nhìn em gái.

- Nhưng em thì khác chị... - Yui vẫn điềm nhiên trước thái độ bức dọc của Mai, đôi môi anh đào khẽ vẽ nên một đường cong trên gương mặt trái xoan hồng hào. - Em không bao giờ nín lấy trái tim một kẻ không xứng với em. Hanagato Shukasa anh ta rốt cuộc cũng chỉ là một tên sâu mọt. Nhưng còn em, em là người thừa kế tập đoàn Satake, em xứng đáng hơn vậy nhiều.

Yui cười tươi đắc ý, dịu dàng nắm lấy tay chị, vuốt nhẹ.

- Nào, lên gặp cha. Cha đang giận mà... - Cô từ từ dẫn chị gái cô đi, người chị đã dần hóa đá sững sờ trước từng lời cô nói.

Chờ hai người khuất khỏi, Shukasa khẽ bước ra từ sau bức tường, trái tim đau đốn quặn thắt.

Anh thầm nhớ lại lúc hơn ba tiếng trước. Sau khi chia tay Mai ở ban công, một người phụ nữ có tuổi bước đến gặp anh.

...

"Chào cậu, thiếu gia Hanagato." Bà khẽ cúi đầu đầy cung kính.

"Vâng, bà là..." Shukasa ngạc nhiên đến lạ khi thấy người phụ nữ kia đột ngột xuất hiện. Ánh mắt bà ta lộ rõ vẻ nghiêm túc.

"Tôi họ Betsuhiko, là quản gia của tư dinh Satake." Nghe bà ta giới thiệu, Shukasa cũng gật đầu. Quản gia Betsuhiko im lặng thêm một lúc, quan sát biểu hiện của anh, rồi mới ngập ngừng nói. "Tôi biết mối quan hệ giữa cậu và nhị vị tiểu thư gia đình tôi. Tôi đến đây hôm nay là muốn cho cậu sự lựa chọn."

"Tôi không cần ai cho tôi sự lựa chọn. Tôi yêu Yucchi và tôi sẽ kiên quyết từ hôn với Mai." Shukasa khoát tay toan rời bước. Anh đã mệt mỏi lắm rồi, xin đừng ai dấn vặt anh chuyện này nữa được không.

"Cậu thực sự cho như vậy là tốt?" Một câu nói của quản gia Betsuhiko níu giữ bước chân anh. Shukasa dừng lại, bà ta nhìn anh, giọng điệu điềm đạm. "Sắp đến thời hạn công bố hôn ước. Nếu cậu đề cập trước lúc công bố, không đủ thời gian để dàn xếp. Nếu trong lúc công bố, cậu tuyên bố hủy hôn, đại tiểu thư sẽ bị mất mặt. Nếu sau này cậu mới công bố, dư luận sẽ đánh giá nhị tiểu thư cướp hôn phu chị gái mình. Cậu định sao?"

Giọng nói bà điềm đạm, nhưng thật là một mũi tên xuyên sâu vào trái tim anh.

"Hơn nữa, cậu cho là đại tiểu thư sẽ để yên sao? Đường đường là một người danh giá, giờ lại bị bội hôn, đại tiểu thư sẽ không để yên đâu."

Giọng của quản gia nghiêm trọng đến lạ. Bà nhìn thẳng vào mắt anh, khóe môi khẽ cười. "Mà... đừng nói là cậu không biết nhị tiểu thư rất hận sự phản bội đó chứ?"

Shukasa càng sững lại, nheo mắt nhìn người đàn bà kia.

Anh không nhớ đã nghe từ ai, nhưng anh biết Yui không bao giờ tha thứ cho kẻ đã phản bội cô ấy. Từ vụ của Kahara Terumi cũng vậy...

"Nếu nhị tiểu thư biết cậu phản bội cô ấy để có hôn ước giữa chị gái cô, hay chỉ biết cậu phản bội đại tiểu thư để hẹn hò với cô ấy, cậu thực sự nghĩ cô ấy sẽ bỏ qua?" Betsuhiko nhìn chằm chằm, quan sát từng biểu hiện của anh, đôi môi khẽ cười.

Anh ngáp ngừng một lát, đôi mắt như thể đang phân vân, từng giọt mồ hôi khẽ chảy xuống từ thái dương anh.

"Tôi mặc kệ. Tôi tin tình yêu của chúng tôi sẽ giúp chúng tôi vượt qua tất cả." Shukasa kiên định nhìn quản gia Betsuhiko. "Bà đừng cố thuyết phục tôi nữa. Chỉ tổ lãng phí công sức mà thôi."

"Vậy để tôi cho cậu biết một chuyện nữa..." Dường như quá chán chường trước sự cứng đầu của anh, quản gia Betsuhiko bất giác thở dài. "Lát nữa, đi kèm với tuyên bố hôn ước, chính là thông tin nhị tiểu thư trở thành người thừa kế toàn bộ tài sản từ cha cô ấy, chủ tịch Satake Ikishige."

Một lời tuyên bố chấn động đầu óc anh...

"Cho dù có thuyết phục được hai gia đình chúc phúc cho cậu và nhị tiểu thư, cậu nghĩ chủ tịch Satake Ikishige vẫn đồng ý cho tiểu thư trở thành người thừa kế ư? Nếu vậy là quá bất công cho đại tiểu thư!" Từng nếp nhăn trên gương mặt bà Betsuhiko xô vào nhau, đôi lông mày nhíu lại. "Hoặc nhị tiểu thư trở thành người thừa kế, hoặc trở thành phu nhân Hanagato, chỉ một trong hai! Mà cậu cũng biết ước mơ lớn nhất của nhị tiểu thư là gì rồi chứ?"

Anh lặng im tàn nhẫn, đôi mắt mờ đục đi trông thấy.

"Tôi đã nói đến vậy, nếu cậu vẫn không thay đổi sự lựa chọn thì tôi cũng xin thua." Để lại một câu như vậy, bà ấy bỏ đi mất, mặc cho anh một mình cùng với mở suy nghĩ bộn bề.

...

Anh nhớ chứ. Kể từ lúc tìm về với thân phận thật, Yui đã mấy lần tâm sự với anh, rằng cô ấy ao ước được trở thành doanh nhân tài giỏi giống cha cô ấy. Cô ấy ước mơ được dấn thân vào chốn thương trường, không cần thừa kế gì hết, chỉ cần được trở thành người điều hành mà thôi.

Có lẽ giữa anh và cô thực sự không có duyên...

Anh cúi gằm mặt, lặng nhìn về chỗ ban nãy cô và chị cãi nhau...

Lúc đó, Yui buông ra một câu hờ hững rằng anh không đáng...

Cô ấy nói nhẹ như không nhưng cũng đủ để khiến anh đau xé ruột gan, cũng đủ để khiến lục phủ ngũ tạng anh xáo trộn...

Cô và anh yêu nhau, nhưng kể từ giờ, chỉ có hận thù và nước mắt...

Mối duyên này, kết thúc tại đây...

___o0o0o___

END Chapter 64.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Ghen

"Chát!!!"

Một cái tát như trời giáng vung xuống má Yui. Cô lao đảo lùi ra sau, rồi nhẹ nhàng bước tới trước mặt cha cô, cúi gằm mặt không dám nhìn ông.

- Ta không nhớ đã dạy con như thế! Cách cư xử của con khiến ta quá thất vọng! – Ông Ikishige giận dữ nhìn cô, ánh mắt nổi những vằn máu đỏ.

Yui im lặng tàn nhẫn, cúi đầu trước ông, lí nhí.

- Con xin lỗi cha. Sẽ không có lần sau đâu ạ.

Ông Ikishige đánh cô trước mặt những vị khách khác còn đang ở đây, căn bản vì ông quá giận. Mọi người nhìn Yui với ánh mắt cảm thông, muốn tới can mà không dám.

Giữa bữa tiệc, trước mắt bao người trong chính trị lẫn thương giới, cô cư nhiên dám rời khỏi, dám làm mất mặt ông. Sự giận dữ của ông cũng có thể hiểu được.

- Cha, cha đánh Yui trước mặt bao người vậy, sau này làm sao nó điều hành tập đoàn được nữa? – Mai lúng túng bước lên, dịu giọng, cố gắng khuyên ngăn cha. – Con bé còn đang bàng hoàng khi bị phóng viên đặt câu hỏi hồ đồ, cư xử không phải cũng có thể hiểu được. Cha tha cho em, được không?

- Hừ! – Ông gằn giọng, chuyển ánh nhìn về phía Mai, nhưng trọng tâm vẫn đặt ở đứa con đang hối lỗi. – Không đủ can đảm đối diện truyền thông, làm sao có đủ bản lĩnh nắm trong tay vận mệnh cả tập đoàn?

Yui cúi đầu, giọng nghèn nghẹn, nhưng lại mang chút gì đó gấp gáp:

- Con sẽ học lại! Cha tha thứ cho con! – Cô tỏ ra vô cùng ăn năn hối lỗi.

Nhìn cô như vậy, sự giận dữ của Ikishige giảm xuống không ít. Ông dần mỉm cười trước đứa con gái yêu của ông.

Đang định cất lời tha cho con bé, một giọng nói tuy nhẹ nhàng nhưng đanh thép, tuy úy mị nhưng quyền lực vang lên bên tai.

- Lời đồn quả không sai, chủ tịch Satake đúng là người cha nghiêm khắc. – Người đàn bà mặc một bộ váy màu đen sang trọng ung dung bước đến, đôi môi màu đỏ rượu duyên dáng chuyển động. – Nhị tiểu thư đã biết lỗi, ngài cũng không nên khắt khe quá.

Ông Ikishige khẽ thở hắt ra một tiếng, quay lại nhìn Yui, giọng nói vẫn uy nghiêm như vậy, nhưng đã dịu đi phần nào.

- Yui! Hãy chắc chắn với ta không có lần sau! – Và khi nhận được cái gật đầu của cô, ông khẽ đẩy cô lên trước, tay trái hướng về phía người đàn bà kia, lạnh giọng. – Đến chào phu nhân Hanagato!

"Phu nhân Hanagato?" Yui nhủ mảy lăm lăm. *"Nghĩa là... mẹ của Shukasa?"*

Được cha cho phép, cô khẽ ngẩng đầu dậy. Đôi môi anh đào nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng chỉ sau chốc lát, nụ cười đó đã cứng lại, không còn cử động được nữa.

Kia chẳng phải là người đàn bà quyền lực cô đã gặp trong nhà vệ sinh trước bữa tiệc hay sao? Bà ta... là phu nhân Hanagato?

- Chào cháu. Ta là Hanagato Yuko, mẹ của Shukasa, tức anh rể cháu. – Bà ta cười, nhưng đôi mắt lại không có ý cười. Từng lời nói, từng cử chỉ của Yuko đều toát ra hơi lạnh và sự uy quyền khiến người ta không dám chống đối.

- Cháu... Cháu chào bác... Cháu tên là... – Yui dĩ nhiên bỗng trở nên nhỏ bé hẳn trước uy khí của bà ta, ngập ngừng run giọng, cơ mặt cứng ngắc cùng nụ cười không mấy tự nhiên.

- Miyamoto Rei. – Bà ta mỉm cười chặn ngang câu nói của cô, khiến Yui càng thêm tái đi. Đến cả ông Ikishige đứng bên cạnh mà không khỏi giật mình bởi cái tên giả ông đặt cho cô. Yuko vẫn nhếch môi, điềm đạm nói. – Ban này, cháu giới thiệu là Miyamoto Rei, ta hoàn toàn không biết thân thế nhị tiểu thư của cháu, nên nếu có đắc tội, hãy bỏ qua cho ta.

- Dạ không, cháu... – Yui hốt hoảng xua tay.

- Yui!! – Ông Ikishige giận dữ quay về phía Yui, lạnh giọng. – Con ăn nói hàm hồ gì với phu nhân Hanagato vậy? Còn không mau xin lỗi!

Yui hoảng sợ vội cúi gập người, rồi rít.

- Con xin lỗi cha! Cháu xin lỗi phu nhân!

- Chủ tịch Satake, ngài còn không giữ thể diện cho người thừa kế tương lai? – Bỗng từ đằng sau, một người đàn ông nở nụ cười tươi cùng điệu bộ vô cùng thoải mái, tự nhiên.

- Chủ tịch Hanagato. – Ikishige dịu giọng đáp lại.

Yui khẽ ngẩng mặt nhìn người đàn ông kia. Hanagato Junkasa – Chủ tịch tập đoàn Hanagato – là một người đàn ông cao lớn, đáng người xấp xỉ cha cô.

Hóa ra... Shukasa đẹp trai như vậy là nhờ gen của cha anh ấy.

Dù đã gần năm mươi, nhưng người đàn ông kia vẫn lộ rõ vẻ đẹp tuyệt mỹ. Yui chắc hẳn ông ta thời còn trẻ là một kẻ hào hoa sát gái. Từng nét đều đẹp như tạc tượng, càng nhìn càng thấm đượm vào đầu Shukasa đẹp đến vậy.

- Haha, nhị tiểu thư càng nhìn càng thấy thông minh đĩnh đạc hết như ngài, chủ tịch Satake. – Junkasa cười cười nhìn cô, rồi quay sang cha cô nói bằng giọng bông đùa. – Nếu sớm biết nhị tiểu thư là người hoàn hảo như thế này, tôi sẽ nhận nó làm con dâu, tránh cho con trai tôi trở thành phi công.

Tuy ông ta nói bằng giọng bông đùa, nhưng cũng đủ khiến Mai khó chịu, khiến cho Ikishige thoáng chốc nhíu mày.

- Cha! Đừng nói vậy. – Shukasa từ đằng xa bước tới, nhìn mặt nhìn ông, điềm đạm. – Mai cũng chỉ hơn con hai tuổi, cha nói vậy khác nào nói cô ấy già.

Rồi Shukasa dịu dàng bước đến bên cạnh Mai, nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Chị có hơi đỏ mặt và ngạc nhiên. Dù chị hiểu Shukasa thế nào, cũng không dám ngờ anh lại có hành động như thế.

Chị ngập ngừng chuyển hướng nhìn sang Yui, thì chợt nhận thấy biểu cảm cô em gái không có gì khác lạ.

Suốt cả quá trình, Shukasa không hề nhìn đến Yui, em gái chị cũng hoàn toàn không để anh ta lọt mắt.

- Tiếc quá, chủ tịch Hanagato. – Thêm một người đàn ông trung niên vào cuộc trò chuyện. Phong thái ông ta đĩnh đạc, nghiêm túc, nhưng lúc này lại cười khe khẽ. – Dù sao đại tiểu thư cũng sắp gả vào nhà ngài rồi, nhị tiểu thư là tôi nhắm tới từ lâu.

Đĩ nhiên, ông Junkasa nhúu mày nhìn ông ta.

- Bác Kouji! – Yui khẽ nở nụ cười với chủ tịch Oga Kouji, cúi đầu chào. – Lâu rồi không gặp bác.

- Ủ, lâu rồi. – Kouji hiền từ nở nụ cười đáp lại. – Có lẽ vì vậy mà ta thấy cháu xinh hơn nhiều.

Yui đỏ mặt ngượng ngừng gãi đầu.

- Kou! Nãy giờ mình không thấy cậu. – Ikishige mỉm cười chào. – Cậu đi đâu vậy?

Kouji khẽ nghiêng đầu, lắc nhẹ ly champagne màu đỏ trên tay, nhấp một ngụm rồi thông thả đáp, trông nhàn hạ vô cùng:

- Thằng con trai quý sứ của mình chạy đi đâu ấy. Điện thoại cũng không nghe, làm mình phải đích thân đi tìm.

- Hừ! Cho vệ sĩ của cậu tìm là được rồi, bày vẽ làm gì! – Ikishige khẽ nhếch môi.

- Nó lại ւynh cho tụi vệ sĩ ngã chổng vó bây giờ. – Kouji cười cợt nói đùa.

Yui khẽ mỉm cười nhìn ông. Chủ tịch Oga từ xưa đến giờ vẫn thế, tính tình đôi lúc nghiêm khắc nhưng ngoài lúc làm việc ra ông chẳng bao giờ lạnh lùng cả. Chẳng bù cho cha cô, nét nghiêm nghị lúc nào cũng hiện rõ trên mặt.

Hồi nhỏ cô hay đến nhà chủ tịch Oga chơi, ông rất cưng chiều cô. Lúc rảnh ông còn kể chuyện cổ tích cho cô nghe nữa. Có lẽ nói ông là cha nuôi của cô cũng chẳng sai.

Con trai ông ấy à, lớn hơn Yui một tuổi. Hồi nhỏ lúc cô sang nhà Kouji chơi, vẫn hay lén lên phòng tập trên tầng thượng. Con trai ông tập võ từ nhỏ, nhìn anh ta đánh võ, dù không hiểu gì cô vẫn thấy hào hứng.

Anh ta luyện tập, đối với cô mà nói giống như là múa vậy. Uyển chuyển, nhẹ nhàng, nhưng sức mạnh thì đủ để khiến tấm ván gỗ gãy vụn.

Kể từ lúc cô bị lẫn lộn kí ức, cô không còn đến nhà bác Kouji chơi nữa, nên cũng không gặp lại anh ta. Lúc chuyển đến Kagoshima, cô dường như quên mất tiêu sự tồn tại của anh ấy.

Nói mới nhớ, gần đây, cô có thấy ai cũng có sức mạnh tựa như con bác Kouji, thế nhưng lại nhớ không nổi.

Yui thầm trách cứ sao cô lại kém trong khoản nhớ người đến vậy.

- Mọi người nhắc gì đến con đó ợ? – Một giọng nói quen quen cất lên bên tai. Yui vô thức quay lại.

- Ồ, con trai tôi đây rồi. Con đi đâu nãy giờ vậy? – Kouji ồ lên một tiếng rất ngạc nhiên, thông thả bước lại gần anh, ung dung khoác lấy vai con trai. – Thế nào? Con trai tôi giống tôi chứ?

Mọi người mỉm cười nhìn hai cha con Oga, bất giác cười khe khẽ.

Duy chỉ trừ Yui...

Cơ mặt cô cứng đơ, đôi mắt to tròn nhìn anh ta, sắc mặt thay đổi không ngừng.

- Làm cha lo lắng rồi. – Anh ta cười khe khẽ với ông Kouji, rồi nhẹ nhàng quay đầu về phía Yui, chỉ tay vào cô, điềm đạm trả lời cha. – Con đi theo cô ấy.

- Ồ! Con vẫn nhận ra con bé à? Đỡ mắt công ta giới thiệu lại. – Ông Kouji cười hóm hỉnh, khiến mọi người cũng phải mỉm cười vì sự khôi hài của ông.

"WTF?? Cái quái gì đang diễn ra ở đây vậy?"

Yui tái mặt nhìn chàng trai đứng bên cạnh ông Kouji, hàm dưới như muốn rớt ra khỏi mặt.

Anh chàng đi với cô ban nãy... là con trai bác Oga??

- Yui! Con có nhận ra anh không kìa? – Bà Kaemi bước đến chỗ mọi người tụ họp, cười tươi huych vai Yui. – Hồi nhỏ con cứ vùi vãnh ta đến nhà chủ tịch Oga suốt, không phải vì thích ngắm anh Sewashi tập võ sao?

Sắc mặt Yui mỗi lúc một khó coi...

Sewashi? Oga Sewashi? Con trai bác Kouji?

Thôi rồi, cô nhớ ra rồi!!

- Haha!! – Chủ tịch Satake không kìm được mà bật lên tiếng cười rộ, vẻ nghiêm nghị thoáng chốc mất đi. – Sao con không nhận ra vậy? Hồi nhỏ con cứ chạy theo Sewashi, đòi kết hôn với thằng bé cơ mà.

Mặt Sewashi đỏ bừng lên trong chốc lát.

- Vậy à? Trùng hợp thật! – Chủ tịch Oga cũng cười to, tay vỗ vỗ vai anh, nhưng lại nhìn Yui mà nói. – Lúc ta bảo với nó cháu đi du học Pháp, nó kiên quyết ăn vạ bắt ta chuyển trường sang Pháp để chơi với cháu đó.

Đến lượt má Yui đỏ bừng lên, nóng cả mặt.

Những người lớn ở đây có mặt đều tùm tùm cười nhìn hai đứa có biểu hiện xấu hổ giống như nhau.

Mai cũng mỉm cười nhìn em gái. Chị tiến lên một bước, phối hợp với người lớn trên chộc hai người:

- Yui, em còn ngại gì? Hồi nhỏ em từng mi má thiếu gia Oga rồi cơ mà.

- Chị nói gì vậy? – Yui ngạc nhiên quay phắt lại, đỏ mặt hỏi chị.

- Em không nhớ sao? – Chị tò bộ ngạc nhiên. – Chị nhớ rõ năm đó, chị em mình chơi trốn tìm, ai thua là phải làm theo điều kiện của người thắng. Lần đó em thua, chị ra lệnh cho em mi má một người mà em muốn. Cứ ngỡ em sẽ tìm mẹ, té ra em lại dẫn chị chạy đến nhà tư dinh Oga để "mi" thiếu gia nhà họ.

Yui đỏ bừng mặt lên. Đúng rồi, lần này cô cũng nhớ nốt. Vụ đó khiến cô mất ngủ cả đêm liền, cứ ngỡ là mình vừa mi "hoàng tử".

- Đại tiểu thư Satake, xin đừng trêu chọc nữa. – Sewashi cũng xấu hổ không kém. Anh có bao giờ ngờ xuất hiện ở đây lại bị trêu ác đến vậy đâu.

- Oga Sewashi!! – Mai chột thay đổi thái độ, giận dữ quay phắt lại nhìn Sewashi, gọi cả họ lẫn tên anh khiến anh hóa đá trong khoảnh khắc, nghiêm giọng. – Dù sao năm xưa cậu cũng gọi tôi hai tiếng "chị dâu". Bây giờ đột ngột có cách xưng hô như vậy là có ý bội hôn với em gái tôi?

Nói xong, chị không nhịn được mà cười ha hả.

Sewashi và Yui cứng đờ người, hóa đá, nhìn mọi người bật cười khoái chí.

Ai cũng cười, duy chỉ trừ một người...

Shukasa tựa lưng vào bức tường gần đó, trầm mặc nhìn Yui đỏ mặt ngượng ngùng, xoa tay giải thích với mọi người, trong lòng có tí bồn chồn không yên.

Anh cố nhắm mắt chịu đựng tiếng cười khiến anh khó chịu đó... Nhưng chẳng hiểu sao, lồng ngực bứt rứt, nghèn nghẹn, không tài nào khuây khỏa.

Anh nhận ra... anh đang ghen...

Ghen... cũng đúng. Anh vẫn còn yêu cô, dĩ nhiên phải ghen khi thấy cô bị ghép với người khác. Nhìn cô đỏ mặt mà thấy không vui.

Dù đau, dù hận, nhưng anh buộc lòng phải chịu. Dẫu sao... cô hận anh rất nhiều. Nếu có một người khác thay anh yêu cô, chắc có lẽ cô cũng dần sẽ quên anh.

Bởi vậy, anh cũng phải tập quên thôi...

Suy nghĩ vừa dứt, Shukasa mờ mắt, thấy Sewashi bước đến dịu dàng, xoa lấy đầu Yui, dịu dàng cười:

- Đã trở về Nhật rồi, sau này lại đến coi tôi tập võ nhé!

- Đáng ghét! Tôi đến tập cùng anh thì có! – Yui ngượng ngùng quay mặt đi, gạt phắt tay anh ra, tò bộ lạnh lùng. Hành động của cô khiến Sewashi bất giác mỉm cười.

Mọi người bắt đầu lên tiếng trêu chọc.

Shukasa nhắm mắt, đôi mày đen rậm khẽ nhíu lại...

Cam chịu sự đau khổ ghen tuông...

Thấy người mình yêu trước mắt mà không được thể hiện tình cảm, thấy người mình yêu gần gũi với người khác mà không thể thể hiện sự ghen tuông, thấy người mình yêu bị gán ghép với kẻ khác mà không thể đứng ra đính chính đó là người anh yêu... Đây là hình phạt cho sự dằn dụa trong tình cảm của anh ư?

Shukasa bắt giác ôm đầu, môi nở một nụ cười khô, buồn bã mà thê lương...

___o0o0o___

END Chapter 71.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đón Giao Thừa

- Cha... - Chờ mãi các bậc phụ huynh mới nói chuyện xong, Yui dè dặt lên tiếng. - Đêm nay là đêm giao thừa. Cha cho con đi chơi cùng các bạn được không?

Cô khẽ quay đầu nhìn hội Mika đang tíu tít tám chuyện, đôi môi khẽ nhoen cười. Cô không dám nghĩ là cha cô sẽ đồng ý, cũng không hy vọng nhiều. Bởi đầu sao gia đình cô là một gia đình danh giá, hẳn sẽ không thả cho con gái rong ruổi ngoài đêm giao thừa.

Ông Ikishige chau mày, đồng tử hướng về phía Yui nhìn, suy nghĩ một lát rồi hỏi ngược lại.

- Con đi với hội sáu đứa các con?

- Năm thôi, thưa bác. - Yui còn chưa kịp trả lời thì một giọng nam trầm vang lên đáp thay cô. Shukasa còn đang đứng cạnh chị Mai, nhẹ nhàng mà lễ phép. - Đêm nay cháu muốn ở cùng Mai.

Tim Yui thích một tiếng, tiếp đó lại có cảm giác nghèn nghẹn, ảm ức không chịu nổi.

- Sáu chứ. - Đột ngột, một giọng nam khác hồn nhiên rơi vào tai cô. Sewashi bước lên một bước, quàng tay qua vai cô. - Đêm nay cháu sẽ đi cùng cô ấy. Bác đừng lo.

- Cái gì? - Yui trở mắt nhìn sang chàng trai bên cạnh, phát quạu. - Anh điên à? Tôi sẽ không...

- Cô có muốn trả thù không? - Ngay lập tức, từng từ từng chữ nhẹ nhàng rơi vào tai Yui. Gương mặt cô cứng lại trong chốc lát. Sewashi vẫn điềm đạm nói thầm với cô. - Tôi sẽ giúp cô. Có điều... cô cũng phải hợp tác chứ?

Shukasa nhìn hai người thân thiết thì thầm to nhỏ với nhau mà không khỏi chạnh lòng.

- Cha à, cha đừng lo mà. - Yui bắt đầu giả giọng nài nỉ hết như một đứa trẻ con. - Sewashi mạnh lắm! Anh ấy sẽ bảo vệ con.

- Cô bảo vệ tôi thì có! - Sewashi cười cợt trên lại cô nàng. Dĩ nhiên, anh khó tránh khỏi một cú đâm vào ngực.

- Đáng ghét! - Yui nhăn mặt quở, nhưng giọng nói lại có phần cung nịnh.

Trong thâm tâm Yui rất muốn ói. Cô không tin được cái giọng chua chua kinh tởm ấy lại phát ra từ miệng mình.

Nhìn cảnh phía trước, ánh mắt Ikishige có ý cười. Ông gật đầu, vẫn nghiêm nghị nhưng cũng dịu đi phần nào.

- Có thiếu gia Oga đây thì ta cũng không lo nữa. - Ông cười cười dịu dàng, lát sau, quay sang Yui, đổi vẻ nghiêm nghị. - Yui! Ta là...

- Cha là một doanh nhân và sẽ không bao giờ làm chuyện lỗ vốn chứ gì? - Yui còn đang hân hoan đến ngạc nhiên khi cha cô đồng ý, lỡ vô tư cắt ngang lời ông. - Con biết rồi, cha ra lệnh đi.

Dĩ nhiên, chủ tịch Satake chau mày không vui.

- Con lại cắt ngang lời người lớn nói nữa rồi. - Tuy lời lẽ có ý giận nhưng ông cũng không nổi giận với cô con gái cưng này.

- Con xin lỗi. - Yui nhí nhảnh thè lưỡi, gãi đầu cười.

- Đêm nay, mấy đứa cứ đi chơi. Tuy nhiên, trưa mai lúc chín giờ, hai đứa phải trở về tư dinh Satake đây. - Ông nghiêm nghị ra lệnh.

- Con biết rồi. - Yui hân hoan hô to.

- À này Yui... - Bà Kaemi cũng vui niềm vui của con gái, nhẹ nhàng gọi cô. - Gọi các bạn con đến phòng make up ta cho mượn mấy bộ kimono. Mặc vest với cả đầm dạ hội xúng xính thế kia người ta cười chết à.

Nhìn bà dịu dàng như vậy, Yui càng sung sướng hơn. Sau khi vâng dạ với mẹ, cô nhảy chân sáo về phía các bạn. Từ đầu đến cuối, giống hệt một đứa trẻ con.

- Thật là... Chẳng có một tí phong thái tiểu thư gì cả. - Ông Ikishige ngán ngẩm thở dài, nhưng ánh mắt vẫn tràn ngập yêu thương.

Yuko neho mày nhìn về phía Yui, chép miệng. Vừa nhìn ngay là bà biết, cô đang cố gắng tỏ ra vui vẻ, vô tư, coi Shukasa như kẻ vô hình. Nhìn cách hai đứa cố tỏ ra không cần nhau, lòng bà đã đo lường được tình cảm giữa hai đứa.

Cái mặt nạ đó, đơn thuần để che đi vết thương trong trái tim..

Yuko chần chẫn hai đứa thương nhau thật lòng..

"Hừ! Để cho đứa con gái vô học đó trở thành thiếu phu nhân Hanagato ư? Không bao giờ!" Lòng Yuko luôn cảm thấy lo ngại về tình cảm giữa hai đứa, day nghiêng nhìn Yui.

___o0o0o___

- Nhanh lên! Không kịp mất! - Trên vỉa hè, để bắt kịp sáu đứa học sinh chạy hồng học không biết nghỉ. Haru hốt hoảng giục các bạn.

Quyết định chọn chùa Zojo-ji cho gần mà khổ nỗi gần đến nơi lại tắc đường mới khổ. Bọn nhóc này sốt ruột xuống xe cuộc bộ luôn.

Nếu là ngày thường chạy cũng nhanh lắm cơ, khổ nỗi đường phố đêm giao thừa lại đông đúc. Lý do trên hết là vì tụi này ham hồ mặc kimono với đi guốc gỗ, vương vãi vậy thì bảo sao...

- Yashh! Đã vậy thì... - Yui và Mika tỏ vẻ tức giận, phanh gấp lại, hai người hành động y chang nhau như đực.

Không ai bảo ai đồng loạt cúi xuống, tháo đôi guốc gỗ ra, quăng ra sau. Đôi tay thon dài cầm tà kimono, kéo lên cho đỡ vướng.

Vâng, và bốn người còn lại trở mắt nhìn hai người họ vọt xa.

- Quả nhiên là người tập marathon có khác... - Haru chậm rãi nhặt hai đôi guốc gỗ lên, ngán ngẩm.

- Sao em không đi tập cùng họ? - Kuro ngạc nhiên hỏi.

- Anh đùa chắc? - Haru chau mày nhìn anh. - Bọn họ chỉ tham gia tập với CLB marathon mà chỉ sau hai ngày tập thì không một vận động viên nào dám đua với họ luôn... Huống chi thể lực em còn yếu...

- Hờ... - Kuro ngán ngẩm thở dài, chốc sau khẽ liếc mắt nhìn chàng trai bên cạnh. - Cứ nhìn cậu ta thì biết thực lực của hai người họ ra sao...

Vâng, "cậu ta" ở đây không ai khác chính là Manabu Akito, vận động viên sáng giá tham dự đại hội thể thao toàn thành phố bộ môn marathon mà vẫn còn thờ dốt, huống hồ chỉ hai cô gái kia.

Kuro lẫn Haru lắc đầu ngán ngẩm.

Sewashi vốn là người học võ, chuyển động nhẹ nhàng, nãy giờ chạy không tốn sức. Anh chỉ thầm nhìn bóng của Yui biến mất từ đằng xa, trở mắt ngạc nhiên. *"Con nhóc này dậy thì thành công hả? Hồi xưa thì yếu như sên, bây giờ thì sức ông tiên cũng chẳng bằng..."*

Lúc hai người họ đến nơi, chùa đã chật kín. Len lỏi mãi mới tìm thấy Yui đang đứng thong thả ở một góc.

Chỗ này không phải trung tâm, nhưng đủ để thưởng thức 108 tiếng chuông chùa một cách thoải mái.

- Mika đâu? - Akito đảo dác ngó quanh tìm cô nàng.

- Tới đây tới đây... - Anh vừa dứt lời, một giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai. Ngoái đầu lại chợt thấy Mika đang thong thả bước lại cùng với một khay tràn ngập đồ ăn. - Năm nay gần chùa bỗng ngập các xe đồ ăn di động. Mà đã đi nghe chuông chùa thì không thể thiếu món này...

- Oa... - Cả lũ đồng loạt rộ lên.

Sáu bát mì trường thọ Toshikoshi Soba được bày ngay ngắn trên khay, còn nóng hổi. Từng làn khói tỏa ra thơm nức mũi.

Cả lũ hào hứng mỗi đứa lấy một bát cùng đôi đũa, trộn đều lên.

- A... - Chợt Kuro hoảng hốt khi nhìn xuống đồng hồ đeo tay. - Ăn nhanh lên mọi người! Bảy phút nữa là giao thừa rồi...

Dường như giao thừa năm nay của tụi này rất vội vàng..

Vừa chạy học tốc cho kịp giờ, bây giờ lại phải thi nhau ăn mì nhanh.

Cả lũ nhẩn rảnh khi nghe thông báo khẩn, vội vã nhồi nhét hết đồng mì vào mồm.

Yui có lẽ sức ăn là trâu nhất, vì chỉ sau chưa đầy bốn phút, cả bát mì đã bị cô xử xong.

Yui khẽ vuốt bụng, cười khi khi khoái chí.

- Làm tốt lắm - Sewashi thông thả tiến tới, nhắc bát mì đã ăn xong của cô ra, đặt bát của anh vào tay cô. - Ăn hộ tôi.

- WTF? Anh nói cho ai nghe vậy hả? - Yui phát quạu, trừng mắt nhìn anh.

- Ăn vội vàng không phải phong cách của tôi. - Sewashi kênh kiệu vuốt mái tóc màu nâu sáng. Rồi khi nhận thấy cái lừ mắt của cô, anh chậm rãi nhìn xuống đồng hồ đeo tay. - Cô còn hai phút ba mươi bảy giây.

Và khi câu nói chưa kịp kết thúc, Yui hối hả tống hết đồng soba vào bụng.

...

Tụi kia cũng đã ăn xong, còn một mình Yui xử lí thêm bát mì của Sewashi.

Lúc giọt nước sốt cuối cùng rơi xuống họng cô, tiếng chuông giao thừa đầu tiên vang lên.

- Chúc mừng năm mới!! - Người người nhà nhà hét to rộn ràng cùng lúc tiếng chuông vang lên. Sự rộn ràng đó khiến Yui giật mình mà bị nghẹn.

- Chúc mừng... Khụ khụ... - Yui cũng vươn tay lên hét, nhưng chưa kịp thì đồng mì trong cổ họng khiến cô mắc nghẹn.

- Bravo! - Sewashi bình thần vỗ tay, rồi đưa li nước mới mua cho cô, nhẹ nhàng vuốt lưng cô. - Tôi thấy sau mười năm cô cái gì cũng thay đổi. Duy chỉ có cái tật tham ăn thì vẫn vậy.

- Anh còn dám nói? Nếu không phải anh đẩy bát mì của anh cho tôi thì tôi có đến nông nổi này không? - Yui nhận ly nước từ tay anh, chau mày.

- Mười ba... Mười bốn... - Tụi Mika thì hào hứng đếm từng hồi chuông, cái trò đối với Yui là nhạt nhất quả đất.

...

Nước mắt rơi lặng lẽ...

Yui đơn độc đi giữa đám đông đang hân hoan niềm vui giao thừa, từng giọt lệ chan hòa gò má...

Không mấy ai để ý đến cô...

Yui lặng lẽ tách đoàn, tách năm người bạn... Đơn thuần cô sợ vì cô mà họ không thể vui được. Cô cố cười nãy giờ, ít nhiều cũng không muốn khiến mọi người lo lắng.

Kế hoạch đi chơi giao thừa này là cả lũ sáu đứa cùng lên, mà người đề xuất chính là Shukasa. Đáng lý ra lúc này, cô không đơn độc như vậy. Đáng lý ra, anh đang ở cạnh cô, chơi cùng cô, ăn cùng cô mới phải...

Đáng lý ra... phải là nụ cười, chứ không phải là nước mắt...

Cô không tài nào chịu nổi nỗi đau kia, nhìn chị gái và người cô yêu sánh bước mà đau cào cào ruột gan. Cố gắng tỏ ra bất cần, kiêu ngạo, cố gắng tỏ ra mạnh mẽ ngông cuồng, đến cuối cùng vẫn phải sống với cảm xúc thật...

- Kẹo bông giòn tan trong nước đó. Cô mà cứ khóc vậy thì trên mặt cô vừa có muối vừa có đường. - Một giọng nói ấm áp rơi vào tai cô, Yui giật mình ngoảnh đầu lại.

Sewashi chìa trước mặt cô một chiếc kẹo bông giòn màu hồng, cười cười nhưng vẫn tỏ bộ vu vơ nói.

Yui quay đầu lại, nước mắt cũng ngưng tự lúc nào. Hắng giọng một lát, cô cười khẩy.

- Có phải anh xem anime nhiều quá rồi không? - Sewashi đứng hình trong giây lát vì câu hỏi của cô. Yui lắc đầu ngao ngán. - Tôi không hợp với mấy thứ nữ tính đó.

- Nước mắt cũng là thứ nữ tính. Nó không hợp với cô. - Sewashi nhún vai, làm bộ ngán ngấm.

Đôi môi anh đào cứng lại trong giây lát, rồi nhẹ nhàng cười. Đó là nụ cười thật lòng cô, một chút gượng gạo, cũng không.

Sewashi im lặng nhai kẹo bông gòn - thứ đáng ra là dành cho cô.

- Mua tôi Takoyaki đi... - Nhìn anh ăn, Yui đột ngột lên tiếng.

Sewashi nhìn cô mà toàn thân như hóa đá. Cô nàng này thay đổi thái độ nhanh chóng khiến anh chóng hết cả mặt.

Anh bảo cô đứng đợi, còn anh chạy lại tiệm bánh di động bên đường.

Lát sau, anh đưa về cho cô một khay bánh đầy ụ.

Yui dùng tăm găm từng cái, ăn ngấu nghiến, hàm răng nhai không ngừng nghỉ.

Sewashi cũng ăn cùng với cô, nhưng anh ăn chỉ một vài miếng, còn lại, Yui chén sạch.

- Nè... - Nhìn hộp xộp mới này đang còn đầy ắp Takoyaki mà bây giờ bị vét sạch không còn cọng hành, Yui vu vơ lên tiếng. - Tại sao cuộc đời tôi lại gắn liền với hai chữ "trả thù" đến vậy? Tại sao mọi người cứ khiến tôi phải hận vậy?

Sewashi trầm ngâm nhìn cô, nhìn đôi má phúng phính của Yui thoáng chốc lại đỏ lên, nhìn cặp mắt to tròn thoáng long lanh làn chất lỏng. Anh nhẹ nhàng xoa đầu cô, dịu dàng.

- Đó là do cô không đủ mạnh mẽ đó thôi. Cô quá yếu đuối nên cứ phải hận. - Đôi môi Sewashi khẽ cười. - Khi cô thực sự cứng rắn, người ta có khiến cô tổn thương cô cũng không hề hận. Điều cô làm chỉ đơn thuần là khiến họ hối hận vì đã động đến cô.

Yui giương cặp mắt to tròn nhìn anh, hai má hồng hào, đôi môi hé nhỏ. Làn nước mắt ban nãy còn ngân ngấn thì đã nuốt vào từ hồi lâu.

- Anh bảo anh sẽ giúp tôi trả thù đúng không? - Yui hãy còn ghen, băng quơ hỏi lại anh. Và khi nhận được cái gật đầu của anh, Yui lại hỏi tiếp. - Vậy... làm thế nào tôi mới có thể trả thù họ?

- Làm thế này này! - Sewashi đột ngột mỉm cười khi nghe câu hỏi của cô, hai tay anh nhanh nhẹn giơ lên, véo lấy hai má, kéo ra khiến môi cô vẽ thành một đường cong.

- Au óa! Anh àm í ậy? (Đau quá! Anh làm gì vậy?) - Yui vùng vẫy cự quậy, la lên oai oái.

Mãi sau, Sewashi mới buông ra. Hai má Yui đỏ tấy lên trông rất dễ thương. Anh dịu dàng xoa đầu cô.

- Cô phải cười, phải mạnh mẽ. Cứ khóc như vậy chỉ khiến họ thương hại mà thôi.

Chỉ trong khoảnh khắc, tim Yui lệch nhịp. Suy nghĩ trở nên bộn bề trong chốc lát.

___o0o0o___

END Chapter 72.

Chú thích: Về phong tục đón Tết của người Nhật.

- Từ thời Minh Trị, do bị ảnh hưởng bởi văn hóa phương Tây, người Nhật đã chuyển từ đón tết âm sang tết dương. Tuy vậy, phong tục đón Tết của người Nhật vẫn đậm chất văn hóa phương Đông.

- Vào đêm giao thừa, người Nhật có thói quen nghe 108 tiếng chuông chùa nhằm hàm ý xua đuổi 108 con quỷ. Các chùa ở địa phương vào đúng giao thừa sẽ đồng loạt đổ chuông. Đối với những nhà không đi đến chùa được có thể theo dõi trên truyền hình trực tiếp.

- Toshikoshi Soba là mì trường thọ (hàm ý năm cũ qua) thường được người Nhật ăn vào đêm trước giao thừa. Phong tục của họ là phải ăn hết trước khoảnh khắc giao thừa, bởi nếu sau 0h mà vẫn chưa xong thì sẽ là một điều không may. Ngoài ra, lúc ăn cũng không được cắn đứt sợi mì.

Đây là chút hiểu biết ít ỏi của mình, có gì thắc mắc thì các bạn lên mạng tìm hiểu thêm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tư Dinh Oga Và Lời Đề Nghị Từ Oga Sewashi

Yui thả đôi guốc gỗ ở bậc thềm, ngập ngừng bước vào nhà.

Tư dinh Oga về căn bản cũng chẳng có gì thay đổi so với mười năm trước, họa chăng một số đồ nội thất được thay mới mà thôi.

- Cô bao lâu rồi mới quay lại đây nhỉ? - Sewashi bước vào sau, thông thả quan sát vẻ mặt của Yui, đôi môi khẽ cười.

- Anh còn nói? - Yui quay lại lờ mờ nguyền anh. - Mười năm tôi chưa đặt chân lên đất Tokyo, nói gì là tư dinh Oga?.

Hai giờ sáng, dạo chơi rong ruổi mãi cũng mệt, Yui càng không muốn về nhà nơi Mai và Shukasa đang ở cùng nhau, bèn "bạo dạn" ngờ ý Sewashi về nhà anh.

Đúng là nhớ thật, căn nhà này mười năm trước cô rất hay tới chơi. Gia đình Oga cũng rất yêu quý cô nàng.

Như sức nhớ ra chuyện gì, Yui quay phắt lại nhìn Sewashi, hỏi.

- Đúng rồi. Tôi quên mất. Bác Akiko sao rồi? Từ lúc về đến giờ tôi chưa gặp bác.

- Mẹ tôi ấy à? - Sewashi khẽ nhún vai. - Bà ấy ở một tư dinh khác bên Pháp, nhằm điều hành bộ phận dịch vụ bên đó giúp cha tôi.

- Vậy à... - Yui gật gù rồi quay đi lơ như không có gì.

Cô đảo dác nhìn quanh căn nhà, nơi đây giống như mái ấm thứ hai của cô vậy. Bác Kouji thương yêu cô như là người cha, bác Akiko dịu dàng như là người mẹ, còn Sewashi, năm xưa cô quý anh như một người anh trai.

Cô từng rất muốn được thừa nhận là con của gia tộc này, nên từng ngộ nghĩnh đòi cưới Sewashi.

- Sewashi... - Đột ngột, cô quay phắt lại nhìn anh đang im lặng đứng sau lưng cô, méo mặt. - Tôi đói...

Khóe môi Sewashi bắt giắc co giật...

Đã ăn buffet ở bữa tiệc, hai bát Soba, bốn phần Takoyaki, một phần pizza, một đĩa mì lạnh Trung Quốc, vậy mà còn than đói sao?

Sewashi bước lên, nhẹ xoa lấy đầu cô, cười dịu dàng:

- Cứ mỗi lần có chuyện khiến cô bận lòng, cô hay đói đến mức nhét bao nhiêu đồ ăn cũng không đủ no. Suốt mười năm qua, vẫn vậy à?

Từng câu chữ của Sewashi nhẹ nhàng rơi vào tai cô khiến Yui thoáng chốc ngỡ ngàng.

- Đi theo tôi. - Anh xoay lưng, lắc ngón tay trái. - Tuy chẳng phải đầu bếp hạng nhất gì cho cam, tôi sẽ làm cái gì đó cho cô ăn.

Yui dờ ra một chút rồi lon ton chạy theo. Nhìn bóng lưng cao ráo trước mắt, sao cô cảm thấy anh thật đơn độc.

Sewashi đã từng quan tâm đến cô, thấu hiểu cảm giác của cô? Sau bằng ấy năm, anh vẫn còn nhớ cô đã như thế nào...

Dường như, Sewashi hiểu cô còn hơn cả bản thân cô...

___o0o0o___

Nhà bếp của tư dinh Oga cũng chẳng thua kém gì nhà cô, có điều nó mang phong cách Pháp.

Yui im lặng chống cằm theo dõi bóng người con trai mang tạp dề màu trắng, thoăn thoắt con dao chuôi đen cắt thái rau củ. Trông anh thật chuyên nghiệp.

- Tôi tưởng loại công tử bột các anh chỉ biết phá tiền chơi bời thôi chứ? Hóa ra cũng biết nấu nướng. - Yui chép miệng thờ dãi.

- Cô nên xem lại bản thân cô thì hơn... - Sewashi chớp mắt nhìn cô, nhếch môi cười cợt. - Gần mười năm tôi sống ở Pháp, phải tự lập chứ đâu có người hầu kẻ hạ đâu. Không muốn biết cũng phải biết.

Yui lại khẽ gật gù đầu, quay đầu lại bàn, im ắng. Chẳng mấy chốc, gian bếp trở lại không khí trầm lạnh ngọt ngào vốn có của nó.

- Satake Yui, rốt cuộc cô đã đi đâu? - Phải mãi lâu sau, trong lúc chờ nước sôi, Sewashi đứng nhịp nhịp chân, lên tiếng hỏi điều bản khoăn đã lâu. - Pháp không phải quá to lớn với tôi. Suốt mười năm tôi đã lật tung từng trường học, từng thành phố lên để tìm kiếm cô, nhưng tất cả chỉ là con số không. Rốt cuộc cô đã ở đâu mà bất vô âm tín như vậy?

Câu hỏi đó như rạch lại vết thương cũ của Yui...

Đau quặn lòng!

Cổ họng cô nghẹn ứ, lồng ngực chất chứa một áp lực khó chịu. Hai tay cô vô thức đan vào nhau, cơ thể thon gọn bỗng thu bé lại...

- Mười năm vừa qua... Tôi chưa từng rời khỏi Nhật Bản...

Cô ngập ngừng kể lại với anh. Kể cho anh nghe cô đã sinh tồn ở mảnh đất Kagoshima ra sao. Cô kể cho anh những ngày tháng luyện võ gian khổ của cô, kể những nỗi ám ảnh đằng đẳng đeo bám cô, dằn vặt cô. Cô kể cho anh cách cô thay đổi, cách cô trả thù cha mẹ cô. Và kể cho anh, cuối cùng tất cả cũng chỉ là màn kịch do cô tạo nên. Cô tìm lại mái ấm, nhưng chính mái ấm đó lại cướp người cô yêu thương ra khỏi vòng tay...

Căn phòng lạnh đi sau từng tiếng kể đứt quãng cùng giọt nước mắt trong veo như hạt ngọc bích tuôn rơi. Lòng Sewashi lạnh đi khi nhìn gương mặt hồng hào đắm lệt.

- Tôi nêm gia vị vừa rồi. Cô cho thêm muối lại mặn chút cả ra. - Sewashi thờ dài đặt đĩa cà ri gà xuống trước mặt cô, rồi dịu dàng xoa nhẹ đầu cô.

Yui vẫn cứ tiếp tục khóc nức nở, mặc cho đĩa com bốc khói ngun ngút.

Khi đã cảm được phần nào nước mắt, Yui cầm lấy chiếc thìa kim loại, run run.

Từng thìa com được đưa vào miệng, ngay phút đầu tiên Yui đã phải sững sờ...

Com vừa chín, nóng, dẻo hạt. Nước sốt đậm đà, thịt mềm, rất thơm. Phần com ấy ngon tuyệt chẳng khác gì nhà hàng thượng hạng.

Đây là lần thứ hai... một người con trai nấu com cho cô...

Shukasa đã từng như vậy...

Không còn vị mặn chát, vị đắng hay miếng com cứng đờ anh từng làm, chỉ còn đây nỗi cô đơn trống trải cùng những nỗi đau vô bờ bến...

Từng giọt nước mắt lại lạnh lẽo rơi... Từng thìa com đưa vào miệng mỗi lúc một vội vàng...

...

Đặt đĩa com đã được vét sạch xuống bàn, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Bộ kimono màu tím dần thấm nước, mồ hôi và nước mắt. Còn trái tim, lại đang rỉ máu.

Yui cuộn mình, khóc tấu tức. Sewashi bất lực nhìn cô mà không khỏi cảm thấy chạnh lòng.

__oOoO__

Sewashi bước vào trước, vươn tay phải tìm công tắc điện. Sau tiếng tách, cả gian phòng được thấp sáng chỉ trong một khoảnh khắc.

Yui theo sau nhưng lại vội vã chạy lên trước. Đứng giữa phòng tập, kí ức chẳng mấy chốc hiện về.

Năm xưa cô bé tí, nên cảm giác căn phòng tầm 50 chiều* này rộng vô cùng. Giờ đã lớn, nó cũng bình thường như phòng tập nhảy của chị gái cô mà thôi.

Cô từng đứng ngoài cửa, lấp ló nhìn bóng dáng một thằng con trai đánh võ mà hai má cứ đỏ lựng lên.

- Được rồi Sewashi, vận động chút nào. - Yui xoay xoay hai cánh tay, khởi động từ cổ đến chân, thân nhiên nói.

Anh nghe vậy không khỏi đờ ra mấy phút. "Vận động"? Đó là lí do cô ấy thay ra bộ đồ thể thao?

Lúc anh lên phòng thay bộ kimono ra, Yui có đưa tiền cho người giúp việc bảo họ mua giúp cô một bộ đồ thể thao. Lý do là đây sao?

- Ngạc nhiên gì vậy? Không phải tôi đã nói là sẽ tập cùng anh ư? - Yui thấy anh cứ đờ không cử động, ngạc nhiên cười.

Sewashi đến lúc này mới ngộ ra, nhưng chưa kịp làm gì thì Yui đã lao đến.

Cô nhảy phốc lên nhẹ nhàng như chú chim, dẻo dai xoay người tung một cước vào cổ anh. Sewashi dính cước bất thành linh liền ngã nhào ra sau.

Anh lộn một vòng, quỳ trên đất, chưa kịp giữ thăng bằng thì Yui đã sải chân gạt anh ngã.

Sewashi tròn mắt nhìn năng lực của cô. Kỹ thuật điều luyện, sức khỏe vượt trội, từng bộ phận cơ thể đều dẻo dai uyển chuyển. Anh không dám tin đây chính là cô gái năm xưa hay bám theo anh.

Đinh vài cước, Sewashi ngã nhào ra sàn. Không bỏ qua cơ hội, Yui nhảy phốc lên như con sóc, dùng chân gì chặt lấy anh, khóa mọi cử động của anh lại. Kế đó, hai tay cô như những lưới búa bổ xuống, vung vào mặt anh.

Sewashi cận trọng né từng đòn, mồ hôi dần tứa ra. Cố tìm nhược điểm để phản công, nhưng không thành. Lúc đầu anh cứ tưởng cô dùng sắc đẹp của cô để chiếm lấy chiếc ghế thủ lĩnh. Hóa ra năng lực không phải dạng thường. Cô giỏi hơn bất cứ ai.

Thế nhưng anh chợt nhận ra, từng đòn đánh dần lộ rõ nhược điểm. Cô gần như bốc hỏa, dữ dội hơn, tất cả những cước cô tung ra đều dựa vào bản năng, lí trí dần biến mất.

Yui giận dữ, hai mắt rực lửa, mồ hôi túa ra như suối. Sewashi không bỏ qua cơ hội rút tay ra, chặn lấy hai tay cô, vung đầu đánh mạnh vào trán cô.

Yui đau điếng bật dậy, Sewashi cũng kịp lui vào thế thủ.

Cô mạnh đến vậy... khiến anh không thể đùa bỡn. Nhưng dù có ra sao, anh không tin anh không bằng cô.

Yui vẫn hừng hực lao đến tấn công, nhưng Sewashi dẻo dai uyển chuyển tránh từng đòn cước. Đến lượt anh phản công, Sewashi tung nắm đấm về phía cô.

Yui giơ tay ra chặn, nhưng anh lực đạo của anh quá mạnh khiến tay cô nhức buốt. Lúc cô không kịp đề phòng, Sewashi lao ra sau thực mạnh vào lưng cô.

- Tôi nhận thấy cô coa kĩ thuật về chân rất tốt, nhưng tay lại bình thường vô cùng. - Sewashi điềm đạm nói, khoe môi nhếch lên một chút.

Sau cả chục phút giao tranh đối kháng bất phân thắng bại, nhưng ưu thế lại có phần nghiêng về Sewashi, Yui dần mất kiên nhẫn. Cô đang tức giận, bản năng đang làm chủ lí trí cô. Yui xoay người, dồn hết lực đạo vào cánh tay, gào lên.

- Tôi muốn giết chết tất cả bọn họ!

Quá ngạc nhiên trước tiếng hét khản đặc cùng giọt nước mắt nhạt nhòa rơi của cô, Sewashi bất giác quên phòng thủ. Nhờ đó cô đã đánh gục anh ngã lăn ra sàn.

Yui nhẹ nhàng lao đến, dùng hai tay nhốt anh vào giữa, đôi mắt to tròn mờ đục sâu thăm thẳm.

- Anh bảo sẽ giúp tôi trả thù bọn họ. Vậy nói đi, làm thế nào tôi mới có thể khiến Hanagato Shusasa phải tửa máu?

Khác hẳn với sự hằn học cùng lửa giận trong mắt Yui, Sewashi lại điềm tĩnh bình thản. Anh nắm lấy vai cô, đẩy sang một bên. Chẳng mấy chốc, Yui đã bị khóa trong hai cánh tay anh.

Sewashi từ từ hạ môi xuống bên tai cô, nhẹ nhàng thả từng từ từng chữ.

- Trở thành thiếu phu nhân Oga. - Sewashi bình thản cười. - Hãy kết hôn với tôi.

Yui tròn mắt nhìn, ngạc nhiên đẩy anh ra xa. Sewashi bị bất ngờ bước lùi vài vòng, đôi môi hồng hào khẽ nhếch lên.

- Cô không tin? - Anh cười khẩy. - Cách trả thù tốt nhất cho một kẻ phản bội cô chính là phản bội lại kẻ đó. Nhìn cô hạnh phúc bên một thằng khác, Hanagato Shukasa sẽ phải tự dần vặt bản thân.

Yui im lặng một chốc. Đắn đo suy nghĩ, đôi mày liễu thanh khẽ nhíu lại, cười lạnh.

- Chỉ vì muốn giúp tôi anh chấp nhận lấy tôi?

- Phải.

- Cha tôi thường bảo một doanh nhân sẽ không bao giờ làm chuyện lỗ vốn. Anh tương lai cũng sẽ là người như vậy, chắc chắn không ngoại lệ. - Yui cười khẩy, hai tay khoanh trước ngực. - Nói đi, mục đích của anh là gì?

Đôi mắt của Sewashi giãn to. Cô nhận ra? Cô đủ thông minh để thấu? Hóa ra cô không ngờ nghịch như anh tưởng.

- Có một kẻ không biết điều dám tranh dành quyền thừa kế với tôi. Điều kiện cha tôi đặt ra để được hưởng quyền thừa kế đó chính là phải kiếm được một người vợ khiến ông hài lòng. - Đôi mắt Sewashi thâm trầm, lạnh khốc.

Yui giật mình sững sờ trước từng lời Sewashi buông ra, không khỏi lạnh gáy mà lui xuống vài bước.

- Thằng kia dường như đang hẹn hò với một tiểu thư hoàng gia Pháp. Nhưng tôi tin cô ta sẽ không làm cha tôi hài lòng bằng cô. Cha tôi thực sự rất thích cô. - Sewashi dùng một lực đạo đẩy Yui vào tường, dùng hai tay nhốt cô ở giữa. Mùi hương nam tính xộc thẳng vào mũi cô, quyến rũ. Anh cười cười, nhẹ nhàng buông ra từng từ. - Nói cách khác, cô sẽ giúp tôi dành lấy quyền thừa kế.

- Bí ỏi! Đề tiện! Vô liêm sỉ! - Yui xám mặt giận dữ chửi anh, cổ vùng ra. Nhưng Sewashi lại mạnh hơn cô, càng ghì chặt lấy cô.

- Có thể tôi tồi tệ như lời cô nói, nhưng chắc chắn tôi sẽ không phản bội cô như thằng quý tử Hanagato đã làm! - Anh tự tin cười. - Tôi có đủ chắc chắn sẽ khiến cô phải hạnh phúc, quên đi anh ta, mặt khác cũng khiến anh ta phải dần vặt vì đã đối xử như thế với cô. Chung quy, đây là cuộc giao dịch đôi bên cùng có lợi.

Thần thái Yui mỗi lúc một khác vì từng câu chữ anh nói ra. Không thể phủ nhận cô dần xao động.

Yui vùng Sewashi ra, giận dữ bỏ đi.

Nhìn bóng lưng đã khuất khỏi, ánh mắt Sewashi thâm trầm hẳn.

Anh từng rất tự hào về cha, hóa ra cha của anh cũng bản thủ như bao gã đàn ông bình thường khác.

Năm anh cấp 2, có trở về Nhật Bản một lần. Lúc đó anh mới biết cha anh có con rơi. Mẹ anh cũng vì thế mà giận dữ li thân sang Pháp ở.

Đáng khinh hơn, hẳn ta không biết điều mà dám tranh quyền thừa kế nghiêm nhiên thuộc về anh. Cha anh không những không đứng về phía anh mà còn dám đặt yêu cầu cho anh.

Nhưng thôi, nhị tiểu thư Satake Yui cũng không tệ. Ít nhất anh muốn khiến thằng kia phải hối hận vì dám đối đầu với anh.

Sewashi bất giác cười lạnh, rồi tắt điện rồi phòng tập...

__o0o0o__

END Chapter 73.

Chú thích:

* Người Nhật Bản tính diện tích phòng truyền thống kiểu Nhật bằng số chiếu Tatami được dùng để lát sàn. Kích cỡ của một chiếu thường là 910mm x 1820mm. 50 chiếu tương đương hơn 80 mét vuông.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Tác Hợp

- Mẹ?

- Bác Akiko?

Hai người tròn mắt nhìn người phụ nữ bước vào phía sau họ...

Sáng, theo như yêu cầu của chủ tịch Satake, Yui và Sewashi đều trở lại tư dinh Satake đúng hẹn. Chuẩn bị bước lên bậc tam cấp, chợt nghe tiếng giày cao gót gõ xuống sân, vô thức ngoái đầu lại thì được một phen sững sốt.

Phu nhân Oga - bà Oga Akiko - quý phái, đoan trang bước vào nhà. Mái tóc đen cắt ngắn, gương mặt xinh đẹp cùng đôi môi màu rượu đỏ cùng quyền rũ, vóc dáng thon gọn mặc bộ đầm màu đen tím sang trọng.

Sewashi sững sốt, tròn mắt nhìn. Tại sao mẹ anh lại đến đây? Ngay vào lúc này?

- Đã lâu không gặp, Yui. Cháu vẫn rất dễ thương, càng lớn càng xinh đẹp. - Akiko cười nhẹ, ánh mắt sắc bén nhưng lộ rõ sự yêu thương.

- Bác đúng là người đẹp không tuổi! Có cảm tưởng mười năm mà bác không hề già đi chút nào cả! - Hai má Yui đỏ bừng lên, hân hoan chạy tới, cứ nhìn mãi lấy gương mặt kia chẳng rời mà quên hết cả lễ nghi.

- Yui! Thật không đứng đắn! - Bà Kaemi nhủ mảy mò ý không vui, giọng lộ vẻ tức giận.

Bảo vệ vừa báo phu nhân Oga từ Pháp trở về, bà Kaemi đi ra đón khách đã thấy con mình cư xử như thế, ắt rất không vui.

- Thôi nào Kae! - Akiko dịu dàng cười với bà, xua tay. - Cũng đâu phải xa lạ gì, từ lâu mình đã coi con bé như con gái mình rồi, cậu đừng bắt bẻ quá.

- Akiko, cậu sẽ làm hư con mình mất! - Kaemi khề thờ dài, nhưng cũng không có ý trách móc.

Ikishige và Kouji vốn là bạn thân, nên tình cảm giữa Kaemi và Akiko cũng rất khăng khít. Mọi quan hệ Oga - Satake nổi tiếng đến mức trong thương giới không mấy ai không biết.

- Nào! Cho ta ôm cục cưng bé nhỏ của ta nào! - Akiko dịu dàng dang tay về phía Yui, cười.

Yui thấy Akiko không có ý trách cứ mình, lại vẫn yêu thương mình như ngày nào thì vui mừng lao đến đón lấy vòng tay ngày xưa.

Hai bác cháu ôm nhau thắm thiết mà bỏ qua ánh nhìn kì thị của một người.

- Mẹ! Mẹ còn chẳng đếm xỉa gì đến con nữa đúng không? - Sewashi giận dữ.

- Ồ... - Thấy anh cuối cùng cũng lên tiếng, Akiko nhẹ nhàng buông Yui ra mà hướng vòng tay lại anh. - Con mà cũng muốn ôm ta sao? Nào, lại đây.

- Mẹ! Con không nói cái đó. - Anh giận dữ ngán ngẩm gạt tay. - Tại sao mẹ lại đột ngột về Nhật mà không báo trước vậy?

- Ta cũng có biết gì đâu! - Bà Akiko bĩu môi nhẹ, quay người đi. - Mới đêm qua cha con kêu ta về Nhật gấp nên ta mới phải vội vội vàng vàng thu dọn hành lý. Phi công riêng ta vừa cho nghỉ Tết đã phải kêu quay lại ngay lập tức rồi.

Sewashi chau mày, khoe môi co giật nhẹ.

- Về Nhật còn đến đây làm gì? Về nhà nào! - Sewashi chẳng nghĩ ngợi gì mà nắm tay bà Akiko dẫn đi luôn.

- Đi đâu, Sewashi? - Chợt bà Kaemi nghiêm giọng. - Trưa nay hai gia đình ta dùng bữa ở đây, cháu còn định về nhà?

- Dùng bữa? - Đến cả Yui cũng ngạc nhiên hỏi lại.

- Còn cả con nữa! - Kaemi quay phắt lại về phía cô, nghiêm nghị dò xét cô, yêu cầu. - Lên thay đồ. Ăn mặc vậy mà tiếp khách, còn ra thể thống gì?

- Ồ... - Yui tỏ ra lúng túng.

Sự tùy tiện của Yui khiến bà không vui. Nhìn lại bộ đồ thể thao cô đang mặc, bà không khỏi cảm thấy xấu hổ với Akiko. Kaemi thầm nghĩ chắc phải dạy lại cô cho đàng hoàng để vào khuôn nếp.

Yui xịu mặt nghe lời mẹ bước vào nhà.

Thế nhưng, chợt đôi chân mang dép ngưng lại trong khoảnh khắc.

Yui cứng đờ, tâm trí hỗn loạn, lúng túng không biết xử trí ra sao.

- Cháu chào phu nhân Oga. - Mai dịu dàng cúi đầu.

- Đã lâu không gặp bác, trông bác vẫn rất trẻ đẹp. - Shukasa đứng cạnh chị, nhẹ nhàng hành lễ.

Một đôi nam nữ, đứng cạnh nhau, sánh vai như không rời khỏi nhau nửa bước.

Trông hai người... thật xứng đôi...

Yui đau lòng nhìn mà như thất gan thất ruột. Shukasa còn chẳng buồn để mắt đến cô.

Hai người... qua đêm cùng với nhau ư?

Cõi lòng tái tê cô quạnh, Yui rất muốn bước đi nhanh mà trốn tránh, nhưng toàn thân cứ hóa đá, không thể nào di chuyển nổi nửa bước.

- Ồ, thiếu gia Hanagato cũng ở đây sao? - Akiko dịu dàng cười, nhưng không mấy ngạc nhiên. - Ta nghe chồng ta nói rồi, thật mừng cho hai đứa. Quen nhau từ nhỏ chắc cũng chờ đến ngày này. Hai gia đình vừa tác hợp cho là quân với nhau như sam chẳng rời.

Câu nói của Akiko nhẹ nhàng mà sao sắc bén đến thế? Càng lúc càng cứa sâu vào trái tim cô.

Cả cơ thể nhỏ bé đang rung lên từng đợt, chợt một cánh tay quàng qua vai cô, ôm chặt.

- Đi thay đồ để còn dùng bữa nữa nào. À, tắm nữa chứ. Đêm qua vận động nhiều như vậy chắc mồ hôi cũng đầm rồi. - Sewashi giả bộ nói nhỏ, nhưng cũng đủ to để Shukasa nghe thấy.

Một chút, đôi mày ngang của anh khẽ nhíu lại, dù chỉ một chút.

- Bỏ tay ra. - Yui lạnh lùng xen tức gạt tay anh, khiến Sewashi lúng túng vài khắc.

Cô dường như quá đau lòng, mà chẳng còn tâm trạng cùng đóng kịch với anh.

Sewashi chợt thấu điều đó, ngay lập tức bế thốc cô lên.

Yui giật mình không kịp trở, nháy mắt đã nằm trọn trong vòng tay anh.

Cô vùng vằng, giãy giụa đòi thả xuống, nhưng anh lại gắt gao ôm chặt lấy cô. Yui bắt lực đâm thùm thụp vào ngực anh.

- Bỏ tôi xuống! Tên dê tiện, biến thái!!

- Lúc tôi tắm cho cô cô sẽ biết tôi biến thái đến cỡ nào! - Sewashi bá đạo cười, nhìn cô gái bắt lực dưới lồng ngực.

Cả Kaemi, Akiko và Mai nhìn thấy không khỏi buột miệng cười.

Nhờ bóng lưng to rộng của Sewashi, gương mặt thống khổ nhòa của cô không ai nhìn thấy.

Yui bứt rứt vò lấy tà áo của Sewashi, vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc, khóc nức nở.

Sau khi hỏi một nữ phục vụ phòng make up, anh bế cô thẳng đến đó.

Một tay giữ cô, một tay vặn cánh cửa đẩy vào. Anh đóng lại, khóa chốt, ném cô xuống ghế sofa, từng hành động lộ rõ vẻ tức giận.

Yui cũng nhận ra sự giận dữ khác thường của anh, nhưng chưa kịp lên tiếng đã bị anh gắt gao đè xuống.

Sewashi dùng lồng ngực đè lên cô, một tay nắm lấy cằm cô, nâng lên.

- Tôi ghét người phụ nữ của tôi vì một thằng khác mà dám khiến tôi bẽ mặt. - Giọng anh lạnh lùng.

- Hừ! Nực cười! Ai là người phụ nữ của anh? Tôi yêu Shukasa! Trọn đời trọn kiếp tôi chỉ yêu một mình anh ấy! - Yui giận dữ hét, cổ vùng ra nhưng anh lại gắt gao giữ lấy cô.

- Cô chậm hiểu đến vậy à? - Sewashi càng tức giận bóp mạnh cằm cô. - Lý do bữa cơm giữa hai gia đình trưa nay, lý do mẹ tôi từ Pháp đột ngột trở về, chẳng lẽ cô không hiểu?

"Tôi không hiểu, cũng không muốn hiểu!!! Các người cứ bắt tôi phải hiểu các người, nhưng các người có hiểu tôi đang cảm thấy gì không? Có ai hiểu tôi đang đau như thế nào không?"

Yui vùng vằng giãy giụa, nước mắt tứa ra.

Sewashi giận dữ bật dậy, phóng đến tủ quần áo, gom hết một loạt bộ đầm ném thẳng lên người cô.

- Thay đi! Bộ nào cũng được! Miễn sao đừng để thằng kia được phen đắc ý khi thấy khuôn mặt đầm nước mắt của cô!

Nói rồi anh giận dữ lao ra ngoài, đóng sầm cửa lại, mặc cho một mình Yui với bốn bức tường lạnh lẽo.

...

Sewashi thở hồng hộc, đôi chân nặng trĩu khuyu xuống. Anh bắt giác ôm lấy mặt, cười khổ.

Đến cả anh cũng không thể ngờ, hôm nay anh lại cư xử mất kiểm soát như thế.

Phuong châm của anh khi ở bên cô là phải thật dịu dàng, nhưng nhìn cô khóc vì thằng đó, anh lại tức giận khôn nguôi.

Lòng anh mà đến cả anh còn thấy lạ...

"Điên rồi! Điên rồi! Oga Sewashi, mày điên thật rồi!"

...

Yui chậm rãi cài khuy chiếc áo sơ mi, đôi mắt vô hồn nhìn vào trong gương.

"Mì là ai? Mì không phải Satake Yui! Yui không yếu đuối như mì."

Khóe môi Yui như co giật khi nhìn gương mặt đầm lệ trong gương. Khuôn má bầu bĩnh đỏ bừng, đôi mắt sưng tấy, mái tóc bù xù. Không ngờ thủ lĩnh Satake Yui khét tiếng cũng có ngày thế thảm như thế này.

Tự nhủ phải buông bỏ, nhưng cô yêu anh quá nhiều. Yêu nhiều đến mức muốn giết anh, yêu đến mức sẵn sàng quay lưng với cả thế giới. Nhưng hóa ra cô cũng chỉ đến thế là cùng.

"Hanagato Shukasa, tôi thừa nhận tôi yêu anh, tôi thừa nhận tôi đang đau khổ vì anh. Nhưng anh không được chối bỏ sự thật rằng anh cũng yêu tôi. Tôi sẽ cho anh xem cái giá của sự phản bội!!!"

Yui day nghiền, hàm răng cọ xát với nhau, gương mặt đỏ tái như bị đè ép nổi áp lực quá lớn.

Cô... hận sự phản bội...

Bất cứ ai phản bội cô, cô tuyệt đối không tha thứ!

___o0o0o___

- Ăn nhiều một chút. Em không cần phải giữ dáng đâu. - Shukasa ân cần gấp miếng trứng cá vào bát chị, dịu dàng.

- Cảm ơn anh. - Mai cười khẽ e thẹn. - Nhưng thực sự không cần như vậy, mọi người đều đang nhìn đấy.

Như bỏ mặc ánh nhìn của người lớn, Shukasa và Mai đều dịu dàng với nhau, lãng mạn vô cùng. Dù đối với Yui, nó khiến cô mắc ói.

Ikishige ngồi chính giữa, một bên là bà Kaemi, kế đó đến Mai, rồi Shukasa. Phía đối diện, Kouji cũng đã đến, ngồi bên cạnh lần lượt là Akiko, Sewashi và Yui. Chính giữa bàn tiệc bày đủ các loại món ăn thượng hạng cùng vài ly rượu vang.

- Chiều nay con sẽ tới công ti. Con cũng đã chuẩn bị bài giới thiệu ở buổi họp cổ đông. Cha đã sắp xếp việc làm cho con chưa ạ? - Dù ngửa mặt đến khó chịu, Yui cố gắng gạt sang một bên, điềm đạm thưa chuyện với Ikishige.

- Cứ làm theo lời ta đã dặn là được. - Ikishige nâng ly vang nho lên miệng. - Sau buổi họp, hãy đến phòng quản lý bộ phận tài chính ngân hàng, làm quen dần với công việc.

- Dạ. - Cô nhẹ nhàng thưa, rồi từ tốn gấp một miếng salad.

Bữa cơm sau đó cũng không còn tiếng động...

- Cha, mẹ. - Sewashi khẽ dùng khăn ăn lau miệng. - Con vẫn chưa biết lí do của bữa cơm này.

- Con biết. Chỉ là con cố tình hỏi thôi mà, Sewashi. - Kouji dứt khoát cắt lời anh, giọng chắc nịch. - Không lí nào con không biết.

Nghe vậy, Sewashi bất giác nhủ mảy. Cha anh có cần phải nói thẳng ra không? Nếu chỉ hai gia đình Oga và Satake thì quả thật không sao, nhưng ở đây lại còn có cả Hanagato Shukasa nữa. Thật không hiểu cho anh gì cả.

- Yui này. - Akiko không đếm xỉa gì đến hai cha con kia, chỉ dịu dàng cười với Yui ngồi bên cạnh con trai mình. - Cháu đã có bạn trai chưa? Đã từng có, hoặc là đã từng yêu ai chưa?

Một câu hỏi cũng đủ để gây giật mình cho bốn người...

Mai và Sewashi hồi hộp nhìn Yui chờ câu trả lời.

Shukasa ngoài mặt không có biểu hiện gì, nhưng sâu bên trong, trống tim anh dồn dập đến mức khiến anh nghẹt thở.

Yui ban đầu có hơi đứng hình vì câu hỏi. Cô hồi hộp nâng li cocktail lên, uống một hơi thật sâu. Lát, cô nhìn trực diện vào mắt Shukasa, không hề né tránh, nói rõ ràng từng từ một.

- Cháu đã từng yêu một người. Nhưng chưa hề có một người bạn trai.

Câu trả lời của Yui khiến tất cả mọi người đều choáng váng.

- Đơn phương? - Ikishige nheo mày.

- Dạ không, là đôi phương, thưa cha. - Yui cười tự tin nói với ông, nhưng ánh mắt lại có ý nhìn Shukasa và Mai, khoe môi khẽ nhếch. - Con đã từng yêu anh ta, nhưng chợt nhận ra, anh ta không xứng với con.

Bà Kaemi tỏ ra rất tò mò. Dĩ nhiên, cả ông bà Oga cũng ngừng ăn mà tiếp tục nghe cô nói.

- Con là nhị tiểu thư, là người thừa kế của tập đoàn Satake. Tuy con chẳng phải giai nhân tuyệt sắc, chẳng phải dạng tốt đẹp gì cho cam, nhưng hạng tiểu tốt vô sỉ như anh ta, không đáng để con để mắt tới.

- Yêu một thằng tồi tệ như vậy cũng đủ để khiến con mất giá. - Ikishige tỏ ý không vui.

- Sẽ không có lần thứ hai đâu cha. - Yui cười tự tin. - Con cần một người có thể bảo vệ con, yêu con và không bao giờ phản bội con.

Bà Kaemi ban đầu có ý giận con gái, nhưng rồi cũng thôi. Con gái mà, dễ yếu lòng là chuyện bình thường, miễn sao nhận ra và sửa đổi là được rồi.

- Vậy tôi có đủ tiêu chuẩn của cô không? - Sewashi nở một nụ cười đẹp hút hồn với cô, dịu dàng và yêu chiều.

- Anh có ý gì? - Đôi mày liễu thanh của Yui hơi nheo lại.

- Chẳng lẽ cô vẫn chưa nhận ra mục đích của bữa cơm này? - Sewashi tỏ ý ngạc nhiên, thú vị quan sát biểu hiện của cô. - Cha mẹ chúng ta có ý tác hợp cho tôi và cô nên vợ nên chồng.

Một câu nói... cũng đủ để phá tan bầu không khí...

Shukasa tròn mắt nhìn Yui, nét mặt tái đi.

Mai ngạc nhiên cực độ, nhưng lại có ý vui mừng.

Yui giương cặp mắt to tròn nhìn thẳng Sewashi chẳng rời.

Còn Sewashi, anh vẫn cười dịu dàng. Nhìn cả mấy người phải tròn mắt vì câu nói của anh, đặc biệt là Yui, cư nhiên rất thú vị...

__o0o0o__

END Chapter 74.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Yêu Em Bằng Tất Cả Những Gì Anh Có

- Cha! Thật hả cha? - Yui tái mặt quay về chính giữa bàn ăn, nơi cha cô Ikishige đang từ tốn ăn cơm, lấp bắp. - Có thật là... cha và bác Kouji lập hôn ước cho con và Sewashi?

- Sao vậy? Cháu không thích con trai ta hả? - Nghe câu hỏi đó, Ikishige chưa trả lời vội. Thế nên Akiko đã quay lại nhìn Yui, ánh mắt lộ vẻ không vui.

- Yui! Không được thất lễ! - Bà Kaemi thấy Akiko có chút bất mãn liền chau mày nhìn Yui, giọng nghiêm nghị.

- Con... Con không có ý đó...

Yui xịu mặt cúi đầu, lộ rõ vẻ mặt của một đứa con hối lỗi. Nhưng mấy ai hay, ẩn sau nét mặt đó là nỗi căm xé ruột gan?

- Thực ra... chúng ta cũng chưa làm gì. Đây chỉ là ý của Iki mà thôi... - Kouji mỉm cười dịu dàng mà nghiêm túc. - Đêm qua, thấy hai đứa có vẻ hợp nhau, Iki nghĩ ý với ta chuyện gả cháu vào nhà ta. Ta cũng rất muốn vậy, nên đây là ý đôi bên.

- Bởi vậy, ta và Kou mới tổ chức bữa cơm này họp mặt hai nhà, hòng muốn nghe ý kiến các con. - Ikishige cũng nhìn hai người, dịu dàng. - Sewashi, ý cháu thế nào? Cháu có muốn làm con rể ta không?

Ikishige chuyển ánh nhìn sang anh, hỏi han. Thế nhưng, Sewashi chưa trả lời vội, chỉ trầm trầm ra vẻ suy nghĩ, nhưng thực chất lại nhìn Yui, quan sát biểu cảm của cô.

Thấy anh không trả lời, tưởng có ý chê, Ikishige nói tiếp.

- Con bé Yui chẳng tốt bằng Mai, tính nó cũng ương bướng, cư xử tùy tiện. Ta chẳng mong gì hơn ngoài việc gả được nó vào một gia đình tốt.

- Dạ không! Sao cháu dám chê con gái bác được! - Sewashi thấy chủ tịch Satake có ya hiểu nhầm vội vã xua tay chối. - Cô ấy rất đẹp, mạnh mẽ, trên hết, cô ấy rất giỏi. Chỉ là cháu sợ... có người không thích cháu ở bên cô ấy...

Câu nói cuối, Sewashi cố tình kéo dài, ánh mắt khéo léo đảo qua Shukasa, khoe môi khê nhếch.

Thấy Sewashi đắc ý, Shukasa tức giận bội phần. Ánh mắt anh lạnh hắt đi, lạnh đến mức Mai ngồi cạnh cũng phải rùng mình.

- Haha, Sewashi, cháu cứ đùa. - Ikishige phá lên cười ha hả. - Cháu là hợp với Yui nhất, không có thằng nào xứng đáng với nó bằng cháu cả. Cháu tốt như thế, ai dám so bì?

- Bác Ikishige quá lời rồi. - Sewashi cười điềm đạm. Lát sau, anh nâng ly rượu vang lên, cúi đầu. - Cháu kính bác một ly.

Ikishige cười đáp lại, rồi nâng ly vang nho lên uống.

Sewashi vừa nháp môi, nhưng ánh mắt lại quét qua Shukasa đang nhìn mình phần nộ mà lực bất tòng tâm.

- Vậy là cháu đồng ý? - Bà Kaemi cười vui mừng.

Dù sao, Yui cũng là con ruột của bà. Nhìn con gái còn nhiều hạt sạn mà vẫn được gia tộc lớn như vậy chấp thuận, hẳn không còn gì vui hơn.

- Đó là vinh hạnh của cháu. - Sewashi mỉm cười với bà. - Chỉ là... không biết Yui có chấp nhận con người này không thôi ạ...

Anh khéo léo lái chuyện sang Yui, chợt nhận thấy cô cúi mặt trầm ngâm, không nói gì, yên lặng như một bức tượng.

- Trời, làm sao có chuyện Yui không đồng ý chứ? Phúc lớn của nó mà. - Bà Kaemi vui quá mà quên hỏi ý con gái, chắc nịch tuyên bố.

- Kae à, cậu đừng vội. Dù sao cũng phải nghe ý kiến con bé chứ. - Akiko từ tốn, rồi quay sang cô. - Yui à, ý cháu thế nào?

Tất cả mọi người nín thở hồi hộp nghe cô ra quyết định.

Yui cứ trầm ngâm, kể cả hỏi đến tên mình cũng chưa trả lời vội. Đến khi cha cô gọi cô lần hai với một thái độ không vui, Yui mới ngẩng đầu dậy, hờ hững cười.

- Chuyện này.. thực sự quá đột ngột. - Cô mở lời. - Trước đó, con muốn nghe lời khuyên từ người chị gái tốt của con. Mai à, ý chị thế nào?

Không ngờ cô hỏi mình, chị giật mình ngơ ngác. May thay, chị vốn ứng xử giỏi, kịp trả lời.

- Oga Sewashi là một người tốt. Chị tin cậu ấy có thể đem lại hạnh phúc cho em. - Chị mỉm cười, nhưng sâu bên trong trái tim hoảng loạn vô cùng.

Các bậc phụ huynh mỉm cười hài lòng.

- Yui à... Vậy cháu... - Kouji như không giấu được sự hồi hộp nôn nóng, có ý sốt ruột thúc giục.

- Khoan đã. Còn một người cháu muốn hỏi ý kiến. - Yui dứt khoát cắt lời ông, ánh mắt vẫn hờ hững vô hồn. - Đó là anh rể của cháu, thiếu gia Hanagato Shukasa.

Câu nói đó khiến cho mọi người kinh ngạc. Mai không dám ngờ Yui sẽ nói như thế. Sewashi tuy cũng không ngờ được, nhưng lại có chút hài lòng với cách cư xử của cô.

Trên hết là Shukasa, con người sớm đã đứng hình khi cô chuyển hết trách nhiệm trả lời lên người anh. Ánh mắt ngạc nhiên tột độ đối diện ánh mắt hờ hững vô hồn.

- Người nhà với nhau cả mà, con cũng rất muốn nghe lời khuyên từ anh ấy. - Đôi môi nhẹ nhàng nhếch lên cười, nhưng ánh mắt lại không hề có ý cười.

Lòng ngực thoáng trống rỗng, nhưng nhanh chóng bị một áp lực đè nén, nghẹt thở.

Bắt anh trả lời, có khác nào giết chết anh?

Trái tim anh đã khó chịu lắm rồi, cô nhất quyết muốn bóp nát nó?

Shukasa khẽ nuốt khan, cười gượng gạo trả lời.

- Chúc em hạnh phúc.

Anh không nói gì hơn nữa ngoài bốn từ ấy.

Câu nói đó cũng như xuyên vào trái tim cô...

"Chúc em hạnh phúc."

Anh không nói gì hơn ngoài những từ đó sao? Cô vốn muốn gây khó dễ cho anh, tại sao cô lại là người bị tổn thương?

Cô yêu anh, nhưng bây giờ, anh lại chúc cô hạnh phúc với một người khác.

- Thừa cha mẹ, hai bác. Con đó là chỉ hỏi cho vui. - Yui điềm đạm cười. - Cho dù tất cả mọi người có phản đối, con cũng sẽ đấu tranh đến cùng để được ở cạnh người con yêu.

Yui khẽ nhú mày, nuốt khan, lấy hết cam đảm để nói.

- Mong mọi người chúc phúc cho con và Sewashi.

Bốn vị phụ huynh đều cười rộ lên, rộn ràng.

Mai gượng gạo cười, chúc mừng cô em gái.

- Chúc mừng em, lời ước nguyện đã thành sự thật. Em muốn được làm cô dâu của cậu Sewashi từ nhỏ còn gì!

Chị cố gắng cười, nhưng trong lòng thì trống rỗng.

Và Shukasa,...

Trái tim anh đau quần thắt, tựa máu như bị ai cầm dao rạch nát. Anh đau đớn nhìn người con gái anh yêu được mọi người tác hợp với một người khác, không phải anh. Tội tệ hơn, chính anh là người chúc phúc cho họ.

Tại sao số phận lại trêu ngươi hai người như thế? Tại sao định mệnh mang cô đến bên anh rồi nhẫn tâm mang cô rời xa khỏi?

- Cha mẹ, hai bác. Con đã dùng cơm xong. Con xin phép đứng dậy. - Yui từ tốn đưa khăn ăn lên miệng lau, nhẹ nhàng xin phép.

- Ngồi đó. Người lớn còn chưa ăn xong. Chẳng lẽ phép tắc tối thiểu này con còn không rõ? - Bà Kaemi chau mày nhìn con gái, tùy tiện quá sức rồi.

- Không sao không sao. - Akiko vội vã xoa tay. - Kae à, cậu đừng nghiêm khắc với nó quá, không nó lại ghét bọn mình thì khổ. Yui à, cháu cứ đi đi.

- Akiko, cậu cứ như thế sau này khi gả vào nhà cậu rồi, nó sẽ trở thành đứa vô phép tắc mất. - Kae chau mày nhún vai.

- Yui là một cô gái ngoan. Sẽ không có chuyện đó. - Akiko giọng chắc chắn phủ định.

Kaemi cười khỏ, dựa người vào ghế, khoanh tay hờ hững.

- Kệ cậu đấy. Sau này chúng nó kết hôn rồi, cấm cậu trả lại nó cho mình.

- Ồ hay, chúng nó con chưa đính ước mà xem cậu kìa, toàn nói gở.

Hai bà mẹ thoải mái trò chuyện, Yui vẫn đứng nguyên tại chỗ chưa dám rời. Cuối cùng, Ikishige mới lên tiếng.

- Phu nhân Oga cũng đã cho phép rồi, con cứ đi. Nhưng nhớ chuẩn bị cho thật tốt để chiều ra mắt toàn bộ cổ đông, nghe chưa?

- Dạ. - Yui cúi đầu lễ phép rồi rời khỏi phòng ăn.

Bữa tiệc cứ thế diễn ra bình thường, duy chỉ có mình Shukasa bất rút không yên.

Mai vừa kịp nhận ra, nhưng chưa kịp hỏi thì đã vội vã đứng bật dậy.

- Cháu... Cháu xin lỗi. Nhưng cháu có việc gấp, liệu cháu có thể đi trước được không ạ? - Anh lúng túng, đôi tay không yên phận vò lấy khăn trải bàn.

Ikishige chau mày một chút, rồi nhẹ nhàng gạt đầu.

- Cháu đi đi.

- Cháu cảm ơn, và cũng rất xin lỗi. - Anh cúi gập người, rồi vội vã chạy khỏi tầm nhìn.

Riêng Sewashi, và cả Mai, lòng bồn chồn không yên.

__o0o0o__

- Yucchi! Khoan đã. - Anh hét gọi tên cô giữa vườn sau rộng lớn của tư dinh Satake.

Bóng dáng nhỏ bé ấy đơn độc trước một khoảng không bao la, gió mặc sức vờn mái tóc màu đen ánh xanh dương tối và tà áo sơ mi trắng tung bay.

Anh gọi, cô khẽ quay đầu. Theo cử động, gió đông thổi hạt ngọc bích trên mắt cô rơi xuống.

Nước mắt... đã chảy tự bao giờ...

- Yucchi... Em khóc đấy à? - Shukasa ngưng bước, ngập ngừng, gương mặt cứng ngắc nhìn hai mắt cô sưng đỏ.

Yui cười khẩy, khinh bỉ ngập tràn.

- Anh định nói với tôi rằng tôi đừng khóc, rằng anh sợ nước mắt con gái hả? - Yui không hề biến sắc vì sự xuất hiện của anh, xoay người, hờ hững trả lời.
- Đáng tiếc. Tôi cũng chỉ vì quá đau, đau vì một thằng con trai vô sỉ mà rơi lệ. Là do tôi ngu ngốc.

Anh lặng đi, nhìn đôi mắt căm hận anh dành cho cô mà rối bời, đau khổ.

Từ đầu đến cuối, là do anh.

Người ta ngưỡng mộ anh vì anh có gương mặt đẹp mê hồn, ngưỡng mộ anh vì gia thế hiển hách của anh, và ngưỡng mộ anh vì khả năng đánh đấm, thể thao cũng như học hành.

Nhưng cuối cùng, anh không phải là nam chính của cô. Anh không phải là một chàng soái ca chung tình, bá đạo lạnh lùng mà tình cảm. Anh chỉ là một kẻ không biết liêm sỉ xuất hiện trong đời cô, bước qua nhanh chóng, để lại trong cô bao thương tổn.

Anh tồi tệ mới đi yêu cô trong lúc hẹn hò với chị, anh ngu ngốc mới khiến hai cô gái phải rơi nước mắt vì anh. Và anh rẻ mặt, đáng khinh khi một lúc đánh mất tất cả.

Anh tự trách mình như thế.

- Yucchi... - Anh mở lời.

- Anh không có tư cách đặt tên thân mật cho tôi. - Yui lạnh lùng.

Shukasa thoáng cứng ngắc, bối rối. Anh đã từng gọi Mai là Waka, nhưng rồi cũng không còn được gọi nữa. Giờ đây, cái tên Yucchi anh đặt cho cô cũng chẳng còn nghĩa lý gì.

- Yui... - Anh bất đắc dĩ gọi. - Nếu như anh buông tay để cho em ở bên cạnh Sewashi, em... có thực sự hạnh phúc?

Trái tim Yui một khắc quặn lên đau đớn.

- Chẳng lẽ anh vẫn còn nắm tay tôi sao? Không phải đã buông từ lâu rồi ư? - Yui cười lạnh, đôi mày liễu thanh co giật nhẹ nhẹ, ánh mắt lấp lánh chất lỏng, nhưng đồng tử lại đục ngầu.

Shukasa nuốt khan, cúi gục đầu, cười khổ. Vì anh tồi tệ như thế, bây giờ đang phải trả giá đó sao?

- Satake Yui, em cần phải biết, dù có thế nào anh vẫn rất yêu em. Yêu em hơn bất kì ai, yêu em hơn bất kì điều gì, yêu em bằng tất cả những gì anh có. - Shukasa kiên quyết dứt khoát, nhìn thẳng vào mắt cô không chút né tránh, nói rõ ràng từng từ một.

Cặp chân mày nhíu lại...

Đôi môi anh đào hé ra, hai má đỏ ửng lên trong giây lát. Cả cơ thể cô rung lên bần bật, cổ họng nghẹn đi, lồng ngực bứ bối, khó chịu.

- Nhưng... anh và em không thể ở bên nhau. Ông trời không định chúng ta thành cặp. Anh và Mai, em và Sewashi mới là hạnh phúc đôi bên. - Shukasa cười khổ, đôi mắt mờ đi trong giây lát. - Chúng ta... chỉ còn có thể tổn thương nhau, và hận nhau mà thôi.

Nước mắt vừa ngưng lại tuôn trào ra không ngớt.

Yui cười khổ, nụ cười dài mà thê lương trong từng giọt lệ tuôn rơi.

- Anh nghĩ anh là ai mà khiến tôi phải căm hận? Anh còn không đáng lọt mắt tôi nữa. Kẻ súc sinh như anh chỉ khiến tôi bẩn mắt... - Yui khóc nức lên, giọng nộ đứt quãng. - Nhưng... tôi lại yêu anh, thằng con trai tồi tệ tôi yêu nhiều đến thế lại là hôn phu của chị gái tôi. Satake Yui này mà lại đi yêu một con người có rác. Thật nực cười!

Cô cứ thế mà khóc, còn anh chết trân, không biết nói gì, không biết cư xử ra sao. Một bầu không khí ngột ngạt khó chịu...

- Miyamoto Rei, em còn nợ anh một lời thách đấu. - Mãi lâu sau, anh mới cất giọng, nghiêm túc mà buồn bã. - Vào ngày lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, à không, lần đầu tiên em trở về Tokyo ấy, chúng ta hẹn sẽ quyết đấu một ngày. Hôm nay anh muốn, ngay lúc này.

Anh kiên quyết mà cứng rắn.

Yui ngưng khóc, cười nhạt.

- Vậy thủ lĩnh Stars I muốn đem cái gì ra cược? Tiền? Hay địa bàn hoạt động?

Shukasa im lặng một lúc, đôi tay nhịp nhịp gõ vào đùi, lặng lẽ yêu cầu.

- Nếu em thắng, anh sẽ làm theo mọi điều kiện của em. Nhưng còn nếu anh thắng... - Anh ngưng lại, suy nghĩ thêm đôi hồi, rồi kiên quyết nói. - Hãy cùng anh chống lại số phận, chống lại cha mẹ và cuộc đời để có thể ở bên cạnh nhau một lần nữa...

__o0o0o__

END Chapter 75.

Chương 93: Buổi Họp Cổ Đông

Phòng họp nằm ở tầng hai của tòa nhà trụ sở. Có tổng cộng năm phòng họp, phòng lớn nhất thường được dùng vào các buổi họp cổ đông.

Buổi họp bắt đầu từ lúc ba giờ chiều, nhưng chỉ mới hai giờ rưỡi, gần như tất cả các vị cổ đông đều đã tụ họp đầy đủ. Tất cả xôn xao lên không ngoài một chuyện - người thừa kế.

Đúng ba giờ, một người đàn ông vóc dáng cao to bước vào. Ở phía sau là hải thư kí, cùng các nhân viên cấp cao của tập đoàn.

Căn phòng vốn ồn ào chợt lắng xuống, mọi người lần lượt ngồi vào vị trí, câu chuyện vốn đang là chủ đề tranh cãi cũng không có ai dám ho he.

- Mọi người. - Ông Ikishige háng giọng, rồi nghiêm nghị phát biểu. - Nhân ngày đầu năm mới, cảm ơn mọi người đã bỏ chút thời gian đến đây tham dự buổi họp. Tôi cũng xin chúc tất cả các vị đại cổ đông, các nhân viên của chúng tôi có một năm mới an khang, thịnh vượng, làm ăn phát đạt, sức khỏe dồi dào, gia đình sung túc.

Một tràng pháo tay không mấy náo nhiệt vang lên, mọi người âm thầm thấy rõ.

Chủ tịch Satake liền thờ dãi.

- Tôi biết chắc mọi người đều đã nghe chuyện. Bởi vậy, cuộc họp ngày hôm nay không điều gì khác ngoài chuyện đó.

- Chủ tịch Satake. - Một vị cổ đông không mấy thoải mái đứng dậy. - Chúng tôi rất tin tưởng ông. Tập đoàn Satake trước giờ không mấy vững mạnh, nhưng từ khi ông trở thành người điều hành, tập đoàn đã phát triển gần như toàn diện. Không phủ nhận việc chúng tôi luôn tôn trọng quyết định của ông, nhưng chọn người thừa kế là cả một chuyện lớn. Ông không thể tự mình quyết định mà không hề hỏi ý kiến chúng tôi.

Cả hội trường thấy có người dám đặt vấn đề, liền xôn xao hẳn lên. Mỗi người một câu đều ủng hộ ý kiến của vị cổ đông.

- Nếu vậy, tại sao mọi người lại có ý phản đối? Có ai không hài lòng với con gái tôi ư? - Ông Satake cười lạnh, khiến cả hội trường im ắng hẳn. Ai nấy đều tỏ ra rất căng thẳng.

- Dĩ nhiên là không hài lòng rồi. - Một vị cổ đông khác không nề hà gì liền đứng dậy phản bác, khiến Ikishige trong giây lát sa sầm mặt mày. - Để một đứa con gái mới mười bảy tuổi trở thành người thừa kế, có khác nào hại công tử? Nhị tiểu thư nên gả vào một nhà giàu có nào đó, còn người thừa kế hãy bổ nhiệm cho một chàng trai nào đó có khả năng.

Vị cổ đông kia cười khẩy khiến Ikishige giận tím mặt. Những người khác tuy không thể hiện ra nhưng tất cả đều tán đồng ý kiến.

- Yui, con vào đây. - Ikishige lạnh giọng yêu cầu.

Mọi người đều tập trung ánh mắt vào cửa phòng họp.

Yui trầm lặng bước vào, kiều sa mà uy lực. Mái tóc đen búi gọn lên trên, tóc mái hớt phồng. Gương mặt trái xoan trắng trẻo được make up nhẹ, tô một màu son bất mắt. Cô mang kính cận, càng điểm tô sự uyên bác tri thức. Chiếc áo sơ mi trắng cùng chiếc váy công sở màu đen, mang thêm đôi giày cao gót đen càng khiến cô trông chặc hơn bất cứ ai.

- Tôi là Satake Yui, mười bảy tuổi. Tôi là người thừa kế tập đoàn Satake, xin chiếu cố.

Yui đứng cạnh ông, bình thản giới thiệu, mặc kệ những ánh nhìn dò xét không mấy thoải mái kia.

- Nhị tiểu thư, cô có đủ tin gánh vác cả tập đoàn Satake? - Một vị cổ đông cười nhạt mà hỏi.

- Sao không? - Yui bình thản đáp, không hề trốn tránh.

- Dựa vào đâu cô tự tin đến vậy?

Yui khẽ nhếch môi, lấy một hơi rồi tự tin trả lời.

- Dựa vào khả năng. - Đôi môi khẽ nhếch lên cười, nụ cười cùng ánh mắt lạnh như băng nhưng tràn đầy sự kiêu ngạo ngông cuồng giống hệt Ikishige khiến tất thấy mọi người giật mình kinh ngạc. Không để ai hỏi gì thêm, Yui nói tiếp. - Tập đoàn Satake chỉ có quy mô trong nước là chủ yếu, ngoài ra có

một số bộ phận ở các nước Trung Quốc, Hàn Quốc và Mỹ. Tập đoàn kinh doanh trong mười bốn lĩnh vực, phân bố khắp cả nước. Hiện tập đoàn đang sử dụng mười chín nghìn lao động trong nước, ba nghìn lao động ở các nước khác. Tôi chỉ mới kịp tìm hiểu sơ qua về tập đoàn, các vị cứ hỏi.

Câu nói của cô rõ ràng lạnh nhạt đến mức khiến mấy chục người trong phòng họp phải choáng váng.

- Tổng doanh thu đem về cho tập đoàn vào năm ngoái là bao nhiêu? - Một người phụ nữ nâng kính, xuống giọng hỏi.

- 44.50 tỷ USD.

- Các mặt hàng tập đoàn đã xuất khẩu vào tháng trước?

- May mặc, vật liệu xây dựng và thủy hải sản.

- Dự án bộ phận bất động sản đầu thầu thành công vào tháng mười năm ngoái?

- Tòa tháp đôi tại Osaka.

Các cổ đông lần lượt đặt câu hỏi cho Yui, và dĩ nhiên, cô đáp lại không chút áp úng.

Từ khi cha cô nói với cô về việc trở thành người thừa kế, hằng ngày cô dành hai tiếng nhốt mình trong thư phòng đọc tài liệu của tập đoàn. Gì chứ khả năng ghi nhớ của cô cao vô cùng, đọc một lần cũng có thể nhớ lâu dài.

Mọi người gần như choáng với Yui, không ai dám ngờ cô đã tìm hiểu về tập đoàn sâu đến thế.

Yui hắng giọng một tiếng, từ tốn trả lời.

- Tôi không kêu căng tự phụ về khả năng của tôi, nhưng tôi tự tin về bản thân tôi không thua kém bất cứ ai. Con gái thì sao chứ? Chẳng lẽ cứ là con gái thì phải lập đi lập lại cuộc sống lấy chồng, sinh con, nội trợ một cách nhàm chán ấy hay sao? Tôi sẽ làm thay đổi suy nghĩ của các vị.

Mọi người tuy chưa thực sự cam tâm nhưng không một ai dám phản đối. Sự thực là cô rất giỏi, nhưng còn việc mạo hiểm đem lợi nhuận của họ giao vào tay một cô gái, họ không tin tưởng.

- Toyama, cô đã sắp xếp theo lời tôi dặn chưa? - Ikishige quay lại phía Manami, nghiêm nghị hỏi.

- Thừa chủ tịch, phòng làm việc của nhị tiểu thư được đặt ở tầng ba, để thuận tiện cho quá trình học hỏi của cô, tôi đã chuẩn bị xong cả rồi ạ. - Manami cúi đầu trả lời lễ phép.

- Vậy được. Từ ngày mai, Satake Yui vẫn tiếp tục công việc ở trường vào buổi sáng, nhưng nó sẽ nghỉ học buổi chiều. Yui sẽ bắt đầu làm những công việc nhỏ nhất để làm quen với kinh doanh. Mọi người cứ thẳng tay giao việc cho nó, chỉ bảo nó. Lúc nào tôi, và mọi người, thấy nó thực sự chín chắn và dạn dĩ, chiếc ghế chủ tịch này sẽ nhường lại cho nó.

Các cổ đông tuy chưa thực sự tin tưởng, nhưng thôi, như thế cũng đủ khiến họ an tâm phần nào. Nhị tiểu thư đã có năng lực sẵn, cộng thêm thời gian rèn luyện tương lai có thể trở thành nhân tài.

- Vậy được, chúng ta bắt đầu buổi họp. - Ikishige gật đầu, mọi người bắt đầu giờ sổ sách, còn Yui ngồi vào chiếc ghế bên tay phải ông.

Hai tiếng họp cứ thế trôi qua, Yui cư nhiên rất căng thẳng. Dù thứ thuật ngữ cô không thể hiểu nổi. Các số liệu, dự án, tên từng nhân viên, các bộ phận liên tiếp được phát biểu khiến đầu cô ong hết cả lên. Chẳng mấy chốc, gương mặt xinh đẹp kia tái đi, xuống sắc.

Sáu giờ tối, buổi họp mới kết thúc. Yui cầm một số tài liệu thư kí phát cho, đứng dậy ra về.

- Chào cô, tôi là giám đốc bộ phận xuất nhập khẩu. Hân hạnh. - Một người phụ nữ đến trước mặt Yui, cúi đầu chào, giơ bàn tay phải ra. - Tôi là con lai Nhật - Mỹ, tên Keth Torada.

- Chào cô Torada. - Yui mỉm cười thiện chí bắt tay.

Nãy giờ cô để ý, trong số mười bốn giám đốc các bộ phận, có hai người là nữ. Keth là một trong hai người đó.

Những nữ nhân tài, cư nhiên Yui rất kính trọng.

- Cô không cần phải hành lễ với tôi, vì tôi đơn thuần là một người mới học việc. Cô là cấp trên của tôi. - Yui lạnh lẽo cúi đầu. - Còn phải nhờ cô giúp đỡ.

- Nhị tiểu thư đừng khách khí. - Keth cười dịu dàng.

- Cứ gọi tôi Satake.

- Vậy cô Satake, cô có phiền không nếu tôi mời cô bữa tối? - Keth thiện ý ngỏ lời mời.

Yui nhìn xuống đồng hồ đeo tay, cũng đã sáu giờ tối.

- Thật ngại quá, tối nay tôi có hẹn. Vĩnh dự này, xin được hẹn lúc khác. - Yui bình thản từ chối.

- Vậy lúc khác tôi sẽ mời cô. Hẹn cô ngày mai.

Keth vẫy tay chào rồi rào bước rời khỏi phòng họp.

Không còn sớm nữa, Yui vội vã lao xuống đường bắt xe.

Cô... có hẹn với Shukasa...

- Yui. Con tự về nhé. Tối nay ta có hẹn dùng cơm với chủ tịch Kanami. - Ikishige gọi con gái, nghiêm nghị nói.

- Dạ, con biết rồi. Con sẽ gọi taxi. - Yui cúi đầu kính cẩn.

- Ừm, như vậy cũng bất tiện. Từ ngày mai ta sẽ chuẩn bị riêng một tài xế và một chiếc xe đưa đón con. - Ikishige trở cằm bắn khoăn.

Lâu giờ, Yui thường đi bộ đi học, dù sao nhà cô cũng khá gần trường. Những lúc cần di chuyển xa, cô mới bắt taxi. Lâu giờ ông không để ý tới sự bất tiện này.

- Vậy phiền cha rồi. - Yui mỉm cười cúi đầu hành lễ, rồi khoan thai bước vào thang máy.

...

Trời đã tối. Bóng đêm xua đi ánh hoàng hôn rực đỏ, dần phủ lấy cả bầu trời. Đêm nay mây mù, dày đặc, che khuất cả mặt trăng.

Hôm nay trời không còn lạnh cắt da cắt thịt, đã có chút hừng nắng vào ban ngày. Tiết trời hôm nay dễ chịu như mùa xuân, vừa ấm áp vừa có chút mát mẻ. Cũng bởi gió.

Hôm nay gió thổi khá mạnh, Yui vừa bước ra khỏi sảnh chính đã loạng choạng vài bước. Cũng phải, bình thường cô có mang giày cao gót bao giờ, huống hồ chi đôi này cao nhưng bẫy phân, gót nhọn.

Gió thổi tung bay những lọn tóc buộc hờ trên đỉnh, Yui vén vài lọn qua mang tai, tháo kính găm vào một bên túi.

Cô vẫy tay gọi một chiếc taxi đỗ gần đó, rồi khoan thai bước lên xe.

- Trường cao trung Stars I. - Yui đáp gọn với tài xế.

Chiếc xe lao vun vút trên mặt đường nhựa, hướng đến ngôi trường của cô.

__o0o0o__

Trời tối, trường lại đang trong thời gian nghỉ tết nên tối đèn. Chỉ còn phòng thư viện vẫn thường mở khuya cho các học sinh và kí túc xá của trường là còn sáng. Và hôm nay, đặc biệt hơn, sân vận động trong nhà vẫn lóa ánh đèn qua cửa kính.

Yui bình thản bước vào, thần thờ đến vô hồn. Ở bên trong, một chàng trai mặc bộ đồ bóng rổ, mặc sức đập quả bóng. Thoáng, anh co lại lấy đà, thực hiện một cú nhảy cao và ném bóng vào rổ.

Mồ hôi tứa ra, nhưng trông anh vẫn đẹp đến lạ...

Cơ bắp trên tay nổi rõ, làn da rám nắng đầy khỏe mạnh như bóng loáng. Và ở anh, vẫn có một mùi hương đã quá thân thuộc với cô.

Mùi hương như mùi sữa cam ấy đã không biết bao nhiêu lần quấn lấy cô. Những tưởng nó thuộc về cô, hóa ra cũng chỉ là do cô ảo tưởng.

Thân hình cường tráng, tuy cao gầy và khá mỏng nhưng vẫn vô cùng khỏe mạnh. Cả cô và anh đều rất siêng tập thể thao và võ thuật, nên đều sở hữu cơ thể khiến người ta phải ghen tị. Cánh tay ấy thường ôm lấy cô, bao bọc che chở, giờ mới hay nó thuộc về người khác.

Con người mà cô rất rất yêu, chưa bao giờ thuộc về cô...

- Em đến rồi. - Chợt nhận thấy tiếng động, Shukasa quay người lại, bắt gặp một cô gái trong trang phục công sở đứng nhìn anh từ đằng xa, dịu dàng cười.

Ánh mắt mà cô dành cho anh, vừa là ánh mắt yêu thương nhưng nhớ, nhưng cũng vừa chất chứa vết thương quặn đau và nỗi hận không thể nào nguôi được...

Cô vẫn đẹp, luôn luôn đẹp như thế, nét đẹp hút hồn anh từ lần đầu tiên gặp mặt. Nhưng trước mắt anh, sao chẳng còn giống một Satake Yui mạnh mẽ cá tính anh từng yêu thương.

Phải chăng khoảng cách giữa hai người giờ đây đã xa quá rồi?

Yui không nói không rằng, cúi xuống tháo đôi giày cao gót ra, ném sang một bên. Rồi nắm lấy gấu váy, dùng lực xé rách một đường đến tận hông. Cô cởi chiếc áo vest khoác ngoài, ném sang một bên. Nói lòng cả vạt, tháo xơ vin, rồi đưa tay lên đầu mở búi tóc.

- Em có phải là Satake Yui? - Shukasa nhìn cô đang dần trở nên hoang dã, cười nhạt mà thê lương.

- Đã không còn nữa rồi, kể từ lúc anh phản bội tôi. - Yui cười lạnh, loạng choạng bước tới như một người say.

- Anh yêu em, Yui.

- Đã không còn nghĩa lí gì nữa rồi.

Yui bình thần cười mà đối diện anh, không chút né tránh.

Nhìn cô như vậy, anh quả thật rất tổn thương. Tổn thương đến nát lòng, tổn thương đến mức hận mình không thể tiến tới ôm lấy cô.

Đêm giao thừa cạnh Mai, anh mới chợt nhận ra. Suốt mười bốn năm qua, anh yêu Mai thật đấy. Nhưng tình cảm dành cho chị hóa ra cũng chỉ là tình chị em.

Anh coi Mai như người chị ruột của mình. Vậy mà, anh trót ngộ nhận nó thành tình yêu.

Đối diện với của Yui, anh mới nhận ra, cảm xúc anh dành cho cô mới là tình yêu. Thực lòng, anh muốn bên cô một lần nữa.

- Hãy cho anh cơ hội bấm nút reset lại tất cả. Những gì anh làm cuối cùng cũng chỉ vì mong muốn thật lòng của anh. Bên nhau một lần nữa, cô gái của anh. - Shukasa cười nhẹ, rồi ném quả bóng rổ đi, lui người về thế thủ.

Lấy đà, anh lao đến chỗ cô, co người dùng lực...

__oOoOo__

END Chapter 76.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Tình Yêu, Hận Thù Và Nước Mắt...

Yui nhanh nhẹn né đòn, chắp hai tay chặn cú đâm của anh lại. Shukasa liên tục tấn công, không cho cô cơ hội phản công.

"Nhanh quá! Lực mạnh vô cùng. Kỹ thuật vượt quá sức tưởng tượng." Cặp chân mày khẽ nhíu lại, mồ hôi khẽ túa ra từ thái dương. Tâm Yui dần trở nên căng thẳng.

Cô chưa thấy anh đánh nhau bao giờ, họa chăng chỉ có lần gặp mặt đầu tiên ở quán cà phê Terari. Nhưng lúc đó, vì cô là con gái, anh dường như chỉ đánh hời hợt. Năng lực của anh giỏi hơn những gì cô tưởng tượng.

Giương mặt điển trai của Shukasa tối sầm, lạnh lẽo như băng. Anh dốc toàn lực tấn công cô, không chút nể hà. Yui chống đỡ một cách khó nhọc.

Anh tung một cước, cô nhanh nhẹn lấy đó làm đà nhảy phóc lên, xoay người đá vào gáy anh. Shukasa lại có phản ứng chuyển hơn, cúi người né được.

Mất đà, Yui có chút loạng choạng. Thừa thế, Shukasa phóng tới tung nắm đấm vào mặt cô.

Yui ngã nhào xuống đất. Mũi cô bị rách, máu rơi ra đầm cả cằm.

Shukasa sững người, nhìn bàn tay phải của anh dính máu, trong thoáng chốc bất động.

- Em không thắc mắc tại sao anh đánh em không chút nể hà, dù em là con gái? - Shukasa cười khở. - Cảm tưởng rằng đánh em anh còn dữ dội hơn cả khi đương đầu với những tên khác.

- Tôi không quan tâm. - Yui loạng choạng đứng dậy, dùng tay quạt máu trên môi. - Tôi ghét nhất những kẻ xem thường con gái. Riêng việc anh đánh hét

sức cũng đã khiến tôi có đủ hứng thú rồi.

- Yui... - Giọng Shukasa trầm hẳn đi, khàn khàn, gần như lạc mất. - Bởi vì để được ở bên cạnh em, anh chấp nhận dùng thủ đoạn bỉ ổi.

Shukasa vừa dứt, lại quyết liệt lao đến, tung cước vào người cô. Cơ bắp gồng lên, mồ hôi phủ loáng lán da màu đồng khỏe mạnh.

Câu nói vừa rồi của anh, khiến suy nghĩ của Yui trong phút chốc lung lay. Cô không kịp chống đỡ, lại dính phải cước của anh vào bụng.

Shukasa anh đã kịp nhận ra điều gì mới là quan trọng nhất. Sự ghen tuông khi thấy cô ở bên cạnh một thằng khác, sự quặn đau khi phải chúc mừng hi sự của cô và thắng kia đã khiến anh nhận ra anh yêu cô nhiều đến nhường nào.

Anh thực lòng muốn chống lại tất cả để có được cô.

Yui ngã nhào xuống đất, sắc mặt tím tái. Anh vẫn lạnh lùng bước đến, xoay cổ tay và bả vai.

- Phải. Anh là một thằng vô sỉ khi phản bội em, cùng lúc dây dưa với hai cô gái. Nhưng bắt chấp em có ghét anh ra sao, anh sẵn sàng dùng bạo lực để có được em. - Anh nhếch mép cười, lạnh lùng và tàn khốc.

- Hừ. - Yui khẽ cười lạnh, bám vào tường và loạng choạng đứng dậy. - Phản bội lần một thì sẽ có phản bội lần hai. Anh yêu Mai lâu như vậy, bây giờ lại nói yêu một đứa con gái mới gặp chưa đầy một năm, làm sao tôi tin được.

- Anh đối với Mai cũng chỉ là chị gái. Còn em, anh đã thích em từ mười năm trước rồi. - Anh cười, nụ cười thê lương và chua chát. - Đáng tiếc, anh phát hiện ra điều này quá muộn.

Vừa dứt lời, anh lại lao đến, xoay người tung cú giạt chỏ nhắm vào ngực cô. Yui giơ hai tay lên bắt chéo chặn lại, thừa thế tung cú đá vào bụng anh. Đinh đôn, Shukasa loạng choạng bước lùi.

Cô lại lao đến, dẫm lên đùi anh, dùng đầu gối vùng mạnh vào gáy anh. Quả như người ta nói, lợi thế của cô chính là chân. Lực đạo và kỹ thuật quả nhiên không tồi.

Shukasa ngã xuống, nhưng kịp phản ứng lộn vài vòng để đứng vững trên mặt đất. Yui lao đến, dùng tay tung nắm đấm vào anh.

Vừa né, nhưng cũng dính vài cú. Shukasa chợt nhận ra một chuyện, dùng hai tay chặn nắm đấm của cô, cánh tay gồng lực xô cô vào tường. Rồi lúc Yui chưa kịp định hình, anh nhanh nhẹn dùng hai tay nhốt cô ở giữa, dùng lồng ngực áp sát cô.

- Anh...

- Tại sao... - Mặt Shukasa ghé sát tai cô, lạnh lùng thả từng chữ. - Tại sao em không đánh hết sức?

Giương mặt ấy cứng lại trong giây lát.

Yui tái đi, co giật nhẹ. Rồi cô dùng sức xô anh ra, thở hồng hộc một cách khó nhọc.

- Cú đá của em lúc tái ngộ ở quán Terari, lực đạo và cả kỹ thuật đều vượt xa bây giờ. Ngay cả đòn Shining Wizard ban nãy, em hoàn toàn có thể khiến anh ngã gục, nhưng anh lại chẳng hề hấn gì. - Shukasa lạnh đi, đôi môi khẽ nở nụ cười buồn bã, u sầu. - Hơn nữa, việc em đến đây trong bộ đồ công sở kia, không mang giày thể thao cư nhiên quá bất lợi cho em.

Yui dần tái đi, cúi gằm mặt, mồ hôi túa ra nơi thái dương, xuống sắc hẳn.

- Yui... Ngay từ đầu, chiến thắng với em đã không còn quan trọng nữa rồi... - Một câu nói ấy như mũi tên đâm vào trái tim cô, thấu rõ tâm can cô.

Cô sựng lại, cơ thể thoáng như bất động. Sắc mặt dần tối, đồng tử mất mờ đục.

Anh đang nói gì vậy? Không quan trọng chiến thắng ư? Cô là kẻ căm ghét sự thất bại, chẳng lẽ cô không muốn bản thân cô chiến thắng? Cô cũng không rõ, không thể nào hiểu nổi...

Nhưng có lẽ, thực là cô không mấy thiết tha trận đánh này?

- Tại sao không? - Yui cười lạnh, mồ hôi túa ra rõ rệt. - Nực cười! Anh đang nói cho ai nghe vậy hả? Tôi mà muốn thua anh sao? Thực trơ trẽn!!

- Em đừng chối lòng mình! - Shukasa gay gắt cắt ngang lời nói của cô, kiên quyết và dứt khoát. - Em cũng muốn đúng không? Em... cũng muốn chúng ta lại được về bên nhau, đúng không? Em... vẫn còn yêu anh?

Câu nói của anh yếu ớt, nhưng vẫn ngập tràn sự hy vọng. Làm ơn đi! Hãy cho anh biết anh vẫn còn cơ hội, hãy cho anh biết ông trời còn nhớ tới anh...

Giương mặt Yui tối sầm lại, lạnh đi. Nực cười? Còn yêu anh ư? Một kẻ bỉ ổi đê tiện đã phản bội mình tàn nhẫn như vậy, cô còn yêu ư? Sao có thể, cô hận anh lắm cơ mà!!

...

Đúng không? Cô... còn hận anh, đúng không? Cô không còn yêu anh nữa, có đúng không?

Tâm trí cô rối bời, hỗn tạp. Sao thế này? Kahara Terumi cô từng quý trọng là vậy, nhưng chỉ cần phản bội cô cô còn có thể hận. Ngay cả chị gái cô, cô yêu hơn ai hết, nhưng vì đã cướp lấy anh, cô còn có thể xa lạ, lạnh nhạt. Vậy thì tại sao? Tại sao anh khiến cô khóc ra máu như vậy rồi, cô vẫn còn lưỡng lự?

Không thể nào...

- Yui? - Shukasa hồi hộp đến nghẹt thở, thấy cô im lặng không khỏi gấp gấp gọi tên cô.

- Anh... Anh bị ảo tưởng đó hả? Ai còn yêu ai cơ? Một tên khốn nạn như anh còn dám cầu tình cảm nơi tôi ư? Nực cười!! - Yui cười lạnh, khinh bỉ quát vào mặt anh. Đùng rồi, sao cô còn có thể yêu anh được? Là do cô bị gì rồi!!

Giương mặt Shukasa lạnh đi, xuống sắc.

- Em.. có thật không còn muốn cùng anh bước tiếp? - Giọng anh trầm mặc, lạnh lẽo.

- Dĩ nhiên. - Yui cười khẩy. - Anh chẳng qua cũng chỉ là kẻ đồn mạt mà Satake Yui tôi đùa giỡn. Anh nghĩ anh là ai? Đáng giá lắm à?

- Nếu vậy... anh buộc lòng phải ép em thôi... - Cánh tay vừa thả lỏng chợt không lên, hai bàn tay nắm chặt lại thành nắm đấm, Shukasa lao đến, lấy lực, miệng gầm nhẹ. - Để có được em, anh không ngại dùng đến cách thức gì ỏi nhất.

Một cú đấm bất ngờ thực mạnh vào bụng cô, nhức nhối. Yui hoàn toàn bị choáng, không phải vì bất cứ điều gì khác ngoài anh. Bây giờ trông anh vô cùng đáng sợ. Khí lạnh quanh anh bá đạo đến mức khiến cô ngột ngạt, bức bối.

Suốt thời gian quen nhau, Shukasa luôn dịu dàng với cô. Đôi lúc anh giống như con nít, trêu chọc cô, nhưng anh luôn là người nhường nhịn cô. Một Hanagato Shukasa đáng sợ như vậy, cô hoàn toàn không quen biết.

Anh tấn công liên hoàn, Yui có đòn đỡ được, cũng có đòn đánh trúng. Anh không còn nề hà gì nữa, giận dữ lên chẳng khác gì một con quỷ.

Yui không chịu nổi, ngã lảo ra, ho lộ khụ. Có mấy chỗ bị trầy xước, mấy chỗ chuyển thâm, nhưng gương mặt nhợt nhạt cùng đôi môi lấm đẫm máu.

- Anh không tin em không còn yêu anh. - Shukasa như một tên hung thần trầm mặc bước đến. Không khí quanh anh lạnh lẽo đến ngạt thở. - Anh chiến thắng rồi, Yui! Em bây giờ là người của anh! Chúng ta đã đặt giao ước, em không còn quyền kháng cự.

- Vậy làm sao anh mới tin? - Yui gào lên.

- Trừ khi em nói em yêu kẻ khác. - Anh cười lạnh, nhảy phốc lên, đè cô xuống. Tay trái giữ lấy vai cô, ghì mạnh, tay kia vung lên toan đánh tiếp. - Yui mà anh biết không phải người thích nói dối.

- Tôi hận anh, Shukasa. - Yui lạnh lẽo cười, nói ra từng từ từng chữ thật bình thản. Và... nước mắt cô rơi ra, trong veo như hạt ngọc bích.

Nắm đấm toan vung xuống chợt ngưng lại, rung lên. Gương mặt Shukasa tái nhợt, vẻ băng lạnh thoáng biến mất, ngay sau đó là nỗi sợ hãi vô hình.

- Tôi muốn giết chết anh, kẻ đã phản bội tôi. Nhìn thấy anh đối với tôi mà nói chẳng khác gì cái gai. Tôi muốn nguyên rửa anh, tôi hận anh, hận đến học máu. - Yui khóc nức nở, nhưng ánh mắt kiên cường nhìn anh, khó chịu. - Tôi căm ghét anh, căm ghét tột cùng!!

Từng lời nói sắc nhọn như dao cùng gương mặt tái nhợt, nhạt nhòa nước mắt kia như những mũi dao đâm vào cô. Trong khoảnh khắc, lí trí anh vừa đánh mất đã trở về.

Nhìn người con gái thương tích đầy mình đang nằm trong tay anh, trái tim đau nhói. Anh vừa làm gì vậy? Đả thương cô ấy? Anh vừa phản bội cô khiến tinh thần cô đau đớn như vậy, bây giờ còn khiến cơ thể cô bầm tím? Anh có còn là Hanagato Shukasa không?

Anh đứng dậy, đau lòng nhìn cô, khổ não.

- Xin lỗi... Xin lỗi vì đã ép uống em, anh không biết em lại chán ghét anh đến vậy... - Bóng lưng anh lúc ấy cô độc, quạnh hiu, u sầu. - Anh thua rồi, em đã chiến thắng. Có lẽ... chúng ta thực sự không có duyên...

Rồi Shukasa xoay lưng bỏ đi. Tiến lại chiếc ghế, anh khoác ba lô lên vai, rút chiếc smartphone ra, quay số.

- Alo, Mika à. Anh xin lỗi, em có thể đến trường được không? - Anh nói nhỏ vào điện thoại lúc đã rời sân vận động, mồ hôi lạnh túa ra, ánh mắt đục ngầu.

Yui khóc thê lương, nhìn sân vận động vừa ồn ào tiếng gào thét, giờ đây lại cô quạnh xiết bao. Chấm dứt thật rồi, anh và cô chấm dứt thật rồi...

Từng giọt nước mắt lạnh lẽo rơi, cô đã đau đến mức không còn cảm nhận nỗi đau đang quặn xé cô lúc này.

Ánh mắt dần mờ đi, cô ngất lịm...

__o0o0o__

Suốt một đêm, Yui nằm viện. Mika tận tình chăm sóc cho cô. Bốn giờ sáng Yui tỉnh dậy trong cơn mơ màng.

Từ đầu đến chân toàn là những vết thương, cũng may, bác sĩ bảo chỉ là những vết thương ngoài da, chỉ cần bôi thuốc đều đặn là sẽ không để lại sẹo.

- Tên đồn mạt! Đánh cậu ra thế này... - Mika giận dữ chửi rủa, nhìn Yui kín mít băng băng mà không khỏi bức mình.

Yui im lặng trầm ngâm, hay tay cầm cốc nước lọc đặt trên đùi, không nói gì.

- Cháo tôi rồi đây!! - Haru giọng lạnh lốt bưng một khay đồ ăn bước vào. - Yui à, tớ biết cậu đang đau lắm nhưng mà cố gắng ăn hết nhé, để còn uống thuốc nữa.

Khoảng mười giờ đêm, Mika gọi điện cho Haru thông báo tình hình Yui. Cô nàng vừa học với Kuro xong là đã vội vàng bắt taxi đến bệnh viện. Vì cô nàng, hai người đã không hề chợp mắt dù chỉ một phút.

Ba người ba bát cháo, lặng lẽ ăn. Bầu không khí khá ngột ngạt vì tâm trạng của Yui không được tốt, Haru cố gắng vui vẻ cách mấy cũng không thể khiến Yui thoải mái hơn.

- Này. - Tiếng thìa kim loại gõ xuống bát sứ một tiếng, Yui trầm mặc nói. - Có lẽ... tớ chuẩn bị kết hôn.

- Kết hôn?? - Mika và Haru chấn kinh, sững sốt lặp lại. Vừa vui lên một chút khi cuối cùng Yui cũng chịu nói chuyện, cả hai đều bị cô khiến cho mất chữ A mồm chữ O rồi.

Thế rồi Yui lại im lặng ăn tiếp, mặc cho Mika và Haru đều nheo mắt khó hiểu. Phải mãi lâu sau, cô mới nói tiếp.

- Tớ nghĩ rồi. Lễ đính hôn sẽ tổ chức vào ngày Valentine tới. Khi nào tớ tốt nghiệp, tớ sẽ kết hôn. - Yui nghiêm túc thông báo.

- Từ từ đã, cậu nói nhanh quá tớ không hiểu. Quá đường đột. - Haru vội vã xoa tay, mặt mày trắng bệch.

- Nhưng... chú rể là ai? - Mika hiếu kì háp tấp hỏi.

Yui lặng đi nhìn hai cô bạn với ánh mắt tròn trịa cũng sự kinh ngạc. Lát sau, cô thờ dãi buông ra một cái tên.

- Oga Sewashi.

__o0o0o__

END Chapter 77.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Ngày Đầu Ở Công Ty

Yui cho một viên con nhộng vào miệng, nâng li nước lên uống một ngụm.

Vội vàng, cô quay lại bàn làm việc, và vội đầu vào đồng giấy tờ.

Cô chưa dám nghĩ có ngày phải dùng đến thuốc bổ não, nhưng quả thật công việc áp lực hơn cô tưởng.

Trường Yui vẫn đang nghỉ Tết, nhưng công việc ở tập đoàn không đợi cô nghỉ. Mọi người đã trở lại công việc bình thường từ hôm nay. Bởi vậy, Yui chôn chân ở trụ sở cả ngày, và dần trở nên mệt mỏi.

Mọi người ở tập đoàn thực sự không thích cô. Đừng nói đến các nhân viên cấp cao, các nhân viên văn phòng bình thường đều dành cho cô ánh nhìn khinh miệt.

Yui bất giác nhìn xuống màn hình smartphone. Nó tối đen, phản chiếu lại gương mặt của cô. Cũng phải, quanh người toàn mùi thuốc sát trùng, trên mặt

làm một lúc hai miếng băng cá nhân, có mấy ai là có thiện cảm?

Có tùy từng bộ phận. Có bộ phận muốn gây áp lực cho cô nên dồn một lúc cả đồng việc. Có bộ phận dường như khinh rẻ cô đến mức chẳng thèm đếm xỉa đến. Nhưng chắc chắn, tất cả thái độ dành cho cô đều là thái độ tiêu cực.

Nhìn xuống đồng giấy tờ ở bên cạnh, phần đa đều là các công việc ở bộ phận tài chính ngân hàng, xây dựng, dệt may và chi tiết máy. Mà cũng chỉ là những công việc ghi chép, thống kê và tổng hợp, những việc khá đơn giản.

- Cô Satake, cô rảnh đó chứ? - Một giọng nói dịu dàng nhưng toát vẻ nghiêm nghị vang lên từ cửa phòng cùng tiếng gõ cộc cộc.

- Vâng, mời vào. - Yui gấp gấp đáp lại, rồi lại cúi xuống vội vã đánh máy tiếp.

Cánh cửa khẽ bật mở. Yui ngẩng đầu nhìn, thấy quen quen.

- A... Giám đốc bộ phận xuất nhập khẩu, cô Keth Torada. - Mãi mới nhớ ra, Yui buột miệng thốt lên. Điều này khiến Keth có chút lạ lùng.

- Hà?

- À không, cô đừng để ý. - Yui cười trừ lắc đầu, tay vẫn chưa ngơi việc. - Có việc gì sao?

- Xem ra cô Satake gặp khó khăn đúng như tôi nghĩ. - Keth bắt lực cười. Đồng nghiệp của cô cô còn lạ gì? Cô khách sáo bước lên, tay nâng quyền tài liệu, hỏi. - Cô có phiền không nếu giúp tôi công việc?

- Đó là phận sự của tôi, giám đốc Torada. - Yui bình thản đáp. - Tôi rất biết ơn khi cô giúp đỡ tôi bằng cách giao việc cho tôi nên đừng khách sáo. Dù sao cô cũng là sếp của tôi mà.

Suốt từ đầu, cô chỉ ngẩng mặt nhìn một vài lần, nhưng tay vẫn liến thoắng trên chiếc laptop và chồng tài liệu bên cạnh. Yui đã làm việc suốt bốn tiếng không ngừng nghỉ mà công việc cứ thế đến tới tấp.

Keth khẽ mỉm cười. Cô tìm thấy hình ảnh bản thân thuở đầu nơi Yui. Nhớ thời đó cô cũng đã phải nỗ lực như thế nào mới có thể đạt được vinh quang ngày hôm nay. Yui cũng đang nỗ lực như vậy.

- Công việc của cô là thu thập số liệu về tổng doanh thu, số vốn bỏ ra cũng như lợi nhuận đem về trong năm qua của các mặt hàng xuất nhập khẩu ở tập đoàn. Tôi cần vào buổi đi kí hợp đồng chiều nay. Cô làm được không? - Keth đặt quyền tài liệu lên bàn làm việc của Yui, điềm đậm.

- Dĩ nhiên. - Yui ngẩng đầu đáp. - Tôi sẽ mang nó đến phòng làm việc của giám đốc trước ba giờ chiều.

- Tốt lắm. Có gì không hiểu cô cứ hỏi tôi. Đừng ngại. - Keth mỉm cười, rồi cảm thấy không nên làm phiền Yui thêm nữa, cô từ tốn. - Phòng làm việc của tôi ở tầng bảy, cuối hành lang bên tay trái. Có lẽ tôi nên để cô tiếp tục làm việc của cô, xin phép.

- Vâng. - Yui bỏ tờ tài liệu xuống, đứng dậy cúi đầu khẽ. - Tôi không tiễn.

Keth mỉm cười chào rồi khoan thai bước ra căn phòng.

Yui thở phào, rồi thả cả cơ thể xuống chiếc ghế, ngã người. Quá mệt mỏi, cô sợ cô không chịu nổi áp lực khi mới ngày đầu tiên mà đã như thế này.

Bầu không gian chợt yên lặng. Đầu óc Yui bắt đầu những suy nghĩ vu vơ.

Cô nghĩ về Shukasa, nghĩ về Mai, nghĩ về Sewashi và nghĩ về tất cả mọi người. Một đồng suy nghĩ mông lung hỗn tạp xáo xáo tâm trí cô.

"Reng... Reng..." Chợt tiếng chuông điện thoại nội bộ vang lên khiến Yui giật mình. Cô vội vã bắt ống nghe, thưa.

- Vâng. Tôi Satake Yui đây ạ. - Cô quýnh quýnh đáp, rồi nhìn xuống màn hình. Chết, là giám đốc bộ phận xây dựng.

"*Cô làm ăn kiểu gì vậy hả?*" Đầu bên kia vang lên tiếng găt gỏng. "*Cô ý cha cô là sếp tôi rồi làm ăn bê tha đúng không? Tôi mới kêu cô soạn hợp đồng để thảo luận với đối tác mà cô làm vậy có khác nào phá hoại công việc của tôi? Tôi nói cô hay, cô đừng đắc ý. Chúng tôi mà không chấp nhận còn lâu cô mới ngồi lên được chiếc ghế chủ tịch kia.*"

Ông ta mắng cô liên tục, gay gắt không cho cô kịp lên tiếng khiến Yui cũng hoảng.

- Vâng, bản hợp đồng ấy có vấn đề gì hay không ạ? - Yui lễ phép hỏi lại.

"*Cô còn dám hỏi?*" Ông ta lại hét ầm lên. "*Cô sai chính tả hay bị lỗi type thế hả? Cô có học giờ Quốc ngữ hay giờ Tin học không vậy hả? Có hai từ sai nét cô biết không?*"

- Vâng, tôi sẽ sửa lại rồi in bản khác đem lên cho ngài. - Yui kiên nhẫn đáp.

"*Nhanh lên! Năm phút nữa là đến giờ hẹn rồi! Nếu còn có lần sau đừng trách tôi!*" Ông ta găt gỏng rồi cúp máy cái rụp khiến Yui chết đứng. Cô

thở phào ngồi xuống, kéo ghế lại chiếc laptop.

"Reng... Reng..." Vừa mới mở file bản thảo ban nãy ra chuông lại reo lên inh ỏi, Yui thờ dãi nghe máy.

- Vâng. - Là điện thoại của thư kí bộ phận truyền thông báo chí.

"*Cô Satake, ngay bây giờ hãy lên phòng giám đốc có việc.*" Đến cả giọng của một thư kí bình thường cũng bộc lộ rõ sự hạnh hợc cô, khiến Yui thờ dãi. Cô ta nói một câu ngắn gọn, rồi cúp máy cái rụp.

Yui thờ dãi, chỉnh sửa lại lỗi type trên bản hợp đồng. Quả thật do cô nhiều việc quá, nên hơi rối, không kịp đọc lại. Máy in hoạt động. Yui rút tờ giấy ra, tay kia cầm chiếc kẹp tài liệu kẹp lại, rồi tắt tả chạy ra khỏi cửa phòng.

Cảm giác trông cô chẳng khác gì tên chạy việc cho họ. Quá thê thảm!

...

- Hazz... - Đóng cửa lại, Yui thờ dãi, chân dần như mất điểm tựa. Chẳng hiểu sao cô lại mệt mỏi đến thế.

"*Ring... Ring...*" Chuông điện thoại một lần nữa vang lên khiến Yui quỳnh quáng chạy lại bàn làm việc. Đến nơi mới nhận ra không phải chuông điện thoại bàn nội bộ mà là chuông smartphone của cô.

Là Sewashi.

Yui thờ dãi nghe máy.

- Alo. Nếu không có việc gì quan trọng thì thôi nha. Tôi bận lắm. - Cô mệt mỏi ngồi xuống bàn làm việc, kéo ghế lại gần, kẹp điện thoại giữa vai và tai, rồi lại liến thoắng ngón tay trên chiếc laptop.

"*Nghe bạn cô kể cô vừa bị thăng quý từ Hanagato kia dần một trận.*" Giọng nói của Sewashi lộ vẻ không vui.

Hừ, chắc là Haru rồi! Nàng ta lắm chuyện lắm.

- Ồ. - Yui đáp không mấy quan tâm, gọn lỏn.

"*Ăn trưa chưa?*"

- Ăn trưa? Chưa. - Yui ngạc nhiên đáp, mắt vô thức liếc xuống đồng hồ đeo tay. Cái gì? Một giờ chiều? Bảo sao nãy giờ cô thấy mệt, hóa ra là vì đói.

"*Khi sáng chưa ăn đúng không?*" Đầu bên kia vang lên tiếng cười của anh.

- Thì sao?

"*Xuống đi. Tôi đang ở dưới.*"

- Xuống? Để làm gì? - Yui ban đầu thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi lại nhăn mặt than. - Thôi đi, tôi không nhàn như anh đâu. Công việc tới tấp đây này.

"*Đang giờ nghỉ trưa mà. Xuống tôi đưa đi ăn. Công việc để đó chiều làm.*" Sewashi cười nhẹ. "*Có chuyện này hay lắm, liên quan đến cô đấy. Xuống nhanh đi. Thế nhé.*"

Anh nói một tràng không cho cô xem vào, rồi cúp máy cái rụp, khiến Yui đơ ra trong khoảnh khắc.

Sao hôm nay cô toàn chịu cảnh để người ta cúp máy kiểu vô duyên vậy nhỉ?

Nhưng thôi, có thực mới vực được đạo. Cô đâu thể làm ăn gì với cái bụng còn cào như vậy. Đóng giấy tờ kia chiều làm cũng kịp mà. Hơn nữa, Yui không phủ nhận việc cô bị tò mò bởi câu chuyện của Sewashi.

Tùng đồ lí do thôi thúc Yui đóng laptop lại, rồi bước ra khỏi phòng.

Vừa khóa cửa văn phòng xong xuôi, bước xuống sảnh chính, chợt đụng độ một người.

Cô thư kí người Trung, Qing Jiangjiang, mọi người ở công ti thường gọi cô là thư kí Qing, là thư kí thân cận của cha cô.

Jiangjiang năm nay mới ngoài hai mươi, được cha cô tuyển dụng do thông thạo nhiều thứ tiếng. Hơn nữa tập đoàn cũng thường xuyên làm việc với đối tác Trung Quốc, Jiangjiang còn trẻ mà lại giúp cha cô được nhiều việc nên rất được tin tưởng.

- Cô Satake đi đâu vậy? Chẳng lẽ cô đã làm xong việc rồi hay sao? - Jiangjiang cố tình chặn đường Yui, cất giọng lai lai nhưng lộ rõ sự hạnh hợc điều ngoa.

- Chưa. Tôi muốn đi ăn. - Yui thờ ơ đáp.

Jiangjiang vẻ đáng ghét phải nói rất giống người mẫu, gần 1m79. Nhưng Yui vốn cũng cao ráo, hôm nay chịu khó mang giày cao nên đứng trước Jiangjiang cũng được cho là ngang tầm.

Jiangjiang mặt mày xinh đẹp, nhưng vừa nhìn Yui đã biết chắc là có qua đao kéo. Có xinh cách mấy sao có cửa so sánh với cô, à, trừ cái vòng một quá cỡ kia ra.

- Cô không nên bỏ về khi còn việc chứ. Ai cũng có việc của mình mà, cô ý mình là người thừa kế nên có thể coi thường giờ giấc sao? - Jiangjiang cất giọng chanh chua, quắc mắt lườm Yui như muốn đuổi cô vào trong.

Yui thật chẳng muốn đôi co với loại con gái này, nhưng ả ta rất gần với cha cô. Lúc cô không để ý lại thêm mắm dặm ớt khiến cha cô giận dữ thì khổ.

- Thư kí Qing nhầm lẫn gì đó thì phải? Tôi đã làm việc xuyên trưa rồi. Hơn nữa, bây giờ vẫn còn là giờ nghỉ trưa. Giờ làm việc hành chính của tôi là hai giờ chiều. Tôi sẽ quay lại trước đó. - Yui nói xong bèn gạt tay, bước ra phía cửa chính.

- Này! - Jiangjiang chau mày dậm chân, giọng chua ngoa vang lên gọi theo. - Tôi sẽ thừa lại với chủ tịch thái độ coi thường người khác của cô!

- Chuyện gì vậy?

Chợt một giọng nói điềm đạm chững chạc vang lên, Yui dừng bước, quay lại nhìn. Mặt Jiangjiang tái đi trong thoáng chốc.

- Cô Manami? - Yui ngạc nhiên nhìn.

- Sếp? - Jiangjiang chau mày. - Sao sếp lại đến đây? Còn chưa tới giờ làm mà.

Toyama Manami bây giờ cũng đã ngoài ba mươi, hiện giờ đang là trưởng phòng thư kí của tập đoàn.

- Thư kí Qing, có chuyện gì vậy? - Manami quay đầu nhìn Jiangjiang, nghiêm nghị.

- À không, thưa sếp, chỉ là... - Jiangjiang lúng túng. Sếp của cô vốn rất kính trọng Yui, nếu nói ra chuyện này quả nhiên bất lợi cho cô.

- Vị thư kí này đang chỉ trích tôi vì tội làm việc sai giờ giấc đó mà. - Yui thản nhiên đáp.

- Sai giờ giấc? - Manami nhướn mày hỏi. - Tôi có nghe nhân viên tiếp tân báo tiểu thư làm việc mãi, chưa nghỉ trưa phải không ạ? Không lẽ... giờ cô mới đi ăn trưa?

- À vâng... - Cô mỉm cười gãi đầu nhẹ. - Tôi cũng không định ăn đâu nhưng tại Sewashi đang đợi nên...

- Cái gì? Thiếu gia Oga? - Manami giật mình sửng sốt. - Tôi có nghe chủ tịch nói về chuyện của cô với cậu Oga rồi. Trời ạ, xin lỗi cô vì cấp dưới của tôi không biết điều. Cô hãy đi đi, tôi sẽ chỉ trích thư kí Qing sau.

Manami hoảng hốt, ngay sau đó cúi gập đầu tỏ vẻ áy náy khiến Yui cũng hoảng sợ.

- Kia sếp! - Jiangjiang khó chịu gẩy nãy. - Cô Satake làm việc sai giờ giấc, tôi có ý nhắc nhở. Sao lại chỉ trích tôi?

- Thư kí Qing, tôi còn chưa hỏi tội cô khi sáng bỏ về trước giờ tan ca ba mươi phút. - Manami cau mày nghiêm nghị nhìn cấp dưới. Nghe cô nói vậy, Jiangjiang giật mình, nét mặt tái đi.

Yui như bắt được chuyện hay, bèn mỉm cười, ánh mắt lộ rõ sự xía xói.

- Cô Manami, thực sự không cần khách khí. Khi tương lai trở thành kẻ lãnh đạo, cháu sẽ xử lý kỷ luật những nhân viên trốn việc. - Yui không thèm nhìn đến Jiangjiang, khiến cô ta tức hộc máu. Còn cô, cứ bình thản cười, rồi điềm nhiên quay lưng. - Nếu không còn việc gì nữa, cháu xin phép.

Chờ Yui đi khỏi, Manami ngẩng đầu nhìn Jiangjiang, hằn học bực bội.

- Thư kí Qing, lên văn phòng gặp tôi. - Nói rồi Manami quay lưng rồi bước.

- Dạ. - Cúi đầu đáp, ngay sau đó nét mặt Jiangjiang biến đổi.

"Hừ! Toyama Manami, cô cứ đắc ý đi. Chủ tịch dù có tín nhiệm cô đến mấy tương lai cũng sẽ trừng trị tôi thôi. Tôi không tin ông ta có thể từ chối cơ thể này. Rồi tương lai, chiếc ghế của cô rồi sẽ là của tôi. Xem cô còn cười được đến khi nào!"

Jiangjiang hằn học nhìn theo, hàm răng trắng ngần cắn vào đôi môi tô son đỏ chói. Hậm hực nện đôi giày cao gót xuống mặt sàn, cô ta vùng vằng tiến vào thang máy.

___o0o0o___

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Shina Kazuto

Kì nghỉ Tết trôi qua, hôm nay là ngày đầu tiên của năm mới Yui trở lại trường.

Bầu không khí hôm nay ngọt ngào một cách dễ sợ. Cả lớp không ai dám đá động gì, đơn thuần bởi có hai con người tâm trạng không tốt.

Một người là thủ lĩnh của họ, người kia là hội trưởng hội học sinh.

- Không phải họ đang hẹn hò với nhau sao? Hay lại cãi nhau rồi?

- Trông họ tồi tệ vậy, có khi là "break up" cũng nên.

- Ashh, mới ngày đầu năm đã như thế này rồi.

Shukasa ngồi một mình, ánh mắt thờ ơ vô hồn. Kuro với Akito hết nhìn anh rồi lại nhìn Yui mà không khỏi ngán ngẩm thờ dài.

Yui không ngồi cạnh anh nữa, hôm nay đến sau lại xách cặp sang bên bàn khác ngồi, cách nhau mấy dãy lộn.

- À... Hội trưởng à, đây là bàn tôi mà... - Một nam sinh ái ngại mở lời với Yui, bàn tay khẽ gãi nhẹ.

- Cậu ngồi bàn trên đi, bàn đây trống. - Yui thờ ơ đáp, mắt chẳng buồn quan tâm gì đến cậu nam sinh kia, hai tay bắt chéo ném ánh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu ta thờ dài, rồi đặt cặp lên bàn trên.

- Hội trưởng, tôi là Shina Kazuto. Hân hạnh làm quen. - Anh ta quay xuống nhìn cô, hớn hờ cười. - Tôi gọi cậu là Satake được không?

- Sao cũng được. - Yui thần nhiên đáp, không mấy quan tâm.

Cô mới chuyển đến trường được tầm một tháng, nhưng lại chưa hề nhớ hết tên bạn bè trong lớp. Cô không giao lưu nhiều, chủ yếu chơi với hội Shukasa là chính.

Kazuto thấy cô không mấy thân thiện thì đành gật gù. Lát sau, anh nhón người, ghé sát miệng vào tai cô, nói nhỏ.

- Thích tôi gọi cậu là Satake hay là chị dâu?

Nghe câu nói kia, Yui giật mình quay lại nhìn, chợt bốn mắt gặp nhau, ngay sau đó trên môi Kazuto bèn nở nụ cười tươi tắn.

Nhìn kĩ, anh cũng khá ưa nhìn, dù còn lâu mới so sánh được với Shukasa. Cặp mắt kính thư sinh cùng chiếc kẹp tóc nhỏ cố định lộn tóc qua mạng tai.

- Cậu là... - Yui lẩm bẩm.

- Shina Kazuto. - Anh ta mỉm cười đáp lại thần nhiên. - Em cùng cha khác mẹ với hôn phu của cậu, Oga Sewashi.

Yui được phen cả kinh.

Shina Kazuto, lớp trưởng lớp cô. Một tên thư sinh mọt sách, ngoại hình tầm tầm, cô có nghe tên nhưng chưa bao giờ quan tâm, lại là em trai của Sewashi?

Cô nhớ Sewashi từng nói có một kẻ không biết điều đang tranh giành quyền thừa kế với anh, mà cha anh lại tạo điều kiện cho cả hai cùng trở thành người thừa kế.

- Nếu cậu muốn biết nữa, lát hãy đến phòng sinh hoạt của CLB Karatedo nhé.

Kazuto nói một câu như vậy, rồi quay lên không cho cô nói thêm một từ nào.

- Đây... - Yui vỗ vai Kazuto, rồi lay, gọi. Thế nhưng, anh lại bỏ đi hoàn toàn, mặc như cô không hề tồn tại, dĩ nhiên, Yui phát quạu, đâm vào lưng anh,

quát lớn. - Này, cậu coi thường tôi như vậy đó hả?

- Satake! - Cô Toudo chau mày không vui. - Vào học rồi, em làm loạn gì thế hả?

- Em xin lỗi, Toudo-sensei. - Yui bắt đấm dĩ ngồi xuống ổn định, đáp lại. Rồi quay lại, núp sau bóng lưng Kazuto, thủ thi. - Cậu nhớ mặt tôi đấy.

- Satake! Ngồi thẳng dậy. - Một lần nữa, giọng nói nghiêm nghị của giáo viên khiến Yui bất lực bỏ qua cho anh chàng Shina Kazuto kia.

Cả lớp được phen cười rộ. Từ đằng xa, Shukasa neho mày dõi theo cô, đôi môi mím chặt lại.

___o0o0o___

Buổi học vừa kết thúc, tên Kazuto ấy bỏ đi mất tăm, khiến Yui tất tả chạy đi tìm.

Anh ta bảo đến phòng tập của CLB Karatedo, Yui vừa đặt chồng sách vở và tài liệu của mình vào tủ, ngay lập tức chạy lại tòa nhà sinh hoạt CLB.

Vừa đến nơi, điều mà cô thấy đầu tiên là cả một đội khoảng mười mấy hai mươi người, mặc võ phục trắng đang chia cặp để đấu đối kháng. Ở một góc, Kazuto ngồi bệt xuống, vòng chân một cách thờ ơ, hờ hững nhìn từng thành viên trong CLB tập luyện.

- Này! - Yui ném cặp của cô xuống, giận dữ gọi. - Giờ thì kể nhanh đi, kể cho đảng hoàng, không ra hồn cậu biết tay tôi.

Giọng của Yui đầm mũi đe dọa.

Kazuto phì cười không mấy quan tâm, ánh mắt vừa nhìn cô cũng xoay đi nhìn kẻ khác.

Yui ngồi xuống bên cạnh anh, mở lời.

- Cậu là con ngoài giá thú của bác Kouji?

- Ủ. - Anh đáp, nhẹ nhàng. - Ông tuy thương tôi nhưng không cho tôi mang họ Oga, tôi vẫn phải mang họ mẹ là Shina.

Yui thở dài một tiếng. Bác Kouji mà cô kính trọng như thế hóa ra lại cũng là người lảng nhãng, đàn ông quả nhiên khó lường.

- Tôi nghe Sewashi bảo cậu đã có bạn gái là một cô ca sĩ người Pháp, đúng không? - Như vừa chợt nhớ ra điều gì, Yui hiếu kì nhìn Kazuto.

Và, câu hỏi kia khiến anh thoáng lúng túng, dù chỉ là thoáng mà thôi. Kazuto thật sự không muốn trả lời.

Anh mỉm cười cho qua chuyện.

- Shina Kazuto! Ra đây!! - Chợt một tiếng quát vang lên khiến cả phòng tập lặng đi. Những tiếng hô hào bỗng ngưng biến mất, một bầu không khí căng thẳng thoáng chốc bao trùm.

Yui ngạc nhiên quay lại. Ở cửa chính, một cô gái có mái tóc màu nâu vàng mỏng buộc cao hung hăng bước vào. Nó quăng ba lô vào góc một cách thô bạo, cởi bỏ áo khoác ngoài cùng chiếc nơ màu đỏ trên cổ, tháo một vài nút cúc.

- Eto Yuri... - Yui lăm bắm cái tên của nó, đôi mắt chăm chăm nhìn nó tháo đôi giày thể thao, búi gọn tóc lên rồi bước lên sàn đấu.

Bên cạnh cô, Kazuto thở dài. Anh đứng dậy, thắt chặt lại nịt lưng, gồng người bước về phía nó.

Lúc này Yui mới để ý, anh mang đai đen.

- Này! - Cô vẫy tay gọi một tên năm nhất đang đứng gần đó, bắt đầu hỏi han. - Shina Kazuto, hấn là ai vậy?

- Ồ... Hội trưởng không biết Shina-senpai ư? - Thăng kia tỏ vẻ ngạc nhiên. - Là lớp trưởng lớp của hội trưởng, chủ tướng CLB Karatedo trường mình đây.

- Hấn? Cái tên thư sinh trời gà không chặt ấy? - Yui ngạc nhiên tột độ, sững sờ nhìn theo bóng con người đang khởi động trên sàn đấu.

- Nhìn vậy thôi chứ Shina-senpai là người duy nhất có khả năng đấu đối kháng với Eto-senpai, đồng thời cũng là vệ sĩ riêng của cô ấy. - Tên kia cứ huyền thuyên không ngừng.

Đấu với Yuri? Có khác gì tên yếu xiu.

Suy nghĩ ấy vừa chạy qua trong đầu, ngay lập tức bị Yui bác bỏ khi hai người kia bắt đầu đấu với nhau.

Yui trở mặt sừng sốt. Cái gì cơ? Con nhỏ Eto Yuri kia mà cũng có thể mạnh đến nhường vậy? Sao cô không hề hay biết?

Năng lực của nó hoàn toàn có thể so sánh với Mika.

Quả là một trận đối kháng tuyệt vời. Yui trở mắt theo dõi nhìn từng cước của Kazuto và Yuri. Cả hai đều vô cùng nhạy bén, cả tốc độ, lực đạo lẫn kĩ thuật đều không tồi.

- Eto Yuri... Mạnh đến vậy cơ à? - Mắt không rời sàn đấu, Yui hiểu kì hỏi. Thật sự không dám tin vào mắt mình cơ mà.

- Trời, hội trưởng đừng hỏi vậy chứ? - Tên kia làm bộ ngạc nhiên thái quá thốt lên. - Quân át chủ bài tham gia đại hội võ thuật toàn quốc của trường mình đó. Eto-senpai vừa xinh đẹp, gia đình giàu có, đã thế còn giỏi võ nữa. Ai mà chẳng mong được làm bạn trai của cô ấy.

Hừ! Còn lâu mới có cửa so bì với cô.

Yui cười khẩy khinh thường. Đó là do cô không sinh hoạt CLB đó thôi, chứ nếu không có khi đã vô địch đại hội gì gì đó rồi.

Mà khoan, cô vừa nghe gì vậy?

- Shina Kazuto là vệ sĩ riêng của Eto Yuri? - Yui nhướn mày hỏi với vẻ kinh ngạc.

- Vâng. - Tên kia gật đầu thần nhiên. - Tôi nói hội trưởng nghe nhưng làm ơn đừng nói với ai, đặc biệt là Shina-senpai nhé.

Yui gật đầu thẳng thừng.

Tên kia nuốt khan, rồi ghé sát tai Yui, thì thầm.

- Shina-senpai không có cha. Mẹ anh ấy là cấp dưới của cha Eto-senpai. Mẹ con anh ấy chịu ơn gia tộc Eto, nên anh ấy mới phải làm vệ sĩ riêng của Eto-senpai đấy.

Yui tròn mắt ngạc nhiên tột độ.

Vậy là... chuyện anh ta là con riêng của chủ tịch Oga... không ai biết.

Nhưng thật nực cười, nếu bác Kouji đã tạo điều kiện để cho anh trở thành người thừa kế, vậy thì tại sao còn bắt anh chịu khổ làm tôi tớ cho người ta, bắt mẹ con anh mang ơn nhà khác?

Thực sự trong chuyện này có quá nhiều khúc mắc.

Trận đấu trôi qua bất phân thắng bại, nhưng lợi thế lại nghiêng nhiều hơn về phía Kazuto. Có lẽ đã trở nên mệt mỏi, Yuri chủ động kết thúc trận đấu, bước xuống dưới sân.

Chợt nảy ra một ý nghĩ, Yui hét lớn.

- Shina Kazuto! Đấu với tôi. Nếu tôi thắng, anh phải trả lời hết tất cả câu hỏi của tôi, được không?

Cả phòng tập được phen choáng váng.

- Hội trưởng... Thật à?

- Tôi không nghe lầm đó chứ?

Mọi người xôn xao bàn tán, còn Yui ung dung tháo giày, sửa lại trang phục tóc tai cho thoải mái, rồi tháo cặp kính 0° bỏ bên cạnh ba lô. Cô tự tin bước lên sân.

Đến cả Yuri toan rời khỏi phòng tập cũng ngạc nhiên quay lại, thấy Yui như vậy không khỏi bật ra nụ cười khẩy khinh thường.

- Satake, cậu đừng đùa. Tôi không muốn đánh con gái. - Kazuto nhún vai.

- Nhưng cậu vừa đấu với Eto Yuri đó thôi! - Yui cố chấp trat lời, bắt đầu khởi động.

- Cô ấy khác, cậu khác. Cậu là tiểu thư yếu đuối, tôi không thể.

Câu nói kia khiến Yui chùng xuống, nét mặt tái đi. Hừ, bình sinh cô ghét nghe ai bảo cô nào yếu đuối nào thực nữ dịu dàng.

- Cấm nói nhiều. - Yui giận dữ lao đến, lạnh lùng buông ra ba tiếng, xoay người tung một cước vào Kazuto.

Một phần vì còn bất ngờ, một phần vì khá chủ quan nên Kazuto ngã lăn quay.

Yuri bất giác nhíu mày, mọi người ồ lên trong khoảnh khắc.

Kazuto tròn mắt ngạc nhiên, theo phản xạ xoay một vòng, trở về thế trụ. Nhưng còn chưa kịp đứng vững Yui đã lao đến.

Dùng hai tay chặn cú đâm của cô, nhưng lại không kịp tránh cú đá xoáy ngay sau đó. Khổ cực mãi mới đứng dậy được thì cũng chẳng kịp tấn công miếng nào, sau chưa đầy năm phút, Kazuto chịu kiếp ngã chổng vó, còn Yui đắc ý xoa xoa cổ tay, phui bụi.

Cả phòng tập trở mắt ngạc nhiên, chẳng ai dám tin vào những gì mình vừa chứng kiến.

Kazuto mắt chớp chớp, khóe môi co giật nhìn cô gái đứng trên cao, biểu cảm cứng đờ.

Riêng Yuri, cặp chân mày đã nhíu lại quá mức. Nó vừa xem cái gì vậy? Đó là ai? Con nhò Satake Yui bánh bèo năm xưa?

Vừa nhìn đã biết Yui đánh chưa hết sức. Nhưng xét cả về tốc độ, kỹ thuật lẫn lực đạo đều hơn hẳn nó mấy cấp độ.

Yuri cau có đậm chân, vung vẩy bước ra khỏi phòng tập.

Kazuto đáng lẽ không thể thâm đến mức này, nhưng chỉ là anh bị bất ngờ khi Yui tấn công dồn dập, không hề lộ nhược điểm suốt từ đầu đến cuối. Nếu tấn công song phẳng có lẽ cũng phản đòn được vài cước.

- Sao nào? Trả lời câu hỏi của tôi được chưa? - Yui đắc ý cười.

- Tại sao? - Kazuto đứng dậy, thản nhiên hỏi.

- Còn hỏi nữa? Tôi đã thắng cậu rồi. Chúng ta đã giao kèo là...

- Không phải từ đầu đến cuối là do cậu quyết định sao? Tôi chưa hề đồng ý gì cả. - Kazuto cười khẩy, khoan thai bước xuống sân tập. - Đến giờ nghỉ trưa rồi. Mọi người đi ăn đi. Sau buổi chiều lại đến tập tiếp.

Kazuto hét to ra lệnh, ung dung nhàn nhã vác ba lô rời khỏi phòng tập.

Mọi người cố gắng làm lơ, tự động kháo nhau rời khỏi. Chẳng mấy chốc, còn một mình Yui hầy còn bơ vơ trên sân tập.

- Shit! Đâu ra thể loại người như vậy chứ?

Tức giận chửi bới, nhưng rồi Yui cũng vội vã rời trường. Bởi sau khi ăn trưa cô còn phải đến trụ sở làm việc nữa.

___o0o0o___

Ngày 1 tháng 2, thông báo về hôn ước giữa hai gia tộc Oga và Satake được thông báo với giới truyền thông.

Tất cả mọi người đều hoan hỉ chúc mừng cho thiếu gia Oga và nhị tiểu thư Satake, mặt khác ai nấy đều thầm hiểu một khi đã có Sewashi chống lưng, chiếc ghế chủ tịch càng thêm phần chắc chắn rơi vào tay Yui.

Và, vào ngày 14 tháng 2 tới, Valentine, lễ đính hôn được tổ chức cho hai cặp đôi Shukasa và Mai, Sewashi và Yui sẽ đồng thời diễn ra.

Giữa những niềm vui của ba gia tộc lớn, những nhân vật chính lại tràn ngập nỗi niềm.

Băn khoăn, muộn phiền, âu lo, đau khổ...

Những ngày của lễ đính hôn càng đến gần, họ càng bận rộn.

Mai hủy hết show diễn, Yui cũng được cha cho nghỉ công việc ở công ti. Việc lên kế hoạch cho buổi lễ đính hôn chiều theo ý các cô dâu chú rể.

Sewashi đưa Yui đi chọn đầm dạ hội, còn Shukasa đi cùng Mai để chọn các vật dụng cần thiết.

Công việc bận rộn, nhưng chẳng có mấy ai thật sự hào hứng với buổi lễ này.

Trong họ có một cái gì đó không cam tâm tình nguyện, có chút rối ren, băn khoăn khó xử...

Tâm trạng mỗi lúc một phức tạp hơn... Tình cảm cũng ngày càng rối rắm...

___o0o0o___

END Chapter 79.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Lễ Đính Hôn

Yui ngồi yên trước gương, thần thờ và vô hồn đến lạ.

Stylist chuyên nghiệp đang trang điểm cho cô, đưa cây cọ trên mí mắt một cách điêu luyện. Mỗi lúc cô một lung linh hơn bao giờ hết.

Đây là lần thứ hai cô make up xinh đẹp như thế này.

Không như lần đầu của sự hân hoan, lần này là một cảm giác trống trải, thiếu vắng. Cô vô hồn nhìn gương mặt kiều sa mỹ miều kia mà thâm tâm bất giác nở nụ cười lạnh.

Lần này được make up trưởng thành hơn, bộ váy kiều sa sang trọng màu vàng nhạt phủ trên người cùng đôi giày cao gót nạm đá quý càng khiến cô xinh đẹp hơn bất cứ ai.

Hôm nay, cô là cô dâu, cùng chị gái cô.

Mai ngồi bên cạnh Yui, cũng đang được một stylist ngoại quốc trang điểm. Bộ cánh màu tím nhạt cùng mái tóc bạch kim uốn xoắn khiến chị xinh đẹp kiều sa chẳng kém gì em gái. Khác với Yui, chị hài lòng nhìn mình trong gương, đôi môi nở một nụ cười mãn nguyện.

- Mẹ. - Mai khẽ cất tiếng gọi bà Kaemi đang chờ cô ở phía sau, giọng điệu ngập tràn sự hân hoan. - Lần này con cũng được trang điểm chẳng khác gì những lần khác, thế mà con lại cảm giác hôm nay con xinh đẹp hơn rất nhiều.

- Ngốc. - Bà Kaemi khẽ mỉm cười. - Đó là do con vui quá đó thôi. Hôm nay là ngày con trở thành hôn thê của người ta mà con đã vui như vậy rồi, cứ đợi đến ngày con lên xe hoa, có lẽ còn cảm tưởng mình là công chúa.

Chị cần môi nhẹ vui vẻ cười.

Yui ngồi bên cạnh, thấy chị vui đến vậy không khỏi cười nhạt, biểu cảm đã nhợt nhạt rồi còn chùng xuống, không vui.

Nhìn chị vui như vậy, cô càng tự hỏi chị yêu anh đến nhường nào.

Nếu như... người đính hôn với Shukasa là cô, cô có vui như vậy không?

- Con giống như trẻ con ấy, nhìn em con mà xem... - Bà Kaemi cười khẽ với Mai, rồi liếc mắt sang nhìn cô con gái nhỏ. - Hôm nay trông nó trưởng thành hơn, đoạn trang mi thực hơn con rất nhiều.

Mai theo lời nói và ánh nhìn của mẹ nhìn sang Yui, chợt tỉnh tể nhận ra sự khác lạ của cô. Gương mặt kia hoàn toàn không có sức sống. Ngay lập tức, lòng chị có một chút bối rối.

Mai trân trối nhìn Yui, đôi bàn tay mager căng khẽ run lên. Tại sao vì một người con trai mà giữa hai chị em chợt có khoảng cách?

Nghĩ lại... có lẽ Yui yêu Shusaka thật lòng. Còn chị... chị có yêu anh nhiều như cô không?

Hơn nữa, Shukasa đột ngột đồng ý hôn ước, dù trong lòng không cam tâm. Lấy chồng như vậy... chị có thật sự hạnh phúc?

Mai chợt suy nghĩ băng quơ. Nhưng rồi ngay sau đó, chị lắc đầu nguầy nguậy, cắn môi.

"Không được! Satake Mai, tuyệt đối không được yếu lòng. Mi yêu Shukasa mà, có sao không yêu nhiều bằng Yui cơ chứ. Hơn nữa, nếu mi từ chối hôn ước này, mi sẽ chẳng còn gì. Yui đã cướp tập đoàn của mi, tuyệt đối không thể để nó cướp luôn chồng mi được. Mi phải kiên định."
Mai mỉm môi tự nhủ bản thân.

- Yui à... Chúng tớ vào nhé. - Chợt ngoài cửa vang lên tiếng gõ cộc cộc cùng lời nói ôn nhu của Mika. Yui gật đầu nhẹ, đáp rằng họ có thể vào.

Cánh cửa bật mở. Thông qua tấm gương, Yui có thể nhìn thấy hai cô bạn bước tới vui vẻ.

Mika mặc một bộ váy xòe màu xanh thiên thanh, còn Haru là màu bạc hà. Cả hai bộ đầm đều do bà Kaemi gửi đến.

- Xinh thật. Xinh hơn cả lần trước luôn. - Haru bất giác thốt lên khi nhìn cô bạn ngổ ngáo của mình dịu dàng đoạn trang đến lạ. Vị stylist kia đã make up xong bên cúi đầu đi ra.

- Cháu chào phu nhân. Em chào chị. - Mika cúi đầu chào hai người ngồi bên kia. Haru cũng cúi đầu chào theo.

Bà Kaemi cười nhả nhện, rồi khẽ đứng dậy.

- Ta ra ngoài xem lễ đính hôn chuẩn bị đến đâu. Máy đưa cứ nói chuyện tự nhiên nhé.

- Có lẽ chị cũng về phòng đây. Không làm phiền các em nói chuyện. - Mai cũng kêu sa đứng dậy, dịu dàng. Hai người cùng một lúc rời khỏi, để một mình Yui trong căn phòng make up.

Lễ đính hôn được tổ chức tại hội trường khách sạn Kim Cương. Phòng Yui cùng Mai trang điểm là phòng chờ của cô dâu.

- Cậu uống nước nhé. - Mika nâng một túi đầy áp đồ uống. - Có trà chanh, nước táo và soda bạc hà.

- Ừm... Nước táo. - Yui nhìn túi nylon, lưỡng lự một hồi rồi chọn.

- Vậy cho tớ lon soda bạc hà đi. - Haru nháy mắt với cô nàng Mika. - Váy tớ mặc màu bạc hà.

Mika cười khẽ. Hỏi thì hỏi cho vui, chứ khi mua là biết thừa bạn cô sẽ chọn cái gì.

Yui thích hai thứ, là Takoyaki và táo, chọn nước táo là điều đương nhiên. Còn Haru, đồ uống cái gì cũng thích, nhưng thích chọn đồ uống theo màu quần áo. Cô nàng ghét cà rốt, nhưng lần đó lỡ mặc áo màu cà rốt rồi đành nhắm mắt uống hết li sinh tố cà rốt chẳng ngon lành gì khiến cả lũ cười ra nước mắt.

Yui vận nắp chai, toan đưa lên miệng, chợt Mika cản lại.

- Khoan, uống vậy trôi hết son môi đấy. - Rồi cô lục trong túi nylon, lôi ra một chiếc ống hút. - Dùng cái này đi, nhưng uống ít thôi nhé. Váy áo xúng xính vậy tí đi vệ sinh thì khó.

Yui cười khẽ nhận ống hút từ tay bạn, rồi cắm vào trong chai. Từng làn nước chảy vào miệng, kích thích vị giác.

- Yui này... - Haru ái ngại đặt lon soda xuống bàn, nhìn Yui với sự lo lắng. - Cứ như vậy... được không?

Đôi tay nhỏ bé mang găng kia thoáng ngưng lại, Yui bỏ chai nước ra, cúi gằm mặt.

- Tớ nghĩ Shukasa làm vậy là do bị ép buộc thôi, thực ra người anh ấy muốn cùng đính hôn chính là cậu. Cậu cũng yêu anh ấy rất nhiều mà. - Haru quỳ xuống cho ngang tầm với Yui, nắm lấy tay cô, thành khẩn. - Cậu nghĩ lại đi, chưa muộn đâu.

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu bạn cô nói điều này với cô. Bọn họ bên ngoài chẳng thể hiện ra nhưng bên trong chẳng ai muốn lễ đính hôn này được tổ chức cả.

- Đã từng yêu bao nhiêu, giờ càng hận bấy nhiêu. Có những chuyện các cậu chưa hề biết đâu. - Yui cúi gằm mặt, lí nhí nói. Giọng nói ấy có một chút nghèn nghẹn.

Chuyện anh với chị Mai đã quen nhau từ rất lâu trước đó, cô vẫn chưa nói với tụi Mika. Bởi vậy, họ vẫn nghĩ giữa hai người là ép buộc.

- Nếu vậy... chúng tớ sẽ làm theo cách của chúng tớ. - Mika kiên định nói, có một chút lạnh lùng. Haru nuốt khan, rồi đứng dậy, ánh mắt tràn ngập sự quyết tâm.

Một lát sau, hai cô bạn rời khỏi phòng chờ, Yui lặng lẽ giữa bốn bức tường lạnh lẽo.

Hôm nay là Valentine...

Cô cũng có bạn trai mà. Đáng ra ngày lễ tình nhân năm nay sẽ tuyệt vời biết bao nhiêu. Nhưng mà chẳng hiểu sao, trong cô lại trống vắng đến thế.

Yui mở ngăn kéo, một hộp quà nhỏ xinh đặt ngay ngắn. Cô khẽ cười lạnh.

Thật không ngờ cô lại mua nó... Trong khi người cô yêu lại phản bội cô.

Món quà cho ngày lễ Valentine, Yui tình cờ mua khi cùng Sewashi lựa đồ ba hôm trước. Nhân lúc anh đi đổ xe, cô lại đứng chờ trước hàng bánh kẹo, họ chào hàng, rốt cuộc là không kìm nổi bản thân mà mua nó.

Người cô muốn tặng... hôm nay lại đính hôn với chị gái cô.

"Hay mình... đem tặng nó cho Sewashi nhỉ?"

Yui cười nhạt, khẽ nâng hộp quà lên ngắm nghía. Ánh mắt chợt mờ đục đi, nước mắt dần chảy ra. Không được! Không được khóc!

Yui cắn môi nhìn những giọt lệ rơi xuống hộp quà, bắt lức.

Chết tiệt!!

...

- Yui! Đến giờ rồi. - Bà Kaemi mở cửa, thấy con gái ngồi lặng đi trước gương, không khỏi có chút hoảng hốt. - Con sao thế?

Bà chạy lại, mặc cho đôi giày cao gót đầy vương vãi. Chợt thấy lớp trang điểm nhòe đi, nhướn mày.

- Con khóc?

Bà gạt mình nhận ra, rồi nhanh chóng lôi hộp mỹ phẩm lên trang điểm lại cho con gái.

- Sao thế? Nói ta nghe. - Bà vừa làm tí mĩ, nhưng tốc độ cũng khá nhanh chóng.

Yui thần thờ nhìn mẹ, mấp máy môi.

- Mẹ. Con cảm thấy thật trống vắng. Tâm trí con... lè loi, cô đơn, lạnh lẽo... - Yui vô hồn bật ra nhưng âm thanh khàn nhẹ. - Con... cảm giác như... con sắp đánh mất một điều gì đó... quan trọng...

Bà Kaemi nhìn con gái, khẽ cười nhẹ. Bà đứng dậy, ôm cô vào lòng thật ấm áp.

- Con gái, hôm nay là ngày vui của con mà. Mẹ biết con gái sắp đi lấy chồng thường nghĩ vẫn vợ, nhưng hôm nay chỉ là đính hôn mà thôi. Khi con tốt nghiệp mới lên xe hoa, còn rất nhiều thời gian để con suy nghĩ và ổn định.

Bà an ủi cô mà không hay trái tim cô đã quặn đau đến tê dại. Yui nhìn bà gạt đầu, đôi môi nở một nụ cười như để trấn an bà rằng cô sẽ ổn. Nhưng nụ cười đó thật lạnh lẽo và cô đơn.

Bà dìu cô đứng dậy để đưa cô ra hội trường chính. Chợt cô khẽ trọ chân, suýt ngã, may mà Kaemi kịp đỡ cô lại.

- Sao thế?

- Không sao, con xin lỗi. Là con vụng. - Cô cười trấn an bà, rồi cố bước những bước vững vàng ngay sau đó.

Thật sự lúc này đầu óc cô mông lung, có chút choáng váng. Cơ thể dần trở nên mệt mỏi mà không rõ lí do.

Bên ngoài cửa là chị gái cô đang đứng chờ cô.

Mai cười tươi nhìn Yui, Yui cũng nở một nụ cười gượng gạo đáp lại chị.

Bà Kaemi đi đầu, kế đó là Mai, Yui lững chững đi sau. Đầu cô hiện choáng váng vô cùng, mệt mỏi và kiệt sức. Yui cắn môi, nheo mắt để cố thoát khỏi cơn đau.

Phía trước, cuối hành lang, có hai người con trai đứng tựa vào tường như chờ ai đó. Thình thoảng, họ đưa tay lên xem giờ.

- Giao hai đứa lại cho hai cháu. - Bà Kaemi cười tươi, lộ rõ sự sung sướng không thể che giấu nổi. Lúc hai người gạt đầu, bà bước vội vào hội trường.

Mai yêu kiều bước về phía Shukasa, còn Sewashi cũng nhẹ nhàng đứng cạnh Yui.

- Cô đẹp lắm. - Sewashi vuốt một lọn tóc qua mang tai cho Yui, dịu dàng.

- Cảm ơn. - Yui cười gượng với anh, rồi lại khẽ cúi đầu nhìn vu vơ xuống sàn.

Mai nhìn hai người mà đôi môi khẽ nhoen cười. Sewashi chắc chắn cũng có tình cảm với Yui. Chị thấy anh khen cô rồi cũng háo hức quay lại vị hôn phu của chị, hướng cặp mắt long lanh nhìn Shukasa.

Chợt biểu cảm trên gương mặt chị cứng đờ khi chị nhận ra, Shukasa đang nhìn trần trối về phía em gái chị.

Anh còn không thèm nhìn chị dù chỉ một khắc?

- Shuu-kun? - Mai cười gượng gạo gọi anh.

- À... ừm... - Anh nghe chị gọi chợt ấp úng. - Chuẩn bị vào hội trường nào.

Shukasa đưa tay về phía chị, bỏ qua sự háo hức mong chờ của chị mà buông nhẹ một câu, rồi quay người đi.

Mai thoáng hụt hẫng, khẽ cắn môi nhưng cũng khoắc lấy tay anh.

Yui khoắc tay Sewashi tiến về bên cạnh chị, bốn người đứng thành một hàng chuẩn bị bước vào hội trường.

Ngay sau đó, MC cất tiếng hào hứng mời chủ nhân của buổi lễ đính hôn bước ra. Cánh cửa lớn mở dần dần, bốn người rảo bước.

Pháo giấy nổ ngay bên tai, hàng loạt tiếng vỗ tay cùng tiếng hò hét trầm trở vang lên. Bốn người hiên ngang bước vào dưới sự thán phục của hàng trăm con người.

Ai nấy đều phải xuyết xoa cho những cặp trai xinh gái đẹp, tài sắc vẹn toàn. Mọi người hân hoan chúc phúc cho ba gia tộc lớn. Vợ chồng Satake, Haragato và Oga đều mỉm cười hạnh diện và hạnh phúc.

...

Yui phải dồn hết sức trụ lên cánh tay của Sewashi, bước từng bước loạng choạng và khó khăn.

Mắt cô dần mờ đi, hình ảnh nhiễu, đầu óc ong hết cả lên.

"Shukasa thật đẹp... Mặc vest đen càng đẹp bội phần.

Nhưng anh ta cùng với Maiko quả nhiên rất đẹp đôi...

Nhưng mình và Shukasa cũng đẹp đôi mà... Sao ông trời không tác thành cho mình?

Mình không thay đổi được trái tim...

Mình... yêu Shukasa... Dù có thế nào, mình vẫn rất yêu anh ấy...

Valentine này... thực lòng mình muốn bên... cạnh... Shukasa..."

Bước chân loạng choạng, giày cao gót khẽ nghiêng. Cả cơ thể nhỏ bé mất trọng lực, Yui ngã xuống, nằm sõng soài trên đất...

Cô dâu của buổi lễ đính hôn ngất đi ngay giữa hội trường..

___o0o0o___

END Chapter 80.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Trì Hoãn

- Thuốc ngủ? - Ikishige sừng sốt lặp lại. - Ý ông là con bé uống thuốc ngủ ngay trước buổi lễ sao?
- Vâng. - Vị bác sĩ già chắc chắn gật đầu. - Tiểu thư chỉ đang ngủ thôi. Thông qua triệu chứng thì tôi có thể khẳng định.
- Vậy bao giờ thì con bé tỉnh lại?
- Tiểu thư chỉ dùng một lượng ít nên khoảng hai tiếng sau là đã có thể tỉnh lại ạ.
- Vậy được. Cảm ơn ông.

Ikishige bắt lực nhìn Yui đang ngủ mê mịch trên giường, trong lòng tràn ngập sự giận dữ.

Yui ngất đi, ông liền đưa cô vào một phòng khách sạn, mời bác sĩ tư gấp gáp. Hiện giờ, trong căn phòng ngoài ông ra còn có Mai, Sewashi, Haru và Mika.

- Hừ! Những hai tiếng. - Ikishige bực dọc. Buổi lễ đính hôn này mời rất nhiều vị quan khách thượng lưu trong giới chính trị và kinh tế. Việc cô ngất đi khiến buổi tiệc bị phá hỏng. Mà lí do, lại còn là do thuốc ngủ. - Con bé uống khi nào không biết nữa.
- Thừa cha, suốt từ sáng tới giờ Yui chưa hề ăn uống gì đâu ạ. - Mai tiến lên, nói với giọng chắc nịch. - Con ở bên cạnh con bé suốt, đừng nói là thuốc, một giọt nước con bé cũng hề dùng. Con có thể chắc chắn.
- Hừ! Con có chắc không đấy? - Ông Ikishige một phần còn đang giận dữ, có ý nghi ngờ hỏi vặn lại Mai.

- Ô... - Mai tỏ ra áp úng. - Thực ra, make up xong con và mẹ ra ngoài, nhưng Yui vẫn ở cạnh bạn con bé.

Chị quay đầu lại nhìn Mika và Haru đứng im lặng trong góc. Hai cô bé thoáng giật mình, nhưng rồi Haru điềm đạm lên tiếng.

- Cô ấy quả thật không ăn uống gì ạ.

Ikishige im lặng. Vậy thì chẳng lẽ có người đánh thuốc ngủ con bé? Nếu không phải tự uống thì rốt cuộc do ai?

- Dù sao thì... - Sewashi bước lên, bình thản nói với Ikishige. - Nếu chỉ là hai tiếng, hãy để cho khách giao lưu ăn uống đi ạ. Đợi cô ấy tỉnh lại rồi cử hành lễ cũng ổn mà. Chỉ mong bác hãy tìm lí do gì hợp lí để thuyết phục quan khách.

Ikishige gật đầu tán thành. Cũng chỉ còn cách đó.

- Được rồi. Mọi người cứ đi ra hội trường đi. Mai, con chăm sóc Yui nhé.

- Vâng, cha đừng lo. - Mai lễ phép cúi đầu.

Mika và Haru cũng cúi đầu nhanh nhẩu xin ra ngoài. Vừa bước ra khỏi cửa phòng, hai người chạy vội, bắt chập đôi giày cao gót làm vướng chân.

___o0o0o___

- Kuro. Không ăn thua gì cả. - Haru nhướn cao chân mày hồi hả nói với hai chàng trai mặc vest ngồi ở bên ngoài hội trường. - Yui uống ít quá, chỉ hai tiếng nữa là tỉnh. Buổi lễ vẫn được cử hành.

- Đừng lo, phương án B đã triển khai. - Akito gật đầu chắc nịch. - Dù sao chuyện này cũng đã nằm trong dự tính. À Mika, bọn em đã thu dọn hiện trường chưa?

- Rồi. - Mika đứng phía sau khẽ gật đầu. - Sau khi Yui rời phòng thay đồ, em đã thu dọn hết vỏ chai nước. Dù sao cũng không thể để họ tra ra việc chúng ta đánh thuốc ngủ cô ấy được.

Mọi người khẽ gật đầu đồng thuận.

- Lễ đính hôn này vốn không nên được cử hành. Phải kéo dài, chừng nào bọn họ hiểu được tình cảm mới thôi. - Kuro quả quyết.

___o0o0o___

- Cha! Con không biết. Con không có uống thuốc ngủ. - Yui sợ hãi, nét mặt tái đi, vội vã lắc đầu chối nguây nguẩy.

Nhìn gương mặt tối sầm vì giận dữ của cha cô cô cũng hoảng. Mới tỉnh dậy, Mai giải thích cặn kẽ mọi chuyện. Ikishige và Sewashi ngay lập tức kéo đến phòng nghỉ.

- Hừ, nếu vậy chỗ thuốc ngủ trong dạ dày của con là từ đâu ra? Nếu từ sáng đến giờ, con không ăn uống gì thì tại sao lại ngất đi? Nếu uống trước đó đã phát huy tác dụng lâu rồi! - Ikishige ngờ vực nói.

Yui thoáng cứng ngắc. Những gì cô uống vào sáng nay, chỉ có một ngụm nước táo của Mika đưa vào. Nếu thực sự nước táo đó có chứa thuốc ngủ, cả lượng và thời gian đều trùng khớp.

Nhưng khoan đã, chai nước đó là do cô vặn mở. Nếu vậy, họ làm sao có cơ hội bỏ thuốc ngủ?

Tuy không biết bằng cách nào, nhưng cô có thể chắc chắn một điều là Mika và Haru đã đánh thuốc cô.

Cô chợt nhớ lại, lúc cô kiên quyết từ chối ý kiến của họ, Mika đã nói: *"Nếu vậy, chúng tớ sẽ làm theo cách của chúng tớ."* "Cách của chúng tớ" là đánh thuốc cô để cản trở lễ đính hôn?

Yui cười khẩy. Bọn cô tình tình quá ư trẻ con, nhưng đến mức độ như vậy thì đúng là ngoài sự tưởng tượng của cô.

- Sao thế? - Ikishige thấy thái độ con gái có chút khác lạ bèn tò mò mà hỏi.

- À không... Con nhớ ra rồi, con có dùng một ít nước lọc... - Yui lúng túng trả lời. Thôi thì đành nói dối vậy, nếu không cha cô mà tra ra bọn cô đứng sau việc này thì sẽ rắc rối vô cùng. - Trước lúc ra hội trường, con có một khoảng thời gian một mình. Có một nhân viên nam bụng lì nước vào cho con. Anh ta đội mũ che kín mặt nên con nhìn không rõ. Lúc đó con hơi khát nên có uống một ít.

Aaa, quả là nói dối không chớp mắt mà. Mika, Haru, liệu hồn!

Ikishige chau mày trầm ngâm suy nghĩ.

- Cha... - Mai nhẹ nhàng cất tiếng. - Dù sao Yui cũng đã tỉnh dậy, chi bằng hay nhanh chóng cử hành buổi lễ. Chuyện rắc rối này hãy tính sau.

- Ủ... Vậy được... - Thấy lời con gái có lý, Ikishige nhún vai đồng thuận.

"Reng... Reng..."

Chợt một tiếng chuông inh ỏi vang lên, chói tai. Tất cả mọi người náo loạn, xôn xao, ồn ào.

- Chuyện gì vậy... - Yui nhún cao chân mày, có chút ngạc nhiên.

- Chủ tịch! Nguy rồi! - Một nhân viên khách sạn lao vào, hoảng hốt hét. Giương mặt anh ta tái đi. - Tầng một của khách sạn đang bị cháy, mọi người vô cùng hoảng loạn.

- Cái gì? - Ikishige bật mình tức giận. Rồi ông vội vã quay lại nhìn mọi người. - Các con mau chạy ra ngoài đi.

- Còn cha? - Mai lo lắng.

- Ta sẽ đi xem tình hình.

Ông nói một câu như vậy rồi chạy ra khỏi phòng, ngược hướng với dòng người náo loạn.

- Cha! Con đi với cha. - Yui giật mình quả quyết, gạt tay của Mai ra rồi bật xuống giường, chạy chân đất theo người đàn ông cao lớn.

Nếu cô đứng, lần này cũng là do bạn cô gây nên. Nhưng cô không tin họ có gan phóng hỏa.

...

Hội trường lúc bấy giờ vắng tanh, đồ đạc lộn xộn, nhốn nháo, chỉ có một vài nhân viên đang thúc giục nhau làm việc.

- Không có cháy... - Yui tròn mắt lẩm bẩm. - Nhưng khói lại mù mịt...

Ikishige cau mày bước lên, lần tìm về chỗ khói tập trung dày đặc. Nếu ông không nhầm, mùi này là...

- Biết ngay mà! Bom khói. - Ikishige cười lạnh, nhưng gương mặt tỏa ra luồng khí phẫn nộ. Hừ, có kẻ muốn phá buổi lễ này. Từ việc đánh thuốc cô dâu đến nguy tạo hiện trường, chắc chắn không ngoài mục đích phá hỏng buổi lễ.

Ikishige tìm được bốn năm xác bom đặt rải rác quanh hội trường.

- Cha. Nếu không có hỏa hoạn thì tại sao hệ thống báo cháy lại kích hoạt? - Yui thắc mắc.

- Con nhìn đi. - Ikishige dẫn cô về phía một thiết bị đặt trên tường. Thiết bị này là hệ thống báo cháy tự động, khi có lửa xung quanh sẽ tự động rung chuông.

Yui ngạc nhiên nhìn kỹ. Chợt nhận ra bên cạnh, có một đầu lọc thuốc lá được cố định trên tường bởi băng dính. Yui ngáp ngừng ghé mũi, ngay lập tức trắng bệch mặt.

- Mùi này... Dầu hỏa?

- Phải. - Ikishige gạt đầu. - Chúng châm một đầu thuốc lá và cố định trên tường bằng băng dính tẩm dầu. Khi thuốc lá cháy hết, tàn lửa gặp dầu sẽ bùng cháy, khiến cho hệ thống báo động kích hoạt. Cộng thêm việc đặt bom khói rải rác hội trường, chúng đã thành công trong việc khiến ta lâm tường đây là một vụ cháy.

- Cha... - Yui run run. Quả nhiên, bạn cô không có gan phóng hỏa, nhưng có gan bày trò này thì cũng đáng ngạc nhiên.

- Có kẻ muốn cản trở lễ đính hôn. Nhưng nếu vậy ta càng phải cử hành. - Ikishige cười lạnh. Rồi ông quay phắt lại hét to, ra lệnh cho đám nhân viên gần đó. - Điều động tất cả nhân viên dọn dẹp lại hội trường. Các người có hai mươi phút. Yui à, hãy ra bảo khách chờ một lát, chúng ta sẽ tiếp tục bữa tiệc.

"Phùng!"

Một ánh sáng lóe lên ngay trên đỉnh đầu cùng tiếng động. Yui và Ikishige chau mày ngẩng đầu nhìn lên.

Bên trên trần nhà là hệ thống chữa cháy tự động, một lúc có một ngọn lửa bùng lên cạnh một thiết bị. Ngay sau đó, hệ thống kích hoạt, một trận mưa đỏ rào rào xuống hội trường.

- Lần này vẫn là thuốc lá? - Yui chau mày cười nhạt, hứng chịu trận mưa dày đặc.

Phải mãi sau, nhân viên khách sạn mới đi tắt hệ thống. Thế nhưng, căn phòng đã hoàn toàn ướt nhẹp. Thức ăn đã hỏng, mọi vật dụng trang trí đều sũng nước.

- Thừa chủ tịch. Tình hình này thì không thể dọn dẹp lại trong một thời gian ngắn. Để lau dọn, trang trí, nấu lại thức ăn cho dù có huy động một lúc hơn

một trăm nhân viên khách sạn thì cũng cần ít nhất bốn tiếng. Hơn nữa, nhị tiểu thư đây cũng đã... - Vị quản lý khách sạn kia lo lắng nhìn Ikishige, rồi lại đẩy ánh mắt ái ngại nhìn Yui đã ướt nhẹp, lớp trang điểm nhạt nhòa, đầu tóc rối bù.

- Ta biết rồi. - Ikishige giận dữ hét. - Yui, đi báo với khách là chúng ta xin lỗi. Chúng ta sẽ gửi quà tạ lỗi cho họ và kính mong họ sẽ đến vào bữa tiệc lần sau.

- Dạ. - Yui cúi đầu, rồi quay lưng hướng ra sảnh khách sạn.

Cô bước từ từ, miệng khẽ cười nhạt. Mika và Haru tính toán kỹ càng mọi phương án. Hơn nữa, cách thức đơn giản này thì học sinh trung học cũng làm được. Giờ chỉ mong họ đừng để lại bằng chứng, nếu cha cô mà phát hiện ra sẽ rắc rối to.

___o0o0o___

- Các cậu giỏi lắm. - Shukasa chống tay cười khẩy nhìn hai anh bạn nổi khố, ánh mắt lờ mờ ngụy ám mùi sát khí. Kuro và Akito nhìn nhau cười láu lỉnh.

- Cậu nhận ra là chúng tớ làm từ khi nào? - Akito cười tò mò.

Shukasa khẽ thờ dài, rồi nâng tách cà phê lên uống một ngụm.

- Mấy mảnh đó chỉ có các cậu nghĩ ra. Nếu đây là do các doanh nghiệp khác làm thì mảnh khố sẽ không đơn giản như vậy đâu.

- Dù sao các vị chủ tịch cũng nghĩ là do những doanh nhân lo sợ ba gia tộc Hanagato, Satake và Oga kết thành thông gia làm. Dù sao nếu mấy người kết hôn thật thì vị thế ba tập đoàn càng được nâng cao, các doanh nghiệp khác muốn tìm chỗ đứng cũng khó. - Kuro gật gù bình phẩm.

Ba đứa im lặng một hồi sau, tay làm mấy việc vu vơ. Có lẽ suy nghĩ từ lâu, Shukasa mới lên tiếng.

- Lễ đính hôn sẽ được tổ chức lại vào tháng sau, ngày Valentine trắng. Các cậu đừng có trì hoãn nữa.

Kuro và Akito đứng hình, gương mặt lộ rõ sự ngạc nhiên.

- Tớ tưởng cậu muốn chống lại lễ đính hôn? - Akito nhướn cao chân mày, khó hiểu hỏi.

- Muốn chứ, nhưng Yui hận tớ. - Shukasa ôm đầu cười khổ. - Tớ cứ nghĩ sẽ vớt vát được điều gì đó, hóa ra cô ấy lại chán ghét tớ đến nhường vậy. Có khi Oga Sewashi sẽ làm cô ấy hạnh phúc hơn là tớ.

Shukasa phiền não cười cay đắng. Hôm nay là Valentine, sau lễ đính hôn buổi sáng thất bại thì anh liền hẹn gặp bạn anh hỏi rõ sự tình. Chín giờ tối, ngày 14 tháng 2, ba chàng trai trái tim đều đã rung động giờ đây lại ngồi đây ngậm trái đắng.

- Ngốc ạ, nếu vậy thì cái này là cái gì? - Kuro ngán ngẩm thờ dài, rút trong ba lô ra một chiếc hộp nhỏ gọn, đẩy nó đến trước mặt Shukasa. - Haru bảo lúc cô ấy đến thu dọn hiện trường thì thấy ngăn kéo khép hờ. Mở ra thì phát hiện cái này.

Shukasa run run nhìn hộp Chocolate trước mặt, cười khổ.

- Có khi... là dành cho Oga Sewashi...

- Ngất! - Akito bức dọc hét ầm lên. - Nếu vậy tại sao cô ấy lại không tặng? Nếu dành cho thằng hôn phu kia, đáng ra bây giờ Yui phải hốt hoảng đi tìm chứ? Haruka và Mika đều đang ở cạnh Yui và họ bảo cô ấy không hề đã động gì đến nó. Shukasa ạ, tỉnh táo lại giùm đi. Cậu cứ như vậy thì hai người sớm muộn gì cũng sẽ hối hận.

Càng nghe, hai cánh tay của Shukasa càng run lên. Anh vừa mừng vừa sợ, tâm trí mỗi lúc một hỗn tạp.

Anh phải làm sao? Tại sao ông trời lại cứ đẩy dọa tâm trí anh? Tại sao cứ phải phức tạp hóa, khiến anh rối ren mù mịt?

Valentine năm nay sao thật rối bời?

___o0o0o___

END Chapter 81.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Shina Kazuto Và Gia Tộc Oga

"Bốp!"

Yui co người lại, rút khuỷu tay ra sau lấy đà. Dồn lực, cô tung một cú đấm nhắm thẳng đến má Mika, khiến cô nàng ngã nhào xuống đất.

- "Làm theo cách của các cậu" là như thế này đó hả? - Yui cười lạnh, ánh mắt mờ đục đi. Haru đứng bên cạnh cũng hoảng. - Dám tưởng tượng đến rắc rối khi để cha tớ phát hiện ra các cậu cùng lúc chống lại ba ông trùm của kinh tế Nhật Bản?

- Hừ. Đấm vẫn đau như vậy. - Mika khịt mũi, nhào người dậy. - Nhưng tớ biết cậu rất muốn cảm ơn chúng tớ.

Yui ngán ngẩm thờ dài, khẽ cúi người đỡ Mika dậy. Đền bắt lực với bạn cô.

- Đồ quý. - Yui chửi nhẹ.

- Bộ các cậu hay đánh nhau vậy hả? - Haru cuối cùng cũng hoàn hồn, lon ton chạy lại đỡ Mika dậy cùng.

- Mọi nơi, mọi lúc, mọi lý do. - Yui cười nhí nhánh với Haru. - Đó là do cậu yếu, chứ không tớ cũng đánh cậu vì cái tội tí tởn rồi.

Ngay lập tức, cánh tay nhỏ bé trắng trẻo của Haru tóm lấy cổ tay Yui, tay kia nắm lấy vạt áo. Chưa đầy năm giây, Yui vắt qua vai Haru rồi nằm sòng soài dưới đất.

- Cậu quên là tớ có học Judo à? - Haru lè lưỡi châm chọc.

- Hừ, còn kém lắm. Đó là do tớ thiếu phòng bị thôi. - Yui không cam tâm nhìn Haru đang đắc ý cười.

Lát sau, ba cô nàng trở lại ghế đá trên công viên, ngồi xuống dưới con mắt hiếu kì của những con người xung quanh.

Vài ngày sau, vụ việc tại lễ đính hôn kia cuối cùng cũng tạm thời được giải quyết ổn thỏa. Yui bây giờ mới có thời gian rảnh để hẹn hai cô bạn ra nói chuyện.

Cuối cùng, địa điểm hẹn là công viên, và vừa mới gặp mặt đã "choảng nhau". Người đi đường cứ ngỡ là đánh ghen, chưa kịp cản thì ba người đã cười tươi trò chuyện riu rít. Ai nấy đều nhăn mặt rồi đi.

- Yui à, chẳng lẽ cậu không hề cảm thấy gì khi lễ đính hôn bị hoãn lại sao? - Haru chu môi, ánh mắt cụp xuống nhìn Yui như đang mong đợi một điều gì đó.

Yui im lặng cúi đầu. Đôi vai lúc nhún lúc buông, ánh mắt đảo quanh, những ngón tay không chịu ngồi yên mà cứ nghịch ngợm nắm lấy vạt áo. Phải mãi sau, Yui mới chậm rãi.

- Tiếc à... Tớ chẳng hề thấy tiếc gì cả... Nhưng mà... - Từng câu nói ngắt quãng vang lên, giọng điệu mỗi lúc một khác nhưng cũng đủ để khiến hai cô gái ngồi hai bên phải hồi hộp lắng nghe. - Tớ có một chút gì đó, ừm, nhẹ nhõm chẳng. Chẳng qua chỉ là cảm thấy... thứ đè nặng lòng dạ bấy lâu như được trút đi phần nào.

Mika với Haru tươi tỉnh hơn hẳn. Hơn ai hết, họ hiểu rõ đây chính là điểm thuận lợi. Như thế bao công sức họ bỏ ra cũng đáng.

- Yui, cậu thực sự không biết cậu đang cảm thấy gì sao? - Mika hớn hờ tới nỗi không kìm lại được bản thân, sấn sổ nhích người lên, cười khề. - Cậu thực sự không đành lòng đính hôn với Oga Sewashi, càng không đành lòng nhìn Hanagato Shukasa đính hôn với người khác. Vì vậy cậu mới nhẹ nhõm khi lễ đính hôn đáng ghét này bị hoãn lại. Cậu... thực sự yêu Shukasa...

- Đừng nói nữa... - Yui nhắm mắt, gồng vai, giận dữ hét lên. - Chuyện của tớ với Hanagato Shukasa đã là quá khứ rồi. Bọn tớ chẳng còn gì để níu kéo nữa.

Giọng nói ấy nghẹn lại, yếu ớt dần rồi tắt hẳn. Cặp mắt to tròn long lanh kia thoáng chốc mờ đục đi, sâu thẳm thăm.

- Cậu chắc chứ? - Mika nhíu mày khề, đột ngột trầm hẳn giọng.

Yui khẽ mím môi, hai tay vò chặt lấy tà váy, nhàu nhĩ, cặp mày liễu thanh cau lại căng thẳng. Cô hé miệng, run run thốt lên từng từ.

- Ch... chắc...

- Cậu thực sự không muốn giữ lại mối tình đầu?

- Phải...

Cặp mày ánh nâu của Mika chau lại, đôi môi nở nụ cười lạnh.

- Vậy được, chúng tớ sẽ thôi không can thiệp nữa và chúc phúc cho cậu với Oga Sewashi. - Mika bình thản tuyên bố.

- Mika! Cậu nói gì vậy? - Haru giật nảy mình, ngạc nhiên hỏi lại. - Không phải trong bốn đứa tại mình, cậu là người muốn hai cậu ấy quay lại nhất hay sao? Sao bây giờ lại...

- Phải, vì đơn giản tớ đã nghĩ Yui cũng giống như tớ, rất quý trọng mối tình đầu. - Mika dường như mất hẳn sự điềm tĩnh ngày thường, giọng nói cũng gắt gỏng hơn ban giờ hết. - Tớ chỉ vì không muốn Yui phải chịu đựng nỗi đau như tớ nên mới cố gắng, chứ nếu biết cậu ấy hối hận đến vậy thì đã không thêm bận tâm.

Cô hòng Yui ghen ứ lại, đầu óc bỗng nhớ về mối tình đầu của Mika. Hai năm trước, Mika đã vì chuyện đó mà suy sụp hẳn, khó có thể vui vẻ bình thường. Mối tình đầu của Mika đau khổ đến thế, nên từ lâu với cô đó đã là một nỗi ám ảnh.

- Yui. - Mika đứng dậy, nhìn bạn mình đang cúi gằm mặt mà rằng. - Hãy nhìn tớ để biết cậu còn may mắn ra sao. Hãy biết nắm bắt.

- Tớ... - Yui run run, rồi khẽ nuốt khan, lấy hết can đảm mà rằng. - Lễ đính hôn sẽ được tổ chức lại vào Valentine Trắng, các cậu hãy tới dự.

Nghe được vậy, Mika càng bức bối bội phần. Nếu cô không phải là một người biết kiềm chế, ắt hẳn đã lao đến đánh Yui từ lâu rồi. Nhưng bây giờ chỉ thờ dài, bất lực cười lạnh.

- Đừng lo, chúng tớ sẽ ngoan ngoãn.

Nói rồi xách túi xách bỏ đi.

Haru bối rối, hết nhìn cô bạn bên cạnh rồi nhìn bóng người vừa giận dữ rồi đi. Phải mãi sau, Haru luống cuống, lúng túng đứng dậy.

- Yui à, Mika nhất thời nóng nảy nên mới vậy. Tớ sẽ cố khuyên cậu ấy. Cậu... hãy nghĩ lại. - Nói với Yui như vậy, rồi Haru vội vã chạy theo Mika.

Yui vừa gật đầu nhẹ đáp lại bạn, thoáng chốc cả cơ thể run lên bần bật.

Yui cười gượng gạo tự trấn an, ánh mắt chẳng mấy chốc ngập lệ. Cả cơ thể nhỏ bé chợt cô độc giữa trời đông, mặc từng cơn gió thỏa sức đùa giỡn làn da trắng mịn cùng mái tóc đen mềm.

- Cô em xinh đẹp đi một mình à? Hay bị bỏ cho leo cây? - Chợt một giọng nói thô thiển vang lên cùng bàn tay thô ráp đặt lên cặp đùi nõn nà mà vuốt ve. - Vậy thì đi chơi với anh nhé.

Cô rất muốn đứng dậy chinh cho gãi sờ khanh một trận nên thân, nhưng căn bản cơ thể bây giờ đang quá run rẩy, dường như mất hết sức lực.

- Ủầy, cô em là người mẫu à? Da vừa trắng vừa mịn, đường cong tuyệt vời vừa nhìn là đã muốn yêu thương. - Hắn cười đậm đặng, ánh mắt quét quanh qua cơ thể cô.

- Tên dân tộc, bỏ tay ra khỏi người cậu ấy. - Một giọng nói gắt gỏng vang lên kèm theo cánh tay trắng ngần vuron ra, nắm lấy cổ tay gã nhấc khỏi người Yui.

Tên sờ khanh kia toan vùng đánh, nhưng bị lực ở cổ tay siết mạnh, mới biết tên này không phải dạng dễ đùa bèn cười cợt lẩn đi.

Anh ung dung ngồi xuống một bên, thờ dài.

- Bị mấy tên bệnh hoạn sờ soạng còn không thêm phản kháng, chị dâu à, anh tôi sẽ nghĩ sao về cậu?

Nghe giọng nói quen quen này cất lên bên tai, Yui giật mình ngẩng đầu dậy.

- Shina Kazuto... - Cô ngập ngừng gọi tên, nhưng lại bị anh cười khế.

- Khóc rồi?

"Khóc"? Yui ngạc nhiên gơ tay lên trên mắt. Hạt nước chạm vào da tay khiến Yui thoáng rùng mình. Cô khóc từ bao giờ vậy hả?

- Không, tôi đâu có khóc. - Yui gượng gạo rút khăn tay ra lau. - Trời lạnh, gió táp vào mắt cay quá khiến mắt tôi chảy nước thôi mà.

Kazuto nhìn cô lúng túng mà không khỏi bật cười.

- Vậy thì đi uống trà cho ấm bụng nhé. Tôi mời.

- Trà? Không cần đâu, về thôi. - Yui lúng túng đứng dậy, quàng lại túi quai chéo.

- Vậy à? Tưởng cậu muốn hỏi chuyện tôi? - Kazuto cười khế, rồi đứng dậy toan rời đi. Chợt bắt gặp ánh nhìn khó hiểu của Yui, thờ dài nhắc lại. - Lần trước ở phòng tập Karatedo, cậu quyết thắng tôi để bắt tôi trả lời mọi câu hỏi của cậu mà.

- Vẫn có hiệu lực sao? - Yui nghệt mặt.

- Không cần thì thôi vậy.

- Có chứ. Đi nào. - Yui luống cuống chạy theo khi thấy Kazuto toan rời khỏi, nín lấy vạt áo khoác của anh như thể sợ anh sẽ chạy mất.

___o0o0o___

Hai người bước vào một quán trà nhỏ ở cuối góc phố. Trời lạnh, hôm nay lại là chủ nhật nên học sinh đến đây cũng đông. Yui nhẹ nhàng ngồi vào một bàn trống ở góc quán, khuấy tâm nhin.

- Cho cháu trà chanh nóng.

- Một sữa nóng.

Bà chủ quán gật đầu bước vào bếp chuẩn bị. Yui nhích người ngồi lại cho thoải mái, đầu óc bắt đầu nghĩ ra hàng loạt câu hỏi để hỏi anh chàng.

- Tôi bắt đầu hỏi nhé. - Gương mặt Yui hào hứng hẳn lên. Hôm nay cô quyết tâm khai thác thông tin từ anh chàng Shina Kazuto này bí mật về gia tộc Oga, và cả về vị hôn phu Oga Sewashi kia nữa. - Đầu tiên là, bác Kouji và mẹ cậu đã có quan hệ như thế nào?

Kazuto chột tràm hẳn xuống.

Yui biết mình đã hỏi điều không nên hỏi, nhưng lại không có ý định rút lại câu hỏi kia, bèn thờ dãi nói.

- Tôi biết tôi vô duyên, nhưng dù sao tôi cũng sắp trở thành thiếu phu nhân của gia tộc Oga. Hơn nữa, những chuyện tôi định hỏi thực sự là có liên quan tới tôi. Tôi sẽ không loan tin bậy bạ, chỉ mong cậu có thể thực lòng trả lời.

- Chủ tịch Oga không phải cha tôi. Nhưng mẹ tôi lại là mối tình đầu của ông ấy. - Sewashi cuwoif nhạt. - Mẹ tôi đã từ chối ông vì bà yêu người khác. Cha tôi cũng là một doanh nhân, có một công ti nhỏ, nhưng lại bị tập đoàn Oga gây sức ép dẫn đến phá sản.

Yui bỗng chùng xuống, cổ họng như nghệt thở. Đôi mắt trân trối nhìn chàng trai đang cười cay đắng.

- Năm tôi sáu tuổi, công ti của cha phá sản, nợ nần chồng chất. Không chịu được áp lực từ các chủ nợ, cha tôi tìm đến cái chết. - Từng câu chữ thốt ra cùng với vẻ mặt đau khổ thể lương càng khiến Yui quặn lòng. - Gia đình tôi từ chỗ sung túc lâm vào cảnh cơ hàn, may thay có ông bà Eto đứng ra giúp đỡ, hào phóng trả hết các khoản nợ. Gia đình tôi mang ơn họ, mẹ tôi giúp việc cho nhà họ, còn tôi trở thành vệ sĩ riêng cho con gái họ. Cứ như vậy đến hết đời để trả ơn.

- Cậu muốn nói đến Eto Yuri và gia đình cô ta?

- Sao cậu biết? - Kazuto tỏ ra ngạc nhiên.

- À... Tôi có nghe qua... - Yui cười cười lấp liếm. Rồi như để lái sang chuyện khác, Yui tò mò hỏi. - Vậy cậu đối với bác Kouji thế nào? Có hận không?

- Hận chứ. - Kazuto quả quyết đáp, chắc nịch. - Chính người đàn ông nhỏ nhen đó đã phá hủy hạnh phúc gia đình tôi, đẩy cha tôi tới chỗ chết, đẩy mẹ tôi lâm chôn cơ hàn. Tại sao tôi không hận được?

Kazuto cay đắng cười, khiến Yui cũng chột nghẹn giọng.

Bà chủ quán bưng hai thứ đồ uống tới, khói bốc nghi ngút. Đặt tách trà chanh trước mặt Kazuto và đưa ly sữa nóng cho Yui, bà rời đi.

Kazuto khẽ thở, rồi uống một ngụm nước như để trấn tĩnh lại bản thân. Ổn định nhịp thở, anh kể tiếp.

- Vài năm trước, ông đột ngột tìm đến tôi, muốn nhờ tôi giả làm con riêng của ông. Nếu tôi giúp ông hoàn thành tốt công việc, ông hứa sẽ trả hết nợ của gia đình tôi cho gia đình Eto, tìm cho mẹ tôi một công việc ổn định, nhận tôi vào tập đoàn làm lúc tôi tốt nghiệp và còn sẽ gả một người vợ tốt cho tôi nữa. Rất hậu hĩnh đúng không?

Anh ngả lưng vào tường, nhún vai cười nhạt.

- Và cậu nhận lời? - Yui khẽ nuốt khan.

- Tôi cũng rất muốn giết ông ấy. - Anh bình thản nói. - Nhưng mẹ tôi khổ quá rồi. Thấy bà làm lúi làm kê ở cho gia đình Eto, tôi không chịu nổi, đành nhận lời.

Nhất thời không biết nói gì, Yui khuấy nhẹ ly sữa, đưa lên miệng uống.

Bầu không gian im lặng như thế trong vài phút. Nhưng rồi, chột nhận ra điều gì, Yui hiếu kì hỏi.

- Cậu có biết lý do ông ấy muốn cậu giả làm con riêng ông ấy không? - Cơ thể nhỏ nhắn khẽ vuron ra trước, Yui chau mày. - Không phải vì chuyện này

mà bác Akiko mới bỏ nhà đi sao? Chỉ khiến cho nội bộ gia tộc Oga căng thẳng, chứ tôi không hề thấy có ích lợi gì từ việc này mà ông ấy lại thương cậu hậu hĩnh đến vậy.

- Cậu ngây thơ. - Kazuto ôm đầu cười khẽ. Không lẽ cô ngốc này mà chủ tịch Oga cũng ưng sao. - Ông ấy làm vậy không ngoài mục đích muốn cậu gả cho con trai ông Oga Sewashi. Lợi dụng tôi như là một đối thủ cạnh tranh, ông ấy muốn khiến Oga Sewashi phải kết hôn với cậu bằng mọi giá.

___o0o0o___

END Chapter 76.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Thương Hại

Yui im lặng, bình thần ngả lưng tựa vào ghế. Thỉnh thoảng, đôi môi anh đào nhếch mép cười khẽ, đầu nghiêng.

Cô nâng ly sửa lên môi, nhấp một ngụm, rồi thần nhiên đặt xuống, nhịp nhịp bàn chân lên sàn gỗ.

- Cậu có vẻ bình thần. - Kazuto ngạc nhiên cười.

- Vậy cậu bảo tôi phải phản ứng ra sao? - Yui khẽ nhún vai. - Gia tộc Oga cư nhiên không phải dạng tầm thường. Mọi hành động đều có tính toán từ trước...

- Vậy cậu định thế nào? Đồng ý trở thành thiếu phu nhân Oga?

Yui bỗng im lặng, nghiêng đầu trầm ngâm suy nghĩ. Lát sau, cô thở hắt một tiếng, nhún vai.

- Có thể đấy. Dù sao tôi cũng chẳng còn tha thiết chuyện tình cảm. Nếu cuộc hôn nhân này có lợi với tập đoàn Satake, tôi dĩ nhiên bằng lòng.

Cô tuy nói vậy, nhưng trong lòng thực không cam tâm.

- Cậu có nghĩ đến Hanagato Shukasa? - Kazuto cười nhạt.

Thấy Yui im lặng mím môi, Kazuto cũng đành bất lực nhún vai.

- Tôi khuyên cậu nên suy nghĩ thật kĩ. Đừng nên áp đặt chuyện tình cảm và hôn nhân là một.

Nói xong câu đó, Kazuto trầm mặc cúi đầu, khuấy nhẹ ly trà rồi đưa lên miệng uống.

- Vậy cậu thì sao? - Yui cười nhạt. - Không phải cậu có một cô bạn gái là quý tộc Pháp ư? Cậu yêu cô ấy chứ?

Nghe vậy, Kazuto rùng mình trong giây lát.

- Oga Sewashi kể cậu nghe?

- Phải.

Rồi Kazuto thờ dãi, đưa tay lên gõ nhẹ vào trán. Giấy sau, cậu bình thần kể.

- Cô ấy chỉ là một quý tộc nghèo, làm nghề ca sĩ. Tôi quen cô ấy vào một mùa hè khi cô ấy tới Nhật và đã chơi với nhau rất hợp. Cô ấy đối với tôi giống như một cô em gái dễ thương vậy. Chủ tịch Oga cứ ngỡ chúng tôi thích nhau, nên mới mang cô ấy ra để buộc tôi nghe lời. Nhưng tôi đâu có coi cô ấy như là một cô gái? Người tôi yêu lại là một người khác...

Giọng Kazuto trầm trầm, nhưng đượm buồn và thê lương. Ánh mắt anh sâu không thấy đáy, mờ đục đi. Bầu không khí thoáng chốc rơi vào im ắng.

- Cậu yêu Eto Yuri? - Yui cười nhạt hỏi.

- Há?

- Không lẽ tôi đoán đúng?

Gương mặt của Kazuto cứng ngắt, ánh mắt to tròn lộ rõ sự ngạc nhiên. Đến cả Yui bắt gặp biểu cảm đó mà không khỏi nhún vai cười.

Cô vốn chỉ đoán bừa, vậy mà biểu cảm của anh rõ ràng tới mức khiến cô ngạc nhiên vì không ngờ mình đoán đúng.

- Đừng bất ngờ thế, tôi chỉ buột miệng đoán bừa thôi. - Yui cười trừ. - Cũng bởi ngoài Eto Yuri ra tôi không thấy cậu có cô gái nào khác.

Kazuto khịt mũi, anh ngả lưng ra sau, đa cảm cười.

- Cũng không ngờ tôi lại phải lòng một cô gái hồng hách bướng bỉnh, một tiểu thư đánh đá như thế. Nhưng tôi quả thật luôn rung động khi thấy cô ấy trên võ đài. Rất mạnh mẽ, rất cá tính.

Nhìn nụ cười của anh, cô không khỏi thở dài. Tình yêu là thế sao, dù biết không được, dù biết cơ hội không thể có, nhưng vẫn đắm đầu vào yêu, vẫn ngu muội đặt hy vọng vào những thứ viễn vông, hão huyền.

- Cũng không còn sớm nữa, tôi xin phép. - Yui cúi đầu đứng dậy, điềm nhiên bước xuống sàn gỗ, bước từng bước chậm rãi rồi khỏi.

- Tôi khuyên cậu một lần nữa... - Kazuto không cam tâm gọi theo. - Suy nghĩ thật kỹ, hôn nhân không phải chuyện đùa. Hanagato Shukasa không phải bình thường trong tim cậu. Đừng chỉ vì một phút bông bột mà đánh mất người cậu yêu.

Câu nói đó, Yui nghe rất rõ. Nhưng cô cố tình làm ngơ lời nói đó, nhắm mắt nhắm mũi rồi đi.

Sao ai cũng vậy? Sao ai cũng kêu cô đừng đánh mất Hanagato Shukasa? Sao không ai hiểu cô hận anh ta đến nhường nào?

Trái tim cô đã đau đến nhường vậy, hà tất chi cô phải níu giữ?

Cô đau đủ rồi...

__oOoOo__

- Cô nghĩ sao? - Sewashi ngoảnh mặt sang cô gái ngồi lặng người bên cạnh, trầm giọng.

- Hà? À vâng, đang nói về cái gì vậy?

Ánh mắt Yui sâu không thấy đáy, cứ thẫn thờ đặt vào một điểm vô hình trong không trung, tâm trí không còn nơi bàn tiếp khách. Sewashi phải lay mãi, kêu mấy hồi mới áp ứng cười nhạt.

- Cô đang nghĩ gì vậy?

- À không, chỉ là một chút vấn đề ở công ti... - Yui gượng gạo cười.

Cô nói dối, nhưng thực chất cô cũng không biết bản thân cô đang nghĩ gì. Căn bản đầu óc toàn hình ảnh của Hanagato Shukasa, cũng những lời nói văng vẳng về anh.

Cặp chân mày Sewashi nhíu lại trong thoáng chốc. Hừ, anh đâu có là kẻ ngốc. Vừa nhìn đã biết cô đang bận tâm về Hanagato Shukasa, còn dám nói dối là chuyện ở công ty. Để xem anh phạt cô như thế nào.

- Sewashi hỏi em thích mùi hương nào trong hội trường? - Mai mỉm cười dịu dàng, ánh mắt nheo lại triu mến.

- Mùi hương? Nước hoa á?

Yui nhệt mặt lặp lại, ngay sau đó cô được phen hóa đá.

Bàn tay thon dài của anh đặt nhẹ lên đầu cô, khẽ khàng đẩy cô về phía anh. Giây sau, anh vùi vào tóc cô, hôn nhẹ.

- Mùi hoa oải hương. - Sewashi cười khẽ, hít thật sâu rồi buông cô ra. - Vậy chọn nước hoa Lavender nhé.

- Anh... - Yui đứng hình nhìn con người kia kiêu ngạo cười gạch một vài nét vào tờ giấy, đôi tay vò chặt vạt áo nhàu nhĩ.

Mai cười khẽ, hưởng ứng.

- Hoa oải hương tượng trưng cho sự thủy chung, rất hợp với không khí buổi lễ. Yui à, em gọi dầu Lavender nào vậy?

- Ừm... Em không rõ, còn chẳng biết nó là mùi hoa oải hương. Chỉ thấy nó có mùi dễ chịu, nên bà bà Betsuhiko chỉ dùng mỗi dầu đó. - Yui gãi đầu nhìn xung quanh, ánh mắt mơ hồ, giây sau dừng lại ở một con người.

Shukasa bất cần dựa người vào thành ghế sofa. Ánh mắt anh đặt vào cô không rời, kể cả lúc cô phát hiện ra, anh cũng không hề có ý định trốn tránh.

Ánh nhìn của anh sắc lẹm đến độ khiến Yui bất giác rùng mình.

- Shuu-kun, anh nghĩ sao? Mùi Lavender được chứ? - Mai ngộ nghĩnh hỏi anh.

- Tôi không bận tâm chuyện này lắm. Tùy em. - Shukasa lạnh lùng buông tay chị, rồi nhún vai nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mai không cam tâm, nhưng cũng gượng gạo cười, ánh mắt lơ đãng nhìn vào cuốn catalogue đặt trên bàn.

Yui mím môi cúi đầu.

Hôm nay cha cho cô nghỉ làm để đi chuẩn bị cho hôn lễ với Sewashi, Mai và cả Shukasa. Nhưng không khí chưa bao giờ thực sự thoải mái.

Sau khi chọn xong loại nước hoa cũng như loài hoa chủ đạo để trang trí là hoa oải hương, bốn người quyết định vào nhà hàng dùng bữa trưa.

- Cô dùng gì? - Sewashi đẩy cuốn thực đơn lại trước mặt Yui.

- Mỹ lạnh Trung Quốc. - Yui chọn bữa một món ăn đập vào mắt cô đầu tiên. Dù sao bữa ăn này cô cũng chẳng ham hố.

- Cho cô ấy mì lạnh Trung Quốc. Tôi không ăn. - Sewashi trả quyền thực đơn cho nhân viên phục vụ.

- Anh thì sao? - Mai hào hứng hỏi Shukasa đang lặng im lướt màn hình điện thoại.

- Tùy em.

- Vậy cho tôi hai đậu hũ Tứ Xuyên nhé. - Mai gượng gạo trả thực đơn cho nhân viên. Anh ta cúi đầu rời khỏi.

Vài chục phút sau, thức ăn được bung ra trước mặt họ.

Yui cắn cúi nhồi nhét một đĩa mì to ụ vào miệng, cúi mặt không dám ngẩng lên. Chẳng mấy sau, cô nàng bị nghẹn.

- Từ từ thôi. - Sewashi thở dài vỗ nhẹ lưng, đưa cốc nước lọc cho cô.

- Sao anh không ăn trưa? - Yui uống một ngụm nước, đưa khăn ăn lên lau miệng, nhăn mặt.

- Nhìn cô ăn tôi không nuốt nổi. - Sewashi thành thực trả lời.

Yui nheo mắt lờm anh, đôi môi nhếch lên đầy khó chịu.

Mai không thể không ghen tị với em gái. Có hôn phu Oga Sewashi chăm chút chiều chuộng đến vậy, sao còn cướp luôn tâm tư của hôn phu chị?

Mai không đành lòng nhìn Shukasa vẫn mãi miết chơi game trên điện thoại.

- Shuu-kun, em đã gọi đậu hũ Tứ Xuyên cho anh, sao anh không đụng đĩa? - Giọng Mai lộ rõ sự bức bối không vui. - Nếu anh không thích, em sẽ gọi món khác. Bánh táo nhé?

- Đủ rồi, Mai. - Shukasa thờ ơ cắt ngang chị lúc chị định gọi phục vụ, bắt cần. - Tôi không muốn ăn.

Mai mím chặt môi khó chịu, nhưng lúc bắt gặp ánh nhìn ngờ ngác của Yui, đành cầm sự xấu hổ vào lòng, gượng gạo cười rồi cầm thìa ăn đậu hũ.

Yui nhăn mặt, trong phút tức giận không kìm nổi bản thân mà hằn học.

- Hanagato Shukasa không phải kẻ lúc nào bản mặt cũng khó chịu. Chưa cưới mà đã hống hách vậy rồi, anh định đối với chị tôi ra sao?

Yui tức giận cười khẩy, ném chiếc nĩa lên bàn, đứng phắt dậy, bỏ ra ngoài.

- Hừ, mất cả ngon.

- Chị Mai, phiền chị thanh toán dùm. - Sewashi nhún vai thờ dãi, rút trong ví hai tờ mười ngàn yên đặt lên bàn, rồi chạy theo Yui ra khỏi nhà hàng.

Bầu không khí yên lặng trong thoáng chốc.

- Bị thương hại... cảm giác thích ghê. - Mai cười nhạt, thề lương nói. - Năm xưa, anh xua đuổi em do nghĩ rằng em thương hại anh, giờ anh lại khiến cho con bé thương hại em.

- Xin lỗi. - Shukasa nhếch môi nói, rồi quay mặt đi không dám đối diện với gương mặt kia.

Mai bắt lực ăn nốt phần ăn, chua chát.

Cuộc hôn nhân này liệu sẽ đi tới đâu đây?

___o0o0o___

- Hmm, con người lành như đất như Shina Kazuto mà lại phải lòng cô à Eto Yuri kia ư? - Yui nhếch môi, đảo mắt liên tục. Tay gõ gõ chiếc nĩa lên phần cơm trưa, lơ đãng dõi theo một bàn ăn khác.

Eto Yuri ngồi ăn trưa với Asai và Ida, cười hí hửng kể chuyện. Ở một bàn khác cách xa, Kazuto ngồi một mình dõi theo Yuri chăm chú.

Trưa nay thực đơn là curry gà, đúng món khoái khẩu của Yui, vậy mà chẳng hiểu sao cô nàng không hề có lấy một ít tâm trạng ăn uống.

- Hay là... lại ngồi với Shina cho vui nhĩ? - Yui nghĩ bụng rồi toan bưng phần cơm của mình đứng dậy.

Ngay lúc đó, một con người ngồi xuống đối diện cô.

Yui hãy còn ngạc nhiên tột độ thì anh ta thân nhiên đặt lon nước táo xuống trước mặt cô.

- Em bình thường thích ăn curry và uống nước cùng. Hôm nay lười mua à? - Shukasa điềm đạm nói, rồi từ tốn lấy thìa trong ống đĩa.

Yui cười khẩy lấy lon nước, mở nắp ra. Tiếng ga kêu một tiếng nhẹ, rồi ngưng. Cô đưa lên miệng uống một ngụm, rồi đặt mạnh lon nước xuống bàn.

- Hiểu tôi ghê.

Hừ, anh đã ngồi đây rồi, cô cũng không lại với Shina Kazuto nữa. Để xem anh định tấu trò gì đây.

- Sớm muộn cũng thành người một nhà, em định hẳn học anh đến bao giờ? Đừng giận anh nữa, được không? - Shukasa nhẹ nhàng, điềm nhiên hướng ánh mắt vào cô không chút né tránh.

- Anh nghĩ anh là ai? Anh là cái thứ gì mà tôi phải giận? Anh còn không đáng để tôi chú ý tới nữa cơ.

- Tùy em vậy.

Yui ngán ngẩm cười, bực bội không để đầu cho hết trước con người ngạo mạn và bình thản đến khó chịu.

Yui cầm lấy thìa, múc từng thìa curry cho vào miệng, một cách thô lỗ. Dĩ nhiên, vài phút sau cô nàng bị mắc nghẹn.

- Nếu là Oga Sewashi, chắc hẳn sẽ dịu dàng giúp em thôi. - Shukasa bình thản bưng bình nước đặt trên bàn rót vào cốc, đẩy đến trước mặt Yui. Anh đứng dậy khỏi ghế, vỗ mạnh vào lưng. - Xin lỗi, anh chỉ là một tên thô lỗ.

Shukasa không hành xử nhẹ nhàng như Sewashi, nhưng ít nhất cũng giúp Yui thoát khỏi sự khó chịu trong con nghẹn.

Cô hậm hực uống nước anh vừa rót, ánh mắt đờ đờ sát khí chĩa vào con người điềm nhiên đến khó chịu ngồi xuống.

Đôi chân thon dài gior ra, nhẹ nhàng đặt lên mép ghế của anh. Chưa đầy nửa khắc, cô dùng lực đẩy cả anh và chiếc ghế ngã sòng soài trên sàn.

Mọi người hoảng hốt tránh xa, bàn ăn xộc xệch, Yui điềm nhiên bắc chân, khoanh tay cười khẩy.

- Đừng khiến tôi phải thương hại anh.

"Thương hại". Ở đời Shukasa dị ứng với từ đó khôn cùng. Nghe cô đề cập đến từ đó không khỏi nổi lửa giận trong người.

- Thủ lĩnh! Không hay rồi! - Chợt một tên nam sinh hoảng loạn chạy vào la hét gọi Shukasa. Giây sau chứng kiến cảnh vị thủ lĩnh ác ma cùng cô hội trưởng lạnh lùng đang có hiềm khích thì không khỏi tái mặt.

- Nói. - Shukasa lạnh lùng yêu cầu, ánh mắt không hề rời khỏi Yui đang ngạo mạn nhìn xuống.

- À vâng... - Tên kia chảy mồ hôi hột ập ứng. - Một toán đầu gấu của trường cao trung Daiho kéo đến đòi gặp thủ lĩnh...

Shukasa nhếch môi, chép miệng ngạo mạn đứng dậy. Hay tay dứt vào túi quần, anh rảo bước ra khỏi nhà ăn.

Yui ngán ngẩm cười lạnh, ngoắc ngoắc tay kêu tên vừa báo tin kia lại, ra lệnh.

- Lôi lũ đàn em của hắn ra ngoài trông chừng tên thủ lĩnh kia đi. Trường cao trung Daiho không phải dạng vừa đâu, một mình hắn không chống chọi nổi.
- Cô đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài. - Phiền mọi người dọn dẹp lại đồng lộn xộn này. Còn nữa, những người trong câu lạc bộ võ thuật nếu yểm trợ được thì ra ngoài luôn đi.

Yui vừa đi khuất, cả nhà ăn bỗng trở nên náo loạn hẳn. Mọi người xì xào bàn tán, một số đưa con gái run rẩy hẳn lên.

Lâu giờ vốn yên bình lắm mà, sao đột nhiên lại có chuyện vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Đụng Độ Trường Daiho

Trường cao trung Daiho từ lâu vốn là một trường chất lượng kém nhất thành phố. Nơi đây tập trung tất cả các học sinh yếu kém và cá biệt bị phân luồng về. Bởi vậy, chúng rất quậy phá và vô học.

Dĩ nhiên, băng đảng học đường của trường thuộc dạng mạnh nhất nhì thành phố. Tuy của trường cao trung Stars I và II cũng thuộc dạng mạnh, nhưng Shukasa và Yui không bao giờ muốn dây vào những thành phần như vậy. Không ngờ, hôm nay chúng lại mò đến đây.

- Thăng chó chết Hanagato! Lũ Stars ngu xuẩn. Nếu đã là học sinh ngoan giỏi, thì cứ cầm mặt như lũ một sách đi! Còn dám tranh cướp địa bàn với bọn tao! - Tên cầm đầu chửi bới la hét trước cổng trường, ngay khi Shukasa vừa xuất hiện thì chửi thẳng vào mặt anh.

Thế nhưng Shukasa vẫn điềm nhiên trước thái độ tức điên của bọn chúng.

- Hai trường Stars I và II chúng mày tranh đoạt hơn ba phần diện tích Tokyo, vậy mà chẳng biết thu lợi gì từ đó. - Một đứa khác lăm lăm cây gậy bóng chày, quát.

Shukasa nhíp nhíp chân xuống sàn đường, cười khẩy.

- Tao không hiểu tiếng chó sủa. Xin lỗi. - Anh nhếch môi.

Dĩ nhiên, thái độ kia càng khiến bọn Daiho tức hộc máu.

- Bọn tao không thích đòi tiền bảo kê như chúng mày. Việc chúng tao tranh đoạt địa bàn để cho những người sống ở đó bớt lo vì những thành phần ô uế như lũ Daiho bọn mày thôi. - Tên đàn em thân cận của Shukasa điềm nhiên đáp.

- Được. Nếu đã vậy, hôm nay Daiho bọn tao thách đấu lũ một sách chúng mày. Đem 15% của bọn mày ra đặt cược, tao cũng sẽ bỏ toàn bộ địa bàn của tao ra. - Thủ lĩnh Daiho căng căng.

- Nghe vui đấy. - Shukasa chưa kịp trả lời thì Yui cười lạnh bước ra từ đằng sau. - Cho cao trung Stars II tham gia với nhé. 15% của bọn tao cũng sẽ đặt cược với chúng mày luôn.

Bè lũ Daiho ngạc nhiên nhìn đứa con gái vừa xuất hiện đã nói giọng ngông cuồng. Vừa kịp định hình ra thì cũng chạy nhỏ dãi vì cô. Nhan sắc vượt bậc, thân hình quyến rũ, phong thái mê người, loại con gái gì kia chứ?

- Bỏ mày há Hanagato? - Tên cầm đầu cười khẩy. - Có vui lòng đem cô em ra đặt cọc không?

- Thăng được cô ta rồi hẵng nói. - Shukasa cười nhạt.

- Thăng? Đùa à?

Tên kia cười khinh bỉ, ngay sau đó lập tức cứng họng. Tiếng động cơ xe phân khối lớn ngày một to dần. Vừa ngoảnh mặt lại, một toán người số lượng không dưới hai mươi hùng hực lao tới, vũ khí sẵn trong tay, dẫn đầu là Mika.

- Đồng phục này... Stars II? Ah, không lẽ... - Một tên lăm bắm, giây sau thấy toán người kia đứng dàn hàng sau lưng Yui không khỏi giật mình. - Thủ lĩnh băng đảng Stars II Miyamoto Rei?

Nghe đến cái tên Miyamoto Rei, cả lũ Daiho được phen náo loạn.

- Bọn này kiếm chuyện à? - Mika hỏi thăm vào tai Yui, mắt vẫn liếc đám kia.

- Lâu nay tớ không ở đó, cậu có gây sự với bọn Daiho không đấy?

- Không. Dây dưa với chúng nó làm gì cho bẩn tay?

Lúc Yui chuyển trường, cô nàng đương vẫn cầm quyền ở cao trung Stars II. Nhưng lúc cô không có mặt, Mika thay cô lãnh đạo. Vẫn thách đấu các trường khác tranh đoạt địa bàn, nhưng nghiêm nhiên không kiếm chuyện với lũ hạ đẳng.

- Anh đánh giá em hơi thấp thì phải? - Shukasa cười nhạo vào tai cô.

- Tốt nhất là giờ cùng nhau dẹp đám này đi.

Sau vài hồi tranh co, một cuộc ẩu đả diễn ra ngay trước cổng trường học.

Xét về số lượng, bên Stars đông hơn hẳn, không ít hơn năm mươi. Nhưng bên kia toàn những kẻ cường tráng, đồ con lực lưỡng.

Phản đa lũ Daiho toàn tập trung nhắm vào Shukasa, thoáng chốc anh bị bao vây giữa chúng. May có Yui cố gắng giải vây, bọn kia dần dần chĩa mũi tấn công vào cả hai.

Mika cùng những đàn em giỏi nhất cũng cố gắng yểm trợ, loại bỏ dần đối thủ. Sau vài phút tranh co, lợi thế nghiêng về phía Stars.

Shukasa tưởng tá không phải đồ con. Anh đáng cao, và mỏng, nhưng lực đạo không thua kém bất cứ ai. Yui người nhỏ, nên chiếm ưu thế về tốc độ. Tinh sát thương những đòn đánh của cô không cao, nhưng biết dựa vào kỹ thuật để tung ra những đòn đánh hiểm hóc.

- Chết tiệt, váy đồng phục trường này sao vướng víu quá vậy? - Yui bức dọc chửi thề. Đây là lần đầu tiên cô mặc đồng phục Stars I để đánh nhau, lúc này mới nhận ra sự bất lợi.

Váy đồng phục trường Stars II là váy xếp, co giãn cực đại nên lúc vận động không hề vướng víu. Còn riêng váy trường này, là váy ôm. Cứ ôm sát hông và chân khiến Yui bất lợi trong việc di chuyển.

Lũ Daiho ngày một kéo đến đông hơn, số lượng bây giờ vượt quá tổng nhân lực của Stars hiện giờ.

- Mẹ kiếp. - Yui giận dữ chửi thề, cúi người xuống nắm lấy chi may váy. Gồng tay, trong thoáng chốc chiếc váy bị xé rách lên cao.

Hành động của cô khiến tất cả mọi người phải choáng, không chỉ Daiho mà cả Stars cũng không khác gì.

Không có gì ngăn cản, Yui thoải mái tung ra những cú đá nhằm vào chỗ hiểm. Shukasa cũng dồn lực tấn công, chẳng mấy chốc gần hai mươi tên Daiho lực lưỡng nằm dưới chân hai người.

Nhận thấy bất lợi, lũ Daiho đồng loạt lùi ra sau, Stars cũng dàn đội hình phía sau hai người.

Mặt mày ai nấy đỏ ửng, thở hổn hển, mồ hôi túa ra như suối, tấm ướt cả người, cơ thể bầm tím và trầy xước. Yui bị rách môi, máu chảy từ trong ra, Mika cũng chảy máu đôi chỗ trên chân. Shukasa dường như còn lạnh lặn nhất.

- Mika, báo cáo tình hình. - Yui lạnh lùng.

- Bên chúng còn hai mươi, bên ta còn mười còn có khả năng đánh tiếp. - Mika mắt không rời đối thủ, thỉnh thoảng quay lại nhìn những người bị tổn thương.

- Cần sự giúp đỡ từ CLB Karatedo không? - Chợt một giọng nói kiêu sa vang lên phía sau lưng họ, Yui ngạc nhiên quay lại. Yuri cùng Kazuto ngạo mạn bước ra, trên môi Yuri nở nụ cười sắc bén. - Ngạc nhiên thật, vị tiểu thư Satake Yui yếu đuối năm nào lại có đủ khả năng đánh thắng vệ sĩ của tôi. Giờ đây càng ngạc nhiên hơn khi cô là chị đại của cao trung Stars II, sức mạnh có thể sánh ngang Hanagato Shukasa sao?

- Lắm chuyện. Cảm ơn. - Yui nhả mặt chửi thề.

Ngay lúc đó, tiếng một vật xé gió vun vút lao tới. Mọi người vừa kịp định hình, lưỡi dao kim loại sắc bén xoẹt qua tấm lưng mỏng của Yui, rạch một nhát dài.

Shukasa mặt trắng bệch, vội vã đỡ lấy Yui ngã nhào xuống. Mika vừa kịp định thần, tung một cước vào yết hầu của hắn. Yuri cũng lấy đà bật cao, tay tóm lấy đầu đồng thời giơ đầu gối đâm thẳng vào mặt hắn.

- Hanagato Shukasa, cầm máu cho Yui, ở đây bọn tôi lo được. - Mika xoay người ra lệnh cho anh, rồi tiếp tục cùng với Kazuto và Yuri xử lý bọn còn lại.

Shukasa anh cũng chẳng còn nghĩ được gì, bế thốc Yui chạy thẳng vào phòng y tế.

- Bỏ tôi ra! - Yui vùng vẫy đâm thùm thụp vào ngực anh, nhưng càng cử động vết thương sau lưng càng nhói buốt. Cô bất lực nằm im trong vòng tay anh.

Shukasa chẳng còn nghe thấy được gì, mắt mờ đục đi, tai ù hẳn, xung quanh anh chỉ còn một vùng trời tối mịt.

__o0o0o__

Cánh cửa phòng y tế bật mở, Shukasa nhẹ nhàng đặt Yui lên giường, rồi xoay ngang xoay dọc. Chết tiệt, cô y tá không có ở đây.

Yui vô thức đưa tay ra sau lưng chạm nhẹ vào vết chém. Chấn máu rất nhiều, cô thấy tay cô ướt và nhóp nhóp khó chịu. Đau, Yui vô thức rên khẽ.

Shukasa vẫn lục tìm trong hộp tủ, phút sau lôi được ra cả đồng hồ nghề. Anh thả mạnh chúng lên giường, động tác có phần sốt ruột.

- Cởi áo ra. - Shukasa lạnh lùng yêu cầu.

- Cái gì hả tên dê tiện biển thái? - Yui quay lại gắt lên, nhưng vết thương lại khiến cô nhức nhối, bèn im bất.

- Em muốn anh cởi hay tự cởi? - Giương mặt Shukasa vẫn lạnh lùng, không hề biến sắc.

Yui thấy anh nói thật, không hề có ý đùa cợt, bèn chau mày nín thở chờ đợi.

Cô cởi áo khoác ngoài, rồi ngượng ngùng cởi áo len. Cuối cùng trên người cô chỉ còn chiếc áo sơ mi trắng.

Yui đỏ mặt cúi từng cúc áo, cẩn thận xoay người vào trong góc. Đến lúc nửa trên cô chẳng còn gì ngoài chiếc áo lót, Yui ngượng ngùng chui vào chăn, kéo cao lên tận cổ, chỉ hướng tấm lưng trần về phía anh.

Shukasa cẩn trọng ngồi xuống, chạm nhẹ lên vết thương xem xét. Giây sau, anh thở phào nhẹ nhõm.

- May rồi. Vết thương nông, không cần phải khâu. - Anh ôn nhu nói với cô, nhưng nghe thấy từ "khâu", Yui hoảng phát khóc. May mà không sâu lắm.

- Tôi thấy nhiều máu vậy cơ mà.

- Cô mặc đồ mùa đông, dày nên dao không tổn hại nhiều. Chỉ là vết thương rất dài, cũng phải 30cm, nhưng chỉ cần bôi thuốc đều đặn chắc sẽ không để lại sẹo đâu. - Shukasa thở dài, trong lòng thoáng nhẹ nhõm hẳn. - Ngồi yên, anh bôi thuốc với băng bó lại cho. Vết thương cỡ này không cần đến bệnh viện.

Shukasa bôi thuốc rất nhẹ nhàng, vừa làm vừa thổi, nhưng không cản được sự đau rát truyền đến từng thớ thịt. Yui cắn chặt môi, hai bàn tay nhỏ bé vò chặt lấy chăn, nhắm mắt chịu đựng.

- Ra khỏi chăn đi, ngồi thẳng người. - Bôi thuốc xong xuôi, Shukasa lạnh lùng yêu cầu. Dĩ nhiên điều này Yui nhất quyết không chịu, lắc đầu nguầy nguậy, nhưng càng cử động càng đau, lát sau ngồi im hẳn.

Sau vài hồi đòi co, Shukasa đã chiếm được phần thắng, bắt cô nằng ương ngạnh bướng bỉnh này bỏ chăn ra.

Làn da trắng trẻo mịn màng không tí vết, bầu ngực căng tròn, vòng eo thon gọn ngay lập tức phơi ra trước mặt anh.

- Nhìn gì? Thăng biển thái. - Yui khó chịu nhìn anh, hai tay giờ lên che tròn vòng một.

Nhưng Shukasa chẳng nói chẳng rằng, cầm lấy cuộn băng cẩn thận băng bó cho cô. Vòng từ lưng qua bụng, rồi lại lưng, tổng cộng gần chục vòng. Sau vài phút, vết thương đã được băng bó hoàn chỉnh.

Shukasa cởi áo khoác đồng phục ngoài của anh ra, đưa cho cô.

- Mặc vào đi, cài kín. Rồi nằm sấp xuống, đừng cử động nhiều không lại rách vết thương. Anh xuống phòng chứa đồ tìm xem còn bộ đồng phục dư nào không.

Yui ngoan ngoãn nhận lấy áo của anh, mặc vào, nhưng mãi chưa nằm xuống. Đến lúc anh quay đi, cô nín lấy gấu áo anh, giữ lại.

Shukasa hãy còn ngạc nhiên, nhưng chưa kịp hỏi, quay lại thì bắt gặp đôi má đỏ ửng lên cùng đôi môi anh đào áp ứng.

- Cảm ơn... - Cô khó khăn buông ra từng từ.

Anh cười khẽ đáp lại cô, ánh mắt vẫn dịu dàng trêu mến, đến lúc cô buông ra, anh chẳng nói chẳng rằng rời khỏi phòng y tế.

Yui ném bộ đồng phục của cô lên ghế, từ từ nằm xuống giường, đúng như lời anh dặn.

Mùi hương của anh bao trọn lấy người cô, thoang thoảng trên mũi cô, quán lấy tâm trí.

Ngốc quá, cô hận anh lắm mà. Sao anh cứ dịu dàng với cô đến thế? Sao cô vốn rất ghét anh, giờ đây lại cảm thấy hạnh phúc?

Dù muôn vàn câu hỏi đặt ra trong đầu, đôi môi cô vẫn vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp.

Phải gần một tiếng sau, Shukasa mới đi vào cùng với bộ đồng phục khác trên tay. Chúng còn đang nằm gọn trong bao bì đóng gói.

- Ngoài kia sao rồi? - Yui toan ngồi dậy, nhưng Shukasa can. Cô đành bất lực nằm yên, hỏi.

- Không phân thắng bại. Nhưng lực lượng an ninh của trường ra can, bọn Daiho mới bắt lực rồi đi. Rất tiếc, nhưng những người tham gia vào cuộc ẩu đã khó tránh khỏi kỉ luật. - Shukasa nhún vai soạn lại phòng y tế.

- Tụi Mika thì sao?

- Hiệu trưởng sẽ gửi giấy sang bên đó. Dĩ nhiên, cả anh và em khó tránh khỏi hình thức kỉ luật, nhất là em, hội trưởng hội học sinh ả.

Yui thở dài thườn thượt, ánh mắt lơ đãng thiếu sức sống.

Lát sau, Yui vươn tay bắt lấy bộ đồng phục trên bàn, ngay sau đó ngạc nhiên hỏi.

- Sao anh biết size đồ của tôi?

- Biết chứ. Kể cả size áo ngực. - Anh cười thản nhiên, ngay sau đó phải hứng chịu cái lườm tóa sát khí.

- Té ra ban nãy anh có nhìn ngực tôi. Tên dê xồm.

Shukasa chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhún vai lắc đầu bình thản. Điều đó càng khiến Yui phải phát quạu.

- Giờ nghỉ trưa hết rồi. Em nghỉ đi, anh sẽ báo vắng. Nằm yên đó, chiều anh qua đỡ em về.

Không chờ cô đồng ý, Shukasa bỏ ra ngoài. Cánh cửa phòng y tế đóng sầm lại.

Yui chau mày lườm theo bóng hình anh, ngay sau đó, đôi vai buông thõng, cô thở dài thườn thượt.

Cô phải làm sao đây? Tại sao ông trời không để cô hận anh vậy? Tại sao cứ khiến anh dịu dàng và đối tốt với cô, khiến cô xao động?

Thật sự khó xử mà...

___o0o0o___

END Chapter 84.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Vấn Đề Với Qing Jiangjiang

Chuông reo, một ngày học của trường cao trung Stars I kết thúc...

Một lượng lớn học sinh đổ xô ra cổng, xôn xao náo nhiệt. Một bộ phận khác tập kết tại từng khu sinh hoạt câu lạc bộ, hoặc tại phòng riêng của câu lạc bộ đó.

Hôm nay có buổi họp của hội học sinh về vụ ẩu đả diễn ra ngay trước cổng trường. Yui rất muốn đi và dù cô có báo Shukasa rằng cô ỏn ra sao, anh vẫn nhất quyết bắt cô nằm nghỉ tại phòng y tế, đến mức khóa luôn cả cửa phòng.

Năm giờ rưỡi chiều, buổi họp mới kết thúc. Shukasa trở lại phòng y tế đưa Yui về.

Thế nhưng, lúc anh chạm vào tay cô đỡ cô dậy, Yui giận dữ gạt phắt tay anh ra.

- Đừng chạm vào tôi. Tôi tự lo được. - Yui ném cho anh cái lườm đầy sự tức giận. Rồi ngay lúc Shukasa còn đứng hình vì thái độ của cô, cô run run đặt hai chân xuống sàn, khập khiễng đứng dậy.

Nhìn cô bước từng bước không mấy vững, Shukasa cắn môi bước theo sau.

Nhìn tấm lưng nhỏ nhắn đơn độc giữa khung cảnh ngay trước mắt, Shukasa tự cười nhạt chế giễu bản thân. Từ bao giờ mà khoảng cách giữa anh và cô trở nên xa đến thế?

- Tôi bị kỉ luật ra sao? - Bước xuống bậc tam cấp, Yui vô thức hỏi.

- Đáng ra chuyện này là do hiệu trưởng và hội học sinh quyết định, nhưng vì cô là con dâu tương lai của chủ tịch hội đồng quản trị, chuyện này đã được thừa lại với chủ tịch Oga. - Shukasa thở một hơi rồi kể lại cho cô, ánh mắt vẫn không nguôi hướng về bóng lưng bé nhỏ đơn độc bước đi, có thể ngã bất cứ lúc nào. - Chủ tịch ra quyết định đình chỉ học một tuần đối với các học sinh khác, hai tuần đối với tôi và cô.

Yui bất giác nở nụ cười lạnh. Chủ tịch Oga biết đồng nghĩa với việc cha mẹ cô cũng sẽ biết, bây giờ trở về nhà khó tránh khỏi con thịnh nộ của ông.

Nhưng kể ra, Yui cũng phải bật cười vì chủ tịch. Đình chỉ học gì chứ, muốn cho cô một kì nghỉ dưỡng thương thì đúng hơn. Cô vừa phải lên công ti làm việc, hơn nữa lại sắp đến lễ đính hôn, vết thương như vậy còn phải đi đến trường nữa thì khó. Ông muốn cô mau lành để có thể khỏe mạnh trở thành hôn thê con trai ông.

Cô vừa khập khễnh bước ra ngoài cổng, bước chân chột cứng lại trong khoảnh khắc.

Oga Sewashi đứng dựa người vào chiếc xe màu đen bóng lộn, thỉnh thoảng nhìn xuống đồng hồ. Tay phải nghịch chiếc điện thoại trong vô thức.

Thấy cô, đôi môi anh khẽ mỉm cười dịu dàng, nhưng nụ cười đó cứng lại trong khoảnh khắc khi nhận thấy Shukasa đi phía sau cô.

- Tại sao anh lại đến đây? - Yui ngạc nhiên nhìn anh, bước chậm chậm đến trước mặt anh.

- Tôi nghe cha tôi nói rồi. - Sewashi âu yếm vuốt một lọn tóc qua mang tai cho cô, cười khẽ. - Đi đến bệnh viện nhé?

- Không cần. Vết thương ngoài da thôi. Tôi bị như vậy cũng không phải lần một lần hai. - Cô thân nhiên gạt tay anh ra.

- Về về nhà. - Anh nhẹ nhàng mở cửa sau xe ô tô, đỡ cô ngồi vào. Lát sau ngoảnh đầu, Sewashi mỉm cười nhìn Shukasa, ném cho anh ánh nhìn đắc ý. Rồi ngồi vào cạnh Yui, bảo tài xế đưa về tư dinh Satake.

Chiếc xe chở hai người lướt đi ngay trước mắt Shukasa. Anh thở dài, cười nhạt, thoáng phút cảm thấy thương hại bản thân.

Cô có người chăm sóc cô đến thế, cần gì một kẻ như anh?

Con gió cuối đông hiu hiu thổi, tung bay vài lọn tóc, chiếc cà vạt cùng tà áo của anh. Ánh nắng xé tà, dần tắt, đâu đó vọng lại tiếng ồn náo nhiệt. Nhưng giờ đây, anh bỗng cảm thấy cô đơn trống vắng.

__o0o0o__

Yui khẽ thở dài một tiếng, gấp laptop lại sau khi ánh sáng màn hình vừa tắt. Cô ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường, cũng đã mười hai giờ trưa rồi.

Còn bốn ngày nữa là tới lễ đính hôn, vết thương sau lưng cô đã lên lớp da non. Bây giờ cô đã có thể hoạt động bình thường.

Cô vẫn đang trong thời gian bị đình chỉ học, hầu như ngày nào cũng vui mặt ở công ti. Sewashi bảo cô cứ thoải mái làm việc, còn lễ đính hôn anh sẽ cùng Shukasa và Mai chuẩn bị.

Cũng đã hơn hai tháng từ lúc cô bắt đầu đến công ti. Công việc dần vào khuôn nếp, bắt đầu nhàn hơn vì cô đỡ phải chạy việc vặt. Yui thường theo chân cha và các giám đốc bộ phận đi tiếp khách và kí hợp đồng.

Ác cảm mọi người dành cho cô so với ngày đầu có giảm đi đôi chút, nhưng cũng chẳng được là bao. Yui dần nắm rõ căn bản công việc, thời gian tới sẽ chỉ làm việc cho bộ phận xuất nhập khẩu mà thôi.

Ôn trời, giám đốc bộ phận xuất nhập khẩu Keth Torada lại rất thích cô, luôn tạo điều kiện cho cô học hỏi. Làm việc với Keth, Yui luôn được thoải mái và dễ chịu vô cùng vì cô hầu như chẳng phải làm việc nhiều, chỉ cần quan sát, đặt câu hỏi và trả lời câu hỏi mà thôi.

Tuy vậy, vẫn có những thành phần khiến cô ngứa mắt không chịu nổi.

Yui xách túi xách đứng dậy, tắt điều hòa. Cô sẽ ra quán mì trước cổng trụ sở ăn trưa, rồi về phòng nghỉ ngơi một lát để chiều đi kí hợp đồng với giám đốc Keth Torada.

Đôi tay chưa kịp chạm vào nắm đấm cửa, cánh cửa bật mở ra đập thẳng vào mặt Yui.

- Ui... - Cô ôm mặt lùi ra sau vài bước, mắt hé hé nhìn.

Giây sau cô ngán ngẩm thở dài. Chính là một phần tử khiến cô bị dị ứng mỗi lúc đối diện, thư kí của cha cô - Qing Jiangjiang.

- Cô Satake, chủ tịch yêu cầu cô lên phòng gấp ngay. - Jiangjiang kênh kiệu nói với Yui, rồi toan quay lưng rời đi.

- Khoan đã, thư kí Qing. - Yui nghiêm nghị gọi giật cô ta lại. - Cô vừa khiến tôi bị đau, tôi yêu cầu cô một lời xin lỗi.

Jiangjiang vừa nghe thấy đã nhếch mép thờ dài. Vãn thái độ kênh kiệu đó, cô ta quay lại nhìn Yui, cười khẩy.

- Cô Satake, không phải do cô đứng ngay sau cánh cửa nên mới bị thương sao? Đau phải lỗi do tôi.

- Vậy thì tôi yêu cầu cô xin lỗi vì bước vào phòng làm việc của tôi mà không gõ cửa. Cô Qing à, chẳng lẽ phép lịch sự tối thiểu đó mà cô cũng không biết? - Yui ngán ngẩm nhìn con người không biết điều đang đứng đối diện mình, thực sự cạn ngôn với loại đàn bà như cô ta.

- Cô dựa vào đâu mà bắt tôi xin lỗi? Cô đừng đắc ý, Satake Yui. - Jiangjiang hống hách ngẩng cao đầu. Cô ta cao hơn Yui, lại mang giày cao cả tấc nên

chênh lệch chiều cao càng lớn, được nước lên mặt.

- Dựa vào đâu à? Dựa vào việc tôi là con gái của chủ tịch, là người thừa kế tương lai, là vợ sắp cưới của người thừa kế tập đoàn Oga. - Yui thần nhiên đáp. - Hạng đàn bà sâu mọt như cô mà còn có thể đứng đối diện tôi bây giờ cũng đã là vinh hạnh cho cô rồi. Tránh ra.

- Cô... - Jiangjiang á khẩu.

- Qing Jiangjiang, để tôi nhắc lại. - Yui cười khê. - Cô chỉ là một thư kí quen ở tập đoàn này thôi, sếp của cô còn phải kính trọng tôi. Cô đừng nghĩ với việc cô lên giường cùng cha tôi có thể khiến cô được trọng vọng. Rất tiếc, cha tôi khinh những ả đàn bà dễ dãi, ngoài mẹ tôi ra ông không hề để mắt tới ai. Tốt nhất cô nên yên phận, đừng để tôi phải bần tay vì hạng người như cô.

Yui lạnh lùng bước ra ngoài, mặc cho Jiangjiang á khẩu nhìn theo cô. Vừa bước ra đến cửa, gặp ngay bà lao công. Bà ta kính cẩn cúi người chào cô, Yui lạnh lùng.

- Phiên bác dọn lại phòng làm việc hộ tôi, có một con côn trùng ghê tởm vừa ở trong. Trừ bàn làm việc ra thì phiên bà lau dọn sạch sẽ, xức một ít tinh dầu, đặc biệt là quanh vùng thư kí Qing đang đứng.

Bà lao công gật đầu vâng dạ, còn Yui cao ngạo bước về phía thang máy, mặc cho Jiangjiang gặm một cục tức khó nuốt trôi.

___o0o0o___

- Cứ hoàn thành nốt công việc ngày hôm nay. Ba ngày tới con không cần phải đến công ti. - Ikishige tắt màn hình laptop, giọng nói vẫn nghiêm nghị, toát ra một uy lực khiến người ta phải dè chừng. - À, còn nữa, Sewashi bảo con làm việc xong cứ ở công ti chờ nó. Nó qua đưa con đi thử đầm dạ hội.

- Không phải mặc lại bộ lần trước à?

- Con định bêu xấu ta? - Ông chau mày không vui nhìn con gái.

- Dạ không, con không có ý đó... - Yui ngượng ngập cúi đầu.

Cha cô gọi cô lên về công việc của cô, rồi cuối cùng rẽ sang chuyện lễ đính hôn. Một giờ kém rồi vẫn chưa được đi ăn, cô đói sắp xỉu rồi à.

- Cha, con có chuyện muốn thưa... - Yui chợt mở lời khi ông khoác chiếc áo vest đen bên ngoài. Ikishige ngạc nhiên nhìn cô, Yui ái ngại thưa. - Về thư kí người Trung của cha, Qing Jiangjiang..

Nghe cô đề cập, Ikishige khê thờ dài, rồi đi đến bên cô, đặt tay lên đầu cô, xoa nhẹ, dịu dàng cười.

- Đừng lo. Ngoài mẹ con ra ta không quan tâm đến một ai khác. - Ikishige khoan thai từng bước, ánh mắt vu vơ. - Mẹ con đã cứu rồi linh hồn ta những ngày ta đau khổ khi mất đi Daeka, ta rất yêu và kính trọng bà. Những đứa con gái lăng lợ, thực sự không lọt mắt ta.

Từ lúc cô nhận lại gia đình, đây là lần đầu tiên Ikishige xoa đầu cô. Ông thường là một người đàn ông nghiêm khắc với uy lực áp đảo đối phương, với cô cũng không ngoại lệ. Vậy mà hôm nay lại dịu dàng và cho cô cảm giác ấm áp đến lạ.

- Vậy là cha biết ý đồ của thư kí Qing. Vậy sao cha không sa thải cô ta? - Yui chợt ngạc nhiên nhận ra, giây này.

- Phải công tư phân minh, con gái. - gương mặt ông xuất hiện trở lại sự nghiêm khắc. - Sự thực thư kí Qing là một người có tài, thông thạo ngôn ngữ, giúp cho ta rất nhiều việc. Còn việc cô ta có mưu đồ gì thì cũng chỉ là việc tư, ta sẽ có cách dạy cho cô ta giới hạn.

Yui tuy rất tâm phục khẩu phục cha, nhưng vẫn có gì đó không cam tâm. Ghét là ghét, cô không chấp nhận hạng đàn bà sâu mọt đó.

- Sao con khó chịu với thư kí Qing đến thế? Cô ta gây khó dễ cho con à?

- Ngừ đàn bà như cô ta đủ khả năng? - Yui cười lạnh. - Nâng giày cho con cô ta còn chưa xứng. Nói chuyện với Qing Jiangjiang chỉ khiến bản mất con.

- Ta sẽ ki luật thư kí Qing.

- Không cần đâu, thưa cha. - Yui thẳng thừng từ chối lời đề nghị của ông. - Việc này không phiền tới cha, con sẽ cho ả biết ai là người có thể động, ai là người tuyệt đối đừng bèn mắng tới.

Ikishige thấy đầu óc trong đôi mắt kia rực lên ánh lửa. Ông cười đôn hậu.

- Yui, con có biết tại sao ta chọn con làm người thừa kế chứ không phải Mai không?

- Con giỏi hơn chị ấy?

- Mai giỏi tương đương con, Yui. - Ikishige nhún vai. Dừng một nhịp, lát sau ông đáp lại sự ngạc nhiên trong mắt cô. - Con và Mai tuy giống nhau như hai giọt nước, nhưng tính cách hai đứa thực sự rất khác biệt. Mai thực sự rất giống mẹ nó, Daeka. Thời Daeka còn sống, bà luôn bên cạnh ta những lúc khó khăn, cho ta lời khuyên đề ta gây dựng sự nghiệp.

Yui thoáng nghĩ về Mai và mẹ chị ấy. Daeka, bác của cô, chị gái song sinh với mẹ. Cô từng nhìn bà trong album ảnh, tuy giống mẹ cô nhưng lại toát lên nét nghiêm nghị và sắc sảo.

- Nhưng con, Yui. - Ikishige tiếp lời. - Mọi người nói đúng, con giống ta hơn là giống mẹ. Ta tìm thấy ở con hình ảnh của ta những ngày đầu bước vào thương giới. Ta tin rằng tương lai con có thể thành công hơn ta.

Yui cúi mặt trầm tư. Hóa ra ông lại để ý đến cô nhiều như thế. Cứ ngỡ ông chỉ bận công việc mà sao những gia đình, thực ra lại rất thấu hiểu và quan tâm mọi người.

Trụ sở tập đoàn đang trong giờ nghỉ trưa nên khá vắng, nhưng lại vô cùng ồn ào. Yui bước xuống bậc tam cấp để sang quán mì phía đối diện.

- Chào. - Một giọng nói vang lên bên tai khiến Yui ngạc nhiên ngoảnh lại. Trong khoảnh khắc, cô sửng sốt vì đang đứng trước mặt cô, không ai khác mà chính là Shina Kazuto.

- Sao cậu lại ở đây? - Yui sửng sốt bước vội lại gần. - Không phải trường đang học hay sao?

- Tôi cũng tham gia vào vụ ẩu đả, bị đình chỉ học mà. - Kazuto nhún vai.

- Tôi tưởng một tuần thôi chứ?

- Tôi và Yuri là mười ngày. Mai đi học lại rồi.

Yui bấu môi nhìn anh. Lát sau, họ cùng sang bên quán mì ăn trưa và nói chuyện...

Là chuyện liên quan đến Yui và Shukasa...

__o0o0o__

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Tổ Tình

Bước vào quán mì, Yui ngược nhìn sơ bộ. Phân nửa số khách ở đây là nhân viên tập đoàn. Biết làm sao được, quán mì này đối diện trụ sở, gặp người quen là việc khó tránh.

Mọi người dần xôn xao hẳn lên khi Yui bước vào. Quanh tai cô dần là những tiếng thì thầm to nhỏ.

- Có sao không? Cậu có vẻ không ổn. - Kazuto hiểu kì nhìn vào trong quán, quan sát thấy sự mất tự nhiên trên mặt Yui, nói nhỏ vào tai cô.

Yui nuốt khan một tiếng, bình thần trả lời.

- Người thừa kế mà, sớm muộn gì cũng phải đối diện với cái nhìn soi mói và xét nét của mọi người mà thôi. Có gì mà không ổn? - Rồi cô thản nhiên bước vào, ngồi vào một bàn trống ở trong góc, vẫy tay gọi bà chủ. - Chủ quán, cho tôi hai phần mì trộn truyền thống.

Kazuto nhún vai ngồi vào phía đối diện, hiểu kì quan sát biểu hiện của Yui. Còn cô, bình thần lấy giấy ăn trong hộp lau qua bàn ăn.

- Là người thừa kế tương lai mà lại ăn trưa ở một quán bình dân thế này... Còn chẳng sang bằng thư kí Qìng của chủ tịch nữa.

- Anh chàng đi với cô ta là bạn bè ư? Nhìn tầm thường quá. Một đại tiểu thư lại kết bạn lung tung thế này.

- Cậu biết không, sáng nay cô ta đã làm vỡ bình hoa đặt ở sảnh chính. Cả công ti đều truyền xôn xao vì chuyện này đấy.

Mọi người xôn xao bàn tán, câu được câu mất đã vọng đến tai Yui và Kazuto. Riêng Yui cứ bình thần uống nước, mặc kệ những lời nói khó nghe kia.

"Rầm!!" Kazuto phát giận, đập mạnh tay lên bàn. Cả quán ăn trong giây lát chợt im lặng. Mọi người cúi mặt ăn tiếp, không dám ngẩng đầu nhìn.

- Tôi thật không hiểu nổi những người giàu có các người nghĩ gì. - Kazuto thờ dài, tách đôi dưa tre ra sau khi hai suất mì được bung đến trước mặt họ. - Sống cuộc sống bị soi mói vậy sướng lắm hay sao?

- Cái gì cũng có cái giá của nó cả. - Yui vươn tay lấy lọ xì dầu, đổ một ít vào bát.

Hai người trợn đều lên, rồi cầm mặt ăn, chẳng ai nói với ai câu nào...

Mười phút sau, hai phần mì được giải quyết nhanh gọn. Yui đưa khăn lạnh lên lau miệng, rồi thông thả dựa người vào thành ghế.

- Satake này, tôi... đã tỏ tình rồi... - Hai người ngồi im lặng hồi lâu, chợt Kazuto lên tiếng.

Ngay lập tức, ngụm nước trong mồm Yui suýt phun ra, may mà cô nàng kịp lại được nên bị sặc nước, ho ọ ọ.

- Cậu... tỏ tình? Với Eto Yuri? - Yui sùng sốt tốt độ, tròn mắt hỏi.

Kazuto nhún vai, gật đầu. Ngay sau đó, cô nhận thấy trong mắt anh là cả một nỗi buồn man mác, sâu u.

- Và bị từ chối? - Yui không ngốc nghếch đến độ không nhận ra được nỗi buồn đó, bèn ái ngại hỏi.

Anh cười nhạt, uống một ngụm nước. Im lặng thêm một lát nữa, anh bắt đầu câu chuyện...

___o0o0o___

- Phuu! Đình chi học! - Yuri nhếch mép cười khẩy, rồi giờ chai nước thể thao lên miệng uống một ngụm đầy.

Mika buông lỏng vai, ngán ngẩm đi đến chỗ Yuri đang ngồi một cách "hoang dã".

Không thể ngờ là Eto Yuri lại đến võ đường của cô. Tuy là cả cô và Yuri cùng đang trong giai đoạn bị đình chỉ, cô thì tăng cường lớp dạy thêm để giết thời gian, nhưng không thể ngờ Yuri và chàng vệ sĩ Shina Kazuto của nó lại chọn chỗ cô kiếm tiền để tiêu khiển.

- Bà chị, mới đầu có mấy hiệp sao lại thờ đốc rồi? Yếu như sên ấy! - Touma làm bộ khoan thai đi đến, cười cười châm chọc Yuri.

- Nhóc lo cho nhóc đi đã. Mặt đỏ bừng rồi mà con làm bộ. - Nó nhìn Touma, cười khẩy.

- Gì... Gì chứ?? - Nhóc ta lúng túng hấn ra, rồi quăng vào mặt Yuri một chiếc khăn lạnh. - Lau đi, rồi lên đấu tiếp với tôi!!

Yuri nhếch môi ngán ngẩm, rồi dùng chiếc khăn nhóc vừa đưa đưa lên mặt lau sơ qua. Huh, còn nhỏ mà đã biết cách tán gái, kinh hơn cả nó hồi còn chạy lều đèo theo Shukasa.

Kazuto ngồi bên cạnh, trầm ngâm dõi theo Yuri vừa lao mồ hôi vừa huyết sáo mà đầu óc mông lung khó xác định...

Nó đối với anh lúc nào cũng cau có tức giận, hậm hực không vui, nhưng đối với thằng nhóc này dịu dàng đến lạ, giống như không còn là nó nữa vậy. Bình thường thời gian rảnh nó sẽ đi shopping, hoặc đến bar, pub nhảy nhót. Vậy mà chẳng hiểu sao hôm nay lại dửng dưng ngồi đến chỗ này, khiến anh ngạc nhiên không tài nào tin nổi.

Kazuto nheo mắt nhìn Yuri quăng chiếc khăn lạnh ra sau, rồi lên sàn đấu với Touma.

- Ya!! - Yuri hét lên một tiếng, tung một cước vào bụng Touma. Nhóc ta tránh được, nhưng mất đà, ngã lăn quay. Không bỏ qua cơ hội, Yuri nhảy phốc đến, nắm lấy cổ tay nhóc, khóa ra sau. - Tôi thắng rồi nhé!!

- Buông... Buông ra!! - Touma vùng vẫy cố thoát khỏi thế khóa, la lên. - Bà chị ăn gian! Karate đâu được làm vậy đâu!

- Nhưng môn võ khác thì có. Sensei của nhóc bảo rồi đấy, đánh nhau có phải chỉ được dùng mỗi Karatedo đâu!

- Mặc kệ!! Buông nào!

- Ừ thì buông! - Yuri cười khoái trá thả tay ra, khiến Touma mất đà mà ngã nhào xuống sàn ê ẩm. Nhóc ta hậm hực lườm Yui, hai má phồng lên giận dữ. Yuri cười cười đi lại, chọc vào trán nhóc đẩy ra sau. - Coi kìa, con trai đang đòi yêu đương mà cũng giận, y như con gái.

- Gì chứ? - Touma vùng lên, xô Yuri ngã xuống. - Trang nam nhi hảo hán mà chơi trò lấy của bọn con gái mót ướm á?

- Được rồi, được rồi! - Yuri cười khỏ. - Ban nãy nhóc có mấy đòn khá lắm. Chắc tương lai có thể sánh với tôi.

- Còn lâu nhé! Năm sau là tôi sẽ giỏi hơn bà chị, chắc luôn! - Touma gạt phất ngón tay cái đang chìa về mình của Yuri, hai má đỏ ửng lên trông dễ thương vô cùng.

Kazuto ngồi dưới võ đài, nhìn về mặt của nó thực lòng không cam tâm.

- A... Chỗ này giải khuây tốt ghê... - Yuri cười thỏa mãn rảo bước trên hè phố, tay ngoắc ngoắc bộ võ phục được cột chặt lại.

Sáu giờ, trời sa sầm tối. Dòng người đi đi về về ngày một đông đúc hơn, ồn ào náo nhiệt. Yuri vẫn mặc kệ, đôi môi nhoen lên cười hạnh phúc.

- Yuri, ngày mai cậu có hẹn đi chơi với Misao. Cậu muốn đi bộ hay đi xe để tôi chuẩn bị? - Kazuto theo sau, nhìn Yuri cười hạnh phúc hớn hờ khác hẳn

ngày thường mà lòng bồn chồn, chợt lên tiếng hỏi.

- Misao? À, cái thằng quý tử đó... - Yuri nhướn mày. Giấy sau, nó suy nghĩ một lát, rồi phẩy tay. - Thôi quên đi! Cậu bảo hán để hôm khác. Dù sao tôi cũng chán hán rồi.

- Vậy ngày mai cậu định làm gì?

- Làm gì à? Đến võ đường của Toudo tiếp, nhĩ? - Yuri hớn hờ cười, hai má thoáng hồng lên trong giấy lát.

"Râm!!"

Một lực đạo mạnh đẩy nó vào một ngách nhỏ, tối giữa hai tòa nhà. Yuri nhắm mắt đau ê ẩm, vừa he hé ra đã thoáng giật mình vì cảnh tượng trước mắt.

Kazuto mặt mày tối sầm, đôi mắt lạnh lẽo, hai tay nắm chặt lấy cổ tay nó đẩy sát vào tường. Lực đạo mạnh đến mức khiến nó cảm thấy đôi tay lạnh hân đi, không còn chút nhiệt. Con ngách lại rất nhỏ khiến khoảng cách giữa anh và nó gần như không còn.

- Cái gì thế? Cậu làm trò gì vậy Shina Kazuto? Buông tôi ra!! - Yuri cũng thoáng đánh mặt khi thấy vẻ sát khí giận dữ của anh, hoảng loạn hét. - Không buông ra nhanh, tôi sẽ sa thải cậu!!!

- Vì sao... - Giọng anh trầm lạnh phát ra, đôi mắt sụp xuống. - Vì sao cậu cứ muốn đến võ đường đó?

- Buông ra...

- Trả lời đi.

- Buông ra!

- Tôi bảo cậu trả lời đi!! - Kazuto gào lên, lực ở hai tay càng tăng thêm, day nghiêng.

Yuri gần như bị dọa chết bởi sự giận dữ bất thường của Kazuto. Nó chưa bao giờ ngờ tới anh cũng có thể đáng sợ đến vậy. Bình thường, anh luôn là người dịu dàng nhất với nó, chăm sóc nó, chưa một lần mạo phạm tới nó. Vậy mà hôm nay, lại có thể đáng sợ đến nhường vậy.

- Đau... Buông ra đi, làm ơn... Đau thật đấy... - Đôi mắt Yuri sụp xuống, nó hoảng loạn đến mức để lộ cả vẻ yếu đuối mà ngày thường nó thà chết còn hơn để mọi người chứng kiến. Vẻ mặt này của nó khiến anh kinh ngạc tốt độ, phút chốc sự giận dữ mất kiểm soát dịu xuống. Kazuto dần buông ra.

Đôi tay của nó trắng bệch, cổ tay mang một vết hằn lớn. Anh vội nắm lấy hai bàn tay nó. Giật mình, vì lạnh ngắt. Kazuto chau mày đau khổ, anh vừa làm gì thế này? Tôn thương nó?

Yuri giận dữ gạt phắt tay anh ra, quay lưng bỏ đi. Kazuto trầm giọng, nhìn vào tấm lưng trần trối.

- Cậu thích tên nhóc đó hả?

- Ai? - Yuri ngưng lại, giọng trầm trầm phát ra từ cổ họng.

- Fujitaka Touma?

- Ừ.

Một tiếng nhỏ phát ra từ Yuri khiến trái tim anh nhói lên trong một khắc.

- Cậu đến võ đường Toudo vì tên nhóc đó?

- Ừ.

- Cậu thích nó ở điểm nào?

- Tại sao tôi phải trả lời cậu? - Yuri xoay người lại, mặt đối mặt với anh, cười khẩy.

Kazuto cúi gằm mặt, đôi vai buông thõng, hai bàn tay nắm chặt lại, run run. Giấy lát sau, anh nuốt khan, vô hồn nhìn thẳng vào đôi mắt của Yuri, nói rõ ràng.

- Vì tôi ghen. - Chỉ vài tiếng của Kazuto khiến nó chết sững lại, nếu không phải vì những câu sau nó sẽ nghĩ mình vừa nghe nhầm. Còn anh, tiếp tục nói không chút ấp úng, ngập ngừng. - Có lẽ cậu sẽ cười vào mặt tôi khi tôi đi ghen với một đứa nhóc. Nhưng tất cả cũng chỉ vì... tôi quá thích Yuri.

Yuri chết sững, đứng hình vì từng lời bộc bạch của anh. Giấy sau, nó hậm hực bước đến bên anh, vung tay tung một cú đấm nhắm vào mặt anh.

Kazuto ngã nhào vào tường, tóc xõa ra che đi đôi mắt thần thờ. Yuri gồng vai hét, xa xả vào mặt anh.

- Cậu điên rồi! Có bao nhiêu cô gái khác cậu không thích lại đi thích tôi? Cậu nghĩ cậu là ai? Yêu cậu, cậu cho tôi cái gì? Cậu có tiền không? Tiền ấy! Nếu không có, thì liệu mà tính táo lại đi!! Đừng để tôi phải nói với cha sa thải cậu!!

Yuri giận dữ quay lưng rồi đi, chợt bước chân lệch nhịp. Nó dừng lại, hai tay vò chặt lấy gấu áo, run lên. Thở hắt ra một tiếng, nó nói tiếp.

- Thằng nhóc kia rất dễ thương, và tôi thích chơi với nó. Bởi lúc ở cạnh nó, tôi được là chính tôi. Chỉ thế thôi, đừng nghĩ lung tung!!

Rồi nó tự gõ đầu mình và rảo bước vội vã khỏi con ngõ, bỏ mặc một mình Kazuto ngồi gục dưới đất, cười thê lương.

___o0o0o___

Yui khẽ nghiêng đầu, răng cắn nhẹ vào môi. Câu chuyện Kazuto vừa kể khiến trong lòng cô có muôn nỗi băn khoăn khó dứt.

- Vậy giờ... cậu định thế nào? - Yui vươn người ra trước, hai tay chống hờ lên bàn.

Kazuto buông thõng đôi vai, thờ dãi.

- Ngày mai tôi sẽ nộp đơn xin nghỉ việc chỗ cha Yuri, và chuyển trường về Hokkaido. - Kazuto nói ra quyết định anh băn khoăn đã lâu.

Dĩ nhiên, quyết định đó của anh không khỏi khiến Yui chấn kinh. Cô còn chưa kịp vực lại thì anh ôn tồn nói tiếp.

- Tôi đã xin chủ tịch Oga cấp cho mẹ con tôi một công việc mới ở Hokkaido. Mọi việc đã ổn thỏa, có lẽ gia đình Eto cũng sẽ chấp nhận cho chúng tôi trả nợ sau một thời gian.

- Tại sao vậy?

- Tôi... thích Yuri lâu như vậy, có lẽ cũng phải năm năm rồi. Nếu cứ phải nhìn thấy cô ấy hằng ngày, có lẽ tôi không quên được mất. Con trai mà, tình đầu thường lưu luyến.

Yui cúi mặt cười khổ, chuyện của cô đã chẳng tốt đẹp gì, của anh dường như cũng còn tệ hơn.

Đến giờ làm, Yui tranh trả tiền. Giãng co một hồi, cuối cùng Kazuto cũng phải chịu thua, nhượng bộ cô nàng. Anh tạm biệt cô vì phải về chuẩn bị các thủ tục. Còn Yui cũng chẳng cam tâm mà quay về phòng làm việc.

___o0o0o___

END Chapter 86.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Chuyện Bạn Yui Tập Làm Người Lớn

WARNING: Chương có chi tiết nhạy cảm. Vui lòng cân nhắc trước khi đọc.

—

Nụ hôn đầu của Mika... thuộc về mối tình đầu của cậu ấy... chính là Tsukasa...

Hai năm trước, mối tình đầu đó đã đến mà không báo trước, nụ hôn đầu Mika đã đánh mất mà lòng không cam tâm tình nguyện. Đó là một sự hối tiếc đến tận bây giờ cô vẫn không thể nào nguôi ngoai.

Những quá khứ gian nan của ba người cũng đã kể hết cho nhau, vừa ngạc nhiên vừa sững sốt.

Sau giờ làm, Yui có hẹn Haru đi tới quán ăn vặt Chiruchiru nơi Mika làm thêm. Yui tan muộn nên Haru bắt xe tới chỗ cô, rồi cùng cô đi xe riêng đến chỗ Mika làm.

Hôm nay, quán vắng khách nên Mika nhàn nhã nghỉ ngơi, ngồi nói chuyện cùng bạn cô. Đang tám rôm rả, bỗng nhắc về chuyện xưa cũ.

- Nụ hôn đầu của tớ bị cướp bởi hắn, tớ cũng không dám chắc đó có được tính là nụ hôn đầu không... - Mika uống một ngụm nước lọc. - Nhưng lần đầu tiên tớ chủ động hôn một ai đó... là vào ngày sinh nhật của Akito.

Yui và Haru ngệt mặt ra, chăm chú nghe Mika kể chuyện, mà hào hứng nhất chính là Haru. Hai mắt cô nàng dần to, long lanh, đôi môi khẽ chu ra, hai má ửng hồng, hết như một đứa con nít nghe chuyện cổ tích.

- Nè nè... - Haru sần sỏ vươn lên. - Cảm giác như thế nào? Khi hôn ấy? Có ấm áp không, lãng mạn, hay gì gì đó đại loại thế?

- Không rõ nữa... - Mặt Mika ửng hồng. - Chỉ biết là... môi anh ấy rất mềm, và ấm, có cảm giác như tan chảy ra ấy...

Haru trầm trồ thốt lên một tiếng, gương mặt lộ rõ sự hưng phấn. Vừa nhìn Mika đã biết cô nàng đang suy nghĩ đến cái gì.

- Haru... Đừng nói là cậu chưa hôn đó nhé? - Mika ngạc nhiên cười trừ.

Biểu cảm có phần lãng mạn của Haru đột nhiên cứng lại, tái mét. Mồ hôi lạnh túa ra, cô nàng gãi đầu cười trừ.

- Ừ thì... chưa...

- Hả? Hai cậu hẹn hò lâu vậy mà?

- Lâu gì? Có một tí thời gian à? - Haru lừ mắt lườm Mika, bĩu môi. - Hôn nữa, hồi đó mới học sơ trung, làm gì có để ý đến ba chuyện hôn hít đâu?

Mika buông thõng đôi vai, ánh mắt có phần không cam tâm chĩa về phía hai người. Gì chứ, chẳng lẽ ba đứa chơi với nhau, yêu đương gì cũng trải qua rồi mà mới có một mình cô hôn thôi sao? Lại còn hôn đến tận mấy lần nữa.

- Này... - Yui này giờ đang cầm mặt ăn bánh táo chọt lên tiếng nói, giọng điệu chậm rãi vô cùng. - "Hôn" mà các cậu nói này giờ... chính là "X" hôm bữa Haru có đề cập đến đúng không?

Một câu hỏi chậm rãi và tinh bơ của Yui cũng đủ để khiến bầu không khí được hâm nóng lên, lũ bạn tinh ranh của cô nàng như kiếm được chuyện để bắt đầu trêu chọc.

- Vậy giờ cậu biết X là gì chưa? - Haru mặt mày hớn hờ, đôi môi vênh lên như thể sắp cười ngoác cả miệng ra, bắt đầu hỏi trước.

- Thì... hôn. - Yui miễn cưỡng trả lời trước vẻ mặt ranh mãnh của hai cô bạn. Linh tính cho cô biết cô sắp bị đem ra làm trò cười, bao giờ cũng vậy. Hazz, không thể hiểu nổi mà. Rõ ràng cô học giỏi hơn họ nhưng tại sao cái gì họ cũng biết nhiều hơn cô hết trơn vậy? Làm cô luôn bị đem ra trêu chọc, luôn luôn!

- Vậy cậu có biết hôn là gì không?

- Chắc là... môi chạm môi... hả? - Yui bị ánh mắt hiếu kì của hai cô bạn áp đảo nên nụ cười có phần gượng gạo.

Satake Yui, nữ sinh suốt mười năm học luôn được đánh giá là một học sinh giỏi tiêu biểu với điểm số cao ngất trời. Trí thông minh và trí nhớ của cô nàng cũng luôn trên người ta hẳn mấy bậc, nhưng độ "thông hiểu sự đời" của cô nàng còn rất kém. Không bao giờ đụng đến tivi, mạng xã hội cũng không dùng, điện thoại của cô nàng chỉ toàn phần mềm offline. Yui chẳng bao giờ động tới tờ báo, sách truyện các thứ trừ những thể loại cung cấp kiến thức về tự nhiên, kinh tế, xã hội,... Đối với mọi người, cô nàng như bước ra từ thế kỉ XIX, không biết Internet hay công nghệ thông tin là gì.

Nhìn những câu trả lời ngô nghê đến ngờ nghệch của cô nàng khiến Mika với Haru được phen cười hả hê. Hôn mà cũng không biết!

- Này, vậy tớ hỏi nhé. - Mika với gương mặt đầy sự ám muội bắt đầu tấn công Yui. - Cậu có biết em bé được sinh ra như thế nào không?

- Dĩ nhiên có. - Yui thân nhiên đáp khiến tụi Mika choáng một phen. Thế nhưng cho đến khi cô nàng lòi một đồng kiến thức sinh học ra để trả lời câu hỏi, hai người chỉ đành ngậm ngùi thờ dài.

- Nhưng cậu có biết... làm sao để đưa tinh trùng vào trong trứng không? - Mika cố gắng dẫn dắt để độ mù thông tin của Yui phơi ra.

- Thì... ngủ với nhau... - Yui dần chảy mồ hôi hột.

- Ngủ thôi hả? Chỉ ngủ thôi? - Haru hỏi há hốc.

- Ừ thì... chắc thế... Ngủ thôi chứ còn làm gì nữa...

Haru và Mika phá lên cười hả hê, đau hết cả ruột.

- Này Mika... Hồi sơ trung Yui cũng trốn giờ giáo dục giới tính như bây giờ hả? - Haru vẫn chưa ngớt cười, quay sang thì thầm vào tai Mika.

- Chứ sao. Cậu có biết lúc Yui lần đầu hành kinh, cô nàng thế nào không? - Mika hớn hờ nhớ về chuyện cũ, cười nắc nẻ mà kể với Haru. - Lúc đó mình đang ăn trưa, nó gọi điện cho mình, giọng hốt hoảng bảo sắp chết rồi. Cứ oang oang "Mika! Máu... máu nhiều quá... Có lẽ hôm qua choảng nhau với tụi năm ba nên giờ mới vậy... Tớ sắp chết rồi, sắp chết rồi..." Tớ nghe vậy cũng hoảng, bỏ dở bát cơm phóng thẳng đến nhà Yui, mới kịp hay cô nàng dậy thì rồi. Đưa băng vệ sinh cho nàng mà cứ cười mãi đau hết cả bụng.

Nghe Mika kể, Haru càng thêm phần cười nắc nẻ. Cả hai ôm bụng cười chảy nước mắt trước mặt Yui càng khiến cô nàng càng bức bối hơn.

- Đù rồi đó!! - Yui nhăn mặt gào lên khiến hai người miệng vẫn chưa ngớt cười mà xua tay xin lỗi.

- Yui à, cậu không thể cứ tiếp tục trẻ con thế này được. Chẳng lẽ bị xâm hại rồi cũng không hay chuyện gì... - Mika làm vẻ nghiêm túc nói, nhưng khóe môi vẫn không thể ngưng giật.

- Vậy giờ tớ phải làm sao?

- Cậu... tôi nay tớ gửi phim cho. Phải xem cho hết. - Haru cũng hùa theo Mika làm vẻ nghiêm túc, rồi sau đó lại che miệng tùm tùm cười khi nghĩ đến phản ứng của cô nàng.

- Phim gì? - Yui vẫn nhăn mặt chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Haru ngoắc ngoắc tay kêu Yui lại gần. Cô nàng ngờ nghệch ghé tai, để nghe Haru chậm rãi thả từng từ vào.

- Phim - người - lớn.

- Hà?

- Cậu muốn làm người lớn không? Muốn chứ gì? Xem xong rồi mới có thể trở thành người lớn được. - Mika khoanh tay cười đầy mờ ám.

___oOoOo___

Nửa đêm tĩnh mịch...

Mika đang chìm trong giấc ngủ rất sâu và ngon giấc khi có được, tâm thái vô cùng thư giãn. Cho đến khi tiếng chuông điện thoại kêu lên réo rắt.

Vươn tay ra tắt, im ắng được một hồi, chuông lại kêu lần hai. Vươn tay ra tắt tập hai, chuông lại kêu lần ba. Mika giật dử bắt máy, hét.

- Bỏ thằng điên!! Dám đánh thức tao dậy à? - Cô nàng gắt gỏng.

- Mika... - Một giọng nói yếu ớt vang lên. - Giúp tớ với... Cha mẹ tớ đang đi Okinawa, Mai cũng không có nhà. Chỉ có một mình tớ... cậu sang... giúp tớ được không?

Mika hoảng hốt bật dậy, nhìn vào màn hình. Là Yui. Cô nàng chỉ nói một câu đứt quãng vậy rồi tắt luôn, Mika có cố gọi mãi cũng không được.

Cô nàng tặc lưỡi bật dậy khỏi giường, thay bộ đồ ngủ sang đồng phục trường. Cô vợ vội sách vở vào cặp cùng các đồ dùng cá nhân khác rồi phóng ra khỏi nhà.

Mika cẩn trọng dắt chiếc motor phân khối lớn cô vừa thuê ban chiều ra khỏi cổng, khế khàng khóa cửa để cha mẹ không bị tỉnh giấc, dắt xe ra xa nhà mới dám nổ máy. Leo lên xe, Mika rút điện thoại ra gọi cho Haru phòng khi một mình cô không xoay nổi việc.

Nhà Mika cách nhà Yui ba mươi phút đi xe, Haru thì lại gần hơn rất nhiều, chỉ hai mươi phút chạy bộ. Tiếng động cơ xe phân khối lớn vang lên giữa đêm vắng rồi nhỏ dần, và nhanh chóng biến mất.

Buổi đêm, tư gia Satake rộng lớn nhưng yên tĩnh đến lạ. Tất cả người làm đều chỉ làm ban ngày, kể cả quân gia hay bảo vệ. Cho nên đêm nay, chỉ một mình Yui ở giữa căn hộ rộng lớn.

Mika tắt động cơ xe, gạt chân chống. Cô nàng chạy vội lại bấm chuông, hét.

- Yui! Mở cổng! Tớ đây.

Không lâu sau đó, cánh cổng từ từ mở ra. Mika dắt xe đi vào một lát sau rồi cổng tự động đóng lại. Cô nàng nhanh chóng bỏ xe tại garage rồi phóng như bay lên phòng Yui.

Nghe giọng Yui yếu ớt như vậy, chắc chắn là có chuyện.

- Yui!! - Mika đẩy vội cánh cửa phòng, hét tên Yui, ngay sau đó gương mặt cô trắng bệch.

Yui nằm sòng soài trên đất, gương mặt tím ngắt. Màn hình laptop đã tắt nhưng vẫn còn hoạt động. Mika đỡ cô dậy, lay lay.

- Yui! Sao vậy?

Ngay sau đó, Yui từ từ cử động, cặp chân mỳm khế nhúu lại rồi dần mở ra. Đôi môi anh đào khô khốc hé nhỏ, lấp lỏp.

- Nhà... vệ... sinh...

Mika liền hiểu ngay, dìu cô nàng dậy rồi đưa vào nhà vệ sinh. Vừa thấy ánh sáng của sự sống, Yui nhào lên bồn cầu, nôn thốc nôn tháo.

Mika hoảng hốt xoa lưng cho bạn, chừng năm phút sau, Yui mới ổn định lại.

Yui được dìu lên giường, tỉnh tâm thờ cho đều đặn. Làn da cũng đã rạng hơn chút ít, bắt đầu tươi tỉnh hơn.

- Yui... Sao thế? Sao lại ra nông nỗi này? - Mika vẫn lo lắng hỏi han.

Ánh mắt của Yui quắc lên trong một khắc, rồi cô nàng còn chưa kịp nói gì, một giọng nói vang lên từ cửa phòng.

- Chắc là bị sốc do xem phim cảm đây mà... - Giật mình quay lại thì đã thấy Haru ung dung dựa người vào tường, cười tủm tỉm.

- Mika gọi cậu à? - Yui ngạc nhiên nhìn Haru, rồi quay lại thấy Mika đang mỉm cười. - Sao cậu vào được đây?

- Ban nãy lúc cậu đang rửa mặt thì chuông reo, tớ mở cửa cho cô nàng. - Mika đáp.

Yui gật gù rồi dần quên bẵng đi câu chuyện. Nếu không phải Haru nhắc lại có lẽ cô nàng còn không nhớ mà hỏi tội luôn.

Haru thông thả lại bàn học của Yui, nơi laptop còn đang hoạt động. Cô nàng day day màn hình, ngay lập tức laptop sáng đèn trở lại. Thấy vậy, mặt Yui nhăn lại, tái đi còn Mika với Haru thì nhếch môi cười tủm tỉm.

Trang web đen rõ mồn một trên màn hình, những âm thanh nhạy cảm khiến người ta phải đỏ mặt phát qua loa. Yui ôm mặt la lên.

- Tắt!! Tắt nó giùm đi! Trời ơi!!

Haru không nhịn được cười mà cả cơ thể rung lên, chạm tay vào màn hình cảm ứng tắt cửa sổ.

- Cậu làm gì vậy? - Mika ngạc nhiên khi thấy Haru còn chưa tắt laptop mà còn tiếp tục trên một số cửa sổ bèn hỏi.

- Diệt virus, xóa lịch sử. - Haru thản nhiên.

- Làm ơn xóa luôn những hình ảnh tởm tệ trong đầu tớ lúc này đi!! - Yui vẫn tiếp tục gào lên khiến Mika chảy nước mắt vì phải nín cười. Rõ rồi, cô nàng ngất với nôn là do bị sốc.

Xong xuôi, ba cô nàng ngồi yên vị trên giường, Haru bắt đầu khai thác.

- Cảm giác khi tập làm người lớn thế nào hả?

- Aaa, tởm quá!! Gớm chết đi được! - Yui nhăn mặt la lên.

- Sốc hả?

- Kinh chết đi được! Tớ thà xem phim kinh dị còn hơn. - Khi tên "thỏ đế sợ ma" Yui thốt ra câu này, hai người đã phần nào đo được độ kinh tởm của cô nàng rồi.

Ba người lại yên lặng một hồi, cho đến lúc Mika chuyển chủ đề.

- Haru, nhà cậu gần hơn, sao lại đến muộn quá vậy?

- A! Quên mất! - Cô nàng vỗ tay một tiếng rồi nhảy tót xuống giường. Haru chạy ra cửa phòng và lát sau, hàng loạt túi đồ linh kinh được cô nàng đưa vào.

- Đồ ăn!! - Mặt Yui tròn xoe lấp lánh, cô nàng lao đến khám phá bên trong. - Oahh! Snack, kẹo gum, bánh gạo, nước ngọt!! Ahh, đủ loại luôn!!!

- Sao thế? - Mika ngạc nhiên.

- Đẳng nào nhà Yui cũng chẳng có ai, lại cả ba đứa tụ tập đây rồi, mở tiệc luôn đi!

Một lời đề nghị của Haru đã khiến ba cô nàng trắng đêm quây tung nóc nhà. Riêng Yui vẫn chưa thể nào nguôi ngoai hình ảnh của những ngày đầu tiên "tập làm người lớn".

___oOoOo___

END Chapter 87.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Đề Nghị Hủy Hôn

Đôi co một hồi, cuối cùng cả ba người đã thống nhất tổ chức một bữa tiệc ngay tại hồ bơi của nhà Yui. Tuy là hồ bơi tại nhà nhưng khá rộng, nằm trên tầng ba và là hồ bơi ngoài trời. Đèn điện được bật lên sáng trưng, cây cối xanh tươi, đôi lúc gió thoảng thoảng nên khá lạnh. Nhưng đêm nay, trời quang nên ngắm sao rất rõ, bầu không khí quang đãng và dễ chịu.

Hồ bơi nhà Yui có thiết bị điều hòa nhiệt độ, nên ba cô nàng không có lo bị cảm lạnh khi bơi giữa đêm, ngay mùa đông. Dù sao thì dạo giờ trời cũng đã bắt đầu ấm lên nên mới được nước đây mà.

Yui mang cho hai cô bạn mình hai bộ đồ bơi. Dù sao về quần áo nhà cô dư thừa. Nhưng về phần tụi Haru, cũng muốn kêu hội Akito đến chơi chung, nhưng vì chuyện Yui với Shukasa mà thôi, không kêu nữa.

- Wahh! Không thể nào! Haru lại về nhất nữa hả? - Yui nhăn mặt khi thấy Haru đang đứng cạnh thành bể, ranh mãnh cười, còn giơ ngón tay chữ V nữa chứ.

Hai cô nàng trèo lên bể bơi, chạy lại chỗ Mika đang bật nhạc xập xình, lấy hai chiếc khăn bông to bọc quần quanh người. Yui nhanh nhẹn vơ lấy một gói snack khoai tây, nhai ròn rột.

Sau cú sốc của lần đầu tập làm người lớn, Yui là người đi, ơn trời nhờ có mớ đồ ăn của Haru nên sau vài phút là lại khỏe re, khiến Mika ngán ngẩm không còn cái gì để nói.

- Không thể nào! Hồi sơ trung tứ luôn nhất trường trong đại hội thể thao môn bơi lội, nhưng tại sao lại thua Haru cơ chứ?? - Yui không cam tâm, nhõng nhẽo y như một đứa trẻ, nhăn mặt. Dù sao thì bên cạnh võ thuật, trình độ thể thao của Yui cũng không phải hạng xoàng. Mấy môn khác thì Yui chơi rất bình thường, nhưng bóng đá với bơi lội là cô nàng tự tin có thể thắng trong tất cả các cuộc chơi.

- Mới nhất trường thì chưa đủ. - Haru ngạo mạn nhún vai, nâng lon nước ngọt lên uống một ngụm. - Tớ đã vô địch môn bơi lội ở đại hội thể thao toàn thành phố. Mùa hè này có thể sẽ tham gia ở đại hội của Kanto nữa cơ.

Riêng Haru thì mừng khời nói. Ba đứa chơi với nhau, cái gì nàng cũng thua hai người họ, võ thuật, năng lực học hành,... Vậy mà giờ đây môn bơi lội họ lại thắng không nổi cô, thật khiến cô đắc ý mà.

- Biết lí do không? - Mika ngồi dậy, đi đến giữa hai người, cười cợt. - Thấy vòng một có sự khác biệt chưa? Yui à, ngực cậu bị đến vậy rồi, khi bơi dĩ nhiên có lực cản. Phải như bức tường này mới có thể lướt nhanh vun vút được.

Nói rồi Mika đắc ý vỗ bôm bốp vào lưng, à nhầm, ngực của Haru khiến cô nàng đỏ mặt. Và kể đó, là một cuộc rượt bắt quanh hồ bơi.

- Haru, ông ngoại cậu khó tính vậy, gia đình cậu lại có nề nếp, làm sao cho cậu ra khỏi nhà vào giữa đêm vậy? - Yui chột thắc mắc, hỏi, kể đó cô nàng nhàn nhả ngồi xuống ghế tựa.

- Phải lén chứ, công khai đi có lẽ tớ bị oánh chết luôn. - Haru nhún vai, ngưng đuổi Mika, rồi lon ton chạy lại ngồi bên cạnh Yui. - Dù sao thì tớ luôn đi học trước khi mọi người trong nhà dậy, nên sáng mai nếu họ không thấy tớ chắc cũng đơn thuần nghĩ tớ đi học rồi mà thôi.

- Há? Vậy là cậu không ăn sáng ở nhà à?

- Hồi sơ trung thôi. - Haru lắc đầu nguầy nguậy. - Lên cao trung thì tớ đến canteen trường ăn sáng. Lúc đầu ông ngoại có cản nhắc, nhưng sau rồi cũng thôi.

- Chà, gia đình có nề nếp cũng khó chịu ghê.

Ba đứa lại ngồi tám nhăm một hồi nữa, lát sau lại rẽ sang chuyện của Mika.

- Mika này, Akito yêu cậu nhiều lắm đấy. Cậu cũng vậy mà, sao lại không đồng ý quay lại đi? - Haru xuống giọng hỏi.

- Mọi tình đầu của tớ đã khiến tớ buồn lắm rồi. Tớ không muốn lại phải vô vọng thêm nữa. - Mika cười nhạt, lắc đầu. - Akito vẫn còn vương vấn Eto Yuri, tớ sợ có ngày tớ lại bị bỏ rơi.

- Sao cậu không nghĩ tích cực thêm chút đi? - Yui không cam tâm nói. - Con trai mà, thường trân quý mối tình đầu, nhưng cũng rất ghét sự phản bội. Eto Yuri chỉ là quá khứ, còn giờ người anh ấy yêu là cậu kia.

- Bởi vậy tớ mới muốn cho nhau một thời gian. Lúc nào anh ấy quên được hẳn, thì tớ cũng đồng ý thôi.

Yui bất giác nguyền rủa thầm dài, quắc mắt lên lườm Mika. Hazz, Mika sao già dặn quá vậy? So với Mika, cô và Haru suy nghĩ vô tư và trẻ con hơn rất nhiều.

Một lát sau, đầu óc Yui đã tràn ngập hoàn toàn hình ảnh của Shukasa. Cô và Shukasa suy nghĩ rất đơn giản, thời gian hai người hẹn hò cũng chẳng ai suy nghĩ nhiều, cứ bên nhau và đi chơi, chẳng hoài nghi, chẳng đòi hỏi. Bởi vậy, cô cũng không bao giờ để tâm tới nạm hôn đầu.

- Mika này... Nạm hôn đầu... quan trọng lắm hả?

Nghe đến câu hỏi này, hai người bạn đột nhiên chết sững lại, dơ ra trong thoáng chốc vì câu hỏi đột ngột của Yui. Haru chẳng nói chẳng rằng, chạy lại đầu chỗ điện thoại cô đang sạc, rút dây ra rồi thao tác trên màn hình.

- Đây này, Yui. Do cậu chưa bao giờ xem tivi nên chắc cũng không biết. - Haru nhẹ giọng, không còn cái thái độ trêu chọc cô nàng như bình thường. Cô đưa cho Yui xem một đoạn video ngắn.

Xuyên suốt gần một phút của video, quãng thời gian xung quang Yui như dừng lại. Đó là một cảnh hôn trong bộ phim tình cảm. Chẳng hiểu sao, hai má Yui cứ đỏ lên, tim đập mạnh, lồng ngực như có một áp lực đè nén không thể nào ngưng được.

Khác với những thước phim đen ban nãy tụi Mika bắt cô xem, cảnh này lại khiến cô rung động đến lạ. Hôn đẹp đến thế sao? Có cảm giác như hôn là một điều gì đó thực ấm áp và tình cảm.

Đoạn video kết thúc, ba cô nàng ngồi ngay ngắn về chỗ, và lại tiếp tục im lặng không rõ lý do.

- Yui, ban nãy cậu hỏi tở nạm hôn đầu có quan trọng không... - Im lặng hồi lâu, mãi sau Mika mới lên tiếng. - Đối với tở, nạm hôn đầu rất quan trọng, và tở đã luôn muốn nó được trao cho mỗi tình đầu.

- Vậy thì cậu đã trao cho Tsukasa vào hai năm trước rồi đó thôi. - Yui ngây thơ nói.

- Nhưng phải đúng cách, Yui à. Nạm hôn đó không phải là nạm hôn tở mong muốn. Cho nên nếu cậu trao nạm hôn đầu sai cách, cậu sẽ hối hận lắm đấy. - Nụ cười của Mika có một chút gì đó đượm buồn và tràn ngập sự nuối tiếc.

Nhưng câu nói và nụ cười đó sớm không còn đọng lại trong đầu Yui. Cô quên bẵng đi lời cảnh báo đó, mà chỉ có một suy nghĩ: Trao nạm hôn đầu cho người đầu tiên dạy cô cách yêu...

___o0o0o___

- Cô làm rất tốt. Có vẻ như cô đã biết cách làm hài lòng đối tác rồi. - Keth mỉm cười với Yui, cùng cô sóng bước ra khỏi nhà hàng, buông lời khen ngợi.

Hôm nay Yui lại cùng Keth đi kí hợp đồng. Suốt buổi hẹn, cô lấy được lòng vị đối tác kia khiến cho buổi kí hợp đồng diễn ra vô cùng thuận lợi mà không có bất cứ trục trặc gì. Keth rất hài lòng với thái độ của Yui mà nãy giờ khen cô không ngớt.

- Thật ngại quá, tôi có làm gì đâu. - Yui ngượng ngịu gãi đầu.

- Cô có muốn đi ăn tối với tôi không? - Nhìn trời sa sầm tối, Keth ngó ý mời.

- Xin lỗi, nhưng tôi có hẹn với thiếu gia Oga.

- À, quên mất. Hai ngày nữa là tới lễ đính hôn của cô rồi. Thiếu gia Oga với cô quả thật xứng đôi vừa lứa. Chúc hai người hạnh phúc. - Keth mỉm cười thiện chí, bắt tay Yui.

- Vâng, cảm ơn cô, giám đốc Torada. Hy vọng cô sẽ đến dự. - Yui không mấy vui vẻ khi nghe đến lễ đính hôn, nhưng vẫn gượng gạo cười đáp lại. Chợt, ánh mắt cô liếc về một chiếc xe hộp bóng lộn đỗ bên đường, bên cúi đầu. - Cũng không còn muộn nữa. Hẹn hôm sau gặp lại.

Keth gật đầu, rồi hai người chào nhau thêm đôi câu nữa, Yui tiến về chiếc xe, mở cửa ghế sau, ngồi vào.

Oga Sewashi ăn mặc chần chu, một chiếc áo sơ mi trắng cùng quần bò màu tối. Thấy cô, anh mỉm cười nhìn, rồi xích vào một tí để cô ngồi xuống kế bên.

- Đưa tôi đến nhà hàng Kim Cương. - Sewashi nói với tài xế.

Hai mươi phút sau, họ tới nơi. Sewashi và yui sánh vai bước vào nhà hàng, ngồi vào một bàn trống kê bên cửa sổ. Họ đi tới đâu, ai nấy đều phải xuýt xoa khen ngợi. Họ đẹp như tượng tạc, phong thái cao sang quý phái khiến người ta bất giác cúi đầu.

- Anh chị dùng gì ạ? - Một nhân viên nhà hàng bước vào hỏi.

- Cho cô chọn món. - Sewashi đẩy thực đơn cho cô, xuống giọng.

- Anh ăn giống tôi?

- Ừ.

- Vậy cho hai phần gà quay mật ong. - Yui trả thực đơn cho nhân viên. Nhưng mãi chưa thấy cô ta rời khỏi, Yui bèn ngạc nhiên hỏi. - Có chuyện gì nữa

sao?

- À không... - Cô nhân viên kia lúng túng gãi đầu. - Trông anh chị còn trẻ quá. Chắc mới kết hôn?

Yui bất giác nhìn xuống bản thân. Hôm nay tóc cô búi cao, mang kính, mặc đồ công sở nên khá già dặn. Sewashi ăn mặc cũng chẳng kém. Bởi vậy có lẽ cô nhân viên kia mới nhầm hai người là đôi vợ chồng son.

- Ngày kia chúng tôi đính hôn. Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi. - Sewashi trả lời, ẩn chứa trong từng câu chữ không giấu nổi sự tự hào.

Cô nhân viên kia ngượng ngập cúi đầu rồi rời đi.

- Được rồi, vậy cho tôi biết lí do. Tại sao cô lại chủ động hẹn tôi đi ăn? - Sewashi khoan thai chống tay lên bàn, ánh mắt hiếu kì hướng về phía cô, hỏi.

Yui điềm nhiên nhìn anh, ánh mắt vô hồn. Bữa ăn hôm nay là cô hẹn, là lần đầu tiên cô hẹn anh. Sau đêm tụ tập với Haru và Mika, cô như phần nào hiểu ra được lòng mình.

- Chúng ta... hủy hôn đi. - Yui chậm rãi nói từng từ, rõ ràng không chút ấp úng.

Câu nói đó như tiếng sét đánh ngang tai Sewashi. Không thể nào, anh đang nghe lầm đúng không?

- Cô nói gì?

- Tôi nói, chúng ta hãy hủy hôn. - Yui vẫn đáp lại không chút né tránh.

- Chúng ta làm sao?

- Hủy hôn.

- Nói lại.

- Hủy hôn đi.

Anh hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần vì đơn thuần không dám tin. Mãi đến khi anh có thể chắc chắn anh không nghe lầm, nụ cười trên môi anh cứng lại, co giật cùng những tiếng thờ liên hồi.

- Tôi không nghe nhầm đó chứ? Vì lí do gì mà cô muốn hủy hôn?

Yui cúi gầm mặt, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lại, run run trên đầu gối. Cô nín thở, phải mãi một lát sau mới nhìn thẳng vào mắt Sewashi, nói rõ ràng.

- Vì cuộc hôn nhân này quá vô nghĩa với cả hai ta.

Câu trả lời của cô khiến Sewashi trong phút chốc giận sôi máu. Sắc mặt anh trầm xuống, lạnh lẽo khiến nhiệt độ căn phòng như giảm đi mấy độ. Đôi mắt mờ đục, giọng nói khàn khàn như đang cố gắng kìm chế sự giận dữ.

- Vô nghĩa? - Sewashi cười khẩy. - Đến cuối cùng cô cũng chỉ vì thằng nhóc Hanagato đó mà dám cả gan hủy hôn, còn dám nói vì tôi? Cô biết mà, cuộc hôn nhân này có ý nghĩa với tôi đến nhường nào. Chỉ khi khiến cô trở thành người phụ nữ của tôi, tôi mới có thể đường hoàng ngồi lên chiếc ghế chủ tịch.

- Cả gia tộc Oga chỉ có một mình anh, tại sao cứ phải kết hôn với tôi anh mới có thể nắm quyền thừa kế chứ?

- Cô chậm hiểu à? Tôi đã nói rồi mà, đứa con rơi của cha tôi đang tranh nó với tôi. - Sewashi giận dữ cười lạnh.

- Không có bất cứ một người con rơi nào cả. Anh là con trai duy nhất của bác Kouji. Shina Kazuto chỉ là cái bẫy cha anh dựng lên để buộc anh phải kết hôn với tôi mà thôi.

Câu nói đó rơi vào tai Sewashi khiến anh phút chốc đứng hình.

- Cô đang nói cái gì vậy? Hơn nữa, làm sao cô biết Shina Kazuto?

- Cậu ta học cùng lớp với tôi. Nghe này, từ đầu đến cuối anh bị cha anh điều khiển rồi. Để tôi cho anh biết, anh đã bị chủ tịch Oga lừa như thế nào.

Tâm trạng hai người dần lắng xuống. Yui bắt đầu câu chuyện, chính câu chuyện mà Kazuto đã nói với cô về tính toán của chủ tịch Oga Kouji...

___o0o0o___

END Chapter 88.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Không Muốn Đánh Mất

Hôm nay là ngày 12 tháng 3...

Ngày kia sẽ là lễ đính hôn của Yui nên mọi sự chuẩn bị đang bước vào giai đoạn cuối.

Lần này, để tránh sự quấy nhiễu của những thế lực muốn cản trở cuộc hôn nhân này, bữa tiệc sẽ được tổ chức ở tòa lâu đài kiểu Đức ở ngoại ô thủ đô của gia đình Satake.

Bà Kaemi và bà Akiko đã di chuyển đến đó để hoàn thành những công đoạn cuối. Vì ở ngoại ô và phải di chuyển khá xa nên họ sẽ ngủ lại đó.

Shukasa và Sewashi đang theo chân Hanagato Junkasa và Oga Kouji tham dự bữa tiệc thương giới lớn ở trung tâm hội nghị. Chủ tịch Satake Ikishige thì cũng bận bịu với công việc ở tập đoàn. Yui theo chân cha để làm việc và học hỏi.

Cô nàng vốn bị đình chỉ học từ sau vụ ẩu đả với cao trung Daiho vẫn chưa hết thời hạn nên chưa đến trường, vết thương sau lưng lành từ lâu nhưng Sewashi không cho cô cùng anh đi chuẩn bị bữa tiệc. Bởi vậy, Yui cứ thông thả nghỉ ngơi còn mọi thứ đã có phụ huynh lo, đến ngày chỉ việc bận vấy áo trở thành hôn thê của người ta là được.

Nhưng chiều nay tập đoàn lại có buổi họp vô cùng quan trọng về dự án đầu tư mới của bộ phận bất động sản. Bởi vậy Ikishige đành để mọi thứ lại cho vợ còn ông trở về trung tâm tham dự buổi họp. Yui ở nhà mãi đâm chán nên đòi đi theo.

Buổi họp vừa xong, Ikishige lên xe trở về tòa lâu đài để chuẩn bị cho lễ đính hôn của hai cô con gái. Ngày mai cả ba sẽ trở về, bởi vậy, đêm nay trong tư dinh Satake chỉ có Yui và Mai.

Ba giờ chiều...

Trường cao trung Stars I kết thúc một ngày học đầy bận rộn. Các học sinh dần tản ra tại tòa nhà F, là nơi diễn ra các hoạt động sinh hoạt của hơn 20 câu lạc bộ.

Hôm nay CLB Karatedo được nghỉ sinh hoạt vì phòng tập mượn của trường đang trong giai đoạn tu sửa, thầy giáo phụ trách lại bận việc nên chưa mượn được nhà trường phòng tập mới.

Hòa lẫn trong dòng học sinh, có ba cô gái thông dong rào bước, miệng liến thoắng tám đủ thứ chuyện.

- Yuri! Cậu chia tay Misao rồi á? - Asai nghệt mặt ra.

- Phiền phức. Gã đó nghĩ gì mà đòi ngủ cùng tớ chứ. Nhà hấn chẳng bằng một con kiến so với tập đoàn Hanagato. - Yuri nhún vai.

- Cậu còn chưa cua được Hanagato Shukasa mà phán như đúng rồi. - Ida nhếch môi. Rồi như chợt nhận ra điều gì, nó hét âm lên. - Yuri, bây giờ tớ mới nhận ra thằng vệ sĩ của cậu, Shina Kazuto ấy, có cả đồng em theo cơ. Chiều qua ở bên CLB bóng chuyền của tớ có mấy em gái năm sau là vào trường xin gia nhập, bảo là muốn làm thân chủ trưởng CLB Karatedo.

- O, tớ cũng vậy này. - Asai lên tiếng cười cợt. - CLB Báo chí của tớ có nàng học sinh năm nhất bị "cuồng" Shina Kazuto. Dù sao tên đó cũng ưa nhìn, học hành giỏi giang, đã vậy lúc đánh võ thì ngẫu nhiên nói.

- Yuri, hấn đâu? Mấy ngày nay không thấy, kêu hấn ra đây tiêu khiển chút đi. - Ida huých khuỷu tay Yuri, cười cợt.

Yuri im lặng không nói gì, ánh mắt có một chút căng thẳng nhìn xuống dưới đất. Asai và Ida phải gọi thêm mấy hồi, nó mới giật mình, ra vẻ thản nhiên mà trả lời.

- Shina Kazuto? Hôm kia nộp đơn xin cha tớ nghỉ làm rồi.

- Hả? - Không ai bảo ai hai người đồng loạt la lên. - Tại sao?

- Ai biết? Cậu ta xin cha tớ cho trả nợ từ từ, thế thôi.

- "Thế thôi" á? Tinh quái vậy, cậu ta đi bọn mình sẽ buồn lắm đó. - Asai thất vọng thở dài.

- Buồn gì? Tên đó nhạt nhẽo vô cùng. Đi cũng thoải mái.

Nói vậy nhưng lòng Yuri bỗng cảm thấy trống rỗng...

Nó chợt nhớ về lúc Kazuto đẩy nó vào tường và bảo anh thích nó. Chẳng hiểu sao, tìm nó trong thoáng chốc rung lên.

Không sao, không sao cả. Nó tự nhủ bản thân rằng Kazuto chẳng là gì trong mắt nó cả.

- Eto Yuri! Đợi một chút. - Từ cổng trường, một cô gái đứng chặn bước đi của ba người lại, hét lên, rồi vội vã bước vào trong.

Yui mặc một chiếc đầm ôm, phần trên màu trắng hơi thụng, phần dưới là váy bó sát màu đen tôn dáng cô vô cùng. Mái tóc màu đen buộc lỏng một bên, hai lọn tóc xoắn nhẹ hai bên tai thả tự do. Cô mang giày cao gót, đeo chiếc kính đen khiến cô trở nên già dặn.

- Satake... Trò gì đây? - Yuri nhướn mày nhìn bộ dạng có chút lạ kì của cô.

- Ah... - Yui giật mình nhìn xuống bản thân. Mặc như vậy mà đến trường, quả là tự biến bản thân thành trò cười. Mọi người ai nấy đều tập trung nhìn vào cô, xôn xao bàn tán. Yui ái ngại giải thích. - Tôi vừa hợp xong, nghe chuyện nên bồn chồn quá mà chạy đến đây.

- Hợp? À, đang tập tành trở thành người thừa kế hả? - Yuri nhếch môi cười khẩy, đứng khoanh tay và ngạo mạn chiếu tia nhìn xét nét khắp Yui.

Cô nàng dĩ nhiên là không bằng lòng với thái độ này nên vô thức nhíu mày.

- Nói gì tùy cậu, nhưng cậu nên đến phòng hiệu trưởng ngay đi! - Yui giật lấy ống tay áo Yuri, toan chạy vào.

- Phòng hiệu trưởng? Làm gì vậy? - Yuri đứng giật lại, nhíu mày nhìn cô khó hiểu. Chuyện quái gì đang diễn ra vậy chứ?

- Assh, cậu có nhanh không? Shina Kazuto đang làm thủ tục để chuyển trường đấy.

- Chuyển trường? Chuyển đi đâu?

- Hokkaido! Cậu ta và mẹ sẽ dọn nhà đi nên cậu ta hiện đang làm thủ tục đấy! - Yui tức mình gào lên, sao nó lại phiền phức đến thế cơ chứ? Kêu đi thì cứ đi đi, còn hỏi này hỏi nọ, muộn một tí Kazuto mà kí vào văn bản rồi thì e không cứu nổi đâu.

Yuri mặt mày trắng bệch. Là thế sao? Anh nộp đơn xin nghỉ việc chỗ cha nó là vì thế sao? Sau hôm anh tỏ tình với nó, anh và nó không còn gặp nhau nữa. Đi học cũng không đi, gọi điện cũng chẳng bắt máy, anh luôn tránh mặt nó. Và giờ, anh không còn định nhìn mặt nó nữa hay sao?

Mất Yuri mờ đi thấy rõ, sắc mặt thâm trầm. Nó giật phắt cổ tay đang bị Yui nắm chặt, bước chân sai dài, nó chạy thật nhanh về phía tòa nhà F, là khu giám hiệu. Đến Yui cũng phải dơ ra vì thái độ thay đổi đột ngột của nó, nhưng rồi kịp định hình lại mà phóng như bay.

___o0o0o___

- Tôi không hiểu sao em lại nhất quyết chuyển đi. - Thầy hiệu trưởng lắc đầu chán nản. - Shina, một học sinh ưu tú luôn nằm trong top đầu, tại sao lại từ chối cao trung Stars để chuyển về một ngôi trường làng ở Hokkaido cơ chứ. Dù là về điều kiện gia đình, ban khuyến học nhà trường có thể giúp đỡ em. Chỉ cần em tiếp tục học, các thầy cô có thể giúp em giành học bổng ở các trường đại học lớn, nếu không có việc làm ưng ý sau này trường sẽ tuyển dụng em. Cao trung Stars có thể đảm bảo tương lai em, tôi không tài nào hiểu nổi em lại từ chối.

Kazuto im lặng, mặc cho thầy hiệu trưởng cố gắng khuyên can. Nhưng văn bản chuyển trường đã kí, không thể thay đổi được.

- Em đã quyết rồi, thưa thầy. Bác Eto đã giúp mẹ em có một công việc ở nông trại, sau khi em tốt nghiệp sẽ cố gắng đi làm để trả nợ cho gia đình bác ấy. Lâu nay em cảm ơn sự quan tâm của thầy cô, sau này nếu có dịp em sẽ về thăm trường. - Kazuto từ tốn trả lời, ánh mắt đượm chiều sâu.

Thầy hiệu trưởng đành thở dài, bàn giao lại cho anh toàn bộ sổ giấy tờ và học bạ, giọng thầy dịu dàng nhưng cũng đượm phần tiếc nuối.

- Chúc hai mẹ con em có thể ổn định lại cuộc sống ở Hokkaido. Đừng quên, cao trung Stars luôn chào đón một học sinh ưu tú như em.

- Cảm ơn thầy. Em sẽ cố gắng. - Anh nhận sổ giấy tờ mà lòng băng quơ, không thật sự cam tâm.

- Bao giờ em đi?

- Ngày mai thưa thầy. Đồ đạc mẹ và em đã gói gém xong xuôi, sáng mai xe sẽ đến mang đi.

- Ai cho đi mà bảo đi dễ dàng vậy? - Cánh cửa phòng hiệu trưởng bị đập mở một cách phũ phàng. Yuri hồng hộc lao vào, mặt mày đỏ bừng lên.

- Eto!! Ai cho em làm loạn ở chỗ này? - Thầy hiệu trưởng giận dữ đứng phắt dậy. - Ngừ học sinh phá phách như em thật khiến tôi sôi máu!!

Yui vội vã chạy theo sau, lúng túng đi đến chỗ thầy hiệu trưởng, đỡ thầy.

- Thầy, thầy có thể mặc Eto được không ạ? Cậu ấy sẽ giúp thầy giữ Shina Kazuto ở lại trường đấy. Vội lại... - Yui rút trong ví ra một tấm thiệp đút vào tay hiệu trưởng. - Mời thầy đến dự lễ đính hôn của em và Oga Sewashi ạ.

Thầy hiệu trưởng run run nhận tấm thiệp, theo bước chân bị Yui kéo ra ngoài.

Dù sao Yui cũng đã xuống nước, thầy đầu dấm làm to. Gia đình Oga là cấp trên của thầy, gia đình cô lại là nhà tài trợ lớn cho trường. Yui lại hứa hẹn giúp thầy thuyết phục Kazuto ở lại, thôi đành mắt nhắm mắt mở cho qua vậy.

- Tôi đã xin nghỉ việc ở chỗ cha cậu. Cha cậu cũng đã đồng ý, cậu còn ý kiến gì? - Kazuto thản nhiên nhìn nó, ánh mắt chẳng lấy gì làm vui vẻ.

Yuri chẳng nói chẳng rằng, rút điện thoại ra quay số. Chuông kêu vài hồi, đầu bên kia vừa bắt máy, nó đã la lên:

- Cha!! Shina Kazuto là vệ sĩ của con, sao cha lại cho nghỉ việc? Gia đình anh ta còn nợ chúng ta, cha đừng yếu lòng vậy chứ? Muốn cho anh ta nghỉ, chỉ mình con mới được quyết định. Nếu không có anh ta làm vệ sĩ, sau này con có mệnh hệ gì thì đó là lỗi của cha. Con không biết đâu, cha mau hủy hợp đồng việc làm và nhà ở của anh ta ở Hokkaido đi! Shina Kazuto sẽ ở bên cạnh con, không đi đâu hết!!

Cô nói thừa thêm vài hồi, rồi cúp máy, đắc ý nói với Kazuto, giọng điệu mang phần gấp gáp.

- Hợp đồng đã bị hủy, bây giờ cậu còn đòi đến Hokkaido, định sống ra làm sao?

Kazuto im lặng, cầm tờ văn bản vừa kí đưa lên, cười khở.

- Yuri mất công như vậy thì được gì, văn bản đã kí, tôi không còn là học sinh của cao trung Stars nữa rồi.

Nhanh như cắt, Yuri sải đến giật mạnh tờ giấy trong tay anh. Tiếng xẹt vang lên vài hồi, từng mảnh giấy trắng lá tả rơi xuống đất như tuyết.

- Sao nào? Có tờ văn bản nào à? Hay cậu còn định dán nó lại? Nếu vậy, tôi sẽ đốt chúng. - Yuri vươn tay nắm lấy chiếc bật lửa nằm trên bàn hiệu trưởng, cúi xuống định đốt chỗ vụn giấy. Nhưng chưa kịp làm gì, Kazuto đã bắt lấy tay cô, giằng co.

- Tôi thật không thể hiểu nổi cậu, Eto Yuri!! Cậu từ chối tình cảm của tôi, bây giờ còn giờ đủ cách ép buộc tôi về cạnh cậu. Rốt cuộc cậu còn định đâm nát trái tim tôi đến bao giờ?

- Nhìn lại cậu xem, cậu có gì đáng để tôi yêu? - Yuri vùng ra, mặt mày đỏ bừng lên. - Cậu không có tiền, cũng không hề có ý định trở thành kẻ nhiều tiền!! Điều tôi ghét nhất ở cậu, là không có chí tiến thủ! Cậu nhu nhược như vậy, có xứng đáng để tôi dựa dẫm? Cậu bảo cậu yêu tôi, nhưng cậu đã làm gì để tôi yêu cậu chưa?

Kazuto sững lại trong giây lát, cứng mình. Nó giật tay ra khỏi cậu, giọng nói càng bội phần gay gắt.

- Tôi nói rồi đó, cậu chỉ có hai con đường. Nhu nhược, thì ở lại làm vệ sĩ của tôi mãi mãi. Bắn lĩnh, thì hãy tận dụng cơ hội để tiến xa hơn đi!!

Nói rồi Yuri vùng vằng bỏ ra ngoài, mặc cho Kazuto đứng im như trời trồng giữa bốn bức tường lạnh lẽo.

Lát sau, Yui bước vào, nhìn mớ hỗn độn Yuri để lại trong phòng hiệu trưởng. Cô thở dài thu dọn qua loa, rồi nhìn anh im lặng.

- Satake, con gái đều khó hiểu vậy à? - Kazuto ôm mặt cười khở. - Cậu ấy không yêu tôi, đúng không?

Yui nhếch môi cười, gật đầu.

Kazuto càng thêm phần thất vọng hụt hẫng. Sau tất cả những gì Yuri làm, anh đã có một chút hy vọng về tình cảm nó dành cho anh. Nhưng cái chút đó, đã bị Yui dập tắt.

- Nhưng mà, Eto cần cậu. - Yui thản nhiên cười. - Cậu là người mà cậu ta tuyệt đối không muốn đánh mất.

__o0o0o__

END Chapter 89.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Hẹn

- Cần tôi? Huh, nói gì vậy? Chỉ là một tên nghèo kiết xác không cho cô ấy nổi một xu, làm sao Yuri lại cần tôi được? - Kazuto thở dài dựa người vào thành ghế, đôi môi nhếch lên một cách chán chường. Anh cúi xuống thu dọn chỗ giấy vụn dưới sàn bỏ vào thùng rác, mặc cho Yui ngán ngẩm đứng nhìn anh.

Yui thông dong bước đến, ngồi xuống bộ sofa to lớn đặt trong phòng, tự rót cho mình một chén trà.

- Con trai các cậu cứ nhiên chẳng ai hiểu nổi chúng tôi. Chà trách khi yêu cứ toàn xảy ra cãi vã... - Yui đưa ly trà lên môi, nhấp một ngụm, rồi bình thản nói tiếp. - Nếu không cần cậu, cậu ta sẽ chẳng ở đây ban này, chẳng làm mọi việc một cách vô nghĩ chỉ để níu giữ bước chân cậu.

Kazuto khẽ nuốt khan, vội vã đi lại ngồi xuống trước mặt Yui, giọng nói mang phần sốt sắng.

- Cần kiểu gì? Tôi không hiểu nổi, cô ấy vừa vùng ra khỏi tôi, hét rằng không cần một kẻ như tôi. Satake à, nói gì dễ hiểu hơn được không? - Kazuto nhếch môi thờ dãi.

- Nếu không cần cậu, ban này cậu ta sẽ không ở đây và giằng co với cậu! - Rốt cuộc, Yui cũng đã mất kiên nhẫn. Cô đứng phắt dậy, dứt khoát chặn ngang lời nói của Kazuto.

Kazuto sững người lại, trong chốc lát cả cơ thể anh hóa đá. Anh không còn biết nói gì hơn, chỉ cúi gằm mặt mà tâm trí dầy vò.

- Nghe này, Shina. Hiện giờ, Eto chưa có yêu cậu đâu. Và nếu cậu cứ tiếp tục như vậy, cậu ấy cũng sẽ không yêu cậu. Nhưng, cậu ấy cần cậu, không muốn mất cậu. Một người như vậy, tuyệt đối đừng vì chút bông bột của bản thân mà đánh mất. Nếu cậu yêu cậu ấy, hãy chứng tỏ bản thân là người mà cậu ấy có thể gửi gắm cả cuộc đời. - Yui khoan thai bước đến, nắm lấy tay Shina, ánh mắt âu yếm, giọng nói dịu dàng nhưng cũng rất nhấn nại.

Kazuto nghe vậy thì ôm mặt phì cười. Cứ cười rúc rích đến chảy cả nước mắt khiến Yui có đôi chút khó chịu.

- Gì kia chứ?

- À không... - Kazuto đã cố ngưng nhưng nụ cười vẫn không ngớt. Anh khò sở xua tay. - Chỉ là... tôi không ngờ một Satake Yui ngốc nghếch mà lại cũng có thể nói những câu trường thành đến thế...

- Gì chứ? - Yui thật muốn lao tới choảng nhau với anh chàng. - Thật ra không phải tôi nói... Cái này là một người bạn của tôi muốn truyền đạt lại cho cậu...

Yui cúi đầu nhớ lại hôm đó. Cái đêm mà Mika và Haru đến nhà cô, cùng nhau tổ chức một bữa tiệc hồ bơi nho nhỏ. Bỗng dưng lúc đó cô thấy bản khoăn chuyện của Shina Kazuto và Eto Yuri bèn hỏi ý kiến, và Mika đã trả lời như vậy.

- Nhưng mà... cảm ơn cậu, Satake... Ít nhất tôi cũng biết tôi cần phải làm gì... - Giọng điệu của Kazuto thoáng chốc nhẹ nhàng, đều đều và trở nên bình thản. Anh khẽ cười, ôm mặt ra vẻ bất lực nhưng không giấu nổi sự hạnh phúc. - Để cậu ta một mình tôi cũng lo. Chắc còn phải nương nhờ gia đình Eto và quỹ học bổng của trường dài dài...

- Em nghĩ thông rồi, Shina? - Từ đâu, giọng nói hạnh phúc phấn khởi của thầy hiệu trưởng vang tới.

- Vâng. - Hoi giật mình, nhưng anh cười khò nhìn thầy hiệu trưởng, gật đầu đáp.

- Nghe này Shina... - Đột ngột trên gương mặt có phần tiêu tụy đi của Yui, đôi môi anh đào vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp. - Chính tôi mới cần cảm ơn cậu thì đúng hơn. Qua chuyện của cậu, tôi mới biết tôi cần ai, ai là người mà suốt cuộc đời này, tôi tuyệt đối không muốn đánh mất!!

- Khoan đã, Yui... - Kazuto gọi với theo khi bước chân Yui đã toan rời khỏi, nhưng cách xưng hô có phần nhầm lẫn, bèn ái ngại sửa lại. - A, Satake...

Bước chân Yui khựng lại, cô cười thật tươi với anh.

- Gì hả Kazuto?

Cô tự nhiên gọi tên anh khiến anh sững lại trong chốc lát. Người ta nói quả không sai, Yui đúng là một thiên thần mà chỉ với nụ cười có thể đem đến mùa xuân cho người khác.

- Yui,... - Anh mỉm cười thay đổi cách xưng hô, giọng nói dịu dàng. - Cậu cũng là người bạn mà tôi không muốn đánh mất, cho nên làm ơn đừng tự khiến bản thân tổn thương, được không?

Yui mỉm cười gật đầu, rồi bước chân phóng nhanh ra khỏi dãy nhà.

- Em và Satake có chuyện gì à? - Thầy hiệu trưởng hiểu kì nhìn bóng cô đã khuất, rồi quay lại nhìn về mặt ẩm áp của Kazuto.

Anh chẳng nói chẳng rằng, chìa tay về phía thầy.

- Thầy đưa em.

- Đưa gì?

- Tắm thiệp mời dự lễ đính hôn của Oga Sewashi và Satake Yui ấy...

Thầy hiệu trưởng nghe vậy không khỏi thắc mắc, nhưng chẳng hiểu sao tay lại vô thức thò vào túi áo rút tấm thiệp màu tím ra.

- Cái này hả?

Kazuto thân nhiên nhận lấy tấm thiệp, rồi trong phút chốc xé làm đôi.

- Á, em làm cái gì vậy? - Thầy hiệu trưởng hốt hoảng nhìn tấm thiệp đẹp đẽ bỗng trở thành giấy vụn trong sọt rác.

- Lễ đính hôn này bị hủy rồi. - Anh mỉm cười đầy ẩn ý. - Thay vào đó thầy sẽ được mời dự lễ đính hôn giữa hai gia tộc Hanagato và Satake.

- Em muốn nói Hanagato Shukasa và Satake Mai? Hai lễ đính hôn được tổ chức thành một mà.

Thầy hiệu trưởng thắc mắc ngập tràn, nhưng Kazuto chẳng nói năng gì, mỉm cười nhìn ra ngoài cửa sổ. Những tia nắng cuối cùng của ngày ảm áp chiếu vào, cơ gió thoảng đưa hương hoa nhài sữa dịu dịu. Anh mỉm cười tận hưởng chúng.

- Mùa đông đã dứt, xuân lại về...

___o0o0o___

Yui gấp gấp chạy ra xe. Cô ngồi lên ghế sau, giọng vội vã.

- Bác cho xe đến quán cà phê Terari ở phố Shibuya.

Bác tài xế không chút thắc mắc mà khởi động xe, cho xe chạy vào dòng người tấp nập.

Yui trầm lặng rút điện thoại ra, quay số. Từng con số quen thuộc mà cô đã từng ngày nào cũng bấm, giọng nói bên kia sẽ ảm áp đáp lại cô. Đã từng như vậy...

Chuông điện thoại Shukasa reo lên, anh toan nghe máy. Nhưng đến lúc thấy số thuê bao mà anh chờ đợi nhưng đã không gọi đến cho anh suốt thời gian qua. Tim anh đau lên trong khoảnh khắc.

Shukasa tắt tiếng, không nghe.

Nhưng cô cứ gọi, hàng trăm cuộc cứ khiến màn hình điện thoại anh sáng trưng. Lòng anh sốt ruột hẫ hẫ lên, cầm điện thoại lên nghe máy.

- Alo... - Giọng anh trầm thấp trong điện thoại khiến Yui vừa mừng nhưng cũng rất chạnh lòng.

- Gặp nhau một chút, được không? - Yui khẽ nuốt khan, nghe giọng nói lãnh đạm của anh mà bao nhiêu sự quyết tâm cũng trở nên nhỏ bé.

- Đâu còn chuyện gì để nói nữa. - Anh tỏ vẻ thờ ơ, nhưng sâu trong trái tim lại gào thét điên cuồng. - Nếu em muốn tôi chúc mừng hạnh phúc cho em và Oga Sewashi, thì tôi nghĩ việc này không cần thiết...

- Không phải, tôi và Sewashi không như anh nghĩ đâu!! - Yui hoảng hốt gào vào trong điện thoại. Quả nhiên anh vẫn còn để tâm.

- Nụ hôn hôm đó của hai người, tôi còn có thể nghĩ gì khác? - Shukasa cười lạnh, từ bao giờ cô còn có thể nói dối anh như vậy?

- Gặp nhau đi, tôi sẽ giải thích. - Yui xuống giọng, cố gắng kìm con sốt sáng vào trong.

Từng câu nói của cô khiến Shukasa quặn đau. Cô vốn rất lạnh nhạt với anh cơ mà, tại sao bây giờ lại dằn vò anh đến thế? Anh vốn sẽ yếu lòng, nhưng hình ảnh hai người hôn đó cứ quẩn quanh trí óc anh, tổn thương anh.

- Tại sao em phải giải thích? Chúng ta đâu còn là gì của nhau nữa? - Shukasa cười lạnh mà khóe mắt cay cay, lồng ngực bức bối khó thở.

- Anh nhất quyết không cho tôi một cái hẹn? - Yui xuống giọng.

- Phải.

- Nếu vậy, tôi ra lệnh cho anh. Đừng quên ngày tôi và anh quyết đấu, người chiến thắng là tôi sẽ được yêu cầu anh làm mọi thứ tôi muốn. Dù chiến thắng đó đối với tôi là sự nhục nhã, nhưng vì anh kiên quyết đến vậy tôi cũng chẳng còn cách nào khác.

Shukasa sững người lại trong thoáng chốc. Hình như thương giới và thời gian làm việc đã tôi luyện thành một Satake Yui như thế này. Kiên quyết, bản lĩnh, không từ thủ đoạn, chẳng còn là một cô gái ngây ngốc của ngày xưa.

Thế nhưng, Satake Yui vẫn mãi là Satake Yui, dù có ra sao, vẫn là người mà anh yêu nhất.

- Tôi đang tham dự bữa tiệc thương giới ở trung tâm hội nghị cùng cha, em muốn tôi bỏ chỗ này đến nơi em? - Sự kiên cường của anh đến cuối vẫn phải chịu thua tính bướng bỉnh của cô, Shukasa cười nhẹ.

- Không sao, tôi sẽ chờ.

- Phải đến mười giờ mới xong, em có còn muốn chờ?

- Tôi đã từng chờ anh còn lâu hơn thế, năm tiếng thôi mà, có xá gì? - Yui dựa người vào ghế, ngược đầu lên trần xe, quan sát qua cửa sổ trời, bình thản, thong dong. - Quán cà phê Terari phố Shibuya, nơi tôi và anh gặp nhau lần đầu.

Cô tắt máy trước, đôi môi mỉm cười mãn nguyện.

- Nhị tiêu thư, cô có muốn đi đến đâu đó cho tới giờ hẹn không ạ? - Bác tài xế đã nghe được phần nào câu chuyện của cô, nuốt khan hỏi.

- Không cần đâu, sau này bác đứng can thiệp vào chuyện của cháu nữa... - Yui bình thản đáp.

- Xin lỗi cô. - Bác tài xế khe khẽ đáp rồi nhấn ga tiến thẳng về phố Shibuya.

__o0o0o__

- Em đứng ngoài đây từ chiều tới giờ? - Bữa tiệc vẫn chưa kết thúc, nhưng Shukasa cáo bệnh xin về. Anh vội vã leo lên taxi phóng thẳng về chỗ cô.

Tối nay, từ đằng xa anh thấy bóng cô loáng thoáng lúc ẩn lúc hiện. Cứ ngỡ mình nhìn nhầm, nhưng cô đứng lặng người dựa vào cửa kính, đôi mắt thần thờ nhìn xuống mặt đường. Đêm nay bỗng dưng trời lạnh hẳn, cô thò ra từng luống khói trắng.

Rõ là ban chiều trời còn nắng, sao nhiệt độ lại giảm nhanh đến vậy?

Anh xuống xe, vội vã chạy đến chỗ cô. Như thấy đáng anh, cô nở một nụ cười nhẹ nhàng, chắc hẳn đã rất an tâm khi cuối cùng anh cũng đến.

- Không sao. Ngồi một mình trong đó tôi không quen. - Cô cười nhẹ rồi gục ngã vào vai anh, cúi thật sâu vào vạt áo, tận hưởng thân nhiệt và mùi hương đã lâu rồi không được cảm nhận. - Aaa, anh vẫn rất dễ chịu như vậy...

Cô làm hành động như thế khiến anh thoáng chốc bối rối. Tâm trí anh mờ đi trong chốc lát, quả nhiên không thể cưỡng lại cô.

Shukasa vội đẩy Yui ra. Hành động bất ngờ của anh khiến Yui bối rối khôn cùng. Anh ôm mặt, cố gắng né tránh cô.

- Đừng hành động như vậy. Nếu không, tôi sẽ hiểu lầm...

Yui tròn mắt nhìn anh gượng gạo xoay người, đôi môi mỉm cười thật dịu dàng. Cô lao tới từ đằng sau, ôm chầm lấy anh, thật chặt.

- Đã bảo là... - Shukasa luống cuống.

- Anh không hiểu nhầm, tôi thực sự muốn vậy... - Yui áp má vào tấm lưng vững chãi của anh, dụi nhẹ nhẹ. - Anh dễ chịu lắm, ấm áp lắm. Cũng bởi vì thứ mùi hương và thân nhiệt này thao túng trái tim tôi mà tôi không cảm nổi mình hành động như vậy...

Shukasa ngược đầu lên trời, giữ bầu không khí im lặng, phó mặc bản thân cho cô gái nhỏ kia ứng làm gì thì làm...

- Không vào trong quán sao? Ngoài này lạnh... - Anh mở lời.

- Ban này có hơi lạnh thật, nhưng lúc anh đến tôi cảm thấy ấm hơn rất nhiều...

Dù biết bản thân phải tránh xa cô ra, nhưng cứ nhìn tấm thân mỏng manh ôm chặt lấy từ đằng sau, tâm trí anh lại trở nên mờ mịt không tài nào điều khiển nổi.

- Em cứ như vậy, Oga Sewashi sẽ không vui.

- Tôi đã hủy hôn với anh ta rồi. - Yui thản nhiên đáp.

Câu nói đó như một mũi tên cắm vào lưng anh. Shukasa bật mình vùng ra, quay lại mặt đối mặt với cô, đôi mắt tròn xoe kinh ngạc.

- Em nói gì?

- Tôi đã hủy hôn với Oga Sewashi. - Yui bình thản nhìn anh, ánh mắt có ý cười mà đáp.

- Lý do?

- Tôi không yêu anh ta.

Shukasa ôm mặt đầy khổ não. Anh vẫn không tài nào tin nổi những điều cô vừa nói, hàm răng cứ đánh vào nhau, cố gắng điều hòa lại nhịp thở.

Chưa kịp nói gì, cô nắm lấy tay anh, cúi gầm mặt, lí nhí.

- Xin đừng rời xa tôi nữa. Tôi cần anh, Hanagato Shukasa. Người duy nhất Satake Yui này muốn cùng kết hôn chỉ có mình anh thôi.

Câu nói đó dày vò anh, đáng lý ra anh phải cảm thấy hạnh phúc, thế nhưng trong lòng lại nặng trĩu. Shukasa cười lạnh.

- Em nói em cần tôi? Satake Yui, tôi thật không hiểu đến cuối cùng điều em muốn là gì? - Anh đau khổ nhìn cô, nụ cười thê lương. - Nếu em đối với tôi quan trọng như vậy, còn ngang nhiên hôn Oga Sewashi trước mặt tôi? Đây đối với em là "cần" sao?

___o0o0o___

END Chapter 90.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Nụ Hôn Đầu

- Không, không phải... Anh nhầm rồi... - Yui luống cuống, nét mặt tái đi. - Nghe tôi giải thích đã...

Ngày hôm đó, cô hẹn dùng bữa với Oga Sewashi vì muốn đề nghị hủy hôn, không thể ngờ ngay sau đó Shukasa cũng có mặt ở đó cùng với chị Mai. Cứ tưởng anh sẽ hiểu, nhưng hóa ra vẫn còn bận tâm sâu sắc về chuyện đó đến vậy.

- Em không cần phải tự làm khổ bản thân như vậy. Tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi... - Shukasa thẳng thắn gạt tay, giọng trầm xuống. - Em có hôn hân ta thật không?

Yui lúng túng cúi gầm mặt, hai tay vò chặt lấy gấu áo.

- C... Có...

Lòng ngực Shukasa như muốn nổ tung, đau đớn...

- Là em chủ động?

- Ph... phải... - Yui nhả mặt như sắp khóc, cố gắng vớt vát chút hy vọng. - Nhưng anh, nghe tôi nói...

- Đủ rồi, quá đủ rồi... - Shukasa kiên nhẫn chặn ngang lời cô nói, gương mặt anh đỏ lên như sắp nổ tung. Con phần uất phải kìm nén trong người. - Tôi và em chẳng là gì của nhau, em chẳng cần phải giải thích làm gì...

- Shukasa...

- Yui, tim tôi đã đau lắm rồi... Em đừng dằn vặt tôi nữa, được không? - Anh cười đau khổ thê lương, nhìn cô gái bé nhỏ và cảnh tượng ngày hôm đó không khỏi đau tức ngực.

Yui tái mặt nhìn anh quay lưng rời khỏi, bỗng cảm thấy chung quanh lạnh đi, trái tim cô đơn hiu quạnh và đau như điên dại.

- Tôi phải làm gì anh mới tin tôi? Nụ hôn hôm đó, chẳng qua chỉ là muốn xin lỗi, và cảm ơn Sewashi mà thôi. Anh đâu cần phải để tâm chứ? Dù sao cũng chỉ là hôn lên má, đâu có được tính là hôn đầu đâu?

Từng câu từng câu càng khiến anh đau nhặng lại. Anh quay người, nhìn cô đau đớn khóc. Phút chốc giật mình, hai hàng lệ nơi khóe mắt cô lại có thể chảy nhiều đến nhường vậy.

- Hôm đó, tôi nhận ra tình cảm của tôi mà muốn hủy hôn với Sewashi, thế nhưng thực lòng tôi cảm thấy rất áy náy. Anh ấy đã rất tốt với tôi, bên tôi trong

quảng thời gian khủng hoảng nhất. Nhưng tôi lại phụ anh ấy, bạc nghĩa với anh. Anh ấy hỏi tôi một nụ hôn môi, nhưng tôi chỉ đành lòng hôn má. Anh biết vì sao không? - Yui gào khóc tím tím nước mắt, trái tim quặn thắt như bị hàng nghìn mũi kim đâm vào. - Bởi vì tôi muốn giữ nụ hôn đầu của tôi cho người mà tôi yêu nhất, chính là anh, tên khốn!!

Câu nói vừa dứt, Shukasa còn chưa kịp định hình lại, ngay lập tức một nụ hôn rơi xuống môi anh.

Cô nắm chặt lấy hai tay anh, rướn người đặt môi cô khóa lấy môi anh. Thân nhiệt hòa với nhau, chiếc hôn ấm nồng tình cảm nhưng chất chứa bao nhiêu cô đơn đau đớn chịu đựng bấy lâu nay.

- Yui!! - Shukasa hoảng quá, vô thức đẩy cô ra. Yui bước loạn xạ vài bước, nước mắt vẫn rơi, đôi môi vẫn cười tê tái.

- Xin lỗi vì đã làm phiền, thiếu gia Hanagato...

Từng giọt nước mắt như những hạt trân châu bay vào không trung, mái tóc màu đen lấp lánh ánh sáng màu xanh dương vụt qua anh trong chớp lát. Cô chạy vội ra đường lớn.

- Yui!! - Shukasa hoảng hốt chạy theo. Anh không có định đẩy cô ra, chỉ là quá bất ngờ mà tay chân vô thức hành động. Nhưng bóng dáng nhỏ bé ấy vụt mất khỏi tầm mắt. Cô vẫy tay gọi taxi, leo lên trên đầy vội vàng.

- Chạy! Bác tài, cho xe chạy nhanh đi!!

Nghe cô giục, bác tài xé vội cho xe lao đi, một mình Shukasa nhìn theo bóng cô mà tim đau quặn lại. Anh lại lỡ làm tổn thương cô nữa rồi..

- Cô à, mình đi đâu đây? - Bác tài ái ngại hỏi, nhưng càng thêm bối rối khi nhìn cô qua gương chiếu hậu.

Yui lấy tay che miệng, khóc tím tím. Gương mặt đỏ bừng lên đè nén nỗi đau vô bờ, từng giọt nước mắt rơi nhiều vô số kể...

__o0o0o__

Bước ra khỏi nhà tắm, Yui dùng chiếc khăn bông lau khô tóc.

Cô thay sang bộ đồ ngủ - một chiếc áo phông oversize màu trắng phủ xuống tận đùi. Yui bình thân ngồi xuống bàn trang điểm, tiếp tục lau khô tóc, và dán đôi mắt vào tấm gương kia.

Đôi mắt của cô sưng đỏ từ bao giờ...

Cô khóc từ lúc xuống xe, chạy vào nhà, bỏ mặc lời hỏi han của chị gái, và khóc ngay cả lúc còn đắm mình trong bồn tắm.

Bất giác đôi môi anh đào nở nụ cười lạnh...

Nhớ lại những lời nói và hành động ngu ngốc ban nãy, cô thật muốn tự đâm chết bản thân. Ngón tay thon dài đặt nhẹ lên môi, đầu óc mang máng nhớ về hành động ban nãy, càng nghĩ càng đau.

Tại sao trong phim cảnh hôn nhìn có vẻ ấm áp và hạnh phúc đến thế, nụ hôn ban nãy chỉ toàn nước mắt mặt chất, lạnh và nhạt? Đó là nụ hôn đầu của cô, không quyến rũ, không hơi ấm, họa chăng do cô quá nghĩ nhiều về nó?

Nước mắt bắt đầu lăn dài.

Đột ngột, điện thoại nằm trên giường rung lên, kêu rừ rừ. Yui thần thờ bước lại cầm lên. Là anh gọi.

Cô mặc kệ, thả người nằm xuống giường, ném điện thoại ra xa. Nó kêu thêm một hồi, cô có chút sốt ruột, bèn cố gắng đưa mắt lại nhìn.

Cuộc gọi vừa kết thúc, màn hình hiện lên mười bốn cuộc gọi nhỡ. Yui cười nhạt.

Điện thoại rung chuông thêm một tiếng, tin nhắn thoại tự động phát. Loa truyền đến giọng nói ấm áp của anh. "Yui, xuống gặp tôi."

Cô giật mình chạy lại chỗ cửa sổ hướng ở ban công, khẽ vén rèm tạo thành khe hở. Đúng là anh đứng ở dưới, ngược đầu nhìn lên phòng cô, miệng ghé sát điện thoại để gửi lời nhắn. "Em thấy tôi rồi, đừng trốn nữa. Xuống đây đi."

Yui giật thót tránh xa khỏi cửa sổ, chạy ào xuống sân. Đôi chân trần bước trên nền đất lạnh, mái tóc ướt cọ vào cổ, cô đẩy cửa lao lại cổng.

Sao bỗng dưng đêm nay trời lạnh quá vậy? Lạnh hơn bất cứ đêm nào...

Yui men đến bức tường chỗ anh đứng, áp tai nghe vọng. Shukasa vẫn cố gắng liên lạc với cô bằng cách gửi tin nhắn thoại liên tục. "Còn giận tôi? Vậy thì xuống, tôi sẽ đứng đây chờ tới khi em chịu ra gặp tôi đây?" "Dự báo đêm nay có tuyết, không lẽ em định bắt tôi đứng cả đêm sao?" "Satake Yui, tôi chết công rồi đây. Em nhẫn tâm bỏ mặc tôi thật à?"

Sự kiên nhẫn đạt đến giới hạn, Yui cố gắng nói vọng ra bên ngoài.

- Anh về đi.

Nghe giọng cô, cô đã xuống từ bao giờ. Shukasa vừa mừng rỡ mà cũng sắp phát giận, vội chạy lại chỗ bức tường, thử ngăn cách cô và anh, cố gắng yêu cầu.

- Ra đây.

- Về đi.

- Satake Yui, tôi bảo em ra đây!!

- Tôi cũng kêu anh về đi. Anh đứng đó cả tiếng rồi đó! - Yui mất kiên nhẫn hét lên theo anh. Cả hai gần như phát điên vì độ cứng đầu của người kia.

- Chẳng nào em không ra tôi sẽ còn đứng đây đợi.

- Anh không về tôi cũng sẽ không vào nhà đâu. - Yui ngắt lời. Chốc sau, không thấy anh nói gì, cô giả bộ rên. - Aaa, lạnh quá. Lạnh thật đấy, sắp đóng băng rồi. Anh về đi để tôi còn vào, định biến tôi thành que kem à?

- Ít ra kem còn ngọt, chứ không như em. - Anh xì một tiếng, cười khẩy. Lát sau nghĩ đến chuyện cô đang lạnh thật, bèn xuống nước. - Được rồi, tôi về. Em vào nhà đi.

Sau tiếng thờ dài bất lực của anh, Yui nghe rõ tiếng bước chân ngày một xa dần. Chẳng hiểu sao, trong lòng có đôi chút hụt hẫng.

Cô ngồi dưới mái hiên, cô độc và lạnh lẽo. Bầu trời đêm nay mù mịt, gió ngày một lạnh hơn. Cô chỉ bận trên người chiếc áo phông, đôi chân trần, cánh tay dần run lẩy bẩy, mái tóc vừa gội xong còn chưa sấy mỗi lúc một khiến cô lạnh hơn.

Chẳng hiểu sao cô không muốn vào nhà. Yui ngồi thẫn thờ ở đó mấy tiếng đồng hồ trong sự cô độc.

Ba giờ sáng, tuyết rơi. Tuyết rơi không nhiều, nhưng vẫn lạnh, lạnh hết như nỗi lòng cô bây giờ. Nhìn tuyết rơi, chẳng hiểu sao cô ngày một buồn và chán nản.

- Yui... - Bên kia bức tường vọng lại tiếng gọi thân thương quen thuộc, Yui giật mình đứng phắt dậy.

Anh còn ở đó? Bao lâu rồi? Cô sốt sắng tự hỏi.

Chẳng hiểu sao bước chân còn nhanh hơn lí trí, Yui phóng vội ra cổng. Cô vươn tay mở công tắc cửa tự động, chạy một mạch ra ngoài.

- Shukasa... - Vừa thấy dáng dấp một người con trai tựa hồ vào bức tường, đầu ngược lên nhìn trên bầu trời đang rơi những hạt tuyết trắng, tim cô nhói lên một tiếng. Trong thoáng chốc, nước mắt ầng ậ, sống mũi cay xè, cô chạy lại chỗ anh.

- Yui... - Shukasa ngạc nhiên nhìn thấy cô vội vã lao tới. Rất nhanh, cô vung vào mặt anh một cái tát.

Shukasa ngạc nhiên ôm má nhìn cô, cô gái bé nhỏ ăn mặc phong phanh, đi chân trần, tóc chưa khô hẳn. Hãy còn ngạc nhiên, Yui đã khóc nức lên mà chửi anh.

- Con mẹ nó! Sao còn ở đây? Tôi đã bảo về cơ mà.

- Em cũng vậy... - Anh trêu mếu nhìn cô, thoáng ảm áp.

- Tôi khác, anh khác. - Yui vừa giận dữ nhưng cũng vừa đau nhức nhối nhón chân phui tuyết bám trên người anh.

- Em thì sao? - Shukasa đen mặt khi tiếp xúc với cô một cự li gần, anh nhận thấy từng tác da thịt run lẩy bẩy. - Ăn mặc phong phanh giữa tiết trời như vậy, định làm sao hả?

Shukasa vội vàng cởi áo vest khoác ngoài choàng qua vai cô. Nhiệt độ trong phút chốc trùm lấy con lạnh nhức nhối, thân nhiệt nơi áo anh sưởi ấm cô, mùi hương còn vương trên đó bao phủ cô, thực dễ chịu.

- Tại sao anh chưa về? - Yui xuống giọng.

- Tôi lên quay lại, vì trót thề với chúa đêm nay không gặp được em tôi sẽ không về. - Shukasa cười dịu dàng với cô, vuốt một lọn tóc qua mạng tai.

- Vậy anh gặp tôi để làm gì?

- Muốn nghe em giải thích về vụ hôn em dành cho Sewashi.

Đôi mày liễu thanh nhú lại trong phút chốc, Yui nheo mắt nhìn anh.

- Tôi chẳng có gì để giải thích cả. Mau về đi. - Cô tỏ bộ lạnh lùng quay lưng đi vào nhà.

- Còn việc khác... - Shukasa mỉm cười nắm lấy tay cô kéo lại. Giấy sau, anh dán mặt anh vào mặt cô, ranh ma. - Muốn em trả lại nụ hôn đầu em cướp của tôi.

Giương mặt cô đỏ lên như trái cà chua, đồng tử giãn to kinh ngạc nhìn anh.

- Hôn tệ quá. Em lao tới, răng còn va vào răng tôi nữa chứ. Không tình cảm, không ấm áp. Nụ hôn đầu tôi gìn giữ mười bảy năm bị em cướp đi một cách uổng phí trong giây lát.

- Gì chứ... - Yui đỏ mặt, bất lực bị anh khóa chặt trong cái ôm vững vàng và ấm áp. Cô không thể vùng ra, và cũng không muốn vùng.

Thân nhiệt và mùi hương của anh luôn là miếng mồi hấp dẫn nhất dụ dỗ cô vào cạm bẫy, dù có biết trước cô cũng chẳng còn buồn tránh nữa.

Anh mỉm cười, rồi bá đạo dùng môi anh khóa lấy môi cô.

Nụ hôn của anh cuồng nhiệt mà dịu dàng, mạnh mẽ chiếm đoạt mà yêu thương. Anh như có thứ sức hút như muốn hút cô vào cơ thể anh, muốn hòa cả hai thành một, không cho cô thoát.

Lát sau, anh quyến luyến buông cô ra.

- Tôi cho em ba giây để tát tôi.

Nhưng Yui không nói không rằng, chỉ sững sờ nhìn vào lồng ngực rắn chắc của anh, quặn lòng.

- Một... Hai... Ba... - Từng nhịp đếm của anh vang lên đều đều. Ba giây kết thúc, anh ôm chặt cô vào lòng, thở phào. - Không tát, coi như chấp nhận. Hazz, may quá, cái tát ban nãy của em còn tê lăm đây này.

Lát sau, thấy có điều không ổn, anh buông cô ra. Trong giây lát, cả cơ thể chết sống lại. Trên gương mặt trắng trẻo của cô, từng hạt nước mắt như trân châu rơi đều đều.

- Đây, tát thì tát chứ sao lại khóc? Đã bảo là sợ nước mắt con gái rồi mà. - Shukasa ngán ngẩm nhưng có chút vụng về xoa đầu cô. - Tại sao khóc? Vì cái hôn của tôi chuyên nghiệp hơn hẳn của em hả?

- Tại sao lại hôn tôi? - Yui khóc nức lên, đâm thùm thụp vào ngực anh. - Rõ ràng là anh đẩy tôi ra, sao tới đây hôn tôi hả?

- Em hôn "đầu" và bất ngờ như vậy, làm sao tôi không giật mình được? - Anh ngán ngẩm chặn tay cô lại.

- Anh có dám chịu trách nhiệm về nụ hôn đó không?

- Một khi đã làm gì thì Hanagato Shukasa này dĩ nhiên sẽ chấp nhận chịu trách nhiệm.

- Trách nhiệm này trả cả đời đấy? - Yui vẫn tiếp tục nức lên hỏi.

- Sang kiếp sau cũng trả. - Anh cười khờ rồi ôm chặt cô vào lòng. - Sẽ không rời xa em nữa đâu. Anh đã bảo là sẽ mãi yêu em rồi mà.

Yui dụi đầu vào lồng ngực ấm áp của anh, chà xát má phính vào, mũi tham lam hít ngửi mùi hương dễ chịu của anh, đôi tay ôm thật chặt không bao giờ muốn rời.

Quả nhiên, cô yêu anh nhiều hơn là hận, và vĩnh viễn không bao giờ muốn đánh mất con người này. Nụ hôn đầu trao cho anh, cả cuộc đời phó mặc vào anh, cả thế giới này vì anh cũng có thể chống lại. Cô yêu anh điên cuồng đến thế...

__o0o0o__

END Chapter 91.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Hôn Là Một Bản Năng Của Tình Yêu

Tuyết rơi không nhiều, nhưng đủ lạnh. Yui co kéo Shukasa vào trong nhà, nhưng anh nhất quyết không chịu. Cãi nhau một hồi, Shukasa cũng đành nhượng bộ, nhưng chỉ chịu ngồi dưới mái hiên. Dù sao mái hiên cũng tránh được tuyết, có đèn nên chắc sẽ ấm hơn nên Yui đành chịu thua anh chàng.

- Tại sao anh lại đồng ý hôn ước với Mai vậy? - Yui dịu dàng phũ phàng trên đầu anh, xuống giọng. Nhớ lại đêm dạ tiệc hôm đó cô nàng không khỏi ức chế. - Cho dù là sự sắp đặt của cha mẹ, anh cũng không một lời phản đối?

Shukasa tròng mắt nhìn cô, nhẹ nhàng đưa tay lên xoa đầu cô, bật cười.

- Lúc đó anh đã định sẽ từ chối, nhưng quản gia của nhà em đã đến tìm anh.

Shukasa thật thà kể lại toàn bộ cuộc trò chuyện của anh với Betsuhiko, chân mày Yui mỗi lúc một nhíu chặt lại.

- Bà Betsuhiko từ nhỏ vẫn luôn thiên vị Maiko hơn em. Bà ấy tuy không làm hại gì đến em nhưng thực tâm lại luôn cho rằng em cướp hết mọi thứ của chị. - Yui chán nản dụi đầu vào áo anh, giọng nói có chút buồn khổ. - Phải vậy không, Shukasa? Em tội lắm đúng không? Em cướp hết mọi hạnh phúc của chị, làm chị buồn khổ...

- Có được anh là hạnh phúc sao? - Shukasa bật cười xoa đầu cô thật mạnh, khiến đầu tóc Yui rối bời lên trong chốc lát.

- Ồ ha... - Yui gạt đầu một cái như vừa tỉnh ngộ ra, gỡ đầu. - Sướng mới thoát khỏi anh. Maiko hoàn hảo như vậy, xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn...

Shukasa lừ mắt lườm cô, còn Yui thì lè lưỡi cười tủm tỉm.

- Kể cho anh nghe hôm em và Oga Sewashi đi ăn đó đi. Đầu đuôi vụ hôn em dành cho hân nữa... - Trong phút chốc, trên mặt Shukasa viết rõ từ "ghen".

Yui cười tủm tỉm nhớ lại, rồi kể cho anh không sót một chi tiết.

- Ra là vậy... Cha tôi gây áp lực lên mẹ của Shina Kazuto, ép tên đó giả vờ tranh giành chiếc ghế chủ tịch của tôi hòng buộc tôi phải kết hôn với cô bằng được... - Sewashi nhàn nhã ngả người ra ghế, làm bầm sau khi nghe Yui thuật chuyện. Thoắt cái, nét mặt anh tối đi, hậm hực. - Lão già đó, suy nghĩ nông cạn. Bảo sao lúc mẹ tôi giận dữ khi biết đến sự tồn tại của Shina Kazuto mà đòi ly thân sang Pháp, mặt ông ta cứ thản nhiên như không có gì. Con mẹ nó!

Yui nâng ly nước lên uống một ngụm, kể chuyện dài dòng thật khiến cô cháy cả cổ họng. Lát sau, lúc cô còn chưa kịp nói tiếp, Sewashi đã chặn ngang câu nói của cô.

- Vì lý do đó, cô muốn tôi hủy bỏ hôn ước đúng không? Để cô có thể quay trở về bên cái thằng đã phản bội cô Hanagato Shukasa ấy... - Đôi mắt Sewashi thâm trầm, môi khẽ vẽ lên một đường cong mỉa mai.

Yui gạt mình một nhịp, đôi tay bỗng thấy căng thẳng mà nắm lấy vạt váy, run run.

- Tôi vẫn chưa xác định được tôi đối với Shukasa là như thế nào. Điều duy nhất tôi muốn làm là không để cho anh bị cha lừa mà hy sinh hạnh phúc cả đời. Tôi thực tâm không thoải mái...

- Nếu tôi không chịu hủy hôn thì sao? - Sewashi cười ma mị, thản nhiên bước đến chỗ cô, chống tay lên bàn nhìn trực diện vào mắt Yui.

- Kh... Không lý nào lại như thế... - Yui lắp bắp, giọng nói có phần run run khi phải đối diện anh ở một cự li gần. - Oga Sewashi, anh đâu có thích tôi. Anh muốn kết hôn với tôi chung quy cũng chỉ vì bị cha anh gạt...

- Tôi nói này... - Anh bình thản cắt ngang câu nói của Yui, đôi môi vẫn không ngớt nụ cười. - Hình như... tôi thích cô thật đấy...

Câu nói đó như mũi tên cắm vào lồng ngực Yui, khiến cô nghẹt thở.

- Tôi đến điên lên khi thấy cô ngu muội chạy theo thằng nhóc Hanagato đó. - Anh nghịch tóc cô, vuốt một vài lọn rồi quán quăn ngón tay. - Bởi vậy, tôi vẫn muốn đính hôn cùng cô. Thế nên, sẽ không có chuyện hủy hôn đâu...

Yui cứng mình, gương mặt đơ ra trong chốc lát. Sewashi nhếch môi quan sát biểu cảm của cô, lấy đó làm thú vị.

Bất chợt, Yui vươn đến, vòng tay ôm lấy anh, làm bộ xoa xoa đầu anh, gạt gù.

- Tội nghiệp, lòng tự tôn của anh không cho phép tôi từ chối nên mới tổn thương, đâm ra nói những thứ điên rồ đúng không? - Yui làm bộ hiểu chuyện, gạt gù nói khiến cho Sewashi trở mặt kinh ngạc. - Bị tôi từ chối không có gì là nhục nhã cả, vì tôi cũng đã từ chối một nửa số đàn ông Nhật Bản rồi. Có thể anh sẽ không tìm được một cô gái tốt giống tôi, nhưng anh nấu ăn ngon như vậy chắc cũng kiếm được một bà xã tốt.

Từng câu nói của Yui mỗi lúc một khiến anh bật cười. Sewashi ôm miệng, khúc khích cười, khổ sở đến chảy ra nước mắt.

Sao cô nàng này thú vị đến thế?

Thú vị tới mức khiến anh muốn độc chiếm cho riêng mình...

- Gì hả? - Yui thấy anh cười chảy nước mắt như vậy không khỏi giận dữ mà cốc đầu anh.

- Satake Yui này... - Anh khó khăn nói ra từng từ vì con cười vẫn chưa kết thúc. - Trước giờ đã có ai nói cô mắc bệnh công chúa chưa?

Yui nhăn mặt nhìn Sewashi, hậm hực. "Bệnh công chúa", có người nói rồi đó, là Hanagato Shukasa.

- Mắc cười ghê... Làm sao tôi lại thích một người mắc bệnh công chúa được chứ? Satake này, không phải cô cũng tin thật đó chứ? - Sewashi xoa lấy đầu Yui, cười cợt.

- Im đi! Ai cần anh thích chứ? - Yui ngượng ngịu gạt tay anh ra. - Nói tóm lại, hủy hôn là hủy hôn. Tôi không muốn bị anh ràng buộc thêm một chút nào nữa! Cần gì thì nói.

Câu nói của cô, vô tình khiến tim Sewashi nhói lên trong khoảnh khắc.

Tức ngực, nhưng ngoài mặt môi anh vẫn cứ cười.

- Hôn tôi được không?

Yui chết sững vì yêu cầu của anh, vô thức đưa tay lên chỉ vào môi mình. Sewashi tỉnh bơ gạt đầu.

- Không được! Nụ hôn đầu của tôi đó, không cho bừa bãi được!! - Cô nàng cuống quýt xua tay, một mực từ chối.

- Muốn để dành nụ hôn đầu cho Hanagato Shukasa? - Gương mặt Sewashi tối sầm lại. - Hừ, con gái các cô tôi còn lạ gì?

Tâm trạng Yui đột ngột chùng xuống, nhìn người con trai ở trước mặt này không vui mà hô hấp trở nên khó khăn.

Anh giúp cô nhiều như vậy, bên cô vào những phút giây tăm tối nhất, làm rất nhiều thứ cho cô, giúp cô vượt qua nỗi đau. Thế mà giờ đây, cô phụ anh, nhìn anh ngoài mặt tươi cười hồn nhiên nhưng bên trong chắc chắn tổn thương không ít.

Yui vươn người lên, đặt vào má anh một nụ hôn nhẹ...

Sewashi ngạc nhiên quay lại nhìn Yui, rõ là cô nàng cũng đang ngượng chín mặt. Anh ma mẫn đề cô xuống, dùng hai tay nhốt cô vào giữa, môi mình kề sát môi cô.

- Satake Yui, cô ngây thơ như vậy sao đi hôn người khác được đây? Để tôi dạy cho cô chút kĩ thuật nhé. - Sewashi thì thầm vào tai Yui, rất nhỏ.

Yui toan giãy giụa, chợt một bàn tay đưa lên gõ cửa.

- Phục vụ, đổi phòng. Ăn chung với cặp đôi này thực sự nuốt không nổi. - Giọng nói ấy quen thuộc khiến Yui giật nảy mình vùng ra khỏi Sewashi, bật dậy.

Shukasa mặc vest lịch lãm, ngạo mạn đứng ở cửa. Bên cạnh là Mai trong bộ váy màu đen ngời ngác nhìn, khoác tay anh chăm chú nhìn hai người.

Yui hoảng hốt vội chạy lại chỗ anh, đột ngột bị Sewashi kéo lại, cánh tay lực lưỡng ôm chặt lấy Yui, không cho cô cử động.

- Người quen cả, sớm là người một nhà, sao hai người không dùng chung bữa với chúng tôi? - Sewashi cười ma mị, đặc ý nhìn Shukasa. - Nếu chúng tôi tình tứ quá, mong thiếu gia Hanagato lượng thứ.

- Thiếu gia Oga... - Mai mỉm cười nhìn. - Tối đây cũng chỉ mới là đính hôn, kết hôn thì sớm nhất cũng phải chờ Yui tốt nghiệp. Ăn cơm trước kẻo... thật sự không nên...

- Cảm ơn chị dâu đã dạy dỗ. - Sewashi mỉm cười tà mị nhìn Mai. - Tôi luôn cố gắng giữ gìn sự trong sạch cho Yui. Nhưng ban nãy cô ấy chủ động hôn tôi, thật sự khiến tôi cảm không nổi. Suýt nữa làm em chị tổn thương rồi.

Từng lời từng lời của Sewashi không ngoài mục đích chọc điên Shukasa. Yui uất ức muốn vùng ra mà không nổi. Sewashi trông thư sinh ảo là vậy nhưng lại khỏe không thua gì Shukasa. Cô uất tới nỗi cắn chặt răng vào môi, suýt nữa máu.

- Mai, về. Không nên làm phiền họ. - Shukasa trầm mặc quay lưng, kéo theo Mai đang khoác tay anh cũng bị giật đi đột ngột.

Sewashi nhìn ra cửa sổ, thấy xe chó hai người rời đi hẳn mới buông Yui ra.

"Chát!!"

Yui nước mắt ngăn ngăn vùng tay lên tát anh, gương mặt đỏ bừng không giấu nổi sự phẫn nộ. Cô xách túi xách lên, không một lời bỏ về trước.

- Tên khốn đó... - Shukasa găm giữ, đôi tay cuộn chặt thành nắm đấm không yên phận đặt trên đùi. Gương mặt anh tối sầm lại, hàm răng đánh vào nhau ken két. - Mẹ kiếp, còn dám khích tướng nhau...

- Shukasa... Thôi được rồi... - Đến Yui cũng sắp phát hoảng vì bộ dạng vô cùng đáng sợ của anh, gờ tay ra can. - Cũng chẳng còn gì đáng bận tâm nữa.

Vì bây giờ em đang ở đây với anh mà.

Nhìn gương mặt ngây thơ, xinh đẹp nhưng vẫn rất quyến rũ, trái tim anh như tan chảy. Ánh mắt ấy từng nhìn anh quyến luyến như vậy, bây giờ càng bội phần ảm áp. Đôi môi anh đào hồng hào mong nước, cười khê.

- Biến thái. Nhìn đầu vậy? - Yui thấy anh cứ nhìn chăm chăm môi mình không ngớt, liền giơ tay lên che, hai má đỏ ửng lên.

- Bây giờ thì đã hiểu "X" là gì chưa? - Shukasa cười ma mẫn.

- R... Rồi... - Yui đỏ ửng quay mặt đi, cố gắng che giấu vẻ xấu hổ. - Nực cười, anh bảo nụ hôn ban nãy là nụ hôn đầu, vậy mà hôn chuyên nghiệp ghê. Chắc hôn Mai nhiều rồi chứ gì?

Gương mặt Shukasa đánh lại trong chốc lát.

- Em ghen?

- Không.

- Rõ là ghen...

- Đã bảo là không rồi mà. - Yui nổi quạu, vùng lên toan đánh anh.

Ngay lập tức, hành động ngỗ nghịch của cô bị anh chặn lại bằng một nụ hôn bá đạo rơi xuống môi.

Yui cố giãy dụa, nhưng bị sức hút từ nụ hôn mãnh liệt đó cuốn vào, bất lực. Cả cơ thể trở nên mềm nhũn.

Anh quyến luyến buông cô ra, ranh ma cười.

- Em bảo chuyên nghiệp, tức là thích anh hôn đúng không?

- Đ... Đáng ghét... - Yui bất lực, mặt đỏ ửng lên, không dám nhìn thẳng mắt anh.

- Yên tâm, chưa có hôn ai đâu. Mai chưa bao giờ chịu cho anh hôn cả. - Shukasa mỉm cười xoa đầu cô, ra vẻ trấn an.

- Yên tâm làm quái gì khi anh biết nhiều về hôn thế hả? - Yui vùng ra, giãy nảy.

- Có em không biết. Xem phim nhiều là biết ngay ấy mà. Dù sao, hôn cũng là một bản năng của tình yêu.

Nói rồi Shukasa lại tiếp tục quán lấy môi cô một lần nữa.

Trên ban công tầng ba, Mai đứng trầm ngâm nhìn ra mái hiên gần cổng, nhìn hôn phu của chị và em gái chị đang quấn quýt lấy nhau. Chị bỗng cảm thấy hui quạnh, lạnh lẽo và cô đơn.

Mai xoay người vào phòng, kéo rèm lại, vùi mặt xuống gối.

___o0o0o___

- Maiko, mình đi nào. - Yui nắm lấy tay chị, dịu dàng cười, dùng lực nhẹ kéo chị đi ra sảnh chính.

Mai phò mặc thân mình cho em gái, gương mặt lạnh nhạt mà đi theo.

Sáng nay, Yui, Mai, Shukasa và Sewashi cũng sáu vị phụ huynh sẽ có mặt ở tòa lâu đài kiểu Đức của gia đình Satake ở ngoại ô thủ đô, nơi tổ chức lễ đính hôn diễn ra vào ngày mai. Ba ông lớn đã sắp xếp hết công việc ở tập đoàn để có một ngày nghỉ tuyệt vời ở ngoại ô.

Bây giờ, các vị phụ huynh cùng hai chú rể đã có mặt đông đủ ở đó. Chỉ còn mỗi mình Yui và Mai di chuyển đến sau.

Bước ra khỏi cửa nhà, một chiếc xe hơi sang trọng dừng ngay trước cửa. Ba nữ giúp việc làm nhiệm vụ chuẩn bị cho nhị vị tiểu thư lên xe.

- Hai tuần nữa là bọn em chính thức nghỉ hè. Chị biết không, sang tuần sau bọn em sẽ tổ chức lễ hội văn hóa cho mùa hè đó. Lớp em có dự định mở quán cà phê, chị nhớ phải đến ủng hộ đó nha. - Yui hôn hờ, tuôn một tràng dài ngập tràn sự hân hoan háo hức.

- Còn gì nữa không? Chị nhớ năm nay là vừa đúng ba năm mà. - Mai mỉm cười gượng gạo, nhưng vẫn ra vẻ quan tâm đến câu chuyện của em gái.

- Chị muốn hỏi đến cuộc thi hoa khôi gì đó ba năm diễn ra một lần? - Yui gãi đầu hỏi. Cô thực ra đâu có quan tâm đâu, dù cô là hội trưởng hội học sinh, phải đứng ra tổ chức mọi hoạt động. - Để xem. Tên cuộc thi là Miss Stars, tổ chức lần thứ 8, gọi tắt là MS8. Ngoài ra em cũng không rõ nữa.

- Miss Stars, bao gồm 80 nữ sinh của hai trường. Trong đó, 30 nữ sinh của Stars I, 30 nữ sinh của Stars II và 20 thí sinh là cựu học sinh của khóa trước chưa từng tham gia. Nói chung là mỗi lớp cử một người. - Mai bình thản nói. - Đây là cuộc thi thu hút sự chú ý từ truyền thông, vì đây là cuộc thi đánh

giả một nữ sinh toàn diện. Về nhan sắc, học vấn, tài năng và nhân phẩm.

- Sao chị biết rõ vậy... - Yui ngạc nhiên nhìn chị mình. - À, năm xưa chị từng là học sinh của cao trung Stars, biết cũng chẳng có gì lạ.

Mai mỉm cười quay đi làm ngơ.

Giương mặt chị đánh lại, tối sầm đi. Nhìn em gái đang háo hức đến lâu đài là trái tim chị không khỏi quặn lại khi nghĩ đến chuyện tối qua.

Chị chắc sẽ không để yên cho chuyện này như vậy đâu...

___o0o0o___

END Chapter 92.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Tiệc Trà

Chiếc xe màu đen bóng lộn dừng lại trước cổng lâu đài. Tài xế nhấn còi một tiếng, lập tức một nhân viên bảo vệ chạy ra, bấm công tắc cổng tự động.

Chiếc xe đưa hai người vào tận bên trong cổng, một anh chàng bước ra mở cửa xe.

Yui choáng ngợp trước độ hoành tráng của lâu đài. Kinh quá, đẹp kinh khủng! Còn to hơn cả tư dinh nữa, sân rộng hơn, mọi thứ đều tuyệt hơn.

Tòa lâu đài mang kiến trúc cổ điển, kiểu Đức, được thiết kế giống hệt như những lâu đài chỉ có trong truyện cổ tích. Yui hí hửng lùi ra sau, ngược đầu nhìn bao quát cả lâu đài.

- Người ta nói quả không sai. Ở Nhật Bản, tòa lâu đài của chủ tịch Satake là hoành tráng nhất, không có bất cứ một kiến trúc nào khác có thể sánh bằng. - Chợt một giọng nói điềm tĩnh vang lên, ẩn chứa trong đó là sự ca thán và ngưỡng mộ. Yui ngạc nhiên quay lại.

Shukasa và cha anh, chủ tịch Hanagato Junkasa đang thích thú ngắm nhìn tòa lâu đài, từng bước chân nhẹ nhàng đến bên cô và Mai.

- Ta không thể xây bất cứ một tòa lâu đài nào đẹp hơn thế này. - Junkasa tỏ vẻ tiếc nuối.

- Anh đã đến đây từ sáng sớm nhưng vẫn chưa thể tham quan hết tòa lâu đài. - Shukasa cũng không giấu nổi sự ngưỡng mộ dành cho gia tộc Satake và tòa lâu đài này.

Ngay lập tức Yui lon ton chạy lại, giật giật tay áo anh, rồi ghé sát tai anh thì thầm.

- Đẳng nào sau này nó cũng là của em thôi. Anh nên tự hào vì có một bà xã như em. - Yui phồng mũi tự hào.

- Đừng đắc ý. Xét về hệ thống biệt thự trên toàn thế giới thì không ai sánh được với gia tộc Hanagato đâu. - Shukasa cốc nhẹ đầu Yui.

- Chắc không? Nhà em có biệt thự ở hầu hết các thành phố lớn trên thế giới đó. - Yui nhăn mặt.

- Em không biết số biệt thự nhà anh gấp rưỡi của nhà em sao?

- Thật? - Yui trở mặt ra nhìn anh, lát sau cô ghé tai anh nói nhỏ. - Có biệt thự ở Maldives không?

- Cả một hòn đảo luôn. - Shukasa tự hào. - Mẹ anh rất thích chỗ đó, hè năm nào cũng dành thời gian đến đó nên đã cố gắng mua một hòn đảo nhỏ ở Maldives.

Hai má Yui trong tức khắc đỏ hồng lên.

- Em muốn đến đó? - Shukasa cười cười hỏi lại.

Như cá đớp phải mồi, Yui gật đầu lia lịa, gương mặt không giấu nổi sự háo hức. Cô thật thà kể hết cho anh.

- Em luôn muốn đến Maldives một lần. Chỉ mới nhìn nó trên sách báo mà đã khiến em rạo rực đến vậy. Cha em không có bất cứ một biệt thự ở khu du lịch nào, vì gia đình em chẳng mấy khi đi du lịch. Tất cả biệt thự chỉ phục vụ cho việc ở lại trong quá trình công tác của cha. - Giương mặt Yui lộ rõ sự tiếc nuối. - Bởi vậy em cũng không dám xin cha cho em đi du lịch, một phần cũng vì chưa có thời gian nữa.

- Vậy khoan hãy đi, hãy để dành nhé. - Shukasa vuốt một lọn tóc qua mang tai Yui.

- Để dành? Đến bao giờ?

- Tuần trăng mật của hai đứa.

Nghe tới đây, Yui cười tủm tỉm. Hai má phính lên, hồng hào, ánh mắt long lanh to tròn, cả gương mặt không giấu nổi sự sung sướng.

- Thiếu gia, nhị vị tiểu thư, phu nhân yêu cầu ba cô cậu vào tham dự tiệc trà. - Bất chợt, quản gia Betsuhiko bước đến, trầm giọng truyền lại lệnh của Kaemi.

Mai nhủ mày nhìn Shukasa và Yui đang vui vẻ thủ thỉ với nhau mà không cam lòng bước vào.

Bất giác, tay Shukasa đan chặt vào tay Yui, như tiếp thêm sức mạnh. Yui đang bồn chồn trong lòng nhưng rồi cũng đỡ hơn, cố gắng ổn định lại hô hấp và nhịp tim.

Hôm nay, có chết cô cũng phải hủy cái lễ đính hôn này lại.

___o0o0o___

Gọi là tiệc trà nhưng cũng chỉ là một buổi tụ họp nho nhỏ của ba gia đình. Các hầu gái mặc đồng phục rất xinh đẹp, đứng cạnh kệ đựng đủ loại trà và tách trà để phục vụ chủ của họ, một bộ phận khác đang phục vụ những chiếc bánh ngọt đủ màu sắc.

- Vậy ra ngày mai cũng đã là ngày vui của chúng ta... - Bà Kaemi nâng tách trà của mình lên, nhàn nhả nói. - Dù sao cùng một lúc gả đi hai đứa con gái, tôi cũng có chút hụt hẫng.

Mọi người nghe vậy bất giác nở một nụ cười.

- Kae à, ngày mai chỉ mới đính hôn thôi. Còn lễ kết hôn ít cũng phải chờ hai năm nữa. - Bà Akiko vui vẻ nói.

- Ngày hôm nay mọi người cứ thư giãn thôi. Công việc gì hãy bỏ qua đi, tự thưởng cho bản thân một kỳ nghỉ. Dù sao ba tập đoàn lớn nhất Nhật Bản kết thành thông gia, chẳng còn đối thủ nào xứng tầm nữa. - Ông Junkasa ngả người ra sau, thoải mái thưởng thức tách hồng trà.

Mọi người ai nấy đều gật đầu. Tất cả đều là những người đứng đầu tập đoàn lớn, hôm nay được thư giãn ở một tòa lâu đài nơi ngoại ô, chỉ bằng cử chỉ lỏng lẻo, gò bó công việc chỉ cho thêm căng thẳng.

Ở một góc bàn trà khá im lặng, bốn nhân vật chính của lễ đính hôn cứ trầm mặc nhìn nhau. Chẳng ai nói lấy một lời, nhưng sâu trong thâm tâm đang suy tính đủ điều.

Yui run run giật lấy gấu áo của Shukasa, len lén nhìn anh, ra hiệu hãy mở lời. Còn cô, chắc không đủ can đảm lắm. Cha cô nghiêm đến vậy, phật ý ông chắc chắn hậu quả khó lường.

Shukasa và Yui cố gắng trao đổi với nhau bằng ánh mắt, Mai không cam tâm nhìn. Tay chị cứ bứt rứt không yên, để rồi sốt ruột lên tiếng trước.

- Con xin lỗi vì đã cắt ngang. - Mai thân nhiên nói to khiến các vị phụ huynh chú ý. - Nhưng hình như Yui và Shukasa có điều muốn nói.

Nghe đến đây, cả hai bất giác giật mình, cứng đờ. Chuyện Mai lên tiếng thay là điều nằm ngoài tính toán, hai người chưa chuẩn bị nên vô thức câm lặng.

- Sao? - Bà Yuko nghiêm giọng, ánh mắt tối đi có chút giận dữ.

Yui với Shukasa nhìn nhau ái ngại, cố gắng mở miệng ra để thưa nhưng rốt cuộc cũng chẳng nói được gì.

- Vậy thì con xin phép nói hộ luôn. - Mai thân nhiên thưa khiến Yui giật mình không kịp. - Yui và Shukasa đều có nguyện vọng được hủy hôn với Sewashi và con, thưa mọi người.

Một câu nói của chị đủ sức làm kinh động cả phòng trà.

Chiếc thìa đập mạnh vào đĩa lót cốc, gây ra một tiếng động chói tai.

Ông Ikishige giận dữ nhìn cô, hàm răng đánh lại ken két. Trong lúc đó, mọi người vẫn chưa hết bất ngờ.

- Trên hết, họ còn muốn được mọi người tác thành đến với nhau. - Mai mặc kệ con thịnh nộ của cha, bình thản thưa tiếp. - Bởi có một chuyện mà họ đã giấu con và mọi người. Đó chính là việc trong lúc con còn ở Pháp, Shukasa đã ngang nhiên gặp gỡ và hẹn hò với Yui.

- Cái gì hả? - Nghe đến đây, không chỉ mình Ikishige mà ngay cả Kaemi và Junkasa cũng tức giận hét lên. Bà Yuko trầm mặc nhìn, cố gắng đè nén cơn thịnh nộ và ném tất cả sát khí vào Yui. Ông Kouji và bà Akiko trở mặt ngạc nhiên nhìn họ.

- Yui!! Con nói xem, những lời Mai nói đều là sự thật? - Kaemi giận dữ nhìn đứa con gái đang rụt rè cúi gằm mặt, giọng nói không giấu nổi sự mất bình

tĩnh.

- Shukasa! Con bắt cả hai tay với cả hai chị em nhà Satake? - Junkasa cũng không thể bình tĩnh nổi.

- Con không bắt cả hai tay. - Shukasa quả quyết nhìn cha, khiến tất thấy mọi người đều giật mình. - Con với Mai quen nhau mười bốn năm. Tự mọi người suy diễn là bọn con hẹn hò, chứ bọn con chưa một lần là người yêu của đối phương.

- Anh còn dám nói như thế? - Kết cục là Mai không kìm nổi mình, giận dữ đứng phắt dậy. Về nhu mì thường ngày lập tức biến mất, chị nổi máu điên. - Đừng nói là tôi, anh luôn cho rằng tôi là bạn gái anh. Anh tuy cả quá trình chưa hề đề nghị một mối quan hệ hẹn hò với tôi, nhưng chẳng phải thâm tâm chúng ta thừa nhận đối phương hay sao??

- Vậy thì với Yui, tôi cũng chưa một lần đề nghị mối quan hệ hẹn hò đấy. Chị có nghĩ đó là bắt cả hai tay? - Shukasa điềm nhiên đứng dậy, trước vẻ mặt bất bình tĩnh của Mai, kiên định nói. - Hôm nay, ngay tại đây, tôi muốn nói chị biết giữa tôi và chị chỉ có tình chị em. Tôi đối với Yui là thật lòng, và rất muốn cùng cô ấy đính hôn.

"Chát!!"

Junkasa lao tới, ngay trước mặt mọi người, ông vung tay giáng xuống má Shukasa một cú đánh. Mọi người bị dẫn từ rắc rối này đến rắc rối khác, đầu óc rối tung rối mù lên. Còn Shukasa, anh trọn ngược mắt vì những gì cha anh làm, đến cả Yui cũng bối rối đứng dậy đỡ anh.

- Hanagato Shukasa, anh làm cái trò gì vậy? Giữ mối quan hệ mập mờ giữa nhị vị tiểu thư Satake, bây giờ anh bội hôn Satake Mai, còn dám lớn tiếng. Anh có còn giữ thể diện cho tôi nữa không?? - Junkasa tức giận, máu nóng dồn lên não, thờ hồng học nhìn đứa con năm vật vờ ở dưới đất.

- Đủ rồi!!! - Yui không thể chịu được nữa, hét lên. Sự ồn ào chấm dứt lại trong phút chốc, cô giang tay ôm lấy Shukasa, giọng ngắt quãng như sắp khóc đến nơi. - Shukasa không có lỗi, người có lỗi là con...

Yui òa khóc nức nở, từng tiếng nấc vang lên chưa dứt.

- Chính con đã cướp anh ấy khỏi tay chị... Chính là con... Chủ tịch Hanagato, con xin ngài đừng đánh anh ấy nữa... Đừng ai trách tội anh ấy hết... Có chăng tất cả là tại con...

Kaemi thấy con gái khóc thì không khỏi mềm lòng, bao nhiêu giận dữ vui đi hơn nửa. Bà vội vã chạy lại, rút khăn tay ra lau nước mắt cho con gái. Ikishige như sắp điên lên, gờ tay lên day day thái dương.

- Con xin phép nêu ý kiến... - Sewashi vốn im lặng quan sát mọi chuyện từ nãy giờ bỗng đứng dậy lên tiếng. - Đừng nên quan tâm trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì giữa bọn họ. Không phải việc cần làm là nên giải quyết tất cả hay sao?

Bà Akiko nhìn Yui đang khóc nức nở trong lòng Kaemi bèn ôn tồn bước đến. Như một người mẹ hiền, Akiko vén tóc cho Yui, dùng tay lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Yui, cháu yêu ai?

Cô ngược ánh mắt nhìn sự hiền từ rất đỗi thân thương của Akiko, tay vươn ra nắm lấy tay bà, giọng ngắt quãng.

- Cháu... yêu Shukasa...

- Cháu đối với con trai bác, có tình cảm gì không? - Akiko vẫn dịu dàng.

- Cháu xin lỗi... Sewashi đã rất tốt với cháu, cả chủ tịch Oga và phu nhân, cả gia đình Oga đều rất tốt với cháu... Nhưng thực lòng, cháu đối với Sewashi... không phải tình yêu...

Bà Akiko gật đầu mỉm cười. Rồi ngay sau đó, bà đứng dậy trước con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người, đồng đạc tuyên bố.

- Hôn ước giữa gia tộc Oga và gia tộc Satake bị hủy bỏ.

Bàn tay Ikishige siết lại trong khoảnh khắc, đến cả cái ôm của Kaemi cũng bị cứng đờ.

- Akiko!! Em nói cái gì vậy? - Kouji giận dữ đứng phắt dậy, trừng mắt nhìn Akiko.

- Em không muốn lấy về cho Sewashi một người không yêu nó. Làm vậy cũng chỉ khiến Yui đau khổ hơn thôi. - Bà Akiko cười trù. - Hơn nữa, anh có quyền gì để nói chứ? Để đứa con hoang kia tranh giành với Sewashi, còn dám yêu cầu nó thực hiện một cuộc hôn nhân sắp đặt không tình yêu, anh có còn là anh nữa không?

Lời nói của bà Akiko khiến tất cả mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên sững sờ. Đứa con hoang nào vậy? Tranh giành? Gia tộc Oga có điều gì đang cố gắng che giấu truyền thông hay sao?

- Được rồi, được rồi, mẹ à... - Nhân lúc bác Kouji còn chưa phát điên, Sewashi điềm tĩnh xua tay, giọng nói đôi chỗ như sắp bật cười. - Mẹ ở Pháp cũng một năm rồi đấy. Về nhà nào.

- Con nói gì liên quan chút đi, Sewashi. - Akiko cau mày quay lại nhìn con trai yêu của bà, có chút khó hiểu. - Con cũng từng bảo mẹ không nên sống chung cùng cha con hay sao? Bần thiêu...

Về mặt Kouji như sắp nổ tung. Hôm nay Akiko không giữ thể diện cho ông, dám phơi bày trước mặt tất cả mọi người.

- Chờ chút, Akiko... - Kaemi ngạc nhiên, cố gắng lấy lại bình tĩnh. - Cậu nói gì vậy? Con hoang? Mình thật không hiểu nổi giữa cậu và chồng đã xảy ra chuyện gì...

- Phu nhân Satake. - Akiko còn chưa kịp trả lời, Sewashi đã quay sang đáp lại. - Xin mọi người đừng hiểu nhầm. Chỉ là chút mảnh khõe trẻ con của cha cháu thôi ạ. Thực sự ông không như mọi người nghĩ đâu.

Akiko đến tròn mắt trước từng lời Sewashi nói, đến cả Kouji cũng phải nghệt thở khi nhìn dáng vẻ điềm tĩnh và có chút kiêu ngạo của con trai.

- Cha à... - Sewashi mỉm cười đắc ý nhìn ông. - Thật sự con không hiểu cha thích Satake Yui đến mức nào mà phải dối gạt con và mẹ. Nhưng bây giờ con biết sự thật rồi, Shina Kazuto chẳng có lấy một mối liên hệ nào với cha cả. Chẳng có ai tranh giành quyền thừa kế của con nữa, nên con xin cha, hủy hôn đi. Con thực lòng không muốn kết hôn với Yui...

__o0o0o__

END Chapter 93.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Miss Stars

Nghe từng lời Sewashi nói, ông Kouji buông thông đôi vai. Bất lực rồi, quả là nói dối chẳng bao giờ đem lại kết quả tốt cả.

Qua lời nói của anh, tất cả mọi người đều hiểu ra câu chuyện. Akiko bức dọc nhìn chồng, rồi không nhịn được nữa, bà bước lại chỗ ông, vung tay tát một cái.

- Gọi điện cho người đem toàn bộ đồ đạc của em ở Pháp về tư gia. - Bà cúi đầu xuống, chau mày ra lệnh. - Còn anh, cứ thử lừa em và Sewashi một lần nữa xem. Em sẽ không để yên cho anh và cả cái tập đoàn này đâu.

Nhân lúc Kouji còn đang đứng hình vì hành động và lời nói của vợ, Akiko tiến đến bên Yui, vuốt mái tóc cô.

- Dù sao ta vẫn rất mong lấy được cháu cho Sewashi. Nhưng nếu tâm cháu không cam, ta cũng đành chịu vậy. Coi như vượt mặt một đứa con dâu tốt.

- Cháu xin lỗi. Cháu vẫn luôn coi phu nhân là mẹ. - Yui rung rung. Đến cuối cùng, vẫn là Akiko đối tốt với cô nhất.

Chuyện giữa Yui và Sewashi xem như ổn thỏa, chỉ còn hôn ước giữa Shukasa và Mai nữa thôi.

Mai sau những phản ứng quá khích ban nãy, chị chẳng còn nói năng gì, chỉ ngồi lặng đi trên bàn trà, ánh mắt vô hồn và thần thờ nhìn em gái.

- Hazz, xem chừng Shukasa và nhị tiểu thư Satake thích nhau thật... - Ông Junkasa ôm trán thở dài. - Tác thành cho hai đứa cũng không phải là chuyện không thể. Chỉ là... gia đình chúng tôi sớm đã coi Mai là con dâu, giờ không thể phụ nó được.

- Yui, con đã có tập đoàn rồi, giờ còn muốn thiếu gia Hanagato nữa... - Ikishige thở dài đầy phiền não.

- Đâu chỉ có mình Shukasa là đàn ông tốt đâu... - Yui nhưn mày. - Còn rất nhiều chàng trai khác tốt hơn mà, cha!

- Vậy con có muốn từ bỏ tập đoàn không? - Giọng Ikishige đột ngột đánh lại. - Trở thành chủ tịch tập đoàn Satake, hoặc trở thành thiếu phu nhân Hanagato, con chỉ được chọn một trong hai.

Gương mặt Yui tái đi. Đột ngột, cả cơ thể bé nhỏ run lên bần bật, bàn tay vô thức nắm chặt gấu áo, ánh mắt có phần mờ đục.

Bất cô lựa chọn? Cô yêu Shukasa, nhưng trở thành một doanh nhân luôn là ước mơ cháy bỏng của cô? Không thể ngờ cũng có ngày cô bị đặt vào tình huống như vậy...

Đang run lên vì bị đẩy vào tình thế khó xử, chợt tiếng cười lạnh của một người phụ nữ vang lên càng khiến Yui rùng mình.

Yuko cười khề, vô tình thu hút hết sự chú ý của mọi người. Bà nhịp nhịp ngón tay lên bàn trà, đôi môi nhếch lên sắc sảo.

- Shukasa, con thật không muốn lấy Mai?

Nghe hỏi đến mình, Shukasa im lặng nãy giờ cũng kiên định lên tiếng.

- Vâng. Con không yêu chị ấy.

- Được, hủy hôn thì hủy hôn. - Yuko nhẹ nhàng quyết định khiến tất cả mọi người không khỏi chấn kinh.

Gương mặt Mai tối sầm, đôi tay vô thức vò chặt lấy gấu váy, như chỉ cần thêm chút ít nữa, chị sẽ xé rách chúng.

- Nhưng... - Cả Yui và Shukasa còn chưa kịp vui mừng vì quyết định của bà, Yuko lại tiếp lời khiến mọi người nín thở vì hồi hộp. - Ta tuyệt đối sẽ không tác thành con và nhị tiểu thư Satake Yui!!

- Mẹ! Mẹ nói gì vậy? - Shukasa bật mình nhăn mặt.

Yui rùng mình, mình mẩy nổi đầy gai ốc. Uy lực của Yuko đang hoàn toàn áp chế cô, lần nào cũng vậy, cứ đứng trước Hanagato Yuko là cô không còn là cô nữa. Luôn nhỏ bé, và yếu đuối, tưởng chừng bà ấy có thể thổi bay cô bất cứ khi nào.

- Thất lễ rồi, chủ tịch Satake và phu nhân, nhưng con gái ông bà thật sự không có cung cách của một tiểu thư, cư xử quá tùy tiện. - Yuko thẳng thắn. - Tôi không thể chấp nhận một người con dâu như thế được.

Biểu cảm Ikishige có phần lạnh đi, xấu hẳn. Yuko đang xúc phạm con gái ông, nhưng ông quả thật không thể đắc tội. Dù sao bà ấy nói cũng đúng, Yui dù có học hành cách mấy thì cách xử sự vẫn rất đối hoang dã, không thể khuất phục.

- Cô ấy có. - Shukasa quả quyết.

- Dựa vào đâu? - Bà Yuko nhếch môi nhìn con trai, gương mặt lộ vẻ khinh thường.

- Dựa vào việc cô ấy sẽ tham gia MS8 và đoạt danh hiệu Miss Stars.

- Shukasa!! - Yui giật bắn mình ngược đầu dậy, tròn mắt nhìn anh.

- Cô ta? Chiến thắng cuộc thi Miss Stars lần thứ 8? - Yuko tròn mắt trước lời quả quyết của con trai. Giấy sau, bà ta cười phá lên. - Được, được, cứ tham gia đi. Chỉ cần cô thắng, tôi sẽ hoàn toàn thừa nhận cô.

Shukasa nhếch môi cười nhạt.

- Shukasa... Anh nói gì vậy chứ? Vượt qua 79 cô gái khác và dành chiến thắng ư? Em không làm được... - Yui lắc đầu nguầy nguậy.

- Khó gì chứ... Em tin anh đi, không có một cô gái nào hoàn hảo bằng em, cả về ngoại hình lẫn học vấn. Em hoàn toàn có thể làm được. - Shukasa vuốt tóc trấn an cô. - Coi như em phấn đấu vì chúng ta đi...

Nghe anh nói, Yui phút chốc mềm lòng. Cô cúi mặt nhìn xuống sàn nhà, đầu óc ngập tràn suy nghĩ. Cũng được, coi như là vì anh, và vì chúng ta, có chết cũng phải thử.

- Tôi đồng ý. - Yui kiên định nhìn Yuko, thưa.

- Mai, cháu cũng tham gia luôn đi. - Ngay lúc Yui vừa dứt lời, Yuko thần nhiên quay sang Mai, yêu cầu. - Trở thành một trong hai mươi thí sinh là cựu học sinh. Đợt MS7, cháu không có tham gia vì lúc đó cháu đang du học ở Pháp. Chỉ cần cháu thắng, ta tuyệt đối sẽ lấy cháu về làm dâu nhà ta.

Mai cúi đầu, chị rất bối rối. Đột ngột yêu cầu chị tham dự MS8, còn hứa sẽ tác thành cho chị và Shukasa, thật sự quá đường đột.

- Cháu đồng ý. - Chị gật đầu.

Bà Yuko nhếch môi cười mãn nguyện. Còn Yui, cô đến run lên khi biết mình phải đối đầu với chị gái. Mai chị cô luôn là người cô ngưỡng mộ nhất, nhan sắc, học vấn, tài năng đều hơn người. Bao cô đối đầu với chị ư?

- Shukasa... Ai là hôn thê của con, hoàn toàn phụ thuộc vào cuộc thi này. - Yuko thần nhiên nói, ngạo mạn nhìn con trai, rồi bà cúi đầu xin phép về phòng nghỉ ngơi.

Ikishige thờ dài phiến nào.

- Ngày mai đã là lễ đính hôn rồi mà còn xảy ra cơ sở chuyện. Thôi được, mấy đứa cứ đi nghỉ đi. Chuyện hủy hôn ta sẽ dàn xếp. - Ikishige bắt lực đứng dậy rời khỏi phòng trà. Tiệc trà coi như đến đây là kết thúc.

___o0o0o___

Cuộc thi Miss Stars có đến 80 thí sinh tham dự, phải trải qua sáu vòng chơi. Vòng thứ nhất, đơn thuần là một cuộc bình chọn bỏ phiếu kín diễn ra tại lớp. Mỗi lớp sẽ bầu ra một thí sinh dự thi. Vòng thứ hai là vòng sơ loại, một cuộc thi về nhan sắc. Tại đây sẽ loại 30 thí sinh để chọn 50 thí sinh bước vào cuộc thi chính thức.

Tại sân đấu cuộc thi chính thức, có bốn vòng thi. Vòng thứ ba cuộc thi về tài năng, loại ra 20 thí sinh và chọn 30 thí sinh vào vòng trong. Vòng thứ tư là cuộc thi về học vấn, loại ra 15 thí sinh chỉ còn 15 người nữa. Vòng thứ năm là cuộc thi về ứng xử để chọn ra năm người bước vào vòng chung kết. Trận chung kết sẽ là một thử thách bất kì do ban giám khảo đưa ra, để đưa ra kết quả chung cuộc.

- Aizz, thắng Mai ư? Làm sao có thể... - Yui thờ dài thườn thượt, ngả người ra sau. Chỉ còn bảy ngày nữa là diễn ra cuộc thi rồi, cô còn phải học rất nhiều thứ. Cho dù cô có giỏi hơn người, nhưng một khi đầu lại Mai, có chăng cũng là thử thách vô cùng lớn.

Thông báo hủy hôn đã được gửi tới các vị khách mời, ngày mai mọi chuyện sẽ được lên trang nhất mọi tờ báo. Cô chỉ còn đêm nay để thư giãn thôi, vì Shukasa đã mời một loạt các giáo viên ngày mai tới dạy cho cô rồi.

- Yui... - Đang ngồi im lặng trên tầng thượng tòa lâu đài, chợt một giọng nói vang lên khe khẽ.

Cô ngoảnh đầu lại, Mai dịu dàng từng bước bước đến bên cô. Gương mặt chị rất đầm chiêu, trải qua bao nhiêu chuyện giữa cô và chị lại như có khoảng cách rất lớn.

- Maiko... - Yui cười nhạt. - Có lẽ em không bao giờ ngờ rằng chỉ vì một thằng con trai mà hai chị em ta lại có khoảng cách đến mức này.

- Vậy à... - Mai ngồi xuống cạnh cô, vu vơ đáp lại. - Thực sự cũng không hẳn là tại Shukasa...

- Hà? - Yui trở mắt quay sang nhìn chị.

- Bởi chị có yêu Shukasa đâu. - Chị thân nhiên cười, nhún vai một cái.

Lời nói của chị vốn rất tình bơ nhưng lại khiến Yui kích động hơn bao giờ hết.

- Hà!?? - Cô la toáng lên, mắt chữ A mồm chữ O. - Không thể nào!! Chị vì anh ta mà làm rất nhiều chuyện, vì anh ta mà gây xích mích với em, vì anh ta mà đánh mất cả bản thân chị. Tại sao chị có thể nói không yêu anh ta được cơ chứ?

Mai phì cười, quay sang nhìn Yui, dịu dàng vươn tay ra vén tóc cho cô.

- Em luôn ngây thơ như vậy, đặt tình cảm lên trên mọi thứ, làm sao có thể trưởng thành được hả? - Lời nói của Mai đối với Yui có chút khó hiểu, khiến cô nàng nghệt mặt ra giây lát. Mai vẫn điềm đạm nói tiếp. - Chị cần Shukasa, chứ chị không có yêu anh ta.

Yui nghiêng đầu khó hiểu. Hai khái niệm "yêu" và "cần", cô cũng có hiểu được đại khái, nhưng luôn cho rằng chúng là một. Hóa ra với chị đó lại là hai khái niệm khác nhau.

Yui còn chưa kịp hỏi thêm thì Mai đã tiếp lời.

- Với chị, đàn ông chỉ là những thứ vô nghĩa không đáng để mắt tới. Nói cách khác, chị không ngại sử dụng họ như một công cụ để đạt được điều mình muốn.

- Mai... - Yui giật mình sững sờ nhìn chị.

- Năm sáu tuổi, chị tiếp cận Hanagato Shukasa trong một bữa tiệc không lí do gì khác ngoài gia thế của anh ta. Với chị, xây dựng một mối quan hệ tốt với cậu thiếu gia thì sau này sẽ giúp mình có thêm một chỗ hậu thuẫn vững chắc. - Ánh mắt Mai xa xăm.

- Chẳng lẽ đối với anh ấy chị không có một chút tình cảm nào hay sao? Thế thì có sao chị lại nhất quyết muốn kết hôn với anh ấy?

- Năm chị mười tám tuổi, cha vẫn không hề có bất cứ một thông báo nào về việc chọn người thừa kế. Đáng lý ra, việc này cần được quyết định trước khi tốt nghiệp trung học để người thừa kế có thể chuẩn bị tâm lý cho việc điều hành tập đoàn. Lúc đó chị mới nhận ra sâu trong thâm tâm ông đã chọn em làm người thừa kế rồi. - Mai thay đổi sắc mặt, quay sang nhìn Yui khiến Yui có chút giật mình.

Cô lặng đi nhìn chị. Hóa ra cô vẫn chẳng thể hiểu nổi một góc con người Mai. Dường như với Mai, chiếc ghế chủ tịch kia còn quan trọng hơn cả nó đối với cô nữa. Mai sẵn sàng tiếp cận Shukasa để có nó, trong khi cô phải phân vân giữa nó và anh.

- Lúc chị chắc chắn điều này, chị có đề cập đến hôn sự giữa chị và Shukasa. Chị mong rằng tập đoàn Hanagato sẽ giúp chị dành quyền thừa kế. Hóa ra không hề... Từ lúc biết em là người được cha chọn, chủ tịch Hanagato Junkasa thì luôn so sánh chị với em, thái độ phụ nhân Yuko lạnh nhạt hẳn. Chị tin rằng trước mắt họ vẫn đồng ý lễ đính hôn để giữ thể diện và mối giao hảo, còn việc họ kiếm cớ để hủy hôn chỉ là chuyện sớm muộn. Ngay cả cuộc thi Miss Stars này cũng chỉ là cái cớ...

Yui lặng đi khi nhìn dáng vẻ day dứt của Mai. Chị dường như cảm thấy bất công trong việc chọn người thừa kế của cha, càng bất công hơn khi cái nhìn mà xã hội dành cho chị hoàn toàn dựa vào địa vị.

- Nhưng mà... tại sao Miss Stars lại là cái cớ? - Yui chợt nhận ra điều ngạc nhiên, vội vàng quay sang nhìn chị.

- Danh hiệu Miss Stars lần thứ 8 đã được định đoạt rồi... - Mai thân nhiên cười, nụ cười của sự tiếc nuối và cay đắng.

- Tại sao? - Cô nàng vẫn giật mình giấy nầy, mỗi lúc một sốt sắng.

- Hanagato Yuko, nữ diễn viên hàng đầu Nhật Bản, nhận được rất nhiều giải thưởng về điện ảnh cũng như các hợp đồng đắt giá từ Hollywood... - Mai bình thân cười. - Bà ấy chính là giám khảo chính trong cuộc thi Miss Stars lần này.

Yui tròn mắt kinh ngạc. Chẳng trách bà ấy lại đặc ý tới thế.

- Em không biết sao? Miss Stars lần thứ nhất chính là Hoshida Yuko, cũng chính là Hanagato Yuko trước khi kết hôn đó. - Mai thân nhiên cười.

- Không thể nào... - Yui tròn mắt nhìn.

- Danh hiệu Miss Stars lần thứ hai cũng chính là mẹ, Wataru Kaemi.

- Mẹ á? - Yui bị dẫn từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, không thể ngưng lại.

- Năm đó, cả mẹ Kaemi cũng như Daeka đều học cùng lớp, cho nên trong cuộc bầu thí sinh diễn ra quá khó khăn. Cả hai có số phiếu bằng nhau, nhưng rồi cuối cùng Daeka lại rút khỏi nhường mẹ em đi thi. - Nụ cười Mai có chút đượm buồn.

Yui nghiêng đầu nhìn chị, bị cuốn vào nỗi tiếc nuối hiện rõ trên gương mặt chị. Cô thật chẳng biết gì cả, chuyện mẹ cô là cựu học sinh Stars cũng chẳng hay.

Lát sau, chợt nhận ra chuyện gì, Yui vội vàng hỏi.

- Khoan đã. Chị bảo người thắng cuộc thi lần này đã được tính toán trước, vậy thì đó là ai?

Mai lặng nhìn em gái, lát sau thân nhiên trả lời.

- Kanami Sakurako, nữ sinh năm nhất trường cao trung Stars I, con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn Kanami.

___o0o0o___

END Chapter 94.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Valentine Trắng Hạnh Phúc

Kanami Sakurako, con người này Kuro đã từng nói qua với cô. Nhan sắc tuyệt trần, học lực hạng xuất sắc, rất có tiếng trong giới thương trường. Vì là con gái duy nhất nên cô ta nghiêm nhiên trở thành người thừa kế, bởi vậy không ít người cầu hôn cô ta hòng nhắm vào số tài sản kếch xù đó.

- Dù sao thì... mẹ cũng từng là Miss Stars, có thể tới trình giáo mẹ. - Mai nghiêng đầu, trầm tư. - Mọi năm mẹ vẫn được làm giám khảo, nhưng năm này chắc không vì con gái bà là thí sinh cơ mà.

Nói rồi Mai ngồi dậy, chỉnh lại tóc tai toan đi vào trong lầu đài.

- Maiko... Việc tiểu thư Kanami trở thành Miss Stars lần thứ 8 là điều chắc chắn đúng không? - Chợt một câu hỏi của Yui níu bước chân chị lại.

- Phải.

- Chị không phải người phân đấu vì những thứ vô ích. - Yui vận lại. - Tham gia trong khi biết trước mình không thắng nổi không phải tính cách của chị.

- Nhưng chiến đấu vì danh dự chính là tính cách của chị. - Giọng điệu Mai bình thản. - Chị từ bỏ Shukasa, nhưng chị sẽ không từ bỏ cuộc thi. Dù chị không thể trở thành Miss Stars lần thứ 8, nhưng chị tuyệt đối phải hơn em.

Yui sửng người lại. Hóa ra Mai cũng rất cá tính, đôi lúc cái cá tính ấy còn vượt trội hơn cả cô. Những đứa con mang dòng máu của Satake Ikishige quả không lẫn vào đâu được.

- Em cũng sẽ không vì chị là chị của em mà nể nang đâu. - Yui gằn giọng.

- Trên chiến trường mọi người đều là đối thủ của nhau. Tình chị em cũng trở nên vô nghĩa. Tham dự rồi em sẽ thấy một Satake Mai hoàn toàn khác chứ không phải người chị này đâu. - Để lại một câu như vậy, chị khoan thai rời đi, bỏ lại một mình cô giữa sân thượng lạnh lẽo.

__o0o0o__

- Con biết đấy, Miss Stars là một cuộc thi đánh giá nữ sinh toàn diện. Đây là bước đệm tốt cho những cô gái muốn gả vào nhà giàu, hay lún sâu vào nền công nghiệp giải trí. Cuộc thi này thu hút sự chú ý của truyền thông và dư luận. - Kaemi vuốt tóc Yui, dịu dàng.

Đột ngột giữa đêm, cô gõ cửa phòng bà, chạy vào hỏi han bà đủ thứ về cuộc thi, cũng như cách thức để bà dành chiến thắng.

- Yếu tố nào là quan trọng nhất hả mẹ? Nếu nó giống một cuộc thi hoa hậu thì phải chăng đó là nhan sắc? - Yui ngậy thơ hỏi.

- Con nhìn phu nhân Hanagato Yuko xem, bà ấy có đẹp không?

Yui nghiêng đầu nhớ lại gương mặt của Yuko. Đó không phải gương mặt của một tuyệt thế giai nhân, nhan sắc bà ta rất bình thường, không bằng mẹ cô, nhưng ở bà ta lại có sức hút tuyệt đối.

Thấy Yui lắc đầu nguây nguẩy, bà Kaemi bật cười.

- Tuy kém sắc nhất trong bảy Miss Stars, nhưng bà ấy lại được đánh giá là hoa khôi xuất sắc nhất, không ai sánh bằng.

Yui mắt tròn mắt dẹt nhìn mẹ. Trong cô, mẹ cô tuyệt vời như vậy nhưng hóa ra cũng chẳng bằng được Hanagato Yuko.

- Năm cuộc thi MS1 được diễn ra, có hai thí sinh được đánh giá cao nhất là Hoshida Yuko và Agata Akiko. Tuy nhiều người chắc chắn người chiến thắng chính là Agata, thế nhưng người thắng cuộc lại là Hoshida Yuko. Con biết vì sao không? Tiêu chí đánh giá mỗi năm một khác, người ta không đơn thuần dựa vào một thứ gì đó cụ thể để chấm điểm.

- Agata Akiko... Chẳng lẽ đó là phu nhân Oga Akiko?

Mẹ Kaemi gật đầu, Yui lại được phen sùng sốt. Hóa ra những người thắng cuộc hay có kết quả cao đều được gả vào những gia đình danh giá. Từ Hanagato Yuko, Satake Kaemi và giờ lại là Oga Akiko nữa.

Bởi vậy, nếu cô chiến thắng, việc bà Yuko chấp nhận cô chỉ còn là chuyện sớm muộn.

Nhưng rào cản lớn nhất bây giờ không chỉ mình chị cô Satake Mai nữa, mà còn là cô tiểu thư Kanami Sakurako được ấn định là người chiến thắng kia.

- Mẹ ơi... Mẹ có biết Kanami Sakurako không ạ? - Yui ngược đầu hỏi.

Nghe đến cái tên này, bà Kaemi có chút giật mình, ngay sau đó gương mặt bất giác xuống sắc.

- Con biết rồi? - Bà hỏi lại, Yui không ngại ngần gật đầu liền. Lát sau bà thở dài.

- Chẳng lẽ con không có khả năng chiến thắng sao? - Gương mặt cô lộ rõ vẻ lo lắng.

- Cũng không hẳn. Còn tùy vào khả năng thể hiện của Kanami Sakurako nữa. - Kaemi dịu dàng vuốt đầu con gái. - Gọi là người thắng cuộc được chỉ định sẵn, nhưng mà cũng chỉ dừng lại ở Hanagato Yuko thôi. Thường thì các giám khảo khác sẽ nề bà ấy, nhưng năm nay còn có Oga Akiko nữa, chắc cũng sẽ có hi vọng.

- Phu nhân Akiko cũng làm giám khảo hả mẹ? - Gương mặt Yui có chút rạng rỡ hơn.

- Ủ, chắc cũng chỉ có mình Akiko là dám phản biện lại Hanagato Yuko thôi. - Kaemi day day thái dương. - Hơn nữa, tiêu chí đánh giá năm nay là do bà ấy chọn, chắc cũng không hẳn là không thắng nổi đâu.

- Yayy!! - Yui hào hứng bật dậy, hét lên. Cứ tưởng là vô vọng, nhưng chỉ cần có một tia hy vọng thôi, dù mong manh ra sao cô cũng phải phấn đấu hết mình.

__o0o0o__

- Tiểu thư. Không phải!! - Vị giáo viên dạy nấu ăn la lên oai oái. - Cô còn chưa cho bột nở vào hỗn hợp mà. Nếu không, bánh sẽ rất cứng, khó ăn.

Yui nhăn mặt lấy bát đựng bột nở rải đều vào hỗn hợp.

- Nhiều quá rồi!! - Giáo viên thở dài thườn thượt nhìn cô nàng mà bứt rứt chịu không nổi. - Trộn lại hỗn hợp khác.

- Bà đùa tôi à? Trộn lại? Lần thứ tư rồi đấy! Tôi còn rất nhiều môn nữa!! - Yui phát quạu nhìn giáo viên.

Cô nàng quay đầu về phía hành lang, một dãy người sốt ruột ngồi chờ. Đó đều là những giáo viên dạy make up, cắm hoa, trà đạo, nghi lễ, văn văn và mây mây... do Shukasa mời tới.

Giáo viên dạy nấu ăn cảm nhận được ánh mắt sốt ruột găm giữ của các giáo viên khác thì gạt mình, chịu thua.

- Vậy tiểu thư cho thêm bột mì vào hỗn hợp cũ cũng được...

Yui lừ mắt nhìn, miệng nhai kẹo cao su chớp chớp, bắt đầu dẽ thêm bột mì với sữa vào, cảm máy đánh trứng nhào đều lên.

Trong thời gian ba tiếng ủ bột, hàng loạt các giáo viên khác dành giật Yui khiến cô nàng mệt mỏi. Cứ hai tiếng đổi một giáo viên. Ngày hôm nay tổng cộng cô phải học bảy môn, không ngưng nghỉ.

- Hazz... - Chín giờ tối, Yui mới được các giáo viên thương tình bỏ qua. Cô nàng chưa bao giờ yêu cái giường đến mức này, lết thân lên phòng rồi cuộn mình trong chăn.

Đang tính làm biếng, lát sau ở cửa vọng lên tiếng cười của Kaemi.

- Tham dự cũng tốt, ít ra ta còn có thể chinh đốn lại con.

Yui mệt mỏi giương mắt nhìn mẹ, xua tay.

- Chỉ một tuần thôi. Bản tính con vốn hoang dã rồi, không thay đổi được.

- Vậy à? Ta lại thấy con càng ngày càng giống một cô gái. - Kaemi bật cười. - Hồi con mới về Tokyo, ta đã không dám tin một đứa ngang ngược như con lại là con của ta. Nhưng ta có cảm giác từ sau chuyện của Kahara Terumi, con có vẻ dịu dàng nhu mì hơn hẳn.

Lời nói của Kaemi vô tình khơi gợi lại chuyện không hay trong cô. Yui vô thức nhìn xuống mái tóc của mình, quá ngắn. Từ sau lúc cắt tóc, sức mạnh biến mất, chẳng trách cô lại yếu đuối hơn.

- Thôi, con đi tắm đi. Thiếu gia Hanagato đang đợi con ở dưới nhà. - Kaemi ôn nhu thông báo.

- Hà? Shukasa á? Anh ấy đến đây vào giờ này sao? - Nghe đến anh, Yui ngạc nhiên bật dậy, bao nhiêu mệt mỏi như tan biến.

- Hình như có thứ gì muốn đưa cho con... - Kaemi trở tay lên cầm nhớ lại, rồi bà bảo còn có việc phải làm, đi ra ngoài trước.

Yui vội vàng chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa, tuyệt đối không được cho anh người thấy mùi mồ hôi của cô. Xức nước hoa các kiểu, thay bộ đồ khác lịch sự hơn, rồi lại còn đánh thêm một ít son dưỡng nữa.

Trước cô có để ý ngoại hình như vậy đâu, chẳng hiểu sao bây giờ phải có chút son mới đối diện anh được?

- Shukasa, sao lại đến đây giờ này? - Yui phóng như bay xuống tầng một, lao đến trước mặt anh, hớn hờ.

- Mệt không? - Anh chẳng phản ứng gì trước thái độ vội vàng của cô, mỉm cười ôn hòa.

- Mệt chứ, mệt đến chết là đằng khác. - Yui không ngại kể khổ, thân nhiên ngồi xuống cạnh anh, còn vô tư ngáp một cái nữa. - Ước chế nhất là học make up, anh không biết bà cô đó ra sao đâu. Cứ bắt em tẩy rồi tô, tô rồi tẩy, đến môi cũng sưng hết rồi này.

Shukasa phì cười, rồi cúi xuống hôn lên môi cô một cái thật nhẹ.

- Hết mệt chưa?

Tương anh hỏi thật, Yui thật thà gật đầu, còn gật lia lịa nữa. Bộ dạng của cô khiến Shukasa cười ra nước mắt mắt.

- Có cái gì cho em hả? - Yui liếc thấy bên cạnh anh có một túi giấy nhỏ, hí hửng hỏi.

Phì cười, Shukasa cầm lấy túi giấy đưa cho cô.

Yui tò mò mở ra. Được gói kĩ lưỡng đẹp quá, rất công phu. Loay hoay một hồi, một hộp Chocolate màu trắng phoi ra trước mắt.

- Đẹp quá... Còn thơm nữa! Là mùi chanh này... - Yui hưng phấn hít hít ngửi ngửi, hai má đỏ hồng lên. - Là Lemon Chocolate của doanh nghiệp Otowa đây mà! Loại Chocolate này rất hot trong ngày Valentine trắng... Ah... Hôm nay là Valentine trắng mà...

Yui tự nói một mình cả tràng, biểu cảm thay đổi liên tục khiến Shukasa không thể ngừng quan sát.

- Vậy... đây là quà Valentine trắng cho em hả? - Yui tỉnh bơ hỏi.

- Thế em nghĩ là cái gì? Ngốc quá. - Shukasa bật cười.

Yui khẽ lườm anh một cái, rồi vô tư bóc lớp vỏ thiếc của thanh Chocolate, cắn một miếng.

- Ngon quá!! - Cô nàng bắt giắc trầm trồ, rồi toan cắn thêm một miếng nữa, răng cô đập vào một vật cứng trong thanh. - Cái gì vậy này??

Yui khó chịu đưa lên ngắm, bề thanh Chocolate ra tìm vật cứng bên trong. Lát sau, hai má cô đỏ ửng lên, ánh mắt long lanh thấy rõ.

Nằm gọn bên trong thanh Chocolate màu trắng, một chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh, được chế tác tinh xảo, hồn nhiên nằm đó đợi chủ của nó tới.

- Cái này... - Yui ngập ngừng rút chiếc nhẫn ra, lấy khăn tay bên mình lau sạch, rồi mãi mê ngắm nghía.

- Anh xin lỗi, vì chưa một lần thừa nhận em. Bây giờ, có trời chứng giám. Satake Yui, em làm bạn gái anh được không? - Shukasa nắm lấy tay cô, ấm áp.

Từng lời nói và cử chỉ của Shukasa khiến Yui vô cùng ấm áp. Cô đeo chiếc nhẫn vào tay, giờ lên cao nhìn vật kim loại nhỏ lấp lánh trước ánh đèn. Cô vô thức hỏi.

- Làm bạn gái anh có ưu đãi gì không?

Shukasa phì cười, rồi lại vô tư đặt lên môi cô nụ hôn lần nữa.

- Ưu đãi đấy. Hời không?

Thêm lần nữa, Yui gật đầu ngay tắp lự, lia lia.

- Thế có chịu làm bạn gái anh không?

Không ngại ngần, cô nàng gật đầu lần nữa, bộ dạng vô tư và dễ thương quá cỡ.

- Nhưng mà... em không có tặng Chocolate cho anh và ngày Valentine đỏ, theo lẽ thường thì anh đâu có được tặng em đâu... - Yui tròn mắt nhìn anh.

- Em có mua cho anh mà. - Shukasa vô tư cười.

- Nhưng em để đâu rồi ấy...

- Nó đến tay anh là được rồi.

Nghe câu nói của anh, Yui thấm hiểu ra mọi chuyện. Rõ ràng là Mika và Haru đứng giữa tiếp tay cho cô, có lẽ ngày mai phải mời họ một bữa.

___oOoOo___

Ngày 15 tháng 3...

Tại lớp 1-8 của trường cao trung Stars I đang diễn ra một vụ tranh cãi nổ óc. Vấn đề ở đây chính là việc chọn người trở thành thí sinh tham dự cuộc thi MS8.

- Lớp ta đâu còn ai xứng đáng hơn Okawa nữa!! Cô ấy dự thi là chính xác nhất. - Một nam sinh tiên phong đàm phán.

- Nhìn ngực cô ta xem, đầu thế nào vào vòng trong được! - Một nữ sinh khác phản biện. - Đó là còn chưa nói đến khả năng học tập của cô ta. Với thành tích xếp bét trường mà cũng đòi trở thành Miss Stars lần thứ 8 sao?

- Nhưng Okawa Haruka rất xinh, cũng rất tài năng nữa!!

Cuộc "tranh luận" cứ thế diễn ra suốt cả tiếng đồng hồ. Sau mấy cuộc bình chọn phiếu kín, Haru hiện là người nắm giữ số phiếu cao nhất. Nhưng một bộ phận lại kiên quyết phản đối cô tham gia.

Haru, Mika cùng một đám học sinh khác "không liên quan" ngồi im ở một góc, thờ dãi theo dõi cuộc cãi vã.

- Hazz... Chỉ tại Miyamoto Rei đã chuyển trường, chứ không giờ lớp ta đã không cãi nhau như vậy rồi. - Một nam sinh tỏ vẻ tiếc nuối.

- Okawa, cậu đừng lo. - Một nữ sinh khác cười với Haru. - Cái thì cái thế thôi chứ chắc chắn cậu sẽ là người được tham gia mà.

Mika thờ dãi bất lực, kiểu này cô phải ra tay thôi.

Mika tiến lên bực, đập tay cái rầm xuống bàn. Lát sau, cả lớp im phăng phắc.

Ở cái trường này, Yui đi rồi, Mika đương là người to quyền nhất, ai mà chẳng nể. Thế nên cô nàng từ bao giờ đã nhận phiếu bầu trở thành lớp trưởng rồi.

- Những người phản đối Okawa, các cậu có đề cử ai khác không? - Mika mắt sắc lạnh nhìn về phía họ.

- Có. - Một nữ sinh can đảm lên tiếng. - Cậu, Toudo Mika.

- Tớ nhắc lại lần nữa là tớ không tham gia. - Mika thắng thường từ chối. - Tớ nói này, lớp ta người được cái nợ người mất cái kia. Bên lớp 1-1 còn có Kanami Sakurako, bên trường 1 còn có Satake Yui, cựu học sinh còn có ca sĩ Wakaru Mai. Đẳng nào một trong số họ chả là người thắng cuộc, cứ câu nệ làm gì? Kiểu gì cũng thua, chọn đại một người đi.
- Vậy Okawa đi cũng được. - Chẳng hiểu sao, cả lớp bị Mika thuyết phục, đồng loạt chỉ tay về phía Haru đang nhắm mắt ngồi ở góc lớp.
- Lớp trưởng à, còn cần một người trợ giúp Okawa trong lúc thi nữa. - Một nam sinh tiến lên nói.
- Cái này thì tớ đi cũng được. - Mika thần nhiên.

Sau một tiếng, cuộc bình bầu thí sinh lớp 1-8 diễn ra êm đẹp. Còn Haru, cô nàng đương bị Kuro lôi vào học gia sư để cải thiện kiến thức cho kì thi.

___o0o0o___

END Chapter 95.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: [Miss Stars 8] Sơ Khảo

Òa, đông ghê... - Yui bất giác trầm trồ khi vừa bước vào hội trường tổ chức vòng sơ khảo cuộc thi Miss Stars.

- Có tới 80 thí sinh và 80 trợ lý đi kèm mà. - Shukasa vênh mũi tự hào. Vâng, không dung mà "trợ lý" đi kèm của cô lại chính là anh chàng. Thường sẽ là con gái đi, cơ mà thủ lĩnh của trường đích thân giờ tay xung phong vì lo cho bạn gái thì có ai dám phản đối đâu cơ chứ.

- Cô tới dự thi phải không ạ? - Một nữ sinh làm công tác hỗ trợ thí sinh nhanh nhẩu chạy lại thưa chuyện với Yui.

- À vâng... - Cô nàng gật đầu, vẫn chưa quen lắm với cuộc thi này.

- Vậy mời cô sang bàn đầu kia nhận số báo danh. - Chỉ tay cho Yui xong, cô nàng lại chạy đôn chạy đáo lần nữa.

Yui lạ lẫm bước lại bàn đăng kí thủ tục dự thi.

- Satake Yui, đại diện lớp 2-2 trường cao trung Stars II.

Kí văn bản cam kết, hoàn tất thủ tục xong xuôi, cô nàng và Shukasa được đưa vào hội trường nơi diễn ra vòng sơ khảo.

Vừa đi, Yui vừa cài số báo danh 12 lên ngực, nghiêng đầu cười.

- A, Yui! - Đang chuẩn bị bước qua cánh cửa, tiếng gọi lãnh lút rất đỗi quen thuộc vang lên bên tai. Haru cùng Mika lon ton chạy vào. - Thi tốt nhé.

Yui nhí nhảnh gật đầu. Đang căng thẳng mà gặp bạn, bao nhiêu âu lo chợt biến mất.

- Tớ số báo danh 38. Vậy là có cùng lượt thi rồi. - Haru vỗ vai Yui.

Vì vòng sơ khảo có quá đông thí sinh, nên sẽ được chia làm hai lượt thi. Lượt đầu là từ số báo danh 01 đến 40.

Vỗ tay cổ vũ các kiểu, Yui quyền luyến tạm biệt Haru vì cô nàng còn có việc phải làm.

- Chào cô, nhị tiểu thư Satake. - Đang toan bước vào, một giọng nói thanh sắc vang lên bên tai, trong vô thức khiến Yui rùng mình.

Cô quay đầu lại nhìn. Ngay phía sau cô, một cô gái với ánh mắt xé rách sắc sảo ngạo mạn nhìn cô, đôi môi vẽ lên một đường cong quyến rũ.

Mái tóc màu vàng nhạt phủ sóng sau lưng, xoắn nhẹ. Đồng tử mắt màu xám cùng chiếc mũi cao thanh tú càng khiến người ta không rời mắt.

"Người nước ngoài? Không, có nét Á châu, chẳng lẽ là con lai?" Yui nghiêng đầu, mắt vẫn nhìn như thôi miên vào nét đẹp tuyệt vời đó.

- Cô là... - Yui ngập ngừng.

- Tôi số báo danh 31, đại diện lớp 1-1 trường cao trung Stars II, tên tôi Kanami Sakurako. - Cô ta ngạo mạn giới thiệu, miệng bình thản thốt ra cái tên khiến Yui rùng mình. - Tôi là con gái của chủ tịch tập đoàn Kanami, có gặp cô vài lần tại các bữa tiệc mà.

Kanami Sakurako, người được ấn định là Miss Stars lần thứ 8?

Yui nhìn một lượt từ đầu đến chân cô ta, quá hoàn mỹ. Nét đẹp của một công chúa cao sang quyền quý, phong thái đỉnh đặc trường thành, và tự tin đến ngạo mạn lúc đối diện đối phương, phút chốc khiến Yui cảm thấy thật nhỏ bé.

- Tiểu thư Satake? - Thấy Yui không nói gì, cô ta điềm nhiên lặp lại lần nữa.

- À vâng... Thật ngại quá, tôi không giỏi nhớ người. - Yui giả bộ như không có gì, vội vã giải đãi.

- Còn đây chắc là thiếu gia Hanagato? - Sakurako nhìn sang Shukasa đang lơ đãng đứng cạnh Yui, còn chẳng buồn bận tâm đến cô.

- Vâng... - Yui giật giật gấu áo Shukasa, nhưng anh cứ tiếp tục lơ đãng. - Ngại quá, bạn trai tôi sợ con gái.

Nghe lời Yui giải thích thiếu chút nữa khiến Shukasa nổi tung óc.

- Không sao không sao... - Sakurako lắc đầu xua tay. - Tôi cũng không định tham gia cuộc thi này, vì tôi vốn học ở Pháp, chẳng qua học bạ vẫn để ở đây. Phu nhân Hanagato có lời, tôi mới bay vội về đây dự.

- Cô kể với tôi để làm gì? - Gương mặt Yui đanh lại trong thoáng chốc, vẻ lúng túng gượng gạo ban nãy mất hẳn, thay vào đó là một sự kiên cường cứng cáp thường thấy ở cô trong lúc làm việc.

Sakurako tròn mắt ngạc nhiên khi thấy một Satake Yui hoàn toàn khác. Ở cô ta có một sự bản lĩnh còn đáng kinh ngạc hơn cả cô.

- Tôi nói thẳng, không vòng vo nữa. - Giọng nói ngọt ngào của Sakurako cũng được thay thế bằng sự sắc bén. - Cô nên lượng sức mình, chỉ với cô không thắng nổi tôi đâu.

- Tôi không cần thắng cô, bởi cuộc thi này không phải là mục tiêu cuối cùng của tôi. Tôi chỉ là một doanh nhân, không phải một cô công chúa mơ mộng đặt cả cuộc đời vào ba cái thứ cuộc thi sắc đẹp. - Yui nhếch môi kén kiêu. - Điều tôi muốn làm là khiến cho tập đoàn nhà cô phải chới với trong vô vọng, khiến một tiểu thư như cô biết bản thân mình là ai.

Lời nói của Yui ngang tàng đến mức khiến Sakurako giật tím mặt. Trong lúc cô ta còn á khẩu không biết phản bác lại ra sao, Yui đã ngang nhiên bước vào hội trường trước con mắt căm hận của cô ta.

- Anh còn chưa nói, sao em biết cô ta mắc bệnh công chúa? - Ngồi vào chỗ, Shukasa tò mò hỏi cô.

- Quá sức giả tạo, thái độ của cô ta không tự nhiên một chút nào hết. - Yui thẳng thừng nói. - Mà nói vậy, tức anh biết cô ta?

- Kanami Sakurako thì có ai mà không biết? - Shukasa ngán ngẩm thờ dài. - Cô ta mắc bệnh công chúa nặng, lúc nào cũng hoang tưởng bản thân là nhất.

Đang còn ngán ngẩm với cô ta, chợt vị MC thông báo khai mạc cuộc thi, đồng thời mời 40 thí sinh tham dự vòng sơ khảo lượt 1 lên sân khấu.

- Cố lên, Yui. - Shukasa nắm chặt lấy tay cô, cố gắng truyền thêm sự tự tin vào.

40 cô gái xếp thành hai hàng so le, Yui cảm nhận rất rõ ánh nhìn căm ghét mà Sakurako đang chĩa hẳn vào mình, bất giác ngán ngẩm thờ dài.

Nhìn xuống sân khấu, con ó lạnh ập đến người cô khi giám khảo chính - Hanagato Yuko - đang chĩa ánh mắt đặc ý nhìn Yui. Cố gắng né tránh, nhìn sang một bên thấy Oga Akiko đang mỉm cười nhìn mình đầy dịu dàng. Yui có bình tĩnh hơn một chút.

Lát sau, bà Akiko đứng dậy, nói rất điềm đạm vào micro.

- Các cô gái, chủ đề của cuộc thi Miss Stars lần thứ 8 này chính là "Truyền Thống". Bởi vậy, hy vọng các cô có thể thi đấu hết sức mình để giành lấy chiến thắng. - Lát sau, bà Akiko cầm tấm thiệp lên phổ biến luật thi. - Các cô biết đấy, điều thiết yếu đối với một cô gái đó chính là ngoại hình. Các cô có thể không đẹp, nhưng tuyệt đối không được xấu xí. Vòng một, các cô sẽ tự trang điểm cho chính bản thân. Phía sau lưng các cô là gần hai trăm các mẫu quần áo rất đa dạng. Các cô có năm phút để chọn quần áo và các phụ kiện thiết yếu, sau đó có mười lăm phút để tự make up cho bản thân. Các cô hiểu rồi chứ?

Bà Akiko điềm đạm ngồi xuống, ánh mắt vẫn không ngưng đặt vào Yui.

Tiếng chuông bắt đầu của MC vang lên, tất cả mọi người hồi hải chạy về dãy treo quần áo đặt ngay trên sân khấu. Chưa đầy một phút, Sakurako đã chọn xong trang phục và nhanh chóng di chuyển về phía khu vực make up.

Mọi người lần lượt chọn xong, đã ba phút rồi mà Haru vẫn chưa có định hướng. Cô nàng dần thấy hoang mang, bắt đầu không suy nghĩ được gì. "Kiếm đâu ra một bộ vừa che lấp được khuyết điểm là ngực lép, lại còn gây ấn tượng được đây?" Đôi tay nhỏ bé của Haru di chuyển trên dãy đồ một cách vô thức.

Chợt một tia sáng lóe lên trên đầu Haru, cô di chuyển lại ngay dãy đồ khác, dứt khoát cầm một bộ đồ chạy vào.

"Sao giờ? Sao giờ?" Yui bối rối khôn cùng. Giáo viên đã dạy cô cách phối đồ của một tiểu thư quý phái, nhưng chẳng hiểu sao bây giờ chẳng còn thứ gì trong đầu cô nữa.

Chỉ còn nửa phút là hết giờ, tất cả mọi người đều chọn xong, chỉ còn một mình Yui trên sân khấu lựa đồ. Cả hội trường bật cười vang lên tiếng chế nhạo. Yuko ngồi ở bàn giám khảo mà nhếch môi cười khinh miệt.

Shukasa tức quá, giật vội chiếc micro của một MC đang đi dưới khán đài, hét ầm lên.

- Suy nghĩ làm gì? Chọn đồ phong cách của em ấy!!

- Này cậu kia! Trật tự!! - Các nhân viên bảo vệ giật lấy mic của Shukasa, cảnh cáo anh.

"Đúng rồi. Tại sao cứ phải tuân theo nguyên tắc thời trang của giới thượng lưu cơ chứ? Trường Stars cũng chỉ là trường bình thường, có phải cho giới nhà giàu đâu." Nghĩ đến đây, đôi tay nhanh hơn hẳn, chỉ trong mười giây cuối cùng, Yui lựa xong trang phục trong tiếng thờ phào nhẹ nhõm của mọi người.

Bước vào khu vực make up, ai nấy đều nhanh nhẹn chuẩn bị. Yui cười mỉa rồi nhàn nhã ngồi vào. Make up gì chứ? Trong số tất cả các môn Shukasa mời người tới dạy, make up là cái môn Yui cứng đầu không chịu học mất.

Cô nàng nhàn nhã xoay thỏi son màu đỏ trên tay, chắc cũng nên đánh một cái cho tự tin. Đang toan cầm gương, một con người đi qua thúc khuỷu tay cô, khiến cô đánh rơi cả thỏi son.

- A... - Yui vô thức la lên khi thấy thỏi son lăn long lóc. Lát sau, con người vừa thúc cô kia đập lên nó.

Yui giận dữ quay lại, Sakurako đang làm vẽ mặt ngây thơ từ bao giờ. Cô ta giả bộ la lên.

- Ấy chết, làm gãy thỏi son của nhị tiểu thư rồi...

Yui khó chịu lườm cô ta. Đã make up xong xuôi, trên tay cầm bộ đồ vừa lựa chắc là đang chuẩn bị đi thay đồ. Nhanh nhẹn vậy, bảo sao có thời gian chơi xấu cô.

Yui cố tình không để tâm, chạy sang bàn make up của Haru mượn thỏi son cô nàng.

Lát sau, thời gian trình diễn bắt đầu.

Từng cô gái với gương mặt rạng ngời cùng các mẫu thời trang khác nhau lần lượt xuất hiện. Cả khán đài hết lần này lượt khác đều trầm trồ với thí sinh.

- Số báo danh 12, Satake Yui. - Vị MC hào hứng gọi tên thí sinh tiếp theo, Yui vô cùng tự tin bước ra ngoài.

Chiếc áo oversize xê vai màu hồng nổi bật, dài đến nửa đầu gối. Chiếc quần tất lưới bao phủ đôi chân thon dài, nuốt nà cùng đôi bốt thể thao cổ cao càng tôn chiều cao đáng ngưỡng mộ của Yui. Trên cổ và tay mang các phụ kiện vô cùng cá tính, mái tóc đen óng ả được cột lệch một bên bằng chiếc ruy băng cùng màu với áo, gương mặt để mộc vô cùng tự nhiên, chỉ đánh một lớp son màu đỏ nhẹ.

Nhìn Yui mặc thời trang đường phố chất lừ giữa hàng loạt các cô gái mặc những bộ đồ nữ tính trông vô cùng nổi bật.

- Thời trang đường phố đâu có hợp ở một cuộc thi nhan sắc đúng không? - Các khán giả bắt đầu xì xào bàn tán.

- Số báo danh 31, Kanami Sakurako.

Đến lượt Sakurako bước ra, ai nấy đều phải choáng váng.

Bộ đầm cúp ngực màu đỏ vô cùng nổi bật và gợi cảm, cộng thêm chiếc áo vest đen khoác hờ qua vai. Cô ta mang giày cao gót, mái tóc búi cao sang chảnh. Tay mang găng màu đen, cầm một chiếc ví đỏ, gương mặt được make up vô cùng sắc sảo, điểm nhấn đặt ở đôi mắt được kẻ cầu kì.

Cô ta đắc ý nhìn Yui.

- Số báo danh 38, Okawa Haruka.

Nghe đến tên bạn mình, Yui không khỏi tò mò mà quay ra sau hóng hót.

Cả hội trường ồ lên một tiếng.

Một cô gái với mái tóc tết một bên, cài chiếc kenzashi hình hoa anh đào. Bộ kimono màu hồng nhạt thêu hoa vừa vặn ôm lấy người Haru, càng tôn sắc đẹp mặn mà. Tay cầm chiếc quạt giấy yêu kiều, chân mang guốc gỗ vòng cùng thùy mị.

Mọi người ai nấy đều trầm trồ khi giữa bốn mươi thí sinh, chỉ có một người mặc kimono truyền thống.

Lượt đầu kết thúc, các thí sinh được về chỗ ngồi. Bốn mươi thí sinh sau, trong đó có Mai dần dần tiến lên sân khấu.

- Em và Okawa là nổi bật nhất đấy! - Shukasa hí hửng khen.

- Nhưng ban giám khảo lại có vẻ thích thú với Kanami Sakurako nhất. - Yui nhún vai tiếc nuối. - Dù sao cũng phải cảm ơn anh rồi.

Cuộc thi diễn ra căng thẳng như ban nãy, còn Yui chỉ tròn mắt hồi hộp chờ đợi số báo danh 70, chính là chị gái cô, Satake Mai.

Không khiến cho cô thất vọng, Mai làm hài lòng ban giám khảo với bộ trang phục dạ hội vô cùng tuyệt đẹp. Nhìn chị gái xinh đẹp mà quyến rũ bước đi thướt tha trên sân khấu, Yui càng bội phần ngưỡng mộ.

Hai lượt thi kết thúc, cuối cùng ban giám khảo cũng đã chọn ra năm mươi thí sinh vào vòng trong. Cả tám mươi thí sinh với những bộ trang phục khác nhau xếp thành hàng trên sân khấu.

Từng cái tên lần lượt được đọc lên, Yui vẫn rất tự tin vào bản thân mình. MC gọi tên Kanami Sakurako, nhìn cô ta đặc ý lướt qua mặt Yui càng làm cô thêm sôi máu. Chị cô cũng được chọn, dĩ nhiên, nhưng nhìn dáng vẻ điềm đạm khác hẳn một trời một vực với Kanami.

48 thí sinh đã được nêu tên mà vẫn chưa có tên của Yui, càng khiến Yui thêm sốt ruột.

"Thôi rồi, ban nãy mình nghe hình như ban giám khảo không chấp nhận thời trang đường phố thì phải." Gương mặt Yui tái đi.

- Thí sinh thứ 49, số báo danh 38, Okawa Haruka. - Tên Haru được xướng, nhìn cô nàng hạnh phúc rạng ngời bước lên mà Yui thầm chúc mừng. MC vẫn ca thán. - Bộ kimono vốn rất kén người nhưng dường như nó chỉ hợp với mình cô gái này thôi. Rất mặc mà, duyên dáng.

Vừa chúc mừng cho Haru xong, Yui chợt nhận ra mối nguy của mình. Cô vẫn chưa được chọn.

- Chỉ còn một thí sinh nữa. - MC cố tình kéo dài gây hồi hộp. - Tôi xin tuyên bố, thí sinh mang số báo danh 12, Satake Yui chính là người cuối cùng bước vào vòng trong.

Con hồi hộp qua đi, bất ngờ ập đến trong phút chốc, Yui thở phào nhẹ nhõm, cô mỉm cười bước lên trên.

- Thời trang đường phố là một nét đặc trưng của thế kỉ XXI, không loại trừ con gái. Giám khảo Oga Akiko đánh giá rất cao bộ trang phục này. - MC mỉm cười ca ngợi.

Yui nhìn xuống bàn giám khảo, thấy bà Akiko đang mỉm cười với cô mà bỗng thấy yên bình.

Mới sơ khảo mà đã thót tim vậy rồi, cuộc thi chính thức phải làm sao??

__oOoO__

END Chapter 96.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Không Đến?

- Khi này... Cảm ơn anh. - Ngón tay út Yui đan nhẹ vào ngón tay út của Shukasa, cô thủ thủ. - Ban nãy không nhờ anh, có lẽ em đã chẳng thể qua vòng sơ khảo.

Shukasa lúc đầu có chút khựng lại với vẻ lúng túng của Yui, sau đó anh mỉm cười xoa đầu cô.

- Ngốc ạ, anh lúc nào cũng ở cạnh em. Ngày mai không được thế nữa đâu nhé, phải ôn bài cho kĩ.

Yui lúng túng gật đầu.

- Kuro. Anh ở đâu trong lúc em hoảng loạn xoay sở vậy hả? - Vừa thấy bóng dáng Kuro trước cổng trường, Haru đã chạy đến đâm thùm thụp vào lưng anh, khóc òa lên. - Anh không biết Shukasa làm cho Yui nhiều như thế nào đâu, vậy mà anh còn chẳng thèm đến xem nữa.

- Được rồi, xin lỗi, xin lỗi. - Kuro lúng túng trước bóng dáng bé nhỏ dụi vào ngực mình.

Yui nhìn vậy mà bất giác mỉm cười. Kuro chỉ vì bị cha điều đi dự tiệc đột xuất với ông mà không đến xem Haru thi được, cứ ra sức đổ dành cô nàng.

Vòng sơ khảo kết thúc, từng dòng người đổ xô ra cổng trường. Vui có, buồn có, tươi cười có, khóc lóc có. Còn cô chỉ im lặng sững bước bên Shukasa.

- Thôi nào, đừng khóc nữa. Người ta lại tưởng anh bắt nạt em. - Kuro xoa đầu Haru, thờ dài.

- Ai mà bắt nạt được em? Không lẽ anh không chịu bồi thường à? - Nước mắt hầy còn đọng trên khóe, nhưng Haru gằn giọng, chau mày các thứ trông dễ thương kinh khủng.

- Đi ăn buffet bánh ngọt nhé? - Một lời đề nghị từ Kuro khiến đôi mắt Haru lấp lánh.

- Ngày mai anh sẽ đến chứ? - Haru ngước đầu nhìn anh, ra vẻ cún con tội nghiệp.

Chợt, sự vui vẻ trên mặt Kuro ngưng lại, ngay sau đó sự tiếc nuối xâm chiếm trái tim anh.

- Anh... Trưa mai anh và cha phải bay sang Hàn Quốc dự buổi tiệc. Có lẽ không về được. - Kuro cảm thấy có lỗi, giọng lí nhí hẳn. - Nhưng anh sẽ cố gắng về thật sớm, chắc vẫn xem được đoạn cuối.

Haru khựng lại, nét mặt cứng đờ, sau đó là tái đi, muốn khóc.

- Lúc nào cũng tiệc, tiệc! Tên khốn Otake kia, anh chết đi mà dự tiệc với Diêm Vương!! - Haru gào lên, khóc nức nở, bàn tay vung lên tát vào má anh. Rồi mặc anh đưa xe đến đón, cô leo lên chiếc taxi gần đó rồi bỏ về.

Kuro thờ dài, chán nản nhìn theo Haru. Lát sau, Yui và Shukasa sóng vai đi đến, bèn chấp tay nhờ Yui.

- Nhờ em khuyên Haruka hộ anh. Ngày mai cũng thay anh để ý đến cô ấy nữa.

- Em biết rồi mà. Anh về chuẩn bị cho chuyến bay đi. - Yui cười trấn an anh.

Lát sau, Kuro đi rồi, Yui quay sang nhìn Shukasa.

- Anh là anh không có được vắng mặt đâu đấy. Anh không đi là em bị loại ngay vòng đầu luôn.

- Biết rồi. - Shukasa mỉm cười trước sự lo lắng của Yui. Dự tiệc à? Bây giờ dù có bất cứ tiệc nào, dù quan trọng cách mấy, dù mẹ anh hay cha anh lôi anh đi nhiều thế nào, anh cũng nhất quyết bỏ qua.

- Ngày mai, khi cuộc thi MS8 bế mạc, bữa tiệc thường niên cuối năm học sẽ được tổ chức ở nhà hàng khách sạn Kim Cương. Anh sẽ khiêu vũ với em chứ? - Yui mỉm cười.

- Đương nhiên, vì ngày mai mẹ sẽ thừa nhận em rồi. - Shukasa véo má cô, vui vẻ. - Bây giờ đi ăn gà nhé.

- Yêu anh quá! - Yui reo lên mừng rỡ.

Hai người toan leo lên chiếc taxi gần đó để di chuyển đến chỗ ăn, chợt một chiếc xe sang trọng dừng ngay trước mặt họ.

Đối với Shukasa không còn lạ gì, đây là xe của mẹ anh.

Cửa kính hạ xuống, bà Yuko cao ngạo ngồi khoanh tay, ánh mắt khê liếc ra ngoài.

- Lên xe. - Yuko ra lệnh.

- Làm gì? Con không đi đâu. - Shukasa vội từ chối.

- Ta ghét nhắc lại lần hai. - Giọng Yuko gằn xuống, sắc mùi đe dọa.

Shukasa ái ngại nhìn sang Yui, chợt thấy cô nhìn anh mỉm cười.

- Anh đi đi.

- Nhưng còn bữa ăn? - Shukasa ái ngại nói.

- Em sẽ mua đến nhà Haru. Dù sao chắc chắn bây giờ nó đang khóc một trận mà. Anh đi đi, đừng lo cho em. - Yui vẫn mỉm cười trấn an anh.

Shukasa vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, bị đặt vào tình thế vô cùng khó xử. Lát sau, anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô.

- Anh xin lỗi.

Rồi Shukasa lúng túng leo lên xe, nhanh chóng khuất mắt cô.

Nụ cười và cái vẫy tay của Yui cứng đờ lại, cô cúi gằm mặt, thoáng bối rối.

- Tên khốn Hanagato! Tên khốn Hanagato! Mẹ con anh đều là lũ khốn nạn!! - Yui chửi thề, lăm bằm trong cổ họng, rồi bắt taxi bỏ về.

__o0o0o__

- Có chuyện gì thì nói đi! - Bước vào phòng làm việc của Yuko trong tư gia Hanagato, Shukasa âm trầm nói, tâm trạng không tốt vì vừa bị mẹ anh phá hủy.

Bà mỉm cười đầy ẩn ý, kêu anh ngồi xuống còn mình cũng thân nhiên ngồi ở ghế đối diện.

- Đường như con vẫn đang tin chắc con bé Satake Yui sẽ dành chiến thắng? - Yuko mỉm cười ung dung.

- Dĩ nhiên.

- Bộ con không thấy chỉ mới là sơ khảo mà con bé đã chật vật đến vậy?

- Ngày mai cô ấy sẽ khác. - Shukasa vẫn dương dương tự đắc đặt niềm tin tuyệt đối vào Yui.

Chợt gương mặt Yuko cứng lại trong chốc lát. Bà cử động môi nhẹ, ánh mắt toát ra sự suy tính đủ điều. Lát sau, bà cười nhẹ.

- Đúng là cô ta hoàn toàn có khả năng dành chiến thắng. - Bà không cam tâm thờ dài. - Dù ta đã sắp xếp cho Kanami Sakurako trở thành người thắng cuộc, nhưng Oga Akiko lại đang hết mình giúp Yui. Sự tự tin của ta giảm đi còn phân nửa.

Một lời nói u sầu của Yuko khiến Shukasa mừng không ít. Một người cao ngạo như mẹ anh mà cũng có vẻ mặt này, chắc chắn khả năng chiến thắng của Yui là rất cao.

- Mẹ nói với con điều này để làm gì? - Anh kìm chế sự vui mừng vào người, cố gắng làm mặt lạnh tanh.

- Ta muốn chơi với con một ván cá cược. - Yuko thẳng thắn nói ra yêu cầu. - Con không thấy sao, con bé thắng thì nó có con, còn con bé thua thì ta có gì? Quá bất công, bởi vậy ta hy vọng con sẽ tham gia với ta.

Đắn đo một hồi, Shukasa bèn nói.

- Mẹ nói thử đi.

Bà liền đứng dậy, lại học bần lấy một tập hồ sơ, đưa cho anh, hất hàm ra hiệu bảo anh mở.

Shukasa lộ rõ sự cảnh giác, mở chúng ra, nhìn ngắm.

- Cái này...?!?

Bên trong tập hồ sơ là hàng loạt các giấy tờ liên quan đến việc xin thôi học ở trường cao trung Stars I, và các giấy tờ khác liên quan đến việc nhập học tại một trường cấp 3 khác tại Mĩ.

- Yêu cầu của ta rất đơn giản, nếu con bé Yui thua cuộc thi ngày mai, con sẽ phải sang Mĩ đi du học.

- Mẹ đùa à? Con không đi đâu hết! - Shukasa đập tập hồ sơ xuống, giận dữ gào lên.

- Sao thế? Con không tin vào con bé sao? Chỉ cần con bé thắng, con chẳng phải đi đâu hết mà ta sẽ tác hợp cho hai đứa. - Yuko giữ vẻ mặt điềm nhiên và lãnh đạm.

Dĩ nhiên, Shukasa á khẩu, im lặng suy nghĩ. Anh đương nhiên luôn tin vào Yui, nhưng mẹ anh đương rất cố chấp, một khi đã yêu cầu gì thì nhất quyết phải đạt được. Nếu anh từ chối, rất có thể bà cũng sẽ từ chối tác hợp anh và Yui.

Đắn đo một hồi, Shukasa tặc lưỡi.

- Cược thì cược. Đằng nào số hồ sơ này cũng đâu có dùng đến đâu.

Nói rồi anh bỏ về phòng.

Bà Yuko thấy anh đồng ý, khoe môi nhếch lên cười đầy đắc ý và mãn nguyện.

__o0o0o__

Cuối cùng, cuộc thi chính thức MS8 cũng diễn ra ngay giữa sân trường.

Một sân trường nườm nượp người tụ tập. Không chỉ mình học sinh và giáo viên của hai trường mà còn thu hút sự chú ý của học sinh trường khác và xã hội, các phóng viên cũng tới lấy tin. Chỉ mới một giờ chiều mà sân trường đã kín người ngồi.

Yui mặc đồng phục dự thi chung của cuộc thi, chỉ là một chiếc váy suông màu hồng rất đơn giản cùng với số báo danh cài trên ngực. Phòng chờ thí sinh rất ồn ào, ai nấy đều tỏ vẻ hồi hộp và mong đợi.

Nhìn sang Haru đang ngồi thần thờ dưới bàn tay an ủi của Mika, Yui chạy lại.

- Thôi nào, cậu phải phấn đấu đến cuối cuộc thi chứ. Kuro đã nói sẽ về sớm mà.

- E là vòng đầu bị loại ngay đây. - Haru thẳng thừng nói, không cam tâm.

- Không đâu, cậu phải tự tin vào bản thân chứ? Ít nhất cũng phải vào được vòng năm chứ? - Yui cố gắng trấn an. - Chẳng lẽ hot girl của Stars II mà không lọt top 15 sao? Hôm qua cậu thể hiện tốt hơn tớ mà.

Nghe Yui trấn an, trong lòng Haru cũng tốt hơn được một chút.

- Còn Shukasa thì sao? Anh ấy đâu rồi? - Haru ngó xung quanh.

Nghe nhắc đến anh, gương mặt Yui cứng lại, có chút lo lắng.

- Chưa thấy đến...

- Chưa đến á? - Mika la lên. - Còn mười lăm phút nữa là bắt đầu rồi, anh ta là trợ lí của cậu cơ mà.

- Không biết nữa... - Yui cười tiếc nuối rồi tìm lí do lẩn lẩn chỗ khác.

Bây giờ, tôi nào anh cũng gọi điện hoặc nhắn tin cho cô chúc ngủ ngon, dặn dò các thứ. Vậy mà tối hôm qua, không một cuộc gọi, không một tin nhắn, cô chủ động liên lạc thì máy lại thuê bao.

Lần cuối nhìn thấy anh, nghe giọng anh là lúc anh bước lên xe Hanagato Yuko. Nghĩ đến đây trong lòng Yui thoáng bất an.

- Yui. - Một giọng nói vang lên bên tai, cô quay lại nhìn. Là Shina Kazuto.

- Sao cậu vào được đây? - Yui tròn mắt ngạc nhiên.

- Tôi tới đây với vai trò trợ lí của cậu. - Kazuto cười nhạt.

- Hà? Shukasa đâu? - Yui giật mình hét lên, không phải chứ, anh không có chuyện đâu chứ?

- Sáng nay cô chủ nhiệm gọi cho tôi, bảo là Hanagato có việc không tới được nên kêu tôi đi thay. - Kazuto gãi đầu, thực ra anh có biết gì đâu? Sao lại kêu anh đi làm trợ lí chứ?

- Mika, cậu gọi cho mẹ xem. - Yui vội vã chạy lại chỗ Mika. - Hỏi xem lý do Shukasa nghỉ không đi.

Mẹ của Mika chính là giáo viên chủ nhiệm của Yui, cô đang cố gắng vớt vát chút hy vọng.

- Không được. Đây là khu vực dự thi, bị cấm dùng điện thoại mà. - Mika lắc đầu chán ngán.

Yui rơi vào trạng thái tuyệt vọng. Anh không đến... Hanagato Shukasa không đến... Rốt cuộc là anh đã gặp phải chuyện gì cơ chứ?

- Các thí sinh vào vị trí. Cuộc thi sắp bắt đầu rồi! - Nhân viên hỗ trợ cuộc thi cảm loa vào, cố gắng dẹp ồn ào để điều thí sinh ra cánh gà, chuẩn bị ra mắt khán giả.

- Được rồi Yui, đàn ông con trai toàn lũ khốn nạn cả. Chỉ có con gái bọn mình mới đem lại hạnh phúc cho nhau thôi. - Vương thêm sự bực mình về Kuro, đến lượt Haru lại trấn an Yui. Cô nàng cười gượng gạo, nhưng sâu trong lòng cảm thấy rất khổ tâm.

__o0o0o__

Tại tư gia Hanagato.

- Chết tiệt! Bỏ tôi ra!! - Shukasa gào lên, điên cuồng hét.

Chiều qua, lúc trở về phòng, anh bị lũ vệ sĩ của Yuko đánh ngất. Tỉnh dậy đã thấy cả người bị trói chặt vào ghế, điện thoại bị tịch thu, xung quanh có tới mười vệ sĩ đứng canh.

- Thiếu gia, xin cậu đừng làm loạn nữa. - Một vệ sĩ hết lần này lượt khác cố gắng năn nỉ. - Điều duy nhất chúng tôi có thể làm cho cậu là mở cậu xem truyền hình trực tiếp từ cuộc thi thôi.

- Mấy thằng óc bả đậu này, bà ta sai mấy người làm thế chứ gì? - Shukasa vùng vẫy cố thoát khỏi dây trói, gào lên. - Tôi phải tới đó, nếu không Yui sẽ thua mất.

- Xin cậu đừng làm khó chúng tôi mà thiếu gia. - Bọn vệ sĩ bị đẩy vào tình thế rất khó xử, cứ cố gắng trấn an.

Shukasa biết mình không thể nào thoát được, bèn cố gắng bình tĩnh lại, hít thở đều đặn, rồi nói.

- Vậy ít nhất cũng cho tôi gọi điện một cuộc chứ?

- Chuyện này... - Tên vệ sĩ sắp khóc ra. - Phu nhân không cho phép ạ.

- Cái này không được, cái kia không được! Mẹ kiếp! - Shukasa lại được phen chửi điên cuồng.

Thế nhưng con phát tiết của anh chợt ngưng lại khi trên màn hình TV quay hình ảnh của Yui.

Gương mặt vẫn xinh đẹp mỹ miều, nhưng không khó để anh nhìn ra nét mặt bất an của cô.

- Xinh quá... - Lũ vệ sĩ trầm trồ, sắp chảy cả nước dãi. - Thiếu gia may mắn quá, bạn gái xinh thật...

Thế nhưng ngay sau đó, tên nào tên nấy im bặt khi bắt gặp ánh mắt hình viên đạn tỏa sát khí của Shukasa.

Lòng anh bỗng nặng trĩu, không thể ở bên cô lúc này.

"Thưa quý vị và các bạn, đây là năm mươi thí sinh xuất sắc nhất đã vượt qua vòng sơ khảo. Bây giờ xin mời mọi người cùng đến với vòng thi thứ ba, tài năng." Vị MC hồ hởi ca thán năm mươi cô gái xếp hàng trên sân khấu. "Xin mời giám khảo Oga Akiko phổ biến luật thi."

Lát sau, ở dưới bàn ban giám khảo, một người phụ nữ khí chất nho nhã đứng dậy.

"Chủ đề cuộc thi tài năng năm nay là "Âm nhạc". Mọi người có ba phút để thể hiện khả năng của bản thân về bất cứ một lĩnh vực nào. Các trợ lý hãy liên hệ với bên đạo cụ để chuẩn bị các thứ cần thiết."

"Âm nhạc", vậy là quá tốt rồi. Yui chơi Piano rất giỏi, cô ấy chắc chắn sẽ được lọt vào vòng trong thôi.

Shukasa thầm cảm ơn phu nhân Oga, mọi thứ bà ấy làm rõ ràng đều vì Yui cả.

Vòng thi thứ ba bắt đầu...

__o0o0o__

END Chapter 97.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: [Miss Stars 8] Tài Năng

- Vậy Yui, cậu chọn tiết mục gì để tôi đi đăng kí với bên đạo cụ? - Kazuto ân cần hỏi.

- Không cần đâu, tôi sẽ đi đăng kí. Cậu có thể mượn hộ tôi miếng băng cá nhân không?

- Sao thế? Cậu bị thương à?

- Hơi trầy tí thôi. - Yui cười xòa. - Ban nãy bị dây cước cửa vào ngón tay, không sao.

Rồi chia tay Kazuto, Yui tiến đến bàn đăng kí tiết mục.

Có ba hàng xếp để đăng kí, Yui chọn hàng ngắn nhất đứng vào.

- Tôi là trợ lý thí sinh số 31, Kanami Sakurako, xin đăng kí tiết mục violin. - Nhìn sang hàng bên cạnh, một nữ sinh nhỏ nhắn đang đăng kí tiết mục, Yui khẽ bật cười.

Violin, khá sang chảnh đó chứ.

Hàng của cô tiến lên một bước, chợt cô gái đứng ngay sát Yui lên tiếng.

- Tôi là trợ lý của thí sinh số báo danh 70, Satake Mai, xin đăng kí tiết mục piano.

Yui giật mình sững lại nhìn cô gái phía trước. Piano, chị cô chơi piano?

Piano đâu phải sở trường của chị ấy, Yui cứ thầm nghĩ một khi chủ đề là âm nhạc thì chị cô sẽ đăng kí hát chứ. Tại sao lại là piano?

Chợt nhớ lại lời chị cô đêm đó. "Dù chị không thể trở thành Miss Stars lần thứ 8, nhưng chị tuyệt đối phải hơn em." "Trên chiến trường mọi người đều là đối thủ của nhau. Tình chị em cũng trở nên vô nghĩa. Tham dự rồi em sẽ thấy một Satake Mai hoàn toàn khác chứ không phải người chị này đâu."

Yui chợt cười khẩy.

"Tuyệt đối phải hơn cô" là như vậy sao? Bất chấp không phải là thế mạnh tuyệt đối, dùng sở trường của cô để thắng cô, đúng là một Mai hoàn toàn khác.

Đến lượt Yui lên đăng kí.

- Tôi đăng kí cho thí sinh số báo danh 12, Satake Yui. - Nói đến đây Yui lại có chút lưỡng lự.

- Tiết mục gì ạ? - Thấy cô mãi không trả lời, nhân viên đạo cụ phải hỏi lại lần nữa.

Yui cứ đắn đo suy nghĩ về tiết mục của chị cô, lát sau, miệng vô thức lên tiếng.

- Hát ạ.

Họ cẩn thận ghi vào tờ danh sách đăng kí.

Yui lui ra, mím môi nhẹ. Chị cô đã quyết tâm chơi vậy với cô, thì cô cũng sẽ không ngại dùng sở trường của chị đánh thắng chị.

Mười phút sau, tiết mục đầu tiên bắt đầu.

Quả thật "Âm nhạc" là một chủ đề rất đa dạng, nên suốt từ đầu đến cuối có rất nhiều tiết mục khác nhau. Hát có, múa có, nhảy đường phố có, các loại nhạc cụ cũng đa dạng không kém.

- Số báo danh 31, Kanami Sakurako.

Nghe đến tên mình, Sakurako hát cầm kiêu ngạo với Yui, rồi cầm cây violin được chuyên viên đạo cụ đưa cho, đồng đánh bước ra ngoài. Tính cô nàng còn đơn giản hơn cả Yui, khiến cô bất giác cười trừ.

Cô đâu có coi Sakurako là đối thủ đâu. Người duy nhất cô muốn đối đầu chỉ có một, Satake Mai chị gái cô.

Tiếng đàn của Sakurako lạnh lốt hơn những gì Yui tưởng tượng. Âm vực rất hay, rất chuẩn, duy chỉ có điều cô nàng không truyền tải được cảm xúc nên có cảm giác khá khô khan.

Yui lắc đầu ngán ngẩm. Cô nàng này học đàn chắc chắn là bị ép, chứ không phải học vì đam mê lấy đâu ra cảm xúc. Nhưng Yui cô thì khác, yêu piano thật sự.

- Số báo danh 70, Satake Mai. - Vị MC thông báo thí sinh tiếp theo.

Nghe đến tên chị, Yui hóng hót hơn hẳn.

Mai yêu kiều bước ra sân khấu, cúi chào mọi người, rồi ngồi ngay ngắn vào chiếc piano màu đen được chuẩn bị sẵn.

Từng nốt nhạc dạo đầu vang lên...

Là bản Mariage D'amour của Paul de Senneville đây mà.

Yui nhắm mắt lại lắng nghe và cảm nhận...

Bản nhạc rất tuyệt, không bị sai nốt, có truyền tải cảm xúc, nhưng chẳng hiểu sao Yui cảm thấy có điều gì đó không ổn, không hoàn mĩ.

Dù chị có khả năng, nhưng vẫn chưa thể thắng được cô.

Vài phút sau, bài biểu diễn của Mai kết thúc. Những tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên, nhưng Yui chỉ cần nhìn vẻ mặt của ban giám khảo là đủ biết họ chưa thực sự hài lòng.

- Số báo danh 38, Okawa Haruka.

MC một lần nữa xướng tên người tiếp theo, chính là cô bạn Haru được Yui quan tâm thứ nhì sau Mai.

"Là đàn Koto..." Yui tròn mắt nhìn Haru bên lên ôm đàn bước ra, nhẹ nhàng quỳ gối trên sân khấu, đặt đàn Koto lên đùi, bàn tay nắn nà đeo sẵn móng đàn mà sừng sốt. "Haru biết chơi đàn Koto sao?"

Đàn Koto là một nhạc cụ dây truyền thống của người Nhật Bản, có đến tận 13 dây. Yui cũng từng được làm quen với đàn lúc còn ở nhà bà ngoại ở Kagoshima, nhưng cảm thấy không thể tiếp thu nổi nên cô chẳng bao giờ chạm tới dây đàn.

Haru thuần thục đưa những ngón tay trên dây đàn, chẳng mấy chốc bầu không gian yên ắng hẳn, chỉ còn giai điệu trong veo lạnh lót. Yui đỏ mặt nhìn bạn mình trên sân khấu từ cánh gà, trong lòng ngưỡng mộ bội phần.

Haru bước vào cánh gà, Yui ngay lập tức ôm chầm lấy bạn, giọng nghẹn lại suýt khóc.

- Cái ngực coi lép vế mà chơi đàn hay ghê ta.

Haru bị câu nói của Yui chọc tức, muốn giơ tay đấm cô nàng vài chưởng.

- Cậu biết đó, gia đình tớ tôn sùng truyền thống Nhật Bản mà. Bà ngoại tớ chơi đàn Koto hay lắm cơ, từ nhỏ đã truyền cảm hứng cho tớ rồi. - Haru gỡ đầu nhẹ, cười khi khi. - Lát nữa sẽ đến lượt tớ khóc, Yui chơi piano hay lắm mà, đúng không?

Nghe đến đây, Yui bỗng sững lại. Mai có thể chơi đàn không bằng cô, nhưng khả năng của chị cũng đủ để qua vòng. Còn cô, hát không nổi trội, có thể thắng được hay không?

- Thí sinh số báo danh 12, Satake Yui.

Nghe đến tên mình, Yui giật thót, trống tim đập dữ dội.

Không được, dù thế nào cũng phải thử, cũng phải thắng chị cô được một lần.

Yui bước ra ngoài trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người. Về ngoài bình thần, nhưng sâu trong thâm tâm lại lo lắng bất an hơn bao giờ hết. Không có Shukasa bên cạnh, cô chẳng thể an tâm được một giây.

Bàn tay cầm mic bắt đầu run lên, chẳng hiểu sao, tim cô đập mạnh hơn bình thường. Nhạc dạo khúc đầu rồi mà cô vẫn chưa bình tâm lại được.

Yui hít thở sâu, nhắm mắt, bắt đầu nghĩ về Shukasa.

Cô cất giọng nhẹ nhàng.

Saigou no kisu wa (Nụ hôn cuối cùng của anh và em...)

Tabako no flavor ga shita (Có hương vị giống như thuốc lá...)

Nigakute setsunai kaori (Đắng nghét và đón đau.)

Ngay từ những câu hát đầu tiên, cả hội trường đã trầm trở hẳn. Không quá hay, nhưng rất dễ nghe, rất dễ chịu, cảm giác yên bình đến lạ.

Shukasa theo dõi cô qua TV, tim cũng phải ngưng đập. Đã lâu lắm rồi anh không nghe Yui hát, với anh, cô vẫn luôn tuyệt vời như vậy.

Ashita no imagoro ni wa (Ngày mai vào giờ phút này...)

Anata wa doko ni iru n darou (Em tự hỏi anh sẽ ở đâu...)

Dare wo omotterun darou (Và đang nghĩ về ai.)

You are always gonna be my love (Anh luôn là tình yêu của em...)

Itsuka dareka to mata koi ni ochitemo (Dù cho sau này anh có yêu ai đi chăng nữa.)

I'll remember to love (Em vẫn sẽ nhớ cách để yêu một ai đó...)

You taught me how (Anh đã dạy em mà.)

You are always gonna be the one (Anh vẫn luôn là người duy nhất của em)

Ima wa mada kanashii love song (Giờ đây vẫn là một bài hát buồn về tình yêu...)

Atarashi uta utaeru made (Và ngày mai, em sẽ hát bài hát mới.)

Bài hát kết thúc, vì thời gian dự thi ngắn nên cô chỉ hát được một lời, tuy nhiên như vậy cũng đủ để khiến cả hội trường vỗ tay ào ào.

Yui thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cô cũng hoàn thành tốt phần thi.

Yui cúi đầu chào, rồi lặng lẽ bước vào cánh gà.

Bước chân đang chậm chậm thế, chợt giật mình khựng lại khi thấy Mai đứng dựa người vào tường, nhìn cô nở nụ cười.

- Em can đảm hơn chị nghĩ... - Nụ cười của chị có phần nào giả tạo. - Dám đem giọng hát tầm thường đó lên biểu diễn chỉ vì chị, quả thật rất can đảm.

Biểu cảm trên gương mặt Yui cứng lại, nhìn chị trân trối. Quả đúng là một Satake Mai hoàn toàn khác, không giống chị lúc thường ngày.

- Chị cũng vậy... - Yui cười khẩy. - Tiếng đàn khô khan đó mà cũng nghĩ có thể thắng được em?

Mai thấy em mình đối đáp không ngần ngại thì không khỏi cứng họng.

- Lượt thi của các thí sinh đã kết thúc. Bây giờ là thời điểm ban giám khảo chấm điểm. Trong lúc đó có thí sinh nào muốn đóng góp tiết mục gì không ạ?
- Vị MC hào hứng hô, nghe vậy cả hội trường và phòng chờ thí sinh náo nhiệt hẳn.

Yui quay sang nhìn chị mình, đôi môi nhếch lên cười một tiếng, rồi chạy ra sân khấu.

- Tôi. - Cô nói đồng dạng khiến MC ban đầu ngạc nhiên, sau đó thì tươi cười đưa mic cho cô. Yui nói rõ ràng. - Tôi là Satake Yui, thí sinh số 12.

- Tôi nhớ không nhầm thì ban này cô đã hát, đúng không? Bây giờ cô định hát tiếp sao? - Vị MC cười cười.

- Không, tôi sẽ chơi piano. - Yui đáp dứt khoát.

Cả sân trường ồ lên ngạc nhiên.

- Tôi nữa. - Lát sau Mai từ sân khấu đi ra, cười tự tin. - Chắc mọi người chưa nghe chị em chúng tôi đàn hát bao giờ. Vậy thì hôm nay, em ấy chơi piano, còn tôi sẽ hát.

Mai nói rất tự tin vào mic càng khiến cả hội trường trầm trồ hào hứng. Không chậm trễ, bên đạo cụ chuẩn bị sẵn piano và mic cho hai người.

Yui nhìn chị, môi nở nụ cười.

Lát sau, cô khoan thai ngồi xuống bên cạnh chiếc đàn, chỉ độ cao của ghế, gương mặt tự tin, đôi tay đặt lên trên bàn phím.

Yui bắt đầu dạo những nốt nhạc đầu tiên.

"Là Angel của Sarah McLachlan." Mai nhếch môi cười, rồi đưa mic lên miệng. Cả khán phòng lặng im hồi hộp.

Spend all your time waiting

For that second chance,

For a break that would make it okay.

Một tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên, cả hội trường trầm trồ trước giọng hát quá thánh thót của chị. Đến cả tiếng đàn của Yui cũng khiến mọi người nức nở khen ngợi.

Shukasa hoàn toàn bị cuốn vào giai điệu đó.

There's always some reason

To feel not good enough,

And it's hard, at the end of the day.

I need some distraction,

Oh, beautiful release.

Memories seep from my veins.

Let me be empty,

Oh, and weightless, and maybe

I'll find some peace tonight.
In the arms of the angel,
Fly away from here,
From this dark, cold hotel room,
And the endlessness that you fear.
You are pulled from the wreckage,
Of your silent reverie.
You're in the arms of the angel,
May you find some comfort here.
So tired of the straight line,
And everywhere you turn,
There's vultures and thieves at your back.
The storm keeps on twisting.
Keep on building the lies
That you make up for all that you lack.
It don't make no difference,
Escape one last time.
It's easier to believe in this sweet madness,
Oh, this glorious sadness,
That brings me to my knees.
In the arms of the angel,
Fly away from here,
From this dark, cold hotel room,
And the endlessness that you fear.
You are pulled from the wreckage,
Of your silent reverie.
You're in the arms of the angel,
May you find some comfort here.
You're in the arms of the angel,
May you find some comfort here.

Bài hát kết thúc, mọi người không tiếc tiếng hò reo bởi màn phối hợp quá ấn ý và tuyệt vời.

Yui và Mai bước ra chính giữa sân khấu, cúi người chào. Cặp chị em giống nhau như đúc từ một khuôn, lại là những tài năng càng khiến mọi người nể phục.

- Xin cảm ơn phần trình diễn rất tuyệt vời của chị em Satake. - Vị MC trầm trồ khen. - Bây giờ, trên tay tôi đã có danh sách ba mươi thí sinh bước vào vòng trong. Hãy cùng vỗ tay cho sự trở lại của năm mươi thí sinh.

Năm mươi người lần lượt bước ra, kín cả sân khấu.

- Số báo danh 31, Kanami Sakurako. Tiếng violin của cô ấy quả thật rất tuyệt vời và điêu luyện.

Sakurako đồng đánh bước ra, còn hất cái liếc đầy ngạo mạn vào Yui khiến cho cô nàng ngán ngấm thờ dài. Yui tự hỏi cái trò lòe thiên hạ kia có gì thú vị mà Sakurako lại thích chơi đến thế.

- Số báo danh 38, Okawa Haruka. Cô gái Nhật Bản, hôm qua là một bộ kimono hoa anh đào và hôm nay lại chơi đàn Koto, rất mạn mà duyên dáng.

Nhìn nụ cười hạnh phúc của Haru khiến Yui cũng mừng lây.

- Số báo danh 70, Satake Mai. Cô ca sĩ với chất giọng thánh thót và khả năng chơi piano cũng rất tốt.

Cuối cùng MC cũng đọc tên chị, Yui cúi gằm mặt thờ dài.

Tại sao ông trời cứ chơi trò dọa hồn nhau chứ. Chẳng lẽ tên cô bao giờ cũng đọc sau cùng sao? Đã đọc 25 thí sinh rồi mà vẫn chưa có cô, chẳng phải muốn dọa chết nhau hay sao?

- Số báo danh 12, Satake Yui.

Lạy hồn! Cô vào vòng trong rồi!!

Yui cố kiềm con đau tim xuống, nở nụ cười rạng rỡ bước lên trên.

- Vậy là chúng ta đã tìm ra ba mươi thí sinh bước tiếp vào vòng trong. Thật tiếc là phải nói lời chia tay với hai mươi thí sinh còn lại.

Cả hội trường vỗ tay hưởng ứng.

- Bây giờ là vòng thi trí tuệ. Xin mời giám khảo Oga Akiko phổ biến luật thi.

Akiko điềm đậm đứng dậy, chỉnh lại mic, nói rất rõ ràng rành mạch.

- Luật thi vòng thi trí tuệ rất đơn giản. Mỗi thí sinh có một phút để trả lời các câu hỏi chúng tôi đưa ra. Mười lăm người có số câu trả lời đúng cao nhất sẽ được bước tiếp vào vòng trong.

Yui đắc ý mỉm cười. Gì chứ phần này là điểm mạnh của cô đó.

Ngược lại, Haru tái mặt thờ dài. Xác định bị loại rồi...

__o0o0o__

END Chapter 98.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: [Miss Stars 8] Học Vấn

Vòng thi đã trôi qua được một quãng thời gian, số câu hỏi các thí sinh trả lời được trong một phút xấp xỉ bảy tám câu, cao nhất là mười câu. Sau khi quan sát tình hình, Yui nhắm được độ khó của câu hỏi.

- Cảm ơn thí sinh số 26, Takamoto Misaki đã hoàn thành tốt phần thi của mình. - MC cất giọng điệu vui vẻ khi Takamoto Misaki đã trả lời được mười ba câu trong một phút, thành tích tốt nhất cho đến thời điểm hiện tại. Lát sau, MC quay sang dàn thí sinh đang đứng chờ một bên sân khấu. - Thí sinh tiếp theo, số báo danh 31, Kanami Sakurako.

Sakurako kênh kiệu bước lên, đôi môi nở nụ cười đầy tự tin và ngạo mạn, khoan thai đứng vào bục.

- Bờ biển Nhật Bản dài bao nhiêu? - MC chuyển tông giọng nhanh, vô cùng vội vàng nên nếu không tập trung sẽ không nghe ra câu hỏi.

- 37 nghìn km. - Sakurako đáp dứt khoát.

- Chính xác. Thủ đô đầu tiên của Nhật Bản được thành lập tại đâu?

- Nara.

- Chính xác.

Phần thi kết thúc, cả hội trường vỡ òa khi Sakurako trả lời nhanh, dứt khoát và chính xác mười sáu câu hỏi, điều tưởng như không thể trong cuộc thi này.

- Rất xuất sắc, Kanami Sakurako. - MC không nhận được mà cất tiếng tán dương. - Thí sinh tiếp theo, số báo danh 70, Satake Mai.

Khác với vẻ tự tin và kiêu ngạo của Sakurako, Mai lại mang trên mình một phong thái điềm nhiên bình thản. Chị bước lên bục trả lời.

- Phân loại sóng cơ học?

- Sóng dọc và sóng ngang.

- Chính xác. Ứng dụng của crom trong công nghiệp?

- Sản xuất thép.

- Chính xác. Thời kỳ Chiêu Hòa bắt đầu và kết thúc vào năm nào?

- Bỏ qua.

- Các đặc trưng di truyền của quần thể?

- Tần số alen và tần số kiểu gen.

Yui tròn mắt nhìn con người quyết đoán đứng trên bục, ánh mắt tưởng như vô hông và bất cần nhưng sự tập trung luôn tràn đầy. Chị rất bình tĩnh trả lời hết tất cả các câu hỏi.

- Tuyệt vời, mười bốn câu hỏi. Cảm ơn thí sinh số 70, Satake Mai đã hoàn thành tốt phần thi của mình. - MC mỉm cười tươi tắn khen ngợi. - Thí sinh tiếp theo...

Yui ngả người ra sau, vươn vai một cái. Phần thi của cô ở gần cuối cơ, khi nào cũng là cuối hết, vì cô là nhân vật chính mà, phải thế mới gây bất ngờ được.

- Yui, tớ sắp điên rồi! - Haru run run cầm tay Yui, mặt xụ ra. - Kuro không tới, tớ sắp bị loại rồi.

Biểu cảm trên mặt Yui cứng đờ ra trong chốc lát. Nhắc đến hai từ "không tới", cô lại đột ngột nghĩ đến Shukasa. Trận sơ khảo lần trước nhờ anh cô mới vượt qua được, vòng thi chính thức hôm nay lại vắng bóng anh, đột ngột Yui cảm thấy vô cùng lo sợ.

Không có anh, liệu cô có thể vượt qua?

Yui gục mặt xuống, run rẩy, nước mắt ầng ậc chực tuôn trào. Từ khi nào bản thân cô lại yếu đuối đến thế? Không có anh, ngay cả điểm mạnh của mình cô còn chẳng tự tin vào.

Đôi mắt vô thức liếc sang mái tóc thả suôn ngang vai... Từ lúc bị cắt mất mái tóc dài, nguồn sức mạnh biến mất, cô yêu anh điên dại, bản thân cũng hóa yếu đuối.

Ước chi cô được nghe giọng anh một lần... Chỉ một lần thôi, chắc chắn cô sẽ có đủ can đảm mà...

- Thí sinh tiếp theo, số báo danh 12, Satake Yui. - MC gọi đồng dạng tên cô, khiến cô vô thức giật mình.

- Yui, cố lên!! - Haru ngồi bên cạnh giơ tay ra hiệu.

Yui gượng gạo cười cảm ơn, rồi khẽ nhắm mắt bước lên bục. Cô hít thở thật sâu, ánh mắt lấy lại vẻ điềm tĩnh thường ngày.

Dù có thế nào cô cũng phải thắng, vì anh, vì cô, vì tương lai hai người, nhất định phải thắng. Nghĩ đến đây, bỗng Yui vô thức nhìn xuống bàn giám khảo. Ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào mắt Hanagato Yuko, điềm tĩnh mà rực lửa.

MC ho khan một tiếng, bắt đầu loạt câu hỏi.

- Trong phòng thí nghiệm, điều chế CO từ chất nào?

- HCOOH, xúc tác acid sulfuric đặc.

- Chính xác. Các hải đảo Nhật Bản trải dài bao nhiêu vĩ độ?

- 25.

- Chính xác. Hệ tiếng Nhật Bản xứ được sáng tạo và thừa nhận vào thời điểm nào?
- Cuối thế kỉ VIII.
- Chính xác. Trong Sinh Học, phiên mã là gì?
- Quá trình tổng hợp ARN trên mạch khuôn ADN.
- Chính xác. Cuộc chiến giữa hai gia tộc Taira và Minamoto vào cuối thời kỳ Heian của Nhật Bản được gọi là?
- Chiến tranh Genpei.
- Chính xác.

Yui từng bước trả lời xuất sắc câu hỏi của mình, mỗi lúc càng khiến hội trường há hốc miệng. Mọi người từng bước dõi theo nhịp cuộc thi, nín thở vì hội hộp.

Cuối cùng Yui cũng có thể thở phào nhẹ nhõm khi cô trả lời được mười bốn câu hỏi.

Khi cô bước về chỗ ngồi, quay sang đã thấy Haru mặt mày tái mét, run lấy bầy, mồ hôi chảy ròng rã. Yui cười gượng gạo bước tới, ôm chầm lấy Haru, vỗ nhẹ vào vai.

- Thí sinh tiếp theo, số báo danh 38, Okawa Haruka.

Đang yên bình trong vòng tay của Yui, nghe MC gọi tên, Haru giật bắn mình ngồi dậy, mặt tái mét nhìn bạn mình.

Cô quỵn luyến rời bàn tay của Yui, chân run không vững tiến lên bục, đôi môi nở nụ cười gượng gạo dù nét mặt đã xanh xao lắm rồi.

- Các nguyên tắc cơ bản của trà đạo?
- Hòa, Kính, Thanh, Tĩnh.
- Phương trình giao động của con lắc lò xo?
- Con lắc... Bỏ qua...
- Kim loại nhẹ nhất là gì?
- Kim loại... A ơ... Bỏ qua...
- Thời kỳ Edo còn được gọi là?
- Thời kỳ Tokugawa.
- Chính xác. Kimono được ra đời vào triều đại nào?
- Heian.
- Chính xác. Which is the highest mountain in Japan? (Ngọn núi cao nhất của Nhật Bản?)
- Mount Fuji.

Nhờ trời phù hộ, cuối cùng con bé Okawa Haruka này cũng đã trả lời được bảy câu trong lời cầu nguyện thành khẩn của Yui.

- Tốt quá rồi. - Yui vỗ vai Haru khen ngợi. - Cũng được bảy câu mà, chắc sẽ được vào vòng trong thôi.
- Còn tới tận mười thí sinh nữa, không đến lượt tớ. - Haru nhún vai buồn rầu.

Thấy cô bạn buồn như sắp khóc đến nơi, Yui cũng chẳng biết phải nói gì hơn, vờn tay nắm chặt lấy tay Haru như an ủi.

Ba mươi thí sinh đã trả lời xong phần thi của mình, đã đến lượt công bố thí sinh bước vào vòng trong. Một nửa số thí sinh sẽ bị loại ở đây.

- Số báo danh 31, Kanami Sakurako.

Cái tên Sakurako được MC đọc ngay đầu tiên thật chẳng khiến người ta kinh ngạc là mấy. Từ đầu đến cuối, cô luôn tỏ ra là một thí sinh xuất sắc và nổi bật.

Sakurako kiêu kì bước lên, và vẫn lệ cũ, như một thói quen, cô đánh cái liếc đắ ý nhìn Yui, cười tủm tỉm.

- Số báo danh 26, Takamoto Misaki.

Một cái tên nổi bật khác được đọc ra. Và không có gì ngạc nhiên, hai cái tên hiển nhiên được xướng lên ngay sau đó.

- Số báo danh 70, Satake Mai.

- Số báo danh 12, Satake Yui.

Yui thở phào nhẹ nhõm bước lên. Ổn trời, ông trời không quá ác. Lần này cho tên cô đọc đầu luôn chứ không chơi trò "đọc cuối cho bất ngờ" như mấy vòng trước nữa.

Mười bốn thí sinh đã được đọc tên, chỉ còn một người nữa mà MC cứ chần chừ không đọc.

Yui quay xuống hàng sau, thấy Haru nét mặt xám xịt, hai má đỏ hồng lên sắp khóc mà không khỏi quặn lòng.

MC đem tờ kết quả xuống cho ban giám khảo, họ có trao đổi một hồi rồi cuối cùng, Yuko cầm mic lên, dịu giọng.

- Mọi người, có một chút vấn đề ở kết quả cuộc thi. Có tới tận bốn thí sinh đồng hạng 15. Bởi vậy ban giám khảo chúng tôi muốn đặt ra một câu hỏi cho bốn thí sinh. Cô gái nào đưa ra câu trả lời chính xác và nhanh nhất sẽ được bước vào vòng trong.

MC mỉm cười bước lên sân khấu, đồng dục.

- Xin mời bốn thí sinh đồng hạng bước lên. Số báo danh 03, 38, 42 và 76.

38, 38, là 38!!

Haru giật phắt mình ngẩng đầu, cô nhìn xuống ngực trái mình, in rõ ràng số 38. Vậy có nghĩa cô có cơ hội vào vòng trong??

Cô nàng ngơ ngác nhìn ba thí sinh kia đã bước lên, mọi ánh mắt hiếu kì đổ dồn vào mình, Haru nghệt mặt ra.

- Cậu đó. Lên ngay đi. - Yui quay xuống nhìn cô, nói nhỏ.

Vậy là cô không nghe nhầm!!

Haru sắc mặt bỗng trở nên tươi tắn, run run bước lên sân khấu.

- Câu hỏi sẽ do giám khảo Oga Akiko đưa ra. Thí sinh nào có thể đưa ra câu trả lời thì hãy giơ tay lên nhé. - MC mỉm cười nhìn xuống bàn ban giám khảo. Akiko điềm đạm cầm mic lên, đọc từ tốn câu hỏi.

- Lễ hội Shichi-go-san bắt nguồn từ thời nào?

Ngay lập tức, cánh tay nhỏ nhắn của Haru giơ lên khi Akiko vừa dứt.

Cả hội trường rộ lên trong chốc lát.

Thấy MC đưa mic cho mình, Haru mới giật mình ngỡ ngàng. Cô quên bồng mất mình đang tham gia giơ tay để trả lời câu hỏi.

Cô giơ tay, không phải vì nghĩ ra câu trả lời, tất cả là vì con người đang đứng nhìn cô ở dưới sân khấu.

Anh mặc một bộ vest trắng lịch lãm, dáng dấp vẫn phong độ, ánh mắt vẫn ngời ngời cùng nụ cười tươi tắn nhìn cô. Kuro về rồi...

Haru vô thức giơ tay như là một phản xạ khi bắt gặp anh, bây giờ lại vô tình dành lấy quyền trả lời câu hỏi.

Nhưng... cô còn chưa nghe rõ câu hỏi nữa. Akiko hỏi gì ấy nhỉ. Lễ hội gì cơ?

Haru mặt mày đỏ bừng, tay run rẩy đón lấy mic của MC, cô hống nghẹn ứ lại, cứng đờ. Ánh mắt cô vô thức nhìn Kuro. Ngón tay anh giơ lên, số 7, số 5, rồi số 3*, Haru chợt nhận ra câu hỏi.

- Haru! Cô lên nào! Cậu làm được mà!! - Yui nắm chặt tay, đứng sau thủ thi nhẹ.

Haru hít thở thật sâu, rồi nói vào mic bằng giọng nghèn nghẹn.

- Câu trả lời... của em... Lễ hội Shichi-go-san... bắt nguồn từ... từ thời... E... Edo... - Cả hội trường vẫn im lặng, Haru mỗi lúc một ổn định nhịp tim, trả lời rành mạch. - Năm đó, tướng quân Tokugawa Iemitsu lo lắng cho người con trai hay bệnh tật của mình là Tokumatsu nên đã đến đền thần để cầu nguyện vào ngày 15/11, năm Tokumatsu được 5 tuổi.

Cả hội trường cất tiếng vỗ tay rào rào tán dương. Akiko hứng khởi nói vào mic.

- Chúc mừng em đã trở thành thí sinh thứ 15 bước vào vòng trong.

Yui như sắp nhảy cẫng lên, đôi môi nở nụ cười tươi tắn chúc mừng Haru. Còn về nữ chính của hôm nay, Okawa Haruka, khỏi nói cô nàng đã mừng như thế nào, bởi cô đã òa khóc nức nở ngay chính giữa sân khấu. Ở tít phía sau hàng người, Kuro nở nụ cười nhẹ nhõm.

Đến giờ nghỉ giải lao của thí sinh, Haru tuy bận đọc nhưng tâm trạng tốt hơn rất nhiều. Cô nàng đang giận dữ Kuro đây mà, khổ nỗi thí sinh bị giam bên trong phòng nghỉ, nếu không nười phần là Haru sẽ lao tới làm nũng anh chàng cho mà xem.

Yui lặng nhìn Haru đang thoải mái nói chuyện với Mika mà lòng vừa vui vừa tủi. Kuro ở tận Hàn Quốc mà cũng bay về với Haru, huống chi bạn trai cô ở cùng trên đất Tokyo mà lại không tới.

Nước mắt đột ngột lăn dài trên má.

Yui tấm tức, tay giơ lên chùi vội, vội vã dằn lòng, kìm lại sự yếu đuối. Thế nhưng, càng lau, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.

- Kazuto à... Phiên cậu đi lấy khăn giấy hộ tôi được không? - Quay sang góc khuất của cánh gà, thấy một người con trai đứng nhìn mình, Yui cười gượng gạo, giọng vẫn nấc lên liên hồi.

Bàn tay to lớn vươn ra khỏi bóng tối, cầm chiếc khăn tay màu trắng lau nước mắt cho cô.

- Đã bảo là anh rất sợ nước mắt con gái mà...

Giọng nói quen thuộc cất lên, đồng tử mắt Yui dần to. Hai tay cô nhanh chóng tóm lấy khuỷu tay anh, kéo con người anh ra khỏi bóng tối.

- Shukasa... - Nước mắt ngưng chảy, Yui sợ hãi gọi tên anh. - Sao anh lại bị như vậy?

Khắp người Shukasa bị trầy xước. Bộ quần áo xộc xệch, nhàu nhĩ, hai cổ tay tím bầm lên, ở cổ có vết dao cứa, máu chảy ra thấm cả vào cổ áo sơ mi trắng.

- Anh không sao... - Shukasa cười nhẹ xoa đầu cô, về mặt bình thần. - Xin lỗi vì đã để em một mình...

Yui nấc lên, nước mắt vừa kìm vào trong bây giờ lại tuôn ra liên tục, cô nhào tới ôm lấy anh, khóc nức nở.

- Đồ tồi!! Đồ xấu xa! Dám để tôi một mình!! - Cô vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc, mũi tham lam hít mùi hương nồng xen lẫn máu tanh của anh, ngẩng mặt lên nhìn những chỗ trầy xước mà quặn lòng.

Yui xoay mình, rút chiếc urgo ban nãy Kazuto kiếm cho mình. Cô lấy khăn tay anh vừa đưa lau qua vết máu, rồi cẩn thận băng lại.

- Thi xong, em sẽ hỏi anh lý do. - Giọng vẫn nghẹn ngào nhưng xen lẫn sự nghiêm khắc, Yui vuốt nhẹ vết thương của anh, ánh mắt nhìn anh đầy sự xót xa.

- Anh luôn ở bên em, nên nhớ như vậy. - Shukasa mỉm cười.

- Xin mời các thí sinh tập trung ở cánh gà chuẩn bị cho vòng thi ứng xử. - Tiếng của nhân viên hỗ trợ vang lên đều đều, Yui nghe thấy liền chần chừ.

- Đi đi.

Nghe anh nói vậy, cô quyến luyến thả bàn tay anh ra, bước chân có chút ấp úng không muốn rời.

Anh xuất hiện như một giấc mơ, đem lại cho cô sự an tâm và nhẹ nhàng...

___o0o0o___

END Chapter 99.

*Trong tiếng Nhật, 7 là nana/shichi, 5 là go, 3 là san. Lễ hội Shichi-go-san ở Việt Nam được dịch là Lễ hội 3-5-7.)

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: [Miss Stars 8] Ứng Xử

Luật thi vòng ứng xử rất đơn giản. Các thí sinh sẽ đối thoại trực tiếp với ban giám khảo và trả lời các câu hỏi họ đưa ra. Ban giám khảo sẽ thông qua cách trả lời của thí sinh và chọn ra năm người giỏi nhất vào chung kết. - MC hào hứng nói, khán giả vỗ tay đầy nhiệt liệt, bên thí sinh bắt đầu giương con mắt đầy cảnh giác, hít thở sâu, ổn định nhịp tim.

- Xin mời thí sinh số báo danh 31, Kanami Sakurako. Giám khảo Hanagato Yuko sẽ là người đặt câu hỏi.

Khác với vẻ hồi hộp của các thí sinh khác, Kanami Sakurako khoác trên mình sự tự tin, từng bước chân nhanh nhẹn mà vẫn đoan trang bước lên, cô mỉm cười nhìn ban giám khảo.

- Chào em. Em có thể tự giới thiệu về mình được không? - Yuko mỉm cười nhẹ.

- Em là Kanami Sakurako, số báo danh 31. Em là đại diện của lớp 1-1 trường cao trung Stars II đến dự cuộc thi này. - Sakurako rất thoải mái và tự tin đáp, gương mặt bừng sáng cùng nụ cười rất duyên khiến người ta ngưỡng mộ.

- Điều gì đã mang em đến với cuộc thi?

- Đó chính là sự ủng hộ của các bạn và khát khao của em. Cuộc thi này là nơi để em chứng tỏ bản thân mình và học hỏi thêm nhiều điều bổ ích. Trên hết, em muốn chứng tỏ nét đẹp của người con gái Nhật Bản.

- Vậy theo em, đâu là điều đáng trân trọng nhất ở người phụ nữ Nhật Bản?

- Người phụ nữ Nhật Bản luôn hội tụ mọi nét đẹp đáng trân quý nhất, từ vẻ bề ngoài duyên dáng đến nội tâm phong phú. Nhưng em trân trọng nhất ở họ là sự đoan trang thủy mị trong cách ứng xử và cuộc sống.

Mọi câu hỏi Yuko đưa ra Sakurako đều có thể trả lời ngay không chút ấp úng, đã thế lại còn vô cùng tron tru rành mạch. Sau tất cả, sự tự tin vẫn không hề giảm bớt trên gương mặt ngời ngời đó.

- Tình huống tôi đặt ra cho em như sau. - Yuko mỉm cười hài lòng, giọng điệu vẫn rất từ tốn. - Giả sử trong thời xưa, em sinh ra trong một gia đình nghèo khó. Cha em làm lưng vát và kiếm tiền nuôi em học. Em theo học một thầy giáo trong làng và được thầy tận tâm dạy dỗ. Mấy năm sau, em đỗ đạt, theo vua đi làm quan. Một ngày, cả vua, thầy và cha em cùng rơi xuống sông, em sẽ cứu ai trước?

Câu hỏi vừa đưa ra, Sakurako đã mỉm cười. Lựa chọn giữa trung, hiếu, nghĩa quả thật không dễ. Nhưng câu đố cổ này cô đã đọc qua, không thể nào làm khó cô được.

- Người gặp nạn, ai mà chẳng phải cứu, đâu thể phân biệt nọ kia. Em sẽ bơi ra sông, gặp ai đầu tiên sẽ cứu người đó, bất kể đó là cha, thầy, hay vua.

Câu trả lời xuất sắc của Sakurako được toàn thể mọi người thừa nhận, ai nấy đều vỗ tay hoan hô tán thưởng.

- Cảm ơn phần thi của Kanami Sakurako. Thí sinh tiếp theo, Okawa Haruka, số báo danh 38. Giám khảo Oga Akiko sẽ là người đưa ra câu hỏi.

- Chào cô.

- Chào em. Em có thể tự giới thiệu về bản thân được không? - Akiko cười dịu dàng.

- Em là Okawa Haruka, số báo danh 38. Em là thí sinh đại diện cho lớp 1-8.

- Điều em tự hào về Nhật Bản nhất là gì?

- Ừm... Có lẽ là văn hóa ạ. Nhật Bản là một cường quốc trên thế giới với bề dày lịch sử, truyền thống và văn hóa Nhật Bản là một trong số các yếu tố thu hút đầu tư và khách du lịch.

- Tình huống tôi đặt ra cho em như sau. Em đang lái xe đi trên vùng ngoại ô vắng vẻ. Trời đang rất tối và mưa to, em bỗng gặp ba người đang đứng đợi ở bên xe. Một người là ân nhân cứu mạng của em và họ đang có việc gấp phải đi. Một cụ già ốm yếu đang lên con đau cần phải đi bệnh viện gấp và một người bạn trai hoàn hảo em mong ước được gặp bấy lâu nay. Xe em chỉ chở được 2 người, ân nhân cứu mạng em sẽ không được gặp thêm một lần nào nữa, cụ già sẽ chết nếu không được đưa đi bệnh viện và nếu em bỏ lỡ người yêu này em sẽ không bao giờ gặp được tình yêu của đời mình. Em sẽ xử lý ra sao?

Cả hội trường xôn xao bàn tán, câu hỏi này cư nhiên rất khó nhằn. Chọn cái nọ sẽ mất cái kia.

Haru trầm ngâm suy nghĩ, lát sau, trong sự bàn tán xôn xao của mọi người, cô điềm tĩnh ghé miệng vào mic, bình thản.

- Em xin phép trả lời tình huống của mình. Nếu rơi vào trường hợp đó, em sẽ đưa xe của mình cho vị ân nhân, để ân nhân lái xe chở cụ già đến bệnh viện. Và em sẽ ngồi đợi xe buýt ở bên xe cùng người tình trong mộng.

Câu trả lời của cô vừa dứt, tiếng vỗ tay hoạt náo vang lên kèm theo tiếng ngợi khen. Cả hội trường trầm trồ nhìn Haru, ánh mắt tán thưởng.

- Cảm ơn em. Phần thi của em kết thúc. - Akiko mỉm cười hài lòng.

Haru thở phào nhẹ nhõm cúi đầu, bước chân đoan trang lui xuống hàng thí sinh.

- Thí sinh tiếp theo, số báo danh 70, Satake Mai. Cô ấy sẽ thực hiện phần thi với giám khảo Hanagato Yuko.

MC thông báo, Mai mỉm cười tự tin bước lên. Nói là vậy, nhưng Yui cảm thấy có chút căng thẳng ở chị.

- Em tên là Satake Mai, số báo danh số 70. Em đại diện cho lớp 10 vừa ra trường tham dự cuộc thi này.

- Điều gì đã mang em đến với cuộc thi? - Yuko mỉm cười hỏi.

- Tính cạnh tranh của cuộc thi, sự đối đầu mạnh mẽ với các thí sinh hoàn mĩ khác đã thu hút em. - Mai vẫn khá bình thản.

- Nếu được lựa chọn một thứ đặc trưng nhất của Nhật Bản, em sẽ chọn gì?

- Nhật Bản có quá nhiều nét văn hóa độc đáo để phân biệt với các quốc gia khác, nhưng em sẽ chọn Kimono.

- Cảm ơn em. Tình huống của em như sau. Em vì muốn báo ơn vị ân nhân cứu mạng mà chấp thuận gả cho con trai của vị ân nhân đó, nhưng giữa em và anh ta lại có những mâu thuẫn không thể giải quyết. Em không thể chấp nhận một người chồng như thế, nhưng nếu ly hôn thì vị ân nhân kia sẽ rất buồn lòng. Em sẽ chọn cách giải quyết như thế nào?

- Nhẫn nại là một đức tính quan trọng, đặc biệt là ở người phụ nữ. - Mai điềm nhiên trả lời luôn, không chút chần chừ. - Tùy vào sự mâu thuẫn, em sẽ nhẫn nại. Nếu được, em sẽ tìm cách chinh đồn lại anh ta, hoặc chinh đồn lại bản thân. Còn mâu thuẫn mà quá gay gắt, em lựa chọn phương án ly hôn. Báo ơn không chỉ có một hai cách.

- Cảm ơn em. Phần thi của em kết thúc. - Yuko mỉm cười.

Mai lui xuống bục trong con mắt theo dõi của Yui. Câu hỏi quá tầm thường, cách trả lời cũng không có gì đặc biệt, Yuko quả nhiên muốn đim Mai xuống.

Yui thầm nghĩ đối với cô bà ta cũng sẽ không khoan nhượng gì thêm chọn ra những tình huống thật dễ ứng xử thì sẽ khó gây ra ấn tượng với ban giám khảo, dĩ nhiên cơ hội vào vòng trong lại càng khó hơn bội phần.

Ông trời lại chơi trò bất ngờ, Yui đương trở thành thí sinh cuối cùng tham gia phần thi.

- Thí sinh cuối cùng, số báo danh 12, Satake Yui. Giám khảo Hanagato Yuko sẽ là người đưa ra tình huống.

Yui nuốt khan, khoác lên mình vẻ mặt điềm nhiên bước lên bục. Cô không tự tin được như Kanami Sakurako, càng không điềm tĩnh được như chị cô Satake Mai, nhưng cô có đủ tự tin hoàn thành xuất sắc phần thi của mình.

- Chào em. Em có thể tự giới thiệu mình được không? - Hanagato Yuko nhếch đôi môi đánh son màu rượu, nhìn Yui đầy ma mị mà cười.

- Em tên là Satake Yui, số báo danh 12, đại diện cho lớp 2 năm 2 đến tham dự cuộc thi này. - Yui cười nhẹ, đáp.

- Điều gì đã mang em đến với cuộc thi? - Vẫn là câu hỏi như bao câu hỏi trước, nhưng Yuko lại toan tính hơn rất nhiều. Bà tự hỏi, cô sẽ trả lời thật thà, hay nói dối để có được phần thi hoàn mĩ.

Nghe câu hỏi này dĩ nhiên Yui có chút chần chừ. Cô nghĩ một lát, rồi ngẩng mặt, kiêu ngạo trả lời.

- Em tham gia cuộc thi này để đạt được mục đích của em, và cũng để chứng tỏ bản thân mình.

Yuko thoáng trầm trồ. Trả lời khôn khéo, không phải nói dối cũng không hẳn là thật. Mọi người sẽ hiểu được theo ý cần hiểu.

- Tốt lắm. Nếu được phát triển một mảng nào đó của Nhật Bản, em sẽ chọn phát triển mảng nào? Vì sao?

- Kinh tế, thưa cô. Dù ngày nay Nhật Bản là một trong các quốc gia có nền kinh tế phát triển nhất, nhưng em vẫn muốn phát triển hơn nữa. Em cho rằng kinh tế là đầu nguồn của tất cả. Có kinh tế tài chính thì các mặt khác đều phát triển thuận lợi, xã hội hay văn hóa đều như thế.

- Cảm ơn em. - Yuko khẽ chớp môi. - Tình huống của em như sau. Em đi lấy chồng, mẹ chồng em rất không thích em, luôn bắt bẻ và gây khó dễ cho em. Chồng em tuy yêu em nhưng lại là người con rất biết nghe lời mẹ. Cuộc sống hôn nhân ở nhà chồng em rất không hạnh phúc, em sẽ xử sự ra sao?

Yui khẽ nhú mày. Hỏi vậy không phải có nghĩa là bà ta muốn ám chỉ cuộc sống hôn nhân của cô nếu cứ cố gắng níu lấy Shukasa sao? Quả nhiên Hanagato Yuko là con người thâm sâu khó lường.

Yui cứ nhịp nhịp ngón tay lên cái mic, thỉnh thoảng môi có mím lại trong hồi hộp. Câu hỏi này thực sự khó giải quyết nhất trong số tất cả.

Thấy cô mãi chưa trả lời, MC có chút sốt ruột.

- Câu trả lời của cô là...

Yui vẫn chẳng vội, cứ thong thả. Chừng nửa phút sau đó, cô mới ung dung giờ mic lên, chậm rãi.

- Mẹ chồng nàng dâu là chuyện khó tránh, họ cùng là những người phụ nữ yêu một người đàn ông. Mỗi nhà mỗi cảnh, tùy hoàn cảnh thì cách xử trí của mỗi người sẽ thông minh theo một cách khác nhau. - Yui dẫn dắt rất khéo, ánh mắt vẫn lộ vẻ tự tin hơn bất cứ ai. Cô vừa gặp Shukasa, nên tinh thần đang rất phấn chấn. - Chỉ là bắt bẻ thôi mà, chẳng phải chuyện gì to tát cả. Nếu người mẹ chồng đã không thích em, nhưng chồng em vẫn kiên quyết lấy em chẳng phải anh ta rất yêu em đến sống chết chống lại mẹ mình hay sao? Với em, hôn nhân là chuyện giữa người chồng và người vợ. Chỉ cần bọn em yêu nhau, những người khác có tìm cách gây khó dễ cũng chỉ là thử thách ông trời đặt ra mà thôi. Em sẽ tìm cách dung hòa với mẹ chồng, hiểu bà hơn, nhẫn nhịn hơn, em vẫn sẽ tin cuộc sống hôn nhân của em là một màu hồng viên mãn.

Một tràng pháo tay nhiệt liệt vang lên. Người ta không ngớt lời tán dương Yui, đâu đâu cũng là ánh mắt hưng phấn ngưỡng mộ. Yuko nghe cô đối đáp khá thể thì liền cứng họng, cúi gằm mặt thâm trầm nhìn, bắt đắc dĩ vỗ tay.

- Yui, tuyệt quá. - Haru liên tục ngợi ca, khuôn mặt màu hường phấn.

- Nhờ Shukasa đấy. - Yui cười tít mắt trong hạnh phúc.

Sau giờ nghỉ ngơi khoảng chừng năm mươi phút, cuối cùng ban giám khảo cũng đã đưa ra kết quả.

- Và bây giờ trên tay tôi là danh sách 5 thí sinh xuất sắc nhất lọt vào vòng chung kết.

Mười lăm thí sinh đứng dàn hàng trên sân khấu, gương mặt ai nấy đều không che nổi sự hồi hộp lo lắng.

- Thí sinh đầu tiên lọt vào vòng chung kết là... - MC cố tình kéo dài tạo sự hồi hộp. - Số báo danh 12, Satake Yui.

Ôi mẹ ơi, lần này tên con được đọc đầu tiên luôn!

Yui giật thót mình, tim rớt một tiếng bước lên trên. Kanami Sakurako dõi theo cô bằng ánh mắt căm phẫn.

- Thí sinh xuất sắc thứ hai, số báo danh 31, Kanami Sakurako.

Sakurako kiêu ngạo bước lên đứng cạnh Yui, nở nụ cười với toàn thể khán giả đang vỗ tay, còn không quên liếc Yui một cái.

- Thí sinh thứ 3, số báo danh 26, Takamoto Misaki.

Một thí sinh khác được nêu tên, dàn thí sinh dưới kia càng hồi hộp đến sắp khóc.

- Thí sinh thứ 4, số báo danh 38, Okawa Haruka.

Cả Haru, Kuro và Mika như vỡ òa trong nước mắt. Haru còn chẳng dám bước lên cho đến khi Yui quay xuống cổ vũ.

Yui chợt giật mình nhìn ra phía sau. Chị cô Satake Mai gương mặt đã tái đi phần nào. Nụ cười trên môi cứng lại, chị không dám nhìn thẳng mặt một ai.

- Và, thí sinh cuối cùng lọt vào vòng chung kết... - Vẫn là giọng nói cường điệu tạo sự hồi hộp của MC. - Số báo danh 70, Satake Mai.

Mai thờ phào nhẹ nhõm bước lên, Yui quay lại nhìn chị cũng thoáng an tâm. Cuộc thi này không còn chị cô là đối thủ thì đâu còn ý nghĩa gì nữa chứ.

Năm thí sinh xếp hàng trên cùng trong con mắt phấn khích của khán giả. Chưa bao giờ cuộc thi Miss Stars lại gay cấn đến thế. Rất nhiều ứng viên cho ngôi vị Miss Stars 8, ai nấy đều hào hứng cho trận chung kết.

__o0o0o__

END Chapter 100.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: [Miss Stars 8] Chung Kết

Trận chung kết lần này sẽ vô cùng kịch tính khi năm thí sinh được đánh giá cao nhất sẽ đối đầu trực tiếp với nhau. Satake Yui, Satake Mai, Kanami Sakurako, Takamoto Misaki và Okawa Haruka.

Nội dung phần chung kết thường không có bất cứ quy luật gì, chẳng ai có thể đoán trước được. Có năm là phần thi giao tiếp bằng ngoại ngữ, có năm là

sáng tạo từ phế phẩm, cũng có năm lại dùng đến kĩ năng hùng biện thuyết minh về một vấn đề. Nói chung là không thể đoán trước.

Các thí sinh bị loại được sắp xếp xuống dưới khán đài ngồi nên hiện giờ cánh gà rất vắng. Khu vực phòng chờ thí sinh cũng chỉ còn năm người cuối cùng và các trợ lí.

Shukasa đã thế chỗ Kazuto, đường hoàng ngồi cạnh bạn gái, bàn tay khéo léo chỉnh lại những lọn tóc lệch khỏi khuôn. Haru với Mika thấy gương mặt rạng ngời tươi tắn của Yui mà cứ cười tủm tỉm.

Sakurako làm mặt lạnh tanh, thần nhiên dựa người vào ghế, cười khẩy.

- Cứ cố gắng tận hưởng đi, trận chung kết này diễn ra xong thì hai người không còn được ở cạnh nhau nữa đâu. - Mãi lâu sau, Sakurako nhẹ nhàng cất tiếng, giọng nói cao vút lộ rõ sự chanh chua.

- Sao cô biết? - Shukasa nheo mày.

- Đẳng nào danh hiệu Miss Stars chẳng thuộc về tôi. - Sakurako kênh kiệu. - Anh đừng chối bỏ sự thật, cả Satake Mai và Satake Yui đều mất rất nhiều điểm ở các vòng trước, khi thắng đều chót bằng, còn tôi, tổng điểm cao tới mức có cô cách mấy cũng không thể vượt được. Có chăng cũng tại bạn gái anh quá kém cỏi, cướp được anh từ tay chị gái ả nhưng lại không có bản lĩnh đối đầu mẹ anh.

- Cô cảm ơn!! - Haru giận dữ quát to. - Cô đừng vội đắc ý. Hạng đàn bà như cô dám si nhục Yui, đừng hòng tôi để yên.

- Cô làm được gì, Okawa Haruka? - Sakurako nhếch mép quay sang, cười khinh miệt. - Cô chẳng qua cũng chỉ là đứa thí sinh yếu đuối được vớt vát vào top.5, to mồm chẳng qua là dựa hơi gia tộc nhỏ bé của cô và con bạn giàu có của cô thôi. Hạng đàn bà như tôi làm sao? Không phải đứa con gái tí tiện dễ dãi ngu chung với bao nhiêu thằng đàn ông đến mức bị Otake Kuro bội hôn như cô mới thấp hèn và bản thủ đó sao?

Nghe từng lời nói xúc xiểm của Sakurako, Haru đắng hòng cầm nín, ánh mắt đỏ hoe cay cay chực rơi nước mắt nhưng vẫn cố nuốt cơn nhục nhã vào trong.

- Đù ròi đó Kanami Sakurako. - Mai không cảm được mà vươn tay lên, giọng nói thâm trầm. - Có bản lĩnh thì lên sàn đấu rồi đối đầu, đấu khẩu chỉ tỏ khiến cô mất mặt thôi.

- Chưa đến lượt chị giáo huấn tôi. - Sakurako ngẩng đầu, căng mặt điệu ngoa. - Chị vẫn nghĩ chị là tiểu thư danh giá? Chị mất hết rồi, tập đoàn của chị đã bị cô em gái yêu dấu cướp mất, hôn phu của chị cũng chẳng thèm bội hôn chị. Chị còn lại gì nào? Chị chẳng qua cũng chỉ vì dòng máu của chủ tịch Satake chảy trong người, từ lúc mẹ chị chết đi chị đã mất tất cả rồi. Bởi vậy đừng tự làm cao nữa.

"Xoẹt!!"

Tiếng kéo kim loại vang lên, bộ váy trên người Sakurako bị cắt nát một đường. Bộ ngực tròn đầy trong chốc lát bị phơi bày, cô ta hoảng loạn lấy tay che.

Yui vợ chiếc kéo trên bàn trang điểm, cứ thế mà rạch nát bộ váy của cô ta. Shukasa liền đứng dậy rời khỏi phòng chờ, mặc cho Yui hành sự thoải mái.

- Cô làm gì vậy? - Sakurako hoảng loạn dùng tay chặn lại, nhưng hết dùng kéo Yui lại dùng tay xé nát bộ váy của cô. Sakurako yếu đuối không chặn được Yui lại, chỉ bất lực gào thét.

Trong chốc lát, cơ thể cô ta hiện hữu trước mặt. Nhưng vết đỏ còn lưu trên người, dấu hôn cuồng nhiệt chỉ sau một ngày không thể nào xóa hết.

Sakurako đỏ mặt che đi cơ thể đầy rẫy những vết hôn khiến người ta đỏ mặt, bất lực co ro, ánh mắt sắp khóc.

- Cô xem cô có tốt đẹp gì mà dám phi báng Haru? Cô biết gì về Haru, hay chỉ dựa vào tin đồn thất thiệt? - Yui cười khẩy, giọng nói ngạo nghễ. - Còn cô, cô còn gì để nói? Đường đường là tiểu thư của tập đoàn Kanami mà lại đánh mất sự trong trắng sớm thế này, cư nhiên còn dám si nhục người ta. Đúng là không biết xấu hổ. Tôi không quan tâm cô ngủ với ai, nhưng nếu cô còn to mồm phi báng những người tôi yêu thương, tôi không chỉ phơi bày hết sự thật nhục nhã của cô mà còn cho cái tập đoàn cô tự hào dựa dẫm tan thành mây khói.

Từng lời của Yui sắt đá và cương nghị đến mức khiến Sakurako tái mặt. Cô ta cúi gằm cần môi chửi rủa, nhưng người cũng chẳng dám làm gì khác.

Lát sau, Shukasa quay trở lại với một bộ đồ dự thi khác trên tay. Yui nhận lấy rồi khinh miệt ném xuống người Sakurako. Cô ta như bắt được vàng, dù trong lòng phần uất bực nhưng vẫn cam chịu mặc đồ vào. Trợ lí của cô ta giúp cô ta sửa soạn lại, ánh mắt cô ta vẫn rực lửa, hận mình không thể đẩy Yui xuống vùng bùn nhục nhã.

Lát sau, trận chung kết đã diễn ra. Năm thí sinh bước ra sân khấu, hồi hộp chờ đợi phần thi.

Vị MC nhận lấy tờ giấy từ ban giám khảo, mỉm cười vui vẻ phổ biến.

- Phần thi chung kết lần này là nấu ăn. Các thí sinh có ba mươi phút để chế biến món ăn bất kì từ những nguyên liệu mà ban tổ chức chuẩn bị. Ai nấu được món ăn ngon nhất và phù hợp nhất sẽ được vinh danh Miss Stars lần thứ 8.

Tiếng chuông vang lên, các thí sinh liền chạy về khu vực bày biện nguyên liệu.

Sakurako chuyên nghiệp lựa chọn những nguyên liệu tươi nhất, ánh mắt rực lửa nhìn sang Yui bên cạnh.

Yui không nhanh chóng như Sakurako, chỉ cẩn thận chọn nguyên liệu bỏ vào giỏ. Thấy cô, Sakurako lại trào lên lửa giận, đôi môi anh đào cắn chặt lại nuốt từa máu.

Mai điềm tĩnh lựa từng nguyên liệu. Với chị, món ăn ngon thì phần lớn là phải lựa được nguyên liệu tươi ngon và phù hợp với nhau. Dù sao cuộc thi cũng lựa nguyên liệu rất đa dạng, thứ gì cũng có, từ bình dân đến thượng hạng, chẳng khác gì siêu thị thu nhỏ.

Yui cẩn trọng xem từng thứ. Hết nắm hương rồi sang bắp cải, thật sự không biết ra làm sao. Cô không biết nấu nhiều, hồi nhỏ thì hay làm bếp còn lớn rồi thì đúng là chỉ biết ăn.

Lúc tạt sang gian hải sản, chợt đập vào mắt cô một con bạch tuộc nằm phơi bụng trên khay đá, đầu óc lóe sáng lên, Yui vội trả lại số nguyên liệu đã lựa này giờ và vợ ngay chú bạch tuộc như thể sợ ai cướp mất.

Haru mỉm cười ung dung lựa bột chiên. Cô sẽ làm món tempura sở trường của bản thân nên lựa khá hải sản, ngoài ra còn phải chọn thêm nắm kim châm nữa. Dù biết chắc sẽ không thắng nhưng cô tự nhủ vẫn phải cố hết mình.

Sau phần lựa nguyên liệu, Sakurako là làm nhanh nhất nên sớm đã sơ chế xong. Mai cẩn mẫn nên có chậm hơn những người còn lại đôi chút.

Lát sau, mọi người đã đứng vào bếp của mình. Từng hành động và cử chỉ điêu luyện khiến tất cả khán giả mãn nhãn. Sakurako như một đầu bếp chuyên nghiệp mặc sức múa dao, gương mặt ngời ngời sự tự tin kiêu ngạo.

Thời gian trôi qua quá nửa, món tempura của Haru gần xong, chỉ cần bước vào khâu trang trí. Cô nàng cười mỉm thử mùi vị, và chợt hoảng hốt khi thấy nó khác thường.

Gương mặt Haru tái đi trong thoáng chốc. Cô vội vã nhìn lại chỗ nguyên liệu và phát hiện mình đã nhầm đường với muối. "Thôi chết rồi, với món tempura này không thể nào đem lên trình giám khảo được."

Nhìn xuống đồng hồ, chỉ còn hơn mười phút, không đủ để nấu món khác. Haru vội tìm một món vừa nhanh với chỗ nguyên liệu ít ỏi còn sót trên giá.

Như tên lửa, cô nàng vội chạy lại chỗ nguyên liệu, vợ luôn một con cá hồi, một con lươn, một ít trứng cá, giấm và gạo. Tốc độ tăng đáng kể, Haru vừa nấu cơm xong đã quay sang chế biến hải sản.

Cả hội trường nhìn gương mặt tái mét cùng hành động vội vã của Haru liền cười vang không ngớt. Ai nấy đều chắc mẩm có thí sinh bị hỏng rồi.

Yui loay hoay nhớ lại công thức làm bánh năm xưa. Hồi đó cô cứ đòi Mai dạy làm Takoyaki bằng được, đến mức còn đem cho Shukasa ăn nữa. Chắc là món này sẽ giúp cô chiến thắng cuộc thi.

Mai cẩn trọng chế biến gan ngỗng. Món này là thức ăn truyền thống của Pháp chị thử đã lâu, đến mức có thời gian còn tập làm món này với đầu bếp nổi tiếng nữa. Có thể nói gan ngỗng chính là món ăn yêu thích và sở trường của chị.

Sakurako nhếch mép cười nhạt. Nhìn sang Yui bên cạnh cô đã đoán được món Takoyaki bình dân. Nhìn ban giám khảo mà xem, toàn là giới quý tộc, thứ bánh tầm thường kia sao đủ dành chiến thắng?

Cô nhìn xuống thành phẩm của mình. Trứng cá Caviar, được mệnh danh là ngọc trai đen của biển cả, món ăn thượng lưu đắt nhất thế giới. Cô chắc mẩm món trứng cá này sẽ làm hài lòng những vị khán giả kén ăn khó tính kia.

Nhờ chút ít thủ thuật bà ngoại bày, chỉ trong tám phút nồi cơm của Haru đã chín. Cô nàng mừng rỡ lựa phần cơm ngon nhất, trộn với giấm cho vừa vị. Hải sản cũng đã chế biến xong, bây giờ chỉ cần tạo hình cho món Sushi dự thi là được.

Thời gian dự thi kết thúc, năm món ăn được bày biện đẹp mắt trưng lên giữa sân khấu.

- Số báo danh 26, Takamoto Misaki dự thi với món sườn cừu nướng. - Vị MC hào hứng hô to, máy quay lập tức quay cận cảnh món ăn chiếu lên màn hình lớn. Ai nấy đều trầm trồ trước độ hấp dẫn món ăn mang lại.

Một vị trợ lý gấp sườn cừu ra năm đĩa nhỏ rồi bung xuống bàn ban giám khảo. Như những gì Yui tưởng tượng, họ cầu kì đeo khăn ăn, dùng dao và nĩa để thưởng thức. Yui cười thầm vì món sườn cừu nướng này khi ăn cô luôn cầm cả miếng lên miệng gặm. Với cô đó chính là cách thưởng thức ngon nhất rồi.

Ăn một miếng nhỏ, rồi lại lấy khăn lau miệng, Yui thờ dãi phiên phức.

- Thí sinh số báo danh 12, Satake Yui và món bánh bạch tuộc nướng Takoyaki.

Nghe đến lượt mình, Yui khẽ nuốt khan hồi hộp.

Năm viên Takoyaki lại được cầu kì gấp ra năm đĩa nhỏ bung xuống bàn ban giám khảo. Quan sát kĩ, Yui thấy chân mày Hanagato Yuko nheo lại trong chốc lát.

Mọi người đã ném thử cả rồi, chỉ còn Yuko là còn chưa ăn. Phải mãi khi MC mời thêm một tiếng, bà ta mới miễn cưỡng cắn một mẩu nhỏ xíu. Yui liền chau mày bực dọc.

- Số báo danh 70, Satake Mai. Món dự thi của cô là pate gan ngỗng kiểu Pháp.

Yui lén nhìn sang Mai, gương mặt chị vẫn thản nhiên và điềm tĩnh, nhưng vẫn dễ dàng nhận ra sự căng thẳng xen lẫn hồi hộp hiện lên qua ánh mắt.

Năm đĩa khác lại được bung đến, họ vẫn ném thử theo một cách "sang chảnh" quá đà - Yui nghĩ. Gương mặt mỗi người một vẻ, rất khó đoán.

- Số báo danh 31, Kanami Sakurako cùng với món bánh mì đen và trứng cá caviar kiểu Nga.

Nghe tên gọi, trên môi Hanagato Yuko nở một nụ cười. Sakurako ngao mạn cười đắc ý khi thấy vẻ mặt hài lòng của ban giám khảo, liền quay sang lườm nguýt Yui.

- Số báo danh 38, Okawa Haruka. Cô đã chế biến món Sushi truyền thống cho phần chung kết này.

Haru hồi hộp nín thở, nhưng trong lòng cũng đã cười xuề xòa. Món này cô làm vội chỉ trong mười phút, hơn nữa những món kia lại thượng hạng và đẳng cấp hơn cô bao nhiêu, dĩ nhiên là sẽ về chót bảng.

Đứng cùng bốn thí sinh xuất sắc kia, Haru chợt thấy bản thân quá nhỏ bé.

Các món ăn đã được ném thử xong, bây giờ là tiết mục văn nghệ trong thời gian đưa ra kết quả chính thức. Năm thí sinh có một quãng thời gian để nghỉ ngơi.

- Ban giám khảo, đặc biệt là mẹ anh, có vẻ không hài lòng với món Takoyaki của em. - Mặt Yui buồn xo, cái đầu nghiêng nghiêng dụi vào ngực Shukasa.

- Không sao, chắc chắn là sẽ ngon. - Anh mỉm cười trấn an.

- Làm sao anh biết được?

- Năm xưa em từng làm cho anh rồi mà.

Nghe anh nói, Yui cũng an tâm phần nào, bình yên mà làm nũng Shukasa, được anh yêu chiều. Những lúc này với cô là quãng thời gian êm ả nhất.

- Bạn gái làm gì mà chà ngon, với mức độ "ngon" đó thì đừng mơ mà thắng cuộc. - Sakurako nhếch môi cười cợt.

- Mới ban nãy vừa bị "ăn hành", không lẽ cô quên rồi? - Haru trừng mắt nhìn. - Liệu hồn mà để ý mồm mép.

Sakurako nghe vậy liền im bặt.

- Haru, cậu còn đáng sợ hơn cả tở. - Yui cười nhạt.

Bên ngoài vui vẻ là vậy, nhưng sâu trong lòng Yui rất trống rỗng. Cuộc thi này cô đã đánh cược tất cả vào, được ăn cả ngã về không, hoặc có một cái kết trọn vẹn với Shukasa hoặc đánh mất anh mãi mãi.

- Các thí sinh chuẩn bị ra sân khấu nào. Đã có kết quả rồi. - MC bước vào thông báo một tiếng rồi rời đi, tìm Yui đánh một tiếng thật mạnh.

- Ổn mà, Yui. Hãy tự tin lên nào. - Shukasa dịu dàng trấn an cô, cô cũng cười để đáp lại anh rằng cô sẽ ổn.

Kết quả cuộc thi, kết quả của mối tình này, kết quả của cuộc đời cô đang ở ngay trước mắt...

__o0o0o__

END Chapter 101.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Anh Xin Lỗi, Và Vẫn Mãi Yêu Em...

- Bây giờ tôi xin được phép trao giải Quý quân cuộc thi Miss Stars lần thứ 8. - MC hào hứng hô.

Năm thí sinh lần lượt xếp hàng trên bục, gương mặt rạng ngời nở nụ cười tự tin nhưng cũng không giấu nổi vẻ lo lắng.

Giải Quý quân, hay thậm chí là Á quân, đều không phải thứ thí sinh nhắm vào. Duy nhất một giải Quán quân, cả Yui, Mai và Sakurako đều thừa sống thiếu chết cố gắng giành được, bởi đây là giải thưởng danh dự, đối với Yui lại còn là giải thưởng quyết định vận mệnh.

- Xin chúc mừng thí sinh số báo danh 26, Takamoto Misaki đã đoạt danh hiệu Quý quân cuộc thi Miss Stars lần thứ 8. - MC hào hứng đọc tên, cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Takamoto Misaki mỉm cười rạng rỡ bước lên nhận giải, nhận vương miện, băng rôn và cúp lưu niệm. Cô nở nụ cười hạnh phúc với khán giả.

Yui, Mai và Sakurako đồng loạt nhìn nhau. Vậy là có một trong ba người không lọt Top.3. Ai nấy đều ngẫm nhủ bản thân phải thắng cho được giải Quán quân.

- Bây giờ sẽ là giải cao quý thứ hai của cuộc thi, giải Á quân Miss Stars 8. - MC một lần nữa kéo dài để giữ độ hưng phấn.

"Không phải nó. Không phải nó. Phải là giải Quán quân..." Sakurako bặm môi tự nhủ.

- Xin chúc mừng thí sinh số báo danh 31, Kanami Sakurako đã đoạt giải Á quân cuộc thi Miss Stars lần thứ 8. - MC hào hứng tuyên bố, kế đó là những tràng pháo tay nhiệt liệt chúc mừng.

Riêng Sakurako thì cứng đờ, toàn thân nhất thời không cử động được.

"Ai? Mình? Mình mà chỉ dừng lại ở Á quân thôi sao..." Sakurako tròn tròn mắt, lẩm bẩm.

- Xin mời Kanami bước lên bục nhận giải. - MC thấy cô không có phản ứng gì, khéo léo nhắc.

Bước chân Sakurako cứng đờ, run run bước lên trên. Sống mũi cô cay cay, nước mắt chực tuôn trào.

"Không được khóc. Kanami Sakurako, mi tuyệt đối không được khóc. Khóc là nhục nhã, con à Satake sẽ cười vào mặt mi." Sakurako bặm môi tự nhủ. Rồi cô cố gắng nuốt nước mắt vào trong, môi gượng nở một nụ cười giả tạo bước lên nhận thưởng.

Như vậy, chỉ còn ba người...

Satake Yui, Satake Mai và Okawa Haruka. Một trong ba người sẽ đoạt được danh hiệu Quán quân.

"Kanami đã bị loại. Hoặc mình hoặc chị Mai, sẽ là người đoạt được giải Quán quân, cũng như đoạt được Shukasa..." Yui nín thở tự nhủ.

"Nếu mình thắng, mình sẽ có được vinh quang, nhưng như thế con bé sẽ đánh mất tình yêu của cuộc đời nó. Nhưng mình không được thua. Nếu thua, chẳng phải sẽ càng chứng minh cho cha mình là một đứa vô dụng?" Mai nhắm mắt, nghĩ ngợi, trong lòng thấp thỏm bao lo âu tính toán.

"Yui. Lạy ông đó, MC. Ông đọc tên Yui giùm tôi, làm ơn đừng ai chia cách cậu ấy và Shukasa đi mà." Haru gần như đầu đầu vì những lời cầu nguyện cho sự chiến thắng của Yui.

- Và bây giờ là giải thưởng danh giá nhất của cuộc thi. Giám khảo Oga Akiko sẽ đích thân lên trao thưởng. Tôi xin phép được công bố, quán quân cuộc thi Miss Stars lần thứ 8 sẽ thuộc về... - Giọng điệu của MC có phần hơi cường điệu để tạo không khí, cả hội trường nín thở hồi hộp. - Thí sinh mang số báo danh 38, Okawa Haruka!!

Cả hội trường như vỡ òa, tiếng pháo giấy bắn lên hoan hỉ.

Thế nhưng, ba con người là trung tâm của cuộc thi thì như chết đứng.

"Mình ư? MC đọc sai rồi, phải là Satake Yui mới đúng chứ." Haru tái mặt.

- Haru, là cậu đó. Cậu mau lên nhận thưởng đi. - Yui huých nhẹ vai bạn. - Không uổng công Kuro tới, cậu thực sự làm rất tốt.

- Không, Yui. Giải thưởng này nên là cậu. - Haru hoảng loạn gạt tay bạn ra. - Tớ sẽ nói lại với ban giám khảo, tớ thực sự không xứng.

- Mọi người. - Đột ngột, giọng nói của Oga Akiko vang lên đều đều trên mic. - Trong top.5, thí sinh Okawa Haruka này thực sự không nổi bật so với bốn thí sinh còn lại. Nhưng tất cả các thí sinh chỉ vì mải mê tranh đấu mà đã quên, chủ đề tôi gửi gắm qua cuộc thi chính là "truyền thống". Và em ấy đã làm rất tốt điều này. Trong phần sơ khảo, Okawa đã chọn kimono làm trang phục dự thi. Tiếp đó, em ấy đã chơi đàn koto rất xuất sắc trong vòng tài năng. Phần học vấn, em ấy không trả lời được nhiều như những thí sinh khác nhưng toàn bộ câu hỏi về lịch sử, văn hóa và truyền thống của Nhật Bản em ấy đều trả lời rất tốt. Đến phần ứng xử, cách em ấy trả lời đều thể hiện rõ là một nữ sinh tôn sùng truyền thống Nhật Bản. Cho đến trận chung kết, món Sushi của em ấy là niềm tự hào của cả Nhật Bản.

Sau những lời Akiko nói, cả hội trường như lắng đọng lại. Bà vẫn tiếp tục.

- Mọi người, ngày nay chúng ta đã quá hiện đại, những nét văn hóa phương Tây khiến chúng ta tò mò thích thú đã khiến cho người người dần lãng quên

truyền thống tốt đẹp của chúng ta. Những nữ sinh như em ấy quả thật rất đáng trân trọng.

Sau lời phát biểu của Akiko, mọi người vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt như là lời cảm thán dành cho cô gái đã cố hết sức, không bỏ cuộc trước những đối thủ mạnh. Haru nhờ Yui và Akiko mà đã lấy được tự tin lên nhận thưởng.

Lúc được hỏi về cảm nghĩ, cô e dè nói.

- Em nhiều lúc rất khổ tâm khi sinh ra trong một gia đình quá tôn sùng truyền thống. Việc từ nhỏ đã phải nằm lòng các quy tắc trà đạo, bắn cung, nấu nướng hay chơi đàn đôi lúc khiến em cảm thấy mệt mỏi. Nhưng em chưa bao giờ ghét chúng. Em yêu văn hóa và truyền thống Nhật Bản, và luôn tự hào về nó. Để có được ngày hôm nay, em rất cảm ơn ông bà ngoại em đã dạy cho em mọi thứ về nó, cha mẹ em đã chăm sóc và động viên em. Em cũng rất biết ơn những người bạn và tập thể lớp 1-8 đã tin tưởng em, và cũng xin cảm ơn một người rất quan trọng đối với em, anh ấy đã cho em sự bình yên và an tâm khi bước vào cuộc thi.

- Đó có phải là bạn trai em không? - MC tò mò hỏi.

Cô phút chốc đỏ mặt, nhưng rồi cũng lấy được tự nhiên mà đáp.

- Đó là người mà cả đời này em muốn dựa dẫm vào.

Kuro đứng dưới sân khấu gần như nghẹn lại vì lời thổ lộ của cô, cả hội trường cũng vang lên tiếng vỗ tay náo nhiệt.

- Hiện giờ, em cảm thấy mình không xứng đáng với vị trí này, nhưng em sẽ cố gắng hết sức.

...

Cuộc thi kết thúc...

Bây giờ toàn bộ học sinh sẽ di chuyển đến hội trường khách sạn Oga để tham dự dạ tiệc chào hè và bế mạc lễ hội văn hóa.

Năm học cũng sắp kết thúc rồi, chỉ còn vài ngày nữa thôi.

- Yui, tớ... tớ thực sự xin lỗi. - Haru tay vẫn còn cầm cốc, cúi rạp xuống thành khẩn xin lỗi bạn.

- Tại sao cậu lại xin lỗi? Cậu hoàn toàn xứng đáng. - Yui thản nhiên cười. - Tớ thua là vì tớ đã mải ganh đua với chị mà mất hết điểm. Đây là bài học rất lớn của tớ và chị tớ.

- Nhưng... Nhưng cậu và Shukasa... - Haru tái mặt lắp bắp.

- Chúng tớ sẽ có cách giải quyết. - Cô cười rất vui vẻ, lát sau, chợt nhận ra đã muộn, bèn khoát tay. - Thôi, tớ phải đi thay đồ đây. Mọi người đã chuẩn bị đi tới dạ tiệc cả rồi.

Haru gật đầu ậm ừ, trong lòng vẫn thực sự hối lỗi.

Yui bước vào tủ đồ, tay cầm bộ váy màu bạc hà mẹ cô thiết kế. Mọi người đã đi cả rồi, nên phòng chờ chỉ còn mình cô.

Một hạt nước mắt lăn dài..

Yui giơ tay lên lau vội nước mắt, nhưng càng lau nước mắt lại càng rơi nhiều. Nãy giờ cô đã cố nuốt sự buồn tủi vào trong để chúc mừng cho Haru, bây giờ không có ai thì không thể cầm được nữa.

Yui khóc tím tím, buồn khổ. Cô đã thất bại, ván cờ này cô thua trắng. Hanagato Yuko sẽ không tác hợp cho cô, cô cũng sẽ đánh mất anh mãi mãi.

- Trời ạ, Yui. Sao lại khóc? - Đột ngột, Shukasa bước đến, ôm chầm lấy cô. - Em đã làm rất tốt, đều do mẹ anh muốn làm khó em thôi.

- Shukasa... Em xin lỗi... Em xin lỗi, em đã đánh mất anh rồi... - Cô vùi mặt vào áo anh, khóc nức nở.

- Em chưa bao giờ và cũng sẽ không bao giờ đánh mất anh. - Shukasa vỗ về cô.

- Nhưng em đã cược với mẹ anh, nếu thua, em sẽ không được bám lấy anh nữa.

- Ừ thì em đừng bám lấy anh nữa, mà thay vào đó, anh sẽ bám lấy em. - Shukasa cười khổ dễ dàng cô. - Em cứ lo mấy chuyện không đâu...

- Thật sao? - Dĩ nhiên, Yui bị câu nói của anh vỗ về cái là nín bật lên, ngược đầu lên nũng nịu nhìn anh.

Chứ sao. - Shukasa thờ dãi. - Bây giờ em đi tới khách sạn cùng với tụi Mika, trang điểm thật đẹp và tận hưởng đi. Anh sẽ tới sau.

Cô ngoan ngoãn nghe lời anh, mỉm cười hạnh phúc chạy lên xe của nhà Kuro đang đậu sẵn bên ngoài.

Shukasa đau lòng nhìn theo bóng dáng người con gái ấy, tự nhủ sẽ khắc cốt ghi tâm mãi trong đầu.

Chuông điện thoại anh kêu lên một hồi. Shukasa thờ dãi nhấc máy.

- Mẹ ạ, con nghe.

"Shukasa, ván cờ này ta đã thắng. Con sẵn sàng chưa?" Đầu bên kia vọng lại nụ cười cao ngạo của Yuko.

- Rồi ạ.

"Tốt. Tài xế đang chờ con trước cổng khách sạn, anh ta sẽ đưa con tới sân bay. Hành lí ta sẽ gửi qua sau. Chúc con cuộc sống ở Mỹ thật tốt."

Bà chỉ nói như vậy, rồi nghe tiếng "dạ" của anh liền nhanh chóng cúp máy.

Cắt điện thoại, Shukasa mỉm cười thê lương. Đã tới lúc anh tạm biệt Nhật Bản, tạm rời xa người con gái anh yêu để tới Mỹ trong một thời gian dài...

- Satake Yui, anh xin lỗi. Anh vẫn mãi mãi yêu em..

___o0o0o___

Buổi dạ tiệc này quy mô rất đông, tới tận mấy nghìn người. Nhưng cơ bản hội trường khách sạn rất rộng nên vẫn có thể tổ chức tiệc mà không lo chật chội.

Cả nghìn người, nam mặc vest, nữ mặc đầm dạ hội. Ai nấy đều cười nói vô cùng vui vẻ.

- Okawa, nâng ly vì sự chiến thắng. - Tập thể lớp 1-8 đứng vây quanh Haru, mỗi người cầm một ly cocktail, hào hứng chúc mừng.

Haru như quên đi mọi nỗi muộn phiền cũng nâng ly cùng với mọi người.

Kuro hôm nay cũng không tụ tập với bạn lớp anh mà chỉ quần lấy Haru, đồng thời cũng làm quen với bạn cùng lớp cô nàng.

- Okawa, cậu có bạn trai đẹp trai như thế mà cứ giấu mãi. - Một cô nàng trong lớp trêu chọc.

Haru đến đỏ mặt, nhất thời không biết trả lời sao.

- Tôi không phải bạn trai cô ấy. - Không ngờ, Kuro lại lên tiếng phủ nhận. - Tôi chỉ đang theo đuổi Haruka và cô ấy vẫn chưa chấp nhận tôi.

Cả lũ liền ồ lên như để trêu chọc.

- Okawa, cậu giữ giá cái gì? Ban nãy trước mặt toàn thể học sinh hai trường đã thú nhận rồi, sao còn chưa đồng ý?

- Không... Không có... - Haru lúng túng lắc đầu. - Chưa đến lúc...

Đột ngột, Kuro cúi xuống hôn nhẹ lên trán Haru, thật dịu dàng.

- Cứ để cô ấy làm điều cô ấy muốn. Chỉ cần ở cạnh cô ấy hằng ngày thôi đã thật sự rất vui rồi..

Và thế là, Haru được phen mặt đỏ như quả cà chua chín còn cả lũ cứ thế mà trêu chọc hai người...

...

- Akito, tôi mời anh một ly. - Yuri nâng ly cocktail của nó lên, bước chân nhẹ nhàng rảo tới cạnh Akito, đôi môi nhếch lên dịu dàng.

Anh quay lại, bắt gặp ánh mắt sắc sảo mà anh từng rất yêu, đôi môi mọng nước mà anh từng quần lấy không muốn rời. Nhưng chẳng hiểu sao bây giờ anh chẳng còn cảm giác gì nữa.

Akito mỉm cười, nâng li của anh lên cùng nhẹ, rồi uống cạn.

- Akito, tôi sẽ không níu lấy anh nữa. Tôi nghĩ tôi đang thích một người. - Đôi môi Yuri mỉm cười rất duyên, ánh mắt vô thức đảo quanh và dừng lại ở Kazuto.

Akito thoáng ngạc nhiên, rồi nhìn theo nó. Lát, anh bật cười.

- Shina? Cuối cùng cô cũng chịu để mắt tới hần.

- Tôi không biết. Nhưng mà chỉ một thời gian ngắn, cậu ta đã thay đổi rất nhiều. Cậu ta dành được học bổng du học Anh Quốc khi lên Đại Học, bây giờ tính cách cũng mạnh dạn hơn, mà lại có chút ngạo nghễ. Chẳng hiểu sao bản tính đó lại cuốn hút tôi... - Yuri cười nhạt, tự cốc đầu mình.

Akito cười khẽ. Mấy tuần nay cả trường anh xôn xao chuyện Kazuto công khai theo đuổi Yuri. Cứ tưởng khó như hái sao trên trời, không ngờ cuối cùng cô tiểu thư đồng đánh này cũng động lòng.

- Là thật... - Akito vu vơ nói, bản thân thoáng có chút khó hiểu. - Hai năm trước, Yuri phản bội tôi, thực sự lúc đó tôi rất suy sụp. Nhưng bây giờ cô nói yêu người khác trước mặt tôi, tôi thực lòng rất chúc phúc.

Yuri có chút ngạc nhiên nhìn gương mặt đẹp trai rất đỗi kia, lát sau liền bật cười.

- Akito, tôi cứ tưởng anh còn thích tôi, không ngờ trong lòng lại có người thương khác.

Câu nói đó hoàn toàn là bộc phát, vậy mà cũng có thể khiến anh bận tâm.

Những phút sau, không khí khá yên lặng. Hai người cứ đứng đối diện nhau, cúi đầu uống nốt chỗ cocktail trong ly.

Chợt một bước chân rào đến vội vàng. Kazuto tóm lấy tay Yuri trong lúc nó còn chưa kịp chú ý. Lát sau, Yuri vùng tay ra, quát.

- Shina Kazuto! Cậu làm trò gì thế? Cậu không thấy tôi đang nói chuyện sao?

- Yuri say rồi, tôi đưa cậu về. - Kazuto cứng đầu.

- Say? Ai bảo cậu thế?

- Là Toudo Mika. Cô ấy bảo cậu uống nhiều rồi.

- Tôi không say, buông ra. - Yuri bực dọc thoát khỏi cái khóa tay của anh.

- Tôi không tin. Mặt cậu đỏ bừng rồi. - Anh vẫn kiên quyết lời cô về bằng được.

- Shina Kazuto, anh không còn coi tôi ra gì sao?

- Tôi là người thích cậu, theo đuổi cậu, chứ không còn là một thằng vệ sĩ để cậu bắt nạt đâu.

Yuri nhăn nhó chịu cảnh bị Kazuto lôi về. Thay đổi quá rồi, không còn nghe lời nó nữa. Chẳng hiểu sao lại thích nổi cái tên này...

...

Akito ngơ ngác nhìn Yuri bị kéo đi, trong lòng chẳng hiểu nổi chuyện gì.

Lát sau, Mika thông thả bước đến chỗ anh, tay lắc nhẹ ly rượu vang, rồi thân nhiên hát lên bộ lễ phục trắng của anh...

___o0o0o___

END Chapter 102.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: [End] Destiny To Love...

- Mika! Em làm gì vậy? - Akito, theo phản xạ giật lùi ra sau, nhắm mắt nhìn vết rượu trên ngực. Bây giờ cả người anh chỉ toàn mùi rượu.

Mika mỉm cười hài lòng nhìn vết rượu, rồi cao ngạo ngược đầu nhìn anh. Lát sau, giọng nói mật ngọt vang lên đều đều.

- Có vậy anh mới không đi bắt chuyện một cô gái nào khác, cũng chẳng có một cô nào dám tiếp cận anh.

- Hà? Em..

Câu nói còn chưa dứt, Mika đã vòng tay qua cổ anh, nhón chân lên đặt vào môi anh một chiếc hôn ấm nồng.

Cả hội trường khách sạn được phen sững sốt, ai nấy đều chăm chú dán mắt vào cảnh tượng này. Mà đừng nói đến họ, ngay cả Akito cũng không dám tin vào mắt mình.

Cô đang làm gì thế? Hôn anh? Ngay trước mặt toàn thể mọi người?

Lát sau, Mika quyền luyến rồi môi anh, cười khẽ.

- Làm người yêu em nhé?

- Em... A... Anh không hiểu... - Akito lắp bắp.

- Sao thế? Em đã bảo em sẽ chấp nhận anh khi anh có thể toàn tâm toàn ý với em. Nhưng nghĩ lại thì em có hơi ích kỉ, nên cứ hẹn hò trước đã, thuận phục anh em sẽ làm sau. - Mika mỉm cười ranh mãnh.

- Há? Nhưng... Nhưng mà... - Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Akito vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa.

- Sao thế? Không chịu à? Hay để hôn cái nữa?

- Đồng ý đi! Đồng ý đi! - Đột ngột, cả một đám người tụ tập xung quanh liền vỗ tay đồng thanh, giục giã.

- Kh... Khoan...

- Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi! - Hội trường vẫn nhao nhao.

- Đã bảo khoan đã mà!! - Bực mình, Akito hét âm lên khiến bầu không khí đang sôi động liền dập tắt. Anh bực dọc. - Để cô ấy hôn cái nữa rồi đồng ý cũng không muộn.

Mọi người liền được phen cười bể bụng.

Mika hạnh phúc nhào đến, đặt lên môi anh một nụ hôn thêm một lần nữa.

- Vậy là anh đồng ý rồi nhé. - Cô sung sướng rồi môi anh, cười nói.

- Anh còn có thể từ chối sao? Anh đã đợi ngày này lâu lắm rồi... Anh yêu...

- Sến quá cha nội!!

Akito đang định nói lời yêu thương thì bị một giọng nói vang lên dập tắt. Mọi người đồng loạt chìa ánh nhìn vào thì thấy một cậu Kuro đứng chống nạnh cười. Haru bực mình bèn tét vào mông anh một cái khiến anh la oai oái.

- Đồ bóng đèn! Để yên cho người ta yêu với đương. - Nói rồi Haru xách tai anh chàng đi. Mọi người phá lên cười ha hả.

Akito sau lúc bị "tụt mood" thì liền ôm chăm lấy cô bạn gái, cười tủm tỉm.

- Thôi, không nói nữa. Tấm lòng của anh nói bao giờ mới hết. Anh sẽ chứng minh cho em thấy.

- Sến quá cha nội! - Lần này đến lượt Mika ném câu này cho anh chàng.

...

Yui đã thay đồ xong. Bộ đồ dự thi được đổi thành chiếc váy màu bạc hà rất thích mắt. Mái tóc xoắn thả xuống ngang vai, gương mặt trắng nõn được make up nhẹ. Bước ra ngoài hội trường, hàng chục con mắt chia vào cô.

- Satake đẹp quá!!

- Xinh thế này mà không được giải. Cô ấy xứng đáng được hoa khôi.

- Phát ghen với thằng quỷ Hanagato mất!

Hàng loạt tiếng xì xào tán dương vang lên, thế nhưng Yui chẳng mấy bận tâm. Đôi chân cô cứ rảo đều để tìm kiếm hình bóng một người.

Hôm nay cô đã thua cuộc, ván cờ với Hanagato Yuko cô đã thua trắng. Bà ta sẽ không tác hợp cho cô và anh. Nhưng cô biết, cô không thể buông anh được.

Yui sau cơn khóc sướt mướt bèn nghĩ, bà ta không tác hợp thì đó là việc của bà ta. Cô cứ thế mà yêu anh, chỉ cần cô không buông, anh không buông, bà ta còn có thể can tới bao giờ?

- Shukasa đâu? - Yui thờ hồng học tóm lấy tay Kuro, vội vã.

- Không biết. Tường hấn ở cùng với em.

- Cảm ơn...

Cô đã hỏi rất nhiều mà vẫn chẳng thấy tăm hơi anh. Lòng cô không khỏi sốt ruột. Anh lại biến mất, cũng giống như lúc anh không tới cuộc thi ban này.

Shukasa bảo mẹ anh trốn anh ở nhà, không cho anh tới, liệu có thể nào Yuko lại gây khó dễ cho anh?

Yui cứ tìm kiếm anh trong vô vọng..

Chợt, ánh mắt cô đảo qua chỗ hàng xe đang từ từ rời khách sạn, trong đó có một chiếc xe màu đen rất sang trọng. Đó chính là xe của Hanagato Yuko.

Yui vội vã chạy lại, đứng chặn trước mũi xe. Mặc cho tài xế bấm còi inh ỏi, cô vẫn quyết không rời.

Thấy xe mãi không tiến, lại còn nghe tiếng còi, Yuko ngồi ở băng ghế sau từ từ mở mắt ra, chợt bắt gặp bóng dáng bé nhỏ chặn ngang xe.

Yui chạy hồng hộc lại, đập mạnh cửa sổ cạnh chỗ bà ta ngồi, gào thét.

- Mở ra! Mở cửa ra!!

Yuko nhếch môi, gạt đầu ra hiệu tài xế mở cửa.

Cánh cửa vừa hé xuống, Yui đã nhào vào trong, sốt sắng.

- Shukasa đâu? Bà giấu anh ấy đúng không? Anh ấy ở đâu!?!?

Trái với vẻ mặt vội vã của Yui, bà ta lại tỏ ra rất thản nhiên. Lát sau, đôi môi đỏ rượu kia nhếch lên cười.

- Cô hỏi nó? Với tư cách gì? - Câu hỏi của bà ta khiến Yui sững lại. Yuko vẫn từ tốn. - Không phải cô đã thua hay sao? Cô nên chấp nhận mà rời xa nó...

Yui thở hồng hộc, nhất thời đần mặt không biết đối đáp ra sao.

- Được, ta cũng không giấu cô nữa. - Lát sau, trong lúc cô còn đang âm ừ, Yuko cười khê. - Nó đang ở sân bay Haneda, chuẩn bị đi du học ở Mĩ. Nó đã quá tự tin, chắc chắn rằng cô sẽ chiến thắng mà đánh cược với ta. Nửa tiếng nữa là bay rồi.

Yui tròn mắt, gương mặt cứng lại, không còn sự hồng hào của máu.

Cô chẳng hiểu gì hết, nhưng lại chẳng có thời gian tra hỏi, liền bỏ lại, chạy vội ra cổng.

- Phu nhân, nói cho cô ấy như vậy có sao không? - Anh tài xế nhìn theo bóng dáng nhỏ bé đang chạy hộc tốc, liền ái ngại mà hỏi.

- Không sao. Dù gì cũng đã muộn rồi. - Nói rồi Yuko nhìn xuống đồng hồ.

...

Yui leo lên chiếc taxi đậu gần đó, luôn miệng giục bác tài chạy thật nhanh. Từ khách sạn đến sân bay là một quãng khá xa, nhưng nếu chạy nhanh thì nửa tiếng chắc cũng kịp.

Số phận như trên ngời cô, chỉ còn hơn một cây nữa là tới thì lại bị tắc đường. Yui vì quá sốt ruột liền bỏ lại cả ví tiền rồi lao xuống chạy bộ.

Cô vút luôn đôi giày cao gót, cùng đôi chân trần kia cứ thế chạy thục mạng vào sân bay, miệng lẩm bẩm cầu trời cho kịp.

Vào tới nơi, cô ngược nhìn bằng. Chết rồi, chuyến bay tới New York, Mĩ đã đóng cửa ra sân bay. Cô chẳng kịp suy nghĩ gì, cứ thế lao tới cửa khẩu.

Cô chạy như điên ra ngoài, mặc cho rất nhiều nhân viên an ninh chặn lại. Yui gạt qua, cứ thế chạy thục mạng. Cô không thể phí thời gian.

Sau những phút giây ẩu đả với nhân viên, cuối cùng cô cũng lao được ra sân bay, nhưng thực sự đã muộn rồi.

Con chim sắt kia tăng tốc dần, nhanh như tên lửa phóng trên đường băng, rồi cất cánh êm ru, dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

Đôi chân không còn sức lực, Yui khụy xuống, ánh mắt vẫn không ngưng nhìn chiếc máy bay bay xa kia.

- Shukasa... Đi rồi!.. - Đôi môi anh đào nhợt nhạt lắm lắm, đôi mắt không ngưng được, nước mắt dần dần chảy.

Các nhân viên an ninh đồng loạt lao đến, bao vây lấy cô, hai tên cảnh sát lao tới xốc vai cô dậy.

- Cô gái, cô phạm luật an ninh sân bay. Xin mời cô vào phòng nói chuyện. - Một nhân viên cất giọng nghiêm nghị.

Nhưng tại Yui đã đi từ lúc nào, đôi mắt cứ thế hướng về phía chiếc máy bay bay xa, từng hạt nước trong veo rơi xuống.

Người cô yêu nhất... không một lời từ biệt cô đã nhanh chóng rời xa cô. Không cho cô hay, không cho cô chạm vào mặt trước lúc tới Mỹ...

Người con trai ấy vì đã đặt lòng tin vào cô mà đánh cược với mẹ mình...

Người con trai ấy vì cô mà sẵn sàng đầu hàng với lũ vệ sĩ đến thương tích đầy mình để tới chỗ cô...

Người con trai ấy vì cô mà đã làm tất cả... Người con trai ấy dịu dàng với cô, chăm sóc cô rất tốt...

Người con trai ấy làm cô khóc rất nhiều, nhưng lại yêu thương cô tới nỗi khiến cô từ bỏ những vết thương để mở lòng yêu thêm một lần nữa...

Người con trai mà cô yêu rất đôi đây... Đã rời xa rồi...

- Shukasa!!! - Yui gào khóc nức nở, gọi tên anh trong vô thức, mặc cho đám nhân viên an ninh đang cố gắng khống chế cô lôi ra ngoài.

- Yui... Sao em lại ở đây? - Một giọng nói rất trêu mến vang lên bên tai, không giấu nổi sự ngạc nhiên tột độ.

Yui không dám quay đầu.

- Cậu Hanagato... Cô gái này đã vượt cửa khẩu để xông ra đây. - Một nhân viên giải thích.

- Đây là bạn gái tôi, cũng là người thừa kế tập đoàn Satake. Cô ấy đến tiễn tôi thôi, không hề có ý định vượt biên. Các người lui đi. - Giọng nói anh dứt khoát.

Nghe tới cái tên Satake, lũ nhân viên kia khiếp đảm mà cúi đầu xin lỗi lia lịa, rồi nhanh chóng lui vào trong.

Shukasa dịu dàng bước đến trước mặt Yui, vuốt nhẹ tóc cô.

- Em biết rồi?

Trước câu hỏi của anh, Yui chỉ im lặng tần ngần. Cô không dám chớp mắt vì sợ anh sẽ rời xa mãi mãi.

Như bị điện giật, Yui lao tới, thở hồng hộc, giờ tay nắm lấy cổ áo anh.

- Tại... Tại sao? Chuyến bay tới New York đã cất cánh kìa.

- Anh đi máy bay riêng cơ mà. - Shukasa mỉm cười chỉ vào chiếc máy bay đang bơm nhiên liệu gần đó. - Mười lăm phút nữa sẽ cất cánh.

Giương mặt cô cứng lại, không chút tự nhiên. Bỗng chốc, cô níu cổ áo anh xuống, nhón chân lên, quàng tay qua cổ anh, hôn thật sâu.

Nụ hôn của sự hạnh phúc, của sự đợi chờ. Nụ hôn của sự sợ hãi tột cùng khi cứ tưởng anh sẽ rời đi mãi mãi. Nụ hôn của sự gắn bó, quyến luyến mãi không ngưng.

Rời môi anh, cô òa lên khóc nức nở, rồi níu lấy vạt áo anh, nấc lên liên hồi.

Shukasa khẽ nhắm mắt. Anh vốn sợ nhất nước mắt con gái, mọi lần đều đổ dành cô, nhưng hôm nay, anh sẽ mặc cho Yui khóc. Chỉ hy vọng cô sẽ tha thứ cho anh.

- Em biết không? - Lúc Yui dần nguôi đi con nấc, anh đỡ lấy cô, dịu dàng. - Sông dù quanh co đến mấy nhưng rồi cũng chảy về biển cả, chỉ cần ta còn yêu nhau thì sẽ sớm ngày về bên nhau mãi mãi.

Yui cười khẽ, ánh mắt như sao sáng, lấp lánh chút giọt lệ còn chưa dứt.

- Chỉ cần anh không buông tay em, em cũng sẽ níu lấy tay anh mãi.

- Em không giận vì quyết định của anh chứ? - Giương mặt Shukasa không giấu nổi sự áy náy.

- Anh tin em là em đã hạnh phúc lắm rồi. - Yui mỉm cười, dù trái tim đang đau quặn thắt cũng cố gạt đi nỗi đau.

- Anh biết là mình ích kỉ, nhưng em có thể đợi anh không? Khi anh kết thúc cuộc sống ở Mỹ, anh sẽ trở về và đường hoàng cầu hôn em.

Đôi má Yui đỏ ửng lên, tim phút chốc đập rộn ràng. Quả thật với cô anh luôn luôn rất tuyệt.

- Em thích nhẫn bạch kim có gắn đá Ruby màu đỏ. Em thích tổ chức hôn lễ ở nhà thờ, chụp ảnh cưới ở bên bãi biển. Em thích mặc váy cưới màu trắng tinh khôi, thích được hôn anh dưới sự chứng kiến của Chúa. Em thích chúng ta sẽ đi tuần trăng mật ở Maldives, nghỉ ngơi tại một khu resort cao cấp. Em tính công chúa lắm, anh chiều được không? - Đột ngột, Yui mở miệng huyền thuyên một tràng dài.

Shukasa lúc đầu có chút ngơ ngác, nhưng rồi lại bật cười.

- Anh thích sau hôn nhân chúng ta sẽ sống riêng ở một tòa lâu đài kiểu Đức. Anh thích có thật nhiều con. Nếu là con trai sẽ là Hanagato Hitoshi, nếu là con gái sẽ là Hanagato Kazumi. Anh thích em đổi họ thành Hanagato, thích được ôm em ngủ mỗi tối. Để đổi được những thứ đó, dù có bắt anh hái sao trên trời anh cũng sẽ cố làm.

Yui mỉm cười hạnh phúc ôm chặt lấy anh, cứ thế không rời.

Và rồi, chiếc máy bay kia đã chở anh rời khỏi Nhật Bản, trước con mắt dõi theo và từng hạt nước mắt trong veo của Yui.

Cô giờ tay lên quệt nước mắt. Cô sẽ không khóc, cô sẽ mạnh mẽ, kể cả lúc không có anh bên cạnh. Cô sẽ không làm anh lo lắng, sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt. Cô tin anh, và sẽ mãi đợi ngày anh trở về bên cô.

Định mệnh của cô là yêu anh, số phận chấp cánh cho tình cảm của cô và anh. Tuổi mười bảy của cô vì anh mà thật đẹp, đủ đắng cay ngọt bùi, nhưng cô sẽ không bao giờ hối tiếc vì đã yêu anh.

Người con trai đó, cô đã yêu nhiều lắm rồi...

"Shukasa, em sẽ mãi mãi đợi anh..."

___o0o0o___

Thay Đổi: Destiny to Love...

END.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 121: Mở Đầu - Thay Đổi: Try To Forget...

Trời mưa to, rất to...

Giữa đêm khuya rào rào những hạt mưa nặng trĩu, đầu đó dội lại tiếng bước chân vội vã của một cô gái...

Gió thổi từng đợt, mạnh như táp vào người, mạnh như muốn xô ngã bóng dáng bé nhỏ ấy.

Yui đội mưa chạy một mạch, gương mặt cô tái đi, môi chuyển sang màu tím lạnh. Đầu đó trong con đường u tối, ánh sáng từ bệnh viện Beryl hắt ra càng thôi thúc bước chân cô.

Yui vội vã chạy lại quầy tiếp tân, gấp gấp hỏi thông tin, rồi cô chạy lại khu cấp cứu.

- Maiko! Cô Toyama! - Vừa lên tới nơi, Yui quỳnh quáng hỏi.

- Nhị tiểu thư? Sao cô lại ướt nhẹp thế này? - Toyama hoảng hốt đỡ lấy Yui. Cô thoáng rung mình khi thấy cả cơ thể Yui lạnh lẽo, run lên bần bật. - Thư kí Yumida đâu? Chẳng lẽ cô ta để cô dầm mưa sao?

- Không quan trọng... - Yui cố gắng kiềm tỉnh gạt tay Toyama. - Cha... Cha sao rồi?

Mai đứng dậy, bước tới bên em gái, dịu dàng đỡ lấy vai em.

- Vẫn đang cấp cứu, chưa có kết quả cụ thể nào cả. Yui, bình tĩnh đi.

Nghe Mai trấn an, Yui chịu khó thở sâu, ổn định lại hô hấp.

- Còn mẹ? Mẹ vẫn chưa tới? - Yui ngó nghiêng xung quanh tìm bóng dáng bà.

- Mẹ bị ngất lúc nghe hung tin này. - Mai lắc đầu. - Giờ bà đang nằm trong phòng nghỉ đằng kia, đã có các y tá chăm sóc rồi.

Yui thoáng hoảng hốt khi nghe mẹ bị ngất, nhưng rồi cũng gật gù. Mấy năm gần đây, sức khỏe bà yếu đi, thường ngất đi khi bị chấn động.

- Thư kí Yumida đâu? Sao lại để cô ra nông nổi này? - Toyama mượn được một cái khăn của bệnh viện, vội vã lau khô người cho Yui.

- Tôi tiếp khách ở gần đây nên chạy bộ sang cho nhanh. Còn Yumida, tôi đã điều đi làm việc với cảnh sát để điều tra kẻ gây ra vụ tai nạn này.

Ánh mắt Yui dần học thấy rõ. Cô suýt đứng tim khi nghe cha cô bị một chiếc xe cố ý đâm vào rồi bỏ chạy. Chắc chắn có kẻ muốn hại cha cô và tập đoàn, đứng sau vụ tai nạn này.

Đèn cấp cứu vụt tắt, cả ba người đứng bật dậy. Lát sau một vị bác sĩ trung niên đi ra, tháo khẩu trang y tế.

- Bác sĩ! Cha tôi sao rồi? - Cả Yui và Mai vội vàng lao tới sốt sắng hỏi.

Nhưng vị bác sĩ kia bắt lực thờ dài, gương mặt lộ rõ vẻ tiếc nuối.

- Chúng tôi đã cố hết sức, nhưng chủ tịch Satake bị chấn thương vùng đầu rất nặng. Có thể não ông ấy sẽ ngưng hoạt động một thời gian dài.

- Ý bác sĩ... là ông ấy trở thành người thực vật sao? - Yui run giọng.

Vị bác sĩ tiếc nuối gật đầu.

Thông tin này như một con sấm chấn kinh cả ba người. Nét mặt họ tái đi, bần thần, hàm răng đánh vào nhau ken kết.

- Bây giờ chúng tôi sẽ chuyển ông ấy vào phòng hồi sức sau cấp cứu. Phiền người nhà theo tôi đi làm thủ tục.

- Ông đùa à? - Yui giận dữ gào thét, nắm lấy vai vị bác sĩ, giằng co. - Bệnh viện Beryl tầm cỡ quốc tế cơ mà, chẳng lẽ không làm cha tôi tỉnh lại được?? Ông nghĩ tập đoàn Satake không có tiền chắc? Bằng mọi giá phải làm ông ấy tỉnh dậy!!

Thư kí Toyama hoảng hốt giữ lấy Yui, giằng cô ra khỏi người bác sĩ. Vị bác sĩ kia chỉnh lại kính, bắt lực lắc đầu.

- Chúng tôi cũng đành chịu rồi. Chỉ còn trông chờ vào kì tích nữa thôi.

- Kì tích? Ông có còn lương tâm không vậy? Bác sĩ mà vô trách nhiệm phó mặc cho kì tích sao? - Yui vẫn điên cuồng gào lên, cố gắng vùng vẫy ra khỏi cái giữ tay của thư kí Toyama và chị Mai.

Lát sau, chiếc xe đẩy chở chủ tịch Satake Ikishige chậm chậm đi ra. Yui vội vã nắm lấy giường, gào khóc.

- Cha!!

- Cô Satake. - Trong cơn khủng hoảng tuyệt vọng của Yui, một người phụ nữ vóc dáng mảnh mai bước tới.

- Thư ký Yumida. - Ánh mắt cô vẫn còn tối sầm, gọi tên cô thư kí riêng. Lát sau, Yui quay sang Mai, cố gắng bình tĩnh. - Chị và cô Toyama đi đến chỗ cha đi. Em muốn nói chuyện với Yumida.

Mai gật đầu. Chưa đầy một phút sau, Yui và Yumida Ena đã có một bầu không khí riêng để nói chuyện.

- Nói. Kẻ nào đứng sau vụ này? - Yui gằn giọng, cố gắng tiết chế cơn phần nộ trong lòng.

- Phía cảnh sát đã bắt được thủ phạm trên đường hấn tháo chạy về phía Saitama. Hấn được thuê để giết chủ tịch Satake với mức tiền thưởng không lồ. Sau khi điều tra, cuối cùng hấn cũng đã khai ra kẻ đứng sau chuyện này. - Ena lật quyển sổ tay ghi chép ra, khai báo chi tiết.

- Tôi hỏi kẻ nào!! - Yui hoàn toàn đánh mất sự bình tĩnh, gào lên.

Yumida Ena yên lặng hồi lâu, ánh mắt ái ngại nhìn Yui còn đang thờ hồng hộc. Đến lúc bắt gặp cái lờm đặc mùi sát khí của Yui, Ena hoảng quá mà khai.

- Từ một chàng trai có tên S.H thuộc gia tộc Hanagato!

Yui chết sững lại, tròn mắt.

- Yumida... Cô nói... ai cơ? - Môi Yui nhếch lên lạnh lẽo.

- Tiểu thư Satake, cô biết rõ mà! Chính là người cô yêu, thiếu gia Hanagato Shukasa!! - Ena hoảng quá mà gào lên.

"Rầm!!!"

Một cú đâm tung vào bức tường ngay phía sau lưng Ena, không khí xung quanh mỗi lúc một lạnh đi, gương mặt Yui tối đen khỏi nói.

- Cô điên à Yumida? Shukasa đang ở Mỹ cơ mà, anh ấy làm vậy để được gì? - Giọng Yui lạnh như băng. - Shukasa chẳng có lý do gì để làm điều đó...

- Hiện thiếu gia Hanagato đang giữ chức vụ phó giám đốc bộ phận bất động sản ở tập đoàn. Chủ tịch Hanagato Junkasa đặt ra thử thách cho thiếu gia là phải đầu thầu thành công khu đất ở bang California thì mới được thăng chức. Cô biết đấy, khu đất này cũng đang được tập đoàn chúng ta nhắm tới... - Ena có chút sợ sệt, nhưng vẫn kiên cường nói. - Cô thử nghĩ mà xem, tập đoàn Satake mất người điều hành, rồi cổ phiếu tập đoàn sẽ sụt giảm nghiêm

trọng, chúng ta sẽ hoàn toàn đánh mất khu đất đó. Người có lợi nhất chẳng phải là Hanagato Shukasa hay sao?

Yui giật mình thẫn thờ, đôi chân phút chốc mất trọng lực. Cô ngồi phịch xuống sàn, nét mặt tái đi.

- Yumida... Phía cảnh sát ra sao rồi?

- Tin xấu, thừa tiểu thư. - Yumida lắc đầu chán nản. - Khai báo xong, tên hung thủ lẩn đường ra chết vì bị trúng độc. Cuộn băng ghi âm lời khai không lý do mà biến mất. Các sĩ quan cảnh sát lắc đầu làm ngơ như không có gì. Cô biết đấy, đối phương là người thừa kế tập đoàn Hanagato, họ đâu dám mạnh động. Chúng ta lại không có bằng chứng để kết tội.

Shukasa... Hanagato Shukasa... Người mà cô yêu đến thế, hóa ra lại là con người thực dụng và nhẫn tâm như vậy sao?

Anh ta hại cha của cô ra nông nổi này, hại cả tập đoàn, cả gia tộc Satake, tất cả chỉ vì con đường thăng quan của anh ta?

Anh ta phụ lòng cô mong mỏi suốt ba năm qua, phụ bạc tình cảm của cô?

Anh ta hết lần này đến lượt khác phản bội cô, khiến cho cô thất vọng...

...

Hanagato Shukasa, tôi hận anh...

...

Tình dậy giữa bầu trời mùa xuân, Yui vô hồn ra lệnh cho thư ký Yumida Ena.

- Thư ký Yumida, cô liên hệ với đoàn luật sư của tập đoàn, tôi sẽ thừa kế quyền điều hành tập đoàn từ cha.

- Nhị tiểu thư, nhưng cô chỉ mới hai mươi tuổi... - Ena giật mình phản bác.

- Hai mươi tuổi thì sao? Hai mươi tuổi là đã quá đủ cho việc lật đổ Hanagato Shukasa và cả tập đoàn thối nát của anh ta rồi! - Yui gằn giọng, kim hãm sự tức giận từ sâu trong đáy lòng.

...

- Yui, em còn quá trẻ. Dù em đã chứng minh được thực lực, dù cha đã giao quyền thừa kế lại cho em, nhưng chỉ vì giới tính và tuổi tác của em mà người ta sẽ không ngại ngăn cản em xuống. - Mai dịu dàng vuốt lấy tóc Yui, lời nói chứa rất nhiều ẩn ý. - Em xem, hàng loạt nhân viên đòi nghỉ việc, cổ phiếu sụt giảm, cô đồng đòi thay thế người khác, nội bộ tập đoàn lục đục. Đừng nói đến việc lật đổ tập đoàn Hanagato, ngay cả việc ngồi lên chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị đã vô cùng khó khăn rồi.

- Vậy em phải làm sao? - Yui gào lên, tay đau đớn vò lấy tóc, gương mặt tái đi vì khủng hoảng.

- Điều em cần làm là tìm một chỗ hậu thuẫn lớn. Em phải có một người đủ khả năng chống lưng cho em, đứng sau lưng em giúp em giải quyết mọi chuyện. - Mai dịu dàng mà gắt gao giữ chặt lấy vai Yui, nghiêm túc. - Em hãy kết hôn đi.

- Kết hôn? Chị đùa à? - Yui giật mình gầy nẩy.

- Em còn nghĩ đến tình cảm của riêng em sao? - Mai cười lạnh. - Đừng quên em phải trả thù cho cha. Em phải trả thù Hanagato Shukasa, đừng vì chút ích kỷ đó mà làm hỏng đại sự được không?

Yui bất giác chùng xuống, đôi vai buông thõng đầy bất lực. Cô khổ não ôm đầu, thờ dài thườn thượt tự thương hại bản thân.

- Chị nói xem, em phải kết hôn với ai? Người nào có thể đồng tâm cùng em chống lại tập đoàn Hanagato, người nào có đủ khả năng và uy lực? Rốt cuộc là người nào??

Mai bình thản nhìn Yui, lâu sau nhẹ nhàng thốt ra một cái tên.

- Oga Sewashi, người thừa kế tập đoàn Oga, từng là vị hôn phu của em.

...

Năm sáu tuổi, cô và anh gặp nhau. Anh bắt nạt cô, cô lập cô. Cô hận anh khôn cùng, bỏ đi thật xa, tập trở nên mạnh mẽ.

Năm mười sáu tuổi, cô và anh gặp lại nhau. Yêu rồi hận, hận rồi yêu, trải qua đủ cay đắng ngọt bùi, cô và anh nhận ra mình không thể sống thiếu đối phương.

Năm mười bảy tuổi, anh bắt đầu dĩ phải rời xa cô. Anh bắt cô hứa sẽ chờ anh, chờ ngày anh trở về cầu hôn cô. Yêu anh, cô ngây thơ đồng ý. Ngày này tháng khác ngóng trông anh ở phương xa quay về bên cô.

Năm mười tám tuổi, cô trở thành giám đốc bộ phận bất động sản.

Năm mười chín tuổi, cô có đủ khả năng điều hành xuất sắc sáu bộ phận của tập đoàn.

Năm hai mươi tuổi, cô thu mua thành công hơn hai mươi công ti doanh nghiệp lớn nhỏ, kí được hợp đồng với hơn ba mươi doanh nghiệp lớn nước ngoài, kiếm về cho tập đoàn không dưới năm mươi dự án đầu tư lớn nhỏ. Cô được ca ngợi là nữ doanh nhân trẻ xuất sắc nhất.

Ba năm trôi qua, cô vẫn chờ đợi anh như thế.

Vậy mà...

Năm hai mươi tuổi, anh sai người ám sát cha cô, hủy hoại gia đình cô hồng thuận lợi bước lên chiếc ghế chủ tịch của tập đoàn anh.

Bao nhiêu yêu thương đợi chờ hóa hư vô, trong lòng cô chỉ còn mối hận thù sâu sắc với anh. Cô quyết tâm phá hủy công danh sự nghiệp của anh, phá hủy cả gia tộc anh đúng như cách anh từng làm với cô.

Năm hai mươi tuổi, cô kết hôn với người thừa kế tập đoàn đối thủ nhà anh, đồng thời trở thành chủ tịch hội đồng quản trị của cả tập đoàn.

Năm hai mươi tuổi, cô trở thành doanh nhân đáng gờm trên thương trường, có tiếng tăm tới mức người ta phải dấn đo khi trở thành đối thủ của tập đoàn cô.

Năm hai mươi tuổi, lợi nhuận của tập đoàn đem về tăng gấp bội. Giá cổ phiếu tăng, số người muốn đầu tư vào tập đoàn tăng liên tục.

Năm hai mươi tuổi, cô đưa tập đoàn của cô trở thành một trong ba tập đoàn có ảnh hưởng lớn nhất Nhật Bản, một trong bảy tập đoàn lớn mạnh nhất châu Á.

Năm hai mươi tuổi, cuối cùng anh cũng trở về sau tám năm xa cách. Nhưng giữa anh và cô, tất cả chỉ còn nỗi đau và thù hận...

___o0o0o___

Thay Đổi: Try to Forget...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Trở Về

Thấm thoát một cái, tám năm cũng đã trôi qua... Mọi thứ như chỉ vừa ở đó ngày hôm qua thôi, thế nhưng có lẽ bây giờ cũng đã thay đổi rồi..

Hanagato Shukasa anh bước xuống sân bay, rào từng bước rất điềm đạm. Hai vệ sĩ hộ tống anh cùng hai người đàn ông khác đẩy hành lý của anh ra khỏi cửa.

Quả thật người ở sân bay này rất đông, mà một bộ phận không ít là những tay phóng viên đang tìm anh để lấy thông tin.

- Giám đốc Hanagato! Đã một thời gian rất lâu ngài ở Mỹ, ngài có dự định gì khi trở về Nhật Bản? - Một tay phóng viên chìa mic vào anh, giọng điệu hối hả.

- Thưa ngài, có phải ngài định nhắm tới khu đất số 4 ở Saitama không? Nếu vậy ngài sẽ phải đối đầu với tập đoàn Oga. Ngài đã có kế hoạch chưa?

- Có tin đồn ngài chuẩn bị đính hôn với tiểu thư Kanami Sakurako, có đúng không ạ?

- Giám đốc Hanagato sẽ không trả lời phỏng vấn, các người làm ơn đi cho. - Hai vệ sĩ cố gắng bảo vệ Shukasa khỏi đám phóng viên, một mỗi đưa anh ra khỏi cổng.

Anh vừa ra tới nơi, một chiếc xe sang trọng chạy qua, dừng lại trước mặt anh. Hai người kia đem vali bỏ vào cốp xe, còn vệ sĩ vẫn cố gắng đưa Shukasa vào xe an toàn.

- Thưa ngài, một câu thôi!

- Giám đốc Hanagato!!

Các phóng viên vẫn nhao nhao cố hỏi, còn Shukasa bỏ mặc tất cả mà yên vị vào trong xe.

Shukasa vẫn bình thản tháo chiếc kính râm, nới lỏng cà vạt tận hưởng không gian yên tĩnh.

- Ôi chà. - Một giọng nói ngọt như mật vang lên bên tai. - Giám đốc điều hành Hanagato Shukasa hiện nay đang rất được giới truyền thông chú ý. Không phải anh lấy đó làm tự hào đấy chứ?

- Cô im đi. - Shukasa lạnh lùng buông.

Kanami Sakurako thân nhiên khoác lấy vai anh, dựa đầu vào cánh tay vững chắc, giọng ngọt ngào.

- Đi đến trung tâm thương mại với em nha. Hôm nay anh được nghỉ làm mà.

- Cho xe đến trụ sở tập đoàn Satake. - Phớt lờ hoàn toàn Sakurako, anh ra lệnh cho tài xế.

- Hanagato Shukasa! Trong mắt anh có còn vị hôn thê này nữa không? Sao anh dám ngang nhiên đi tìm người yêu cũ? - Sakurako giật nảy mình bức bối.

- Chỉ là hôn nhân sắp đặt của cha mẹ, cô còn đòi hỏi gì? - Shukasa cười như treu người cô, vẫn thái độ khinh miệt. - Hơn nữa, Yui vẫn đang là người yêu tôi. Cũ đâu ra mà cũ.

- Anh trở về Nhật Bản là vì muốn công khai mối quan hệ giữa em và anh mà. Chính anh đã nói với bác gái vậy còn gì? - Sakurako tròn mắt giấy này.

- Ô, thế cô nghĩ tôi nói tôi về Nhật để gặp Yui thì mẹ tôi sẽ cho sao? - Shukasa vẫn thân nhiên như không trước thái độ giận dữ của cô, càng chọc Sakurako phát tiết.

Cô nàng giận đến tím mặt, răng cắn vào môi suýt tứa máu, hận bản thân mình không thể đánh Satake Yui một trận hả hê.

- Được rồi, dừng lại. - Thấy chiếc xe đã đến nơi cần đến, Shukasa vui vẻ nói.

Anh bước xuống xe, vẫn thái độ lạnh nhạt.

- Kanami, nhờ cô đem hành lý của tôi về tư gia nhé.

- Anh... Tôi sẽ thưa lại với bác gái. - Sakurako nghiêng răng đe dọa.

- Cứ tự nhiên. Tôi có gan đến tìm Yui khác sẽ có gan đối đầu với mẹ. Vẹn sự nhờ cô.

Giọng điệu bình thản của Shukasa mỗi lúc chọc điên Sakurako. Cô nàng hãy còn giận điên lên, còn anh cứ ung dung bước vào trụ sở.

Tám năm trôi qua, tám năm không được chạm vào Yui. Anh vẫn thường xuyên theo dõi cô trên mạng, xem những buổi phỏng vấn hay những bài báo viết về cô mà không khỏi tự hào, hận bản thân không thể hét lên cho cả thế giới biết cô là bạn gái của anh.

Anh cũng cố gắng từ vị trí thấp nhất trong tập đoàn đến chức vị giám đốc điều hành ngày hôm nay. Nếu cứ đà này thì chưa đến năm 30 tuổi anh đã có thể đường hoàng trở thành chủ tịch tập đoàn Hanagato rồi.

Năm nay anh hai sáu tuổi, bị cha mẹ ép đính hôn với Kanami Sakurako. Thế nhưng thâm tâm anh cười mỉa, ngoài một người con gái tên Satake Yui ra anh đâu có thêm để ý tới ai khác. Lần trở về này là để anh cầu hôn cô.

Tám năm ở Mỹ, anh hoàn toàn mất liên lạc với cô. Cô không dùng số điện thoại cũ nữa, cũng không dám điều tra vì mọi hoạt động của anh đều bị giám sát nghiêm ngặt. Anh chẳng có lấy một chút thời gian riêng tư.

Lần này quay về Nhật Bản, anh không thông báo cho cô và bất kì ai. Chỉ trông rằng có thể nhìn thấy gương mặt rạng ngời và hạnh phúc của cô, trông rằng cô sẽ nhào đến ôm lấy anh và nói rằng cô nhớ anh.

Anh tiến đến quầy tiếp tân, nghiêm nghị.

- Liên hệ cho tôi với chủ tịch Satake.

"Chủ tịch Satake"... Năm năm trước, cố chủ tịch Satake Ikishige bị tai nạn, không thể tiếp tục điều hành. Satake Yui thừa kế gia tài từ cha, trở thành chủ nhân tiếp theo của chiếc ghế chủ tịch, và là một nữ doanh nhân thành đạt và xuất sắc khi còn ở độ tuổi rất trẻ. Gọi cô bằng cái tên như vậy thoáng chốc Shukasa thấy nể cô hơn.

- Xin lỗi ngài, chủ tịch vừa ra ngoài cách đây ít phút. Ngài có muốn lên lịch gặp mặt với chủ tịch không? - Nữ nhân viên ái ngại nói.

Trong lòng Shukasa có chút hụt hẫng. Anh đã mong đợi giây phút gặp cô bấy lâu nay, vậy mà cô lại đi mất.

- Cô có biết cô ấy đi đâu không? - Shukasa cố tìm lấy một chút hy vọng.

- Tôi cũng không rõ nữa. - Nữ nhân viên lắc đầu. - Nhưng khoảng năm giờ chiều chủ tịch sẽ quay về đây. Ngài có thể tới tìm vào lúc đó.

Shukasa thất vọng bước ra khỏi trụ sở. Anh giờ tay lên nhìn đồng hồ, còn tới tận ba tiếng nữa. Chắc nên đi đâu đó để giết thời gian.

Đang phân vân suy nghĩ, chợt Shukasa mới sực nhớ tới mấy anh bạn nổi khổ ngày xưa. Có lẽ nên tới thăm họ đã.

Nghĩ là làm, Shukasa gọi taxi phóng đến khu chung cư Sunshine.

___o0o0o___

Bấm chuông căn hộ ở cuối hành lang, anh vui vẻ đợi.

Chưa đầy phút sau, một người phụ nữ ra mở cổng.

- A, Shukasa! Anh về Nhật Bản rồi? - Mika nở nụ cười tươi tắn.

- Ủ, anh mới về khi trưa thôi. - Shukasa gật đầu đáp. - Akito đâu?

- Anh ấy vẫn đang ở công ti. Để em gọi cho anh ấy, có lẽ sẽ sắp xếp về được. Anh vào nhà đi. - Mika mở cửa rộng ra mời Shukasa vào nhà.

- Hai người có cuộc sống tốt quá. - Shukasa bước vào trong, nhìn ngắm căn hộ cao cấp rất rộng rãi và tiện nghi mà ca thán.

Trong tám năm đó, Akito đã hôn cưới được cô bạn gái Mika, và may mắn rước vợ về nhà sớm nhất trong hội. Sau tốt nghiệp, Akito đã thành lập một công ti đồ chơi và hiện nay công việc kinh doanh cũng rất ổn định. Mika hiện đang làm nhà báo, và cũng làm chủ một võ đường riêng. Sự nghiệp của cặp đôi hiện đang rất tốt.

- Cô công chúa nhỏ đâu rồi? - Đi dạo một vòng quanh nhà mà vẫn không thấy người cần thấy đâu, Shukasa bèn hỏi.

- Kaori á? Con bé đang ở nhà trẻ mà. - Mika cười cợt, tay loay hoay pha trà.

Niềm vui quá đủ đầy khi Akito sớm được làm cha. Một đứa con gái rất dễ thương, tên là Manabu Kaori, năm nay cũng được bốn tuổi. Akito thường tự hào chụp hình và quay video cô bé gửi cho Shukasa để khoe anh.

- Cả gia đình hạnh phúc thật đấy. Kaori đúng như là một "tiểu Mika" vậy. - Shukasa ngược lên nhìn tấm ảnh chụp ba người ở công viên, cười nói vô cùng vui vẻ. - Lần này trở về Nhật Bản, anh cũng muốn tìm lại hạnh phúc đó.

Nghe đến đây, chiếc thìa kim loại vô thức rơi mạnh xuống khay sứ, tạo thành một âm thanh vô cùng chói tai. Shukasa quay phắt lại, bắt gặp nét mặt có phần tái đi của Mika.

- Sao thế?

- À... Không... - Cô đặt khay trà lên bàn, cười gượng gạo. - Anh gặp Yui chưa?

- Chưa... - Nghe đến đây, Shukasa thất vọng thờ dài. - Ban này tìm đến trụ sở mà cô ấy không có ở đó. Lát có lẽ anh sẽ quay lại.

Shukasa vu vơ nói mà không hề để ý đến nét mặt đã cứng đờ và tái đi của Mika. Lúc anh vừa kịp nhận ra, cô đã cười lạnh mà rằng.

- Anh thật không biết liêm sỉ là gì. - Shukasa tròn mắt ngạc nhiên với lời nói của cô. Lúc anh còn chưa kịp nói gì, Mika phui tay. - Em mệt rồi, xin phép đi nghỉ. Akito sẽ về ngay thôi.

Nói rồi cô đi thẳng một mạch vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Shukasa đến trở mắt ngạc nhiên với thái độ và lời nói trong phút chốc thay đổi đột ngột. "*Không biết liêm sỉ*"? Gì chứ, anh sao?

Đang bực bội và khó hiểu, lại nghĩ hồi xưa tâm tình Mika cũng thay đổi xoắn xoạch, Shukasa lại thôi không nghĩ nữa, lôi điện thoại ra chơi game.

Chừng nửa tiếng sau, cánh cửa chính bật mở, Akito lao vào, hét toáng lên.

- Thằng khi này, về sao không báo trước một tiếng? - Akito tí tøn vỗ vai Shukasa, cười ồm ồm. - Tổ gọi cho cả Kuro với Haruka rồi, họ cũng đến đây ngay.

- Tám năm rồi mà cậu vẫn chẳng thay đổi chút nào. - Shukasa nhìn bản tính tùy tiện của Akito mà cười trừ, nhưng trong lòng lại thấy rất vui.

Hai người tám chuyện một lúc nữa thì Kuro và Haruka cũng tới nơi.

Kuro hiện đang làm luật sư, rất có tiếng tăm. Haruka không học đại học mà chú tâm vào diễn xuất. Bây giờ cô nàng cũng là một nữ diễn viên nổi tiếng của nhà hát kịch.

Có điều, công danh như thế là ổn, nhưng hai người này vẫn chưa đầu vào đầu. Hiện tại vẫn đang hẹn hò, Haruka vẫn chưa đồng ý lời cầu hôn của Kuro khiến anh chàng mệt mỏi. Thế nhưng tình cảm đôi bên còn thắm nồng lắm.

- Shukasa, sống tốt chứ? - Kuro hào hứng vỗ lưng anh.

- Tốt, tốt... - Shukasa bá vai anh, cười khỏ. Lát sau nhìn sang Haruka đang đứng bên cạnh. - Chào em, Haruka. Trông em chẳng khác năm xưa chút nào.

Haruka mặc một chiếc váy xòe khá trẻ trung, mái tóc ngang vai thả dài. Ánh mắt cô lạnh như băng trái ngược hoàn toàn với anh.

- Tên khốn nhà anh, cút về Mĩ đi. - Haruka nghiêng răng, nét mặt xám xịt.

Shukasa sững lại, đơ toàn tập, ánh mắt anh không dám rời vào cô gái nhỏ nhắn trước mắt.

- Haruka! - Kuro chau mày không vui.

- Akito, Mika ở nhà đúng không? - Phớt lờ Kuro và Shukasa, Haruka quay sang Akito, nhẹ giọng.

- Ủ, chắc là ở trong phòng ngủ...

- Biết ngay mà, ai muốn nhìn mặt thằng súc sinh này cơ chứ? - Haruka còn khề đánh lườm vào Shukasa, rồi bỏ vào phòng ngủ ngồi nói chuyện với Mika.

- Gì chứ? Cả Mika và Haruka sao khó hiểu vậy... - Shukasa lăm bắm rồi cùng Kuro ngồi xuống bàn phòng khách.

- Shukasa, họ phản ứng vậy cũng không có gì là ngạc nhiên. - Kuro ngán ngẩm gật đầu. - Họ là bạn của Yui, đương nhiên là thế. Đến tớ là bạn của cậu mà còn không bênh nổi cậu nữa. Tại sao cậu lại làm vậy hả? Cậu có còn lương tâm nữa không?

- Hả? - Shukasa tròn mắt nhìn Kuro.

- Được rồi Kuro. Bọn mình đã thống nhất chuyện của họ thì cứ để họ giải quyết cơ mà. - Akito gạt tay.

- Này... Chuyện gì thế? Có chuyện gì à? Sao mấy cậu ai cũng lạ hết trơn vậy? - Shukasa chớp mắt, thực lòng không thể hiểu nổi.

- Cậu nên tìm gặp và nói chuyện với Yui đi. - Akito đứng dậy tiến về phía tủ để rượu, lựa một chai. - Dù chuyện cậu làm tuyệt đối không thể tha thứ, nhưng vẫn cứ nên thẳng thắn với nhau.

Shukasa nhưn mày khó hiểu, thật chẳng biết chuyện gì đang diễn ra ở đây cả. Mọi người đều úp úp mở mở, nói những điều mà anh không có bất cứ một thông tin nào.

Gặng hỏi mãi, nhưng Akito và Kuro đều nhất quyết không nói một lời nào. Anh đành không cam tâm uống rượu với bạn.

- Con chào cha. - Đang nói chuyện hã hê, chợt ở cửa vang lên một tiếng chào lạnh löt.

- Kaori! Con về rồi. - Akito vui vẻ chạy ra cửa, bế thốc đưa con gái lên.

Kaori năm nay vừa bốn tuổi, gương mặt đúng là lựa hết những nét đẹp của cả cha và mẹ. Kaori toát lên vẻ đẹp vừa thông minh lanh lợi, vừa nữ tính dịu dàng. Không hổ danh là cô công chúa bảo bối mà Akito cưng yêu hết mực.

- Con chào chú Kuro. - Kaori lễ phép cúi chào. Lát sau quay sang Shukasa, cô bé có nét ấp úng.

- Đây là bạn cha, chú Shukasa, vừa từ Mĩ về. Sau này con phải thương chú ấy giống như thương Kuro đấy nhé. - Akito xoa đầu con gái.

- Con chào chú Shukasa. - Kaori lễ phép cúi chào, thật khiến Shukasa cung hết biết.

- Bé Kao! Mẹ đã dặn con đi học về phải vào rửa mặt súc miệng cơ mà. - Chợt một giọng nói nghiêm khắc vang lên, Kaori giật mình thoáng sợ hãi.

- Con đi liền nè... - Cô bé tỏ ra biết sợ, lúi thủi chạy vào nhà tắm dưới ánh nhìn nghiêm khắc của Mika.

Đợi cô bé làm xong, Mika chẳng rằng mà bế Kaori vào phòng ngủ cùng cô và Haruka.

Akito nhìn vậy bất giác thờ dài.

- Kaori về... Vậy là đã năm giờ rồi. - Như sực nhớ ra điều gì đó, Shukasa hoảng hốt bật dậy. - Hai cậu uống tiếp đi, tớ về trước.

- Ủ, bữa sau tụ tập tiếp nhé. - Akito vẫy tay.

Đợi anh đi rồi, từ trong phòng ngủ, Mika và Haruka bước ra ngoài, ngồi xuống cạnh hai người.

- Em thái độ hơi quá đấy. - Akito nhìn Mika tỏ vẻ không vui.
- Em thật không hiểu nổi sao hai anh lại có thể thân nhiên uống rượu với kẻ nham hiểm như hấn? - Haruka nhướn mày, giọng nói lộ rõ sự khó chịu bức bối.
- Anh không tin Shukasa lại làm điều đó. - Kuro thẳng thừng gạt tay.
- Là giết người! Hấn ta đã lên kế hoạch giết người đấy. Một kẻ như hấn còn có thể làm điều kinh khủng hơn với Yui cơ mà. - Haruka ôm đầu khổ não, thâm tâm hận anh khôn cùng.
- Dù sao cũng nên để bọn họ nói chuyện riêng với nhau. - Kuro xoa lưng Haruka để giúp cô bình tĩnh lại, trong tâm vẫn cầu mong đó không phải sự thực.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Tái Ngộ

- Chủ tịch Satake đã về chưa? - Một lần nữa, Shukasa hối hả chạy lại quầy tiếp tân, đánh mắt về nghiêm túc thường ngày.
- Thật ngại quá... - Cô nữ nhân viên cúi đầu. - Chủ tịch Satake vừa về đây. Nhưng cách đây ít phút cô ấy lại ra ngoài rồi ạ.
- Tin này càng khiến Shukasa mỗi lúc một hụt hẫng. Giương mặt anh tái đi, xám xịt.
- Nếu ngài muốn tìm, có lẽ ngài nên thử đến trung tâm thương mại Wren, thư kí của chủ tịch bảo cô ấy đến đó.
- Vâng, cảm ơn cô. - Như tìm được tia hy vọng, Shukasa vội vàng cảm ơn rồi phóng như bay ra khỏi trụ sở, leo lên chiếc taxi đậu gần đó.

___o0o0o___

"Ở đâu? Ở đâu?" Shukasa chạy tán loạn quanh cả trung tâm. Trung tâm thương mại này lớn nhất Nhật Bản, tận 18 tầng chứ có ít gì. Tìm hết chỗ này cũng phải tới tối mất.

Anh đã cố gắng lượn qua những khu Yui có thể tới, từ khu vực ẩm thực, thể thao đến võ thuật, đều không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Đang hoang mang, chợt điện thoại của anh rung chuông. Không phải chứ? Là mẹ anh, Hanagato Yuko.

- Alo, mẹ ạ? - Shukasa mất bình tĩnh thừa vào điện thoại.

"Sakurako nói cho ta rồi. Anh định đi tìm con bé Satake Yui hả?" Yuko nói như găt vào loa.

- Vâng. Thì sao hả mẹ? - Anh thân nhiên đáp lại không mấy bận tâm.

"Anh còn dám nói vậy với ta? Ta nói anh hay, anh cứ thử đi tìm nó xem, ta sẽ không để yên cho con bé đâu." Kết cục, Yuko đánh mất sự bình tĩnh, giọng gay gắt ám mùi đe dọa. "Bây giờ anh đang ở đâu?"

- Con? Ở đâu á? - Shukasa nhìn ngang nhìn dọc, trả lời thành thật. - Trung tâm thương mại Wren.

"Ồ, tiện quá. Vừa hay bộ lễ phục của cha anh đặt ở Ý đã may xong. Anh lên tầng 7 lấy về cho cha anh nhé." Yuko thân nhiên nói, rồi cúp điện thoại.

Khi thật! Tại sao mẹ anh lại không cho họ đưa đến tận nhà cơ chứ.

Lầm bầm là vậy, nhưng Shukasa vẫn lên cầu thang máy, bấm nút tầng 7.

Khu lễ phục dành cho nam đặt ngay ở chính giữa tầng 7, nên vừa ra khỏi thang máy, bước thêm vài bước nữa là đến nơi.

- Chào ngài. Tôi có thể giúp gì được cho ngài không? - Một nữ nhân viên thấy anh bèn cúi đầu chào lịch sự.

- Tôi đến để lấy bộ lễ phục đặt từ tuần trước của ông Hanagato Junkasa. - Shukasa điềm đạm nói.

- À vâng, tôi vừa nhận được cuộc điện thoại của phu nhân. Ngài có thể lại đầu kia ngồi chờ được không ạ?

Shukasa hồ hững bước lại khu chờ của khách, qua góc khuất là tới nơi.

Đột ngột, bước chân anh dừng lại.

Trên chiếc ghế sofa, một người phụ nữ trẻ tuổi với mái tóc màu đen óng uốn lượn sóng, dài ngang vai ngồi thong thả đọc tạp chí. Chiếc kính kim loại trên mặt càng lộ rõ vẻ tri thức. Ánh mắt vẫn đẹp, vẫn long lanh như ngày nào, nhưng được kẻ xéch lên rất sắc sảo. Đôi môi anh đào được tô một lớp son màu đỏ rượu trông vô cùng quý phái.

Bộ váy công sở màu đen bó sát càng tôn lên dáng vóc rất mảnh mai của cô, trên cổ và tay có những trang sức bằng vàng, vừa nhã nhặn vừa sang trọng.

Anh không nhìn nhầm đâu, người con gái đó, chính là người mà anh rất đổi nhưng nhớ suốt tám năm qua. Satake Yui đang ngồi trước mặt anh.

- Yui? - Shukasa ngập ngừng cất tiếng gọi.

Cô rời mắt khỏi tờ báo, ngẩng đầu lên nhìn về hướng anh. Trong chốc lát, cặp đồng tử giãn to, đôi môi hé mở lộ rõ sự kinh ngạc.

Đúng là cô rồi, nhưng sao lại thay đổi tới nhường này? Già dặn, trưởng thành quá so với độ tuổi hai lăm của cô, nhưng khí chất vẫn ngời ngời.

- Thiếu phu nhân, lấy chiếc cà vạt này phải không ạ? - Một nữ nhân viên mang chiếc cà vạt đen đến, trên đó có điểm những chi tiết bằng vàng trông rất sang trọng.

- Đúng rồi. Cô để đó cho tôi. - Yui ngó lơ Shukasa, hất cằm ra hiệu bảo cô nhân viên đặt cà vạt xuống bàn.

- Yui! - Shukasa cố gắng gọi, nhưng cô vẫn hoàn toàn phớt lờ anh.

- Mẹ ơi. - Chợt một cô bé nhỏ chạy tới, cất tiếng bi bô gọi. - Chú kia gọi mẹ kìa.

Cô bé chỉ tay về phía Shukasa, nhìn Yui đầy âu yếm.

- Akako. Con đã tìm được giày chưa? - Yui xoa đầu cô bé, mỉm cười.

- Rồi ạ. - Akako vui vẻ giơ chiếc giày búp bê màu đỏ lên. - Mẹ đi cho con nhé.

Yui mỉm cười đầy âu yếm, cúi thấp người xuống, nâng đôi chân trần nhỏ của Akako lên, đi vào.

Thấy mình hoàn toàn bị ăn bơ, coi như không tồn tại, Shukasa giận quá hóa thẹn, toan hét lên.

- Yu...

- Yui. - Câu nói của anh bị chặn đứng bởi một giọng nói nhẹ nhàng khác. - Bộ này được không?

Yui đứng dậy, cầm chiếc cà vạt đứng dậy, đi về phía phòng thử đồ.

- Rất đẹp. Anh nên mang chiếc cà vạt này. - Nói rồi cô không ngại ngần vòng tay qua cổ anh, thắt cà vạt cho anh trước mặt Shukasa.

- Cha đẹp quá. - Akako reo lên thích thú. - Chẳng khác gì hoàng tử trong truyện cổ tích vậy.

- Akako cũng rất xinh, sau này sẽ lấy được một hoàng tử mà. - Anh cúi đầu hôn lên trán cô bé.

Hành động này đưa anh ra khỏi góc khuất, nhìn thấy chàng trai rất quen thuộc trước mắt anh.

- Oga Sewashi? - Shukasa tròn mắt kinh ngạc.

- Hanagato Shukasa? Anh về Nhật rồi? - Sewashi nhếch môi cười nhạt. - À không, bây giờ anh đã là giám đốc điều hành Hanagato rồi...

Shukasa cứng họng, nhìn ba người trước mắt. Oga Sewashi, Satake Yui và một cô bé trạc tuổi Kaori tên là Akako?

- Hóa ra là giám đốc Hanagato. Ban này thất lễ rồi. - Yui môi nở nụ cười, gương mặt lãnh đạm bước tới, giơ tay ra bắt.

- Yui... Em... kết hôn rồi? - Môi anh lắp bắp hỏi.

- Vâng, tôi là chủ tịch tập đoàn Satake, đồng thời là thiếu phu nhân gia tộc Oga. Tên tôi Oga Yui. - Yui mỉm cười, thân nhiên giới thiệu. - Đây là chồng tôi, chắc anh cũng biết rồi, Oga Sewashi. Còn đây là con gái chúng tôi, Oga Akako.

- Cháu chào chú. - Akako tiến lên, cúi chào rất lễ phép.

Shukasa đứng hình, nhìn ba người họ sống vai nhau mà tim đau như dao cứa. Cô... kết hôn rồi?

Tám năm đợi chờ của anh là công cốc sao? Anh vẫn vọng tưởng vào ngày trở về, cầu hôn cô, cùng cô bước trên chặng đường hạnh phúc. Hóa ra chỉ một mình anh hão huyền chờ đợi, còn cô đã lấy chồng, có một đứa con xinh xắn, một gia đình nhỏ trông rất hạnh phúc.

- Giám đốc Hanagato ở bên Mĩ đã tám năm, cuộc sống vẫn tốt chứ? - Sewashi thực hiện các câu chào hỏi xã giao.

- Dĩ nhiên... - Anh gượng gạo trả lời. - Không ngờ là thiếu gia Oga đã có một gia đình nhỏ hạnh phúc vậy rồi.

- Cảm ơn anh. - Sewashi ngượng ngùng cười. - Còn anh thì sao? Đã có bạn gái chưa?

- Tôi... - Mối anh lấp bắp, ánh mắt hướng sang Yui. Cô hoàn toàn phớt lờ anh, mỉm cười nói chuyện với Akako.

- Shukasa? - Đang lúng túng, chợt một giọng nói lạnh lót vang lên.

Sakurako nhí nhảnh bước tới, đằng sau là hai vệ sĩ tay xách nách mang, linh kinh những túi đồ hàng hiệu. Không khó để đoán cô nàng vừa vung tay quá trán mua một đồng hàng hiệu.

- Sakurako? - Shukasa quay lại nhìn cô nàng, tròn mắt ngạc nhiên. Thấy ban nãy rủ anh đi trung tâm thương mại, hóa ra lại là cái trung tâm này.

- Tiểu thư Kanami, đã lâu không gặp. - Sewashi nở một nụ cười ma mị.

- Chào anh, giám đốc Oga. - Sakurako hí hửng chào.

Tám năm qua, Sakurako theo Shukasa sang Mĩ, cũng hoàn toàn mù thông tin ở Nhật. Cô nàng mới về trước đây vài ngày, cũng đang ổn định lại cuộc sống, chưa gặp gỡ bất cứ ai.

- Bộ lễ phục hợp với anh quá. - Cô nàng không ngại ngần buông lời khen ngợi. - Chắc ngày mai anh cũng đến buổi tiệc của gia tộc Beryl chứ?

- Dĩ nhiên. - Sewashi gật đầu. - Cùng với gia đình của tôi.

Anh hãnh diện quay sang nhìn Yui và Akako, ánh mắt không giấu nổi sự tự hào, ẩn chứa trong đó là sự chột tức Shukasa.

- Shukasa, ngày mai anh đi cùng em chứ? - Sakurako khoác lấy tay Shukasa, giọng nũng nịu.

- Ừ. - Anh đáp cho qua vội.

- Không lẽ tiểu thư Kanami là bạn gái của giám đốc Hanagato? - Sewashi nghiêng đầu tò mò.

- Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy. - Sakurako tự hào nói. - Chúng tôi đã đính hôn ở bên Mĩ vào năm ngoái.

Cánh tay Yui đang vuốt tóc cho Akako khựng lại trong chốc lát.

- Ô, chào cô, thiếu phu nhân Oga. - Mãi đến lúc này, Sakurako mới để ý đến sự hiện diện của Yui, thân thiện chào. - Tám năm không gặp, cô còn nhớ tôi không?

- Thật ngại quá. - Yui điềm nhiên cười. - Tám năm là quá đủ để tôi quên hết mọi thứ trong quá khứ. Trí nhớ của tôi không được tốt lắm.

Sakurako cắn môi nhẹ, cảm thấy có một sự si nhục, nhưng vẫn giả bộ không để tâm mà cười.

- Thưa ngài, bộ lễ phục của chủ tịch Hanagato đây ạ. - Một nữ nhân viên mang bộ lễ phục được cất cẩn thận trong chiếc hộp, trao cho Shukasa.

Anh rút chiếc thẻ của mình ra, lại quảy thanh toán.

- Chúng mình cũng thanh toán rồi về thôi, hôm nay em trả tiền. - Yui cầm ví của mình lên, dịu dàng cười với Sewashi.

- Không, anh trả. - Sewashi giờ tay ra can.

- Bộ váy dạ hội lần trước anh tặng em rồi. Bây giờ em trả lại. - Yui cười khê. Sewashi cũng chịu thua trước sự cứng đầu của cô.

- Có phiền không nếu anh mời em và gia đình đi ăn tối? - Lúc Shukasa và Yui cùng thanh toán, anh quay sang nhìn cô, điềm đạm hỏi.

- Cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng chúng tôi sẽ phá hủy không khí riêng tư của anh và vợ chưa cưới mất. - Yui khéo léo đáp.

Shukasa đau lòng nhìn theo bóng dáng Yui sóng vai Sewashi, tay dắt Akako cười vui vẻ rời khỏi trung tâm mua sắm.

- Nhờ Hanagato Shukasa anh ta mà lần đầu tiên em đối xử với anh như một người vợ. - Sewashi cười nhạt, giờ tay xoa đầu cô.

- Em xin lỗi. - Yui lí nhí nói, đôi mắt đen sắc sảo nhắm khê lại.

- Ít nhất còn khá hơn so với tám năm trước. - Sewashi nắm chặt lấy tay Yui, đưa cô ra xe.

__o0o0o__

Tại Biệt thự Lavender...

Đây là tòa kiến trúc được thiết kế bởi kiến trúc sư nổi tiếng người Đức, cũng là nhà riêng của Sewashi và Yui sau kết hôn.

Biệt thự nằm ở ngoại ô thủ đô, về phía tỉnh Chiba, một nơi khá yên tĩnh. Dù nhà xa trung tâm khá khó khăn cho việc đi lại, nhưng Yui vẫn đặc biệt thích thế.

- Dự án đầu tư cho khu đất số 4 ở Saitama vẫn ổn chứ? - Yui đặt tách cà phê lên bàn làm việc của Sewashi, ân cần hỏi.

- Cho đến thời điểm này vẫn ổn. - Anh mỉm cười đáp, tay thoăn thoắt trên bàn phím laptop. - Em vẫn giúp anh chứ?

- Dĩ nhiên. Mọi việc anh nhờ em đã lo xong cả. Chỉ còn cái gai là tập đoàn Hanagato thôi.

- Không sao, bên đó anh đối phó được. - Sewashi đưa ly cà phê lên miệng uống một ngụm.

Ngón tay trở nhẹ nhàng gõ trên bàn làm việc, đôi mắt Yui lộ rõ sự phân vân.

- Sao thế? - Nhận thấy tâm trạng cô có chút khác lạ, Sewashi ngưng làm việc, nhìn cô hỏi.

- À không, em có chuyện muốn hỏi ý kiến anh. - Yui cười khẽ, nhưng ánh mắt lại vô cùng nghiêm túc. - Bên phía ngân hàng tư nhân Daiyama, em muốn thu mua ngân hàng đó.

Sewashi trầm ngâm đặt tách cà phê xuống, nghiêng đầu nói.

- Ngân hàng tư nhân Daiyama là một trong số các ngân hàng lớn nhất Nhật Bản. Nhưng sau vụ scandal của giám đốc ngân hàng, giá cổ phiếu sụt giảm nên ông ta đang rao bán nó. - Sewashi ngẫm nghĩ lại chút tin tức anh theo dõi trên mạng mấy ngày nay. - Cũng được, em lên kế hoạch đi.

- Nhưng bên bộ phận tài chính ngân hàng của em không đủ mạnh để chiến thắng đối thủ. - Yui ôm đầu khổ não.

- Anh biết mà, từ lúc giám đốc Daiyama rao bán ngân hàng, em tỏ ra không hứng thú. Giờ lại bàn chuyện này với anh, chắc là do bên tập đoàn Hanagato đang nhắm vào đó chứ gì. - Sewashi cười khẽ. - Satake Yui thì anh còn lạ gì chứ.

- Dự án lần này em buộc phải thắng. Dù có phải đương đầu với đối thủ mạnh hơn mình gấp trăm lần. Chỉ cần là Hanagato Shukasa, bằng mọi giá em phải chiến thắng. - Ánh mắt Yui rực lửa.

Trong phút chốc, tim Sewashi nhói lại, dù chỉ trong giây lát mà thôi.

- Thực ra giúp em thu mua ngân hàng này không phải là điều không thể. - Sewashi nghiêng đầu, chống cằm cười bí hiểm. - Nhưng anh có nước cờ khác còn đau hơn kế hoạch đơn giản của em.

- Kế hoạch gì? - Yui bị lời nói của Sewashi kích thích, hứng thú hẳn.

- Satake Yui, em quên lời anh dạy rồi. Đừng vì mục đích trước mắt mà lãng quên cái đích mình nhắm tới. Lùi một bước, tiến mười bước, lần này đặt niềm tin vào anh, anh sẽ khiến Hanagato Shukasa trở tay không kịp. - Nụ cười nở trên môi Sewashi ma mị, bí ẩn và có phần hiểm ác.

Tim Yui đập thịch một tiếng rất mạnh.

- Akako đâu rồi? - Sewashi nhìn ra cửa mà không thấy bóng dáng cô con gái đâu, bèn hỏi.

- Con bé ngủ rồi. Ngày mai còn đi học nữa. - Yui cười khẽ. - Thôi em đi tắm đây, anh đừng làm việc khuya quá.

- Ừ, em cũng ngủ đi. - Sewashi đáp vội rồi lại ngồi vào bàn làm việc.

__o0o0o__

Mùi hoa oải hương ngập tràn trong nhà tắm, từng bọt bong bóng xà phòng bay lên không trung rồi nổ tung.

Yui cúi đầu lặn xuống bồn tắm, để cả cơ thể chìm giữa làn nước nóng. Hôm nay, sau tám năm, cô đã gặp lại được người cần gặp.

Không chỉ mình cô, hóa ra anh cũng bỏ quên lời thề, đi đính hôn với người phụ nữ khác.

Cô có gia đình của cô, anh cũng sắp kết hôn, mối duyên hẹn thề tám năm trước đã kết thúc. Bây giờ, chỉ còn sự hận thù che lấp con tim.

Anh phản bội cô trước, đừng trách cô vô tình tàn nhẫn.

Trở về trước mặt cô, vậy mà anh vẫn không biết liêm sỉ gọi tên cô. Nghĩ đến đây Yui cười lạnh.

Thế nhưng, trong lòng lại bồi hồi và đón đau hơn bao giờ hết.

Tự hỏi, sao số phận quá nghiệt ngã khắt khe?

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Năm Năm Thay Đổi Mọi Thứ

Tập đoàn Beryl là tập đoàn bệnh viện lớn bậc nhất Nhật Bản với chất lượng tầm cỡ quốc tế. Ở đây đội ngũ y khoa bác sĩ đều được đào tạo rất cao, cơ sở vật chất hiện đại, chuyên phục vụ giới thượng lưu.

Hôm nay là bữa tiệc kỉ niệm ngày cưới của vợ chồng chủ tịch. Cũng giống như bao bữa tiệc khác đây đơn thuần là buổi gặp mặt của giới thượng lưu hòng tìm được những dự án lớn, những hợp đồng hợp tác đắt giá.

Satake Yui và Oga Sewashi khoác tay nhau, sóng bước vào bữa tiệc. Sewashi mặc bộ comple màu đen tuyền, rất tinh tế. Yui đứng cạnh cũng nổi bật không kém, bộ váy dạ hội màu hồng phách rất sang trọng và quyến rũ.

- Chào ngài, giám đốc Oga. - Một người đàn ông trung niên bước tới, xun xoe cười chào. Nhìn sang Yui, con mắt lão sáng lên, cảm tưởng như mỡm chảy dài. - Thiếu phu nhân Oga vẫn luôn đẹp như vậy.

- Cảm ơn, giám đốc Nishiyama. - Yui nở một nụ cười xã giao, nhưng sâu trong thâm tâm rất khinh thường những thành phần xun xoe nịnh bợ.

- Kaori! - Akako theo chân cha mẹ, chợt thấy cô bạn bèn reo lên.

- Được rồi, thư ký Yumida. - Yui mỉm cười. - Cứ để Akako đi chơi với Kaori đi.

Ena thường đi theo Yui đến các bữa tiệc để trông chừng Akako. Tuy còn nhỏ, nhưng Akako là một cô bé khá hiếu động và nghịch ngợm, mấy lần Yui để lạc mất.

Kaori là con gái của Akito, vậy là lần này Akito cùng Mika cũng có tham dự rồi.

- Sewashi. Em đi tìm bạn. - Cô nói với anh một câu như vậy, rồi buông tay Sewashi ra, chạy vào đám đông tìm người.

Tìm hoài tìm mãi, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Mika đang khoác vai Akito đứng chào hỏi.

- Mika. - Yui điềm đạm gọi. Đã cả tuần nay không hẹn gặp được lũ bạn vì cả cô và Sewashi đều đang có dự án mới, thời gian nghỉ ngơi còn chẳng có chứ đừng nói là tụ tập bạn bè.

- Yui, lâu ngày không gặp. Cậu có thấy bé Kao đâu không? - Mika chạy lên níu lấy tay Yui. - Vừa xềnh mắt đã chạy đi mất.

- Đừng lo, Kaori đang chơi với Akako. Có thư kí Yumida trông giúp rồi. - Yui cười trấn an bạn. - Akito, công ty kinh doanh vẫn ổn chứ?

- Cảm ơn em, mọi thứ rất tốt. - Akito hãnh diện khoe. - Bọn anh chuẩn bị kỉ niệm sản phẩm đồ chơi thứ 100 nè.

- Vậy thì tốt quá. - Yui cười nhẹ. - Cả Haru và Kuro đều không làm kinh doanh, nếu không em rất muốn gặp họ tại bữa tiệc này.

- Tổ chỉ mong họ nhanh nhanh kết hôn thôi. - Mika vờn vai cười ngán ngẫm. - Họ quen nhau tính đến nay cũng đã 12 năm, Kuro thì theo đuổi nhiệt tình thế, Haru cũng yêu lắm chứ bộ, vậy mà chỉ vì cái chuyện hồi sơ trung mà đến giờ vẫn chưa yên chuyện.

- Haru cũng không có để tâm lắm đâu. Chỉ là trót thề với chúa rồi mà Kuro vẫn chưa tìm ra manh mối. - Yui chán nản nói.

Hai người mãi miết nói chuyện mà không hề để ý đến gương mặt bọn trẻ suy nghĩ của Akito. Phân vân một hồi, anh lên tiếng.

- Yui, em gặp Shukasa rồi à?

Nghe đến cái tên này, đừng nói là Yui, đến cả Mika cũng tối sầm lại. Bàn tay mảnh mai vô thức cuộn lại thành nắm đấm.

- Hôm qua, hán có chat với anh. Hồi chuyện cuộc sống của em, và cả hôn nhân với Oga Sewashi nữa. - Akito vẫn tiếp tục kể.

- Chẳng lẽ hán ta không hề đề cập đến chuyện năm năm trước hay sao? - Yui cười nhạt.

- Ủ. - Akito lặng lẽ gật đầu. - Có cảm giác hán không hề biết chuyện, cứ cho rằng em phản bội hán.

"Rắc!!"

Ly champagne trong tay Yui vỡ vụn. Vốn rất mỏng, con thịnh nộ ập đến trong chốc lát khiến cô vô thức bóp chặt.

- Yui! Cậu chảy máu rồi... - Mika hoảng hốt nâng bàn tay của Yui lên, mảnh thủy tinh cắm sâu vào bên trong, máu nhỏ giọt xuống sàn.

Thế nhưng, cô lạnh lùng gạt phất đi, trầm giọng.

- Không sao...

Yui lạnh nhạt bỏ đi, hòa mình vào đám đông, tự thu nhỏ thế giới của bản thân lại.

Đi vài bước nữa, chẳng hiểu sao lại gặp ngay những con người cô không muốn gặp nhất.

Sakurako hí hửng khoác tay Shukasa, đứng nói chuyện với Sewashi.

Yui cười khẩy một tiếng, lặng thầm bước đến đứng cạnh Sewashi.

- Em đi đâu nãy giờ vậy? - Anh quay sang nhìn Yui, nhẹ giọng.

- Em đứng nói chuyện với Mika. - Cô cười nhẹ nhàng.

Chợt một bàn tay vuron ra nắm lấy tay phải của Yui, đưa ra ngoài.

- Tay em sao vậy? Chảy máu nhiều quá? - Shukasa hoảng hốt, gương mặt tái đi đau lòng nhìn từng hạt máu chảy xuống tay.

Hành động của anh quá đột ngột, Yui bất giác tròn tròn mắt.

Một nam nhân viên bung khay rượu vang đi qua, Yui vơ lấy một ly vang đỏ, hất vào người anh.

Mọi việc xảy đến quá bất ngờ...

- Đừng chạm vào tôi, đồ kinh tởm. - Yui tối mặt gầm gừ, lát sau quay sang Sewashi, xoay người. - Về đi, anh.

- Được rồi, anh đưa em ra xe. Còn Akako anh sẽ gọi thư kí Yumida sau. - Sewashi thấu hiểu tâm tình Yui, chiều ý cô, chào Shukasa và Sakurako xin phép về trước.

Hai người đi rồi, Sakurako vội vã rút khăn tay lau rượu vang trên người anh, miệng lẩm bẩm.

- Cô ta bị gì vậy chứ? Điên thật!

Về Shukasa, anh hãy còn bản thân trước những hành động và lời nói của Yui. Tự hỏi bản thân mình đã làm gì sai, mình đã không tốt điều gì khiến cô căm ghét anh như thế.

Ra tới xe, Sewashi lấy hộp cứu thương luôn cất sẵn trong cốp ra, cẩn thận băng bó cho cô.

Cả bàn tay đều rớm máu, mảnh thủy tinh cắm vào tay rất sâu, có nơi bị cửa qua chảy máu. Anh tỉ mỉ gấp từng miếng thủy tinh, vừa làm vừa thôi để cô bớt đau hơn.

Băng bó xong, thì Ena cũng đã đưa Akako ra ngoài.

- Mẹ ơi, mẹ bị sao thế? - Thấy tay Yui quần băng trắng, Akako đã nhào vào lòng cô, khóc lớn. - Mẹ đau không? Mẹ đừng khóc nhé...

- Không sao... Mẹ con không sao. Akako đừng lo nữa. - Sewashi vội xoa đầu cô bé, mỉm cười trấn an.

Yui vẫn còn cứng đờ, như người mất hồn, từ lúc rời bữa tiệc không nói lấy một câu, gương mặt lạnh tanh nhưng biểu cảm rất xấu.

- Thư kí Yumida, tối nay về nhà tôi. - Yui quay sang Ena đang ân cần vuốt tóc cho Akako, trầm giọng. - Tay tôi bị vậy không đánh máy được.

- Chủ tịch vẫn định làm việc sao? - Ena tròn mắt. - Cô nên nghỉ ngơi đi, vì hiện giờ tập đoàn cũng không có dự án nào lớn.

- Chúng ta sẽ thu mua Ngân hàng Daiyama. Đủ lớn chưa? - Yui trừng mắt nhìn Ena, giọng hậm hực, nét mặt tối sầm giận dữ.

Thấy cô nổi giận, Yumida Ena vội vã cúi gầm mặt, không dám ho he tiếng nào.

___o0o0o___

- Giám đốc, đây là những tư liệu ngài cần về dự án thu mua Ngân hàng Daiyama. - Thư kí riêng của Shukasa đặt tập tài liệu xuống trước mặt anh. - Dự án lần này chúng ta sẽ phải đối đầu với tập đoàn Satake.

- Tôi biết rồi. Cô lui đi. - Shukasa xua tay.

Lúc căn phòng làm việc của giám đốc điều hành chỉ còn lại một mình anh, Shukasa ôm đầu khổ não.

Tin tập đoàn Satake đột ngột nhắm tới ngân hàng này khiến anh rất bất ngờ. Từ trước đến nay, Yui chưa bao giờ thu mua một ngân hàng nào cả, không khó để anh đoán cô làm vậy vì muốn gây khó dễ cho anh.

Cô... thay đổi thật rồi...

Không còn nét hồn nhiên và vô tư ngày nào, giờ đây trên gương mặt đó chỉ còn sự lạnh lùng và tàn nhẫn của một doanh nhân. Không còn sự bình dị hoặc cá tính chất lừ, Satake Yui của hôm nay đĩnh đạc, trưởng thành và già dặn.

Đó có phải là Satake Yui mà anh yêu rất yêu không?

Shukasa day day thái dương, rồi gọi điện cho thư kí riêng của anh.

- Miller, cô điều tra cho tôi về tình hình kinh doanh của tập đoàn Satake trong năm năm qua. Ngoài ra, nếu được hãy cố gắng điều tra về đời tư của chủ tịch Satake Yui, được chứ?

Cúp điện thoại, Shukasa thở dài rồi tiếp tục làm việc.

___o0o0o___

Một tuần sau, tập đoàn Hanagato thu mua Ngân hàng Daiyama dễ dàng hơn tưởng tượng. Theo dự kiến, anh sẽ phải chi một số tiền lớn nếu muốn đối đầu với tập đoàn Satake, nhưng trong suốt quá trình, tập đoàn Satake tỏ ra thờ ơ không mấy quan tâm khiến công việc diễn ra rất dễ dàng.

- Giám đốc Hanagato, ngài nên xem lại. Chủ tịch Satake không đơn giản vậy đâu. - Thư kí Miller cố gắng theo kịp bước chân vội vàng của Shukasa, trình bày.

- Yui là như thế, cô ấy luôn đơn giản. - Shukasa gạt phắt đi, kiên định. - Đừng nói nữa Miller, tôi biết tôi phải làm gì.

Thư kí Miller thấy Shukasa cố chấp đến vậy nên cũng thôi, không dám phản biện lại.

- Giám đốc, tư liệu về tập đoàn Satake không nhiều, nhưng tôi sẽ gửi vào mail cho ngài nhé.

- Được rồi.

Chiều đến, Shukasa ngả lưng ngồi đọc số thông tin Miller gửi về.

Quả nhiên bộ phận truyền thông của tập đoàn Satake khổng chế thông tin rất giỏi, bảo sao cuộc hôn nhân chấn động giữa Oga Sewashi và Satake Yui lại không đưa lên báo Mĩ. Kể cả thông tin về vụ tai nạn của cố chủ tịch Satake Ikishige cũng không có lấy bất cứ một bài báo nào.

Càng đọc, Shukasa càng ngạc nhiên, đến mức sững sốt. Anh không dám tin đây là Satake Yui trên thương trường, rất thủ đoạn, rất hiểm độc, phong thái lạnh lùng nhưng quyết đoán. Một mình cô đã chiến thắng rất nhiều đối thủ mạnh.

Chợt, Shukasa dừng lại. Tập đoàn Satake đã nâng tay trên kha khá dự án của tập đoàn Hanagato. Dự án đầu tiên Yui nhúng tay vào là kí hợp đồng trao đổi lượng kim cương rất lớn của một đối tác nước ngoài, diễn ra vào mùa hè năm năm trước. Từ đó đến nay, tập đoàn Satake đã trực tiếp đối đầu với Hanagato không dưới năm mươi dự án, và đã thành công tranh đoạt hơn ba mươi trong số đó.

"Vậy là có thể xác định thời gian xảy ra vấn đề giữa Yui và tập đoàn Hanagato là vào năm năm trước." Shukasa trầm nghĩ.

Đọc tiếp, anh mới bắt đầu để ý cột mốc thời gian. Cố chủ tịch Satake Ikishige gặp chuyện vào tháng hai, đến tháng ba Yui kết hôn, tháng năm kí hợp đồng dự án kim cương đó.

Chợt một tia sáng lóe lên trong đầu anh, có khi nào căn nguyên sự việc là từ tai nạn của chủ tịch Satake Ikishige...

Nghĩ là làm, anh gọi điện ngay cho Kuro, hỏi cặn kẽ.

- Đừng giấu nữa. Nói thẳng ra đi. Vụ tai nạn của cha Yui có liên quan gì đến tập đoàn Hanagato? - Kuro vừa bắt máy, Shukasa đã nói như mắng xả vào tai.

Kuro giật mình, anh giữ im lặng hồi lâu, mặc cho Shukasa đang dần phát điên lên.

"Shukasa, cậu không phải người như thế đâu đúng không?" Giọng Kuro trầm thấp. "Cậu... không thủ đoạn đến mức giết người đâu chứ?"

- Cái gì vậy hả, Kuro?? Giết người? - Shukasa kích động hét lên. - Nói thẳng đi, Yui đã nghĩ gì vậy? Có chuyện gì đã xảy ra?!

Kuro phân vân, giọng sắp nghẹn lại, cố gắng tường thuật.

"Năm năm trước, có người thuê một tên thanh niên đâm xe vào cổ chủ tịch Satake Ikishige. Đã bắt được thủ phạm, nhưng hắn đã tự sát trong phòng giam. Trước đó, hắn đã khai ra kẻ chủ mưu chuyện này." Kuro nói rất rõ ràng, rành mạch. "Và đó chính là cậu, Hanagato Shukasa. Cậu làm vậy vì cha Yui đang vô tình cản trở con đường ngồi lên chiếc ghế chủ tịch của cậu."

Lời nói của Kuro như sét đánh ngang tai anh.

Gì chứ? Thuê người hại cha Yui? Anh sao?

...

Yui đặt bó hoa ly trắng lên bàn cạnh giường bệnh, cô ngồi lên chiếc ghế bên giường.

Đôi mắt của cha cô vẫn nhắm nghiền, gương mặt ông điểm thêm vài nếp nhăn, trông già đi rất nhiều.

Bầu không gian yên ắng, cộng thêm tiếng đo nhịp tim cứ vang lên đều đặn khiến cho không khí trở nên ảm đạm.

Yui nắm lấy bàn tay ông, gục đầu xuống, run lên từng đợt.

- Con sẽ trả thù cho cha. Xin cha mau tỉnh lại, ba người phụ nữ trong nhà đều trông đợi ở cha...

Từ lâu, cô không thể khóc được nữa...

Cô đã khóc đến cạn khô nước mắt, khóc tưởng như chảy máu, khóc tưởng như sắp mù. Đôi mắt của cô giờ đây vô hồn, không còn tình yêu nữa...

Mẹ cô, Satake Kaemi, từ sau vụ tai nạn của cha sức khỏe yếu hẳn, còn bị mắc chứng bệnh trầm cảm. Bà chẳng còn làm việc nữa, trên gương mặt chỉ còn nụ cười buồn.

Chị Mai năm nay đã hai tám tuổi. Sau cuộc thi MS8 năm xưa, chị cũng rút khỏi làng giải trí, tự gây dựng một thương hiệu thời trang bên Pháp. Bà Kaemi theo Mai sang đó, vừa giúp chị làm việc, cũng tiện để chị chăm bà.

Còn cô nhận chăm sóc cha cô trên giường bệnh. Ông nằm như người thực vật ở bệnh viện Beryl suốt năm năm, tư gia của tập đoàn Satake cũng bị bỏ trống.

Chính Hanagato Shukasa đã đẩy cả gia đình cô đến chốn này.

Cô hận hắn... Hận hắn khôn cùng...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Hôn Nhân Giả Dối

Diing doong!"

Tiếng chuông cửa vang lên đều đều, Shukasa sốt ruột đứng nhìn vào bên trong biệt thự Lavender.

Anh nhìn xuống đồng hồ, đã 11 giờ khuya, chẳng hiểu đầu óc anh nghĩ gì mà lại phóng xe tới nơi Yui và Sewashi mở.

- Chủ là giám đốc Hanagato sao? - Đang sốt ruột, chợt một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Anh ngơ ngác nhìn xuống.

Akako mặc chiếc đầm ngủ công chúa trông rất nữ tính, tay ôm con gấu bông to bự, nghiêng đầu cười.

- Ủ, Oga Akako? - Shukasa mỉm cười dịu dàng nhìn cô bé xinh xắn dưới chân. Từ đầu đến chân, cô bé trông rất giống Yui, giống đến từng nét.

Shukasa thoáng đau lòng. Anh từng mơ về một gia đình nhỏ, có anh, Yui và những đứa trẻ. Nếu là con gái, chắc chắn nó sẽ rất xinh đẹp và lạnh lợi giống Yui. Giờ đây, Akako chính là tượng trưng của anh, nhưng cô bé lại là cốt nhục của một người đàn ông khác.

- Chú tìm mẹ cháu? - Akako ngược con mắt tròn xình nhìn anh, tươi tắn.

- Akako mở cửa cho chú được không?

Thế nhưng, con bé lại lắc đầu ngay tắp lự, không chút chần chừ.

- Mẹ Yui không cho cháu mở cửa cho người lạ.

Nghe vậy, Shukasa đau đến cháy lòng. Cũng phải, giờ đây anh chỉ là người đứng bước qua cuộc đời cô bé, tình cảm giữa anh và mẹ Akako cũng chỉ là dĩ vãng, giờ chỉ là người lạ, không hơn không kém.

- Akako. Ai tới vậy? - Đang trầm ngâm suy nghĩ, từ hiên cửa có một giọng nói dịu dàng và âu yếm vang lên. Tim Shukasa bỗng lệch nhịp.

- Yui, là anh, Shukasa đây. - Bàn tay anh vô thức nắm lấy song sắt, gọi với vào.

Chợt gương mặt Yui đanh lại, trầm ngâm. Cô không nói năng bất cứ thứ gì, chỉ lặng im nhìn về phía cổng.

- Akako, khuya rồi. Sáng mai còn phải đi học nữa, con đi ngủ đi. - Cô không trả lời câu hỏi của anh, quay sang đưa con gái nhỏ, nghiêm giọng.

- Dạ. - Akako ngoan ngoãn ôm gấu bông chạy vào. Chờ cô bé khuất tầm nhìn, Yui khoan thai bước ra cổng.

Theo từng bước chân của cô, hình hài Yui mỗi lúc một hiện rõ. Tim Shukasa càng lúc càng đập mạnh hơn.

Mái tóc đen dài, xoắn nhẹ buộc hờ qua vai, rũ từng lọn xuống hờ hững. Bộ váy ngủ màu đen bằng ren, mỏng, cơ thể trắng ngần tuyệt đẹp lúc ẩn lúc hiện.

- Không biết con gió nào đưa giám đốc Hanagato đến nhà tôi vào giờ này. - Yui nhếch môi cười nhẹ, tay mở cổng ra. Tiếng chốt kêu lạch cạch, lát sau mở rộng đưa Shukasa vào.

Cô khóa cổng lại, rồi vươn tay mời anh vào trong nhà.

Shukasa lặng nhìn người con gái trước mắt mà áp lực mỗi lúc một đè nén. Bộ đồ lót cùng chiếc váy ren, quả thật rất khiêu gợi, phô bày toàn bộ đường cong hoàn mỹ cùng nước da trắng trẻo của cô trước mắt anh.

Quả nhiên là một Satake Yui hoàn toàn khác. Yui của tám năm trước chất lừ, cá tính bao nhiêu, giờ đây lại càng trưởng thành và quyến rũ bấy nhiêu.

Thấy Shukasa mãi nhìn vào cơ thể mình, Yui cười khê.

- Thật ngại quá, tôi chuẩn bị đi ngủ. Lại không biết có khách quý tới, chưa kịp thay đồ nên có hơi phản cảm. Mong là giám đốc Hanagato sẽ lượng thứ. - Yui chỉ tay mời Shukasa ngồi, giọng bình thản.

Anh ngó quanh căn nhà, bài trí rất đẹp, nội thất sang trọng và hài hòa. Căn nhà này tuy rộng nhưng không đem lại cảm giác cô đơn.

Yui pha trà mời, còn Shukasa vừa quan sát không gian vừa hỏi.

- Không có giúp việc sao?

- Có chứ, chúng tôi bận đầu tắt mặt tối thì lấy đâu ra thời gian dọn dẹp. - Yui cười khê rồi rót trà ra tách. - Chỉ là lâu lâu thì có thuê người dọn, giúp việc không ngủ ở đây vì chúng tôi cần sự riêng tư. Chúng tôi không thường xuyên ăn nhà, nhưng nếu có thì tôi cũng chỉ muốn ăn đồ chồng tôi nấu.

Shukasa thất tim lại trong khoảnh khắc. Cô dường như đang rất hạnh phúc và mãn nguyện với cuộc sống thực tại, phải chăng sự xuất hiện của anh là cái gai sẽ phá đổ hạnh phúc của cô sao?

- Em là Satake Yui? - Shukasa cay đắng nhắm mắt, sự quặn đau hiện lên rất rõ.

- Không, sau khi kết hôn thì tôi đã đổi họ rồi. Tôi là Oga Yui. - Yui bình thản lắc đầu, gương mặt tỏ ra chẳng mấy quan tâm tới nỗi đau của anh. - Tuy nhiên khi làm ăn, tôi vẫn giữ nguyên họ cũ. Cấp dưới và đối tác gọi tôi là chủ tịch Satake, nhưng cấp dưới và đối tác của chồng tôi lại gọi tôi là thiếu phu nhân Oga.

- Ừ, phải. - Shukasa cười khổ ôm đầu. - Đây là Oga Yui, chứ Satake Yui đâu có biết nói dối.

Yui im lặng bình thản, nhìn vào nét mặt xanh xao của Shukasa mà có chút khó hiểu.

- Tại sao em lại giữ bộ mặt giả tạo đó hả Yui? Satake Yui của tám năm trước ghét ai là ghét ra mặt, công khai chống lại. Nhưng tại sao em vẫn giữ bộ mặt niềm nở đó với anh? Không phải em hận anh lắm sao? - Shukasa nhào tới, gương mặt đỏ bừng.

Nghe vậy, cô chỉ lặng lẽ nhếch môi cười. Yui điềm nhiên nâng tách trà lên uống một ngụm, rồi đặt xuống, phong thái rất tao nhã. Giọng cô đều đều.

- Cuộc đời đã dạy tôi như vậy. Anh cũng thế, cũng dạy tôi biết không có thứ gì mình có thể đặt niềm tin hoàn toàn. Người mình tin tưởng nhất, vào lúc không ngờ cũng có thể quay lại cắn mình một vố.

Trong ánh mắt vô hồn của Yui đang dần bùng lên một ngọn lửa.

- Nghe này, Yui... - Shukasa hít thở sâu, cố lấy lại bình tĩnh. - Thực sự chuyện của cha em không như em nghĩ đâu...

"Rầm!!!"

Câu nói vừa dứt, Yui vung một cú đấm nhằm thẳng lên bàn. Tiếng cốc chén va đập kêu loảng xoảng, mọi vật rơi vào trạng thái tĩnh lặng ngay sau đó.

- Giám đốc Hanagato, thứ lỗi vì đã nói thẳng nhưng anh đang làm mất thời gian riêng tư của vợ chồng chúng tôi đây. - Yui cúi gầm mặt, gằn giọng, đầu đỏ vang lên tiếng nghiến răng ken két. - Nếu là chuyện làm ăn, phiền anh ngày mai hãy sắp xếp lịch hẹn với thư ký của tôi. Còn nếu là chuyện riêng tư, tôi nghĩ giữa tôi và anh không còn gì để nói.

Nhìn bộ dạng phần uất mà phải kìm nén của Yui khiến Shukasa quặn đau đến tái lòng. Anh rất muốn giải thích, nhưng chẳng hiểu sao cổ họng lại nghẹn ứ.

- Yui, chuyện gì vậy? - Sewashi từ trên tầng hai bước xuống, giọng dịu dàng. - Nhà có khách sao?

- Sewashi, anh tiễn khách hộ em. Em vào cho Akako ngủ. - Yui đứng dậy, rời đi, bỏ lại một câu vội vàng.

Sewashi nhìn theo bóng cô gái, rồi thản nhiên bước đến ngồi đối diện Shukasa.

- Đó đâu phải là Satake Yui... - Shukasa đau lòng nhìn theo cô đang khuất dần, buột miệng nói.

- Dĩ nhiên. Đó là Oga Yui, người phụ nữ của tôi. - Sewashi bình thản rót trà vào một cái tách khác cho bản thân. - Tám năm trước, chúng ta đều là những đứa trẻ ngờ nghệch, cư xử bồng bột. Bây giờ đều đã trưởng thành rồi, chuyện hôn sự đã thành, cũng xin chúc phúc cho anh và tiểu thư nhà Kanami.

- Anh biết tôi không làm chuyện đó. Tôi không hề hại đến cổ chủ tịch Satake. - Shukasa mất bình tĩnh mà nói, mồ hôi chảy nơi thái dương.

- Tôi không biết và cũng không cần biết. - Sewashi thẳng thừng gạt tay. - Có điều bây giờ cô ấy là vợ hợp pháp của tôi, chuyện xưa xin anh đừng nhắc lại. Làm ơn hãy tránh xa vợ tôi ra, đừng bắt tôi phải kiện anh vì tội cố tình chen ngang hôn nhân của người khác.

Giọng của Sewashi cứng rắn và quả quyết, khiến Shukasa nhất thời cứng họng không biết nói gì. Anh ta nói không sai, tình cảm tám năm trước giờ còn nghĩa lý gì. Hôn nhân của cô được pháp luật thừa nhận và bảo vệ, bây giờ anh chẳng qua cũng chỉ là nam phụ trong cuộc đời cô thôi.

- Tôi biết. - Anh cười đau khổ, ánh mắt ngập tràn sự tiếc nuối sâu u. - Đã làm phiền hai người rồi. Tôi xin phép về trước.

- Vậy để tôi tiễn anh.

...

Yui lặng nhìn mình trong gương, ánh mắt vô hồn và thẫn thờ. Đôi mắt vốn to tròn và hiền lành kia bây giờ chẳng còn nữa, ngày này qua ngày khác cô đều kẻ xéch lên, ít nhất để tạo vỏ bọc của sự mạnh mẽ.

Mái tóc xoắn bồng kia cũng là đi làm, chẳng còn sự tự nhiên năm nào. Trên người cô bây giờ chỉ toàn giả dối, thời gian đã thay đổi sự chất phác thật thà của cô.

Yui cười lạnh, tay giờ lên tháo nữ trang.

Cánh cửa phòng mở ra, Sewashi bình thản bước vào, đưa mắt nhìn người vợ vẫn còn dư âm của chuyến ghé thăm đường đột vừa rồi.

- Em còn lưu luyến hần ta? - Sewashi nheo mày nhìn, sự tinh tế khiến anh nhận ra Yui có chút lúng túng vì câu hỏi của anh.

- Không hề. - Cô thẳng thừng đáp, rồi đứng dậy khò bàn trang điểm, leo lên giường nằm. - Anh về phòng anh đi. Em muốn ngủ.

Sewashi cười khẩy, rồi như một con sói lao lên giường, dùng thân hình rắn chắc đè Yui xuống, lấy tay khóa cô lại. Trong khoảnh khắc cô hoàn toàn bị anh không chế.

- Về phòng? - Sewashi bật cười. - Tôi là chồng của cô, dĩ nhiên cô phải ngủ cạnh tôi. Dựa vào lý do gì cô lại đuổi tôi đi?

- Oga Sewashi, khi kết hôn chúng ta đã thỏa thuận rồi. - Yui có chút hoảng loạn, liên tục vùng vẫy. - Suốt năm năm qua anh cũng có bao giờ đòi ngủ cùng tôi đâu.

- Hôn nhân này là tôi giúp cô ngồi vững trên chiếc ghế chủ tịch đó. Cô cũng nên làm tốt phận sự của người vợ đi chứ.

- Chỉ là hôn nhân sắp đặt, anh còn muốn gì? - Yui càng vùng vẫy hơn, gào lên.

- Satake Yui, cô rốt cuộc coi tôi ra gì? Suốt năm năm qua cô không hề cho tôi chạm vào người cô, có phải vì muốn giữ cho thằng tiểu tử kia không?

Nghe đến đây, trái tim Yui thất lại. Hạt nước mắt trong veo rơi xuống, cô vẫn trừng mắt nhìn anh. Sự căm phẫn, sự bất lực, sự đớn đau, tất cả đều hiện rõ trên gương mặt đó.

- Anh thôi dằn vò tôi chuyện quá khứ được không? - Yui giọng run run, có chút bất lực, ra chiều van nài.

Sewashi không phải sắt đá, liền cúi đầu, bàn tay đang nắm chặt gao nắm chặt kia liền nới lỏng. Anh âu yếm hôn lên nước mắt cô, rồi rời đi.

- Em ngủ đi. Anh còn việc. Akako ngủ rồi chứ?

- Rồi.

Nghe giọng cô, Sewashi chắc chắn rằng cô đang giận, liền thờ dãi.

- Đừng khóc nữa. Ngày mai chúng ta còn về nhà lớn, mắt em đỏ cha mẹ lại sinh nghi.

Nói rồi anh lặng lẽ rời khỏi, không để Yui phải vướng lại thêm câu nào nữa.

Yui mím môi đi vào nhà tắm lau mặt. Lát cô ra khỏi phòng, bước sang phòng của Akako.

Cô lặng nhìn con bé đang cuộn mình trong chăn say ngủ, bàn tay nhỏ nhắn ôm chặt lấy chú gấu bông liền thất lòng. Yui cúi xuống hôn lên trán Akako, đau đớn mà nói.

- Satake Akako, chị xin lỗi em...

Giờ đây cô đang lừa gạt tất cả mọi người, cùng với Sewashi để lừa cả thế giới.

Cô và anh nghe theo sự sắp xếp của hai nhà cùng tiến đến hôn nhân, nhưng cô đã thỏa thuận với anh. Cô và Sewashi chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa, ngoài ra không có bất cứ mối quan hệ về thể xác nào khác.

Còn Akako, chẳng phải con gái cô, mà lại là em gái ruột của cô...

Năm cha cô trở thành người thực vật, mẹ cô đương có mang. Nhưng sau đó bà lại mắc bệnh trầm cảm, Akako sinh ra không mấy khỏe mạnh, hay bệnh tật. Chị cô liền nghĩ ra kế cho con bé giả làm con của cô, bên nhà Oga cũng chấp thuận. Và thế là trong thời gian ngắn, Yui đã có một gia đình nhỏ.

Akako vẫn ngây thơ chẳng biết gì. Con bé mắc bệnh hen suyễn, hay phải đi viện, ngoài ra vẫn rất ngoan. Ngoại hình vẫn giống như một thiên thần, vẫn chăm chỉ học hành, lễ phép và rất thương cha mẹ. Càng ngắm Akako, Yui càng đau lòng vì không biết đến bao giờ mới có thể nói ra sự thật phũ phàng đến thế.

Cô đắp lại chăn cho con bé, hôn một cái nữa rồi rời đi.

Cô từng mơ đến một cuộc sống hôn nhân hạnh phúc. Shukasa từng hứa sẽ tổ chức tiệc cưới cho cô ở nhà thờ, sau đó sẽ tuần trăng mật tới Maldives. Anh thường huyền thuyên về những đứa trẻ, muốn cô đẻ cho anh một đàn con, mấy anh cũng nuôi được. Shukasa còn nghĩ ra những cái tên. Nếu là con trai anh sẽ đặt là Hanagato Hitoshi, nếu là con gái sẽ là Hanagato Kazumi.

Nghĩ đến đây Yui lại bật cười, một nụ cười lạnh chế giễu bản thân.

Những lời anh nói cô còn nhớ như in, mọi kỉ niệm về anh giờ đây vẫn vẹn nguyên trong kí ức. Rốt cuộc chỉ mình cô mới là kẻ thất bại, chẳng thể rũ bỏ anh.

Còn hôn nhân bây giờ của cô thì sao? Sewashi rất tốt với cô, rất dịu dàng và chăm sóc cô chu đáo. Anh quá tốt, tốt đến mức Yui không dám làm phật lòng anh. Nhưng cô lại chẳng có tí cảm giác nào với anh cả, chẳng phải cảm giác an toàn hay ấm áp khi ở bên Shukasa. Cô cũng chẳng bị mùi hương của anh cuốn lấy, chẳng thích hương vị mỗi món ăn anh làm dù nó rất ngon. Chẳng qua với cô, Sewashi cũng chỉ là ân nhân mà cô phải dùng hôn nhân để đáp trả.

Mà, hôn nhân đó, chỉ toàn là giả dối...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Cha Nuôi

Tư gia Oga so với tư gia Satake thì cũng chẳng rộng hơn là mấy, nhưng kiến trúc lại khác hẳn hoàn toàn, không có chung phong cách. Bởi vậy, với Yui, đã năm năm rồi căn nhà này vẫn rất xa lạ với cô.

- Cháu chào bà! - Akako hớn hờ chạy vào, nhào vào lòng Oga Akiko, lạnh lót chào.

- Akako ngoan, con vẫn rất dễ thương. - Akiko hiền dịu xoa đầu cô bé, cưng nựng.

- Ông nội, hôm nay ông dạy cháu chơi cờ nhé. - Rồi Akako buông tay bà, chạy sang Oga Kouji, mỉm cười nũng nịu.

- Được, được. Akako rất thông minh, sẽ học sớm được thôi. - Kouji cũng dịu dàng đáp lại.

Sewashi và Yui sóng vai nhau bước vào sau, mỗi người mỗi một tâm trạng.

- Con chào cha, con chào mẹ. - Cô lễ phép cúi đầu.

- Ô, Yui, con vào đây với ta. - Nhìn thấy cô, Akiko liền khoát tay ra hiệu bảo cô vào phòng bà. - Ta muốn nhờ con chọn mẫu kimono cho tiệc trà sáng ngày kia.

Yui lưỡng lự theo sau bà, Akako cũng mãi mê chạy ra vườn chơi cát, phòng khách phút chốc chỉ còn mình Kouji và Sewashi.

- Giữa con và Yui vẫn ổn chứ? - Gương mặt Kouji lấy lại vẻ điềm đạm thường ngày.

- Tình cảm giữa bọn con rất tốt mà, cha. - Anh thở dài pha trà. - Sao bỗng dưng cha lại hỏi vậy?

- Mấy hôm trước Hanagato Shukasa vừa từ Mỹ trở về Nhật Bản, ta chỉ muốn biết liệu Yui có động lòng không thôi?

Sewashi im lặng trầm tư. Anh không phải ngốc, quả thật Yui hận Shukasa khôn nguôi, nhưng trong cái hận lại là sự đau lòng, thất vọng. Anh chắc rằng cô vẫn chưa thể quên được Shukasa.

- Hanagato đã hại cả gia tộc Satake mà cô ấy vất vả mười năm mới tìm về, ngoài hận thù ra cha nghĩ còn có thể là gì? - Sewashi vẫn cố gắng bao biện.

- Nghĩ cũng phải. - Kouji gật gù. - Con bé tốt là vậy, học thức, ngoại hình lẫn tính cách đều không chê vào đâu được, nhưng đòi nó lại quá khó.

Nhắc đến chuyện của Yui, đột ngột bầu không gian liền trầm xuống, ảm đạm.

- Hai người nói chuyện gì mà u ám thế? - Akiko và Yui từ trên tầng hai bước xuống. - Yui thật thông minh. Con bé đã giúp em giải quyết sự phân vân rồi.

- À, Yui này. - Đột ngột Kouji gọi cô lại. - Có tập đoàn Oga giúp sức, con dư sức thu mua được ngân hàng tư nhân Daiyama. Tại sao con lại cố tình để vuột mất vào tay tập đoàn Hanagato?

Kouji tỏ ra chút bất bình. Ông vẫn nghi ngờ lời Sewashi nói, có thể nào cô vẫn còn tình cảm với Shukasa, không còn đủ dũng khí để đối đầu anh.

- Chuyện này... - Yui nhếch môi cười. - Cha cứ chờ đi nhé. Chiều nay sẽ có kết quả.

Nụ cười của cô hiếm độc, vô thức khiến Kouji rung mình.

...

"Rầm!!!"

- Các người làm ăn kiểu gì thế hả? - Shukasa ném phăng tập tài liệu lên bàn, giận dữ.

Ngay sau khi nhận được bản báo cáo, anh giận điên tới mức không hề triệu tập phòng lãnh đạo bộ phận tài chính ngân hàng mà tự động đi tới chỗ họ.

- Giám đốc, xin anh bình tĩnh. - Thư kí Miller cố gắng can ngăn. - Ngài biết đây không phải lỗi của họ. Là thủ đoạn của tập đoàn Satake.

Shukasa bậm môi giận dữ. Không thể nào, Yui của anh sao có thể hiếm độc tới thế được?

Anh rời khỏi phòng, gương mặt tối đen, để lại một câu.

- Tất cả những người tham gia điều tra và làm báo cáo, trừ nửa tháng lương.

Kế hoạch giương Đông kích Tây của Yui hoàn toàn khiến anh thất bại. Trong lúc cố lừa anh vào tròng thu mua thành công ngân hàng Daiyama, cô lại đi kí hợp đồng với những đối tác mạnh nhất, lôi kéo những nhân viên lâu năm giàu kinh nghiệm của ngân hàng về tập đoàn. Bởi vậy, ngân hàng Daiyama

không còn nhiều thể mạnh để khai thác, coi như tập đoàn đã lỗ một nguồn vốn lớn khi đầu tư thu mua ngân hàng.

Ngoài mặt, lúc bộ phận của anh điều tra về tiềm lực ngân hàng, các cá nhân liên quan đều không phản ứng. Ngay trong lúc anh thu mua, họ đồng loạt hủy hợp đồng và trả tiền bồi thường đầy đủ. Tuy nhiên, nếu mất đi những cá thể như vậy thì tập đoàn Daiyama chẳng còn gì hết, cái mà anh bỏ một số tiền lớn để mua chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi.

Thương trường là chiến trường, thật không dám ngờ thủ đoạn của Satake lại ác tới nhường vậy.

Shukasa thả người xuống ghế, lấy tay day day thái dương. Thực lòng anh đã quá coi thường cô, vốn anh không ngờ thương giới đã tôi luyện một Satake Yui ngờ nghệch trở nên sắc bén như thế. Thư kí Miller đã từng cảnh báo anh, nhưng anh vẫn để ngoài tai. Đáng lí ra anh nên tìm hiểu kĩ hơn về cô trước khi chọn cô làm đối thủ.

Lần trước, gọi điện cho Kuro, anh đã hiểu tường tận sự lạnh nhạt của cô. Shukasa mắ mắ rằng có kẻ đứng sau bày trò, sắp đặt khiến cho xích mích giữa anh và Yui bùng phát. Gì chứ, anh làm ăn minh bạch, chưa bao giờ nghĩ đến việc hãm hại một ai, nhất là khi đó là cha người anh yêu nhất. Nhưng Shukasa biết, bây giờ có giải thích thế nào cũng vô dụng.

Cô đã kết hôn, có một đứa trẻ rất xinh xắn. Tình cảm giữa hai người rất tốt, Sewashi không chỉ quan tâm đến cô mà còn giúp đỡ cô trong việc làm ăn. Sự phối hợp ăn ý của hai tập đoàn mấy năm nay đều đem lại nguồn lợi khổng lồ cho cả hai, nếu cứ tiếp diễn như vậy e là vị trí của tập đoàn Hanagato cũng không ổn.

Thôi thì, người anh yêu thương đã kết hôn được năm năm, quá muộn rồi, bây giờ anh cũng chẳng còn người bạn nào khác ngoài công việc. Shukasa nhắm mắt buông xuôi, trước hết phải tìm cách lấy lại số vốn bị lỗ sau khi thu mua ngân hàng Daiyama đã.

Làm việc được đến tối, chột mần hình điện thoại sáng lên cùng tiếng chuông. Shukasa nhìn xuống, ngán ngẩm khi thấy vị hôn thê phiền phức của anh gọi.

- Shukasa, đi ăn tối với em nhé. - Sakurako lạnh löt.

- Tôi đang bận. - Shukasa thờ ơ đáp.

- Em biết vụ làm ăn thất bại của anh. Nhưng nếu đi ăn tối với em, em sẽ cho anh một hợp đồng. - Cô nhiệt tình mời.

Shukasa liền im lặng. Sakurako ngoại giao rất tốt, suốt thời gian ở cạnh anh đã tìm cho anh không ít hợp đồng tốt, coi như cũng tạm tin lời cô.

- Sao? Không có hứng thú sao? Anh biết tập đoàn Ella không? - Sakurako mỉm cười.

Tập đoàn Ella là tập đoàn công nghệ thông tin hàng đầu của Anh Quốc, phát triển nhất phần mềm và ứng dụng điện tử. Mảng công nghệ thông tin của tập đoàn anh còn chưa nổi trội, không ít lần anh muốn hợp tác với tập đoàn bên kia.

- Sao cô tìm được mối hợp tác này? - Shukasa tỏ ra ngờ vực.

- Trong chuyến du lịch vừa rồi em có giúp vợ của chủ tịch tập đoàn, bà Ella Robinson một chút việc vặt nên bà ấy ngỏ ý cảm ơn. Em có giới thiệu cho bà ấy về anh và bà ấy bảo sẽ suy nghĩ. Sáng nay chủ tịch vừa gọi điện cho em. - Sakurako vui vẻ kể. - Sao? Đồng ý đi ăn chưa?

Shukasa khẽ nhếch môi. Tập đoàn Ella từ lâu đã nổi tiếng về sự kén chọn trong việc hợp tác, nếu có thể kí hợp đồng với họ, khoản lỗ trong vụ thu mua ngân hàng Daiyama không chỉ được bù đắp mà lời lãi vẫn rất cao.

- Cô muốn ăn ở đâu? - Shukasa buông thông vai, đóng nắp laptop.

- Em thèm sườn cừu ở nhà hàng Kim Cương ở gần Heaven Land ấy. - Thấy anh đồng ý, Sakurako sung sướng cười tươi.

- Bây giờ cô đang ở đâu?

- Em ở nhà.

- Được rồi, ba mươi phút nữa tôi qua đón. - Anh cầm chiếc áo vest lên, tắt điện phòng làm việc rồi rời khỏi.

___o0o0o___

- Sườn cừu nướng ở đây thật sự rất ngon. Vang đỏ cũng tuyệt nữa! - Đặt dao nĩa xuống, lau miệng, Sakurako buông lời khen ngợi.

Shukasa không nói gì, chỉ lặng lẽ kết thúc phần ăn, rồi lát sau mở lời.

- Bây giờ cô có thể nói qua cho tôi về vụ làm ăn với tập đoàn Ella được chứ?

Nghe tới đây, Sakurako liền cứng miệng. Nụ cười trên môi vụt tắt, cô nhẹ nhàng chống cằm, nheo mắt.

- Đến cuối cùng anh vẫn không thể cho em một ít sự chú ý được hay sao? Bữa cơm hôm nay tâm trạng anh khá tốt, hóa ra cũng chỉ vì dự án.

- Cô còn đòi hỏi gì nữa, Kanami Sakurako? - Shukasa thở dài. - Cô biết thừa cô không lọt mắt tôi, cứ cố gắng bám theo tôi làm gì. Tám năm qua cô mang lại cho tôi không ít hợp đồng, nhưng cũng khiến tôi phiền phức vô số.

- Anh phủ nhận những gì tôi làm cho anh? - Sakurako giãy nảy.

- Tôi luôn trả thù, Kanami Sakurako. Cô ăn chơi trác táng, đi vũ trường nhảy nhót, nghiện ngập thuốc lá, bia rượu, bài bạc,... Những rắc rối đó không phải tôi thay cô chịu sao? - Ngược với thái độ hạnh hợ của Sakurako, Shukasa vẫn bình lặng và dứt khoát. - Cô tưởng tôi không biết cô trao thân cho bao nhiêu người đàn ông, không khác gì gái điếm?

Đột ngột, Sakurako đứng bật dậy, cầm ly nước hắt lên người anh, nước mắt ngân ngấn.

- Tôi sẽ gửi tài liệu liên quan cho anh về hợp đồng với tập đoàn Ella, tôi về trước. - Sakurako cúi gằm mặt, bước đi.

Shukasa thở dài. Cô nàng này tính tình thất thường, anh chịu đủ rồi.

Đang loay hoay tìm khăn tay, chợt một bàn tay nhỏ nhắn đưa cho anh chiếc khăn tay màu hồng.

- Sao cô kia lại hắt nước lên người chú vậy? Cô chú cãi nhau sao? - Cô bé giương mắt hỏi.

- A... Akako... - Shukasa ngạc nhiên tột độ khi thấy cô bé đứng trước mặt anh. Đây là con gái của Yui mà. - Sao cháu lại ở đây?

- Cha mẹ cháu đã đi lạc mất. - Akako làm bộ bà cụ non lắc đầu. - Họ thật là đoảng, làm cháu đi tìm này giờ đây.

- Phải là cháu đi lạc mới đúng chứ. - Shukasa bật cười.

Akako mặc một bộ váy màu hồng công chúa, mái tóc đen thả dài sau lưng, cài băng đô màu đỏ. Gương mặt ngời ngời nhìn anh, vẻ đẹp dễ thương quá đổi khiến người khác muốn cưng nựng.

- Chú sẽ gọi cha mẹ cho cháu. - Shukasa loay hoay tìm điện thoại, nhưng thôi rồi, hết pin. Anh đành áy náy nhìn cô bé. - Không gọi được, chú dắt cháu đi tìm nhé.

Akako tươi cười rạng rỡ khoác lấy khuỷu tay Shukasa, kéo anh rời khỏi nhà hàng.

...

- Woah!! Cháu muốn chơi trò đó!!

...

- Chú ơi, chỉ được một cây kem dâu thôi sao? Cháu muốn kem socola, bạc hà, và cả kem hạnh nhân nữa!!

...

- Chú ơi, chú ngựa kia vui quá. Hay chú cũng làm ngựa để cháu cưỡi đi.

...

- Đây... - Shukasa mệt mỏi trao chú sóc bông to bự cho Akako, môi vẫn cố nở nụ cười tươi tắn.

- Cháu cảm ơn chú. - Akako háo hức nhận lấy chú sóc bông to hơn cả cô bé, sung sướng dụi mặt vào.

Shukasa cười khổ. Nói là đi tìm cha mẹ nhưng anh bị cô bé xoay vòng vòng, chạy đi chạy lại suốt cả Heaven Land, sức cô bé còn sung mà của anh đã cạn.

- Chú Shukasa thật tốt. Ước gì chú làm cha nuôi của cháu. - Akako cười thật tươi.

Tìm Shukasa thất lại. Dĩ nhiên anh cũng muốn chứ, con gái của Yui gọi anh một tiếng cha, nhưng chỉ có điều trước mắt anh bây giờ, Oga Akako không phải con anh, nó mang họ của một người đàn ông khác.

- Cả cha và mẹ cháu thường rất bận, họ rất ít khi đưa cháu đi chơi. Hôm nay họ rảnh, cháu mới được đi Heaven Land, nhưng họ lại đi lạc mất. - Akako xụ mặt ra. - Chú Shukasa, hay chú làm cha nuôi cháu nhé. Cháu sẽ rất ngoan, không quậy đâu.

- Chú... - Shukasa tỏ ra lúng túng.

Chỉ một thời gian ngắn tiếp xúc nhưng anh đã rất mến Akako. Anh cũng ước được chơi với cô bé nhiều hơn, nhưng khổ nỗi đây lại là con gái Yui. Anh không muốn cô nghĩ anh cố tình tiếp cận con bé.

- Chú không thích Akako hả? - Mắt Akako long lanh. - Cháu có thể đấm bóp cho chú, kể chuyện cổ tích và đút cho chú ăn nữa. Chú mà không đồng ý

cháu sẽ khóc đó.

Và như lời nói, nước mắt ầng ậ, long lanh nơi khóe mắt của Akako, chỉ chực tuôn trào.

- Ủ... Ủ rồi, chú đồng ý. - Shukasa bắt lực gạt đầu. Ở đời anh sợ nhất nước mắt con gái, nãy giờ Akako nắm được điều này nên mỗi lần anh từ chối yêu cầu, con bé lại giữ nước mắt cá sấu ra.

- Yeahh! Chú đồng ý rồi. - Akako la lên. - Bây giờ, phải đổi cách xưng hô thôi. Cha nuôi, cha gọi con đi nào.

- Ủ, con... - Nếu đề cả nước Nhật biết Hanagato Shukasa anh chịu thua một đứa nhóc, thật không biết mọi người sẽ cười vào mặt anh ra sao.

- Cha nuôi, con muốn ăn kẹo bông. Cha mau đi mua. - Akako vui vẻ cười.

Thật không biết là cha nuôi hay là osin cao cấp nữa.

- Oga Akako! - Chợt một giọng nói lạnh tanh bức bối vang lên. - Mẹ đã dặn con phải đi theo cha, sao lại chạy lung tung thế? Con có biết cha mẹ đã tìm con lâu như thế nào không?

Biểu cảm trên mặt Shukasa cứng lại...

Thấy anh đứng cạnh Akako, Yui cũng giật mình sửng sốt. Lát, cô giật dừ bước đến, vung tay tát vào má anh.

- Hanagato Shukasa, anh định giờ trò gì với con gái tôi? - Ánh mắt Yui rực lên tia lửa. - Anh hại cha tôi chưa đủ, bây giờ lại nhắm đến Akako?

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Đôi Đầu

- Mẹ! Sao mẹ lại đánh cha nuôi? - Akako vội chạy lại, chen vào, dang hai tay can ngăn.

- Cha nuôi? - Yui cười khẩy. - Là hán bắt con gọi như vậy đúng không? Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần, tránh xa người lạ, sao con dám cãi lời?

- Cha nuôi không phải người lạ. - Akako trong bướng cỗi. - Con đi lạc, cha nuôi đưa con đi tìm hai người. Còn đưa con đi chơi, mua kem cho con, làm ngựa con cong, mua tặng con cả chú sóc bông to bự nữa. Cha nuôi là người tốt.

- Được rồi, Akako. - Shukasa thờ dãi, đặt tay lên vai cô bé. - Chú sẽ không làm cha nuôi cháu. Cháu về với mẹ đi, không mẹ cháu sẽ giận.

- Không... Cha nuôi, Akako sẽ ngoan mà... - Cô bé rung rung khi thấy sự nghiêm khắc trên nét mặt Shukasa, hai má ửng đỏ, giọng nghẹn lại.

- Akako, về! - Yui dứt khoát nắm lấy tay cô bé, kéo đi. Akako đáng thương cứ quẩn luyến nhìn Shukasa, vờn tay ra chực chờ anh nắm lấy.

Tim Shukasa thất lại...

Hóa ra, từ lâu đối với cô, anh đã là một kẻ tồi tệ như thế rồi...

...

- Yui, em tìm thấy Akako ở đâu thế? - Sewashi sốt ruột đứng dựa vào tường, thấy bóng Yui dắt theo Akako lẻo đẻo theo sau liền không cầm được mình mà hỏi.

- Con bé mãi chơi ở khu vui chơi trong nhà, không sao. - Yui ngay lập tức trả lời.

Akako xụ mặt ra không cam tâm. Chẳng hiểu sao mẹ lại bắt cô bé nói dối, không được để cho ai biết hôm nay đã gặp chú Shukasa nữa.

- Akako ham chơi, để mẹ lo lắng. - Sewashi dịu dàng ngắt mũi cô bé. - Xin lỗi mẹ rồi cha đưa con đi mua gấu bông nhé. O, con gấu này ở đâu ra thế?

Đang định mua tặng cô bé, chợt Sewashi để ý tới chú sóc bông to bự sau lưng Akako, nghiêng đầu thắc mắc.

- Em đã mua cho nó rồi. - Yui vội trả lời.

- Vậy à? Hay là cha đưa Akako đi ăn kem?

- Con ăn no rồi. - Akako đồng dạc.

- Là em mua cho con bé. - Yui mỉm cười.

Akako tròn mắt nhìn mẹ. Không phải mẹ dạy nói dối là xấu lắm sao, sao lại nói dối cha liên tục vậy? Cô bé đâu có mãi chơi ở khu trò chơi, mẹ cũng có đầu mua sóc bông và kem cho cô đâu, là chú Shukasa đó chứ.

- Tìm được Akako rồi mà hai mẹ con vẫn la cà. - Sewashi không mấy nghi ngờ, cười xòa. - Vậy Akako có muốn chơi gì nữa không, cha đưa con đi.

Akako ậm ừ lưỡng lự. Những gì muốn làm đều đã đòi Shukasa rồi, thực lòng bây giờ cũng không thiết tha gì nữa.

- Tối nay con muốn ngủ với cả cha và mẹ. - Akako lén lút.

Sewashi và Yui đồng loạt giật mình, không ai bảo ai tự động nhìn nhau lưỡng lự.

- Akako ngoan, chuyện này... - Sewashi lựa lời từ chối.

- Được, mẹ đồng ý. Sau khi về tới nhà con hãy tắm rửa sạch sẽ rồi chúng ta sẽ ngủ ở phòng ngủ chính. - Bất chợt, Yui gật đầu đồng ý.

Akako reo lên thích thú.

Sewashi tròn mắt nhìn cô gái phía trước, ân cần và dịu dàng nắm lấy tay Akako, rảo bước trước.

Anh không nghĩ nhiều, hôm nay cô thực sự rất lạ.

...

Akako chui vào trong chăn, tay ôm con sóc bông to bự. Đầu cô bé rúc vào tay Sewashi, gương mặt hớn hờ.

- Akako, con ôm thêm sóc bông không sợ chật giường sao? - Sewashi dịu dàng xoa đầu cô bé, cắt điện thoại sang một bên.

- Ủ ha... - Akako tiếc nuối nhìn con gấu trên tay, rồi cô bé không đành lòng cắt xuống giường, nhanh chóng chui vào tay anh.

Nhìn gương mặt cô bé hạnh phúc mỉm cười, chẳng hiểu sao trong lòng Sewashi bỗng trống rỗng.

Lát sau, Yui bước ra từ nhà tắm, ngẩng mặt lên nhìn Sewashi đang vui vẻ đùa giỡn với Akako mà đau lòng.

Cô bước lên giường, nằm vào bên cạnh Akako, mỉm cười vén tóc cho cô bé.

- Mẹ Yui, hôm nay được ngủ cùng cả cha và mẹ, con thật sự rất vui. - Akako cười tíu tít.

- Vậy Akako ngoan ngoãn ngủ đi nào. - Yui dịu dàng rồi vòng tay qua ôm cô bé, nhẹ nhàng vỗ vào lưng.

Akako rất nghe lời, liền rúc vào lòng cô nhắm mắt lại. Yui cứ thế mà vỗ về cô bé, cho tới khi Akako chìm sâu vào giấc ngủ.

Sewashi ngắm nhìn trong vô thức hình ảnh đó, rồi anh quay lưng đi mà ngủ.

Nhìn nữa, chỉ sợ anh không cảm nổi bản thân mình mất.

...

Nửa đêm...

Yui choàng tỉnh dậy, tay cô lần mò sang bên cạnh, không thấy Akako, không thấy Sewashi, trong lòng bỗng dưng trào lên một sự sợ hãi bất chợt.

- Anh bé Akako về phòng nó rồi. Anh sợ con bé làm em ngủ không thoải mái. - Chợt một giọng nói dịu dàng vỗ nhẹ bên tay, Yui bỗng thấy bình yên đến lạ.

Cô xoay người, Sewashi lặng lẽ uống champagne bên cửa sổ lớn. Bóng người anh cao ráo giữa màn đêm, dịu dàng nhìn cô.

Yui ngồi dậy, bước tới chỗ anh, vòng tay ôm qua eo anh, áp má vào lưng anh.

- Sao thế? Không giống em tí nào.

- Em gặp ác mộng. - Giọng cô khàn khàn giữa màn đêm, cả người rung lên bần bật. - Cái ngày đen tối nhất cuộc đời em bỗng dưng hiện về sống động trong mơ. Ai đó bắt mất Akako, anh rồi bỏ em, cả tập đoàn của cha em sụp đổ. Tất cả những điều em có bây giờ bỗng dưng tan thành mây khói.

Giọng Yui run lên, cánh tay ôm chặt lấy anh cũng không nguôi lo lắng. Sewashi thờ dãi nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ.

- Đừng lo. Miễn là em không phản bội anh, anh sẽ không bao giờ rời bỏ em đâu. - Giọng Sewashi âm áp vỗ về cô.

Lần đầu tiên sau một thời gian dài, Yui gặp ác mộng.

- Thôi, em ngủ đi, nghe nói ngày mai em có buổi gặp mặt với các nhân viên ngân hàng Daiyama mà em lôi kéo về phía em. Anh cũng sẽ về phòng.

Sewashi đặt li champagne xuống bàn, toan gỡ tay cô ra. Nhưng chẳng hiểu sao, cô cứ ôm chặt lấy anh, không muốn buông.

- Sewashi, chỉ đêm nay thôi. Anh ngủ với em được không?

Sewashi giật mình, anh quay lại nhìn người con gái đang run rẩy sau lưng, gương mặt đầm mồ hôi và tái mét.

- Oga Yui, không giống em chút nào. Nếu để Hanagato nhìn thấy, chắc chắn hắn sẽ rất đắc ý. - Sewashi dịu dàng vuốt tóc qua mạng tai cho Yui.

Yui cúi gằm mặt. Cứ nhắc đến cái tên đó lòng cô lại bứt rứt không yên. Cô ngước đầu nhìn anh, cười nhạt.

- Em gặp ác mộng nên ăn nói hơi hồ đồ, anh đừng để ý.

Sewashi mỉm cười gật đầu, rồi anh cầm chai champagne rời khỏi phòng.

- Ngủ ngon, thiếu phu nhân Oga.

Anh khép cửa lại, Yui cũng thờ dãi mà leo lên giường, đắp lại chăn. Sewashi luôn nói những điều như thể khẳng định cô là vợ hợp pháp của anh, anh muốn cô không bao giờ quên điều đó. Dĩ nhiên, cô làm sao quên được, anh là chồng của cô, và rằng cô không được phép động lòng trước bất kì một ai khác.

Yui bắt tay qua trán trầm ngâm. Sự thật là cô không hiểu nổi bản thân mỗi lúc đối diện Shukasa, có cảm giác lòng cô lại cồn cào không yên. Dù sao anh cũng là người mà cô từng yêu rất mãnh liệt, cho tới lúc anh phản bội cô. Thế nhưng anh lại là người phản bội cô trước, đừng trách cô vô tình với anh.

___o0o0o___

Thời gian cứ thế trôi đi đều đều. Các trang báo ngày ngày đều đăng tải những tựa đề về sự tranh chấp giữa hai tập đoàn lớn. Tuy là trước đây, tập đoàn Satake nhỏ hơn rất nhiều so với tập đoàn Hanagato, nhưng kể từ khi Yui nắm quyền điều hành, cộng với việc có sự hậu thuẫn lớn từ phía Oga Sewashi, tập đoàn Satake lại đi lên như điều gặp gió.

Từ việc kí kết một hợp đồng, hợp tác với một đối tác đều sẽ có sự nhúng tay từ phía đối phương. Bên này tranh giành với bên kia, bên kia ắt có thù đoạn đối phó. Cuộc chiến không hồi kết này tiêu tốn không ít công sức của cánh nhà báo, phóng viên.

Thế nhưng, một tuần nay, mọi việc có vẻ rất êm ả.

Tập đoàn Hanagato bắt tay vào việc hợp tác với tập đoàn Ella vào việc phát triển một chương trình điện tử. Shukasa bận đầu tắt mặt tối, mọi việc theo dõi hành tung của tập đoàn Satake thường ngày do anh trực tiếp thực hiện giờ lại đẩy cho thư kí Miller. Trừ khi có biến lớn mới được làm phiền anh, còn không, anh muốn tự mình phát triển miếng kim loại thô Ella này thành viên đạn có đủ sức khuynh đảo không chỉ tập đoàn Satake và phía hậu thuẫn từ tập đoàn Oga mà còn là cả nền kinh tế công nghệ thông tin Nhật Bản.

Yui cũng chẳng còn tâm trí nghĩ tới Shukasa nữa. Tuần trước chị Mai đưa mẹ từ Pháp về thăm nhà, đồng thời còn giới thiệu một bệnh viện nổi tiếng của Pháp muốn chữa trị cho cha Yui, ông Satake Ikishige. Bởi vậy, Yui vừa phải lo việc tập đoàn, vừa phải lo việc đưa cha cô qua Pháp chạy chữa, thật sự rất mệt mỏi.

Satake Mai ngồi trên bàn làm việc của Yui, chị thoăn thoắt bàn tay trắng nõn trên chiếc laptop, tai mãi miết nghe điện thoại. Dù là trở về Nhật Bản cho một kì nghỉ nhưng chị hầu như vẫn rất bận rộn.

Sau cuộc thi MS8, chị bỗng dưng tuyên bố giải nghệ, bước chân sang Pháp trở thành một doanh nhân. Bắt đầu từ một cửa hàng quần áo nhỏ tên "Elsie", sau tám năm "Elsie" phát triển trở thành một thương hiệu thời trang lớn ở kinh đô Paris.

Chị Mai hầu như rất bận rộn trong việc phát triển mẫu mã. Bản thân chị có gen từ mẹ nên những mẫu chị thiết kế đều được đánh giá cao. Tuy bà Kaemi bị trầm cảm nhưng trí tuệ vẫn tương đối minh mẫn, vẫn thường xuyên giúp chị thiết kế một mẫu nào đó.

- Maiko, hôm nay về Nhật thời gian rất ngắn, chị không thể nghỉ ngơi được sao? - Yui nhẹ nhàng quàng tay qua cổ Mai, thủ thỉ.

- Chị xin lỗi. - Mai cười khổ. - Bỗng dưng thư kí của chị báo tháng 10 tới có một cuộc thi sắc đẹp quy mô lớn diễn ra và họ muốn đặt một lượng lớn quần áo cho chị nên chị phải bắt đầu vào việc thiết kế.

- Ô, "Elsie" làm ăn rất tốt.

- Cơ bản lúc phát triển "Elsie", chị luôn tạo ra đủ mẫu mã cho mọi lứa tuổi, vừa cập nhật xu hướng vừa đáp ứng được thị hiếu phần đa người tiêu dùng. Giá của nhãn hàng "Elsie" cũng không phải là quá đắt. Minh ăn lời số lượng hơn ăn lời sản phẩm Yui ạ.

Mai không ngừng hàn huyên với em nhưng tay vẫn làm việc liên tục. Từ việc phác thảo trên giấy đến việc đồ họa trên máy tính, chị đều làm rất tỉ mỉ.

- Maiko, em đã đọc một bài báo Pháp viết về chị như là một phụ nữ châu Á trẻ tuổi thành công nhất Paris. Em tin số đàn ông tán chị cũng không ít. Năm nay chị hai tám rồi, không định lấy chồng sao? - Yui cười cợt vỗ vai chị.

- Không, không nên tin ai ngoài bản thân mình. - Mai dứt khoát phui tay.

Yui khịt mũi nhìn chị, cùng lúc đó, bà Kaemi đi tới với một quyển tài liệu trên tay. Gương mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn hơn, tóc đã điểm sợi bạc, dáng dấp gầy gò ốm yếu và có phần tiêu tụy. Con người từng xinh đẹp rất đỗi kia giờ đây vô hồn và thiếu sức sống. Cứ nhìn là tìm Yui quặn lại.

- Mai, con xem một số mẫu thiết kế của ta vậy có được không? - Bà đưa cho chị quyển tài liệu.

Mai lật mở, nhìn qua vài trang giấy, mỉm cười.

- Con cảm ơn mẹ. Số mẫu đã đủ rồi, mẹ hãy nghỉ ngơi đi.

Kaemi gật đầu, rồi quay sang Yui, bà ôm nhẹ lấy cô.

- Xin lỗi con, Yui. Làm gánh nặng cho con rồi.

- Mẹ, từ lúc về đến giờ mẹ chỉ nói một câu đó. - Yui thở dài vỗ lưng bà.

Bà buông cô ra, lảo đảo bước về phòng, trông rất khổ tâm.

- Vậy thôi, không quấy rầy chị làm việc nữa. - Yui khoát tay rồi rời khỏi phòng.

Cô bước sang căn phòng lớn bên cạnh, là nơi làm việc của Sewashi. Hai căn phòng đặt gần nhau cho tiện việc làm ăn.

- Mỗi lần hai người họ từ Pháp trở về là tâm trạng em lại tốt hơn. - Sewashi mỉm cười nhìn.

Yui im lặng, thiết nghĩ hành động của cô lúc ở với Mai có chút trẻ con, như thể mỗi lần ở cạnh chị cô có thể sống như một Satake Yui của ngày xưa, không cần tự tạo cho mình vỏ bọc già dặn, trưởng thành.

- Tập đoàn Hanagato phát triển ứng dụng "Life Plus" hợp tác với tập đoàn Ella, em có kế hoạch gì chưa? - Bất chợt, Sewashi ngược đầu nhìn.

Từ trước tới nay, bộ phận công nghệ thông tin của tập đoàn Satake luôn đi trước tập đoàn Hanagato một bước vì phát triển được ứng dụng "Brilliance" chuộng người dùng. "Brilliance" đánh giá năng lượng sống của một người thông qua chế độ ăn uống, thể dục và hoạt động cũng như đưa ra giải pháp cho những người muốn tăng cân, giảm cân, tăng chiều cao hay cân đối cơ thể. Nói không ngoa, "Brilliance" chính là con gà đẻ trứng vàng của cô.

Bây giờ, Shukasa lại cho lập trình ứng dụng "Life Plus", về cơ bản chức năng của nó giống "Brilliance", không khó để nhận ra anh đang quyết tâm đối đầu với cô.

Ánh mắt Yui rực lửa.

- "Brilliance" là niềm tự hào của cha và em, em tuyệt nhiên sẽ không để một ứng dụng sinh sau đẻ muộn vượt qua nó.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Nghi Phạm Bất Ngờ

Sau hai tuần làm việc, cố chủ tịch Satake Ikishige đã được chuyển sang bệnh viện lớn của Pháp để điều trị. Cuộc phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi và nhiều khả năng có thể giúp ông tỉnh lại.

Yui đương nhiên tâm trạng rất tốt. Lúc cô vừa trở lại công ti liền bắt tay vào việc phát triển thêm một số chức năng cho "Brilliance". Bộ phận công nghệ thông tin của tập đoàn làm việc không ngừng nghỉ cho cuộc đối đầu sắp tới với tập đoàn Hanagato.

Thời gian trôi qua, "Life Plus" đã đến lúc thả xích. Buổi tiệc giới thiệu sản phẩm được bên tập đoàn Hanagato và tập đoàn Ella tổ chức rất hoành tráng. Dĩ nhiên, gia tộc Satake và Oga đều là khách mời.

Yui khoác tay Sewashi cùng sóng vai tới bữa tiệc. Thật may khi Shukasa cầm phóng viên, nếu không Yui cũng sẽ chẳng khác gì nhân vật chính của bữa tiệc.

- Yui, em thấy sao? - Sewashi huých nhẹ khuỷu tay Yui khi nghe thuyết trình về "Life Plus". Gương mặt anh không mấy vui vẻ.

- Tập đoàn Ella có khác, "Life Plus" thật sự rất có triển vọng. - Yui lắc đầu. - Ngoài việc chúng bao quát phần đa chức năng của "Brilliance" thì còn phát triển thêm một số mảng khác rất thiết thực. Hanagato Shukasa đã hao tâm cho dự án này rất nhiều.

Kết thúc bài thuyết trình, bỗng chốc cổ họng Yui nghẹn cứng lại. Thật sự "Life Plus" quá tuyệt vời.

- Xin lỗi... - Đang băn khoăn nên đổi đầu ra sao với tập đoàn Hanagato, chợt một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Ngữ điệu ấy rất lạ, không giống Tiếng Nhật thuần túy.

Yui buông tay Sewashi, quay đầu lại nhìn. Một cô gái người nước ngoài đứng e thẹn nhìn cô, mái tóc màu nâu tây dài óng ả, cặp đồng tử màu xám khói hút hồn người đối diện. Cô ấy nở một nụ cười duyên dáng.

- Có phải cô là em gái của chị Waku Mai không? - Cô ấy cất giọng lai lai.

- Vâng. - Yui hãy còn ngạc nhiên. - Tôi tên Satake Yui, nhưng đã đổi sang họ chồng Oga Yui.

- Trùng hợp quá. - Cô gái nở nụ cười rạng rỡ. - Nhiều năm trước lúc chị Waku còn hoạt động nghệ thuật ở Pháp, tôi có quen chị ấy và được nghe chị ấy kể chuyện. Chị Waku rất hay kể về em gái của chị, hôm nay thấy cô có ngoại hình thật sự rất giống chị ấy nên có chút ngỡ ngàng.

Tiếng Nhật cô ấy khá tốt, tuy phát âm không thật chuẩn, nhưng lại tự tin nói cả một tràng dài.

- Thật ngại quá, cô là...

- Quên chưa giới thiệu, tôi là Claire Laurent, một ca sĩ, quốc tịch Pháp. - Cô ấy giơ tay ra bắt. - Có lẽ chị Waku chưa nói với cô về tôi...

Yui đáp ứng nhớ lại. Chết tiệt, cô đúng là không giỏi nhớ người mà.

Sewashi im lặng nhìn hai người, lát sau mới từ từ cất tiếng.

- Cô Laurent, xin tự giới thiệu, tôi là Oga Sewashi, chồng của Yui. - Sewashi giơ tay ra bắt. - Cô là khách mời bữa tiệc này sao?

- Cô ấy là đi cùng tôi. - Đột ngột, một giọng nói lãnh đạm vang lên sau lưng Claire.

Shukasa khoan thai bước đến, đứng bên cạnh Claire, giơ tay ra cho cô khoác lấy.

Tim Yui nhói lại một khắc, ngược nhìn gương mặt sắc lạnh và có chút thờ ơ của Shukasa, thế nhưng gương mặt Yui vẫn không biểu lộ một chút cảm xúc.

- Tôi là cháu gái của phu nhân tập đoàn Ella, bà Ella Robinson. Trong thời gian hợp tác với tập đoàn Hanagato tôi cũng có làm quen chút ít với anh ấy. - Claire cười khẽ.

Sewashi thầm nhớ lại, phu nhân Ella gốc là một quý tộc Pháp, tên là Ella Laurent, sau kết hôn đổi họ Robinson. Hóa ra lại là họ hàng với Claire.

- Giám đốc Hanagato không đi cùng hôn thê sao? - Chẳng hiểu sao, một ma lực nào đó thúc giục Yui thốt ra câu đó.

- Chủ tịch Satake hỏi Kanami Sakurako? - Ngữ điệu Shukasa đầy khách sáo. - Cô ấy từ chối đi cùng, thật may là có Claire làm bạn tiệc cùng tôi.

Yui hơi cúi đầu, trong lòng cười khẩy. Anh cũng thay đổi, hồi xưa không gần gũi nữ sắc, bây giờ không làm gì cũng có đầy đàn bà vây quanh.

Đột ngột, Shukasa nhìn dáo dác rồi cất tiếng.

- Tiểu thư Oga Akako đâu?

- Con gái tôi? - Yui còn chưa kịp trả lời thì Sewashi đã nở một nụ cười tà mị. - Con bé đang ở bệnh viện.

- Sao? Bệnh gì?

Không biết Yui có nhìn nhầm hay không nhưng biểu cảm lãnh đạm của Shukasa có chút sứt sảng khi nhắc đến Akako.

- Con bé sinh ra không được khỏe mạnh, mắc bệnh hen suyễn nên thường xuyên ở viện điều trị.

Đôi mày anh khẽ nhíu lại.

Một lát, Yui cất tiếng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt.

- "Life Plus" quả thật là một ứng dụng tuyệt vời. - Yui cười khẽ. - Tôi sẽ rất trông đợi cho cuộc đối đầu tới.

- Có xá gì so với "Brilliance"? Một ứng dụng thống trị ngôi vương suốt cả một thập kỉ, "Life Plus" chỉ vừa thả xích, không biết có ăn thua không nữa.

Lời lẽ thì rất khiêm tốn, nhưng không khó để nhìn ra sự đắc ý và ngạo mạn hiện rõ trên mặt anh.

Nói chuyện một lúc, Yui xin cáo ra ngoài. Cô không nghĩ mình có thể chịu đựng được vẻ mặt của Shukasa thêm nữa.

Hôm nay anh rất lạ, rất lạnh nhạt và bình thản. Tuy mọi động tĩnh của anh là để công kích tập đoàn Satake nhưng biểu hiện của anh đối với cô vẫn rất nồng nhiệt, ánh nhìn vẫn dịu dàng. Nhưng hôm nay, thực sự lạnh nhạt.

Hừ, vì cô quý tộc Pháp kia sao?

Yui bước vào nhà vệ sinh rửa mặt, đột ngột lại gặp một người không muốn gặp.

Chủ tịch Hanagato Junkasa đang lau khô tay, thấy cô bước vào thì ngẩng mặt cười nói.

- Nãy giờ đều thấy chủ tịch Satake, giờ mới có cơ hội nói chuyện.

Yui cúi đầu, rồi chẳng nói chẳng rằng bước lại bồn rửa.

- Năm năm qua cô đối đầu tập đoàn Hanagato, công khai cạnh tranh, rốt cuộc là vì cái gì? - Gương mặt đầy nếp nhăn của Junkasa chuyển động nhẹ. - Vì thằng Shukasa?

- Xin chủ tịch Hanagato đừng nói nữa. - Yui điềm đạm.

- Cô vẫn tin bất chấp "Life Plus", "Brilliance" vẫn trụ vững vị trí ngôi vương? - Nhưng Junkasa mặc kệ, vẫn mỉm cười đầy ẩn ý.

- Chờ xem có ngày tôi khiến tập đoàn Hanagato và thằng quý tử yêu dấu của ngài thê thảm. - Giọng Yui gần rõ. - Ngài có tiền, có quyền, cứ việc bao che cho tội ác của con trai ngài. Nhưng tôi không tin cái kim trong bọc không có ngày lòi ra.

- Tôi đã nói với cô rất nhiều lần là thằng Shukasa không hề hại đến cổ chủ tịch Satake.

- Làm hay không, các người tự biết. Tôi thề tôi sẽ bắt các người trả đủ.

Tâm trạng Yui đã tới lúc căng thẳng thì đột ngột, ánh sáng vụt tắt.

Mất điện...

Bầu không khí yên ắng, cả Yui và Junkasa đều bình thản nhìn vùng tối đen, ngược đầu như thể chờ có điện lại.

Trong tiếng xôn xao của hội trường ngoài kia, có tiếng bước chân gõ nhẹ vào sàn nhà, rất tĩnh lặng.

Yui ngạc nhiên nhìn ra cửa, tuy nhiên cô cũng chẳng thấy gì. Mất điện, cô không muốn đi lại nhiều.

Tiếng xé gió sắc bén...

Yui giật mình quay lại, ngay lập tức bị một dòng nước ấm phun lên mặt.

- Hự!!

Cô giật mình sững sờ. Ngay sau đó, tiếng bước chân kia nhanh hẫng, ngay một xa dần rồi mất hút.

Đèn vụt sáng...

Đồng tử mắt Yui mở to nhìn viễn cảnh trước mắt.

Junkasa gục xuống sàn, con dao sắc bén cắm sâu vào ngực trên, gương mặt tái đi đau đớn, rên hừ hự.

Yui kích động la to.

Mọi người bị tiếng hét của cô làm giật mình, vài người hiếu kì nhưng cũng chẳng buồn rời đi, chỉ có mình Sewashi và Shukasa nhận ra giọng của cô liền hốt hoảng đi tìm.

Vừa tới nơi, họ bắt gặp cảnh tượng kinh hoàng. Junkasa ngã gục, máu chảy lênh láng trên sàn, Yui cả người vậy máu tái mặt bên cạnh.

Shukasa hoảng hốt chạy lại đỡ Junkasa, lay gọi.

- Cha! Cha sao vậy? Cha tỉnh dậy đi!! Cha!! - Nhận thấy ông bất tỉnh, Shukasa liền rút máy gọi cấp cứu.

Sewashi cũng nhào đến ôm chầm Yui vào lòng, gất gao giữ vai cô. Anh giật mình khi nhận thấy từng con run rẩy truyền đến, cô co mình sợ hãi.

- Không sao, anh đây rồi, em không cần phải sợ. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. - Sewashi vỗ nhẹ vào lưng, trấn an cô. - Yui, em có bị thương không? Chuyện gì đang diễn ra vậy?

- Em... Em không sao... Nhưng đột nhiên đèn vụt tắt, rồi có ai đó bước vào, tấn công chủ tịch Hanagato... - Yui run rẩy ngã vào lưng anh, nắm chặt vạt áo anh, mặt nghẹn ngào tái đi.

Shukasa hoảng sợ ôm chầm Junkasa, ngược mặt nhìn Yui, đôi mày khẽ nheo lại.

- Cô có thấy hung thủ hay bất cứ đặc điểm nhận dạng nào không?

- T... Tôi quá, tôi không thấy...

- Được rồi, Yui đang hoảng loạn, xin giám đốc Hanagato dừng tra hỏi nữa. - Sewashi ôm chặt Yui hơn. - Có gì hãy đợi cảnh sát đã.

_____o0o0o_____

Chỉ một chốc sau, cấp cứu đã đến và đưa chủ tịch Hanagato Junkasa đi. Bữa tiệc được ngưng lại vì vụ án, cảnh sát lập tức phong tỏa hiện trường, tiến hành điều tra.

Người đảm nhiệm vụ án là một sĩ quan cấp cao của sở cảnh sát họ Haneda. Vì vụ này có dính líu tới những người tai to mặt lớn nên không khí làm việc vô cùng ngột ngạt. Ngay cả việc lấy lời khai từ Yui họ cũng rất cẩn thận để không đắc tội.

- Điện thoại từ bệnh viện báo về, chủ tịch Hanagato Junkasa đã bảo toàn được tính mạng, hiện đang trong quá trình hồi phục, sẽ tỉnh dậy nhanh thôi. - Thanh tra Haneda cúp máy điện thoại, thở phào nhẹ nhõm thông báo.

Như trút được nỗi lo, cả Shukasa và phu nhân Hanagato Yuko đều trút một tiếng thở.

Ôn trời đã không cướp cha của anh đi.

Thế nhưng, mọi việc không mấy thuận lợi cho tập đoàn Satake khi Yui trở thành nghi phạm số một của vụ án.

- Chủ tịch Satake. - Sĩ quan quay đầu nhìn Yui. - Trong lời khai của cô, trước lúc mất điện giữa cô và chủ tịch Hanagato có xảy ra chút mâu thuẫn.

- Không sai. - Yui cố giữ vẻ bình thản thường ngày. - Một chút cãi vã về cuộc đối đầu giữa hai ứng dụng "Brilliance" và "Life Plus", một chút cãi vã về tình cảm cũ của tôi và giám đốc Hanagato Shukasa, và một chút về vụ tai nạn của cha tôi.

- Đây là phán đoán của tôi, chủ tịch Satake. - Haneda nghiêm nghị. - Cô có đủ động cơ để hành hung chủ tịch Hanagato. Sau khi xảy ra cãi vã, cô đã kích hoạt ngắt điện và sử dụng con dao giấu sẵn để thực hiện hành vi tội ác.

- Anh đừng có ngậm máu phun người. - Yui trừng mắt. - Dựa vào đâu anh bảo tôi là hung thủ? Động cơ ư?

- Như cô đã khai. Ngày xưa cô và cậu Shukasa có mối quan hệ tình cảm với nhau nhưng bị ông bà Hanagato ngăn cản nên cô rất căm hận ông ta. Năm năm trước, cố chủ tịch Satake Ikishige gặp tai nạn, cô cho rằng hung thủ là giám đốc Hanagato Shukasa nên cô cũng muốn cho ngài ấy hiểu được nỗi đau của cô nên cô đã xuống tay với cha ngài ấy. Hơn nữa, nếu chủ tịch Hanagato gặp nạn, cuộc đối đầu giữa hai ứng dụng này chẳng phải cô có lợi hơn sao.

- Không có chứng cứ, anh đừng hòng vu oan giá họa cho tôi. - Yui nghiêng răng.

Thanh tra Haneda nghiêng đầu. Dĩ nhiên, đây chỉ mới là phán đoán về động cơ. Cách thức gây án còn rất nhiều nghi vấn, với cả, máu chốt là chứng cứ. Không có chứng cứ, anh không thể kết tội cho cô.

- Thanh tra Haneda!! - Chợt một viên cảnh sát hối hả chạy vào. - Đã xác định được dấu vân tay được cho là của hung thủ trên hung khí rồi ạ.

- Tốt quá rồi! Mau nói đi. - Haneda nở nụ cười đắc ý, sốt sắng hỏi.

Bên Shukasa cũng hồi hộp nhìn viên thanh tra chờ câu trả lời, nhưng anh ta tỏ vẻ áp úng.

- Nói! - Yuko trừng mắt.

- Là... Dấu vân tay trên hung khí là... là của chủ tịch Satake!! - Anh ta ấp úng khai. - Không sai, chính là thiếu phu nhân gia tộc Oga, cô Oga Yui...

Tất cả mọi người được phen chấn kinh.

- Hồ đồ! - Sewashi ôm chặt lấy Yui, trừng mắt nhìn viên cảnh sát.

Anh ta hoảng loạn cúi đầu. Vụ án này cùng lúc cuốn vào ba gia tộc tài phiệt của Nhật Bản, không cẩn thận là sẽ khiến anh mất việc như chơi.

- Anh có chắc không? - Thanh tra Haneda ngờ vực.

- Dĩ nhiên. Trên cán dao chỉ có một mình dấu vân tay của chủ tịch Satake, và kết quả thu về khớp đến 99.8% cơ mà!!

- Thanh tra Haneda. - Lần này là một viên cảnh sát khác chạy vào. - Chủ tịch Hanagato đã tỉnh dậy sau cuộc phẫu thuật, tôi đã lấy được lời khai của ông ấy rồi ạ.

- Mau nói.

- Chủ tịch Hanagato không nhìn thấy được mặt hung thủ, nhưng có nghe được tiếng bước chân. Chính là giày cao gót. Hơn nữa, ở bông hoa cài trên ngực ông ấy, chúng tôi có phát hiện dấu vân tay của chủ tịch Satake và bột huỳnh quang.

Sau loạt thông báo đó, mọi người cả kinh chữa ánh mắt về phía Yui.

Yui cảm lạnh nhìn mọi người, vô thức níu chặt lấy ống tay Sewashi. Anh cũng ôm cô chặt hơn, vỗ nhẹ trấn an.

Shukasa chẳng nói chẳng rằng, sắc mặt anh xấu đi hẳn.

- Chứng cứ đã đủ, chủ tịch Satake. - Thanh tra Haneda mỉm cười. Trước lúc bữa tiệc bắt đầu, cô đã đặt thiết bị hẹn giờ ở cầu dao. Sau đó, cô tìm cơ hội bôi bột huỳnh quang vào hoa cài ngực của chủ tịch. Mất điện, cô tìm ngay chiếc dao giấu sẵn ở trong buồng rửa tay rồi thực hiện hành vi hành hung chủ tịch. Chứng cứ đã có đủ, cô hãy nhận tội đi.

Nghe lời buộc tội trắng trợn đó, Yui nhất thời lùi ra sau, run lấy bầy.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 129: Bảo Mẫu

- Thanh tra Haneda, tôi hoàn toàn có thể kiện anh tội vu khống. - Gương mặt Sewashi tối sầm, đen kịt, giọng nói gần rõ từng thanh âm. - Suy luận của anh có quá nhiều kẽ hở. Thứ nhất, làm sao Yui có thể đoán được thời gian chủ tịch Hanagato bước vào nhà vệ sinh để hẹn kích hoạt cầu dao? Hơn nữa, cô ấy còn không chắc chắn ngài ấy có bước vào hay không mà chuẩn bị dao. Thứ hai, nếu thật sự là hung thủ, chẳng việc gì cô ấy lại khai ra cuộc xích mích giữa hai người họ cả.

Thanh tra Haneda lúng túng. Vụ này thực sự rất căng, nếu anh chỉ điểm đúng hung thủ sẽ nhận được sự đãi ngộ lớn từ phía gia đình Hanagato, ngược lại, anh còn trót động tới hai gia tộc Satake và Oga nữa. Nếu không kết được tội, nguy cơ mất việc là điều chắc chắn.

- Vậy anh giải thích sao về dấu vân tay có dính trên cán dao và hoa cài ngực? - Thanh tra Haneda lấp bắp. - Đó là chứng cứ thiết thực nhất chứng minh chủ tịch Satake là kẻ đứng sau tất cả.

- Đó là việc của cảnh sát các anh.

"Rầm!!!"

Tiếng va đập mạnh kèm theo tiếng đổ vỡ vang lên ngay sau đó, mọi người hoảng hốt quay lại.

Shukasa đen mặt, cúi gầm, hằm hằm trừng mắt về phía Yui. Tay anh đâm vào tấm gương phía sau, từng mảnh kính đâm sâu vào tay, máu loang lổ, chảy giọt.

- Giám đốc Hanagato, tay anh chảy máu rồi... - Claire hoảng hốt nâng cổ tay anh, tái mặt. - Phải mau băng bó, nếu không...

Bỏ qua sự sốt sắng của Claire Laurent, Shukasa giật tay ra khỏi, gằn giọng.

- Thanh tra Haneda, chúng tôi ngừng truy tố vụ án này. Không cần điều tra nữa.

- Con điên rồi, Shukasa. - Yuko nhăn mặt hét. - Cha con đã bị hành hung đấy, rất có thể hung thủ là cô ta.

- Đủ rồi. - Anh quát ầm, gương mặt tối đen. - Cha đã tỉnh, vậy là quá đủ rồi.

- Giám đốc Hanagato, chuyện này... - Thanh tra Haneda ấp úng. - Đây là nghĩa vụ, cho nên...

- Anh tưởng mối quan hệ giữa tập đoàn Hanagato và thủ trưởng sở cảnh sát Tokyo, ông Matsuda là bình thường sao? - Shukasa bắt giác cười lạnh.

Viên cảnh sát kia giật mình, tái mét. Bây giờ xung quanh gương mặt hoàn mỹ và cơ thể trắng kiện kia chỉ toàn một bầu không khí chết chóc.

- Hiểu... Hiểu rồi... - Haneda lắp bắp. - Tôi sẽ cho đình chỉ điều tra...

Shukasa khịt mũi, rồi quay lưng rời đi, thế nhưng, một giọng nói vội vã vang lên.

- Đợi đã! - Yui vùng ra khỏi cái ôm gắt gao của Sewashi, hấp tấp. - Anh...

- Chủ tịch Satake. - Shukasa điềm tĩnh cắt ngang. - Coi như chúng ta không ai nợ ai.

- Bố khi!! - Yui giận dữ cắn môi. - Ý anh có khác gì tôi là thủ phạm?

- Tôi không có ý đó.

Nói thế rồi anh rảo bước rời khỏi.

Shukasa nhắm mắt, sâu trong trái tim đau đến rỉ máu. Anh tin là cô không làm, Yui của tám năm trước là một con người ngây thơ lương thiện. Nhưng bây giờ, cô thay đổi quá nhiều rồi. Thủ đoạn trên thương trường của Satake Yui luôn nhanh, chuẩn, ác. Tính khí cô lãnh đạm, cứng chặc, hoàn toàn không có một dấu vết của cô gái Satake Yui tám năm về trước. Bởi vậy, niềm tin của anh lung lay không ít...

Thôi thì đừng để anh tìm ra sự thật, đó là cách duy nhất để anh giữ vững sự hy vọng nơi cô...

Anh thật sự rất nhớ người con gái của ngày xưa...

__o0o0o__

Ngày hôm sau, không có bất cứ một tờ báo nào đưa tin về vụ việc của chủ tịch Hanagato. Dường như Shukasa đã ra tay thao túng mọi cử động của bên truyền thông, do vậy tập đoàn Satake cũng không có lấy bất cứ trục trặc nào cả.

Thế nhưng, sáng nay, không khí ở buổi họp của cổ đông, cổ vấn cả các thành viên cấp cao ban quản trị tập đoàn Satake lại vô cùng căng thẳng, nguyên nhân không gì khác ngoài vụ đối đầu giữa hai ứng dụng "Brilliance" và "Life Plus".

Sau khi thả xích, "Life Plus" thu về kết quả rất khả quan. Giao diện đẹp mắt, tính năng thực tiễn, dung lượng nhẹ và dễ sử dụng, người dùng truyền tai nhau ứng dụng này và chỉ trong một thời gian ngắn, doanh thu của nó đem về vô số kẻ. "Brilliance" tuy không có dấu hiệu tuột dốc, nhưng nếu cứ với tiến trình này thì chỉ một thời gian sau người ta rất có thể sẽ lãng quên nó.

Một số đề cử và dự án được đưa ra để cải thiện doanh số nhưng tính khả quan lại không cao. Tuy nhiên, những gì có thể làm được Yui đều làm. Một nguồn vốn lớn được tập trung để phát triển ứng dụng.

Yui mệt mỏi leo lên xe, dựa người vào ghế. Hôm nay sự căng thẳng của cô gần như đến đỉnh điểm, cả ngày đều căng từng sợi dây thần kinh để phân tích. Dù sao bây giờ cũng là kẻ tám lạng, người nửa cân, Yui mẫn rằng cô phải tìm ra một con át chủ bài đủ sức quật ngã tập đoàn Hanagato.

Đầu óc mông lung nhớ về vụ án ngày hôm qua, lửa giận trong cô lại trào lên không ít. Chắc chắn có kẻ đứng sau vụ oan giá họa cho cô, âm mưu không gì khác ngoài việc kích bầy mâu thuẫn giữa hai tập đoàn. Cho nên, tuy Shukasa đã yêu cầu hủy mọi công tác điều tra nhưng Yui vẫn ngấm ngấm cho điều tra vụ án.

Hôm nay thực sự rất mệt, cô muốn được nghỉ ngơi...

__o0o0o__

"Shukasa à, hôm nay tớ và Mika có việc ở quê, không kịp đón Kaori. Có lẽ tớ sẽ về khuya nên nhờ cậu tới nhà trông Kaori hộ tớ nhé, khoảng ba tiếng thôi."

Chỉ một cuộc điện thoại của Akito, Shukasa từ một thương nhân cao cao tại thượng ngay lập tức nâng cấp thành bảo mẫu trông trẻ đa năng.

Kaori đi học ở trường mầm non Stars, việc đi lại đều có xe buýt của nhà trường đưa đón. Akito với Mika lại về quê từ trưa, nên Shukasa phải tới đó trông coi công chúa cho anh bạn.

Mika có định nhờ Yui hoặc thư kí Yunida Ena, nhưng thiết nghĩ sau vụ đối đầu này cô bạn cũng đã cực khổ nên thôi. Hồi sang Haruka và Kuro mới biết cặp đôi này đang làm một chuyến du lịch nước ngoài, là Singapore. Bất đắc dĩ mới đành để Shukasa chứ bản thân Mika không có ưa anh lắm.

Tan làm, Shukasa bắt xe tới chung cư của đôi vợ chồng trẻ. Cửa không khóa, mẫn rằng Kaori đã về nhà rồi.

Anh bước vào, tháo giày, bắt gặp cô bé nhỏ nhắn đang ngồi chơi đồ hàng, thấy anh đến mới giương con mắt tròn xoe nhìn.

- Chú là chú Shukasa mà cha cháu bảo tới chơi với cháu sao? - Kaori lãnh lút.

- Chào cháu, Manabu Kaori. - Shukasa cười hiền từ. - Cháu chơi một mình, không buồn sao?

Kaori còn chưa kịp trả lời, cánh cửa nhà vệ sinh liền bật mở. Một cô bé khác lon ton chạy ra.

- Cha nuôi!! Con nghe giọng đã đoán ngay là người. - Akako nở một nụ cười nhí nhảnh, bước chân hấp tấp lao tới ngã nhào vào lòng Shukasa. - Con thật sự rất nhớ cha nuôi.

Shukasa ngỡ ngàng nhìn cô bé đang rúc vào lòng mình. Akako vẫn hồn nhiên và vô tư như vậy, nhưng càng lúc lại càng đau lòng.

- Aka-chan, cậu quen chú Shukasa sao? - Kaori tròn mắt.

- Dĩ nhiên rồi, Kao-chan! Đây là cha nuôi của tớ mà. - Akako vẫn ôm cổ Shukasa, quay lại đáp, giọng điệu có cái gì đó rất tự hào và hạnh diện. - Cha nuôi thương tớ lắm, mua cho tớ một con sóc bông to bự từng này nè.

Akako múa tay diễn tả.

- Không công bằng!! Tớ cũng muốn. - Kaori phụng phịu.

Riêng Shukasa vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây.

- Khoan đã, Oga Akako. - Shukasa nắm vai cô bé. - Sao cháu lại ở đây?

- Cháu học cùng trường với Kao-chan, hôm nay học xong cháu lại đây chơi.

- Cha mẹ cháu có biết không?

- Không cần báo đâu ạ. Chuyện cháu lại đây chơi rồi ngủ lại là chuyện bình thường. - Akako thân nhiên nhún vai. - Cha và mẹ thường rất bận, hay về muộn, nên cháu về nhà cũng buồn. Bởi vậy lâu nay mẹ cháu vẫn cho cháu lại đây chơi với Kao-chan mà.

Shukasa chau mày, vậy là Yui không biết Akako đang ở với anh. Phiền rồi.

Lần trước, lúc ở Heaven Land, cô bắt gặp anh đang ở cùng cô bé, lại lỡ hiểu lầm là anh có ý định xấu với Akako. Sau vụ tai nạn của cha Yui, dường như cô rất nhạy cảm với mọi động thái của anh.

Nhưng Shukasa thoáng chốc nhớ lại vụ tấn công cha anh tối qua. Chủ tịch Hanagato vẫn ở trong viện tĩnh dưỡng, chuyện Yui lên cho người tiếp tục điều tra anh cũng biết nên càng hoang mang tốt độ.

Nếu cô vẫn điều tra, chẳng phải muốn khẳng định sự trong sạch của mình? Hay đây là cái cớ đánh lạc hướng sự chú ý của anh?

Shukasa vừa tin, vừa có chút nghi ngờ. Anh bắt gặp cười khổ, từ bao giờ giữa anh và cô chỉ còn sự nghi kị và hận thù như thế.

- Cha nuôi... - Đang mải suy nghĩ, một lát sau Shukasa mới nhận ra Akako đang gọi mình. Cô bé nhét vào tay anh một con búp bê, giọng lạnh lót. - Cha nuôi là hoàng tử Ao, Akako làm công chúa Momo, còn Kao-chan sẽ làm nữ hoàng Murasaki nhé.

Shukasa đang còn ngỡ ngàng thì hai cô bé đã bắt đầu "nghiệp diễn".

- "Công chúa Momo, con không được yêu hoàng tử Ao." - Kaori lắc lắc con búp bê, giọng cương điệu. - "Chính hoàng tử Ao đã ra lệnh giết đức vua để cướp ngai vàng".

- "Dĩ nhiên là con hận hoàng tử Ao." - Lời thoại của Akako ra đáng bà cụ non. - "Nhưng sự thật là con yêu ngài ấy. Vì vậy, con sẵn sàng tha thứ."

- "Hoàng tử Ao, chàng có yêu công chúa Momo không?". - Kaori xoay con búp bê về phía Shukasa.

Shukasa ngỡ ngàng nhìn, mãi một lúc sau, Akako hých nhẹ khuỷu tay anh.

- Cha nuôi, đến lượt cha kia.

- À ừ... - Anh giật mình. - "Có..."

- "Vậy tại sao chàng lại giết bệ hạ?". - Kaori tiếp tục ra giọng "Nữ hoàng Murasaki".

- "À ờ... Tại sao á?... Không có lí do... Vậy thôi..."

- Sai kịch bản rồi! - Akako nhăn mặt. - Cha nuôi, hoàng tử Ao sẽ nói "Không phải ta giết. Là mẹ phù thủy Kuro giết bệ hạ rồi đổ oan cho ta." chứ!

Shukasa cười nhạt. Sao giống hoàn cảnh của anh quá vậy...

- Nếu hoàng tử Ao trả lời như vậy thì công chúa Momo có tin không? - Shukasa vuốt tóc Akako, dịu dàng.

- Tin chứ! Vì công chúa Momo rất yêu hoàng tử Ao, nên niềm tin giữa họ là bất diệt. - Giọng điệu cô bé chắc nịch.

Sâu trong lòng anh nở một nụ cười lạnh.

Truyện cổ tích cũng chỉ là cổ tích, sự thật cay đắng hơn nhiều. Niềm tin gì chứ, chỉ là phù du.

- Nhưng tại sao hai đứa lại chơi trò này? - Anh không muốn chơi nữa, bèn quay sang hỏi chuyện.

- Chú không biết bộ phim "Công chúa Momo" sao? - Kaori nghiêng đầu. - Nó thật sự rất nổi tiếng đấy, cả cháu và Aka-chan đều rất mến hoàng tử Ao. Đó là một người vô cùng đẹp trai, vô cùng tốt bụng nhưng lại tình yêu lại vô cùng gian nan.

- Ồ, Kaori kể cho chú được không? - Shukasa cười khẽ.

- Công chúa Momo là một cô gái vô cùng hoàn mỹ, và yêu hoàng tử Ao cũng tốt bụng không kém. Nhưng phù thủy Kuro lại ghen tức nên xuống tay giết phụ hoàng của công chúa Momo và đổ tội cho hoàng tử Ao. Nữ hoàng Murasaki rất hận hoàng tử nên không muốn gả công chúa Momo cho chàng, nhưng nữ hoàng vẫn là người tốt.

- Vậy kết phim ra sao?

- Công chúa Momo tin vào hoàng tử, tin mình không chọn nhầm người nên đã chứng minh ngài vô tội. Hai người đã cùng nhau chiến đấu chống lại phù thủy Kuro và sống hạnh phúc mãi về sau. - Gương mặt Akako ửng hồng.

Shukasa nghệt mặt. Chuyện cổ tích luôn đơn giản như thế.

- Khụ khụ... - Đột ngột, cả người Akako rung lên, ho khẽ.

Shukasa lo lắng vuốt lưng cô bé. Ngay giờ anh để ý, Akako thỉnh thoảng ho vài cơn.

- Akako, cháu sao thế?

- Không biết nữa... Con hơi khó thở... - Akako cười nhẹ. - Con cũng hay bị thế này lắm. Những lúc này chỉ cần uống thuốc là được...

Akako đứng dậy, khập khiễng đi lại chiếc cặp đặt trên bàn. Cô bé mở cặp, rút túi thuốc ra.

Chiếc túi giấy rơi xuống...

Akako ôm lấy cổ, tay kia bám vào ghế, cố thở. Gương mặt tái đi, toàn thân run lên bần bật, giấy dựa liên tục.

Shukasa hoảng hốt chạy lại, đỡ lấy cô bé. Triệu chứng này, anh ngay lập tức đoán ra Akako lên cơn hen phế quản kịch phát. Lần trước Sewashi có nhắc qua chuyện cô bé mắc bệnh hen suyễn bẩm sinh, cơ thể vốn yếu ớt.

Bệnh này, nếu cấp cứu sai cách hoặc chậm trễ, rất dễ dẫn đến tử vong.

Shukasa dựng Akako ngồi dậy, cho cô bé tựa vào chân ghế. Kaori cũng hoảng hốt đưa túi thuốc ban nãy Akako đánh rơi cho Shukasa, rót nước đưa cho anh.

Shukasa cho Akako uống thuốc rồi cấp tốc rút điện thoại gọi cấp cứu. Akako có vẻ đỡ hơn, nên chắc sẽ không nguy kịch tới tính mạng.

Chỉ mười phút sau, xe cấp cứu đến đưa Akako đi, Shukasa và Kaori cũng khóa cửa đi theo. Có bác sĩ lo, chắc Akako cũng ổn. Nhưng điều anh băn khoăn nhất là làm thế nào để liên lạc cho cha mẹ của Akako?

Gọi cho Yui, anh không thật sự thoải mái...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Tin Vui

Yui tái mặt ngồi dựa vào ghế, trống ngực đập mãi không nguôi. Gương mặt cô tái đi, mồ hôi lạnh tuôn ra như suối.

- Chủ tịch, cô đừng lo lắng. Tiểu thư sẽ không sao. - Yumida Ena ân cần đứng cạnh, đưa cho Yui một chai nước, trấn an cô.

Cô nhận lấy nó, uống một ngụm, lát sau nhắm mắt tĩnh tâm.

Shukasa và Kaori ngồi ở phía đối diện, lặng người nhìn viễn cảnh trước mắt. Chỉ khổ cho Yui, cả ngày đã căng hết dây thần kinh lên làm việc, vậy mà giờ Akako lại ra nông nổi này.

Một lát sau, bác sĩ bước ra từ phòng cấp cứu. Yui sốt sắng đứng dậy thì được bác sĩ trấn an. Nhờ sơ cứu kịp thời và đúng cách, Akako không nguy kịch đến tính mạng, nằm nghỉ một chút thì sáng mai sẽ được xuất viện sớm.

- Yumida, cô lấy xe về đi. Đêm nay tôi sẽ ở lại trông Akako. - Yui quay lại cô thư kí. - Tôi sẽ báo Sewashi sau. Sáng mai chừng bấy giờ cô lấy xe đến chờ Akako về. À, báo với giáo viên ngày mai con bé nghỉ học nhé. Sắp xếp người chăm luôn.

Yui dặn một lượt, dĩ nhiên Ena không khỏi hốt hoảng.

- Chủ tịch! Hôm nay cô đã mệt lắm rồi. Đêm nay cứ để tôi trông cũng được. Mà nếu cần thì để điều y tá chăm sóc tiểu thư cho. Sức khỏe chủ tịch không được tốt.

- Tôi ổn. - Yui gạt tay. - Nếu không ở lại với Akako, đêm nay tôi sẽ không tài nào ngủ được.

Shukasa quặn lòng nhìn Yui. Hóa ra cô vẫn buồn bã và cố chấp đến thế, vẫn luôn quên chăm sóc cho bản thân. Anh rất muốn hỏi cô tám năm qua cô sống có tốt không, nhưng nghĩ lại về hiểu lầm của cô về anh thì càng khiến anh không dám tiếp cận.

Hôm bữa tiệc giới thiệu sản phẩm, anh cố giữ khoảng cách với cô, cố giữ thái độ hờ hững chỉ vì muốn cố quên cô. Anh thử mở lòng với Claire Laurent như để tìm một người khác để thay thế, nhưng thực lòng, anh đã yêu cô quá nhiều rồi.

Chiếc giường đẩy Akako chuyển sang một phòng khác để nghỉ ngơi. Nhìn cô bé mắt nhắm nghiền, sắc mặt kém hồng hào khiến Yui không khỏi đau lòng. Cô nhìn theo Akako, lát mới nhẹ nhàng tiến đến trước mặt Shukasa.

- Hôm nay... cảm ơn anh... - Yui trầm giọng. - Akako là người thân duy nhất bên cạnh tôi lúc này, nên nếu con bé có mệnh hệ gì, tôi sẽ không thể nào đứng dậy được.

Shukasa lặng người ngược nhìn Yui, nhìn sắc mặt xanh xao cùng đôi môi nhợt nhạt. Đôi mắt đen lay láy đẹp hút hồn giờ đây cũng thâm quầng, chắc hẳn cô đã rất mệt mỏi.

Trái tim anh thất lại một khắc khi thấy cô tiều tụy tới vậy. Một Satake Yui kiêu ngạo sẽ không bao giờ biểu lộ sự yếu ớt trước anh, nhưng cô đã làm thế, anh có thể tưởng tượng được cô đã đau tới mức nào.

- Trông em nhợt nhạt quá. - Anh đứng dậy, vuốt nhẹ môi Yui, rồi xoa tóc cô nhẹ nhàng. - Cứ tiếp tục đối đầu như vậy, em có ổn không?

Yui cúi đầu lặng im...

- Tôi rất ghét phải trở thành đối thủ của em. Dù cho bây giờ em đã là vợ người khác, tôi vẫn đành lòng buông tay. Nhưng cứ nhất thiết phải là kẻ thù sao?

Từng lời nói của Shukasa sắp nghẹn lại, anh sắp không cảm được mình mà ôm cô vào lòng. Nhưng cô yếu đuối như vậy, anh không cam tâm...

Những tưởng Yui sẽ tiếp tục dựa vào anh, nhưng cô đột ngột dùng lực đẩy anh ra. Yếu hơn anh, cô loạng choạng bước chân, lùi ra sau.

- Anh không hiểu sao? Akako là người thân duy nhất bên cạnh tôi! Vì tất cả những người khác, gia đình mà tôi vất vả mười năm mới tìm về đã bị anh hủy hoại chỉ sau một đêm!!

Yui gào lên, chất giọng khàn khàn và yếu ớt, ánh mắt đỏ bừng lên những vằn máu, trừng to nhìn anh.

Shukasa vô thức ngưng lại.

- Anh hành hung cha tôi, khiến ông bất động, anh khiến mẹ tôi mắc bệnh trầm cảm, phải từ bỏ sự nghiệp đang ở đỉnh cao của bà. Năm xưa anh lừa gạt chị gái tôi và tôi, đáng lẽ tôi phải tỉnh ngộ ra, nhưng rồi vẫn điên cuồng yêu anh. Anh bỏ tôi đi Mỹ, kêu tôi chờ đợi, nhưng trong lúc đó, anh vui vẻ bên vị hôn thê của anh và hủy hoại cả gia đình tôi. Bây giờ anh quay về vẫn còn mặt mũi đòi tôi tha thứ sao?

- Anh đã nói bao nhiêu lần là anh không làm chuyện đó. Có kẻ hành hung cha em rồi đổ cho anh. - Shukasa kiên nhẫn kim Yui lại. - Hơn nữa, chuyện tám năm trước em mới là người hiểu rõ nhất cơ mà.

- Tôi không quan tâm!! Tại sao anh lại ở đây dỗ ngọt tôi? Tại sao anh không là anh của đêm hôm qua ấy? Lạnh lùng thờ ơ, đàn bà vây quanh, thẳng thừng chỉ tôi là hung thủ hành thích cha anh.

Giương mặt Yui đỏ bừng lên như chịu một nỗi áp lực quá lớn, ánh mắt ngập lệ nhưng không sao tuôn được.

- Anh tin em, Yui. Anh tin, dù có thay đổi ra sao thì Satake Yui vẫn rất thiện lương, không bao giờ ra tay nhuộm máu.

Con thịnh nộ trong phút chốc dừng lại, Yui thở ra, hồng hộc. Gương mặt nhỏ nhắn lấm tấm những giọt mồ hôi.

- Anh ngây thơ quá... - lát sau, Yui bắt gặp cười khẩy. - Tôi đã khác rồi, trải qua từng ấy chuyện tôi đã hiểu, thế giới này chỉ kẻ mạnh mới có thể tồn tại. Giết người, hoặc bị người giết. Kẻ ngây thơ không có chỗ đứng ở chốn khốc liệt này.

Nụ cười lạnh buốt tới sống lưng, ánh mắt thâm trầm lạnh lẽo...

- Tôi đã giết cha anh đấy, nhưng bất thành. Tôi muốn anh ném trải cuộc sống như địa ngục của tôi vào cái đêm năm năm trước.

Gương mặt Shukasa đen lại...

- Tránh xa tôi và Akako ra. Quay về cái tập đoàn thối nát của anh, lãnh đạo thật tốt vào, cẩn thận đấy. Có tập đoàn Satake và Oga liên kết chống lại, điều này càng thúc không ít doanh nghiệp khác chìa mũi súng vào anh đâu.

Nụ cười của Yui nhếch lên cay đắng, nhưng không che lấp nổi sự thù hận. Cô gạt anh ra, bước chân có phần loạng choạng đi về phía Akako vừa bước.

Hành lang bây giờ yên ắng đến lạ...

Kaori ngáp ngừng bước tới, nắm lấy tay Shukasa.

- Tại sao cô và chú lại cãi nhau? - Giọng nói trong trẻo của cô bé vỗ nhẹ bên tai.

Shukasa mỉm cười nhẹ, ngồi xuống xoa đầu cô bé.

- Một chút hiểu nhầm thôi. Kaori đừng để bụng nhé.

Kaori khe khẽ gạt đầu. Im lặng thêm một lát, cô bé bắt đầu nói tiếp.

- Cô Yui là một người rất hiền. Cô ấy yêu Aka-chan nhiều lắm, không ít khi cháu chứng kiến cô ấy hoảng loạn vì lo cho sức khỏe của Aka-chan. Mẹ Mika nói cô Yui chỉ còn niềm vui nơi Aka-chan nữa thôi, nên cháu rất thương cô.

Qua lời kể của Kaori, mỗi lúc cổ họng anh một nghẹn lại. Bây giờ anh càng bội phần căm ghét kẻ đã hãm hại gia đình Yui, còn vu oan cho anh, khiến mối quan hệ giữa anh và cô càng thẳng tới nhường vậy.

Được một lát, điện thoại trong túi áo anh đổ chuông. Akito và Mika đã trở về, đang dừng xe trước cổng bệnh viện đón Kaori. Shukasa dắt cô bé ra, đứng nói chuyện với Akito thêm một lát.

- Khuya rồi, cậu gọi tài xế đến đón về đi. Hay tớ chờ cậu về cũng được. - Akito khoác vai anh toan đẩy lên xe.

- Thôi. - Shukasa lắc đầu từ chối. - Đêm nay Yui ở lại trông Akako, trông cô ấy tiêu tụy lắm. Để cô ấy một mình ở đó tớ không an tâm.

- Giả nhân giả nghĩa. - Mika ngồi bên ghế phụ lái liền bĩu môi.

Shukasa liền thở dài chán nản. Akito và Kuro vẫn tin anh, nhưng Mika và Haruka luôn coi anh là kẻ tội đồ. Anh rào bước lại gần xe, nói qua cửa sổ.

- Mika, em nghĩ sao về anh cũng được, vì em là bạn của Yui. Nhưng anh cần khẳng định lại với em, anh không làm chuyện đó. Đến khi anh chứng minh được mình vô tội, hy vọng mối quan hệ giữa em và anh, à, cả Haruka nữa, có thể trở lại được như tám năm trước.

Mika liền chau mày lại, trong trí óc vô thức nhớ lại quãng đời học trò tươi đẹp tám năm trước, sáu người luôn có những cuộc hẹn vô cùng vui vẻ.

- Được, có thể tôi sẽ giảng hòa với anh. - Mika cười nhẹ. - Nhưng anh nghĩ mối quan hệ giữa anh và Yui có thể nào bình thường trở lại? Cô ấy đã có gia đình, có con. Cho dù có yêu anh, có quay về bên anh cũng không còn sự trong trắng trao cho anh nữa. Cô ấy đã là người phụ nữ có con rồi.

- Em thấy anh giống kẻ quan tâm tới chuyện đó không? - Anh cười nhạt. - Anh chỉ mong sao có thể nhìn thấy cô ấy nở nụ cười với anh lần nữa.

Mika bắt gặp nghẹn lại. Ngẫm kỹ, Shukasa cũng không dễ tiện tới mức hành hung người khác rồi phui tay bảo không làm. Nếu có kẻ vu oan thật, không phải cô và Yui đã kết tội quá nhanh rồi sao?

- Akito, về. Em buồn ngủ rồi. - Mika quay đầu né tránh Shukasa, vờ ngáp một tiếng.

Akito nhún vai vờ vai Shukasa, rồi chào tạm biệt. Chiếc xe nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt anh.

Trở vào bệnh viện, Shukasa toan bước lại phòng bệnh của Akako. Chợt, một bác sĩ tuổi trung niên bước tới trước mặt anh.

- Chào anh, giám đốc Hanagato. - Vị bác sĩ kia giơ tay ra bắt. - Đã mất công tới đây, anh có muốn kiểm tra sức khỏe một chút không?

Shukasa toan phui tay từ chối. Thế nhưng ngẫm lại, tháng nay anh cảm thấy không khỏe, mệt mỏi thường xuyên, đau lưng và cân nặng bị sút. Mẹ giục

anh đi khám, nhưng tập đoàn còn nhiều việc nên anh cứ khất tới khất lui.

- Vậy cũng được.

__o0o0o__

Cánh cửa phòng bệnh của Akako mở khẽ. Shukasa lên nhìn vào, phát hiện thấy Yui đang nằm gục trên giường bệnh.

Akako cũng ngủ say, tay nắm chặt lấy tay mẹ, chắc chắn họ đã quá mệt mỏi.

Shukasa bước tới, lấy áo khoác treo trên giá của Yui khoác cho cô, lát, anh chăm chăm nhìn cô không rời.

Một hạt nước mắt khẽ lăn trên gò má anh.

Người ta thường bảo, khi một người đàn ông khóc, chắc chắn nỗi đau đó đã dày xéo tâm can vượt quá sức chịu đựng.

"Yui, anh luôn mong mình có thể trở thành chỗ dựa cho em, bên cạnh em, bảo vệ em. Nhưng dường như định mệnh không cho anh làm điều đó. Nhưng dù thế nào, em vẫn mãi là người phụ nữ mà anh yêu nhất."

Shukasa mở cửa, bước chân rảo đều rời khỏi bệnh viện...

...

Hai giờ sáng..

Chuông điện thoại Yui reo lên khiến cô choàng tỉnh. Cô vội vươn tay ra bắt lấy.

Là Mai gọi.

Yui lên đi ra ngoài hành lang nghe điện, tránh làm Akako thức giấc.

- Alo, Mai à...

"Yui. Bây giờ bên Nhật chắc là em đang ngủ?"

- À không... Không sao, có chuyện gì hả chị?

"Yui, cha tỉnh rồi." Giọng điệu của Mai có chút gấp gáp và phấn chấn. "Sau cuộc phẫu thuật, bệnh của cha đã chuyển biến tốt, ông vừa tỉnh dậy. Bác sĩ đang khám bệnh và kiểm tra sức khỏe cũng như tâm lý của ông."

Cổ họng Yui nghẹn cứng lại, nhất thời không nói ra được gì.

- Maiko, chị nói thật chứ? - Giọng cô run run. - Cha... Cha tỉnh dậy rồi?

"Là thật, Yui. Gia đình chúng ta sắp đoàn tụ rồi..."

Cả hai không kìm nổi sự hạnh phúc. Giương mặt Yui đỏ bừng lên, niềm vui sướng ập đến quá bất ngờ khiến cô như muốn nổ tung cả lồng ngực.

"Chị biết công việc của em bây giờ rất áp lực. Nhưng chị nghĩ sẽ tốt hơn nếu em có thể sang đây gặp cha."

- Không sao, không sao. - Yui ngay lập tức xua tay. - Không gì quan trọng bằng cha. Em sẽ giao việc lại cho nhân viên rồi bay sang đó. Có thể mọi việc hơi gấp nhưng cũng phải mất hơn một ngày bay từ Nhật Bản tới Paris.

"Được, chị và cha mẹ sẽ chờ em."

Nói xong, Mai cúp máy. Yui thì cuống cuống gọi cho thư kí Yumida Ena.

- Thư kí Yumida, cha tôi đã tỉnh dậy sau cơn hôn mê năm năm. Ngay bây giờ, cô hãy thu xếp phi cơ riêng cho tôi. Soạn hành lí trong bảy ngày và cho tài xế đến bệnh viện Beryl đón tôi ra đường băng. À, sắp xếp y tá và người hầu chăm sóc Akako nhé. Công việc ở tập đoàn vẫn duy trì đều đặn, tôi sẽ báo lại cho Sewashi sau.

Yui gọi cho Ena, nói một tràng không ngừng nghỉ. Tin của Mai quả là một tin mừng, giúp cô xua hết mọi âu lo mệt mỏi. Bây giờ cô sẽ sang Pháp, có mẹ và chị cô, trên hết có người cha suốt năm năm cô không được trò chuyện cùng.

- Mẹ... - Bước vào phòng, Yui thấy Akako yếu ớt ngồi dậy, dụi tay vào mắt. - Sao con lại ở đây? Máy giờ rồi à?

Yui nhào đến bên cô, đỡ lấy cô bé, vuốt nhẹ.

- Con chơi ở nhà Kaori, lên con hen suyễn kịch phát, nhưng ổn rồi. Akako ngủ đi, sáng mai còn xuất viện.
- Ai gọi mẹ thế?
- Bác Mai. - Nụ cười Yui rạng rỡ. - Ông ngoại của con tỉnh dậy rồi. Mẹ chuẩn bị sang Pháp đón ông về.
- Thật sao? - Gương mặt Akako tươi tắn. - Con rất muốn được trò chuyện với ông ngoại. Mẹ mau đưa ông về nhé.

Toan gật đầu, đột ngột tim Yui se thắt lại.

Satake Ikishige đầu phải ông ngoại của Akako, mà chính là cha đẻ của cô bé.

Mọi chuyện bây giờ càng trở nên rắc rối, cô phút quên mất sự thật rằng Akako chính là em gái ruột của cô, cha cô mà hỏi, cô biết phải giải thích ra sao?

Đặc biệt là Akako, cô bé liệu có đủ tinh táo để chấp nhận sự thật này hay không?

Trong sự vui mừng cũng có cái rắc rối phải giải quyết...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Huchette - Gặp Gỡ

- Cha... - Yui rào bước chân vội vàng trên hành lang của bệnh viện, mắt đảo dáo tìm phòng 17. Tới nơi, cô gõ vội, rồi đẩy cửa bước vào.

Người đàn ông nằm trên giường, gương mặt điểm những nếp nhăn và mái tóc bạc dần. Nghe tiếng động, ông mở mắt, đầu cổ nghiêng ra cửa.

Con xúc động ập đến, Yui mừng rỡ chạy lại, nắm lấy tay ông, gục đầu xuống, hai má ửng đỏ.

Satake Mai ngồi kế bên liền bật cười.

- Yui, bình tĩnh. Nếu không cha sẽ hoảng.

Yui ngước mặt, liền bắt gặp ánh nhìn trêu mến và dịu dàng của ông. Satake Ikishige vuốt nhẹ tay cô, mỉm cười.

- Cha, cha sao rồi? Cha nhận ra con gái cha không?

Ikishige không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu.

- Cha chưa phục hồi hẳn, chưa nói được. - Mai liền đứng dậy vỗ vai Yui.

- Còn di chứng gì không chị?

- Về ý thức thì không. Trí nhớ vẫn ổn, trí tuệ và suy nghĩ không có vấn đề. Chỉ có điều... - Giọng Mai đột ngột nghẹn lại. - Cha bị di chứng ở chân, không đi lại bình thường được. Thế nên cha cũng không thể cùng em chèo lái tập đoàn.

Tim Yui đột ngột thất lại, nhìn xuống đôi chân gầy gò của ông. Lát, cô đau lòng nhìn ông, xót xa, nhưng Ikishige vẫn vuốt nhẹ tay cô và nở nụ cười rằng ông sẽ ổn.

- Đợi đến khi cha xuất viện được là năm ngày nữa. Em sẽ ở lại Pháp chờ đưa ông về hay trở về Nhật Bản? - Mai nghiêng đầu.

Yui đắn đo suy nghĩ. Bây giờ công việc ở tập đoàn khá căng, đặc biệt là vụ của ứng dụng "Brilliance", nếu không tới công ti tận một tuần chắc chắn sẽ không ổn.

Mai dường như đọc được suy nghĩ của cô, liền hỏi.

- Em băn khoăn về dự án phát triển "Brilliance"?

Nhắc đến chuyện làm ăn, Yui đưa mắt ra hiệu. Lát, hai chị em liền đứng dậy khỏi ghế, đưa nhau ra hành lang bắt đầu cuộc trò chuyện để Ikishige được nghỉ ngơi.

- Ừm. Thực ra thì với tình hình hiện tại, em vẫn có thể duy trì doanh số của ứng dụng. Nhưng e rằng không vượt được "Life Plus" vì có sự can thiệp của tập đoàn Ella, "Life Plus" cũng rất hoàn thiện.

- Nếu vậy, em cần một con át chủ bài khác. - Mai nghiêng đầu. - Yui, chị vốn không định can thiệp vào việc kinh doanh của tập đoàn. Nhưng chị có một sự gợi ý cho em

- Hà? - Nghe tới đó, lòng Yui liền cồn cào hẳn. Cô ngước mặt, nhìn Mai bằng sự vội vàng.

- Em biết tập đoàn bất động sản xuyên quốc gia Lambert của ngài Wiatt Lambert không?

Cô lặng thinh. Tập đoàn Lambert, một trong những tập đoàn chuyên kinh doanh bất động sản quy mô nhất thế giới. Chủ tịch Wiatt Lambert nắm trong tay 7% bất động sản trên năm châu, ở Nhật Bản cũng sở hữu không ít hạ tầng. Nếu hợp tác thành công thì không cần phải lo tập đoàn Hanagato là đối thủ.

- Chị có một chút quen biết với ngài Lambert vì ngài ấy cũng có đôi lần đầu tư vào công ti của chị. Nếu em cần, chị sẽ giới thiệu em và sắp xếp gặp mặt.
- Mai dịu dàng.

Nghe vậy, lòng Yui có chút cồn cào. Wiatt Lambert trước giờ vốn nổi tiếng là một tay doanh nhân thủ đoạn, suy nghĩ của hắn không thể lường trước nổi. Ván lăm ăn này nếu thành công thì lợi nhuận sẽ rất khá, nhưng nếu thất bại, sợ là đến tập đoàn giữ cũng không nổi. Nếu lựa chọn hợp tác, chỉ cần dùng sáu chữ gói gọn: Được ăn cả, ngã về không.

- Chị không khuyến khích em lựa chọn hợp tác vì ngài Lambert là người như thế nào giới thương trường cũng chẳng lạ gì. Nhưng em nên suy nghĩ kỹ, nếu cần hãy nói với chị.

- Được rồi. - Yui gật đầu nhẹ. - Em sẽ thử suy nghĩ và trao đổi với cổ đông.

- À, còn nữa. - Im lặng một lát, như sự nhớ ra chuyện gì, Mai vội vàng lên tiếng. - Cha đã tỉnh, bệnh tình của mẹ cũng dần khá lên. Chuyện của Akako, em định giải thích thế nào?

Nghe tới cái tên này, Yui như được phen chấn kinh. Cô hoàn toàn quên mất đứa em gái đang mang danh là con gái cô. Cô có thể giải thích với cha, nhưng nếu để lộ ra, cuộc sống của Akako hoàn toàn bị xáo trộn. Chưa kể, đây rất dễ là một scandal lớn cho hai gia tộc Satake và Oga.

- Cha dĩ nhiên còn nhớ lúc ông bị bệnh, mẹ đang mang thai Akako. Không thể nào giấu được cha đâu.

Yui day day thái dương, khổ não nói.

- Em không có ý định giấu cha đâu. Căn bản là Akako quá nhỏ, nói ra sự thật với con bé chỉ sợ là sẽ xáo trộn mọi thứ thôi. Con bé mới năm tuổi thôi, còn chưa vào tiểu học nữa.

Mai cũng trở tay dưới cằm đầy suy tư. Một lát sau, chị mới lên tiếng.

- Nghĩa là đây chưa phải thời gian thích hợp để công bố. Ít nhất phải đợi cha khôi phục hoàn toàn, lí trí đủ minh mẫn thì hãy nói. Còn Akako, hãy đợi con bé lớn thêm một lát nữa.

- Được, theo ý chị. - Yui gật đầu thuận theo. - Vậy bây giờ em sẽ ở Pháp trong năm ngày tới. Khi cha xuất viện, em sẽ đưa cha và mẹ về nước.

- Theo ý em

Hai chị em gật đầu bằng lòng rồi cùng nhau quay trở lại phòng bệnh.

__oOoOo__

- Nếu vậy cho đến bây giờ thì tập đoàn vẫn ổn đúng không? - Yui theo dõi tài liệu mà thư kí Yumida Ena vừa gửi qua mail và trao đổi bằng phần mềm video chat.

- Vâng, chủ tịch. Hai ngày qua các cổ đông và bộ phận lãnh đạo vẫn đang ổn định mọi thứ. Giám đốc Oga cũng có ra một số chỉ thị để phát triển phần mềm. - Ena cẩn thận báo cáo.

- Ừm, Sewashi đã nói với tôi rồi. - Yui gật đầu hài lòng.

Cô ở Pháp hôm nay đã là ngày thứ ba. Thủ tục về nước cũng đã làm xong xuôi, chỉ chờ cha cô được xuất viện. Mẹ cô cũng đang chuẩn bị dần hành lí, ngày đêm ở bệnh viện cùng ông. Sau khi Ikishige tỉnh dậy, bà Kaemi gần như khỏi hoàn toàn căn bệnh trầm cảm, ý thức và tinh thần tương đối tốt. Bệnh tình của Ikishige cũng đang chuyển biến tốt, hôm qua là đã nói chuyện được rồi.

Mấy ngày qua vẫn là nhờ Sewashi theo dõi hệ hoạt động của tập đoàn. Akako đã xuất viện và các hoạt động cũng đang trở lại bình thường. Yumida Ena là quân quật nhất. Hết ôm việc tập đoàn còn phải chăm lo cho Akako vì Sewashi không giỏi lắm việc trông trẻ.

- Vậy được rồi. Cảm ơn cô đã chăm lo Akako hộ tôi. - Yui mỉm cười nhẹ. - Yumida, bây giờ tôi có việc, cô cứ tiếp tục công việc đi.

Và sau đó, màn hình camera tắt.

Yui tâm trạng đương vô cùng tốt. Gia đình lạnh lẽo suốt năm năm qua đang dần trở lại bên cô, cô không cần sống trong sự cô độc nữa.

- Mai. - Đi ra khỏi phòng, Yui bắt gặp Mai đang trở về nhà. Hình như chị vừa từ văn phòng trở về lấy ít đồ cho mẹ đang ở bệnh viện. Yui cất giọng chào âu yếm. - Bây giờ em có thể đi dạo một lát được không?

- Dĩ nhiên. - Mai cười tươi tắn. - Mấy ngày qua vẫn là em một nhất, hết chăm cha rồi quay sang tập đoàn. Có mấy khi tới Paris mà cứ quanh quẩn trong nhà với bệnh viện.

- Cha có người chăm rồi đúng không?

- Có y tá trực 24/24, mẹ và thư kí của chị cũng ở đó nữa.

- Vậy em ra ngoài dạo một chút. Mượn xe chị được không?

- Ừ, chìa khóa ở trên tủ ấy.

Yui lâu lắm rồi tâm trạng mới tốt như vậy nên đâm ra muốn đi dạo. Cô muốn đi lượn vài vòng ở phố đi bộ, vì Paris vốn là Kinh đô Thời Trang mà. Nếu hứng lên chắc sẽ mua sắm bộ đồ, quà cho Akako và tụi Mika nữa.

Chiếc xe màu đen của Mai lùi ra khỏi hầm chung cư, phóng ra đường lớn.

___o0o0o___

Phố đi bộ Huchette nằm tả ngạn ở dòng sông Seine giữa kinh đô ánh sáng hoa lệ Paris là một trong ba phố đi bộ lớn và đẹp nhất thế giới. Nơi đây nổi tiếng với những quán cà phê cổ điển, nhưng tiệm bánh thơm phức cùng viễn cảnh mỹ lệ, đưa người ta thả hồn vào trong đó.

Sau khi đi dạo quanh một vòng phố đi bộ, Yui tản bước ra một trung tâm thương mại lớn ở gần đó.

Đã lựa xong sắm ba bộ đồ làm quà cho Haruka và Mika, Yui bị thu hút bởi cửa hàng phân phối độc quyền đồng hồ của hãng Richard Mille. Đây chính là hãng đồng hồ mà Sewashi thích nhất.

Cô bỗng dung nhớ về những gì mà anh đã giúp cô trong suốt năm năm qua, bỗng dung lại muốn mua tặng anh một cái. Cô liền gửi đồ vừa mua rồi rảo bước về phía cửa hàng.

Thấy cô bước vào, một nhân viên liền niềm nở tiếp đón.

- Tiểu thư, tôi có thể giúp gì được cho cô? - Nhận thấy Yui là người châu Á, nữ nhân viên liền hỏi bằng tiếng Anh.

- Tôi muốn mua đồng hồ tặng chồng tôi. - Yui bao quát một lượt cửa hàng, đáp lại cũng có chút hờ hững.

- Cô có thể cho tôi biết độ tuổi, tính cách và gu của chồng cô cũng như mức giá của đồng hồ không?

- Hai sáu tuổi, thích mẫu cổ điển, tiền không thành vấn đề.

Người được mùi thơm từ vị khách hàng này, hàng loạt nhân viên cố gắng tiếp đón, chào mời từng mẫu sản phẩm, nhưng Yui chưa thật lòng ưng chiếc nào.

Nửa tiếng trôi qua, nhân viên bắt đầu có dấu hiệu chán nản. Yui liền cho họ nghỉ còn mình tiếp tục dạo một vòng.

Chợt, nhân viên bán hàng mang ra một chiếc đồng hồ. Nhìn nó được trưng bày cẩn thận và bảo quản kỹ lưỡng, Yui không khỏi tò mò.

- Tôi muốn xem chiếc đồng hồ đó. - Yui phẩy tay ra hiệu.

Cô nhân viên kia liền đặt nó lên kệ, Yui chăm chú quan sát.

Quả thật là một tuyệt tác, Yui càng nhìn càng cảm thấy ưng ý. Từ thiết kế, kiểu dáng đến màu sắc đều hoàn toàn đáp ứng được cô. Đầu cô vô thức nghĩ về Sewashi khi anh mang nó lên tay, chắc chắn sẽ rất hợp.

- Tôi lấy cái này. - Yui cười nói, ánh mắt vẫn không ngưng quan sát nó.

Thế nhưng, cô nhân viên lại ậm ừ có chút lúng túng.

- Tiểu thư, đây là chiếc đồng hồ được đặt riêng. Cái này không bán được.

Nghe câu nói đó, Yui được phen nhăn mặt.

Có mấy khi ưng ý một chiếc đồng hồ giữa cả cửa hàng bạt ngàn sản phẩm, vậy mà nó lại được một người khác đặt mắt.

Yui vẫn chưa hết giận thì bỗng chốc, toàn bộ nhân viên liền chạy ra cửa, cúi chào.

Cô ngược mặt nhìn ra cửa, bỗng thấy một người đàn ông cao to bước vào.

Hắn ta thật sự rất cao, chắc cũng hơn 1m9, vóc dáng và tướng tá đồ con. Bộ vest đen sang trọng bao quanh người hắn, nhìn người đàn ông khoảng ngoài ba mươi tuổi này khiến Yui không khỏi bất giác rung mình.

Khí chất của hắn ta khác người, đến ánh mắt cũng tỏa sát khí đủ để dày vò người ta chỉ bằng một cái liếc.

- Đồng hồ mà tôi đã đặt. - Hắn ta nói đám ba từ bằng tiếng Pháp, ngắn gọn nhưng sắc lạnh.

- Của ngài đây, thưa ngài Lambert. - Vị nhân viên kia luống cuống bụng chiếc đồng hồ mà Yui đang ngắm nghía đưa cho người đàn ông, ánh mắt hoảng sợ không dám nhìn trực diện.

Ánh mắt vô thức nhìn sang Yui đang đứng bên cạnh, đôi mày hắn ta nheo lại.

- Cô ta làm gì chiếc đồng hồ của tôi vậy?

Cô nhân viên kia hoảng quá mà lắp bắp, cả người run lên bần bật.

Yui điềm tĩnh đi lại chỗ người đàn ông, hắng giọng để bắt đầu giao tiếp bằng tiếng Pháp.

- Đây là chiếc đồng hồ mà ngài đã đặt sao? - Yui sành sỏi hỏi.

- Phải.

- Nó thật sự rất đẹp đấy. - Yui buông lời khen ngợi. - Tôi là người Nhật Bản, tới Pháp để du lịch. Tôi đang tìm mua một chiếc đồng hồ để làm quà và tôi rất thích chiếc của ngài. Liệu ngài có thể nào nhượng lại cho tôi không?

Người đàn ông kia liếc nhìn Yui rồi cười khẩy. Người đàn bà này trong mắt hắn khác hẳn tất cả những người khác. Lần đầu tiên có một người đàn bà dám nhìn thẳng vào mắt hắn, nói chuyện tự nhiên và điềm tĩnh. Hơn nữa, hắn hoàn toàn bị thu hút bởi vẻ ngoài đẹp hút hồn của cô.

- Cô muốn chiếc đồng hồ này sao? - Hắn ta hờ hững nhìn xuống vật đang nằm trên tay mình. - Cô có tiền không?

- Ngài cứ ra giá. - Yui bình thản.

- Tôi đã đặt nó với giá 2,3 triệu USD.

Yui ban đầu có chút chết trân, nhưng rồi cũng bình thản mà mỉm cười.

- Chẳng trách nó lại tỏa sáng hơn rất nhiều so với những chiếc kia. - Cô nhìn một lượt quanh căn phòng. - Cho tôi số tài khoản của ngài, tôi sẽ chuyển tiền vào.

Yui toan vươn tay ra nhận lấy chiếc đồng hồ của hắn ta, nhưng hắn ta liền thu về.

Cô nheo mày nhìn hắn có chút khó hiểu.

Hắn cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào cô, cười nhẹ.

- Tôi không nói là sẽ nhượng lại cho cô với giá đó.

Yui bất giác cắn môi. Tính chơi cô hả?

- Vậy ngài cứ ra một cái giá cao hơn đi.

- Ồ, hình như cô thực sự là kẻ có tiền. - Hắn ta cười lạnh. - Cô là con của gia tộc nào thế? Kinh doanh hay chính trị? Hay gì?

Yui cắn môi lần nữa. Sao cứ cố gắng chơi cô thế hả?

Cô liền rút trong ví ra một tấm danh thiếp đưa cho hắn.

Hắn đưa lên đọc, rồi cười nhẹ.

- Chủ tịch tập đoàn Satake sao? Không tồi, là con gái, còn rất trẻ.

- Còn ngài, ngài là ai?

Hắn ta lại cười lần nữa, nhìn Yui rồi điềm nhiên đáp.

- Tôi là Wiatt Lambert, hân hạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Hiểu Làm

Lời giới thiệu kia như một tiếng sét ngang tai, cổ họng Yui bất giác nghẹn cứng.

Người đàn ông đứng trước mặt cô, chính là chủ tịch tập đoàn bất động sản xuyên quốc gia lớn nhất thế giới, Wiatt Lambert.

- Cô mua chiếc đồng hồ này cho ai vậy? - Wiatt đưa chiếc đồng hồ triệu đô lên ngắm nghía. - Nhắm tới chiếc đồng hồ của tôi, cô cũng gan tày trời.

- Thích chiếc đồng hồ của ngài là tội sao? - Sau một lát, Yui cười nhẹ, cố gắng lấy vẻ tự tin ngạo mạn. - Tôi muốn tặng cho chồng tôi.

- Chồng cô?

- Ừm. Nhân ngày sinh nhật của anh ấy. Bởi vậy tôi rất mong ngài đồng ý nhường cho tôi chiếc đồng hồ hoàn mỹ ngài đang cầm.

Wiatt cười khẩy. Nhìn người đàn bà trước mắt ai dám nghĩ có chồng? Tuổi còn trẻ, nhan sắc tuyệt trần, khí chất và phong thái đều như gái tuổi 20.

- Vậy nếu như tôi tặng không chiếc đồng hồ này cho chồng cô coi như quà sinh nhật của tôi được không? - Giọng điệu của hắn bỗng trở nên ma mị và quý dị.

Yui vô thức rùng mình.

- Không quen không biết, đây còn là chiếc đồng hồ đắt giá, thực sự không nên.

- Đắt giá sao? Với tôi cũng chỉ là một con số. - Wiatt đưa chiếc đồng hồ lại cho Yui, cười nhẹ. - Nói với chồng cô, tôi tặng nó cho anh như một món quà sinh nhật. Đổi lại, tôi muốn lấy đi một thứ của anh.

Yui rùng mình vì sát khí cũng như cách hành động của hắn, cô liền trả lại ngay chiếc đồng hồ, vội vàng.

- Thôi vậy, tôi sẽ chọn chiếc đồng hồ khác. Cảm ơn ngài.

Wiatt cứng đờ người nhìn Yui có chút vội vàng chạy lại chỗ nhân viên bán hàng, xem một vài mẫu khác. Giấy sau, đôi môi hắn nở nụ cười quý dị.

Hắn đưa chiếc đồng hồ cho nhân viên gói lại, rồi đưa cho trợ lý của hắn, ra về.

Vừa rảo bước, hắn vừa đưa tấm danh thiếp của Yui cho trợ lý, giọng trầm trầm.

- Điều tra cho tôi toàn bộ mọi thứ liên quan về cô gái này. Tôi muốn thấy hồ sơ của cô ta trong mail của tôi trước mười giờ tối.

__o0o0o__

Sau khi xem xét chỗ đồng hồ, cuối cùng Yui quyết định đặt riêng một chiếc đồng hồ gần giống cái của Wiatt và gửi về Nhật Bản sau bảy ngày.

Cô khệ nệ xách chỗ quần áo và quà tặng xuống tầng hầm để xe, đặt hết vào trong.

Đạp ga, Yui phóng êm ru ra khỏi tòa trung tâm thương mại.

Chiếc xe lao vun vút trên đường cao tốc, chưa đầy nửa tiếng nó đã đưa Yui tới bệnh viện nơi cha cô điều trị.

- Sức khỏe của cha ổn cả chứ? Cha ăn có ngon miệng không? - Yui nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay gầy gò của Ikishige, hỏi han.

- Ta ổn. - Ông cười. - Bác sĩ nói ta hồi phục rất nhanh, đến ngày xuất viện thì cũng đã khỏi hoàn toàn.

- Vậy là con yên tâm rồi.

Hai cha con ngồi nói chuyện phiếm một lát, Ikishige liền liêu hồi.

- Yui, trí tuệ ta đã đủ minh mẫn. Con hãy kể cho ta mọi thứ trong suốt năm năm qua đi.

Gương mặt Yui liền đành lại.

- Chúng ta đã thỏa thuận trên đường trở về Nhật Bản con sẽ kể cho cha. Bây giờ con muốn tinh thần cha thật sự thư thái đã.

Ikishige thờ dài bất lực. Con gái ông quả nhiên cứng đầu, từ khi nói chuyện được ông cứ gắng hỏi cô, thế nhưng chẳng ai chịu trả lời cho ông.

- Hai cha con ăn chút táo không? - Cánh cửa phòng đẩy ra, bà Kaemi bung một khay hoa quả bước vào, niềm nở.

Yui nhìn mẹ mà lòng phoi phới. Hôm nay bà đã biết ăn diện, nhìn người đàn bà này trang điểm nhẹ, tóc chìn chu, quần áo hợp mốt mà không khỏi mừng rỡ. Đã lâu lắm rồi cô không thấy bà như vậy, suốt năm năm qua bà tiêu tụy không màng ngoại hình vì chứng bệnh trầm cảm, bây giờ Ikishige tỉnh mà bà cũng dần khỏi bệnh, ý thức được. Cả nhà cô đang dần hạnh phúc trở lại như xưa.

Kaemi ngồi gọt vỏ táo, âu yếm nhìn cha con Yui nói chuyện huyền thuyền, thỉnh thoảng chêm thêm vài câu nói đùa. Bầu không khí u ám của bệnh viện cũng đã nguôi đi mấy phần.

__o0o0o__

Trong căn phòng tối đen, chỉ loáng thoáng ánh sáng màu vàng nhạt nhạt của chiếc đèn chùm, một người đàn ông dựa người vào ghế, lướt màn hình điện thoại, thỉnh thoảng đôi môi nhếch lên cười.

- Thừa ngài, cô gái này và tập đoàn tài phiệt Satake thực sự rất có tiềm năng. Sau khi chủ tịch Satake liên hôn với người thừa kế tập đoàn Oga, doanh thu của tập đoàn vượt xa những năm trước rất nhiều. Nhưng hình như giữa cô gái này và tập đoàn Hanagato lại có mâu thuẫn gì đó khiến hai bên không ngừng tranh chấp. - Một người đàn ông đứng nghiêm chỉnh báo cáo. - Tuy nhiên cô gái này lại không chế truyền thông rất tốt khiến cho thông tin tìm được về cô ta không nhiều."

Wiatt nhếch môi cười khẩy, ánh mắt không ngưng nhìn vào những dòng thông tin về cô gái. Satake Yui, quả nhiên làm hắn để tâm.

- Bản thân là người thừa kế tập đoàn Satake, người yêu cũ của người thừa kế tập đoàn Hanagato, vợ của người thừa kế tập đoàn Oga, là kinh địch của người thừa kế tập đoàn Kanami. Cô ta là mấu chốt của bộ não bốn tập đoàn cốt lõi của Nhật Bản. Quả nhiên khiến tôi quan tâm.

Nụ cười ngạo mạn, ánh mắt sắc bén, hấn khê liếc sang chiếc đồng hồ mà Yui hứng thú, rồi lại nhìn chăm chăm vào bức ảnh của cô trên điện thoại.

__o0o0o__

Chiếc phi cơ riêng cất cánh, chở theo cả gia đình Satake lên đường từ Paris về tới Tokyo.

Ikishige đã bình phục hoàn toàn, trừ đôi chân mang đi chứng vĩnh viễn không thể đi lại nổi. Ông luôn tò mò chờ tới ngày được nghe Yui kể mọi thứ trong suốt năm năm qua.

Suốt mấy tiếng trên máy bay, Yui kể không sót một điều cho ông, không mấy may giấu giếm, kể cả về đứa con gái Satake Akako của ông.

- Con gái của ta giờ lại là cháu ngoại trên danh nghĩa? - Ban đầu ông còn sững sốt, nhưng rồi lại cười nhạt lặp lại.

- Điều này tốt cho Akako. Con không có ý định lừa dối con bé. Cha không giận con chứ?

- Dĩ nhiên. Ta chỉ ngạc nhiên vì con đã nghĩ ra cách sáng suốt này. Nhưng con định giải thích thế nào với em gái con?

Yui trầm ngâm một lát, ngón tay nhịp nhịp lên ghế ngồi, rồi nhẹ nhàng.

- Tuy hơi khó khăn nhưng mong cha mẹ hãy cùng bọn con hoàn thành cuộc đời con bé. Xin hãy cứ để Akako làm con gái con cho tới khi nó đủ trưởng thành để hiểu.

Kaemi ngồi kể bên khẽ gật đầu. Suốt năm năm bị trầm cảm bà cũng quên mất Akako chính là con gái bà, nhưng khi được điều trị khỏi hẳn thì dần lấy lại ý thức.

Ikishige xoa nhẹ đầu Yui, nhẹ giọng.

- Một lần nữa ta lại phải lừa dối con gái của ta. Gần hai mươi năm trước ta cũng đã cùng mẹ con diễn kịch lừa gạt con, con đã hận ta bao nhiêu. Bây giờ con có chắc để Akako rơi vào hoàn cảnh giống con không?

Yui đau lòng im lặng, hai mi mắt khẽ nhắm.

- Con tin Akako sẽ tha thứ cho con, giống năm xưa con cũng tha thứ cho cha mẹ.

- Vậy theo ý con. - Kaemi cười đôn hậu. - Dù sao bây giờ Akako cũng đã là con gái con và Sewashi trên danh nghĩa. Thôi coi như ta cho con một người con gái vậy.

- Nhưng mà Yui, con và Sewashi kết hôn bằng ấy năm mà vẫn chưa có con sao? - Như sực nhớ ra, Ikishige gấp gấp hỏi lại.

Yui đáp ứng hẳn. Cô đâu dám nói với cha giữa cô và Sewashi chưa hề có chuyện gì. Hai người ngủ ai phòng khác nhau, chưa một lần chạm vào cơ thể, đến hôn môi cũng chưa. Mọi thứ chỉ là danh nghĩa, tình cảm hoàn toàn không.

- Chẳng lẽ con mắc bệnh gì? - Kaemi lo lắng.

- Không, con hoàn toàn khỏe mạnh. Chỉ là...

- Hay là con không muốn sinh nở? - Ikishige chau mày. - Yui, gia đình Oga là ân nhân của chúng ta, không chỉ giúp con ổn định và phát triển tập đoàn, họ còn bằng lòng cho Akako vào gia phả nữa. Sewashi là con trai độc nhất của họ, họ cần có cháu. Con phải làm tròn nghĩa vụ của mình, biết không?

- Dạ... - Yui khó khăn trả lời. Cô với anh không tình không nghĩa, cô làm sao muốn trao thân?

Im lặng một lát, Ikishige mới mở lời tiếp.

- Nhưng tại sao con và Sewashi lại kết hôn? Ta tưởng con sống chết yêu Shukasa mà bội hôn với nhà Oga mà. Có phải vì Shukasa biệt tăm ở bên Mĩ không thể giúp con không?

Nghe đến cái tên này, bàn tay Yui vô thức vò chặt lại.

- Hừ... Cha chẳng lẽ không biết ai là kẻ đẩy gia đình mình vào bước đường này hay sao?

Ikishige mặt mày ngơ ngác nhìn con gái đang phẫn nộ, đôi mắt tóe lửa.

- Chính tên khốn đó đã phụ con, chính hắn đã tấn công cha khiến cha trở nên nông nổi này.

Ikishige và Kaemi sững lại, bàn thần. Bằng một giọng điệu đầy nghiêng gay gắt, Yui kể lại toàn bộ vụ án năm năm trước.

Nghe xong, Ikishige lắc đầu.

- Con sai rồi, Yui. Tại sao con lại không tin Shukasa cơ chứ? Con là người yêu nó nhất, vậy mà lại mất niềm tin nơi nó chỉ dựa vào chút chứng cứ mập mờ đó thôi sao.

- Con...

Yui nhất thời cứng họng không biết phản bác ra sao.

- Yui, vậy là con không biết những gì mà Shukasa làm rồi. - Ikishige thờ dài. - Nó đi Mĩ, bị phu nhân Hanagato kiểm soát chặt chẽ mọi hoạt động nên không thể liên lạc hay tìm hiểu về con. Nhưng qua những dự án, chính nó luôn đứng sau giúp đỡ con suôn sẻ thăng tiến ở tập đoàn. Nó cũng đã giúp đỡ ta khi ta bay sang Canada làm việc, không lí nào nó hãm hại ta cả.

- Nhưng mà chứng cứ...

- Con xúc nổi quá Yui, con đáng lí ra phải điều tra cho rõ chứ. Con không nghĩ đến trường hợp có một thế lực thứ ba bầy xích mích giữa hai tập đoàn để trục lợi sao?

Yui cúi gầm mặt, cặp mày nheo lại, hai hàm răng cắn chặt vào nhau.

Quả thật cô đã quá bộc trực rồi.

- Nếu con không tin thì ta sẽ cho con thêm một dẫn chứng. - Ikishige thờ dài. - Năm năm trước, ngay trước lúc ta xảy ra tai nạn, ta đã thất bại trong một cuộc mua bán với doanh nghiệp Đức. Lúc đó tập đoàn Hanagato mà cụ thể là Shukasa sẽ là người được hưởng lợi nhiều nhất sau vụ làm ăn thất bại này. Thế nhưng nó đã đứng ra dàn xếp giúp ta. Vì vậy mà chủ tịch Hanagato đã quở trách nó rất nhiều, toàn bộ công sức làm ăn của nó trong năm bị xóa bỏ, nó đồng thời bị vượt mất dự án tài chính lớn mà có thể giúp nó thăng tiến. Nếu không nhờ nó, tập đoàn đã bị ảnh hưởng không ít, đặc biệt là con. Chính cái lúc con phụ trách dự án trao đổi hàng hóa với tập đoàn tư nhân của Đức đấy.

Cơ mặt Yui căng lên, đôi mắt giãn tròn, cô nắm chặt lấy tay ông, run rẩy.

- Sao anh ấy làm cho con nhiều vậy, cha lại không nói? - Sắc mặt tái đi, ngữ điệu gấp gáp. - Anh ấy đi lâu như vậy mà không liên lạc với con, mạng xã hội cũng không dùng, con không tài nào liên hệ được nên càng nghĩ anh ấy quên con rồi. Lúc đó chứng cứ lại đầy đủ khiến con không thể không nghi ngờ anh...

- Chính nó đã yêu cầu ta giữ bí mật với con. Nó sợ liên lạc với con sẽ khiến nó không thể chú tâm vào công việc để nhanh chóng về nước. - Ikishige ảm áp. - Hai đứa yêu nhau như vậy, sao lại đến nông nổi này hả con?

Yui lạnh sống lưng, da gà nổi đầy mình. Cô vô thức co người lại, ôm tay cúi gầm mặt.

- Nhưng bây giờ quá muộn rồi. - Kaemi lắc đầu. - Con đã gả cho Sewashi, Shukasa cũng đã có hôn thê. Số phận định sẵn bọn con là không thể, yêu nhau cách mấy cuối cùng cũng chỉ là người bước qua thanh xuân thôi.

Nhưng bây giờ, tại Yui đã ù đi. Cô chẳng còn nhận thức được gì, chỉ trách bản thân mình quá bồng bột xốc nổi. Đã bao nhiêu lần cô đánh mất anh, cô không hề tin anh, vu oan giá họa cho anh. Để rồi bây giờ thì sao, cô làm tổn thương anh, cô cũng đau đớn đến tê dại. Hiểu lầm chồng chất hiểu lầm, cô còn bị nghi ngờ hành hung cha anh, anh cũng tin cô không còn trong sạch trao cho anh nữa.

Yêu nhau cách mấy, cuối cùng cũng chịu thua trước số phận mà thôi.

Bây giờ hối hận cũng đã không kịp. Anh đối tốt với cô như vậy, cô lại phụ lòng anh, cô lựa chọn rời xa anh, bây giờ cũng chẳng còn cách quay về bên anh nữa.

Satake Yui, cô hận bản thân mình đến ứa máu!

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Sau Bao Nhiều Năm, Cô Vẫn Còn Yêu...

Tokyo, ba giờ sáng...

Người giúp việc cẩn thận di chuyển hành lý của người nhà Satake trở về tư gia. Mai cũng cẩn thận đẩy xe lăn của Ikishige vào.

Tư gia Satake đã bỏ trống năm năm nay, hằng tuần sẽ có người hầu và Yui về dọn dẹp. Trước khi lên máy bay, cô đã gọi điện cho quản gia Betsuhiko trở về làm việc và bắt đầu dọn dẹp lại nên coi như cũng khá ngăn nắp.

Riêng Yui, từ lúc xuống máy bay như kẻ thất thân. Cô lảng lảng xin phép mọi người trở về phòng rồi tự nhốt mình trong đó.

...

Tư gia Satake, bảy giờ sáng...

Sau khi dùng xong bữa sáng, Kaemi diu ông Ikishige ra phòng khách thưởng thức hồng trà. Mai đã đi làm từ sớm, chỉ còn mình Yui vẫn nhốt mình trên phòng không chút động tĩnh.

- Ông ngoại! Bà ngoại! - Bầu không khí đang tĩnh lặng thì vang lên tiếng kêu lạnh lốt.

- Lão gia, thiếu gia Sewashi và tiểu thư Akako từ biệt thự Lavender trở về ạ. - Quản gia Betsuhiko cẩn thận thông báo.

Ikishige háo hức nhìn ra ngoài cửa, gương mặt ửng hồng lên đầy mong chờ. Không phụ lòng mong đợi của ông, một cô bé bốn tuổi lon ton chạy vào, giọng nói đầy non nớt.

Mái tóc màu đen thắt hai bím, gương mặt trắng trẻo dễ thương, cô bé trông như một tiểu Yui vậy.

- Ông ngoại ơi! - Akako sà vào lòng ông đầy âu yếm - Ông khỏe lại rồi, sau này phải chơi với Akako thật nhiều nhé.

Ikishige cảm động, trong phút chốc có chút nghẹt thở. Đây là con gái của ông, chính là con gái ruột của ông, nhưng vì số phận trớ trêu mà giờ đây ông phải chấp nhận làm ông ngoại cô bé.

Kaemi đau lòng nhìn đứa con gái mình đứt ruột đẻ ra. Trước kia bà mắc chứng trầm cảm nặng, có lúc hóa điên nên trong tiềm thức không tồn tại kí ức về Akako. Sau đó, bà sớm theo Mai sang Pháp nên càng quên đi sự thật là bà có một cô con gái. Nhưng nhờ điều trị của thuốc cộng thêm việc chồng bà khỏe lại, bây giờ chứng trầm cảm của bà có thể xem như khỏi hẳn. Nhưng có lẽ cũng phải đợi rất lâu sau bà mới có thể danh chính ngôn thuận nhận con gái.

- Con chào chủ tịch, phu nhân. - Sewashi điềm đạm bước vào sau, cẩn thận cúi chào. - Chủ tịch, con có nghe Yui kể về bệnh tình của người. Hôm nay con trở về thăm.

Ikishige mỉm cười ôn hậu, nắm lấy bàn tay khỏe mạnh của Sewashi, vuốt nhẹ.

- Làm sao mà khách sáo thế con rể? Gọi ta một tiếng cha cho ta ấm lòng nào.

Sewashi quỳ xuống bên ông, âu yếm gọi cha.

- Năm năm, Sewashi thật sự trưởng thành rồi. - Ikishige xúc động quan sát gương mặt anh tuấn của anh, giọng nghẹn lại. - Thời gian qua thực sự cảm ơn con đã trở thành chỗ dựa cho gia đình ta, đặc biệt là Yui. Thật sự cảm ơn.

- Cha, cha đừng khách sáo vậy. Con thật lòng rất yêu Yui, con yêu cô ấy cũng tám năm rồi, cho nên việc được ở bên cô ấy, chăm sóc cho Yui và gia đình con rất mãn nguyện.

Ikishige xúc động đến nghẹn giọng. Con ông gả được cho Sewashi thật sự là may mắn, đứa con rể này tốt tới mức không có gì chê được. Chỉ là ông biết con ông chưa chắc đối với Sewashi đã là yêu, với cả nhìn phản ứng của con bé lúc ở trên máy bay thì có thể tin là Yui vẫn còn yêu Shukasa rất nhiều.

Hai người ngồi tán gẫu một lúc lâu sau, Sewashi bèn hỏi.

- Cha, Yui đâu?

Ông lắc đầu buồn bã.

- Con bé nhốt mình trên phòng từ đêm qua không chịu gặp ai, con lên xem con bé làm sao.

- Vâng, vậy con xin phép.

Anh cúi đầu kính cẩn nhường lại "ông ngoại" cho Akako, còn mình thì leo lên tầng ba, tìm tới phòng riêng của Yui.

Gõ cửa rất lâu, gọi hoài gọi mãi cũng không ai đáp lại. Cửa lại khóa trong, Sewashi bèn gọi quản gia Betsuhiko mang chìa khóa dự phòng đến. Anh tự tiện bước vào.

Bên trong căn phòng là một bầu không khí khá ngột ngạt và khó chịu. Một bầu không gian tối đen bao trùm lấy nó. Mùi rượu lan tỏa, ánh sáng bên ngoài yếu ớt hắt qua cửa sổ, xuyên qua tấm rèm.

Trên bộ bàn ghế đặt gần cửa sổ, một cô gái ngã mình xuống sofa, tay vẫn còn nắm chặt ly rượu. Mái tóc đen óng rời bời, gương mặt xinh đẹp tái xanh nhợt nhạt.

- Yui. - Sewashi lo lắng lay vai cô, cất giọng gọi tên. - Em sao thế? Sao lại tự hành hạ bản thân như thế?

Cô không ngủ, chỉ là say quá mà chợp mắt, thấy động thì lười biếng mở mí mắt ra nhìn. Hình ảnh thật mờ, nhưng có vẻ giống như người mà cô yêu thương nhất.

- Shukasa? - Yui nhếch môi gọi, uể oải ngồi dậy. - Sao anh lại tới tìm em?

- Yui, là anh, Sewashi. Sao em uống nhiều thế này?

Sewashi lo lắng nhìn trên bàn, rất nhiều vỏ chai rượu nặng đã được khai ra, đồ ngã vương vãi, sâu trong tim cảm thấy đau lòng.

- Không, Shukasa... - Yui chồm dậy, nắm chặt lấy hai khuỷu tay anh, cười lạnh lẽo trong cơn say. - Em sai rồi, đáng lý ra em phải tin anh. Em không nên đối xử với anh như vậy. Shukasa, em biết em sai rồi...

- Yui...

- Suốt năm năm qua em chưa một đêm nào thật sự ngủ ngon cả. Em luôn dặn lòng phải quên anh, nhưng đến cuối cùng em vẫn yêu anh. Em biết em làm vậy là có lỗi với Sewashi, nhưng thật sự người duy nhất trên đời này em yêu cũng chỉ có một mình Hanagato Shukasa.

Nghe những lời nói trong men rượu của cô mà Sewashi đau như cắt từng khúc ruột. Anh yêu cô là thế, thật sự rất yêu, yêu đến mức bằng lòng lấy cô dù biết cô dùng anh để trả thù Shukasa. Anh cũng biết cô đối với anh là biết ơn, nhưng chỉ cần được ở bên cô, anh bằng lòng dùng tay che khuất bầu trời.

Thế nhưng giờ đây, trước mặt anh cô lại nói yêu người cũ, anh thật lòng rất đau, đau đến hận mình không thể tự khiến trái tim ngừng đập.

- Ngoan nào, Yui. - Sewashi ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ lưng. - Đừng uống nữa, theo anh về nhà...

Yui gật gù vào lòng anh, phó mặc thân thể cho anh. Sewashi bế thốc cô lên, rời phòng.

- Cha, con đưa Yui về biệt thự Lavender. - Bước xuống cầu thang thấy Ikishige đang ngồi chơi cờ với Akako, anh lễ phép nói. - Tâm trạng Yui không ổn định, con không yên tâm để cô ấy một mình.

- Ừm, được. - Ikishige gật gù. - Để cho Akako ở đây chơi với ta và mọi người một lúc, chiều sẽ cho người đưa con bé về.

- Dạ. Akako ngoan, nhớ thay cha mẹ chăm sóc ông ngoại nhé.

- Dạ. - Cô bé lén lút đáp.

Yui vẫn ngoan ngoãn như một con mèo rúc vào lồng ngực rắn chắc của Sewashi, trong cơn mê thủ thi.

- Shukasa, em yêu anh, em muốn được ở bên anh.

Lửa giận vô thức trào lên, Sewashi từ buồn bã đến căm hận. Dù đã tiết chế nhưng hành động của anh đối với cô có phần thô bạo hơn. Anh ném cô lên ghế sau xe, cắn chặt môi tự nhủ.

- Oga Yui, tôi không phải là đồ chơi cho cô đùa giỡn. Đã gả cho tôi, thì phải làm người đàn bà của tôi mãi mãi.

___o0o0o___

Ánh nắng hắt vào phòng khiến Yui chói mắt. Cô giờ tay lên dụi nhẹ, rồi uể oải ngồi dậy.

Bây giờ là mấy giờ rồi...

Mơ màng nhìn quanh phòng, Yui nheo mày tự hỏi. Là ai đã đưa cô về nhà của mình vậy? Không phải là đang ở tư gia hay sao?

Cô mặc kệ, bước xuống giường, rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt. Yui nhìn gương mặt có phần tiêu tụy của mình trong gương mà bất giác cười nhạt.

- Mẹ ơi... - Vừa bước ra khỏi phòng, Akako đã ngồi lặc lư chân trên giường đợi cô từ lúc nào. Cô bé ngược đôi mắt to tròn như kim cương nhìn Yui, giọng lạnh lót. - Cô Haruka tới tìm mẹ kìa.

Haru?

- Akako ngoan, cô ấy ở đâu rồi? Đi một mình hay sao? - Yui lại vuốt tóc con gái, âu yếm.

- Đi cùng cô Mika và Kao-chan. Mẹ xuống chơi với các cô còn con sẽ rủ Kao-chan ra công viên chơi mẹ nhé.

- Ủ, được. Con nhớ xin cô Mika. À, để mẹ dặn giúp việc đi theo trông con.

Yui đáp hững hờ, rồi toan bước vào phòng thay đồ.

- À khoan, Akako. - Yui liền gọi với cô bé lại. - Mẹ ngủ bao lâu rồi?

- Từ sáng hôm qua cha chở mẹ từ tư gia về thì phải. - Cô bé ngây thơ trả lời. - Có người bảo mẹ uống say.

- Vậy giờ cha đâu rồi?

- Cha đi tới công ti rồi. Nhưng hình như cha bức gì ấy, Akako thấy tâm trạng cha từ hôm qua tới giờ không tốt.

- Ủ, mẹ biết rồi. Akako đi chơi đi, bảo các cô đợi mẹ một lát.

Yui lặng thinh bước vào phòng thay đồ. Cô không còn chút kí ức gì cả, chỉ biết hôm qua cô đã uống rất nhiều. Cô tự chúc say mình, bao nhiêu rượu cũng không đủ. Trong cơn say, cô mơ thấy Shukasa, rồi sau đó, cô không còn tiềm thức nữa.

Yui tự hỏi có phải mình đã nói gì sai trong lúc mơ màng hay không nữa...

- Mika, Haru, sao lại tới đây giờ này? - Bước xuống cầu thang, Yui cười gượng gạo nhìn hai cô bạn.

- Bọn tớ vừa sang thăm cha cậu, rồi tiện thể tạt qua đây. - Haruka mỉm cười tươi tắn. - Tốt quá rồi, Yui. Gia đình cậu đã trở về rồi.

- Ủm. - Khóe môi cố gắng nhếch lên cười, Yui cố tạo một khuôn mặt vui vẻ.

Thế nhưng, Mika cũng kịp tinh ý nhận ra, liền hỏi lại.

- Sao thế? Có chuyện gì à?

Yui lặng người đi một lúc, ngón tay bất an mà nín chặt vào gấu áo.

Phải một lúc lâu sau, cô mới khó khăn lên tiếng.

- Các cậu có nghĩ tớ là một đứa quá vội vàng, bộc trực, xốc nổi và không có chính kiến không?

Hai cô gái kia sững lại, thoáng chốc bị bất ngờ bởi câu hỏi có phần đột ngột của Yui.

- Sao thế?

- Chuyện của Shukasa ấy. - Giọng nói Yui hơi yếu ớt. - Cha tớ tỉnh dậy, sau những gì ông ấy kể với tớ về Shukasa, tớ lại yếu lòng và có cảm giác rằng anh ấy không phải là hung thủ. Tớ rất dễ bị lung lay, năm năm trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, tớ không tài nào giữ một niềm tin vững vàng vào anh ấy

và cả tớ.

Càng nghe những lời tâm sự có phần yếu đuối rất hiếm thấy của Yui, bầu không khí càng thêm phần tĩnh lặng. Một lúc lâu sau suy nghĩ, Mika mới nói.

- Tớ và Haru luôn tin cậu, cho nên chỉ cần cậu có lòng tin, bọn tớ cũng sẽ không ngờ vực.

- Quả thật Shukasa từ lúc trở về luôn chối bỏ chuyện anh ấy làm. Ban đầu tớ cứ tin là không dám nhận, nhưng có lẽ chúng ta hơi chủ quan và khắt khe rồi. - Haruka tỏ tay trước cảm suy nghĩ. - Cậu kể lại những lời cha cậu nói với cậu bọn tớ nghe.

Thế rồi, gian phòng khách lại chìm trong câu chuyện của Yui. Ngữ điệu lúc nhanh lúc chậm, vừa dẫn vật vừa khổ tâm, càng khiến cho tâm trí cô thêm rối bời.

Câu chuyện kết thúc, họ lại giữ bầu không khí im lặng thêm một lúc lâu. Suy nghĩ như nửa ngày trời, Haruka liền nói.

- Yui, cậu có thể yêu cầu bên cảnh sát hay thám tử lật lại vụ án năm năm trước hay không? Điều tra lại từ đầu, lật lại sổ sách xem tập đoàn Satake có từng gây thù oán với ai, ai là kẻ được lợi nếu như tập đoàn Satake và Hanagato mâu thuẫn. Nhớ điều tra kỹ lưỡng kinh dịch của từng thành viên trong gia tộc, những ai khả nghi tuyệt đối không được bỏ qua. - Giọng nói của Haruka giống như một thám tử. - Trong lúc đó, bọn tớ cũng sẽ thăm dò bên Shukasa, tìm xem có bằng chứng chứng minh anh ta vô tội hay không.

- Ừm. - Yui cười gượng gạo, gương mặt ửng hồng lên. Những người bạn chí cốt ở bên cô bao nhiêu năm như vậy luôn là chỗ dựa vững chắc và đáng tin cậy.

...

Truy tìm bằng chứng là thế, nhưng sâu trong tim Yui đã tin tưởng anh rồi.

Tự trách bản thân năm năm trước quá dại khờ, nhưng lần này cô muốn đặt lòng tin nơi anh một lần nữa. Cô muốn tự giải thoát bản thân, cứu tâm hồn cô khỏi sự dẫn dắt ám ảnh bao lâu nay. Trên hết, cô muốn nắm tay anh đi suốt cuộc đời còn lại, cô muốn được đường đường chính chính gả cho anh. Cô không thể chối được rằng cô yêu anh, tình cảm đó sau bằng ấy năm vẫn không tài nào thay đổi.

...

- Yui, nếu như Shukasa thực sự không phải tội phạm, thì cậu có quay trở về bên anh ta không?

- Tớ tuy muốn nhưng sẽ rất khó khăn, vì tớ còn nợ Sewashi rất nhiều. Nếu như có thể trả nợ cho anh ấy, tớ muốn theo đuổi Shukasa danh chính ngôn thuận. Dù sao đây cũng là hôn nhân hợp đồng, Akako cũng không phải con tớ. Tớ còn là xử nữ, tớ tin nếu Shukasa còn yêu tớ anh ấy sẽ chấp nhận tớ thôi.

...

- Nhưng Yui à, Shukasa... sắp kết hôn rồi. Trong lúc cậu đi Pháp, anh ấy đã công bố với giới truyền thông sẽ kết hôn với vị hôn thê Kanami Sakurako vào đầu mùa xuân tới...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Tận Cùng Của Nỗi Đau

"Tôi và thiên kim tiểu thư gia tộc Kanami đã đính hôn vài năm trước khi chúng tôi còn ở Mỹ. Thời gian đó, cô ấy đã ở bên cạnh tôi và giúp đỡ tôi rất nhiều. Bây giờ về nước tôi muốn lấy cô ấy danh chính ngôn thuận. Đây thực lòng là ý của tôi chứ không hề có sự ép buộc của hai bên gia đình. Hôn lễ sẽ được cử hành vào mùa xuân tới."

Yui tắt vụt màn hình điện thoại, ném nó qua một bên. Cô ngồi co gối, run lên đầy buồn khổ. Tại sao ông trời lại trở trêu với cô như vậy? Tại sao đúng lúc cô muốn quay về bên anh lại thông báo kết hôn?

Không! Chắc chắn là có uẩn khúc! Shukasa yêu cô như vậy, từ lúc anh trở về chưa bao giờ lạnh nhạt với cô, vẫn luôn nồng nhiệt. Với cả, anh chắc chắn không ưa gì Sakurako, với cá tính của anh lại càng không đồng ý kết hôn.

"Chắc chắn là Hanagato Yuko đã bắt ép anh ấy. Đúng, là như vậy. Bà ta không muốn anh ấy lấy mình nên đã tác thành cho Shukasa và Kanami. Không được, mình phải đi tìm anh ấy."

Những suy nghĩ trấn an bản thân liên tục hiện lên trong tiềm thức Yui. Nghĩ là làm, cô liền đứng dậy khỏi giường, thay đồ, trang điểm qua loa rồi rời nhà.

Đến trụ sở tập đoàn Hanagato, Yui được thông báo Shukasa đã không đi làm mấy ngày. Lại không dám nhắn tin gọi điện hỏi anh, một mình cô cứ vẫn vơ ở những nơi anh thường đến.

...

"Không ngờ cuối cùng... mình lại tới chỗ này..."

Yui chần chừ trước cổng tư gia Hanagato. Ngón tay cứ giơ lên nút chuông, rồi lại thôi. Cô không có can đảm bấm.

Tám năm rồi cô không tới chỗ này... Mà cũng chẳng có lý do gì để tới...

Ba năm đầu đơn phương đợi chờ Shukasa, nhưng gia đình anh, đặc biệt là mẹ anh Yuko vẫn một mực phản đối cô, cô cũng chẳng ưa gì bà, chẳng muốn gặp mặt. Năm năm sau, càng chẳng có lý do để đến, cũng chẳng muốn đến, vì cô ghê tởm gia tộc Hanagato, hận đến từng tấc da thịt. Cô công khai đối đầu tập đoàn anh, từng bước nắm tay trên các hợp đồng làm ăn. Nhà Hanagato cũng đối đầu cô, cha anh Junkasa sau bao vụ thua lỗ chắc cũng chẳng muốn thấy mặt cô một lần.

Trở thành kẻ thù của cả cha và mẹ anh, lúc anh trở về còn làm bao nhiêu chuyện với anh, lúc này cô tự hỏi cô đào đâu ra can đảm gõ cửa nhà Hanagato nữa.

- Tiểu thư, cô tìm ai? - Bảo an nhà Hanagato theo dõi camera thấy Yui đứng lưỡng lự trước cửa liền ra hỏi thăm.

- À... - Ban đầu thoáng lúng túng, nhưng cô vẫn vội hỏi. - Có ai ở nhà đó không?

- Không có ai cả. Cô không đặt lịch hẹn sao?

- À ừm, vậy thôi... Hôm khác tôi quay lại...

Yui ngập ngừng lắc đầu, rồi liền quay lưng.

Hôm nay, phải thất vọng rồi.

Đôi giày cao gót gỗ trên mặt đường, Yui rút chìa khóa xe ra. Toan ấn nút mở, một chiếc ô tô màu đen sang trọng rẽ vào ngõ, giảm tốc độ, rồi đỗ ngay sau xe cô.

Hanagato Shukasa khoan thau bước xuống xe, đối mặt trực diện với cô.

Ánh mắt chạm nhau, bao nhiêu cảm xúc đan xen lẫn lộn, trào dâng.

Yui cứng đờ.

Dù cô đã chuẩn bị tâm lý tới tìm Shukasa, nhưng vẫn không thể có nổi can đảm. Lúc này, nhìn trực diện vào gương mặt rất thân thương ấy mà không khỏi cảm thấy hồi hộp. Trống tim đập mỗi lúc một nhanh, nghẹt thở.

- Cô làm gì ở đây? - Giọng nói Shukasa cất lên lãnh đạm.

- A... Tôi... Tôi có chút chuyện muốn tìm anh... - Yui ấp úng.

- Nếu như muốn bàn bạc về dự án chúng ta đang cạnh tranh thì cô khỏi tốn công vô ích. Dù yếu thế hơn nhưng chắc chắn số cổ phần đó sẽ không bao giờ chuyển nhượng cho cô.

Gương mặt Shukasa lạnh lẽo thờ ơ và chất đầy sự chán ghét. Phút chốc, Yui rùng mình.

- A... Không phải chuyện đó... - Yui cúi gầm mặt. - Anh có thể dành thời gian cho tôi một chút không? Tôi có chuyện quan trọng muốn hỏi...

- Xin lỗi, tôi đang bận.

Shukasa ngưng lại một lát, rồi dứt khoát trả lời, nhấn tâm tới mức tim Yui như muốn nổ tung.

- Năm phút thôi cũng không được sao?

Bàn tay Yui vô chặc lấy gấu váy, run bần bật, mồ hôi túa ra như suối.

- Thời gian của tôi đáng giá lắm, nếu chủ tịch Satake có chuyện quan trọng thì có thể sắp xếp lịch hẹn với thư kí của tôi. Hơn nữa... - Shukasa bình thản đáp, rồi anh khẽ liếc vào trong ô tô. - Tôi không muốn vợ chưa cưới của tôi phải đợi.

Yui khẽ rùng mình, tim lệch một nhịp.

Từ ghế phụ lái, cánh cửa mở ra nhẹ nhàng, Kanami Sakurako kiêu diễm bước xuống, khoác lấy tay Shukasa.

- Nếu là bàn chuyện công việc, em không ngại đâu. - Sakurako âu yếm nhìn anh, cười mỉm.
- Chỉ sợ nhìn cô ta như vậy không phải chuyện công việc. - Shukasa cười đáp lại. - Chắc là để dẫn dắt anh chuyện ân oán cá nhân giữa hai gia tộc thôi.
- Thật sự đó, anh không cần lo em đâu. - Sakurako cười híp lại cả mắt. - Em vào nhà chuẩn bị trước, ăn tối xong mình còn đi xem nhẵn cưới nữa.
- Ừ.

Nói rồi Sakurako đồng đánh bước qua chỗ Yui. Bước chân chậm lại dừng bên cạnh cô, từng từ một chậm rãi mà rõ ràng rơi xuống tai Yui.

- Bốn ngày trước, tự mình Shukasa đến tìm cha tôi, xin cho cưới ngay, dù ông đã phản đối vì hiện tại tình hình tập đoàn Hanagato còn đang xáo trộn, nhưng anh ấy vẫn một mực xin lấy tôi. Oga Yui, cô đã gả vào gia tộc Oga rồi, tôi và Shukasa cũng sắp kết hôn, tình cảm của hai người cũng qua tám năm rồi, thực lòng khuyên cô, buông đi. Ông trời không tác thành hai người, đừng cố chấp kéo lại đâu.

Nói xong, Sakurako một mình bước vào cổng nhà Hanagato, đường đường chính chính.

Yui cười lạnh, trong lòng đắng nghét.

- Được rồi, vợ chưa cưới của tôi đã cho phép, chủ tịch Satake đừng làm tổn thời gian nữa. Có gì thì nói.

Yui nuốt khan, ngẩng mặt nhìn Shukasa.

- Tôi hỏi, anh trả lời, thật lòng nhé.

Shukasa không đáp, chỉ lãnh đạm nhìn.

- Cha tôi, có phải do anh sai người hãm hại không?

- Không.

- Tôi nói tôi không tấn công cha anh, anh có tin không?

- Tôi tin.

Yui cúi gằm mặt một chút, rồi lại ngẩng lên, tiếp tục.

- Anh sắp kết hôn?

- Phải.

- Là hoàn toàn tự nguyện?

- Đúng.

Tìm Yui đau một nhịp.

- Suốt tám năm ở Mỹ, anh có từng nhớ tới tôi? Anh có từng nhớ chúng ta đã hẹn thề ngày trở về sẽ sánh bước bên nhau?

-...

- Trả lời tôi.

- Tôi chưa một giây ngừng nhớ cô. Tôi vui đầu vào công việc để tìm bớt đau, để nhanh chóng hoàn thành trở về bên cô. Nhưng lúc trở về, cô lại kết hôn rồi.

Yui đắng nghét nuốt nước bọt vào trong, cười lạnh.

- Hóa ra anh chưa từng phản bội tôi. Vậy là tôi đã làm ngược lại lời thề rồi. - Trong lòng ghen ngào, có chút xúc động, nhưng cũng đầy đắng cay uất ức. - Hanagato Shukasa, lúc trở về, anh còn yêu tôi không?

Shukasa im lặng, có chút lưỡng lự, nhưng rồi cũng dứt khoát trả lời.

- Còn yêu. Kể cả lúc cô phản bội trước, tôi vẫn không thể ngừng yêu cô.

Trong lòng trào dâng một thứ cảm xúc lạ lẫm, Yui vội vàng.

- Vậy...

- Nhưng giờ thì không yêu nữa rồi. - Anh lãnh đạm cắt ngang lời cô, bằng những câu từ tưởng chừng có thể đâm nát trái tim nhỏ bé. - Oga Yui, giờ cô mang họ Oga, là người đàn bà của người khác, làm sao tôi yêu được nữa?

Yui ngừng lại, thất vọng, đau đớn...

- Anh hận tôi?

- Không hận. - Shukasa lắc đầu nhẹ bằng. - Cảm xúc đối với cô tôi không còn nữa.

Từng lời nói như những mũi dao khoét sâu vào trái tim, máu chảy bên trong, đau điên dại. Yui sững lại, chết trân.

- Nếu tôi nói... suốt tám năm qua, dù anh có hăm hại cha tôi, đẩy gia đình tôi xuống tận cùng của nỗi đau, tôi vẫn chưa một giây phút hết yêu anh, anh có tin không?

Shukasa im lặng. Gương mặt Yui đỏ ửng, nhưng vẫn chẳng thể nào che giấu được nỗi đau.

Yui vốn là người rất mau nước mắt, nếu là hoàn cảnh này của tám năm trước, cô đã chảy lệ, thì bây giờ, một chút hơi nước cũng không hề có.

Là cô không khóc, hay không thể khóc?

- Oga Yui, cô còn yêu tôi thì sao? Cô muốn gì? - Shukasa cười lạnh. - Cô lấy chồng rồi, sinh con cho người khác, mà vẫn tới tìm người cũ, nói yêu, là có ý gì?

Yui vô chặc gấu váy, cúi gằm mặt.

- Hôn nhân của tôi và Sewashu là...

- Tôi yêu Sakurako. - Cắt ngang câu nói của Yui, Shukasa lãnh đạm nói.

Con tim đã đau đến tê dại, giờ đây hoàn toàn đổ vỡ.

- Suốt tám năm ở Mỹ, là cô ấy bên cạnh, chăm sóc và giúp đỡ tôi. Chính cô ấy cũng đã giúp tôi quên đi vết thương lòng là cô. Oga Yui, tháng sau chúng tôi kết hôn, sẽ gửi giấy mời cho cô và chồng. Mong hai người chúc phúc cho chúng tôi. - Shukasa nói liên tục như không để Yui kịp nói thêm câu nào. - Vợ chưa cưới của tôi đang đợi, hẹn cô hôm khác.

Nói rồi, anh lạnh lùng bước vụt qua cô. Bóng hình to lớn ấy không dừng lại bên cạnh cô, vốn dĩ là như vậy.

Cánh cổng đóng lại, một mình cô, bơ vơ, lạnh lẽo.

Yui cười nhạt, đưa tay lên sờ mắt. Tại sao? Tại sao đã đến mức này rồi nước mắt vẫn không thể chảy?

Suốt tám năm qua, cô khóc nhiều tới mức nào rồi?

Không còn cảm giác gì nữa, đau đến mức không còn thấy đau nữa rồi.

Yui mở cửa xe ô tô, bước vào, đạp ga một cách vô thức. Đôi mắt vẫn chưa thể chớp lấy một lần.

...

Anh ấy... không còn yêu cô nữa, đứng trước mặt cô và nói yêu một người con gái khác.

Cô tìm đến quán rượu quen thuộc.

Chủ quán thấy cô thì không khỏi kinh ngạc. Mấy năm rồi cô không tới, vậy mà hôm nay lại đến, đã vậy còn là một mình.

Gọi mấy chai rượu nặng, một mình chui vào góc khuất của quán, lặng lẽ uống từng ly.

Cô say rồi...

Mặt đỏ ửng, đầu tóc hơi rối, cử chỉ không dứt khoát, cũng chẳng nói năng gì, chẳng khóc, cứ thế uống một hơi như nước lã.

Một người say không hề hé răng nói nửa lời.

Một đôi tình nhân bước vào, vừa thấy cô thì không khỏi ngạc nhiên, nói nhỏ vào tai nhau.

- Kazuto, anh xem đằng kia có phải Satake Yui không? - Cô gái phát hiện ra đầu tiên, liền huých nhẹ khuỷu tay.

- Ô... Đúng rồi, sao lại ngồi một mình? Oga Sewashi ở đâu không biết.

Shina Kazuto vội đi lại chỗ Yui, kéo theo bạn gái, ngồi xuống chỗ đối diện.

Anh và Eto Yuri khi lên đại học đã bắt đầu nảy sinh tình cảm, rồi tiến tới yêu đương. Sự nghiệp Kazuto lên như diều gặp gió, tốt nghiệp được mời vào làm việc ở viện nghiên cứu quốc gia, tương lai rộng mở, còn rất nhiều cơ hội thăng tiến. Yuri tốt nghiệp thì dần thân vào nghiệp báo chí. Công việc ổn định rồi năm hai ba tuổi họ kết hôn.

Kazuto vẫn giữ liên lạc với Yui, lâu lâu thì cũng hẹn gặp mặt nhưng cho đến lúc kết hôn thì lại thôi. Yui cũng bận bịu với công việc nên hai người thỉnh thoảng nhắn tin vài câu bằng quơ rồi lại thôi.

- Ô, Kazuto? - Yui ngẩng đầu nhìn anh bạn, ngạc nhiên lắm lắm, rồi nhìn sang Yuri đang ngồi cạnh. - Hai vợ chồng hẹn hò à? Vui nhỉ?

- Yui, sao cậu lại ở đây uống rượu một mình thế?

- Uống rượu một mình? Ừ đúng rồi, một mình thôi, còn ai nữa đâu... - Cô ngẩng mặt dậy, cười khẩy. - Hai người thanh mai trúc mã, đến giờ cưới được nhau. Tôi cũng gặp anh ấy từ nhỏ, cũng yêu nhau sâu đậm, tại sao lại không được tác thành?

- Yui, cậu uống nhiều rồi..

- Nhiều kẹ tôi! Hai người đi ra đi.

Kazuto và Yuri nhìn nhau, lắc đầu thờ dài. Chốc sau, Yuri đi ra chỗ khác, rút máy ra gọi điện.

- Toudo? Là tôi, Eto Yuri. Bạn cậu Satake đang ngồi uống rượu ở quán rượu Corner phố Ginza, chắc đang có tâm sự. Cậu đến lo được không? Ừ ừ, cậu thôi, thêm Okawa cũng được, nhưng tôi nghĩ không nên để chồng cô ấy biết.

...

- Oga, em Haruka đây. Đêm nay cho Yui ngủ lại nhà em nhé, ừ, cả Mika, bọn em tụ tập ăn chơi một đêm. Yui chơi thua phạt uống rượu say tí bỉ nên ngủ rồi. Cảm ơn anh.

Haruka cất máy điện thoại, rồi nhìn Mika thờ dài. Hai người khó khăn lắm mới khiêng được Yui từ tận phố Ginza trở về, còn cô thì say mê mệt, ngủ lịm đi.

Sáng sớm hôm sau, Yui đã tỉnh rượu, nhưng căn hộ Haruka thuê lại chẳng có ai. Cô nàng đã đi làm từ sớm, chỉ để lại một tin nhắn dặn dò các thứ trong máy Yui.

Làm theo lời bạn, rồi Yui rời căn hộ. Cô phải về nhà tắm rửa thay đồ các thứ, chứ giờ trên người chỉ có mùi rượu và mồ hôi, rất khó chịu.

Về tới biệt thự Lavender cũng khá xa, thế mà đã mười giờ trưa rồi Sewashi vẫn chưa tới công ti.

Anh ngồi lãnh đạm trong phòng việc, thông thả đọc tài liệu trên laptop, thỉnh thoảng uống một ngụm trà. Thấy Yui gõ cửa, anh ngẩng đầu lên nhìn, gật đầu một cái rồi lại cúi xuống làm việc.

- Sewashi... Sao giờ này anh không ở công ti?

- Anh ở nhà nhận bưu phẩm. - Sewashi đáp rồi mở ngăn kéo ra, đưa cho Yui một chiếc hộp. - Một bưu phẩm gửi từ Pháp, người gửi đề tên em.

Yui ngạc nhiên nhận lấy, vừa tò mò vừa nghi hoặc. Mở nắp hộp đựng ra thì không khỏi ngạc nhiên.

Trong đó là chiếc đồng hồ mà cô từng rất ưng khi ghé thăm cửa hàng ở Pháp, nhưng nó là chiếc đồng hồ được đặt riêng bởi một thương nhân tên Wiatt Lambert.

Tại sao lại được gửi tới chỗ anh? Kèm một dòng chữ đề bằng tiếng Pháp: Chúc mừng sinh nhật.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Mười Giây Nói Ly Hôn

"Không phải... Không phải chiếc đồng hồ này..."

Yui nheo chặt chân mày xem thật kĩ chiếc đồng hồ. Tuy là chiếc đồng hồ cô đặt na ná giống chiếc của Wiatt Lambert, nhưng đây thật sự là đồng hồ của hân ta.

- Đây là đồng hồ em đặt riêng làm quà sinh nhật cho anh? - Sewashi nâng hộp đựng đồng hồ rất sang trọng, khẽ cười. - Đúng hăng anh thích, mẫu mã cũng rất đẹp. Cảm ơn em.

- Không phải. - Yui dứt khoát kêu lên. - Chiếc em đặt cho anh là cái khác. Không phải thứ đáng sợ này.

- Đáng sợ?

Yui mồ hôi hơi tứa ra, run nhẹ bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện xảy ra ở cửa hàng đồng hồ cùng với người đàn ông tên Wiatt Lambert.

- Đây là doanh nhân người Pháp mà Mai từng giới thiệu cho em đúng không? - Sewashi trầm ngâm. - Yui, trông em có vẻ sợ hân.

- Sewashi, hân muốn một thứ gì đó của anh. - Yui nắm chặt lấy tay anh. - Hân ngờ ý tặng anh chiếc đồng hồ và đòi lại muốn lấy đi một thứ gì đó. Em đã từ chối, nhưng không ngờ hân lại tự ý gửi cho anh. Lời đồn về hân trên thương trường có lạ gì. Hân thực sự rất nguy hiểm. Em lo...

- Được rồi, Yui. Em lo gì chứ? Không lẽ em nghĩ hân định lấy đi tập đoàn Oga hay sao? - Trái ngược với sự bồn chồn bối rối của cô, anh lại điềm đạm cười nhẹ.

- Có thể lắm chứ.

- Nhưng tập đoàn Oga đang rất vững. Chúng ta chỉ cần đừng dây vào hân, ắt sẽ chẳng thể có chuyện gì.

- Nhưng mà...

- Được rồi, anh không thích nói về vấn đề này nữa.

Sewashi thần nhiên cắt ngang cô. Hiểu rõ tính Yui càng nói càng rối loạn, anh tuyệt nhiên không muốn làm cô thêm đau đầu.

Yui cúi gầm mặt, lặng im. Cô vẫn sợ chứ, vì Wiatt Lambert đâu đơn giản. Hân nguy hiểm hơn bất cứ ai, thủ đoạn của hân trên thương trường chẳng thể nào lường được.

- Vậy... em tới công ti...

Cô đứng dậy, mệt mỏi rời phòng. Thế nhưng vừa đi đến cửa, Sewashi đoán một lúc rồi gọi cô lại.

- Yui.

- Dạ? - Cô ngạc nhiên quay đầu, bất gặp ánh mắt nghiêm túc của anh liền vô thức mà trống tim đập dồn dập.

- Em... có bao giờ nghĩ tới chuyện ly hôn với anh không?

- Há?

Trông mặt Yui mờ to, đôi môi cứng lại, ngệt thờ.

- Chúng ta đang kết hôn giả. Không giấy tờ, không động chạm thân thể. Em không đồng ý, có phải đang giữ ý định ly hôn anh đến đến với người khác không?

Giọng điệu Sewashi rất nghiêm túc, gương mặt sắc lạnh không có lấy một chút biểu cảm hơi hợt. Phút chốc khiến Yui rùng mình.

Tại sao bỗng dưng anh lại nói chuyện này?

Thấy cô im lặng, Sewashi vẫn nhẹ nhàng nói.

- Em giữ mình cho ai? Từng này tuổi rồi, em vẫn nghĩ đến chuyện lấy một người khác sao? Hay là em định quay trở lại với Hanagato Shukasa?

Tim trong lồng ngực như rút thịch một tiếng.

- Sewashi... - Cô lí nhí gọi tên anh. - Đúng là gia đình em nợ anh rất nhiều. Nhưng em lại đối xử với anh như thế...

- Bây giờ em định sao? Cha em đã tỉnh dậy, gia đình em coi như ổn định rồi. Em định tiếp tục lừa dối mọi người sao? Anh giúp gia đình em đến giờ cũng đủ, bây giờ em có thể giúp gia đình anh không?

- Gia đình anh? Giúp chuyện gì?

Sewashi im lặng khá lâu, rồi mãi sau mới điềm đạm nói.

- Cho cha mẹ anh một đứa cháu, cho tập đoàn anh một người thừa kế tương lai.

Yui cả kinh, gương mặt đanh lại.

Cô chưa từng nghĩ có ngày anh sẽ đề nghị cô chuyện này. Lúc đưa ra giao ước, cha mẹ anh và cả thương giới luôn nghĩ hai người kết hôn thật, và Akako chính là con gái họ. Lâu lâu cha mẹ anh cũng hỏi cô về việc có cháu, nhưng cô luôn nói chưa có được. Hơn nữa muốn tập trung cho công việc, cha mẹ cô và Akako còn nhỏ. Hai người đôn hậu, hiểu rõ hoàn cảnh kém may mắn của cô nên chẳng bao giờ than phiền, nhưng gia tộc Oga là một gia tộc lâu đời, Sewashi lại là con một, đương cũng muốn có người nối dõi.

Yui im lặng, thật lâu sau mới nói.

- Sewashi, hay là mình ly hôn?

Anh im lặng, biểu cảm không có chút ngạc nhiên, lạnh như băng nghe cô nói.

- Anh còn trẻ, tiểu thư nhà giàu có theo anh rất nhiều. Bây giờ vẫn chưa muộn để có một thiếu phu nhân chính thức. Thời gian qua em mang nợ anh, món nợ này chẳng thể nào trả nổi. Nhưng em sẽ cố hết sức phát triển tập đoàn anh và giúp đỡ anh trên thương trường, được không?

Im lặng một lúc lâu... Bầu không khí lạnh lẽo trầm mặc bao trùm.

Yui run lẩy bẩy.

- Là tôi nói cần cô giúp trên thương trường sao?

Chính là nụ cười và giọng nói anh dùng cho đối thủ trên thương trường.

Yui rùng mình.

Sewashi đối với cô luôn dịu dàng, nhưng trên bàn đàm phán lại lạnh lẽo và độc đoán, kẻ đối diện sẽ chẳng thể nào bình thản. Bây giờ, cô đang đối diện với điều mà những kẻ đó thường gặp.

Sewashi như ác quỷ Tula đến từ địa ngục, từng bước từng bước tới chỗ cô. Yui sớm đã hóa đá, chẳng tài nào cử động được.

Anh đẩy cô vào tường.

- Sewashi... - Yui lấy hết bình tĩnh nói với anh. - Anh đâu có yêu em đâu, đúng không?

Sewashi ngưng lại, giây lát sững sờ.

- Làm sao anh yêu em được. Anh hoàn hảo như vậy, xứng đáng với một người tốt hơn em. Em tồi tệ, không đáng đứng cạnh anh. - Gương mặt Yui đỏ bừng lên, đôi mắt nhìn thẳng vào anh không chớp. - Anh cũng đâu có ý ép em đâu. Ngày chúng ta訂 ước, anh cũng đã nói sẽ chẳng thêm đụng vào người em mà.

Sewashi khựng lại. Đúng là anh từng yêu cầu cô như thế và anh cũng chưa từng nói với cô một lời yêu.

Trí óc bỗng mơ hồ nhớ về ngày hai người thiết lập giao ước.

"Oga Sewashi, lần đầu tiên trong đời tôi van xin một người. Cầu xin anh, giúp tôi. Giúp tôi trả thù Hanagato Shukasa, tôi sẽ đáp ứng mọi thứ anh muốn."

Yui nhìn anh bằng đôi mắt đỏ hoe sưng phồng. Cô ngồi trên giường bệnh, mặc chiếc váy màu trắng, cả căn phòng là một tông trắng bao phủ. Mái tóc ngang vai bay nhẹ, gương mặt nhợt nhạt, đôi môi khô khốc, nét đẹp của cô đượm buồn, là sự hận thù trong đau đớn.

Anh sớm đã nghe sự cố của gia tộc Satake, cũng biết Yui vì chuyện này mà suy dinh dưỡng, phải điều trị ở bệnh viện. Bỗng sáng nay, Mai lại mời anh vào bệnh viện gặp cô, không ngờ lại muốn kết hôn.

"Tôi biết anh không yêu tôi, hôn ước trong quá khứ của chúng ta cũng đã hủy bỏ. Nhưng giờ một mình tôi không đủ sức giữ lấy tâm huyết một đời của cha, cũng không đủ để báo thù. Làm ơn giúp tôi..."

Anh biết cô đã yếu đuối đến mức dẹp bỏ lòng tự tôn để van xin anh, không nỡ phủ lấy.

Và, dù là một khoảnh khắc, anh từng nghĩ anh yêu cô gái này.

Satake Mai đứng đằm đằm ở đằng sau, gương mặt cũng thất thần. "Chúng tôi biết chẳng có cơ gì để nhờ cậu giúp, vì cậu không hề yêu con bé. Nhưng thực lòng nếu cậu không chịu giúp, e là tập đoàn Satake còn chẳng giữ nổi chứ đừng nói đến việc báo thù."

Anh lại chăm chăm nhìn vào Yui, chẳng tài nào thấy được sự tươi tắn trẻ trung ở cô. Ông trời ban cho cô mọi vẻ đẹp và trí tuệ, nhưng cũng

lấy đi của cô cả một cuộc đời an yên.

"Được, tôi giúp cô."

"Anh bằng lòng?" Yui sốt sắng, nhưng sâu trong đó vừa có sự hy vọng le lói nhưng cũng ẩn chứa sự khổ đau.

Anh biết cô không yêu anh, nhưng vì mối hận này nên mới van xin anh giúp cô.

"Nhưng tôi có điều kiện."

"Anh cứ nói."

"Satake Yui, tôi không hề yêu cô và sẽ không bao giờ yêu cô. Tôi bằng lòng mối hôn sự này vì quan hệ giao hảo giữa hai gia tộc ta từ trước. Chúng ta sẽ kết hôn giả. Không giấy tờ, tôi cũng sẽ không động chạm đến cô. Tôi giúp cô trên thương trường, nhưng cô cũng phải làm một người vợ bù nhìn. Tôi giao lưu với ai, yêu đương gặp gỡ cô không được cấm cản."

Điều kiện của anh khiến Yui thêm chút rạn vỡ. "Vậy thì thật sự rất cảm ơn anh. Tôi sẽ không can dự vào đời tư của anh."

Rồi sau đó, hai người kết hôn. Một hôn lễ hoành tráng, nhưng không hề có pháp luật chứng giám. Cha mẹ anh cũng không hay.

Lâu sau, cô một lần nữa đề nghị anh cho người em gái của cô Satake Akako được mang họ Oga, giả làm con gái hai người.

Cả xã hội thêm phần tin tưởng vào hôn nhân hạnh phúc giữa hai người thừa kế.

Nhưng, đúng như giao ước, cô không can vào đời tư của anh thật, hay nói chính xác hơn, cô vốn không thêm can. Hai người hai phòng, sống chung một nhà, cuộc hội thoại cũng chỉ có công việc.

Anh đề nghị cô như vậy là vì hiểu rõ cô không cam tâm tình nguyện với anh. Nhưng rồi dần dần, anh rơi vào bẫy tình của cô. Anh yêu sự thông minh sắc sảo, anh yêu sự lãnh đạm thản nhiên, anh dần yêu Satake Yui đến mức không thể quay đầu.

Nhưng cô, mãi mãi chẳng thể yêu anh.

Anh từng một lần đưa tình nhân về nhà của hai người, âu yếm ngay trước mặt cô. Nhưng ý ghen, một chút cô cũng không biểu lộ. Cô bình thản cúi đầu. *"Xin lỗi vì làm phiền hai người, em không biết anh đưa cô gái của anh về."*

Sau đó cô đi về phòng làm việc. Anh liền đẩy tình nhân ra, đuổi đi, rồi như một gã mất trí tim cô, quát tháo hỏi rằng tại sao cô không ghen.

Vẫn lãnh đạm như vậy, cô bình thản nói. *"Anh không yêu em đúng không? Sao lại muốn em ghen? Chúng ta đã thỏa thuận em chỉ là vợ danh nghĩa của anh, chuyện anh với người khác em không được quan tâm mà."*

Anh đau đớn buông cô ra. Tại sao hồi trước anh lại đưa ra điều kiện như thế? Anh hoàn toàn có thể bắt ép cô cơ mà.

Chỉ là... anh yêu cô quá rồi.

Sau ngày đó, nữ nhân anh tuyệt nhiên không chạm vào.

Cũng chẳng đề cập đến chuyện tình cảm với cô nữa.

Anh yêu cô, anh bằng lòng yêu cô âm thầm lặng lẽ, được bên cô thôi cũng đủ rồi.

Bây giờ một lần nữa, cô lại hỏi anh rằng anh không yêu cô, đúng không.

Sewashi cười lạnh. Cảm giác như anh đang giữ một chú chim tuyệt đẹp nhưng không phải của mình, cảm giác như ngày chủ nhân nó xuất hiện, con chim muốn thoát khỏi lồng của anh bay về bên người nó muốn thuộc về. Phút chốc, anh càng giận điên bản thân mình, càng hận bản thân mình vô dụng không thể khiến nữ nhân này toàn tâm toàn ý bên mình.

- Tôi đương nhiên không yêu cô. - Sewashi cười lạnh.

- Vậy... ly hôn được không?

Lại nữa, cô lại nói ra hai tiếng đáng ghét đó nữa.

- Oga Yui, hôn nhân này là cô tìm đến, người kết thúc phải là tôi. - Sewashi day nghiến. - Chẳng nào tôi chán, tôi mới để cô đi. Là đàn bà của tôi thì phải ở bên cạnh tôi, nhớ cho kĩ.

Yui run lên, sâu trong ánh mắt có ý sợ hãi.

Sewashi thấy cô nhỏ bé như vậy lại yếu lòng. *"Lại khiến em ghét anh thêm rồi..."*

Yui ngồi khụy xuống, đau lòng.

- Sewashi, là em phụ anh.

Anh không muốn thấy cô buồn vì anh. Anh không giống Shukasa khiến cô khổ sở, trước nay anh phần đầu như vậy đơn giản chỉ muốn mang lại cho cô một cuộc sống an yên.

Ôm nhẹ cô vào lòng, anh rúc mặt vào tóc cô, im lặng.

- Anh sẽ không buông em ra, chỉ có em buông anh. - Sewashi trầm mặc nói. - Bây giờ, nếu em muốn thoát khỏi anh, nói hai tiếng "ly hôn", anh bằng lòng thả em đi.

Yui giật mình lùi lại, nhìn anh bằng ánh mắt ngờ vực.

- Cô bé, cơ hội duy nhất của em đó. Cho em mười giây, nói hai tiếng "ly hôn", chúng ta ngay lập tức đoạn tuyệt. Sau này em có muốn, cũng không được nữa đâu. Mười... Chín...

Yui cứng đờ. Nhìn thẳng vào anh trong ngơ vực, phút chốc không thể mở nổi miệng.

- Tám... Bảy...

Gương mặt Sewashi anh tuần cùng nụ cười nhẹ nhàng như muốn buông xuôi.

- Sáu... Năm...

Anh nhắm mắt, đau lòng đợi chờ cô bay khỏi anh. Giữa anh và cô bây giờ chỉ là một sợi tơ mạng tên "Mười giây nói tiếng ly hôn".

- Bốn... Ba...

Yui không tài nào nói được. Con người này quá tốt với cô, tốt tới mức cô chẳng thể nào phủ nổi.

Nhưng cô đâu xứng đáng với anh...

- Hai... Một... Không...

Sewashi như muốn nổ tung ôm chặt cô vào lòng.

- Giữ được em rồi, thiếu phụ nhân Oga.

Yui đau lòng níu chặt lấy vạt áo, nghệt thở. Tại sao cơ chứ? Tại sao cô không thể nói ra hai tiếng ly hôn vậy? Tại sao đối diện với một Sewashi như thế, cô chẳng thể vững vàng.

- Sewashi, tại sao? - Yui nghẹn ngào. - Anh không yêu em cơ mà, sao lại không muốn để em đi?

Sewashi không trả lời, chỉ đau đầu vùi mặt vào tóc cô thật sâu, hít lấy mùi hương của cô như muốn hòa quyện lấy.

"Vì anh yêu em, anh rất yêu em."

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 136: Được Ăn Cả, Ngã Về Không

Khoảng một tuần sau đó, tập đoàn Hanagato xảy ra biến lớn.

Không biết nguyên nhân do đâu nhưng bỗng dưng giữa tập đoàn Hanagato và tập đoàn Ella bỗng bùng phát mâu thuẫn, nghe nói liên quan đến hợp đồng hợp tác. Tập đoàn Ella đâm đơn kiện, rút về mọi nguồn vốn, cũng vì đó ứng dụng "Life Plus" bị gỡ bỏ khỏi thị trường mạng.

Về phía tập đoàn Hanagato, sau khi thua kiện đã phải bồi thường một số tiền lớn, bao nhiêu nguồn vốn đầu tư phát triển "Life Plus" đổ sông đổ bể. Một ứng dụng đang từng bước đi lên thì chỉ sau một đêm biến mất không dấu vết.

Sau vụ việc ồn ào, thị trường chứng khoán của tập đoàn Hanagato biến động mạnh, giá cổ phiếu tụt giảm nghiêm trọng, nhiều cổ đông bán tháo cổ phiếu

ra. Một loạt các hợp đồng hợp tác quốc tế bỗng dưng bị hủy bỏ, một tập đoàn vững mạnh hàng đầu Nhật Bản bỗng rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Cũng bởi tập đoàn Ella là tập đoàn quốc tế, có tiếng tăm hơn hẳn so với Hanagato. Một khi đã đàm đơn kiện thì các đối tác có ý định hợp tác với tập đoàn Hanagato liền không còn tin tưởng nữa.

Về phía tập đoàn Kanami cũng dốc sức hỗ trợ tập đoàn Hanagato, tuy chẳng ăn thua.

Vụ việc của tập đoàn Hanagato luôn đứng đầu trang nhất các mặt báo, là từ khóa đứng đầu trên một vài trang mạng tìm kiếm, đừng hỏi mức độ nghiêm trọng của vụ việc như thế nào.

Thế nhưng chuyện này lại như một cơn gió thổi tập đoàn Satake đi lên chóng mặt. Sau khi bán cổ phiếu tập đoàn Hanagato, một lượng lớn vốn được đổ vào cổ phiếu cho tập đoàn Satake. Giá cổ phiếu liên tăng, nhiều công ti tập đoàn liên lạc muốn hợp tác. Ứng dụng "Brilliance" còn được rất nhiều cường quốc mua bản quyền về, chuyển đổi ngôn ngữ để sử dụng. Doanh thu liền vọt tăng 46,6% so với quý trước.

Yui vì chuyện này thật không biết phản ứng thế nào, vừa vui vì tập đoàn ăn nên làm ra nhưng trong lòng lại bồn chồn bấy nhiêu cho sự an nguy của gia tộc Hanagato.

Cô muốn giúp anh, nhưng với tư cách gì bây giờ?

Là anh xua đuổi cô cơ mà...

Yui mấy ngày nay bận đầu tắt mặt tối cho những dự án mới, một ngày có hai tư tiếng thì tận mười tám tiếng đã phải chôn mình ở công ti, các nhân viên cũng tăng ca liên tục. Các bộ phận hoạt động hết công suất, tuy mệt nhưng ai nấy đều rất phấn khởi vì sự khởi sắc này.

Tám giờ tối...

Bộ phận lãnh đạo của tập đoàn Satake đang căng não trong phòng họp thì điện thoại liên rung. Là của một người bạn rất lâu không liên lạc, Shina Kazuto.

- Ủ, chào cậu, Kazuto. - Yui xin phép để ra ngoài nghe điện. - Tớ đang họp muộn, có chuyện gì không.

Anh nói có chuyện muốn trao đổi với cô, và rằng nếu cô không phiền, anh có thể chờ.

- Ừm, hôm nay cũng còn nhiều việc. Không sao, khoảng một tiếng nữa tớ họp xong, nếu cậu có thể đợi thì tớ sẽ gác lại công việc.

Vậy là, họ hẹn nhau lúc chín giờ tối ở tiệm cà phê Enchanted.

- Ô... - Vừa đến chỗ hẹn, Yui đã phải buột miệng thốt lên.

Lý do là, ngồi bên cạnh Kazuto không phải vợ anh, Yuri, mà lại chính là cháu gái của phu nhân tập đoàn Ella, người Yui quen ở bữa tiệc giới thiệu sản phẩm lúc trước, cô quý tộc Pháp Claire Laurent.

- Ngạc nhiên lắm đúng không? - Claire nở một nụ cười títt mắt. - Tôi cũng vừa mới biết đây thôi. Thật không ngờ cô và Kazuto lại là bạn thân.

Yui trong lúc còn ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì thì Kazuto đã lên tiếng giải thích. Càng nghĩ Yui càng không ngờ trái đất có thể nhỏ đến vậy, cô quý tộc Pháp tám năm trước Sewashi có đề cập đến lại chính là Claire.

Năm đó, giữa Sewashi và Kazuto có chút hiểu nhầm. Người bạn là quý tộc Pháp của Kazuto mà bị mọi người nhầm là người yêu, lại chính là Claire Laurent.

- Ủ, cô Laurent, có chuyện gì sao? - Yui ngồi xuống ghế đối diện, sau khi gọi đồ uống và trả lại menu cho nhân viên liền đề cập vào câu chuyện.

Claire im lặng, ngón tay không yên mà gõ vào nhau. Sau khi lựa lời thật cẩn thận thì mới dám nói, vẫn là chất giọng lai lai nghe không rõ từ tiếng Nhật.

- Về chuyện hợp đồng giữa tập đoàn Hanagato và tập đoàn Ella, tôi muốn trao đổi với cô một ít. - Thấy Yui bình thản không nói gì, Claire dần dạn dĩ nói tiếp. - Tôi cũng chẳng biết là vì đâu nhưng theo những gì tôi biết thì toàn bộ dữ liệu về dự án "Life Plus" đã bị rò rỉ ra ngoài, sau khi tìm nguồn thì được biết là từ văn phòng giám đốc điều hành Hanagato. Chủ tịch Robinson của tập đoàn Ella đã điều tra và kết luận giám đốc Hanagato Shukasa đã đem bán nó với giá cao cho tập đoàn đối thủ của Ella. Điều này vi phạm hợp đồng và đương nhiên khiến chủ tịch tức giận, dẫn đến sự việc vừa qua.

Gương mặt Yui xa xăm hẳn. Thấy biểu cảm không tốt, Claire biết rõ đã động vào điểm yếu của cô.

Kazuto nói tiếp.

- Yuri là trưởng phòng biên tập của tòa soạn, đã cho tôi một vài thông tin về vụ việc. Sau chuyện này, tập đoàn Hanagato lỗ 2 tỷ USD, tức là hơn 200 tỷ Yên Nhật. Nếu không hoàn thành được số tiền này sớm, việc tập đoàn bị phá sản chỉ là chuyện sớm muộn.

Yui đưa hai tay lên ôm đầu, xoa nhẹ thái dương.

Tại sao cơ chứ? Rõ ràng là trước đây cô chính là người mong muốn tập đoàn Hanagato bị phá sản, trên hết cô còn nỗ lực để đạp đổ cơ ngơi gia tộc Hanagato, nhưng giờ đây dường như cô còn sốt vó hơn cả bản thân người trong cuộc nữa.

- Hai người nói với tôi điều này để làm gì?

Claire và Kazuto nhìn nhau im lặng một lúc.

- Chẳng để làm gì cả. Vì tôi biết mối quan hệ giữa cô và giám đốc Hanagato, nên thiết nghĩ cũng nên để cô biết. - Claire nhỏ nhẹ.

- Vậy cảm ơn, điều này có ích cho tập đoàn đối thủ như tôi. - Yui tỏ ra lạnh nhạt, liền cảm ơn. - Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi xin phép, dạo này tập đoàn Satake thật sự rất bận. Thất lễ rồi.

Yui cúi đầu rồi xin phép trở về. Claire và Kazuto cũng đứng dậy tiễn.

- Claire này... - Chờ Yui đi rồi, Kazuto mới phien khô lên tiếng. - Yui cô ấy còn yêu, đúng không?

- Ủ, dựa vào ánh mắt mình tin điều đó. Lần trước cậu cũng kể cô ấy uống say rồi nói về Hanagato đúng không?

- Cả hai còn yêu, sao lại khổ như vậy... - Kazuto nhìn theo bóng dáng cô ngoài cửa sổ, bước lên xe riêng mà than phiền. - Thời trung học, là cô ấy giúp mình nhận ra tình cảm với Yuri, nhưng chính chuyện tình cảm của cô ấy thì lại thật ngờ nghệch. Mình muốn giúp cô ấy.

"2 tỷ USD... 200 tỷ Yên Nhật..." Yui tay chống cằm cứ viết nguệch ngoạc mấy con số đó lên giấy, đắn đo.

Tức cười thật, bây giờ cô lại muốn giúp anh...

Chuyện này chắc chắn anh là người bị hại. "Life Plus" đang làm ăn tốt như vậy không lí nào lại đem bán nó cho tập đoàn đối thủ của Ella. Hơn nữa, bây giờ anh cơ cực như vậy, đáng lí ra tập đoàn kia phải ra mặt giúp đỡ chứ.

Chắc chắn có kẻ bán đứng anh, hoặc vì muốn phá đổ sự nghiệp nhà anh nên mới lén lút làm trò như thế.

Thiết nghĩ có khi nào đó cũng là kẻ nguy tạo việc hãm hại cha cô rồi đổ cho anh, cũng nhằm mục đích kích bầy mâu thuẫn hai tập đoàn hay không.

Sự việc của anh còn khiến cô đau đầu hơn cả chính đồng dự án hỗn độn của cô.

Chợt, điện thoại trên bàn rung lên.

Nhìn dòng số lạ, mã vùng lại khác. Số này là sim nước ngoài, là đối tác nào gọi từ nước ngoài sao?

Yui cẩn thận nghe máy, đáp lại bằng Tiếng Anh.

- Xin chào, tôi là chủ tịch tập đoàn Satake.

Đầu bên kia im lặng.

- Xin chào? - Yui nheo mắt hỏi lại lần nữa.

Vẫn không có tiếng động, cô toan cúp máy, thì đầu bên kia vang lên một tiếng cười trầm thấp. "*Chủ tịch Satake, quên tôi rồi sao?*"

Giọng nam trầm, nói bằng Tiếng Pháp.

- Xin hỏi? - Yui ngờ vực đáp lại bằng Tiếng Pháp, sâu trong tim dấy lên cảm giác không an toàn.

"*Chồng cô thích món quà sinh nhật đó chứ?*" Hắn ta cười tà mị.

Yui giật mình. Bình thường cô không giỏi nhớ người, nhưng một kẻ để lại cho cô ấn tượng sâu sắc như thế, khiến cô rung mình sợ hãi, trước nay chỉ có hai người. Một là Hanagato Yuko, hai là Wyatt Lambert.

Hắn gọi cho cô là có mục đích gì?

- Ngài Lambert... - Cô run giọng. - Tôi có thể giúp gì được cho ngài?

Hắn ta nâng ly champagne lên, lắc đều rồi cười nhẹ. "*Cô kết hôn với Oga Sewashi, nhưng bây giờ chắc đang lo cho người yêu cũ Hanagato Shukasa đúng không? À mà dù sao, hôn nhân của cô cũng là giả?*"

Yui giật mình đứng dậy, bước chân loạng choạng.

- Ngài... Sao ngài...

"Cô không chế truyền thông thật tốt, thông tin về cô luôn được kiểm soát gắt gao, tôi muốn tìm hiểu về cô cũng khó. Nhưng mà trên thế gian này, chỉ cần tôi muốn biết, chẳng ai có thể giấu."

Yui run run, cổ họng cứng ngắt. Quả thật là một con người nguy hiểm, chẳng trách sâu trong thâm tâm cô luôn sợ hãi hắn.

Cầm lấy cốc nước để trên bàn, cô uống một ngụm thật sâu.

- Ngài Lambert, ngài rút cuộc muốn gì? Kể cả hành động gửi chiếc đồng hồ cho Sewashi, rút cuộc là ngài có ý gì?

Hắn ta cười mẫn nguyện.

"Chủ tịch Satake này, cô muốn giúp tập đoàn Hanagato đứng không? Nhưng số tiền là 2 tỷ USD, cô lo đui không?"

- Nói thẳng mục đích của ngài đi. - Yui tức giận, gắt gao yêu cầu.

Đôi môi lại nở nụ cười quỷ quyệt.

"Đừng để phòng thế, tôi chỉ là muốn đề nghị một mối làm ăn với cô thôi."

Cổ họng cô nghẹn cứng.

"Tôi rất hứng thú với cô, và với tập đoàn của cô. Thế nào? Một hợp đồng bất động sản xây dựng khu đô thị cao cấp ở ngay Tokyo, dự án này là miếng mồi lớn tới nỗi cô chẳng thể bỏ qua đâu. Đã thế còn có thể giúp cô chi trả cho số tiền lỗ của tập đoàn Hanagato nữa."

Sắc mặt Yui tối sầm lại.

...

- Mẹ ơi! - Akako gõ cửa rồi chạy ào vào lòng cô, dụi mặt. - Hôm nay cô Ena đã đưa con và Kao-chan đi chơi ở Heaven Land, thực sự rất vui. Con rất muốn chơi trò Super Rokkurokubi nhưng lại bị giới hạn độ tuổi. Con và Kao-chan đã quyết định nhất định sau này bọn con sẽ đưa bạn trai đến đó cùng chơi.

Nghe những lời kể hồn nhiên, Yui mỉm cười xoa đầu con gái nhưng sâu trong tim thực lòng lại rất đau.

Heaven Land là nơi chất chứa rất nhiều kỉ niệm của cô và anh, ngay cả những trò chơi ở đó nữa. Cô nhớ như in từng chút một, càng nhớ sâu trong tim lại càng đau.

Chợt ngẩng đầu lên cửa, cô bỗng thấy thư kí Yumida Ena đứng khép nép, ánh mắt ra chiều có chuyện muốn thưa.

- Akako ngoan, con đi tắm rửa rồi đi ngủ đi nhé. Muộn lắm rồi.

Con bé ngoan ngoãn vâng dạ, rồi rời ra ngoài.

Yumida Ena liền xin phép đi vào trong, và bắt đầu thưa chuyện.

- Chủ tịch, chúc mừng cô. Tập đoàn Hanagato bây giờ thật sự rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, chỉ cần cô tấn công một bước nữa thì hôm sau tin tức tập đoàn Hanagato phá sản sẽ được in trên trang nhất mọi mặt báo. - Ena vô tư cúi đầu chúc mừng.

- Chuyện khác đi.

Thế nhưng chẳng hiểu sao thái độ Yui lại khác lạ, gương mặt tối sầm và đen kịt, con ngươi thu nhỏ hẳn.

Ena nhướn mày. Lật đố tập đoàn Hanagato là tham vọng lớn nhất đời cô, tại sao giờ đây lại có thể có những biểu cảm đó cơ chứ

- Vậy chủ tịch, tiếp theo ta nên làm gì?

Đôi bàn tay gõ trên bành ghế thật lâu, gương mặt suy tư ra chiều phiền não.

- Hợp tác với tập đoàn bất động sản xuyên quốc gia Lambert, khởi công xây dựng khu đô thị Phoenix Land.

- Sao cơ!? - Yumida Ena sững sốt. - Chủ tịch, tập đoàn Lambert là tập đoàn như thế nào hẳn cô còn rõ hơn tôi. Tập đoàn Satake bây giờ không thiếu dự án sao lại phải mạo hiểm hợp tác với bên đó? Cô xem tập đoàn Hanagato đi, chỉ hợp tác với tập đoàn Ella bây giờ đã gần như phá sản, hướng gì cô còn định mạo hiểm làm việc với chủ tịch Lambert cơ chứ?

Ena nói một thôi nhất quyết phản đối quyết định đó, nhưng cô lại xoay ghe đi vờ như không nghe.

- Chủ tịch, xin hãy suy nghĩ lại. Tập đoàn Lambert nguy hiểm không nên dây vào, chúng ta cũng không thiếu thốn dự án đến mức phải dính líu đến bên

đó. Nếu phạt ý họ, chỉ sợ tập đoàn Satake bị phá sản cũng chưa đủ để trả giá.

- Thử kí Yumida, đây là tập đoàn của tôi, và tôi biết tôi phải làm gì. Cô không cần nói nhiều, triệu tập cuộc họp cổ đông vào sáng mai. - Giọng Yui lạnh băng.

Yumida Ena tái mặt, cúi đầu xuống xin lỗi rồi lui ra.

Yui phiền não day day thái dương. Hơn ai hết, cô biết chuyện này nguy hiểm, nhưng đây là cách thức duy nhất để cứu lấy tập đoàn Hanagato. Vì đó, cô bằng lòng đặt cược. Được ăn cá, ngã về không.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Ăn Tối Cùng Ác Quỷ

Một ngày mới bắt đầu...

Tuy khắp nơi chìm trong những âm thanh rộn ràng của một sự khởi đầu mới, thế nhưng đâu đó giữa sự phồn vinh của thủ đô Tokyo lại là một bầu không khí âm ỉ đến căng thẳng.

- Shukasa, anh uống chút sữa đi. - Sakurako lo lắng đặt cốc sữa nóng lên bàn làm việc của anh, gương mặt không giấu nổi sự bất an. - Suốt cả đêm qua anh không ngủ, cứ như vậy anh sẽ không trụ được lâu đâu.

Shukasa mệt mỏi giương mắt liếc qua cô, rồi lại cắm mặt vào máy tính.

Khi xảy ra chuyện, anh đã cố gắng liên lạc với tất cả người quen từ bậc giới đến hắc giới, nhưng những câu trả lời mang lại đều rất mơ hồ. Chẳng ai thật tâm muốn giúp đỡ anh.

- Sakurako, cha cô bảo sao?

Cô lắc đầu mệt mỏi.

- Cha em đã cố gắng giúp đỡ anh, nhưng cũng chỉ được một phần thôi. 2 tỷ USD không phải chuyện một sớm một chiều.

- Mẹ kiếp! - Anh bực mình chửi bậy.

Rõ ràng là có kẻ đứng đằng sau kích bầy mâu thuẫn giữa anh và tập đoàn Ella, nếu anh không sai, đây cũng là kẻ hãm hại cố chủ tịch Satake rồi đổ tội cho anh, hòng chia rẽ anh và tập đoàn Satake.

Trên thương giới, kẻ thù của tập đoàn Hanagato không thiếu. Tuy là anh đã làm việc với bên cảnh sát và mật thám để truy tìm tung tích nghi phạm, nhưng kết quả đem về cũng chẳng khả quan.

- Shukasa, bảy giờ sáng rồi, con có lên công ti không? - Hanagato Yuko gõ cửa phòng, cất giọng đầy sự lo lắng. - Ta biết tập đoàn đang rất nguy kịch, nhưng nếu con cứ cứng đầu như vậy thì càng chẳng giải quyết được việc gì đâu.

Shukasa ngẩng đầu nhìn người mẹ anh rất mực yêu thương. Dưới mặt nạ của sự điềm tĩnh lạnh lùng đó, anh thấu hết vẻ mệt mỏi của bà. Anh đương nhiên biết chuyện có một vài hợp đồng phim của mẹ anh đã bị hủy bỏ tối hôm qua, nhưng bà tỏ ra rất thờ ơ không mấy quan tâm, ắt hẳn cũng chẳng muốn tạo thêm gánh nặng cho anh và cha anh.

Lại nói về chủ tịch Hanagato, ông Junkasa. Chiều hôm qua ông lên con đau tim sau hung tin nên hiện đang ở trong viện điều trị, cả nhà anh đều đang rối tung hết cả lên.

- Shukasa... - Yuko cất giọng. - Tình cảnh nhà ta hiện giờ không khác gì gia tộc Satake năm năm trước. Bây giờ nhà bên đó đã đầm ấm trở lại, nhà ta lại hỗn loạn thế này, con có nghĩ là con bé đó đứng sau âm mưu này không?

- Chắc chắn không phải. - Ánh mắt Shukasa tối sầm, anh gằn giọng lập tức phủ nhận phán đoán hồ đồ của Yuko. - Yui không như thế, cô ấy sẽ trả thù con quang minh chính đại, tuyệt đối không phải kiểu người làm mấy chuyện ti tiện bẩn thỉu thế này.

- Đúng, con bé đó rất đơn thuần, đơn thuần đến ngu ngốc, thế nên tám năm trước ta đã cứng rắn phản đối hai đứa. - Yuko nhếch mép cười khẩy. - Nhưng giờ nó thay đổi rồi, nó khác lắm, khác đến mức ta không thể nhận ra.

Anh khẽ nuốt khan.

Đôi tay thoăn thoắt trên bàn phím phút chốc ngưng lại, Shukasa cũng nhếch môi lên nở một nụ cười.

- Chẳng có gì thay đổi cả. Satake Yui vẫn là Satake Yui, tám năm trước và bây giờ, giữa con và người ấy chẳng có gì thay đổi. Mọi thứ chỉ càng làm mãnh liệt lên thôi.

Một nụ cười bình thản, nhẹ nhàng như nụ hoa trên gương mặt điển trai nhưng xanh xao một môi của anh, phút chốc khiến dòng chảy thời gian như đông cứng lại.

Kanami Sakurako tái mặt.

Trong cô đau lòng biết chừng nào. Lúc anh khó khăn là cô ở bên cạnh anh, là người đàn bà kia đẩy anh vào nông nỗi này. Thế mà giờ đây, trước mặt cô, anh lại nói yêu một người đàn bà khác, lòng tự tôn của cô cho phép điều đó hay sao?

Giữa lúc đó, thư kí riêng của anh, Miller bước vào,

- Giám đốc, tập đoàn Ella cho chúng ta thời hạn ba ngày. Nếu không thể hoàn thành được số tiền đó, họ sẽ tiến hành thu mua tập đoàn Hanagato.

Hung tin như con sét đánh ngang tâm trí anh, và cả Yuko. Bước chân bà vô thức loạng choạng, nhưng rồi cũng cố gắng trụ trên cánh cửa.

Shukasa nhắm mắt cắn răng.

- Các tập đoàn khác có hành vi gì đáng ngờ không?

- Họ đều đơn phương chấm dứt hợp đồng hợp tác. Một số cổ đông đã tự ý bán tháo cổ phiếu. Hiện tại giá cổ phiếu tập đoàn ta đã giảm tới mức chưa từng có trong lịch sử.

Vẫn là cái tin tức tồi tệ này.

- Thư kí Miller, chuẩn bị xe tới công ti.

- Vâng. - Cô thư kí kia cúi đầu lễ phép, rồi chợt nhận ra có chuyện gì, lại ngáp ngừng thưa. - Giám đốc, có lẽ chuyện này không liên quan cho lắm nhưng sáng nay cả thương giới trên toàn cầu đều xôn xao vì nó...

- Sao?

Cô lưỡng lự một hồi lâu rồi mới dám thưa.

- Tập đoàn Satake và tập đoàn bất động sản xuyên quốc gia Lambert đã kí hợp đồng hợp tác, xây dựng khu đô thị Phoenix Land ngay tại Tokyo.

Đồng tử của mọi người ngay lập tức giãn to vì kinh ngạc.

- Tại sao chuyện tày trời như thế em lại không hỏi ý kiến anh? - Sewashi không giấu nổi sự bức mình, cất giọng chất vấn Yui. - Hợp tác với tập đoàn Lambert không phải chuyện nhỏ. Anh không có ý định can dự vào phong cách kinh doanh của em nhưng chuyện này rủi ro rất cao.

- Sewashi, em có tính toán của em mà. - Yui điềm tĩnh trả lời đối chất. - Nếu xảy ra rủi ro cũng sẽ không ảnh hưởng đến anh.

- Em nghĩ anh là người như thế sao?

- Em không có ý đó.

Sewashi nuốt con giận vào trong, cảm ly nước lên uống cạn. Anh chưa bao giờ muốn nghi ngờ về khả năng của cô, nhưng hợp tác với tập đoàn Lambert khi chưa chuẩn bị kĩ càng chính là một điều cấm kị.

- Được rồi, anh tin em. Nhưng phải hứa với anh, chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến anh và cố vấn viên, không được tự mình quyết định nữa. Hiện tại, tập đoàn Satake đã là tập đoàn mạnh nhất Nhật Bản rồi, mục tiêu đánh bại tập đoàn Hanagato cũng đã xong, anh không muốn em phải mạo hiểm nữa.

- Em biết rồi. - Cô cúi đầu rồi xin phép trở về phòng để chuẩn bị đi gặp mặt Wyatt Lambert.

Không ngờ hẳn ta đêm qua lại lên máy bay tới Nhật Bản gặp cô, chiều nay là đáp máy bay. Hai người đã hẹn một bữa tối trên du thuyền hạng sang ngoài biển.

Hôm nay thực sự có rất nhiều việc xảy ra, khiến công việc cũng đè nặng lên vai cô nhiều hơn nữa.

Yui và thư kí Yumida Ena bước chân lên bến du thuyền hạng sang cho một bữa tối với đối tác Wyatt Lambert. Hẳn đã đứng ra thuê nguyên chiếc thuyền nên nhìn kĩ trên đó chỉ toàn là người của hẳn.

Du thuyền cài đặt chế độ lái tự động, nên không có bất cứ một ai trực ở buồng lái. Trên dưới hai mươi vệ sĩ mặc vest đen đứng nghiêm trang ở khắp du thuyền, và có một bếp trưởng và một bếp phó trực tiếp phục vụ.

Wiatt Lambert thực chất có rất nhiều hoạt động phạm pháp, hắn có cả một tổ chức ngầm ở hắc giới, nhưng lại nguy trang bởi một công ti bất động sản xuyên quốc gia rất có thế lực. Chính quyền chẳng ai muốn động đến hắn, nên có vụ gì cũng cứ nhắm mắt làm ngơ cho qua.

Kẻ thù của hắn nhiều vô số kể, thế nên bên cạnh hắn luôn có rất nhiều vệ sĩ bảo vệ. Nếu muốn tấn công hắn, khả năng đó gần như bằng 0.

Yui hôm nay mặc một bộ váy cúp ngực màu đỏ rực rất gợi cảm. Tà váy dưới khá ngắn, lớp vải ren màu đỏ phủ xuống mắt cá chân, khiến cho đôi chân thon trắng kia lúc ẩn lúc hiện, thật sự rất hút mắt. Mái tóc màu đen dài xoắn sóng to vén sang một bên, gương mặt trang điểm nhẹ, chỉ bật lên đôi môi màu đỏ ruby vô cùng quyến rũ.

Mọi thứ, đều là người của hắn giúp cô chuẩn bị.

Từ đôi giày pha lê đỏ kia, hay bộ trang sức kim cương đỏ được chế tác rất tinh xảo đều là đồ của hắn.

Yui bước chân lên thuyền theo sự hướng dẫn của vệ sĩ, thế nhưng khi cô ngoảnh đầu lại, cầu nổi lên thuyền bị rút mất, ở dưới bến là thư kí Yumida Ena rất hoảng loạn bị một vệ sĩ giữ lấy không cho lên thuyền.

- Đó là người của tôi, sao các người không cho cô ấy lên? - Yui trừng mắt nhìn vệ sĩ, gần giọng bằng tiếng Pháp.

- Tiểu thư, đây là ý muốn của chủ tịch. Xin mời. - Vệ sĩ chỉ tay về phía gian phòng chính.

Yui hẳn học nhìn hắn. Cô cũng biết Wiatt Lambert không phải đơn giản, nhưng rồi cũng đành bất đắc dĩ bước vào.

Chiếc du thuyền nhỏ neo khỏi vịnh Tokyo, đi ra ngoài khơi đen kịt.

Giữa mùi muối của biển có thoảng thoảng mùi đàn ông. Là thứ mùi long đàn hương rất lạ, khá dễ chịu. Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Yui là ánh mắt kiên cường khó khuất phục, và cũng là sự đề phòng cảnh giác rất cao.

Họ đưa Yui vào gian chính của chiếc du thuyền. Một chiếc bàn sang trọng, chỉ có hai chiếc ghế. Ánh nền rất dịu, mùi hoa hồng thoảng thoảng nhẹ nhàng. Trên bàn ăn là chai rượu vang đỏ cao cấp, cùng món salad khai vị được bày biện sẵn.

Một cây piano màu đen được đặt ở một góc, một quầy bar và dàn loa đang phát nhạc cổ điển, và một chiếc sofa da kích thước lớn màu đen đặt bên cửa sổ. Chỉ thế thôi, chẳng có gì.

Không thấy Wiatt Lambert đâu, hắn là hắn chưa muốn xuất hiện.

Vệ sĩ đóng cửa lại, còn mỗi mình Yui trong căn phòng lớn. Cô ngó quanh, rồi tiến tới bàn ăn, vén tà váy lên ngồi xuống.

Nếu Sewashi biết cô đi gặp riêng hắn trong hoàn cảnh thế này, chẳng biết phản ứng của anh sẽ thế nào nữa.

Năm phút sau, một gã đàn ông cao to bước vào.

Vẫn khí chất bá đạo quý mị đó, vẫn là vóc dáng to lớn áp chế đối phương, vẫn là ánh mắt sắc lạnh như dao cứa, Wiatt thản nhiên ngồi xuống ghế đối diện.

- Chào chủ tịch. - Yui dốc sức tĩnh tâm, nở nụ cười và cất giọng chào bằng tiếng Pháp.

Hắn ta không đáp, quét mắt nhìn cô từ đầu đến chân, sắc lạnh.

Hắn bị thôi miên bởi làn da trắng ngần không tí vết của cô, chiếc xương quai xanh rất gợi cảm, khuôn cổ cao vút, đôi môi đỏ mọng nước và khuôn mặt sáng bừng lên như một nữ thần.

- Đẹp thật. - Wiatt nhếch môi cười. - Cô rất đẹp, đẹp hơn hẳn chị cô Satake Mai hay Kanami Sakurako, năm xưa đáng lẽ danh hiệu Miss Star nên thuộc về cô mới phải.

Yui trầm hẳn xuống, ánh mắt như một con thú hoang đề phòng kẻ địch.

- Quả thật ngài đã tìm hiểu hết mọi thứ về tôi. Có khi tôi có nốt ruồi ở đâu ngài cũng biết.

- Sau lưng 2 nốt và bên ngực trái một nốt. - Hắn cười tà mị.

Yui giật mình đỏ mặt. Cô không biết sau lưng cô còn có nốt ruồi, vậy mà hắn nắm chắc như lòng bàn tay. Quả như lời đồn, hắn thật sự rất đáng sợ.

Wiatt rót rượu vang vào ly, môi vẫn cười.

- Cứ thế này bảo sao Hanagato Shukasa lại chết mê chết mệt vì cô, Oga Sewashi cũng bị cô hấp dẫn cơ mà.

- Vào vấn đề chính đi. - Yui nghiêng răng, cố gắng tiết chế lại cảm xúc. - Dự án Phoenix Land lần này sẽ do tập đoàn chúng tôi xây dựng, nhận vốn đầu

tư và hỗ trợ về nhân lực, máy móc thiết bị và chất xám từ tập đoàn Lambert đúng không?

Hắn không nói, về thú vị vừa hiện lên mắt hắn ngay lập tức tắt vụt.

Wiatt gật đầu nhẹ, Yui tiếp tục thảo luận.

- Vậy còn lợi nhuận, thỏa thuận thế nào đây?

Ánh mắt hắn sáng lên trong chốc lát, rồi liền cất giọng khàn đục và ma mị.

- Cho cô cả.

Đồng tử mắt Yui mở to.

- Nghiêm túc đi, thưa ngài.

- Thế đấy, cho cô cả. Số lợi nhuận này đối với tôi cũng chỉ là một con số. Có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Bản thân Yui bỗng chốc rung mình, run lấy bầy. Thứ khí gì thế này, hoàn toàn áp chế đối phương chỉ bằng một ánh mắt. Cô đang dùng bữa với một ác ma đội lột người.

- Nhưng mà... - Yui còn chưa kịp lên tiếng, hắn đã cười nói tiếp. - Tôi muốn lấy đi một thứ từ cô.

Yui đóng băng. Lần trước, lúc hắn tặng không chiếc đồng hồ của hắn cho cô, hắn đã nói muốn một thứ của Sewashi. Bây giờ hắn bằng lòng hợp tác với cô để cho cô số tiền khổng lồ, giúp cô cứu được cả tập đoàn Hanagato cũng chỉ vì một thứ. Rốt cuộc cô và Sewashi sở hữu thứ gì giá trị tới mức khiến một con người nguy hiểm như hắn hứng thú như thế chứ?

- Ngài nói thử xem

Wiatt cười, rồi hắn đứng dậy, tiến tới phía cô. Bàn tay to khỏe của hắn bóp cằm cô, nâng lên, đôi môi nở một nụ cười quỷ dị.

- Tôi muốn cô, Satake Yui.

Yui giật mình sợ hãi, đứng bật dậy khỏi ghế, lùi ra sau. Tức khắc hắn như một con mãnh thú đẩy cô xuống chiếc sofa, rồi dùng thân người to lớn nhốt cô vào giữa...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Buông Bỏ

- Ngài Lambert, xin hãy để ý hành động và lời nói của mình. - Yui dốc hết sức bình tâm, đôi mày chau chặt lại cùng giọng nói gắt gao nhưng không giấu nổi vẻ hoảng sợ.

Wiatt cười nhẹ, ánh mắt dán chặt vào đôi môi mọng nước, chiếc xương quai xanh đẹp gợi cảm. Cơ thể nhỏ bé này đang run rẩy dưới sự khống chế của hắn.

Cô tuy làm ra vẻ kiên cường âm ngoan, nhưng dưới bá khí của người đàn ông này lại chẳng thể nào bình tĩnh được. Yui rất sợ hắn.

- Tôi giống đang đùa sao? - Hắn cười, giọng khàn đặc. - Làm người phụ nữ của tôi, cô sẽ là người phụ nữ quyền lực nhất thế giới, muốn gì cũng có. Satake Yui, cô ham quyền lực và vinh quang lắm mà. Muốn cứu lấy tập đoàn Hanagato của người cô yêu, tôi chỉ cần búng tay thôi gạo sẽ thành cơm.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, càng lúc càng khiến cô run sợ.

- Ngoài kia có bao nhiêu đàn bà tốt đẹp hơn tôi muốn dâng cho ngài, có sao ngài lại để ý tôi thôi chứ?

- Vì cô không chán ngắt như họ. Cô có thể khiến tôi vui vẻ hơn.

Đồng tử mắt Yui mở to. Chẳng hiểu sao lúc này bao nhiêu sự sợ hãi lại biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ngoan cường phủ bọc.

Hắn bị mùi hương quyến rũ của cô làm mờ mắt, liền gục mặt xuống cổ cô, thờ ơ. Hắn tham lam đùa giỡn nơi cổ và xương quai xanh của cô. Bàn tay không biết nhả nài liền theo bản năng tìm đến nơi mềm mại trước ngực.

Yui giật mình, cô nhấc cao chân dùng lực thật mạnh đạp vào hạ bộ của hắn. Bàn tay bị khống chế cố gắng vùng ra rồi tấn công mạnh vào ngực hắn.

Wiatt giật mình đau đớn, liền bật dậy lùi ra sau, về mặt không giấu nổi cơn đau truyền đến và sự tức giận sắp bùng phát.

- Vẫn biết cô giỏi võ, tôi có đề phòng nhưng vẫn không đủ.

Yui ngồi dậy, thở hổn hển. Nếu là người bình thường hắn sẽ ngã đi, nhưng người đàn ông này thực to cao và khỏe mạnh, chỉ đủ để làm hắn nhức nhối như kiến cắn mà thôi.

Hắn lăn lộn ở hắc đạo bao nhiêu năm, nếu dễ dàng bị hạ gục thì không phải Wiatt Lambert rồi.

Nghe xảy ra và chạm, mười mấy tên vệ sĩ đứng túc trực ở bên ngoài liền xông vào. Bất gặp cảnh này, không khó để bọn chúng đoán ra ông chủ của bọn chúng bị cơn bão cái này tấn công.

Yui ngay lập tức bị hơn mười tên vệ sĩ tướng tá đô con bao vây.

- Chủ tịch, chúng tôi sẽ trời cô ta lại cho ngài.

Yui nuốt khan, cả người lui về thế thủ. Nếu là cô của tám năm trước thì có thể đủ sức trốn chạy. Nhưng bây giờ, sau bằng ấy năm không dùng tới cô cũng đã quên thế võ, bộ váy rườm rà này không thể thắng được những tên vệ sĩ giang hồ thế này.

Wiatt hét căm.

- Các người lui ra, không có lệnh của ta không được vào.

Bọn họ cúi đầu vâng dạ rồi ngay lập tức trả lại sự yên bình vốn có của căn phòng.

Wiatt Lambert ngồi xuống ghế sofa, ngả người ra, điều chỉnh lại tâm trạng.

- Thưa ngài. - Yui bước tới, thận trọng đặt vấn đề. - Chắc là hợp đồng của chúng ta sẽ hủy. Tôi sẽ liên hệ với luật sư bên tôi làm việc với ngài. Tạm biệt.

- Đứng lại.

Yui toan rời đi thì bị giọng nói âm trầm lãnh huyết của hắn làm cho giật thót tim. Cô vẫn có phản ứng sợ hãi với người đàn ông này.

- Tôi có thể giúp cô cứu cả tập đoàn Hanagato, nhưng cũng có thể một tay che trời đập đổ không chỉ tập đoàn đó mà cả tập đoàn Satake hay Oga nữa. Cô nên biết đường mà cư xử.

Yui giật mình run lấy bầy. Mọi người cảnh báo cô không sai. Dám dây dưa với Wiatt Lambert, kết cục chắc chắn chẳng tốt lành gì.

Cô quay người lại, lấy hết sức bình tâm bước lại chỗ hắn, đối diện hắn.

- Nhưng ép buộc đàn bà cũng không phải sở thích của tôi. Tôi muốn cô tự mình tìm đến tôi, cầu xin tôi đoạt lấy cô.

Biến thái! Vô liêm sỉ! Tên súc sinh không biết trời đất! Yui hận mình không thể dùng hết sức cha sinh mẹ đẻ tát chết người đàn ông này.

- Ngài đang đe dọa tôi sao? - Yui cảnh giác hỏi lại. - Hoặc ở bên ngài tận hưởng phú quý, hoặc chỉ vì tôi mà tất cả những người liên quan bị liên lụy? Nếu như vậy thì có thể tôi sẽ bằng lòng về bên ngài thật. Khuôn miệng này vì những người tôi yêu thương cũng có thể thốt ra những lời lẽ vô sỉ đó. Chỉ là ngài không bao giờ chiếm được trái tim tôi đâu.

Hắn sâu trong lòng bật cười.

- Cô bằng lòng về bên tôi sao?

- Nếu ngài có lời đe dọa, Satake Yui này cũng đánh bằng mặt mà không bằng lòng thôi.

- Tôi tưởng cô yêu Hanagato Shukasa?

- Vì tôi yêu người đó, nên ngoài người đó ra, lấy ai mà chẳng được. Chỉ có là tấm lòng này cũng chẳng ai lấy được thôi.

Wiatt Lambert sững người lại, tròn mắt nhìn cô. Về sợ hãi biến mất từ lúc nào, thay vào đó là sự bình thản vô tâm đến lạnh lẽo.

Ngay cả kẻ như hắn, cũng ít nhiều lúng túng trước vẻ mặt của cô.

- Tôi không nhỏ nhen tới mức vì mấy chuyện này mà hủy hợp đồng với cô đâu. Rồi tôi sẽ có cách khiến cô tự mình tìm đến tôi. Sắp tới tôi sẽ ở Nhật Bản dài ngày. Satake Yui, cô đi được rồi.

Yui cúi gằm mặt cảnh giác, rồi chẳng nói lời nào, cúi đầu một cái rồi rời ra ngoài.

Vệ sĩ thấy cô liền chặn lại, ngó vào trong thấy ông chủ bọn họ gật đầu nên mới để cô đi.

Ngay từ đầu cô biết là nguy hiểm, nhưng để cứu được tập đoàn Hanagato, cái thân này cô trao cho người khác cũng không thành vấn đề. Đằng nào anh cũng không cần đến cô, cô không là của anh, thì của ai cũng được.

Ngoài Hanagato Shukasa ra, Satake Yui cô sẽ chẳng bao giờ yêu ai được.

Còn sáu tiếng nữa là hết thời hạn hoàn thành số nợ với tập đoàn Ella. Nhưng tình hình của tập đoàn Hanagato chỉ có tồi tệ chứ không hề có tốt hơn.

Toàn bộ cổ đông và các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đang ngồi họp trên tầng cao nhất của trụ sở suốt năm tiếng, nhưng không có dấu hiệu tan họp. Chẳng có điều gì khả quan, chỉ có một bầu không khí u tịch bao trùm, cùng vài tiếng xì xào qua lại giữa mỗi người.

Ngồi ở ghế chủ trì hôm nay là Hanagato Shukasa, bên cạnh có thư kí Miller và phu nhân Hanagato Yuko. Chủ tịch Hanagato Junkasa sau vụ tấn công ở bữa tiệc giới thiệu sản phẩm thì sức khỏe đi xuống hẳn, tuy được xuất viện điều trị tại nhà nhưng không chịu nổi cú sốc lớn, hôm nay phải điều trị trong bệnh viện.

Về mặt điển trai của Shukasa không che giấu nổi sự xuống sắc tiêu tụy. Anh đang rất căng thẳng, như một trái bom nổ chậm. Chỉ cần một liều kích thích nhỏ thì anh sẵn sàng nổ tung kẻ động đến anh.

- Giám đốc... - Thư kí Miller dùng máy tính laptop liên ập ứng lên tiếng.

- Nói đi. - Hanagato Yuko lạnh lẽo yêu cầu. Cả phòng họp đang xì xào liên ngay lập tức im bật.

- Giá cổ phiếu đã thấp tới mức kỉ lục, thấp hơn bất kì công ty doanh nghiệp nhỏ nào khác.

Gương mặt Shukasa đã tối giờ lại càng xa xăm hơn.

- Thế đấy, hết cách rồi! - Một cổ đông tức giận bật dậy. - Vì tin tưởng giám đốc Hanagato nên tôi còn đang cố gắng bám trụ bên các người, nhưng bây giờ thì sao? Mọi thứ càng thêm tồi tệ.

Ông ta gọi cho thư kí, trước mặt bao nhiêu người lớn tiếng yêu cầu bán tháo hết mọi cổ phần của tập đoàn rồi tức giận bỏ về.

Gương mặt Shukasa đen kịt.

Các cổ đông khác xì xào nhau, rất đồng tình với vị cổ đông vừa rồi. Một số người đứng dậy, chép miệng một cái rồi chuẩn bị rời đi.

- Các vị khoan đi đã, còn thời gian để giải quyết mà. - Thư kí Miller đứng bật dậy, hốt hoảng.

- Còn thời gian? - Một vị cười khẩy. - Thời gian để tiền của chúng tôi hóa giấy vụn thì có.

Họ lần lượt rời khỏi căn phòng họp ngột ngạt đó.

Yuko thần thờ, về mặt mệt mỏi buông xuôi.

Căn phòng âm ỉ và náo nức.

Thư kí Miller ngồi xuống. Thật không muốn nhìn vào màn hình một chút nào. Thị trường chứng khoán này chỉ càng khiến mọi thứ trở nên thật tồi tệ.

Thế nhưng mà...

Đôi mắt thư kí Miller mở to. Cô dụi mắt mấy lần, rồi không cảm nổi mình mà hét lên.

- Giá cổ phiếu... Giá cổ phiếu đang tăng trở lại!!

Mọi người giật mình nhìn về phía cô.

Đôi mày Shukasa đang chau chặt lại càng chặt hơn. Anh ngẩng đầu bật dậy nhìn về bàn thư kí. Thư kí Miller thao tác liên tục trên bàn phím, rồi giấy sau chết trân.

- Giám đốc... Là tập đoàn tài phiệt Satake... Tập đoàn Satake đang thu mua liên tục cổ phiếu của Hanagato.

Mọi người nhủi chặt chân mày.

- Là con bé đó... - Hanagato Yuko gần nhẹ giọng. - Nó nhân lúc cổ phiếu tập đoàn Hanagato đang rớt giá để thu mua tập đoàn ta. Thật đúng là con cáo nham hiểm.

Shukasa vẫn không nói lời nào, đi lại chỗ của thư kí, nhìn như thôi miên vào thị trường chứng khoán.

Giá cổ phiếu đang tăng lên liên tục, không có dấu hiệu ngừng lại.

Sau một lúc, 58% cổ phần của tập đoàn Hanagato đã đứng tên tập đoàn Satake. Nói cách khác, tập đoàn Hanagato gần như là của tập đoàn Satake.

Shukasa thở hắt ra, chẳng biết phải nói gì.

- Chủ tịch, đã thu mua thành công 58% tập đoàn Hanagato. - Thư kí Yumida Ena lên tiếng nhỏ nhẹ.

Yui ngả người, uống một ngụm hồng trà thật sâu, hít thở đều.

- Thay đổi chủ cổ phiếu sang giám đốc điều hành Hanagato Shukasa. - Yui bình thản lên tiếng.

- Sao cơ ạ? - Yumida Ena giật mình giấy này. - Chủ tịch, chúng ta đã chi ra gần 2 tỷ USD cho số cổ phần này. Không phải cô muốn thu mua tập đoàn Hanagato sao? Sao lại đổi chủ?

Yui cúi mặt trầm ngâm, lát sau khó khăn thốt ra từng từ.

- Tôi muốn trả cho anh ấy những gì tôi nợ. Là tôi có lỗi với anh.

Ena đứng hình, đôi mắt xoáy sâu vào bóng dáng mỏng manh của cô gái trẻ nhưng phải gánh trên vai trách nhiệm nặng nề kia. Con người trẻ trung ấy giờ đây đã quá già dặn.

- Nhưng 2 tỷ USD, cô định lấy đâu ra, chủ tịch?

Yui đặt cốc hồng trà xuống, bình thản trả lời.

- Tôi sẽ trả, hãy mau đổi chủ số cổ phần đó đi.

Ánh mắt Yui hờ hững vô hồn, những tưởng giờ đây bất cứ điều gì cô cũng có thể làm được, vì người con trai cô rất yêu ấy.

Cô rút điện thoại ra, tìm đến dòng số lưu trong danh bạ, soạn một cái mail: "Ngài Lambert, hy vọng ngài có thể cho tôi một cái hẹn."

Thao tác soạn tin, rồi gửi, rất nhẹ nhàng, không chút áp lực, không chút gánh nặng, như thể chẳng còn điều gì để luyến tiếc, như thể giờ đây, mọi thứ đều là vô nghĩa.

Máy điện thoại rung, Sewashi gọi đến. Cô ghen ngào nhắc máy, nhưng tai cô đã ù đi chẳng nghe được những lời người chồng trên danh nghĩa của cô nói nữa.

Cô chỉ biết là Sewashi đang rất tức giận. Ừ, đúng rồi, anh tức giận cũng đúng thôi, cô đã bỏ ra một khoản tiền lớn để cứu lấy tập đoàn Hanagato, là cô phản bội anh mà. Sewashi mắng cô trong điện thoại, giọng nói của anh rất gay gắt.

- Sewashi, em nói này... - Đáp lại sự bức bối đến điên lên của anh, cô nhẹ nhàng nói, giọng nói ghen ngào. - Minh... ly hôn được không?

Đầu bên kia không đáp, cúp máy cái rụp.

"Xin lỗi... Xin lỗi anh, Sewashi... Là em có lỗi với anh, kiếp này em nợ anh. Nếu có kiếp sau, em xin trả cho anh tuổi trẻ của anh vương bận nơi em..."

Lát sau, cô nhận được hồi âm từ Wyatt. Địa chỉ là biệt thự của hắn ở ngoại ô, chín giờ tối nay. Yui ngả người ra sau, nhắm mắt lại.

Một hạt nước mắt chảy ra...

Hạt nước mắt sau bao nhiêu năm cô không thể khóc, hạt nước mắt buông bỏ mọi hy vọng. Sau khi giúp được anh, cô đành buông tay, cô đành rời xa người đàn ông mà cô rất yêu đó.

"Tạm biệt người em rất thương, Hanagato Shukasa..."

Yumida Ena đã chuyển tên chủ cổ phần xong, ngẩng đầu dậy định báo cho Yui, nhưng lại không mở miệng được. Bóng đêm căn phòng bao trùm lấy tấm thân mỏng manh đang run lên từng đợt, bất giác cô lại cứng họng không biết nói gì.

Shukasa thần thờ khi biết tập đoàn đã được cứu trong gang tấc. 58% cổ phiếu vừa được tập đoàn Satake thu mua bây giờ lại được chuyển sang đứng tên anh.

- Cô ta đúng là yêu con đến mê muội rồi. - Hanagato Yuko cười khẩy. - Số tiền lớn như thế cũng xoay cho ra để cứu con, ta thật không hiểu nổi cô ta nữa, rõ là trước đây chính cô ta luôn mong muốn đập đổ được gia tộc ta mà. Hay là lại đang có âm mưu gì đây...

Anh không đáp. Thư kí Miller e dè hỏi.

- Chủ tịch, tính sao đây ạ?

- Thanh toán nợ cho tập đoàn Ella, rồi liên lạc với tập đoàn Satake, đặt cho tôi lịch hẹn ngay ngày hôm nay với chủ tịch Satake Yui

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Ly Hôn

Vụ việc của tập đoàn Hanagato với tập đoàn Ella được giải quyết êm đẹp ngay trước thời hạn một tiếng đồng hồ. Bây giờ sản chứng khoán đang ổn định trở lại. Mức giá cổ phiếu tập đoàn Hanagato đang dần tăng về mức giá trị ban đầu của nó.

- Giám đốc Hanagato. - Thư kí Miller ngắt đầu nói. - Đại diện bên phía tập đoàn Satake từ chối yêu cầu gặp mặt.

Shukasa đau đầu ngồi xuống bàn, lấy hai tay day day thái dương.

Anh thật sự không hiểu nổi rốt cuộc Satake Yui đang nghĩ gì nữa.

- Con muốn gặp con bé đó là có ý gì? - Yuko tỏ rõ thái độ bức bối. - Con tưởng ta không ý kiến gì về việc hai đứa nữa sao? Đừng quên con đã đính hôn với tiểu thư Kanami rồi. Satake Yui cũng đã gả cho nhà Oga. Dù thế nào, ta luôn phản đối con bé đó.

- Mẹ! Cuộc đời của con mẹ không cần nổi nữa đâu. - Shukasa gay gắt đáp lại. - Chỉ là thực tâm con muốn rời xa Yui, bọn con không thuộc về nhau, nên làm ơn con làm gì kệ con đi.

Hanagato Yuko im bất trước vẻ quyết liệt của anh. Bà nhắm hờ mắt, vẻ mặt không mấy thoải mái.

Yui dừng xe trước cổng căn biệt thự ở ngoại ô của Wiatt Lambert. Xung quanh đây rất thưa thớt nhà, chỉ là những bãi cỏ mênh mông.

Biệt thự Lavender của Yui cũng ở ngoại ô Tokyo, nhưng không đến mức vắng vẻ như thế. Còn ở chỗ này, gần như hoàn toàn biệt lập.

Thấy cô đến, một tên vệ sĩ chạy ra. Hắn yêu cầu cô cho khám xét xe, mở cả cốp sau. Khi chắc chắn trên xe không có ai khác ngoài cô, không có gì nguy hiểm, hắn mới mở cửa để cô vào.

Yui dừng xe ở một bên sân, theo sự hướng dẫn của đám vệ sĩ.

Về mặt bình thân, cô gần như sẵn sàng để đối mặt với Wiatt Lambert.

Vệ sĩ dẫn cô lên phòng riêng của hắn, trước đó còn qua khâu kiểm tra cơ thể. Không có kim loại khả nghi, túi xách cũng phải để bên ngoài, một mình Yui bước vào căn phòng lớn.

Bầu không khí u tịch bao trùm. Căn phòng thiếu ánh sáng, chỉ là chút ánh sáng vàng nhẹ hắt từ chùm đèn ngủ, đủ để nhìn mặt đối phương. Mùi đàn ông nồng đượm trong căn phòng, mùi hương rất đặc trưng ở hắn.

Ở cửa kính hướng ra ban công, hắn ngồi ngả người trên ghế sofa, tay lắc nhẹ ly rượu vang màu đỏ rực. Cô không nhìn ra vẻ mặt hắn, chỉ biết tâm trạng hắn rất thư thả.

Người hắn khoác bộ đồ ngủ mỏng, mái tóc còn hơi ướt, mùi dầu gội nam tính còn quanh quẩn đâu đây, hắn là vừa tắm xong.

Nghe động, biết cô bước vào, Wiatt không thể hiện động thái gì, chỉ từ từ thưởng ngoạn ánh trăng đêm cùng mùi rượu vang rất thơm.

- Cởi đồ ra, nằm lên giường đi. - Hắn lạnh lùng yêu cầu, không hề nhìn cô một chút.

Yui thờ hất ra, trông ngực đập rất mạnh.

Bàn tay mảnh mai động đậy, cô đưa lên cổ áo, cầm vào nút cúc cao nhất.

Chần chừ một chút, rồi lại thôi, Yui buông tay xuống.

Wiatt không nghe thấy tiếng sột soạt của quần áo, cặp mày nheo lại. Lát, hắn đứng lên, quay lại nhìn cô. Chỉ thấy một cô gái chín chu trong bộ đồ công sở kín đáo, mái tóc dài xoăn sóng đen óng ả thả dài. Vẻ mặt rất bình thân và tự tin.

- Sao thế? Muốn tôi đích thân cởi đồ cho cô sao?

Yui cười khẩy, chấp hai tay ra sau lưng, nhịp nhịp chân lên sàn.

- Không có cảm giác gì, sao lên giường với ngài được?

Khỏe mắt hần giật giật. Không phải chứ? Là cô ta chủ động hẹn gặp cơ mà, bây giờ lại có ý chống đối hay sao?

- Tôi sẽ hầu hạ cô thật tốt. Cơ thể cô có hợp với tôi hay không, lát khắc biết.

- Thật sự, không có tâm trạng. Chỉ sợ khiến ngài tổn công vô ích.

Wiatt cười lạnh, ánh mắt tối đen. Hần buông ly rượu xuống, bước lại chỗ tủ kính, lấy ra một chiếc lọ nhỏ, rồi vứt về phía cô.

Lọ thủy tinh rớt xuống tấm thảm, lăn long lóc, rồi đụng phải chân Yui, dừng lại. Cô cúi xuống cầm nó lên.

- Trước nay tôi chưa bao giờ bắt ai uống thứ thuốc này, nhưng với cô thì cũng có khá nhiều ngoại lệ đấy.

Sâu trong tâm Yui trào lên một thứ cảm giác khinh bỉ.

- Tôi đến đây để nói với ngài, tôi từ chối yêu cầu của ngài.

Giương mặt hần xa xăm, đen kịt.

- Cô sẵn sàng đổi mặt với hậu quả cô gây ra chưa? Tập đoàn Satake, tâm huyết của cha cô? Hay là tập đoàn Hanagato của người cô yêu, cả tập đoàn Oga của chồng cô nữa?

- Ngài tưởng tôi là con nít sao? - Yui bật cười. - Dù tập đoàn Lambert có mạnh đến mức nào, nhưng tập đoàn Hanagato, Oga, và Satake, là ba tập đoàn tài phiệt mạnh nhất Nhật Bản, nắm quyền cả trong chính giới. Kinh tế Nhật Bản do chúng tôi làm trọng yếu, ngài tưởng một lúc ngài có thể thổi bay chúng sao? Chúng tôi mà liên kết lại, e là hắc đạo của ngài, tập đoàn của ngài muốn giữ cũng không nổi.

Wiatt tối mắt, đen kịt.

- Tôi biết cô vốn là một con thú hoang không dễ để thuần phục, nhưng âm ngoan đến mức này thì đúng là vượt qua sức tưởng tượng của tôi rồi.

Hần đi đến, một tay đẩy cô lên giường, không chế cô lại. Không khó để Yui đoán ra hần đã bị cô chọc điên rồi.

- Được, hai tập đoàn kia tôi không đủ sức đập đổ, nhưng tập đoàn Satake thì có. Cô đang có mối dây hợp đồng làm ăn với tôi, thì cũng giống như tập đoàn Hanagato và tập đoàn Ella, tôi đủ sức nhấn chìm cả gia tộc Satake xuống!

Hần khóa chặt cổ tay cô, cô điên cuồng chống cự. Nhưng lần này hần đề phòng hơn rất nhiều, mọi khả năng tấn công của Yui đều bị vô hiệu hóa.

Đang cố gắng chống cự trong tuyệt vọng, chợt Yui nghe thấy tiếng ầm ĩ ở dưới nhà. Tiếng va chạm gây gỗ, tiếng đồ đạc đổ vỡ loảng xoảng, Wiatt chau mày ngẩng đầu.

- Wiatt Lambert!! Tôi yêu cầu ngài thả vợ tôi ra! - Tiếng hét ở dưới tầng một vọng lên, gât gao, vừa nhượng bộ nhưng rất cứng rắn.

Hần quay lại nhìn cô, chau mày.

- Cô gọi hần ta đến?

- Tôi không có... - Yui run rẩy đáp. Đó rõ ràng là giọng của Sewashi, nhưng làm sao anh biết cô đang ở đây được?

Hần bật cười.

- Một mình tên đó không thể nào chống trả hết hai mươi tên vệ sĩ của tôi ở dưới. Cô đừng hy vọng gì nhiều. - Wiatt nói rồi dùng bàn tay thô bạo giật mạnh cổ áo sơ mi của cô. Cúc áo đứt phăng, bay ra, tà áo xộc xệch, bộ ngực tròn đầy hiện ra trước mắt.

Yui giật mình hoảng hốt càng chống cự quyết liệt hơn, giọng nói nghẹn cứng lại.

Cô ghét cái cảm giác yếu đuối này.

Đột ngột, cánh cửa phòng bị đập phăng.

Wiatt giật mình ngồi dậy, giương mặt đen lại nhìn ra phía cửa.

- Anh hạ được thuộc hạ của tôi sao?

Sewashi gương mặt không mấy tươi tỉnh, hậm hực nhìn hần, gằn giọng.

- Một mình tôi đúng là không thể, nhưng hai người lại là chuyện khác.

Yui giật mình ngồi dậy nhìn ra cửa. Bên cạnh Sewashi, không ai khác, lại là Shukasa. Bộ quần áo xộc xệch, đôi môi xinh đẹp nhuốm một dòng máu đỏ thẫm. Hai chàng trai kia không giấu nổi vẻ phẫn nộ.

Cô xấu hổ thu mình lại, che đi phần thân thể lộ ra sau sự va chạm với Wiatt.

- Ngài Lambert, tôi đến đưa người phụ nữ của tôi trở về. - Sewashi bước đến, cởi áo khoác ngoài trùm lấy thân Yui, một tay bế ngang cô lên. - Xung quanh ngài nhiều đàn bà đẹp, đàn bà của người khác, xin đừng để ý đến.

Thế rồi anh bế cô rời đi.

Mấy tên vệ sĩ gường gạo chạy đến toan ngăn lại, nhưng Wiatt ra hiệu để họ đi.

Căn phòng lộn xộn còn lại một mình Shukasa và Wiatt.

- Ngài định làm gì Yui? - Shukasa đề phòng hỏi.

Hắn ta bật cười, ngồi xuống giường, lấy lại vẻ mặt lạnh lẽo.

- Làm gì ư? Tôi chẳng cần làm gì cả, nhưng e là tập đoàn của cô ta sẽ không giữ được.

Shukasa lộ rõ vẻ mặt đặng đặng sát khí.

- Chẳng phải lỗi của tôi đâu. Là cô ta lựa chọn. 2 tỷ USD, và giao dịch thân xác. Cô ta tự chi 2 tỷ USD cứu tập đoàn anh, rồi từ chối giao dịch với tôi, đương nhiên tập đoàn của cô ta bị thâm hụt vốn. Rồi bây giờ cô ta sẽ hủy hợp đồng bất động sản, ảnh hưởng đến giá cổ phiếu, tập đoàn Satake chẳng còn được bao lâu.

- Tôi sẽ không để yên cho ngài toại nguyện đâu. - Shukasa cay nghiệt từng từ, rồi quay lưng rời đi.

Căn phòng vừa xảy ra xô xát liền ngay lập tức tĩnh lặng. Wiatt giận dữ gầm nhẹ, rồi hắn rút điện thoại ra liên lạc với thư kí của hắn. Một tràng tiếng Pháp, giận dữ điên cuồng.

- Ngăn chặn mọi động thái cứu giúp của tập đoàn Hanagato và tập đoàn Oga, chắc chắn cho tôi là tập đoàn Satake tự sinh, tự diệt. Nếu cần, triệt tiêu hết mọi con đường sống của tập đoàn Satake. Sau khi chứng kiến kết quả cuối cùng, thu dọn hành lý, chúng ta sẽ trở về Pháp.

Sewashi đặt Yui lên xe, hành động không giấu nổi sự thô bạo. Bình thường anh luôn nhẹ nhàng với cô, bây giờ cũng vậy, cũng cố gắng nhẹ nhàng với cô, chỉ có điều con giận chẳng thể nào kiềm chế nổi.

Chiếc xe lao vun vút về phía trung tâm thủ đô, bên trong là một bầu không khí ngột ngạt đến khó thở.

- Sao anh biết em ở đây? - Yui ái ngại đặt câu hỏi. Dù biết bây giờ cô làm thế nào cũng là vô liêm sỉ, nhưng cô ghét bầu không khí ngột ngạt lúc này.

Anh im lặng một lúc, rồi mới trả lời.

- Thư kí Yumida nhắn tin cho tôi.

- Vậy còn Shukasa? Sao anh ấy cũng ở đó?

- Không biết, tình cờ gặp hắn trên đường.

Những câu trả lời cộc lốc, lạnh nhạt và lãnh cảm từ một chàng trai luôn ầm áp và dịu dàng với cô, cũng đủ để cô hiểu anh đã giận đến mức nào. Cũng phải, rơi vào trường hợp của anh, thiên thần còn khó lòng nguôi giận.

Sau hơn một tiếng chạy xe, cuối cùng cũng trở về được biệt thự Lavender.

Yui vẫn còn trùm kín áo của anh, liền bèn lên cởi ra, đi lên phòng để thay sang một bộ khác.

Bước vào phòng ngủ, bước chân cô cứng lại.

Bao nhiêu ảnh cưới bị gỡ hết, bốn bức tường trống trải được thay bằng những bức tranh và ảnh chụp. Hai cái va li dọn sẵn để ngay cửa, bàn trang điểm của cô, mọi vật dụng của cô trong căn phòng đều bốc hơi.

Yui chết trân, lát sau lại tự cười vào mặt mình.

Thật sự rất đáng thương...

Cô mở va li, lấy một bộ đồ thể thao, thay bộ cũ rách nát ra. Lát sau, Yui khó khăn xách va li xuống dưới phòng.

Ở phòng khách, anh ngồi đó, điềm nhiên. Lúc thấy cô trong bộ dạng đó, ánh mắt có chút biến sắc, nhưng sau đó lại lơ đãng như không có gì.

- Akako đâu?

- Em gái cô gửi thư kí Yunida đưa về tư gia Satake rồi. - Anh lãnh đạm đáp. - Hành lí của cô cũng được chuyển về từ chiều, còn lại mấy thứ đó phiền cô chịu khó chút. Chúng ta kết hôn cũng chẳng có giấy tờ gì, nên không cần đi ly hôn. Cha mẹ cô chắc cũng biết chuyện rồi, ngày mai báo chí sẽ đưa tin thôi. Đừng lo, vụ cô cảm sùng tôi tôi lo liệu cả rồi.

Yui cúi gằm mặt đầy ân hận.

Cô bước đến chỗ anh, cúi gập đầu.

- Thiếu gia Oga, cảm ơn anh vì thời gian qua đã nâng đỡ tôi. Tôi làm gì phiền phức cho anh, mong anh bỏ qua cho. Xin phép.

Thế rồi cô quay lưng đi, sâu trong tim Sewashi nhói lên một tiếng. Anh bước đến, nắm lấy tay cô, dùng lực đẩy cô vào tường.

- Satake Yui, rốt cuộc trong mắt em tôi là gì? - Anh điên cuồng gào lên. - Em đã chọc giận tới Wyatt Lambert, tập đoàn Satake sẽ không yên đâu. Em lại còn muốn rời xa tôi, em định làm thế nào?!

Yui đứng hình vì sự thay đổi quá đường đột của anh, cổ họng nghẹn cứng, nhất thời không biết nói gì.

- Chỉ cần em nói em yêu tôi, tôi bằng lòng bỏ qua mọi lỗi lầm của em, sẽ cùng em cứu lấy tập đoàn Satake...

- Sewashi à... - Yui run lấy bầy. - Anh quá tốt, thật sự rất tốt, vì vậy em không xứng đáng với anh. Anh sẽ tìm được một cô gái hoàn hảo xứng với anh, còn em, mãi mãi chỉ là một hạt cát, chỉ là một vết nhơ trong cuộc đời anh thôi...

Anh đứng hình nhìn cô, cặp chân mày nhíu chặt lại.

- Thời gian qua anh chịu đựng em nhiều rồi, bây giờ em sẽ giải thoát cho anh...

Rồi cô rút mình thoát ra khỏi người anh, từng bước rời khỏi căn biệt thự Lavender cô sống cùng anh suốt năm năm.

Sewashi nhắm chặt mắt, vẻ mặt đỏ bừng lên đau khổ. Anh hận cô vì suốt từng ấy năm cô không cho anh chạm vào, nhưng vì để cứu Shukasa lại bằng lòng đi trao thân cho một người đàn ông khác. Nhưng nhìn bộ dạng cô lúc này, lại yếu lòng.

Yui đặt hành lý lên xe, đánh xe rời khỏi.

Cô đau lòng, một mình chạy băng băng trên đường, muốn khóc nhưng lại chẳng tài nào khóc nổi...

Bỗng dưng, điện thoại cô rung lên một hồi chuông. Nhìn vào màn hình, là số lạ đã gửi mail đến.

Kèm một bức ảnh.

Yui vừa lái xe vừa đọc mail, chợt chân đạp gấp vào phanh, cả chiếc xe đang phóng liền dừng lại bên lề. Cặp mắt dán chặt vào bức ảnh.

Là Akako, em gái cô, tay chân bị trói chặt, mắt và miệng bị bịt kín, nằm sõng soài trên nền đất.

"Satake Yui, hãy một mình đi tới phòng thể dục trường cao trung Stars I trước mười hai giờ đêm, một mình, đảm bảo rằng không có ai đi cùng."

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Mối Hận Thù Tám Năm

- Giám đốc Hanagato, thanh tra Haneda bên phía cảnh sát muốn liên lạc với anh. - Thư kí Miller sau khi nhắc điện thoại, liền trao máy lại cho anh.

Shukasa thở dài. Thanh tra Haneda chính là người phụ trách vụ án tấn công cha anh, chủ tịch Hanagato Junkasa vài tháng trước tại buổi lễ ra mắt giới thiệu sản phẩm "Life Plus". Lúc đó anh có hủy truy tố vụ án, phía cảnh sát cũng nể sự tập đoàn tài phiệt nên mất nhắm mắt mở cho qua. Bây giờ thanh tra này lại liên lạc, không biết có ý gì nữa.

Anh thờ ơ nhận máy điện thoại, đáp không mấy quan tâm.

"Thiếu gia Hanagato." Thanh tra Haneda nghiêm giọng. *"Tôi biết ngài đang rất bận sau vụ xoay chuyển vừa rồi của tập đoàn, nhưng đây là chuyện liên quan đến mạng người, rất nghiêm trọng."*

- Tôi đã ngừng truy tố vụ án cha tôi bị hành hung, các anh phải tự hiểu đi chứ? - Shukasa không giấu nổi vẻ phiền nhiễu.

"Hà? À không, không phải chuyện đó." Ban đầu, khi nghe anh nhắc đến vụ án đó, thanh tra Haneda vội lắc đầu phủ nhận. *"Đây là một vụ án mạng."*

Cặp chân mày Shukasa nheo lại một chút.

- Án mạng? Liên quan gì đến tôi?

Thanh tra Haneda cẩn thận đặt câu hỏi. Dù gì người hấn đang nói chuyện cũng là người có tiếng có quyền trên thương giới và chính giới, không cần thận, đắc tội vào người thì chỉ có nước hồng cả một đời.

"Ngài Hanagato, ngài là cựu học sinh trường cao trung Stars I đúng không? Ngài chắc còn nhớ Ukano Daisuke, học sinh trên ngài một khóa của trường cao trung Stars II chứ?"

Đôi mày Shukasa nhú lại, kí ức phút chốc chảy ngược lại mơ hồ.

Ukano Daisuke... Ukano...

- Tôi có nhớ. - Mặt anh phút chốc đanh lại không mấy thoải mái.

"Tám năm trước, Ukano trực tiếp tham gia vào vụ bắt cóc tiểu thư Satake Yui và hành hung thiếu gia Hanagato Shukasa. Tại hiện trường lúc đó, Ukano đã đâm chết kẻ chủ mưu vụ bắt cóc là một cô nữ sinh tên là Kahara Terumi. Vì vụ án đó nên hấn đã hưởng tám năm tù giam. Hấn vừa được thả ba ngày trước, nhưng chiều hôm nay hấn đã bị giết chết tại nhà riêng." Giọng của thanh tra Haneda đều đều.

Shukasa giật nảy người, bật dậy. Đôi mắt anh tròn tròn kinh ngạc.

"Sau khi điều tra lý lịch nạn nhân, chúng tôi muốn mời ngài đến sở cảnh sát lấy một chút lời khai. Đương nhiên cả tiểu thư Satake Yui cũng nên được mời tới. Nhưng hiện tại chúng tôi không tài nào liên lạc được với cô ấy. Nếu không phiền ngài có thể bỏ chút thời gian tới sở cảnh sát được không? Sẽ không mất nhiều thời gian đâu."

Shukasa nhíu mày. Anh vừa từ biệt thự của Wyatt trở về, sau trận ẩu đả thì mệt rũ rượi. Bây giờ đã là nửa đêm mà cảnh sát vẫn làm việc, chắc hẳn mọi thứ rất nghiêm trọng.

- Được rồi, tôi có thể qua đó một chút. Khoảng mười phút nữa tôi tới, tôi đang ở gần đó.

Nghe được lời đồng ý của anh, thanh tra Haneda reo lên mừng rỡ, tiếng nói truyền lại tiếng thờ phào nhẹ nhõm.

- Cảm ơn ngài. Chúng tôi đang đợi ngài.

Anh cúp máy, bảo thư kí Miller lái xe tới sở cảnh sát, rồi ngã người ra sau một lát. Ukano bị giết chết, đây không phải chuyện đơn giản. Vừa ra tù mà đã bị giết, ắt hẳn là thù oán trước khi hấn vào tù. Tên này từ thời đi học đã nổi tiếng côn đồ, chắc chắn cũng gây sự không ít, nhưng oán tới mức đợi hấn ra tù để giết chết, chắc chỉ có liên quan tới vụ án sát hại Kahara Terumi tám năm trước.

Hết chuyện này đến chuyện khác, Shukasa đau đầu đến choáng váng.

Yui đỗ xe ngoài cổng trường, vội vàng tắt động cơ. Cô như một người điên lao xuống, bỏ cả điện thoại trong xe, đi mỗi người không vào trường.

Địa điểm hẹn là phòng thể dục trường cao trung Stars I. Bỗng dưng cô thấy mọi chuyện có chút gì đó tương đồng, nhưng lại chẳng đủ tâm trí để nghĩ ra, sâu trong tâm hoang mang cực độ.

Rõ ràng Sewashi bảo Akako đã giao cho thư kí của cô Yumida Ena, nhưng tại sao lại bị bắt cóc được cơ chứ?

Cô lao như điên về phía phòng thể dục.

Cổng trường nửa đêm lại không khóa, bảo vệ cũng không thấy đâu, nhưng phía phòng thể dục ở cuối khu E lại hắt ra thứ ánh sáng màu vàng mập mờ. Cánh cửa cũng mở hé.

Cô không kim nôi mình, đẩy cửa xông vào.

Đồng tử mắt mở to kinh ngạc.

Một cô bé bốn tuổi được đặt nằm ngay ngắn trên nền đất, mắt và miệng được bịt chặt băng dính, tai cũng bị bịt lại, tay chân trói lại bằng băng dính.

Một đám ba đứa còn đồ, mặt mũi bặm trợn, quần áo xộc xệch, tay lăm lăm mấy thanh sắt, đôi môi nhếch lên biến dạng khi nhìn thấy miếng mồi ngon.

Sao cái cảnh này... quen quá?

- Xin chào, chủ tịch Satake. Hay thôi, gọi là Satake Yui nhỉ? - Một giọng điệu thanh sắc vang lên trong bóng tối. Đôi mắt Yui giãn to.

Nửa đêm nhưng sở cảnh sát vẫn sáng đèn, các sĩ quan vẫn đi lại liên tục. Hẳn là vụ án này đã khiến họ hao tâm khổ tứ đến nhường nào.

Căn bản cả mấy người liên quan đều là người cấp cao, ban ngày bận tới mắt nên cảnh sát không dám liên lạc, phải đợi tới giờ này để lấy lời khai. Nhưng mà lại chỉ liên lạc được với Hanagato Shukasa, còn Satake Yui thì cố bằng mọi cách thức nhưng cũng không thể liên lạc được cô ấy.

- Thiếu gia Hanagato, rất cảm ơn vì sự hợp tác của ngài. - Thanh tra Haneda bắt tay đơn đã chào.

- Không dài dòng, vào việc chính đi. - Anh ngồi xuống bàn trà đối diện phía cảnh sát, phong thái dứt khoát.

Họ thấy anh như thế nên cũng không dám đưa đẩy, cũng ngồi xuống, lấy vẻ mặt nghiêm trang nhanh chóng đề cập vào vụ án.

- Nạn nhân bị tấn công bằng súng vào 13 giờ trưa nay. Một viên đạn cắm vào sọ phía sau và tử vong tại chỗ. Nạn nhân được gia đình phát hiện vào 16 giờ khi trở về nhà. Theo điều tra sơ bộ động cơ, chúng tôi tạm thời điều tra theo hướng đây là một vụ trả thù cho nạn nhân của tám năm trước Kahara Terumi. - Thanh tra Haneda đề cập rất ngắn gọn súc tích. - Chúng tôi đã thử liên lạc với gia đình nạn nhân.

Gương mặt Shukasa không mấy biến sắc, một sự lãnh đạm điềm tĩnh bao trùm lấy anh. Đối diện với bá khí đó, thanh tra không thể thoải mái nổi.

- Mẹ của nạn nhân là Kahara Jane, sau khi ly hôn chồng thì đổi về tên thời con gái là Jane Evans, một bác sĩ tâm lý người Anh. Sau cái chết của con gái, bà mắc chứng trầm cảm dẫn đến tự tử vào chính ngày giỗ của con gái.

Đồng tử mắt Shukasa giãn to.

Kahara Jane chính là bác sĩ tâm lý năm đó điều trị cho Yui. Sau cái chết của con gái, bà ấy vẫn không trách cứ anh mà bình thản. Anh suốt thời gian ở Mỹ không hề nắm được thông tin, không ngờ bà ấy lại có cái kết như thế này...

Thanh tra Haneda tiếp tục.

- Cha của nạn nhân từng là một người có tiền, nhưng do rơi vào tệ nạn nên phá sản, hiện đang sống chui rúc ở Saitama. Chúng tôi đang cho người đưa ông ấy đến đây.

Shukasa chép môi một lát.

- Thanh tra, tôi có thể mời luật sư không? - Shukasa chợt nhớ ra một điều, liền ngớ lờ. - Không có ý gì, nhưng cậu ta có thể giúp phần nào đấy.

- Sao cơ?

- Tôi muốn mời luật sư Otaka Kuro. Năm xưa cậu ta cũng có liên quan đến vụ án này.

Thanh tra Haneda gật gù một lát. Otaka tuy mới dấn thân vào ngành luật bốn năm nay, nhưng số vụ án đảm nhiệm đều được xử lý xuất sắc, người ta ít nhiều đều nể. Nếu mời được luật sư đó đến đây thì vụ án chắc có thể sẽ bớt rối ren hơn.

Shukasa ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Bỗng dung cảm thấy có gì đó không ổn...

Chợt một tia sáng vụt qua, mắt anh mở to.

- Thanh tra, nạn nhân còn một cô chị gái nữa.

Thanh tra Haneda nhú mày.

- Không thể nào, chúng tôi đã điều tra thì nạn nhân Kahara Terumi là con một.

- Tôi đã từng tiếp xúc với Jane Evans trong quá khứ. Bà ta bảo bà có hai đứa con gái ruột. - Shukasa nhú mày, rồi day day thái dương cố nhớ. - Nếu tôi không nhầm, người chị đó là Kahara Mami, hơn Kahara Terumi năm tuổi. Năm đó chị ta là sinh viên khoa Văn trường Đại học Quốc gia Tokyo...

Chắc chắn anh không nhầm, vì trong file nhật kí điện tử của Kahara Terumi mà anh cầm còn nhắc đến những câu chuyện về người chị. Mối quan hệ của Terumi và người chị này rất tốt, rất thân thiết, hầu như rất ít file nhật ký không nhắc đến người chị này.

- Trong lý lịch của Jane Evans cũng không nhắc đến nhận nuôi con. Có thể cô ta căm hận người đã giết em gái mình nên tự tay hủy đi sự tồn tại của mình trong giấy tờ, ẩn mình đi để chờ thời cơ báo thù. - Thanh tra Haneda tỏ tay suy nghĩ. - Nếu vậy, chúng tôi sẽ điều tra khoa Văn trường Đại học Quốc gia Tokyo năm đó.

Thanh tra nhanh chóng phát lệnh, Shukasa lại ngã người ra sau. Chẳng hiểu sao, anh có linh cảm rất xấu.

Phòng thẻ đục trường cao trung Stars I...

- Cô không nhớ sao, Satake Yui? - Người phụ nữ ngồi khuất trong bóng đêm cạnh Akaka, bàn tay trắng nõn chĩa khẩu súng lục vào đầu cô bé, ngón tay lăm le nơi cò súng. - Tám năm trước, ngay tại chỗ này, người bị bắt cóc là cô, người bị nhử đến là Hanagato Shukasa. Thế nhưng rồi cuối cùng, người bị giết chết lại là chủ mưu vụ bắt cóc, Kahara Terumi...

Yui chảy mồ hôi hột. Thôi đúng rồi, ban nãy cô đã có liên tưởng tới chuyện này, nhưng tâm trí thật sự rất rối. Kahara Terumi, người bạn thân đầu tiên của cô mà cô rất quý. Nhưng năm xưa nó lại hiểu lầm cô, liền bắt cóc cô để dụ Shukasa, hòng muốn trả thù cho tuổi thơ u ám mười năm trước của cô.

- Con bé đó vì muốn trả thù cho cô, nhưng lại vì cô mà bị hại chết. Cả cô cả Hanagato Shukasa, đều là những kẻ hại chết em gái tôi!! - Người phụ nữ đó gào lên căm phẫn.

Yui nhủ chặt chân mày. Không khó để cô đoán ra kia là chị gái của Kahara Terumi, bây giờ muốn dụ cô tới để trả thù cho em gái.

- Bây giờ chị định giết tôi sao? - Yui trầm giọng. - Còn Hanagato Shukasa thì sao? Chị có định giết anh ấy không?

Người phụ nữ kia cười khẩy giọng đục khàn biến chất.

- Tôi đã phẫu thuật thẩm mỹ, biến thành một con người khác. Tôi im lặng ở cạnh cô, đứng sau lưng tất cả để khiến cô và Hanagato rạn nứt, đầu đá nhau, tự mình đập đổ nhau xuống. Các người hủy hoại cả gia đình Kahara, thì tôi sẽ hủy hoại cả tập đoàn cả gia tộc mấy người!!

Yui tròn tròn mắt.

- Chị là...

- Chủ tịch, cô tin tưởng tôi hơi quá rồi. Giao con gái cô cho tôi thế này, thật sự là sai lầm đấy. - Chị ta cười khúc khích, rồi từ từ bước ra.

Mái tóc dài buộc một bên, bộ đồ công sở bó sát vóc dáng đẹp mê người. Chị ta cười, nhưng ánh mắt không có ý cười, chỉ là những ngọn lửa rực cháy sự thù hận.

Yumida Ena...

Yui tròn tròn mắt kinh ngạc. Kia là thư kí thân cận nhất của cô, theo cô từ những bước chân đầu tiên vào thương giới. Là người cô rất tin tưởng, giao cho nhiệm vụ chăm sóc Akako...

Là cô nuôi kẻ thù bên cạnh mình bao nhiêu năm nay...

- Thư kí Yumida, sao cô...

- Gọi tôi là Kahara Mami... - Mami cười nham hiểm. - Tôi đã chờ đợi rất lâu tới cái khoảnh khắc này rồi...

- Chị Kahara, em gái chị là do Ukano giết!! - Yui gào lên.

- Hắn chết rồi. - Mami bình thản ngắt lời, vẻ mặt nhẹ bẫng. - Hắn vừa mãn hạn tù, trưa nay đã bị tôi cho ăn kẹo đồng rồi...

Yui tròn ngược mắt.

- Cả cô cả Hanagato, tôi đều vô cùng ngứa mắt! Là tôi đã sai người tấn công cha cô, rồi đổ tội cho Hanagato. Là tôi đã tấn công chủ tịch Hanagato, rồi đổ tội cho cô. Cũng là tôi đã sau lưng can thiệp vào dự án của tập đoàn Hanagato, khiến tập đoàn Ella hiểu nhầm để đẩy tập đoàn Hanagato xuống chỗ diệt vong!! - Chị ta gào lên, ánh mắt điên cuồng. - Là tôi đứng giữa châm ngòi để hai người đầu đá nhau, nhưng rồi sao? Sau lưng vẫn âm thầm giúp đỡ nhau, nên tôi đành giết cô sớm hơn vậy. Satake Yui, tôi lấy máu cô tế Terumi.

Chị ta hát cảm ra hiệu, mấy tên côn đồ kia cười nham hiểm lao tới chỗ Yui. Chúng đánh cô không chút nương tay dù cô là con gái.

Mami lặng người dõi theo cô cắn răng chịu đựng, cười điên dại. *"Terumi, em cô đơn rồi. Em thích cô ta như vậy, chị đưa cô ta xuống làm bạn với em. Sau đó, chị sẽ đưa cả Hanagato Shukasa mà em rất hận xuống địa ngục."*

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Vạch Trần

- Shukasa, tớ đến rồi. - Từ cửa phòng vang lại giọng nói có phần gấp gáp vội vàng của Kuro. Anh mở mắt quay lại nhìn, thì thấy không chỉ Kuro mà còn là cả Haruka, Akito và Mika.

- Shukasa, Yui mất tích rồi. - Mika thông báo có phần hoảng hốt. - Cô ấy rời nhà hai tiếng trước để về tư gia nhưng mãi vẫn không thấy đâu. Điện thoại không liên lạc được. Với cả, em vừa gọi điện cho Sewashi, thì mới biết hai người ấy ly hôn rồi.

Mắt Shukasa dần to, thần sắc có chút bất ổn.

Không khó để anh đoán được lí do. Là cô bán thân cho Wyatt Lambert để cứu lấy tập đoàn Hanagato, chuyện như thế hẳn nào Sewashi đã tha thứ được?

- Ô... Người này... - Haruka chợt để ý đến người đàn ông trung niên đang ngồi lấy lời khai ở bàn bên cạnh, biểu cảm có chút biến dạng.

- Đây là ông Kahara Daito, cha của Kahara Terumi, người có liên quan trực tiếp đến vụ án này.

Người đàn ông kia không mấy may để ý đến những lời tò mò kia, gương mặt tiêu tụy xám xịt trả lời câu hỏi của viên cảnh sát.

- Xin lỗi, tôi muốn nhìn mặt ông ta. - Haruka vội vàng lao lại, thần sắc không tốt, hành động và cử chỉ rất gấp gáp.

Cô xoay người ông ta lại, nhìn trực tiếp vào gương mặt đó. Giấy sau, đồng tử mắt dần to, gương mặt đen kịt, cô bất giác lùi lại, miệng ứ ớ không thành tiếng.

Nhìn gương mặt thất kinh của cô, ai nấy không khỏi lo lắng. Ngay cả lão ta cũng mắt tròn mắt dẹt không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Haruka, em sao thế? - Kuro đỡ cô dậy, lo lắng hỏi.

Bàn tay cô run run chỉ về phía lão, miệng lắp bắp.

- Là lão ta... Kuro, là lão ta xuất hiện trong clip nhảy cảm vụ khổng em thời còn sơ trung..

Kuro nhúu chặt chân mày nhìn mặt lão, lát sau anh cũng ngay lập tức nhận ra.

Mấy người kia đều há hốc không biết bất cứ thứ gì.

Gương mặt Haruka tái nhợt. Làm sao cô quên được gương mặt đó chứ? Là người đàn ông đó nằm cạnh cô, à không, không phải là cô. Nhưng thời sơ trung, chính là những clip ân ái không có thật tung khắp mạng xã hội, vu oan cô, vấy bẩn cô, khiến cô cùng cực khổ sở, trong clip đó, cô không bao giờ quên được gương mặt kinh tởm kia.

Kuro ngay lập tức rút điện thoại ra tìm lại clip. Suốt thời gian qua anh vẫn luôn đi tìm thủ phạm đã vu oan Haruka, sau vài hồi so sánh, anh xác nhận được kia chính là người đàn ông trong clip.

- Ông Kahara Daito. - Kuro gương mặt đen kịt bước đến, chìa chiếc clip ra, gằn giọng. - Ông có nhận ra không?

Ông ta ngơ vờ nhìn vào màn hình điện thoại đang chiếu lại đoạn clip nhảy cảm kia, giây sau liền nhúu mày.

- Sao cậu có clip này? Đây là tôi quay lại làm kỉ niệm, cũng phải đến chục năm rồi. - Giọng điệu ông ta không mấy thoải mái. - Tôi nhớ rất rõ đây là Candy, một tiếp viên ở hộp đêm. Cũng vì thứ này mà tôi bị vợ bỏ.

Kuro nhúu mày.

- Cô Candy đó là người như thế nào?

- Ủm... - Ông ta cố nhớ lại. - Lúc đó Candy 20 tuổi rồi, nhưng mặt non lắm, vóc dáng cũng nhỏ nhắn, đúng kiểu tôi thích. Cô ấy từ quê lên, cái giọng địa phương ấy tôi rất nhớ. Nhưng bây giờ hình như đã già cho đại gia nào rồi.

Nhưng rồi lão ta để ý đến Haruka đang đứng thất thần đầu kia, liền ồ lên.

- Ô, cái cô kia giống Candy thật đấy. Nhưng Candy không trẻ như cô, giờ cũng ngoài ba mươi rồi.

Haruka lắc đầu nhẹ.

- Vậy là cô gái trong clip và bức ảnh đó lại vô tình giống Haru, có người nhìn thấy nên quyết tâm vu khống cho Haru sao? - Mika bước đến, dịu dàng ôm lấy bạn, vuốt nhẹ lưng. - Nhưng ai mới là người tung clip?

Kuro nhúu chặt chân mày cố gọi nhớ lại.

- Kahara... - Anh lăm bầm một cái tên. - Một nữ sinh tên là Kahara, năm đó bằng tuổi Haruka, là người lai.

Lát sau anh mở to mắt.

- Kahara? Kahara Terumi? - Haruka hét âm lên. - Em nhớ rồi, sao lại quên được chứ? Ông Kahara Daito, là con gái ông vô tình thấy clip của ông, nhưng lại tung lên mạng bôi nhọ thanh danh tôi.

Đôi mắt Haruka lại ngấn lệ, bao nhiêu uất ức bỗng chốc ùa về.

- Cậu nhớ đó là thời điểm nào không? - Shukasa hạ giọng. - Tớ có giữ nhật kí điện tử của Kahara Terumi, nếu là tám mười năm trước thì cô ấy vẫn ghi nhật kí đều đặn không sót một ngày.

- Cái này...

- Ngày 22 tháng 12 năm đó... - Giọng Haruka gần nhẹ. - Em nhớ như in ngày đó, không thể nào quên được.

Shukasa yêu cầu viên cảnh sát kia lật ngược lại thời gian hồi đó. Ban nãy thư kí đã quay về nhà lấy USB mang lên cho anh vì muốn phục vụ công tác điều tra, không ngờ lại lật lại được cả vụ bôi nhọ danh dự Haruka hơn mười năm trước nữa.

"Ngày 21 tháng 12,

Mẹ ly hôn cha rồi. Không sao, mình thấy rất thoải mái. Mình ghét cha vô cùng, mình đã vô tình xem được đoạn video cha ngủ cùng một người đàn bà khác. Thực kinh tởm! Mình ghét cha! Không được, mình sẽ không bao giờ gọi lão ta là cha nữa.

Chị Mami cũng hận lão, chị bảo mẹ mình đẹp như vậy, nhưng lão ta lại nuôi hồ ly bên ngoài. Từ giờ, mình và mẹ Jane cùng chị Mami có thể sống thật hạnh phúc. Mình ghét họ Kahara của ông ta, mình và chị đã xin mẹ đổi họ thành Terumi Evans và Mami Evans nhưng mẹ bảo sau này sang Anh định cư mới được đổi."

"Ngày 22 tháng 12,

Nhìn kĩ, người đàn bà trong ảnh thật sự rất giống con nhỏ Okawa Haruka ở lớp bên. Mình ghét con nhỏ đó, vì chị Mami ghét nó. Năm ngoái ở đại hội thể thao mùa thu, chị Mami bảo nó gian lận để chiến thắng. Tại vì nó nên ước mơ được đi thi quốc tế của chị mình bị phá hỏng, mình căm ghét nó. Nếu như nó đã giống con hồ ly của lão ta như vậy, mình sẽ trả thù thay Mami.

Mình đã tung lên mạng, hôm nay cả trường đều căm ghét nó. Thực đáng đời! Nó và Otake-senpai cũng xích mích rồi, để coi những tháng ngày tiếp theo nó sống như thế nào."

Cả căn phòng lặng đi.

Haruka bồi hồi nhớ lại. Đại hội năm đó có sự cố xảy ra do trọng tài không theo sát, cô bị nghi là gian lận, nhưng rồi được xử vô tội để đăng quang ngôi vô địch môn bơi lội tự do cho nữ. Từ một chuyện như thế qua lòng đố kỵ của chị em Kahara lại trở thành cả một chuyện tày trời.

- Chuyện này đã được giải quyết xong. - Thanh tra Haneda hắng giọng. - Quay lại vụ án, tôi có điều tra được một chút về người chị Kahara Mami này.

Tất cả mọi người ngay lập tức liền yên lặng.

- Tám năm trước, khoa Văn trường Đại học Quốc gia Tokyo đúng là có một sinh viên tên là Kahara Mami. Cô ấy là một sinh viên xuất sắc, nhưng đến năm thứ tư thì có ghi cô này đã rút hồ sơ thôi học. - Thanh tra đọc liền mạch thông tin trong quyển tài liệu. - Thiếu gia Hanagato, ngài có biết Hanagato Tsukasa, hiện là giám đốc khu vực bất động sản của tập đoàn ngài không?

Nghe đến cái tên này, có một người không rét mà run.

Mika ngẩng đầu lên, cặp mày nhú chặt lại, đồng tử mắt dần to, trống tim đập liên hồi.

- Tôi biết. - Shukasa điềm đạm. - Đó là anh họ của tôi. Có vấn đề gì sao?

- Tôi điều tra được một chuyện, năm đó Hanagato Tsukasa chính là người yêu của Kahara Mami. Chúng tôi đang mời ngài ấy đến đây lấy lời khai.

Mika bước chân loạng choạng không vững, lồng ngực nghẹn cứng lại, đầu óc như sắp nổ tung.

Tại sao mọi thứ đều liên quan với nhau như một mạng lưới vậy chứ?

- Với cả có một chuyện lạ...

- Chuyện gì? - Shukasa có chút vồ vập hơn, nghe thanh tra Haneda nói vậy thì liền hỏi lại.

- Trong hồ sơ sinh viên khoa Văn của Đại học Quốc gia Tokyo năm đó, có một hồ sơ sinh viên đột ngột xuất hiện vào năm cuối. Sinh viên đó có tên là Yumida Ena... - Thanh tra nâng kính lên.

- Thư kí Yumida!! - Akito nghe vậy liền thất kinh hét lên. - Cô ta là thư kí riêng của Yui.

Tất cả mọi người đều rợn sống lưng.

- Có khi nào... Kahara Mami chính là Yumida Ena không... - Haruka hoảng loạn, môi run lấp lấp.

- Liên lạc với cô ta ngay!

...

- Thanh tra, không thể liên lạc được. Số điện thoại thuê bao.

...

- Em hỏi Sewashi rồi, anh ấy giao Akako cho Yumida Ena đưa về tư gia từ buổi chiều, nhưng đến giờ thì vẫn không thấy đâu... - Mika quay trở lại sau cuộc điện thoại, lấp lấp nói.

- Cả Yui cũng đang mất tích... - Kuro ôm đầu, day day thái dương. - Nếu chị ta là vì muốn trả thù cho Terumi mà giết Ukano, thì hẳn cũng điên cuồng căm hận Yui và Shukasa. Có thể là chị ta cố tình lặp lại lịch sử, bắt cóc Akako, như Yui tới..

Nghe suy luận rất logic này, cả căn phòng đều lập tức rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

- Haha... - Kahara Daito cười nhạt. - Nếu là Mami thì có thể lắm... Con bé rất thương Terumi, từ nhỏ hai chị em đều thường xuyên giận, và cả căm hận nữa. Hơn ai hết, Mami và Terumi đều căm hận người khác rất sâu sắc, hai đứa lại thương nhau như vậy. Có khi là Mami đang trả thù cho Terumi cũng nên...

Mọi người không ai bảo ai đều lạnh gáy...

- Mau huy động lực lượng cơ động truy tìm tung tích chủ tịch Satake. - Shukasa bắt ngờ gần giọng. - Tuyệt đối không được trì trệ, tính mạng của cả Yui và Akako đều nguy hiểm.

- R... Rõ! - Thanh tra Haneda bị anh làm giật mình, nhưng cũng liền nhận thức được.

- Thưa kí Miller, huy động lực lượng cảnh sát tư nhân và quân đội nhà nước. Liên hệ với các tổ chức, mượn mọi lực lượng cày tung cả cái đất Nhật Bản này lên cho tôi!

Cả mấy người Mika đều im bật, ai nấy trước uy lực của Shukasa ít nhiều cũng nể nang. Tuy hai người họ bên ngoài xa lánh lạnh nhạt, nhưng tình cảm dành cho nhau đông đúc cũng không được.

- Thanh tra Haneda. - Một viên cảnh sát bước vào. - Giám đốc Hanagato Tsukasa đã tới.

Từ cửa, một người đàn ông bước sang tuổi 34 bước vào. Về ngoại lịch lãm, oai nghiêm, gương mặt điển trai vẫn còn rất trẻ so với tuổi. Bộ vest đen với những đường may tinh tế ôm lấy người, phong thái sang trọng và đứng đắn.

Mika giật mình nhìn anh, phút chốc hô hấp ngừng lại. Cơ mặt thất lại, ánh mắt không tài nào chớp nổi.

"Tsukasa..."

Yui nằm sòng soài trên sàn đất lạnh, máu me bết bết, gương mặt bầm tím lên. Tóc bết dính vào mặt, rồi tung, máu và mồ hôi xen lẫn.

Cô mệt, rất mệt...

- Chị Kahara, chị hành hạ tôi, giết tôi đi cũng được. Tám năm trước, đáng lí ra tôi đã chết ở chính chỗ này rồi. - Giọng điệu cô thê lương, thống khổ, từng nhịp thở ngắt quãng. - Nhưng xin chị, tha cho em gái tôi. Tôi hiểu cảm giác của chị, mất đi đứa em gái mình yêu thương đau đến cỡ nào. Nên chị giết tôi đi, để cho Akako được sống..

- Em gái? - Mami gần giọng. - Akako là em gái cô?

- Ừ, con bé không phải con gái tôi, tình thế bắt buộc khiến tôi phải nhận nó làm con gái. Thực chất Akako là em gái tôi... - Yui thở hắt ra một hơi, rồi nhắm mắt, chìm sâu vào hôn mê.

Cô mệt mỏi rồi, không chống cự được nữa...

Mami cười lạnh, chị ngoảnh mặt lại nhìn cô bé này.

Dù sao cô bé cũng lớn lên trong vòng tay chị, chị ít nhiều cũng thương nó. Akako mắc bệnh hen suyễn bẩm sinh, em gái chị cũng hay ốm yếu, trong suốt thời gian sống cùng nó chị lại liên tưởng đến Terumi. Chị cũng không nỡ hại nó, không nỡ để nó chứng kiến những chuyện này, nên chị đánh thuốc mê mạnh, bịt cả mắt và tai để nó không chứng kiến viễn cảnh này. Nhưng nó mà là em gái Yui, ít nhiều chị cũng ngạc nhiên chút ít.

- Satake Yui, tôi gửi cô xuống dưới chỗ với em gái tôi. Đừng lo, giết được Hanagato Shukasa xong tôi cũng tìm về với nó. Đáng ra tôi giết hai người lâu rồi để nhanh chóng đoàn tụ được với Terumi và mẹ, nhưng cũng tại thằng chó Ukano ngồi tù làm tôi phải đợi để giết nó. - Chị bước tới, dí khẩu súng lục vào thái dương Yui, mỉm cười nhẹ bằng nhìn cô gái bất tỉnh trên sàn, ngón tay chuẩn bị bóp cò. - Thời gian qua sống không bằng địa ngục...

Ngón tay từ từ kéo cò súng..

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Nhật Bản Là Kí Ức Khổ Đau Nhất, Nhưng Cũng Là Kí Ức Hạnh Phúc Nhất...

Một bầu không gian tối tăm đen kịt..

Yui lơ lửng giữa bầu không trung huyền ảo đó, cô nhắm chặt mắt, đôi môi mỉm cười nhẹ nhàng... *"Minh... chết rồi nhĩ... Một người tôi tệ như mình, căn bản không xứng đáng để được sống..."*

Xung quanh cô vọng lại những tiếng ồn, vừa rõ, vừa mơ hồ...

Cô nghe thấy tiếng còi inh ỏi của cảnh sát, cả tiếng trực thăng, cô loáng thoáng cảm nhận được ánh sáng đèn hắt vào, tiếng bước chân và hô hoán nhau rất âm ỉ... Ha, là ai đã huy động lực lượng thế này đi tìm cô, nhưng muộn rồi, cô chết rồi mà... À không sao, vẫn kịp thời cứu được Akako...

Cô nghe thấy tiếng khóc òa nức nở của Akako, thấy con bé ôm chầm lấy mẹ khóc... *"Phải rồi, Akako, hẳn là em đã rất sợ hãi..."*

Cô cảm được những tên côn đồ hành hung cô ban nãy và tiếng kim loại của công tay. Cô cảm được tiếng khóc ai oán của Kahara Mami vì không thể tìm đến được em gái...

Nhưng nếu như chị bị bắt, thì Shukasa an toàn rồi... Khóe môi đang bắt động giật giật, một đường cong tạo ra trong chốc lát. Khóe mắt cô chảy lệ... Người cô yêu đã an toàn rồi...

Cô nghe thấy tiếng khóc của Haruka, tiếng gọi liên miên của Mika, đến cuối cùng thì những người bạn kia vẫn luôn thương cô...

Cô cảm được chị Mai đang chăm sóc mẹ, mẹ cô ngất rồi... Bà luôn yêu tin như vậy, hung tin con gái bà chết, làm sao bà chịu được...

Cô thấy bụng mình vừa ướt, vừa tanh... Cô cảm được một viên đạn đang găm vào mình, máu chảy rất nhiều, rất nhiều...

Cô chết vào nơi đáng ra cô đã chết, chỉ là tám năm sau...

Và trong phút chốc mơ hồ nào đó, cô cảm nhận được Shukasa. Anh ấy đang cầm tay cô thật chặt, luôn miệng gọi tên cô.

Nước mắt lại chảy... Đã sau rất nhiều năm, cô mới khóc... Sau những nỗi đau kia cô đã khóc tới cạn kiệt nước mắt, nhưng giây phút này, dù cô chết đi, nước mắt vẫn rơi...

"Shukasa, anh vẫn đẹp như vậy. Nhưng tám năm qua, mọi thứ đều thay đổi rồi. Em đánh mất sự vô tư hồn nhiên, em đánh mất cá tính năng động, sự vui vẻ lạc quan. Em thay đổi, là em sai, nhưng tình cảm dành cho anh, chưa bao giờ thay đổi. Em nuôi nỗi hận này, nhưng rốt cuộc cuối cùng, anh vẫn là người em yêu nhất..."

Anh cũng thế, cũng yêu em, nhưng giờ, làm sao anh yêu em được nữa... Trong mắt anh, em là một đứa con gái tôi tệ, không từ thủ đoạn, là em phản bội anh, gả cho người khác, nên dù bây giờ em vẫn là xử nữ, nhưng không thể gả cho anh.

Nhưng mà, anh mà em cảm thấy lúc này chắc cũng chỉ là ảo ảnh... Anh bảo anh không yêu em nữa, anh bảo anh tự nguyện yêu, tự nguyện cưới một người con gái khác. Em cũng không đáng để anh hận... Nên Shukasa đang xuất hiện mờ ảo này, chỉ là em mộng tưởng về nên thôi...

Em xin lỗi, sự xuất hiện của em khiến anh phiền phức rồi. Bây giờ em sẽ đi, em sẽ dõi theo anh hạnh phúc cùng cô ấy...

Em yêu anh..."

Tìm cô đau thực sự, quặn lại. Nước mắt lăn, cô cảm được. Mọi ảo ảnh mờ ảo cô thấy nãy giờ vụt tắt, trả lại một màn đêm đen kịt.

Yui rơi xuống vào bầu không gian vô định đáy...

Một ngày đầu xuân...

Trong căn phòng nhỏ màu trắng còn thoang thoảng mùi hoa và nắng, một đôi mắt mở ra muộn màng...

Yui vô hồn nhìn thấy những ánh nắng đầu tiên, những mùi ẩm áp bao trùm lấy...

Bên giường bệnh, giống như tám năm trước, tỉnh dậy, cô vẫn thấy mẹ cô...

- Yui... - Bà lấp bắp không thành tiếng, nắm chặt lấy tay cô, nước mắt trào ra, đỏ bừng lên hạnh phúc. - Đồ ngốc này, cuối cùng con cũng chịu dậy gặp ta...

Cô không mở miệng được, không tài nào, yếu ớt nhìn người mẹ tóc đã bạc dần, vẻ đẹp không thoát khỏi thời gian, nhìn bà tiều tụy, kham khổ hẳn...

Cô muốn cười trấn an bà, nhưng không tài nào làm được...

- Con gái ngốc, tại sao con lại yếu đuối đến thế? Con hôn mê suốt một năm rồi, bác sĩ bảo con không có ý chí sống... - Bà nức nở nghẹn ngào.

Cô mập mờ hiểu được. Hóa ra cô không chết, chỉ chết não suốt một năm, không tỉnh dậy vì thiếu ý chí.

Nhưng bây giờ, cô lại tỉnh dậy...

Cô không nhớ rõ, chỉ nhớ là lúc cô nhắm mắt rất nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại xôn xao, bất an, có một thứ gì đó cứ văng vẳng, bảo cô bắt buộc phải tỉnh dậy...

Nhưng đó là gì, cô nhớ không nổi...

Ba ngày sau, Yui đã có thể nói chuyện bình thường, nhưng cô vẫn phải ngồi xe lăn, nếu điều trị đúng cách thì có thể hoàn toàn khỏe mạnh không để lại di chứng...

Nhưng trong một năm qua, mọi thứ thay đổi rất nhiều...

Sự thay đổi lớn nhất, chắc là sự sụp đổ của tập đoàn tài phiệt Satake...

Tập đoàn Lambert can thiệp khiến tập đoàn phá sản, toàn bộ tài sản đều bị tịch thu. Tập đoàn Satake từ chỗ mạnh nhất Nhật Bản giờ chỉ còn trong kí ức.

Cô hôn mê bất tỉnh, được đưa sang Pháp điều trị. Sau khi ăn trọn một viên đạn, mất máu rất nhiều, cô trải qua biết bao nhiêu ca phẫu thuật mới giữ được tính mạng, nhưng não lại chết đi bằng một năm. Cả nhà cô giờ đều đang sống dựa vào chị Mai.

- Cha, con xin lỗi. - Yui cúi gầm mặt trước cha cô, lí nhí. - Cơ nghiệp của cha, con phá hỏng rồi...

Nhưng ông lại không có bất cứ sự trách cứ nào, nhìn cô âu yếm, vuốt tóc cô.

- Con gái, con còn trẻ mà phải đảm đương tất cả, hà tất một mồi. Mất rồi cũng tốt, bây giờ con gái ta có thể sống một cuộc sống bình dị mà năm xưa con không thể.

Cô mỉm cười, chẳng hiểu sao lại thiếu sức sống thế này.

- Chị Yui! - Akako nhào vào lòng cô. - Bác sĩ bảo tháng sau chị có thể xuất viện rồi, lúc đó phải chơi với em nhé.

- Akako à... - Cô ngạc nhiên nhìn cô bé.

- Em biết hết rồi, em là em gái chị, không phải con gái mẹ Yui và cha Sewashi. Em là tam tiểu thư của gia tộc Satake. Satake Akako, vẫn hay hơn Oga Akako chị nhỉ? - Con bé cười tíu tít nói một tràng.

Ba ngày qua chị Mai không dám cho nó vào viện, sợ nó nghịch làm ảnh hưởng đến Yui. Giờ nó mới được vào, quả thật rất ồn ào.

Nhưng qua một năm, Akako lại lớn lên phổng phao rất nhiều.

- Chị Yui có nói được tiếng Pháp không? Chị Mai bảo em đang ở Pháp, nên phải học tiếng Pháp, sắp tới em vào lớp một, nhưng em biết nói nhiều từ lăm chơ. - Akako cứ liên tục không chịu nghỉ, như thể nó có rất nhiều chuyện để kể cho cô.

Cô kiên nhẫn mỉm cười nghe Akako kể hết, kể rằng nó thương cô ra sao, kể rằng nó đi nhà trẻ, kể cả cuộc sống của cả gia đình suốt một năm qua. Akako luôn mang dấu dương, chính là kiểu người mang lại năng lượng tích cực.

Từ giờ, gia đình Satake sẽ định cư ở Pháp. Thương hiệu thời trang "Elsie" của chị không vì sự sụp đổ của tập đoàn mà lay động, bây giờ thật sự có chỗ đứng rất vững chắc ở kinh đô thời trang thế giới.

Sau một tháng, Yui được xuất viện về nhà.

Nhà của cô là một căn chung cư cao cấp ở ngoại ô thủ đô. Căn nhà thật sự rất rộng, năm người sống cũng rất thoải mái. Yui có một phòng riêng, nhưng Akako cứ đòi ngủ chung với chị, nên đêm nào hai chị em cũng ôm nhau ngủ rất vui.

Cuộc sống trôi qua bình yên. Khi khỏe hẳn, Yui có đến công ti của Mai giúp chị chuyện kinh doanh, về nhà đã có mẹ lo cơm nước. Akako ban ngày đi học, tối về lại quây cô. Mọi thứ đều hạnh phúc, không có bất cứ trở ngại nào.

Nhưng tuy vậy, trong Yui vẫn không thật sự thoải mái... Có một thứ gì đó trống rỗng, thiếu vắng khiến cô không toàn ý tận hưởng cuộc sống an yên này...

"*Đây là...*" Yui tròn mắt cầm một chiếc bọc tài liệu ở dưới đáy vali cô lên. Lúc cô về nhà thì vali hành lý của cô được dọn nguyên từ Nhật đem sang, hôm nay cô rảnh mới ngồi soạn mấy thứ lặt vặt. Bây giờ lại tìm được đồng giấy tờ này.

Cô tò mò mở ra, những thứ bên trong, không hề xa lạ.

Một cuốn sổ hộ khẩu và giấy tờ sở hữu căn chung cư hạng A phòng 1801 chung cư cao cấp Sunshine ở Suginami, một chiếc thẻ ngân hàng và sổ tiết kiệm lên tới năm mươi triệu yên, giấy khai sinh, hồ sơ, học bạ, sơ yếu lý lịch, chứng minh thư, mọi thứ giấy tờ, đều đề tên Miyamoto Rei.

Phải rồi, thời cấp ba cô từng yêu cầu cha làm những thứ này. Lúc đó cô từ bỏ thân phận nhị tiểu thư. Vì là đứng tên Miyamoto Rei, nên số tài sản này hoàn toàn không bị tịch thu.

Cô cười nhặt xem lại chúng, rồi cất qua một bên, tiếp tục dọn...

Một chiếc hộp nhỏ nằm dưới đáy hộp đựng nữ trang.

Yui liền mở ra. Giấy sau, tìm lại đau, lồng ngực lại nghẹn cứng, cả cơ thể không tài nào cử động nổi.

Một chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh, điêu khắc rất tinh xảo. Nó vẫn lấp lánh, vẫn sáng rực rỡ như vậy...

Mặt sau chiếc nhẫn khắc một dòng chữ nhỏ. "*Hanagato Shukasa yêu em.*"

Cô run rẩy đeo chiếc nhẫn vào tay. Vừa như in với cô, như thể nó luôn luôn và mãi mãi là của cô vậy.

Valentine trắng năm cô mười bảy tuổi, anh tặng cô chiếc nhẫn này, và thật dịu dàng, anh đã nói: "*Anh xin lỗi, vì chưa một lần thừa nhận em. Bây giờ, có trời chứng giám. Satake Yui, em làm bạn gái anh được không?*"

Tại sao cô lại khó thờ đến thế...

"*Đồ ngốc này!!*" Cô vừa cất tiếng chào với Mika thì ngay lập tức bị hét ầm muốn nhừ tử. "*Tình dậy lâu chưa? Sao không chết luôn đi!! Biết bọn này lo muốn chết không hả?*"

- Xin lỗi... - Yui bật cười. - Tớ tình dậy được hai tháng rồi. Thực ra tớ không định liên lạc, vì muốn biệt tăm luôn...

"*Cậu ghét bọn tớ tới vậy hả?*"

- Không có, tớ rất nhớ các cậu. Ngay cả trước lúc hôn mê, tớ vẫn nghe thấy các cậu gọi. - Yui ngồi xuống giường, nhịp nhịp chân. - Tớ hơi sợ Nhật Bản, nơi đó có quá nhiều kí ức đau buồn, tớ đã định biến mất, không bao giờ trở về đó nữa. Cuộc sống mới của tớ ở Pháp rất bình yên, không chút sóng gió...

"..."

- Nhưng cậu biết sao không? Ở đây bình yên, nhưng không khóa lấp được tim tớ. Nhật Bản là nơi tớ đau khổ nhất, nhưng cũng chỉ có Nhật Bản mới là nơi tớ hạnh phúc nhất...

Đầu bên kia im lặng một lúc lâu. Cô và Mika tiếp tục nói chuyện, kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra...

"*Tiểu thư bên nhà Kanami đã từ hôn với Shukasa rồi, dù không rõ lí do...*"

...

- Mika... Tớ có nên tìm anh ấy không... - Yui ngập ngừng. - Sau tất cả, anh ấy vẫn là người tớ yêu nhất. Nhưng tớ sợ anh ấy hết yêu tớ, tớ cũng sợ rằng tớ trở về sẽ đem lại rắc rối cho anh. Với cả, giờ tớ là một cô gái bình dân, tớ không còn thân phận tiểu thư để xứng với anh ấy nữa...

"..." Mika vẫn im lặng như để suy nghĩ. Lát sau, dần đo hồi lâu, cô lên tiếng. "*Cậu không thắc mắc vì sao cậu thoát chết sao? Anh ấy xuất hiện kịp thời, nên làm chệch hướng viên đạn từ đầu xuống bụng cậu. Lúc đó cũng là anh ấy huy động hết lực lượng tìm cho ra cậu, về mặt điên cuồng của anh ấy bây giờ nghĩ lại tớ còn thấy sợ...*"

Yui sững lại trong chốc lát.

"Nhưng đó là một năm trước rồi. Bây giờ tớ không chắc. Yui, cậu muốn gì? Cậu muốn được anh ấy chấp nhận tình cảm hay sao?"

- Tớ không rõ nữa... - Yui thở ra một hơi, nở nụ cười nhẹ nhõm - Yêu đầu cần được đáp lại đúng không? Mặc kệ anh ấy xua đuổi, bây giờ tớ chỉ muốn đứng sau lưng anh ấy, nhìn ngắm anh ấy là đủ rồi...

"Nếu vậy... Nhật Bản chào mừng Satake Yui trở về."

- Hẹn gặp lại, Mika.

Yui cúp điện thoại, mỉm cười. Cô bắt đầu thu dọn hành lý xếp vào vali, đeo lên ngón áp út chiếc nhẫn anh tặng, bỏ hết số giấy tờ đứng tên Miyamoto Rei.

"Phải nói là, "Nhật Bản chào mừng Miyamoto Rei trở về", chứ nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Trưởng Phòng Và Nhân Viên Tập Sự

Hơn một năm cô không ở Nhật Bản, nhưng cảm tưởng như chỉ vừa hôm qua. Sân bay quốc tế vẫn vậy, vẫn đều là những nơi cô từng đến rất quen thuộc. Không có quá nhiều thứ thay đổi...

- Yui, bên này! - Mika hét hải gọi, còn nhảy lên cao thu hút sự chú ý. Trông không giống một bà mẹ một con, vẫn cứ như thiếu nữ vậy.

Cô đẩy mở hành lý linh kinh lại chỗ bạn, bước chân có chút vội vàng. Giấy sau lại thành chạy, hành lý vút đó, lao vào lòng Mika, ôm chặt lấy.

- Sống tốt không? - Mika lí nhí, giọng nghẹn lại.

- Không tốt chút nào hết. Không có các cậu, đều không tốt. - Yui bật cười rúc vào mặt bạn.

Lát sau, hai người quyến luyến buông nhau ra. Mika nhí nhảnh trở ra sau.

- Có Haru cũng tới kìa, mà vất vả quá.

Yui thoáng không hiểu ý Mika, nhìn ra ngoài. Giấy sau ồ lên một tiếng, cười tươi tắn.

Haruka đứng cạnh Kuro, nhìn cô cười dịu dàng, ánh mắt lại rung rung lên sắp khóc. Nhưng điểm đáng nổi bật là cái bụng Haruka đã to lên, không lâu sau thì chắc chắn sẽ có con bông. Kuro đứng bên nhìn Yui với cái vẻ mặt kênh kiệu tự hào phồng mồm.

Akito đẩy hành lý giúp cô, cô liền chạy lại chỗ Haruka, xoa bụng bạn.

- Okawa Haruka, kết hôn lâu chưa? Mấy tháng rồi? Trai hay gái đấy?

- Đồ ngốc này, phải gọi là Otaka Haruka. - Haruka cốc đầu bạn, giọng vẫn chưa hết nghẹn vì cảm động. - Tháng sau là kỉ niệm một năm, đứa bé sáu tháng rồi. Là con trai.

- Xong đứa này phải kiếm một đứa con gái nữa đấy, bà xã. - Kuro mỉm cười hạnh phúc.

- Tích cực ghê ha. - Yui trêu ghẹo.

- Anh ấy cứ thích con gái. Mình là con trai trưởng mà cứ muốn con gái, biết sao không? Anh ấy muốn biết tiểu Haruka trông thế nào. - Haruka tuy làm bộ phiền phức nhưng gương mặt vẫn ửng hồng lên không dấu nổi hạnh phúc. - Ờ, tớ đặt tên thằng bé là Otaka Hoshi, "Hoshi" nghĩa là ngôi sao ấy, được không?

- Được. - Yui gật đầu cười. - Cái tên rất đẹp. Chúc Hoshi lớn lên vừa đẹp, vừa tài giống bố, nhưng đừng nào rộng giống mẹ nó là được.

- Quá đáng!!

...

- Yui, bây giờ em về nhà anh sống chứ? - Akito vừa lái xe, vừa hỏi.

- Không, em có nhà rồi. Anh chở em đến quận Suginami.

Hai người thoáng nhủu mây. Họ biết thừa toàn bộ tài sản của tập đoàn Satake đều bị tịch thu. Yui lại vừa từ Pháp trở về, lo sao kịp một căn nhà khác.

- Bọn tớ không phiền đâu. Cậu ở nhà thuê lại bất tiện.

- Ai bảo nhà thuê? - Yui tròn mắt. - Nhà đứng tên tớ hẳn hơi từ khi còn học cao trung cơ. Chung cư Sunshine anh nhé.

Mika liền ồ lên kinh ngạc. Cô vẫn nhớ căn hộ đó, cũng loáng thoáng đoán ra.

- Yui, cậu...

- Không phải Yui, là Miyamoto Rei. - Yui cười tí mắt, chìa quyển hộ chiếu và chứng minh thư lên. - Như thế này, tớ có thể thoải mái theo đuổi Shukasa bằng một thân phận khác.

Mika nghe thấy liền đỏ mặt mừng rỡ. Nhìn nụ cười của Yui, cảm giác rất nhẹ nhàng, như thể không còn bất cứ gánh nặng nào.

Một năm trước, lúc còn ngồi trên cương vị chủ tịch tập đoàn tài phiệt Satake, mỗi lần Yui mỉm cười với cô thì nhìn cũng chỉ là gương gao, bây giờ nhìn lại, cách ăn mặc rất năng động, không còn bộ đồ công sở chật chội khó chịu. Mái tóc đen óng thẳng dài rất tự nhiên, gương mặt mộc chỉ điểm chút son gió.

- Yui, nhìn cậu giống như là cậu của mười năm trước ấy. - Mika cười tươi. - Đôi mắt rất đẹp, rất ngây thơ, cậu đừng kẻ xéch lên nữa nhé.

Yui gật đầu lia lịa, phút chốc nghẹn ngào.

- Bây giờ Shukasa chính là hoa không chủ. Em theo đuổi cũng không sao, chỉ có điều đừng tự làm tổn thương mình. - Akito im lặng nãy giờ để tập trung lái xe bây giờ mới lên tiếng. - Nhưng Akako thì sao? Con bé vẫn là con em..

- Akako là em gái em. - Yui hít sâu một hơi thản nhiên tuyên bố.

Đương nhiên, câu nói của cô khiến cả chiếc xe hét ầm lên kinh ngạc.

- Em và Sewashi là kết hôn giả, với cả, em vẫn còn là xử nữ. - Yui điềm đạm nói. - Thời gian qua dẫu mọi người quá nhiều rồi.

Mấy người bắt đầu nói chuyện, cũng bắt đầu tháo gỡ hết mọi hiểu lầm trong suốt thời gian qua.

Năm đó, là Kahara Mami thuê người hãm hại cha cô, đổ tội cho Shukasa, còn mình thì đứng sau kích bầy mấu thuẫn, khiến cô căm hận gia tộc Hanagato, muốn tự tay đập đổ tất cả.

Sau đó, tại bữa tiệc thượng lưu, cũng là Kahara Mami tấn công Hanagato Junkasa, sau đó ngụy tạo bằng chứng đổ tội cho Yui. Vì là thư kí thân cận nên dẫu vân tay của Yui cũng có thể lấy rất dễ.

Rồi cũng là Kahara Mami đột nhập hệ thống dữ liệu của tập đoàn Hanagato, lấy cắp dự án đem bán cho tập đoàn đối thủ, khiến cho tập đoàn Hanagato suýt bước vào chỗ diệt vong.

Sau vụ bắt cóc Akako và tấn công Yui, Mami hiện đang hưởng án tù ba mươi năm. Cả tập đoàn Satake sụp đổ, gia đình chuyển sang Pháp định cư. Tập đoàn Hanagato phát triển rất thuận lợi, tuy là đã từ hôn với tập đoàn Kanami.

- À, Sewashi thì sao? - Yui ái ngại hỏi. - Năm xưa tớ phụ anh ấy nhiều, không biết bây giờ ra sao nữa...

- Tớ không rõ anh ấy có người yêu chưa, nhưng hiện vẫn chưa kết hôn đâu. Vì thiên hạ cứ đồn hai bông hoa đẹp nhất Hanagato Shukasa và Oga Sewashi cùng vì một người con gái mà đến giờ vẫn độc thân.

Yui phút chốc lại lặng người đi, trong lòng nặng trĩu.

- Nhưng em định theo đuổi Shukasa bằng cách nào? - Akito thắc mắc. - Anh không có ý gì đâu, nhưng anh không chắc chắn lắm về tình cảm của tên đó nữa. Năm xưa là nó tự nguyện kết hôn với cái cô Kanami Sakurako kia, cũng phụ bạc em nhiều...

- Anh biết vì sao năm đó em lại từ chối lên giường cùng Wyatt Lambert không? - Giọng Yui bình thản. - Lúc đó, để cứu tập đoàn Hanagato em đã đồng ý trao thân cho ông ta. Nhưng trước khi em đến đó, thì Shukasa đã học tốc chạy tới công ti em. Nhìn anh ấy mồ hôi ròng rã, nói không nên lời, chỉ đứng đó nhìn em, rồi lại bỏ đi. Lúc đó, tuy không nói với nhau lời nào, nhưng nhìn anh ấy như vậy, em lại có dũng khí đứng dậy...

Nhìn Yui hồi tưởng lại lúc đó, chẳng hiểu sao trong lòng Mika bỗng dưng nhẹ nhõm hẳn.

- Anh hỏi em theo đuổi Shukasa bằng cách nào... - Yui rút điện thoại trong túi ra, thao tác vài lúc, rồi chìa ra cho họ. - Phòng thư kí tập đoàn Hanagato tuyển nhân viên mới, sáng mai bắt đầu phỏng vấn. Em đã gửi hồ sơ rồi. Là hồ sơ của Miyamoto Rei, nên không lo về bất cứ trục trặc nào.

Hai người họ liền ồ lên kinh ngạc.

- Cậu tính toán thế rồi à? - Mika không dám tin.

- Thói quen từ khi còn ở trong thương giới thời mà. - Yui tắt điện thoại, cất lại vào túi quần. - Với cả tớ không định theo đuổi lại Shukasa. Anh ấy xứng đáng với một người phụ nữ tốt hơn. Tớ chỉ cần được ở cạnh anh ấy thôi, dù sao giờ tớ cũng không hề môn đăng hộ đối với anh ấy. Trong quá khứ tớ làm rất nhiều chuyện có lỗi với anh, tớ không đủ tự tin nhận tình cảm của anh ấy.

Mika chẳng dám nói gì nhiều, cứ yên lặng nghe lời bạn, rồi cô vũ. Vì hơn ai hết, cô muốn tôn trọng quyết định và suy nghĩ của Yui nhất.

Sau cả một buổi tối Yui mới dọn dẹp xong căn hộ. Cô soạn hết đồ đạc, rồi nằm dài xuống giường nghỉ ngơi thư giãn.

"Làm một Miyamoto Rei thế này vẫn thật thoải mái..."

Cô không nhớ bao lâu rồi mình mới có thể thoải mái thế này, hồi xưa lúc nào cũng phải gồng mình lên mạnh mẽ cheo chống cả công ti, làm việc xuyên đêm là điều rất bình thường. Cuộc sống lúc còn là Miyamoto Rei của cô cũng thật dễ chịu, lúc cô trở về gia tộc Satake thì lại có đủ thứ rắc rối xảy ra. Nên từ giờ phút giây yên bình này cô muốn tận hưởng thật tốt.

Sáng ngày hôm sau, trụ sở tập đoàn Hanagato phút chốc nhộn nhịp hẳn. Cũng phải hơn năm mươi người tới phòng vấn. Đương nhiên rồi, chân thư kí ở tập đoàn lương cao còn hơn cả giám đốc ở mấy công ty nhỏ khác. Cũng có không ít cô gái có ham muốn trèo cao vurun được tới giám đốc Hanagato Shukasa.

Chẳng hiểu sao dù cha cô không nói gì, nhưng bên bộ phận giấy tờ vẫn chuẩn bị cho cô bộ hồ sơ quá đẹp. Dù lúc đó chẳng cần dùng gì tới thân phận Miyamoto Rei, họ vẫn đề cho cô rất rõ ràng việc cô tốt nghiệp trường cao trung Stars II, rồi du học Anh Quốc các thứ, nên việc hồ sơ của cô lọt vào vòng trong là việc rất bình thường.

Kì phỏng vấn qua đi, cô vẫn làm rất tốt, bây giờ chỉ việc về nhà nằm nghỉ ngơi, mấy ngày sau sẽ có thông báo chính thức được nhận hay không.

Thế nhưng, nhìn đồng hồ vẫn còn sớm. Cô thực sự không muốn về nhà, lại muốn đi dạo một chút.

Yui tìm về tư gia cũ của cô, sẽ buồn một chút nhưng cô vẫn muốn nhìn căn nhà đó.

Thật lạ, sau một năm cũng chẳng có ai phá đi. Cả cơ ngơi đồ sộ như thế nhưng nhìn lạnh lẽo, tan hoang. Cánh cổng khóa chặt lại, đây từng là nhà cô, nhưng bây giờ lại không còn nữa rồi.

Bỗng dưng, ở góc khuất, cô thấy bóng dáng một người.

Vóc dáng ấy cao lớn, vai rất rộng, gương mặt khuất trong bóng tối xé tà. Làm sao cô không nhận ra được con người cô rất quen thuộc, rất yêu thương ấy.

"Shukasa... Sao anh ấy lại tới nhà mình?"

Nhưng anh không thấy cô, cứ thế đi thẳng, ngồi lên xe rồi phóng đi.

Yui vừa chạy theo, vừa hét gọi tên anh, nhưng quá muộn, anh chẳng nghe thấy, cứ thế mất hút.

"Chắc là... ảo ảnh..." Yui tự nhủ rồi tiếc nuối nhìn theo. Làm sao có chuyện người như anh tìm tới căn nhà đã bỏ hoang của cô chứ.

Cô cười buồn, rồi rảo bước chân rời khỏi chỗ đó.

Tiếng chuông điện thoại reo lên. Yui bỏ phần cơm hộp cô vừa gọi ship từ quán ăn gần đó xuống, nhấc điện thoại lên.

Trước nay cô không bao giờ dùng mạng xã hội, điện thoại chỉ sử dụng hai chức năng duy nhất là nghe gọi và nhắn tin, còn các trao đổi qua mạng xã hội đều có thư kí lo. Bây giờ thì là một cô gái bình dân hoàn toàn, hai tháng vừa rồi Mai bày cô dùng mạng xã hội, nhưng giờ cô chỉ dùng mỗi Instagram và Twitter, cả Gmail để tiện liên lạc. Với cả giờ cô đang đi xin việc, mấy thứ kia sau này còn làm hộ giám đốc chứ không phải có người làm nên cũng mảy mò học hỏi.

Vừa lướt mở khóa màn hình, vào mục mail vừa mới tới, giây sau Yui tung hết điện thoại lên vì quá sung sướng.

Là Mail từ phòng nhân sự của tập đoàn Hanagato, báo cô trúng tuyển vào phòng thư kí của tập đoàn, ngày mai bắt đầu ngày thực tập đầu tiên.

Không cảm nổi mình, Yui chạy vào chat box với hai cô bạn, nhắn liền thoảng. *"Tớ trúng tuyển rồi. Mau chúc mừng tớ đi."*

Haruka reply lại nhanh chóng. *"Chúc mừng cô thư kí trẻ. Sắp có chuyện tình cầu huyết giữa tông tài bá đạo nuôi cô thư kí bé bỏng rồi."*

Yui bật cười đọc đồng tin nhắn hai cô bạn lém lỉnh trên mình. Lát sau quăng điện thoại lên bàn, cô liền ngã lưng xuống, vurun vai.

Đêm đó, cứ nghĩ đến ngày mai, cô lại háo hức trong lòng ngủ không nổi.

- Xin chào mọi người, tôi là Miyamoto Rei, nhân viên thực tập mới. Mong mọi người giúp đỡ. - Yui cúi đầu lễ phép, nở một nụ cười tươi tắn.

Mọi người trong phòng thư kí cũng mỉm cười chào lại cô.

Phòng làm việc này có khoảng hơn 10 nhân viên chung một phòng đặt ở tầng sát với tầng của lãnh đạo để tiện làm việc. Nhân viên đều trông rất thân thiện, phần đa đều dưới bốn mươi, đông nhất vẫn là độ tuổi từ 24 đến 34 tuổi.

- Aizz, trưởng phòng đến muộn rồi. - Một nữ nhân viên khác chép môi. - Cậu gì ơi, chỗ làm việc của cậu đây này.

Cô ấy vẫy vẫy tay kêu Yui lại bàn ngay cạnh. Bàn làm việc khá sạch sẽ, có đủ máy tính và các vật dụng cần bản, hẳn là chỗ của cô.

- Xin chào. - Cô gái kia vẫy vẫy tay. - Tớ tên là Saotome Yukiko, 26 tuổi. Tớ làm việc ở đây được hai năm rồi.

- Vậy thì bằng tuổi rồi. - Yui hào hứng trả lời. - Tớ là Miyamoto Rei, sau này phải nhờ cậu giúp đỡ nhiều rồi.

Yukiko đáp lại bằng một nụ cười thật tươi tắn, nắng phớt chốc bao trùm lấy.

Yui bỗng thấy bình yên đến lạ, cô gái này mang cho cô cảm giác thật giống với Haruka thời cô mới gặp lần đầu.

- Em gái ơi, em đẹp thật đấy. - Một chị đồng nghiệp khác hơn hờ chào. - Cần thận không lại lọt vào tầm ngắm của mấy ông lãnh đạo giờ đấy.

- Hẳn là đẹp đứt trưởng phòng rồi. - Yukiko bĩu môi. - À này Miyamoto, tớ bảo, cái phòng thư kí này chia làm hai phe. Một phe là trưởng phòng, phe còn lại là tất cả mọi người. Cậu cần thận đừng dấy vào cô ta nhé.

- Hà? Trưởng phòng nào cơ? Không phải là cô Miller sao? - Yui ngẫm nhớ về cô thư kí riêng của Shukasa ngày trước.

- Chị Miller mấy tháng trước kết hôn nên nghỉ việc rồi, nên cô ta mới có cơ lên làm trưởng phòng chứ. - Một nhân viên khác bĩu môi. - Chỉ là dựa vào cái gương mặt đã phẫu thuật nát ra để leo lên chức trưởng phòng và chân thư kí riêng của giám đốc điều hành, sau đó thì kênh cái mặt lên làm khổ chúng ta.

Yui đứng hình trong chốc lát, ngẩn ra. Sao có vẻ giống cái cô thư kí Qing Jiangjiang hồi trước của cha cô, đều khó chịu như nhau. Nhưng ngày đó Jiangjiang bị cô dẫn mặt mấy lần, mấy năm sau lại bị đuổi việc.

Quả nhiên gặp được đồng nghiệp tốt, thì lại gặp phải thứ trưởng phòng khó chịu.

- Miyamoto, chị nói em nghe, đừng có dấy vào cô ta. Cô ta thủ thủ vài câu trên giường giám đốc, sợ là mất việc cũng chưa trả đủ.

Yui như nghe phải tiếng sét ngang tai.

Trên giường? Cô ta có quan hệ chăn gối với Shukasa?

- Ý chị cô ta là đàn bà của Shu... à không, giám đốc Hanagato sao? - Yui mặt mày trắng bệch, lắp bắp quay sang người đồng nghiệp kia.

- Đương nhiên, chứ không em nghĩ sao cô ta dám ngang nhiên đi làm muộn vậy hả? - Chị ta nhún vai.

Yui nhất thời hóa đá, gương mặt tối sầm, hô hấp trở nên vô cùng khó khăn.

- Ôn ào cái gì đó? - Chợt một người phụ nữ ngang nhiên bước vào, giọng nói vô cùng chanh chua. - Không chịu làm việc đi, còn ở đó tám nhảm. Đây là nơi làm việc chứ không phải cái chợ.

Mọi người liền nhếch môi im lặng, trở về bàn làm việc của mình.

Yui ngược mặt nhìn cô ta, đúng là toàn nhựa thật. Cái bộ dạng kênh kiệu cùng mớ hàng hiệu trên người thật lố bịch.

Cô ta để ý đến Yui, liền bước lại.

- Cô là nhân viên tập sự mới?

- Vâng, tôi là Miyamoto Rei.

Cô ta quét con mắt xét nét Yui, lại nhếch môi nói.

- Tôi là Yuda Sakura, sếp của cô. Luật lệ ở đây đơn giản lắm, tôi nói thẳng. Cô đắc tội với ai cũng được, nhưng nên biết điều với tôi. Thích leo lên giường ai cũng được, nhưng giám đốc điều hành Hanagato Shukasa là của tôi, tránh xa nghìn bước, nhớ cho kĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Điều Cô Thật Sự Muốn

Yui há hốc mồm nhìn cô ta, mắt tròn tròn lên không dám tin. Đây có khác gì là công khai mình là tình nhân nhỏ của tổng tài cơ chứ.

Nhưng cô vốn không tin Shukasa lại là người như thế.

Trưởng phòng của cô, sếp của cô chính là tình nhân của người cô yêu, Yuda Sakura, bình thần trở về bàn làm việc của mình, quăng túi xách xuống, rút điện thoại ra chơi.

Chợt, điện thoại reo lên, Sakura nhấc máy, nghe vài lúc, liền đổi giọng ngọt ngào.

- Vâng, giám đốc, em biết rồi.

Lát sau liền cúp điện thoại, cô ta đứng dậy, cất giọng chanh chua.

- Tôi lên phòng Shukasa một lát, mấy người làm việc cho cẩn thận đó.

Yui vẫn chưa hoàn hồn. Cô ta có thể gọi tên anh không chút ngần ngại, tron tru như đã gọi rất nhiều, còn thêm cái bản mặt hớn hờ, không lẽ thật sự là tình nhân của anh sao.

- Miyamoto, cậu thấy chưa? - Sakura vừa đi, Yukiko liền quay sang lườm nguyệt. - Cô ta hẳn là để tâm tới gương mặt cậu, sợ cậu dành giám đốc với cô ta nên công khai dần mặt thế đấy.

Yui cười trừ.

- Em gái, em xinh thế mà, không khéo lại được ông lớn nào để mắt. Lúc nào tìm được chỗ dựa rồi, đừng quên bọn chị nhé. - Một nữ đồng nghiệp khác cười sang sảng.

- Mọi người gọi em là Rei đi ạ. - Yui ái ngại cười. - Với cả, việc của em là gì đây?

Yui thật sự không muốn bàn về cô ta nữa. Việc cô cần làm bây giờ là phải thật sự cố gắng, phải leo lên chức thật cao mới có cơ đứng cạnh Shukasa.

- Mấy nơi khác thì nhân viên tập sự đều phải bung bê nước nôi dọn phòng các thứ thôi, nhưng phòng này vì kẻ thù là trưởng phòng nên cả phòng đều đoàn kết, cậu đừng lo. - Yukiko nói liền thoảng rồi bước lại tủ tài liệu, rút ra một tập. - Cậu thử lên danh sách tổng hợp lại ngân quỹ chi tiêu tháng trước được không, phòng tài chính sắp cần.

Yui gật đầu rồi đón lấy quyển tài liệu, bắt đầu làm.

Trước nay cô là lãnh đạo, mấy thứ này chẳng bao giờ cần nhìn tới. Nhưng chín năm trước cô cũng bắt đầu học kinh doanh từ những việc này. Mấy thứ này hồi đó cũng làm suốt, bây giờ hơi lúng túng một tí nhưng đến khi quen việc lại thôi.

...

- Tổ làm xong rồi. - Yui bấm lưu file tài liệu, nhìn sang Yukiko, mỉm cười. - Còn việc nào nữa không?

- Xong rồi á? - Không chỉ Yukiko mà mọi người đều giật mình la lên. - Tổ làm này giờ còn chưa được một nửa. Rei, cậu đừng làm ầu. Chất lượng quan trọng, chứ không cần gấp.

- Vậy sao... - Cô có một chút lúng túng. - Tổ gửi file qua mail cho mọi người rồi đấy.

Mọi người chẳng ai tin, liền mở mail lên đọc file. Lát sau ai nấy đều há hốc.

- Chính xác thật, còn chi tiết nữa. Cô ấy còn thông kê cả các đơn vị chi tiêu, ngày giờ dù không cần... - Một đồng nghiệp trầm trồ.

- Không cần sao? Nhưng mà những thứ đó đều quan trọng cả, giả sử thâm hụt ngân sách, việc có đơn vị chi tiêu và đối tượng chi tiêu đều sẽ có ích, nếu như có gì bất thường thì có thể tra ra ngay.

Mọi người nhất thời đều không biết nói gì.

- Rei, cậu học đại học nào thế?

Yui suýt giật mình. Cô còn không đi học đại học nữa cơ, trực tiếp cha cô chỉ dạy cô cả. Năm mười bảy tuổi cô đã dấn thân vào kinh doanh, hai mươi tuổi đã trực tiếp lãnh đạo cả tập đoàn.

Nhưng cô liền nhớ lại bộ hồ sơ, ngại ngần mà nói.

- Tổ học quản trị kinh doanh của đại học Harvard.

- Du học sinh á? Lại còn là Harvard? - Mọi người lên trầm trở hẳn lên, ai nấy đều ngăn ra. - Rei, tại sao em lại vào phòng thư kí? Học quản trị kinh doanh của trường đại học nổi tiếng thế giới em thừa sức vào các phòng khác có tiềm lực thăng tiến hơn. Đến cả Yuda Sakura cô ta cũng chỉ tốt nghiệp khoa kế toán của Đại học Quốc gia Tokyo. Em ăn đứt cô ta cả ngoại hình lẫn học vấn.

Yui cười gượng gạo. Lý do cô vào phòng thư kí à? Đây là bước đệm để cô thành thư kí riêng của Shukasa chứ sao.

Mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt khác hẳn, đều ngưỡng mộ và rất quý cô. Yui tính đơn thuần thân thiện, chứ không xảo quyệt như ai kia.

- Lại ồn ào rồi? - Sakura bước vào, chống tay hạnh học.

Bầu không khí vừa náo nhiệt hơn một chút liền trầm xuống hẳn.

- Phó chủ tịch chuẩn bị đi kí hợp đồng, cô nào đi làm thư kí cho ngài ấy đây?

Mọi người phút chốc đều trầm xuống, không ai dám ho he.

- Saotome Yukiko, cô đi được không? - Sakura quét mắt sang Yukiko.

- Không, trưởng phòng. - Yukiko liền lắc đầu lia lịa. - Em còn chưa tổng hợp xong văn bản cho phòng tài chính, chị chọn người khác được không?

- Thế có ai rảnh?

Lại không ai trả lời.

- Sao thế, Yukiko? - Yui lên hỏi nhỏ cô nàng.

- Đi kí hợp đồng có nhiều mặt tối lắm. Ví dụ như đối tác mà tia đến mình thì để việc kí hợp đồng thuận lợi, lãnh đạo có thể bắt mình tiếp đãi đối tác. Phòng mình có mấy cô dính rồi, đều bị ép lên giường với bên kia cả, chống đối là mất việc, nói chung việc kí hợp đồng ai cũng tránh. - Yukiko nhún vai.

Thấy hai người xì xào, Sakura liền tia sang Yui, chống nạnh.

- Nhân viên mới, cô đi đi.

- Trưởng phòng, em ấy là nhân viên tập sự. Cô gửi đi tùy tiện, lỡ có chuyện gì không sợ bị lãnh đạo trách phạt sao? - Một nữ nhân viên thấy bất công cho Yui liền lên tiếng lí nhí.

- Hay chị đi thay cô ta nhé? - Sakura trừng mắt.

Chị ta liền cúi gằm mặt im lặng.

- Trưởng phòng, tôi đi. - Yui đứng dậy, soạn đồ đạc vào túi xách. - Sau này việc gì khó, cứ để tôi, không cần làm khó bọn họ.

Sakura nhếch môi tiến đến chỗ cô.

- Miyamoto Rei, cô tự tin tới thế sao?

- Nếu ngay cả chị còn tự tin được, sao tôi không thể? - Yui thản nhiên cười tít cả mắt.

Sakura đương nhiên giận tím mặt.

- Tôi dặn cô đừng dây vào tôi, quên rồi sao?

Yui nhất thời im lặng. Hồi trước cô còn có tiền có quyền lên mặt với người ta. Bây giờ căn bản cô còn không có chỗ dựa mà vẫn lên mặt được.

Mọi người đều tốt với cô, nhìn họ bị Sakura gây khó dễ cô tuyệt đối không cam lòng. Với cả, đừng dây vào ai cũng được, nhưng ngữ như cô ta thì chẳng có gì để cô sợ cả.

- Trưởng phòng mặt nhura, như chị mà cũng tìm được chỗ dựa, thì cỡ tôi mà sợ không tìm được chỗ dựa tốt hơn chị hay sao? - Yui cười tít mắt không chút ngần ngại.

Chị ta giận tím mặt, liền vung tay lên tát Yui một phát.

- Con đĩ này, mày tưởng mày đang nói chuyện với ai?

Yui bị tát bất ngờ liền chưa kịp phản ứng, nhưng thật sự thì sự kiên nhẫn của cô chưa bao giờ tốt, máu điên chuẩn bị kích thích máu cơn đồ tích trữ từ

thời xưa lên để đánh lại cô ta.

- Trưởng phòng, sao mãi không thấy thư kí đến? - Bất chợt, một người đàn ông cất giọng trầm trầm bước vào, gần giọng.

Anh ta liền chợt thấy cảnh gây gổ xích mích này liền ôm đầu thờ dài.

- A, phó chủ tịch. - Sakura liền đổi giọng nịnh nọt. - Tôi bảo cô ta đi cùng ngài, nhưng cô này thật sự rất hư hỏng. Tôi đang dạy dỗ nhân viên một chút, sẽ bảo người khác đi cùng ngài nhé.

Anh ta vốn không thích quan tâm vào mấy thứ chuyện trời ơi đất hỡi này, ai mà chẳng được, nhưng thoáng một hồi lại nhận ra nạn nhân của vụ gây gổ này lại là Yui.

- Satake Yui? - Anh ta nhún mày.

Yui liền giật thót tim. Vị giám đốc này là ai, sao lại biết cô thế?

- Ngài nhầm rồi, tôi là Miyamoto Rei. - Yui cúi gầm mặt, nói lí nhí.

Anh ta vẫn đứng hình, lát sau chau mày nhẹ.

- Thế cô Miyamoto, cô đi với tôi.

- Sếp, cô ta là nhân viên tập sự. - Sakura bắt mắt hét lên.

- Là cô bảo cô ấy đi với tôi cơ mà. - Anh ta gần giọng. - Trưởng phòng Yuda, sau này cấm cô động tới Miyamoto Rei. Cô đừng tưởng cô dựa hơi được thằng Shukasa mà lên mặt. Tập đoàn Hanagato là nơi làm việc, không phải sân chơi của cô.

Sakura hoàn toàn há hốc miệng, chết đứng không biết nói gì.

- Thư kí Miyamoto, lấy tài liệu, xuống tầng hầm. - Anh ta cao giọng như thể ra lệnh, rồi ngay lập tức rời đi.

Yui lúng túng sửa soạn đồ đạc, ngay lập tức mấy người ngồi cạnh liền xì xào vào tai Yui.

- Rei, cậu kinh thế, chưa gì mà đã được phó chủ tịch để ý đến rồi. - Yukiko trầm trồ vào tai Yui, giọng ra chiều ngưỡng mộ.

- O... Đâu có... - Yui lúng túng soạn đồ đạc vào túi xách, rồi đứng dậy rời khỏi chỗ đó. - Mọi người, vậy em xin phép...

Yui thản nhiên bước qua. Sakura nhìn theo cô, ánh mắt hằn lên những tia máu, hàm răng cắn chặt vào môi dưới, hận ý bao trùm.

Cô xuống tầng hầm, ngo quanh thì thấy vị phó chủ tịch ban nãy đang đứng gần đó cùng với tài xế của anh ta, liền lon ton chạy lại.

- Sếp, tài liệu tôi mang đầy đủ đây rồi. - Cô ôm một chồng tài liệu khổ A4, thờ hồng hộc. - Không biết có làm chậm tiến trình của ngài không?

- Nhị tiểu thư Satake, đừng khách khí thế. - Anh ta cười. - Cô không nhận ra tôi sao?

- Sếp, tôi không phải... - Yui lúng túng.

- Lên xe đi. - Anh ta mở cửa ghế sau, mời cô vào.

- Sếp, đây là việc của tôi... Với cả chỗ của tôi nên là ghế phụ lái...

- Đã bảo là cô đừng khách khí.

Từng hành động của anh ta đều khiến Yui vô cùng lúng túng. Anh ta thật sự là phó chủ tịch tập đoàn Hanagato sao? Tại sao lại biết cô cơ chứ?

- Phó chủ tịch, mạn phép cho tôi hỏi quý danh của ngài được không? - Yui lúng túng hỏi.

Anh ta thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, đóng cửa lại. Tài xế bắt đầu đạp ga cho xe chạy.

- Chúng ta gặp nhau đúng một lần, đó là ở Kagoshima. Còn sau này, việc cô và thằng quỷ sứ Shukasa yêu nhau chết đi sống lại có ai không biết chứ? - Anh ta nhún vai. - Tôi là Hanagato Tsukasa, anh họ bên nội của Shukasa.

Yui thoáng nhún mày ngạc nhiên, rồi ngẩn ra chốc lát.

- Một năm trước, lúc cô bị bắt cóc thì tôi cũng có liên quan chút ít. Nhưng cô lại hôn mê rồi. - Anh ta vẫn kể mấy hồi, hoàn toàn không giống một vị sếp lãnh đạm ít nói chút nào cả.

- A... - Một hồi sau Yui mới kêu lên như thể đã nhớ ra. - Anh... là mối tình đầu của Mika...

Nhắc đến cái tên này, Tsukasa có chút lúng túng, nhưng rồi vẫn giữ lại vẻ mặt thản nhiên như không có gì.

Yui thực sự rất kém trong khoản nhớ người, số liệu và thông tin hoàn toàn có thể ghi nhớ trong tic tắc, nhưng nhớ người thì cô kém hơn bất cứ ai.

- Vậy giờ cô Satake này, cô vào tập đoàn làm thư kí, rồi lại còn dùng tên giả, rốt cuộc là có mục đích gì? - Tsukasa cười đầy hàm ý, tò mò nhìn trực diện vào mắt Yui.

Cô lúng túng cúi gằm mặt, đây dù sao cũng là anh họ của Shukasa, nếu nói ra có phải là mặt dày quá không?

- Cô vẫn yêu Shukasa đúng chứ? - Tsukasa đổi sang vẻ mặt nghiêm túc. - Chỉ cần cô gật đầu, tôi sẽ làm mọi cách tác thành cho cô và thằng đó.

- Đúng, tôi còn yêu anh ấy, nhưng xin anh đừng can thiệp được không? - Yui nhướn mày đáp lại. - Tôi không xứng với Shukasa, dù cho bất kì thân phận gì. Tôi vào đây làm việc chỉ vì muốn được ở cạnh anh ấy. Còn việc cùng anh ấy kết hôn, đó là ước mơ cả đời của tôi, nhưng giờ, tôi không đủ liêm sỉ để đòi hỏi nữa. Căn bản, tôi không đủ tốt đẹp gì...

- Đừng nói thế. - Tsukasa nhún vai rồi tựa lưng ra sau. - Dù cô cũng bao lần khiến cho tôi chật vật với mớ dự án đối đầu tập đoàn Satake ngày trước, tôi vẫn thật lòng muốn tác thành cho cô. Yêu thì hãy can đảm dành lấy, đứng ở phía sau nhìn, lại khổ giống tôi thôi.

Chẳng hiểu sao, trong một khoảnh khắc, Yui thấy vẻ mặt Tsukasa buồn man mác.

- Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi vẫn giữ vững quan điểm. Tôi không có tự tin đến với anh ấy.

Tsukasa nhìn cô, đôi mày nhíu lại trong chốc lát, rồi quay lại, nhắm hờ mắt.

- Tùy cô vậy, thư kí Miyamoto.

Yui nhìn anh ta, trong lòng phút chốc bộn bề suy nghĩ. Cô cứ canh cánh mãi lời anh trong lòng.

Hanagato Shukasa, rốt cuộc ham muốn thật sự của cô đối với anh là gì...

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Người Cũ Và Tình Nhân

- Satake, cảm ơn cô. - Tsukasa vừa rời khỏi nhà hàng vừa cười nói. - Nhờ cô khéo ăn nói mà hợp đồng được kí rất suôn sẻ. Bên đối tác cũng rất thích cô.

Yui mỉm cười khách sáo.

- Sếp đừng nói vậy, tôi là nhân viên, vẫn nên làm mọi thứ tốt nhất cho công ti. - Cô vuốt nhẹ tóc qua mang tai, ánh mắt kiêu kiêu. - Với cả, anh đừng gọi tôi là Satake Yui nữa được không. Tôi vẫn là muốn trở thành một người khác...

- Được, theo ý cô, thư kí Miyamoto. - Tsukasa mở cửa xe mời cô vào trong. - Sao? Về công ti chứ?

- Ở thôi, tôi không cần. - Yui liền vội vàng chối. - Tôi cũng hết giờ làm việc rồi, bây giờ có hẹn đi chơi với mấy cô cùng phòng, họ sẽ đến đón tôi. Mà sếp, anh có thể đối xử với tôi như là với cấp dưới không?

Thật sự ngượng muốn chết. Vị này chính là sếp của cô, cũng chính là lãnh đạo bậc cao của tập đoàn, là phó chủ tịch, chỉ dưới một người, chức vị còn cao hơn Shukasa. Vậy mà đối với thư kí tập sự quen như cô lại không khác gì đối với tiểu thư quyền quý.

- Không không, đây là em dâu tương lai của tôi, sắp là thiếu phu nhân Hanagato rồi, sao tôi thất kính được? - Tsukasa cười tít mắt.

- Sếp, tôi hoàn toàn không dám gả vào nhà Hanagato.

- Tôi nói rồi đấy, tôi kệ cô. Vậy thì tôi về trước nhé. - Anh vẫn cười cợt vô tư, ngồi vào cửa sau, kéo cửa kính xuống tạm biệt.

Yui thở dài ngao ngán, cũng cúi đầu chào.

Thế giới thật nhỏ, Hanagato Tsukasa chính là mối tình đầu của Mika.

Mika không biết còn nhớ hay không, nhưng mối tình đầu tồi tệ vào năm sơ trung ấy chính lại là nỗi đau không muốn nhắc lại. Hồi đó cô chưa hiểu

chuyện, nên căm ghét Tsukasa kinh khủng. Bây giờ ít nhiều cũng hiểu được rồi, lại có thiện cảm với anh.

Nhưng làm sao cô giả cho Shukasa được nữa? Năm đó anh đã bảo chẳng còn chút cảm giác gì với cô nữa, cô cũng tự mình dâng thân thể cho người đàn ông khác, bao lần làm tổn thương anh. Với gia đình Haragato hẳn cũng chẳng ưa gì cô, phu nhân Yuko ghét cô từ ruột, chủ tịch Junkasa sau bao lần cô gây tổn thất cho tập đoàn thì đào đâu ra thiện cảm với cô?

Hơn nữa, cô là ai?

Cô là ai mà dám dày mặt giả cho anh? Cô đâu còn là tiểu thư, là người thừa kế quyền quý năm đó nữa?

Một cô gái bình dân không hơn không kém..

Ngồi nghĩ vẩn vơ, thì rồi Yukiko cũng tới rước cô đi.

- Đợi lâu chưa? - Yukiko hạ cửa kính xe ô tô xuống, cười hóm hờ.

Yui lắc đầu nguầy nguậy rồi ngồi lên xe bạn.

- Các chị ấy đến phòng karaoke cả rồi. Tớ qua đón cậu rồi mình đến sau. - Yukiko vừa lái xe vừa liến thoắng. - Cậu có người yêu chưa nhỉ?

Yui lại lắc đầu.

- Aiza, sướng nhỉ? - Yukiko nhún vai. - Cậu độc thân đi chơi thoải mái đấy. Tớ để được đi chơi giờ này cũng xin ông xã cho mỗi mồm.

- Cậu kết hôn rồi á? - Yui trở mặt ngạc nhiên.

- Trời ơi hai sáu rồi cậu, như cậu còn chưa có người yêu không chừng lại bị nói ế cho coi. - Yukiko cười tít mắt. - Tớ có một thằng cu rồi, ba tuổi, mà xe này cũng là chồng mua cho tớ đấy. Chứ lương nhân viên quen được ba đồng đào đâu ra tiền ăn chơi.

Yui ngắm nhìn cô bạn mới. Tính tình vô tư y đúc Haruka. Trên gương mặt nhó than vẫn vẫn không che giấu nổi sự tự hào về hạnh phúc nhỏ, với người cô ấy yêu và một đứa con nhỏ.

Haruka cũng đang mang thai rồi, kết hôn rồi, tiếc là cô chẳng thể tham gia tiệc cưới của đôi vợ chồng son chơi với cô từ thời niên thiếu. Hẳn Haruka cũng đang rất rất hạnh phúc.

Mika thì còn nói làm gì. Mỗi tình đầu tuy không trọn vẹn, nhưng giả được cho Akito không phải là quá tốt hay sao? Cô công chúa nhỏ Kaori rất đáng yêu, rất tháo hiểm, anh chồng cưng chiều vợ hết nấc.

Cả Shina Kazuto với Eto Yuri cũng đang tận hưởng ấm áp cuộc sống mới kết hôn nữa. Nói chung thì bạn cô ai nấy cũng đều hạnh phúc, đều cưới được người yêu nhất từ thuở cao trung, nhưng còn cô?

Sao ông trời lại đối xử với cô như thế?

Cho cô gặp người cô yêu nhất, nhưng rồi cũng chia tách cô và anh. Bây giờ thì hẳn là anh đang rất hận cô...

Mọi người đều có cái kết vẹn toàn, chỉ còn cô vẫn ngẩn ngơ không biết sẽ đi đến nước nào nữa.

- Rei, cậu sao thế? - Yukiko thấy cô bỗng chốc ngẩn ra, gương mặt vô hồn, ánh mắt đăm lẹ liền hoảng hốt hỏi.

- Hả? À không... - Yui vội nuốt nước mắt vào trong, mỉm cười. - Đến nơi rồi kìa...

Yukiko gạt đầu rồi kiểm chỗ đậu xe. May là ở đó có chỗ lí tưởng nên hai người không mất quá nhiều thời gian.

Bước vào quán Karaoke là đã thấy mùi rượu bia, đồ nhắm và cả tiếng nhạc có phần âm ỉ.

- Tới rồi kìa... - Lúc cô và Yukiko vừa bước vào thì cả phòng Karaoke tầm 10 người liền xáo động hẳn lên.

- Rei-chan! Chúc mừng em!! - Mọi người đồng loạt hô vang khiến cô giật nảy mình.

Đang còn ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra thì Yukiko đã đẩy cô vào trong, các chị em liền vây quanh cô cười hóm hờ.

- Cô bé à, sao rồi? Phó chủ tịch tía đến em rồi đúng chứ? - Một chị gái nắm lấy tay cô cười tít mắt.

- Ngài ấy có nói gì em không? Hai người sao rồi?

- Trời ơi mau kể đi! Chị không đợi được ngày em khiến cho Yuda Sakura bề mặt đâu!!

Yui như con cừu non nhỏ bé trước hàng loạt mũi tấn công của các chị em cùng phòng, ngơ ngác.

- Em và phó chủ tịch thật sự không có gì... - Yui lấp bắp khai. - Thật đấy, hẳn là ngài ấy ngửa mặt với trường phòng Yuda nên mới ra tay nghĩa hiệp thôi. Em sao đủ trình lọt vào mắt xanh ngài ấy được...

Mọi người nhúu chặt chân mày xét nét Yui. Da trắng không tí vết, hoàn toàn là mặt mộc mà mịn màng đáng ghen tị, môi hồng tự nhiên chỉ đánh một chút son gió. Tóc đen óng, thẳng dài, đáng đấp quá tuyệt vời, ba vòng chuẩn, thật sự đáng ghen tị.

- Cái con bé này, sức em còn thừa mỗi chai được cả người thừa kế tập đoàn Hanagato đấy. Trời ạ, chị ghen tị với em muốn chết mất.

- Sao ạ? Mỗi chai...?

- Em nhìn Yuda Sakura xem, chính nát mặt cũng chẳng bằng nổi một góc của em..

- Em thật sự không có ý đi cửa sau đâu... - Yui phiền não la lên.

Mọi người chép môi liếc xéo phát, rồi giải tán về ghế ngồi.

Yukiko cười nhặt đẩy Yui về phía mọi người. Thế rồi, rót bia, bật nhạc, cụng ly, và quẩy hăng hân.

Được đến mười hai giờ đêm, Yui tuy đã cố không uống nhưng cứ bị ép, nên đã ngà ngà say.

Yukiko từ lượng còn tốt chán, nên uống mấy chai vẫn tỉnh như ruồi.

- Thôi tàn tiệc đi, mai còn phải dậy sớm đi làm không bà cô trường phòng kia lại được nước gậy khó dễ chị em mình. - Mấy chị em kháo nhau đi về. - Yukiko này, em lái xe cẩn thận nhé. Đang có cồn trong người cẩn thận cảnh sát bắt đấy. Với cả em mang Rei về nữa, cô ấy ngà say rồi.

- Em biết rồi, từ lượng của em các chị còn lạ gì? - Yukiko cười hớn hờ.

Thế rồi mọi người dần dần rời phòng, cả phòng Karaoke từng rất náo nhiệt bây giờ lại yên ắng lạ thường.

- Rei, cậu đợi tớ vào nhà vệ sinh tí nhé. - Yukiko lay nhẹ Yui, nói. - Xong rồi tớ đưa cậu về.

Yui gật gật đầu rồi lại nằm ngả người ra sau.

Yukiko liền rời chỗ đó.

Từ lượng cô sau bao nhiêu năm vẫn yếu như vậy, mới uống có bấy nhiêu mà say gần chết rồi.

May là chưa đến mức mất ý thức như mọi lần, bây giờ vẫn suy nghĩ được chút ít.

Cô đứng dậy, soạn đồ vào túi xách. Đến trước gương gần đó chỉnh lại tóc tai.

Nhìn đồng hồ, đã ba mươi phút rồi, sao Yukiko lại đi vệ sinh lâu thế chứ?

Cô liền xách túi xách lên đi tìm.

- Yukiko? - Yui gọi nhỏ nhẹ, đi tìm về phía phòng vệ sinh.

Chợt ánh mắt cô nhúu chặt lại.

- Cô em, giờ này còn ở quán Karaoke một mình, là bị thất tình nên đến giải sầu. Chi bằng để anh hầu hạ cô em đêm nay nhé. - Một chuyện không có gì lạ ở các phố đêm, một tên sở Khanh quán lấy thân thể nhỏ bé của Yukiko.

Hai tay Yukiko bị khóa chặt, cả người khóc nức lên run lẩy bẩy. Sắc mặt tái hân đi, miệng không ngớt lời cầu xin hân buông tha.

Hắn mon trón đuôi cô, cười dâm ô, ánh mắt đen đục đi, yết hầu chuyển động liên tục.

- Ê thằng kia. - Yui mặt đỏ bừng lên vì say, lao đảo bước đến. - Chi bằng để tao hầu hạ mày.

Hắn nhúu chặt mày nhìn cô, lát sau liền sáng lên.

Đẹp quá mức, vẻ đẹp vừa năng động vừa lạnh lùng, vừa thuần khiết vừa hư hỏng, men rượu càng làm cho vẻ đẹp kia thêm phần quyến rũ huyền ảo.

- Rei à... - Yukiko hoảng hốt nhìn bạn.

- Được được, cô em hầu hạ anh. - Hắn liền buông Yukiko ra, bị sắc làm mờ mắt, như con hổ đói vồ đến Yui.

Ngay lập tức, Yui tóm lấy tay hắn, vật ra, liền dùng giày cao gót, đập lên lưng hắn, ghì xuống sàn.

Hắn giãy dụa, kêu ầm lên.

- Động nhằm người rồi, súc sinh. - Yui đắc ý cười.

- Con đi cái! Động tới tao là chết mẹ mày rồi! - Hắn liền vùng dậy, ngay lập tức Yui bị xô ngã lao đảo ra sau. Cô đang say, chẳng khống chế được lực gì cả. Mớ võ cả chục năm không dùng hắn cũng bớt hẳn tác dụng đi.

- Rei... - Yukiko liền lao ra nắm lấy tay Yui, nhưng cũng hoảng quá mà nấp sau lưng bạn.

- Chết tiệt, tớ say quá. - Ánh mắt Yui lao đảo, răng cắn chặt vào môi cho tỉnh táo.

Hắn như bị chọc điên lên liền vỗ đến. Yui nhanh chóng đẩy Yukiko sang một bên, mình thì nhanh nhẹn né qua. Phản xạ linh hoạt, cô nhảy lên đá thẳng vào lưng hắn.

Giày cao gót càng làm hắn đau tợn. Yui liền cởi giày ra cho dễ di chuyển, lại tự đánh vào đầu mình cho tỉnh.

Cô lao tới thực mạnh vào bụng hắn. Hắn kêu ầm lên, cô lại được nước lên gối đá thẳng vào hạ bộ hắn.

Hắn lao đảo ngã ra sau, máu ứa ra khỏi miệng.

- Con chó cái này... - Hắn găm gờ dù đã đau đến sắp điên.

Tay hắn liền vỗ lấy cây gậy sắt bên cạnh, lao đến điên cuồng.

Yui bị men rượu làm mờ mắt, loạng choạng, hắn nhân cơ hội đập thẳng vào gáy cô.

Đau tới ê ẩm, Yui ngã sõng soài ra.

Yukiko thất kinh kêu ầm lên.

- Rei! Rei!! Có ai không? Cứu chúng tôi với!?

- Con đi kia mày cầm mồm. - Hắn ta chỉ cây gậy vào mặt cô, cô ngay lập tức im bất.

Hắn tiến đến vác Yui qua vai, mang đi.

- Mày mang cô ấy đi đâu? - Yukiko gào lên, liền chạy đến giật hắn lại.

- Cút ra, đồ tiện nhân. - Chỉ bằng một lực đạo hắn đã đẩy văng Yukiko đi xa.

Có người đàn bà đẹp trong tay thế này, hắn chẳng hề muốn để mắt đến bất cứ đàn bà nào khác nữa.

Tiếng va chạm xô xát vang ra.

Từ phòng bên cạnh, Yuda Sakura bước ra.

- Ô kia. - Sakura kêu lên. - Saotome Yukiko? Cô cũng ở đây chơi à? Lại còn cả Miyamoto Rei, nhân viên tập sự mới?

Nghe cái tên này, người đàn ông trong phòng nhủ mày lại một khác, rồi lại thôi.

- Trưởng phòng. Cô mau cứu Rei đi! Hắn ta định mang cô ấy đi kia. - Yukiko kêu lên tuyệt vọng.

Sakura nhủ mày nhìn theo người đàn ông kia thờ ơ, rồi nhún vai.

- Cần sao được? Tôi là đàn bà con gái.

- Sakura, chuyện gì vậy? - Giọng người đàn ông thâm trầm.

Sakura liền quay vào cười bất lực.

- Shukasa, là nhân viên phòng em. Bị một tên háo sắc mang đi rồi.

Anh nhìn theo bóng người đàn ông vác theo một cô gái nhỏ nhắn bước qua, tóc xõa ra che hết mặt cô.

Nhưng đáng dấp ấy, cảm giác cô ta mang lại thực sự rất quen.

Hanagato Shukasa bật dậy, lao ra, nắm lấy vai gã.

- Gì cơ? - Hấn ta trừng mắt nhìn anh.

Anh mặc kệ hấn, vén tóc cô lên xem mặt, giây sau liền chết đứng.

Tìm anh đập mạnh như muốn xô ra ngoài.

- Mày chán sống à mà dám động tới đàn bà của tao? - Hấn gào lên điên cuồng.

- Shukasa à! - Sakura liền lao ra ôm chặt lấy anh. - Em không muốn anh bị thương đâu. Chuyện của họ mình đừng quan tâm mà.

Nhưng Shukasa lạnh nhạt đẩy Sakura ra, tóm lấy vai hấn, trừng mắt.

- Đàn bà của mày? Nực cười!!

Hấn điên lên quay lại đánh anh, nhưng chậm hơn lại bị anh vặn ngược ra sau.

Hấn đau quá, la lên oai oái, tay kia liền buông Yui ra, rống lên.

Vài khắc sau đó, hấn bị anh đánh gục.

Hấn lồm cồm bò khỏi chỗ đó. Hôm nay xui tận mạng vì ghẹo gái mà bị đàn cho đau ê ẩm, hấn thực chỉ muốn trốn đi cho nhanh.

- Saotome! - Sakura kên kieu gọi Yukiko. - Giám đốc đã có lòng tốt giải vây cho bọn cô rồi, còn không mau mang Miyamoto đi!

- Sakura, cô thanh toán rồi về đi. - Shukasa ầm Yui dậy, lạnh nhạt nói.

- Shukasa! Anh sao thế? Sao lại... - Sakura trắng bệch mặt, nhưng ngay lập tức bị anh bỏ lơ.

Shukasa bế ngang cô, đưa cô rời đi.

Yukiko còn ngẩn ra, giây sau đã chạy đến đắc ý.

- Rei xinh như vậy, hấn là đã được giám đốc điều hành để mắt tới rồi. Ban nãy cô không thấy sao, ngài ấy lại nhìn mặt Rei, thấy đẹp hơn cô bội phần, nên hấn là giờ muốn chiếm người đẹp cho riêng mình rồi. - Yukiko cười tủm tỉm nói thầm.

- Saotome cô nói cái gì đó? - Sakura trừng mắt.

- Ủi trưởng phòng, tôi có nói gì đâu? Tôi về trước nè. - Yukiko ngay lập tức ù té chạy khỏi.

Sakura trừng mắt, cắn chặt môi hậm hực. Cô ta hận mình không thể loại bỏ cái gai đó.

Hanagato Shukasa là con cá lớn của cô ta, tuyệt đối không thể bị con cừu non kia cướp mất.

___o0o0o___

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Lời Đề Nghị Từ Hanagato Tsukasa

Ở Nhật bây giờ đang là tháng 4...

Thời tiết dạo này bắt đầu nóng hơn nhiều, nắng cũng ghé thăm sớm hơn...

Trong căn phòng lấy màu trắng làm chủ đạo, trang trí rất tao nhã, rèm mở tung chỉ còn rèm màn trắng và mỏng, ánh nắng rọi qua rất dễ dàng.

Yui mơ màng tỉnh giấc...

Nhức đầu quá! Chết còn tới qua vẫn đang đầy dọa cô, cả người mệt nhoài, khó khăn lắm mới cử động được.

"Đây là đâu?"

Yui cực nhọc ngồi dậy, cô hoàn toàn không quen với chỗ này. Nhìn qua, đây giống như là một căn phòng hạng sang trong khách sạn cao cấp.

Đầu óc bắt đầu mông lung nhớ về đêm qua.

Cô đi nhậu với đồng nghiệp, rồi cô say. Mọi người về hết, Yukiko đưa cô về, nhưng cô ấy lại bị một tên sở Khanh quấy rối. Cô cứu Yukiko, rồi bị hắn dùng gậy đánh, sau đó bất tỉnh nhân sự.

Cô giật mình nhìn xuống người. Quần áo không còn đâu, đồ lót cũng không, chỉ quần chiếc áo choàng tắm của khách sạn, ngoảnh đi ngoảnh lại đang thấy quần áo cô treo trên cọc, hình như giặt mới khô.

Yui tái mặt, không lẽ là tên sở Khanh đó giờ trò với cô?

Trong người bỗng thấy thật kinh tởm!

Cả người cô bỗng chốc run lên bần bật, ánh mắt ầng ậc nhưng chẳng thể nào khóc, răng cắn chặt vào môi đầy căm hận, cả người thu về, cuộn chặt.

Không lẽ... cô bản rồi sao...

...

Nhìn đồng hồ, Yui chợt thấy hoảng loạn. Đã bảy giờ sáng rồi, nếu đây là khách sạn gần chỗ Karaoke tối qua thì cũng cách công ti tận ba mươi phút đi tàu. Mà tám giờ là bắt đầu giờ làm việc, cô mới là nhân viên tập sự, nếu đi muộn, chỉ sợ bị đuổi không chân chừ.

Bỏ mặc sự ghê tởm chính bản thân mình, Yui lao xuống giường, thay đồ, rồi sửa soạn túi xách. Nhân viên khách sạn báo phí phòng đã được thanh toán, cô vội vàng lao như tên lửa tìm tới trạm tàu điện ngầm.

Giờ này thường rất đông, sau khi mua vé xong Yui cũng phải xếp hàng khá lâu mới chui vào trong tàu được. Mọi người chen chúc, còn cô cứ đứng nép một góc, sốt ruột nhìn đồng hồ.

- Cô gọi làm, Miyamoto Rei! - Yuda Sakura đập mạnh xuống bàn làm việc, gần giọng. - Mới là nhân viên tập sự mà dám đi làm muộn bốn phút, sau này cô định trèo lên đầu tôi ngồi đứng không?

Vừa tới công ti, ngay lập tức Yui đã thấy Sakura ngồi vắt chân lên bàn làm việc của cô, khoanh tay nhìn cô bằng ánh mắt đặng đặng sát khí.

Cô ta mắng cô té tát, còn cô cứ im lặng chịu.

Rõ là cô sai hoàn toàn, đối đáp với cô ta thế nào đây?

- Sao hả? - Sakura vẫn kênh mặt. - Tôi qua thì nhậu nhẹt bê tha, rồi mây mưa một rồi sáng nay không lết chân đi được hả?

Giương mặt Yui đánh lại.

"Không lẽ... cô ta biết?"

Nhìn vẻ mặt của Yui, Sakura càng cắn môi căm hận.

- Cô bị đuổi việc!! - Sakura nhảy xuống, hất tung đồ đạc trên bàn Yui, hét lên. - Cút đi cho khuất mắt tôi!

Yui giật mình lùi lại, tái mặt. Đúng là cô trưởng phòng này đã ghét cô sẵn, chỉ chờ thời cơ cô phạm lỗi để tống cô đi.

- Hà? Ai bị đuổi việc? - Chợt một giọng nói vui vẻ vang lên kèm theo tiếng gõ cửa.

Cả phòng thư kí đều tò mò nhìn ra, ai nấy đều đánh mặt.

Sakura nhất thời chết đứng, không biết phải nói gì. Lát sau, cô ta run lẩy bẩy đi lại, cười gượng gạo.

- Phó chủ tịch, dạo này ngài siêng xuống phòng tôi quá...

Hanagato Tsukasa cười tí mắt, vẫn cái giọng bình thản nhưng uy lực đến kinh sợ.

- Sao thế? Trưởng phòng Yuda định đuổi việc thư kí Miyamoto à?

- À... Cô này đi làm trễ... - Sakura ái ngại nhìn.

Tsukasa nhú mày một chút.

- Đi làm trễ thì kỉ luật là đúng rồi. Thư kí Miyamoto, trừ ba ngày lương nhé. - Tsukasa bỏ lơ Sakura, ngó vào nhìn Yui, cười cợt.

Yui vội vàng cúi gập người.

- Vâng, tôi xin nhận lỗi. Cảm ơn vì đã bỏ qua cho.

Sakura biết thừa cô nhân viên mới này được lòng phó chủ tịch, nên cần môi chịu.

- À còn về chuyện đuổi việc nhân viên, trước nay việc này là do phòng nhân sự quyết định đúng không? - Anh gõ tay nhịp nhịp lên đầu. - Nhưng đối với thư kí Miyamoto, mọi việc đều phải có sự phê chuẩn của tôi, rõ chưa?

Sakura há hốc mồm, cô hòng cứ ú ớ không phát ra thành tiếng.

- Tiện thể thì, ừm, soạn hộ tôi một hợp đồng nhé, trước hết là hợp đồng một năm. Cô Miyamoto trở thành nhân viên chính thức của tập đoàn Hanagato, bỏ qua quá trình tập sự luôn. Từ hôm nay, cô ấy là thư kí riêng của tôi. Chuyển cô ấy lên bàn thư kí riêng trên tầng lãnh đạo, được chứ?

Phát ngôn của Tsukasa khiến cho cả phòng thư kí chấn động.

Yui mở to mắt không biết phải nói gì. "Cái này không phải là công khai thiên vị sao Hanagato Tsukasa?"

- Phó chủ tịch, điều này chưa có trong tiền lệ! - Sakura thất kinh hét lên. - Cô Miyamoto thực tập mới được một ngày, lại còn đi làm trễ. Chưa chứng minh năng lực mà đã đưa vào làm nhân viên chính thức, lại còn là thư kí riêng cấp cao. Phó chủ tịch, chuyện này...

- Tập đoàn tài phiệt Hanagato 100% là tập đoàn tư nhân, mọi quyền quyết định đều thuộc về dòng họ, chưa đến lượt cô. - Đột ngột, giọng điệu cười cợt của Tsukasa thay đổi hẳn thành vẻ mặt lãnh đạm, tàn khốc. - Thư kí Yuda, về chuyện năng lực của cô ấy, cô hoàn toàn không có đủ khả năng để đánh giá.

Sakura hoảng sợ, nhất thời lùi ra sau.

- Tôi đã cảnh báo cô rồi đúng không? Đừng gây khó dễ cho Miyamoto Rei, bằng không thì mười thằng Shukasa cũng không cứu được cô đâu.

Đôi chân Sakura bắt giắc vô lực. Cả dòng họ Hanagato đều thực sự rất đáng sợ. Hanagato Tsukasa tính cách có phần vui tính và thoải mái, nhưng chọc điên đến anh, hậu quả thực sự không lường được.

- Tôi... tôi biết rồi... - Sakura lí nhí. - Saotome, cô soạn hợp đồng cho Miyamoto đi, như lời phó chủ tịch.

- Vâng... - Yukiko liền mở máy tính lên, soạn thảo văn bản.

- Phó chủ tịch, chuyện này... - Yui cũng hoảng mà nói, thực sự quyết định của Tsukasa quá nhanh, cô chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra nữa.

- Đây là quyết định của tôi. - Tsukasa quay sang cô, cười. - Trưa nay có bữa tiệc của thương giới, cô đi cùng tôi. Chín giờ, đừng chậm chân.

Thế rồi Tsukasa rời chỗ đó.

Cả phòng kinh ngạc, mới sáng ra đã đủ thứ chuyện đổ ập lên đầu rồi, họ bị dẫn từ biển này đến biển khác, mớ drama này hít đến mai chưa chắc đã hết.

Còn Yui, cô vừa nghe gì vậy? Dự tiệc? Với Tsukasa?

Sakura nhìn Yui bằng ánh mắt hằn học, từng tia máu hiện lên gợn giữ. À ta đứng đây, đi tới chỗ cô, gần nhẹ.

- Cô được phó chủ tịch đề mắt, thì hầu hạ ngài ấy cho tốt. Tránh xa Shukasa của tôi ra, cô mà tiếp cận anh ấy, tôi không để yên cho cô đâu.

Yui đứng hình nhìn Sakura hậm hực xách túi xách lên bỏ ra khỏi phòng.

Sau một giây yên lặng, cả phòng thư kí nháo nhào lên.

- Rei-chan! Chị đoán không sai mà, em thật sự có tiền đồ! Được làm thư kí riêng của phó chủ tịch, trời ơi vinh hoa sau này phải nhớ bọn chị đấy! - Một chị gái vươn lên nắm lấy tay Yui, hét ầm.

- Chị Rei à, em ngưỡng mộ chị thật đấy. Em đã cố gắng tiếp cận các lãnh đạo nhưng cao nhất cũng mới là trưởng phòng truyền thông thôi. Chị mới vào mà đã được phó chủ tịch thu nạp rồi. - Cô nhân viên bé tuổi nhất phòng cũng hồ hởi.

- Rei! Sau này cậu làm việc trên tầng lãnh đạo rồi, nhưng đừng quên ghé xuống chơi với bọn tớ nhé. - Yukiko liến thoắng.

Yui cứ bị xoay vòng vòng giữa cả chục chị em đồng nghiệp đang gào thét phấn khích.

- Mọi người... cho em thở tí được không... Em suýt bị đuổi việc đó... - Yui khấn khoản cầu xin sự yên bình, trong vô vọng. Nhìn cô bé đáng thương mọi người liền bót nói lại, giúp Yui thu dọn mớ đồ đạc vừa bị Sakura quăng xuống đất.

- Nhưng làm việc trên tầng lãnh đạo là làm chung với Sakura cả ngày trời đó cô bé. - Một chị đồng nghiệp đứng nhịp nhịp chân. - Tầng lãnh đạo là tầng

gần như cao nhất rồi, chỉ có ba phòng làm việc. Một phòng của chủ tịch, phòng của phó chủ tịch và phòng của giám đốc điều hành. Có ba gian bàn thư kí, bây giờ em lo mà lên đó ngồi đi.

- Nhưng còn thư kí trước nay của phó chủ tịch thì sao hả chị? - Yui ngẩng đầu hỏi.

Một chị khác liền trả lời.

- Phó chủ tịch trước nay đều không có thư kí riêng. Mỗi một công việc lại gọi điện cho Sakura điều một thư kí bất kì chỉ để ghi chép lại thôi. Toàn bộ giấy tờ ngài ấy thường tự lo.

- Mà chủ tịch Hanagato Junkasa thì đạo này ít tới công ti lắm, do có tuổi rồi. - Yukiko trợ tay nói vu vơ. - Ngài ấy toàn điều hành tập đoàn ở nhà nên thư kí riêng ngài ấy cũng không hay tới công ti. Nói chung cậu mà lên tầng lãnh đạo, thì cả mấy gian rộng lớn đó chỉ còn bốn người thôi.

Tim Yui thịch một tiếng.

Thế chẳng phải, cô sẽ đối diện Shukasa hằng ngày hay sao?

Lộn xộn dần qua đi, mọi người quay trở lại bàn làm việc. Yui phụ Yukiko mấy thứ giấy tờ linh tinh đợi đến chín giờ đi có việc cùng phó chủ tịch. Đang làm, chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi nhỏ.

- Tối qua... tớ bị tên sở khanh đó mang đi à...

Cô rất sợ phải nghe câu trả lời...

- Aa!! - Đột ngột Yukiko la lên. - Tại biển sáng nay to quá, nên quên nhắc tới biển tối qua luôn rồi!

Yui vội bịt miệng cô bạn, không thể để cả phòng lại xào xáo lên được.

- Cả phòng đều biết rồi mà. - Yukiko nhún vai. - Cậu không phải đêm qua mây mưa cùng giám đốc điều hành Hanagato Shukasa nên sáng nay mới đi muộn đó chứ?

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

- Há? - Yui ngẩn tò te, mấy giây trôi qua cũng không có phản ứng.

- Thì tối qua cậu bị tên sở khanh đó đưa đi, tình cờ giám đốc Hanagato với trưởng phòng Yuda cũng có ở đó, giám đốc ra tay nghĩa hiệp rồi mang cậu đi.

Yui chết trân.

Cô có nghe nhầm không chứ?

Là Shukasa cứu cô?

- Sáng nay tớ tỉnh dậy ở khách sạn, chỉ có một mình... - Yui lắp bắp.

- Vậy đêm qua giữa hai người không có chuyện gì sao?

- Tớ không biết... Chắc không đâu...

Cô lắp bắp trước màn tra tấn như vũ bão của Yukiko.

- Cậu... quan hệ bao giờ chưa? - Yukiko hỏi nhỏ.

- Chưa...

Cô hỏi trước là đã từng kết hôn già với Sewashi rồi, nhưng ngàn vạn lần chưa bao giờ xảy ra chuyện đó giữa hai người. Nên đến giờ, tuy cô bị tấn công tình dục n lần nhưng vẫn giữ được, vẫn còn là xử nữ.

- Hazz... - Yukiko thở dài. - Cậu đi khám bác sĩ coi còn không, đấy là nếu cậu quan trọng lần đầu tiên.

- Ừm... - Yui trả lời lí nhí.

- Nói chung là, cậu lựa chọn một người thôi. Hoặc phó chủ tịch, hoặc giám đốc. Mà tình hình hiện tại thì vẫn nên là phó chủ tịch đấy, cậu đây đưa cả hai

cẩn thận lại mất đi miếng mồi ngon.

Nghe lời khuyên của Yukiko, Yui suyt nửa ngả ngira.

Tại sao ai cũng chỉ nghĩ ra được cái trò này cơ chứ?

Nhưng điều làm cô quan tâm nhất vẫn là Shukasa. Nếu là anh cứu cô, thì hẳn là anh đã biết cô về Nhật Bản rồi.

Có khi anh còn biết cô dùng thân phận Miyamoto Rei, thì tuyển vào làm nhân viên tập đoàn nhà anh.

Trong lòng cô cứ bồi hồi, cảm xúc ngày một hỗn độn. Cô vẫn không biết nên đối diện anh bằng vẻ mặt như thế nào nữa.

Ngồi nghĩ vẩn vơ thì cũng đã chín giờ, Yui liền xách túi xách lên đi xuống hầm xe.

- Phó chủ tịch, tôi đến rồi. - Yui cúi đầu lễ phép. - Ô, tài xế đâu?

Cô xuống garage xe thì chỉ thấy Tsukasa ngồi sẵn trong ghế lái, ung dung. Anh liền vươn người ra mở cửa xe cho cô, cười.

- Tôi làm tài xế, lên xe đi.

Yui ngáp ngừng leo lên.

- Phó chủ tịch, tiệc gì thế?

- Cô khỏi giả ngây đi. - Tsukasa cười sang sảng. - Chủ tịch Satake tham dự tiệc thương giới cũng như ăn cơm bữa, bữa tiệc mùa hè này cô còn lạ gì hả?

Yui liền ngẩn ra. Đứng rồi nhĩ, đây là bữa tiệc thường niên, một trong những buổi tiệc to nhất trong giới thượng lưu, quy tụ toàn các gương mặt tên tuổi trong giới kinh doanh.

- Cô có ngại không? - Bỗng dưng, Tsukasa lên tiếng hỏi. - Lát nữa có thể sẽ gặp người quen đấy. Cô từng là gương mặt có tiếng trong giới kinh doanh, lát nữa tôi vẫn sợ sẽ có trục trặc...

Yui liền giật mình.

- Thế sao anh lại gọi tôi đi? - Yui quay sang cười, hỏi ngược lại.

Tsukasa dẫn đo một lát, rồi đáp.

- Thằng Shukasa cũng đến đấy.

Yui nhất thời chết trân.

- Tôi xem danh sách khách mời rồi, có chồng cũ của cô Oga Sewashi, hôn thê cũ của Shukasa là Kanami Sakurako. Không chỉ vậy, còn nhiều gương mặt quen thuộc khác cô từng hợp tác nữa. - Đột ngột chiếc xe chạy chậm lại. - Hay thôi, cô không đến nữa?

Yui ngẩn ra, trong lòng có chút lưỡng lự. Đối diện với bọn họ ắt hẳn cô cũng sẽ rước vào không ít rắc rối.

- Đi chứ. - Yui hít một hơi thật sâu rồi tuyên bố. - Tôi chẳng sợ gì đâu...

Tsukasa nhìn chăm chăm vào cô gái ngồi bên cạnh mình.

Một vẻ gì đó rất dịu dàng, nhưng cũng thật năng động. Sâu trong cá tính mạnh mẽ, vẫn tìm được một vài tia yếu đuối ủy mị. Nhưng nổi bật hơn cả, vẫn là bản năng quật cường, mạnh mẽ, không gì dễ dàng hạ gục được.

Tsukasa liền nâng tay Yui lên, hôn nhẹ lên mu bàn tay, ánh mắt âm ngoan, đôi môi nhếch lên ma mị.

- Miyamoto Rei, cô làm bạn gái tôi, được không?

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: 26: Yến Tiệc

Màu đen là màu sắc có mê lực ma mị, khi là màu chủ đạo trên một bộ quần áo không chỉ làm tôn làn da trắng ngần lên nhiều lần mà có thể tạo một vỏ bọc quyến rũ khiến người ta không thể hờ hững thờ ơ.

Chiếc váy màu đen tuyền cúp ngực phủ lên người cô, vải voan đen phủ xuống đôi chân lúc ẩn lúc hiện càng khiến người ta không thể rời mắt. Vòng cổ chocker đen, hoa tai đen, giày nhung đen và mái tóc đen dài xoắn sóng nước thả hồ hững.

Đồng tử mắt đen lay láy, long lanh, gương mặt thanh thoát thuần khiết trang điểm nhẹ bằng tone đỏ quyến rũ, đôi môi màu đỏ tươi mọng nước là điểm nhấn giữa làn da trắng ngần và bộ phục trang màu đen phủ trên người.

Tsukasa đưa Yui đến một viện stylist có tiếng hàng đầu châu Á ở Nhật Bản với mức phí đắt đỏ, vốn là một mỹ nhân, trở nên xinh đẹp bội phần, xinh đẹp như tiên tử, không giống phẩm nhân, Yui khiến mọi nhân viên ở viện này không dám ngược nhìn.

Ngay cả Tsukasa cũng ngẩn ra trong chốc lát. Vốn biết cô gái này xinh đẹp hơn người, nhưng đẹp tới mức này, đây là lần đầu anh được nhìn thấy.

- Phó chủ tịch, chúng ta đi được chưa? - Cô nâng váy lên, bước lại, nhẹ giọng. - Bữa tiệc đã bắt đầu rồi.

Anh mỉm cười, cầm tay cô, nâng lên, hôn nhẹ lên mu bàn tay.

- Rei, gọi tôi Tsukasa.

Yui ngẩn ra trong chốc lát vì hành động và cử chỉ có phần đường đột của Tsukasa. Anh gọi "Rei" không chút ngần ngại, nhìn cô bằng ánh mắt đủ dịu dàng để giết chết một trái tim.

- Phó chủ tịch, nếu là vì lời đề nghị khi này thì tôi xin từ chối... - Cô lúng túng nói, bỏ mặc cho cơ thể bị Tsukasa dẫn ra xe.

Một lời đề nghị hết sức kì quặc, Tsukasa đã hỏi cô có thể làm bạn gái anh không.

- Vậy cô định tham dự bữa tiệc này với tư cách gì? - Anh cười tươi. - Thư kí của tôi? Từng là doanh nhân kiêu ngạo hơn người, họ hẳn sẽ chê cười cô. Vậy chỉ bằng giả làm bạn gái tôi, để xem ai dám động tới cô?

- Nhưng mà... - Yui lưỡng lự.

Cô không sợ bị thiên hạ cười chê. Cô từ bỏ chốn bình an bên đất Pháp, lựa chọn về Nhật cũng là đồng nghĩa với lựa chọn sóng gió. Cô đã sẵn sàng để đối diện với miệng đời, sẵn sàng chống chọi lại hàng ngàn mũi tên chĩa vào cô.

- Cô từng làm vợ hờ của thiếu gia nhà Oga, vậy giờ làm bạn gái hờ của tôi lại lưỡng lự? - Tsukasa mở cửa xe cho cô, miệng vẫn liến thoắng, rồi ngồi vào chỗ mình lái xe đi.

- Không phải, nhưng mà...

- Gọi tôi Tsukasa, tôi nói trước rồi đấy, Rei-chan.

Yui ngẩn ra trong chốc lát. Đã gọi thẳng tên thì chớ, còn thêm hậu tố "-chan" vào, rốt cuộc dòng họ Hanagato đào đâu ra bao nhiêu ngang tàng?

Từ Hanagato Junkasa đến Hanagato Yuko, khí chất cao ngạo đều hơn người, di truyền sang Hanagato Shukasa, lại còn gen trội, bá đạo và ngông cuồng đều cao vút. Ngay còn Hanagato Tsukasa này, mồm miệng nhanh nhẹn, tính tình vui vẻ hoạt bát nhưng cái ngông chỉ có hơn chứ không có kém Shukasa.

Và thế là mặc kệ cô chưa đồng ý, Tsukasa vẫn hành động và đối đãi với cô như với chính bạn gái anh ta.

Bữa tiệc này được tổ chức ở một hội trường quy mô lớn nhất Nhật Bản, số khách tham gia lên tới bốn con số, bao gồm những doanh nghiệp công ti nhỏ lẻ, những trục phú địa chủ mới phát lên. Nhưng phía cuối hội trường, có một căn phòng VIP, sức chứa chỉ hai trăm người, là những doanh nhân có tiếng tăm nhất nhận được thiệp mời từ chính phủ mới được phép bước vào.

Không chỉ xã hội phân chia giai cấp, ngay cả trong giới thượng lưu quý tộc nhà giàu, thứ cấp cũng được vạch ra rõ ràng.

Satake Yui từng là người không cần mang thiệp mời cũng được ngang nhiên bước vào căn phòng đó. Hẳn vì cả giới thượng lưu đều biết tới tên cô.

- Phó ch..., à, Tsukasa, tôi đi vệ sinh một lát, được không? - Yui đỏ mặt gật gật khuỷu tay Tsukasa, nói nhỏ.

- Vậy cô đi đi. - Anh nhìn đồng hồ. - Tí ra nhớ tìm tôi, không có tôi là cô không vào phòng VIP được đâu.

Yui gật đầu ngoan ngoãn rồi buông khuỷu tay anh ra, chạy vào trong nhà vệ sinh.

Cô đang ở phòng vệ sinh của hội trường ngoài, muốn vào phòng VIP thì phải đi qua hội trường ngoài, mà kiểu người như Hanagato Tsukasa kiểu gì chẳng được mấy cô tiểu thư kia bám lấy.

Sau năm phút đi ra, Tsukasa như bay hơi mất.

Yui đứng như trời trồng, ngó nghiêng tìm một người đàn ông cao hơn 1m8, nhưng ngó mãi, đều bất lực, rốt cuộc là bỏ cô đi đâu rồi.

Toan rút điện thoại ra gọi, lại sực nhớ mình chưa lưu số điện thoại anh.

Cô lén lút đi đường vòng, nép một bên tới cánh cửa dẫn vào căn phòng VIP để tránh sự để ý của khách khứa tham gia. Ở đó, lại là một vị quản lý và mấy vệ sĩ đứng canh.

- Tiểu thư, mạn phép cho tôi xin giấy mời của cô. - Vị quản lý này nhìn Yui, rồi mỉm cười thưa chuyện.

- À, tôi đi cùng thiếu gia Hanagato Tsukasa. - Yui đáp ứng.

- Ngài ấy đã vào trong ban này rồi. - Vị quản lý nói. - Phiên cô gọi ngài ấy ra đưa cô vào.

Yui đáp ứng.

- Tôi không có lưu số điện thoại anh ấy.

Vị quản lý kia ngờ vực, đương nhiên là không tin tưởng được rồi.

- Tiểu thư, mời cô ra hội trường ngoài tham dự hộ tôi.

Yui đương nhiên biết không thể làm khó vị quản lý này, bèn thờ dãi lần thân đi ra.

Vị quản lý kia lại ngờ vực nhìn, vẻ đẹp không vướng chút bụi trần kia thật sự quen quá. Chính là vẻ đẹp lờ nhìn một lần rồi, thì không thể nào quên nổi.

Cố gắng nhớ lại, dường như đã gặp từ rất lâu, vì suốt hơn một hai năm qua chưa từng được gặp lại. Thế rồi, vừa nhớ ra, lại vô tình hét lên.

- Tiểu thư, cô là Satake Yui?

Yui giật mình, bỗng chốc không rét mà run, lại chẳng dào dạt ra cam đảm ngoảnh lại nhìn.

Mấy người đứng gần đó nghe thấy cái tên này, liền cao hứng tò mò mà chạy lại.

- Cô là Satake Yui sao? - Một vị tiểu thư nhìn Yui mà xét nét. - Đẹp thế này, hình như đúng là Satake Yui rồi.

Một cô gái khác lên tiếng.

- Cũng lâu rồi mới nghe cái tên này ấy nhỉ? Sau vụ sụp đổ của gia tộc Satake, cái tên này bay hơi không giấu vết, giờ lại được nhắc lại.

- Tiểu thư Satake, à thôi, cô Satake này, cô lấy tư cách gì tham gia bữa tiệc này thế? - Một cô gái khác lắc lắc li rượu bước lên. - Cả gia tộc lâu đời vì cô mà phá sản, tưởng cô trốn ra nước ngoài rồi không ngờ lại còn mặt mũi bước vào chỗ này. Cô dào dạt ra bao nhiêu liêm sỉ thế?

Yui giận tím mặt, nhưng biết đối đáp thế nào đây.

- Hay là... cô bán thân? - Cô ta ghé vào tai Yui cười cợt. - Lên giường cùng một gã đàn ông nào đó, rồi để họ mua cho cô mấy thứ này?

Cô ta cầm đôi bông tai của Yui lên, nhéo một phát, đau ê ẩm.

Yui gạt phắt tay cô ta ra. Cô đương nhiên mạnh hơn, lực đạo mạnh, khiến cô ta suýt ngã.

- Thái độ gì thế? - Một cô gái khác hùng hổ quát. - Cô tưởng cô còn là thiên kim tiểu thư à? Giờ rốt cuộc cô còn gì mà dám vênh mặt?

Bây giờ Yui rơi vào thế cảnh bị bốn năm cô gái vây xung quanh.

- Cô à, bàn tay của cô quá bẩn để chạm vào bộ trang phục trị giá hai triệu USD của tôi. - Yui cười nhẹ.

Cô ta ngay lập tức tím mặt.

- Chiếc váy của cô là hàng không chính thức của hãng Dior, tức là hàng thừa của xưởng không được bày bán trực tiếp trên chuỗi cửa hàng đấy, vì chỉ hàng chính thức mới có logo ở ngực trái. Đôi giày của cô là mẫu được Channel tung ra mấy năm trước, lỗi một rồi. Với cả tôi tin mấy cô gái kia cũng nhận ra cô đang mang túi Versace fake đấy, tiểu thư à.

Cô ta giật mình, tái mặt, quay ngang ngửa mấy cô gái đang đỡ lấy mình, những gì nhận lại đều là cái vẻ mặt né tránh không thoải mái.

- Chuyện gì thế này? - Đang mâu thuẫn thì bỗng chợt, một giọng nói với ngữ điệu thanh sắc vút qua. - Các cô gây rối trước cửa phòng VIP ấy à?

Yui giật mình nhìn lại. Một đồng rắc rối chưa đủ hay sao lại còn thêm mấy kinh địch này nữa thế?

Kanami Sakurako, thiên kim tiểu thư gia tộc Kanami, từng là hôn thê của Shukasa, cũng từng là tình địch của cô.

- Chị Kanami, chị xem có một con đàn bà không biết điều mà dám làm càn ở đây kìa. - Mấy cô gái kia liền vây quanh Sakurako, nhao nhao.

Sakurako nhìn quét qua Yui, rồi chột nheo mày. Lát sau cô ta xoay người không còn định bước vào bên trong hội trường VIP nữa, mà quay sang đứng đối diện Yui.

- Nếu tôi nhận không làm người thì đây từng là tiểu thư Satake Yui lòng lẫy cả thương giới. - Sakurako cười nhếch môi. - Nghe bảo cô trốn sang Pháp cùng gia đình rồi, giờ lại mò mặt tới đây tìm? Sao thế? Không còn được nhận thiệp mời từ thủ tướng để bước vào căn phòng VIP kìa nên không quen à?

Yui nhú chặt chân mày. Cô đã nghe Tsukasa báo trước là có Kanami Sakurako, cũng đã chuẩn bị tinh thần trước, nhưng giờ đối diện cô ta phút chốc lại chẳng biết nói gì.

Năm xưa cô còn có cái mác là người thừa kế của gia tộc Satake, giờ quả thật chẳng còn gì để làm cao với cô ta nữa.

- Cô Satake này, không phải cô tới đây để tìm Shukasa đấy chứ? - Sakurako vẫn tiếp tục giọng điệu chế giễu cười nhạo Yui. - Cô chắc cũng biết rồi, tôi hủy hôn với anh ta, phải, là đá anh ta. Giờ tôi đang đính hôn với người thừa kế của tập đoàn thương mại Berson của Anh Quốc, miếng thịt thơm ngon hơn anh ta nhiều đúng không? Nên là cô có thể đi vẫy đuôi với món đồ chơi cũ của tôi, đây là trong trường hợp anh ta còn để mất tới ngữ nghèo hèn như cô.

"Chát!!"

Kanami Sakurako đương nhiên chưa kịp để ý, một cái tát giáng xuống má phải của cô. Cả cơ thể cô ta ngã nhào xuống sàn, đau ê ẩm

- Chị Kanami!! - Mấy đứa con gái khác liền chạy lại đỡ cô ta, tán loạn hét lên.

- Kanami Sakurako, cô sỉ nhục tôi, được. Nhưng cô lấy tư cách gì phỉ báng Shukasa? Cô nói như thế về người yêu cô à?

Tim Yui đau thắt lại. Làm sao cô quên được một năm trước, cô tìm tới chỗ anh, thì bị anh nhẫn tâm bảo anh hết thương cô rồi, người anh yêu thật lòng, là Kanami Sakurako. Từng lời lẽ lúc đó cô vẫn còn canh cánh sâu trong lòng, vết thương năm đó chẳng gì mà nguôi ngoai được.

- Cô dám đánh tôi? - Sakurako gần từng chữ. - Đúng đấy, Shukasa yêu tôi!! Tôi ở bên cạnh anh ta vì tôi ngứa mắt với cô, tôi muốn cướp hết mọi thứ của cô!! Đến lúc cô không còn gì nữa, Hanagato Shukasa cũng không đáng để tôi để mất tới, kể cả anh ta đã yêu tôi điên cuồng rồi.

Cô ta nói lời nào, lửa giận trong lòng Yui càng bùng cháy đến mức đó. Cô muốn bóp chết Kanami Sakurako, cô không dám tưởng tượng Shukasa sẽ đau lòng như thế nào nếu nghe những lời lẽ này.

- Chị Kanami, em đuổi cô ta đi giúp chị. - Mấy đứa con gái nhao nhao. - Quản lý đâu, ở đây có một con đàn bà nghèo kiết xác dám bước vào đây. Mau tổng cổ cô ta đi, thật bẩn thỉu!

Nghe tiếng nhao nhao, có mấy vệ sĩ liền bước tới, vây quanh Yui.

- Tiểu thư, xin hỏi quý danh của cô. Cô thuộc gia tộc nào? Kinh doanh gì vậy?

Yui bỗng chốc trở nên lúng túng.

- Tổng cổ cô ta đi. - Sakurako hậm hực. - Con đàn bà đó dám đánh tôi. Mau liên lạc với luật sư và cảnh sát! Tôi kiện cô ta tội cố ý gây thương tích.

Bạn đang đọc truyện *Thay Đổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.